

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK 2 OF THE FATEBOUND DUOLOGY

BENEATH
THE
BURIED
SEA

VICTORIA MIER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BCÕED SFA'NIN YARARINA

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 by Victoria Mier

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak ve kapak tasarımı Robert Kraiza'ya aittir

Baş sayfa ve başlık tasarımı Rachael Ward'a aittir

Redaksiyon The Word Faery'den Erin Vere'ye

aittir Düzeltme Erin Larson-Burnett'e aittir

OceanofPDF.com

BENEATH THE BURIED SEA

OceanofPDF.com

*ACW için - sizi seviyorum ve siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdım.
ve her kaotik biseksüel için karnınızda sıcak ve doğru bir şekilde yanan kutsal
bir öfkeyle. size huzur vermiyorlarsa, o zaman onlara cehennemi verin.*

OceanofPDF.com

İçindekiler

[İçerik Uyarıları Telaffuz
Kılavuzu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Sanatçılar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

İçerik Uyarıları

Lütfen bir dakikanızı ayırarak aşağıdaki listeyi inceleyin ve kitabımın sizin için güvenli olduğundan emin olun. *Beneath the Buried Sea* fantastik bir aşk romanı olmasına rağmen ağır temalar işlemektedir. Kendinize iyi bakın ve ihtiyaç duyduğunuzda çevrenizden destek alın.

- **güçlü** ebeveyn ölümü sahneleri
- Keder
- intihar düşüncesi
- silah şiddeti
- ateşli silah yaralanmasının kısa tanımı
- çocuk ölümlerinden kısaca, tarihsel olarak bahsedilmesi
- cinsiyetçilik ve bir erkek yan karakterden kısa şiddet (sayfada SA yok veya ima ediliyor)
- çoklu, ayrıntılı, sayfa üzerinde fiziksel yakınlık sahneleri

OceanofPDF.com

Telaffuz KILAVUZU

İSİMLER

- **Blodeuwedd:** bluh-DIE-weth
- **Emrys:** EM-riss
- **Danu:** DA-noo
- **Raegan:** Amerikan telaffuzu RAY-gen, İrlanda telaffuzu REE-gan
- **Bronwyn:** brahn-KAZAN
- **Coblynau:** cob-learn-eye
- **Caledfwlch:** KAL-led-fulk
- **Defynogg:** DEV-in-non

YERLER

- **Hiraeth:** here-AYETH
- **Sgwd Yr Eira:** skood uhr EAR-ah
- **Carn Goedog:** CARH-n koy-dog

MISC.

- **Cariad:** KARR-ee-ayd (Cormac ve Oberon "r" harfini hafifçe yuvarlarlar)

NOT

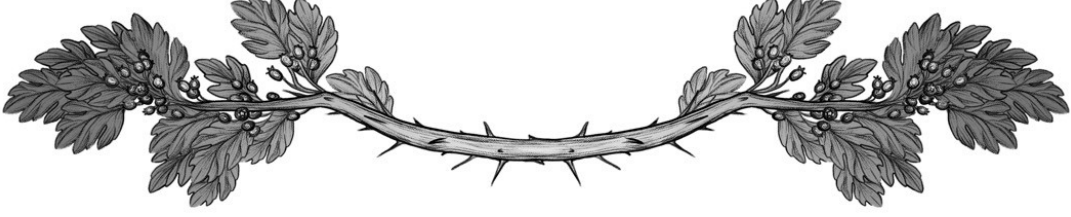
Ben Galler kökenli bir Amerikalıyım ve bu rehberi ana dili Galce olmayan arkadaşlar için hazırladım. Galce dilinde anadili Galce olmayanlar için taklit edilmesi çok zor olan birkaç benzersiz ses ve harf olduğundan, bu kılavuz kesinlikle mükemmel olmayacak ve bölgesel lehçedeki farklılıkları hesaba katmayacaktır. Bununla birlikte, anadili Galce olan biriyseniz ve korkunç derecede yanlış bir şey bulursanız, lütfen bana bildirmekten çekinmeyin!

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

I Tren vagonunun içinde kasvet her köşeye çöreklenmişti. Hava toz, çelik ve kan kokuyordu. Rayların ötesinde, uçsuz bucaksız ve umutsuz çöl kilometrelerce , çorak ve çölleşmiş bir manzara. intikam için.

Güzeldi. Çünkü Raegan Maeve Overhill sonunda intikamını alacaktı.

Çenesini tutarak tırabzanı kavradı. Tren hareket etmeye başladı, bir bok böceği gibi altında sürünüyordu. Bir kalp atışı için tereddüt etti - eğer şimdi arkasına bakarsa, onu tutan parmaklıkların ötesinde sıkışıp kalmış olan Kral'a bir bakış atabilirdi.

Ama bu onu sadece kırabilirdi, bu yüzden Raegan sertçe yutkundu ve kendini ilerlemeye hazırladı. Babasının kendisi için geride bıraktığı ritüel sayesinde Zaman Bekçisi'nin diyarına ulaşmıştı ama bunu yapmak için Kral'ı terk etmek zorunda kalmıştı. Ve şimdi bir canavarın ağzında tek başınaydı, büyüünün büyük çoğunluğuna erişemiyordu. Raegan dişlerini gıcırdattı ve tren gümbürdeyerek ilerlerken kendini sabitledi. Ne halt *etmişti*?

Panik midesinde zehir gibi kabarırken, dehşet omuzlarına istenmeyen bir ağırlık olarak . Elleri tırabzanın üzerinde titriyordu. Ama babasının kaderiyle ilgili gerçeği öğrenmesinin tek yolu ilerlemektir. Kuru rüzgâr Raegan'ın saçlarını çekiyor, demir canavar raylar boyunca sürünürken ayaklarının altındaki metal bağlantı kıvranıyordu. Sağında bir vagon vardı, görünüşe göre motor. Donuk gümüş trenin geri kalanı ters yönde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Uzun ve titrek bir nefes alarak vagonun pencereli kapısından soluna baktı ve camın diğer tarafında sıra sıra dizilmiş boş koltuklardan başka bir şey göremedi. Sağa döndü ve yüzünü motor kapısının buğulanmış camına yaklaştırarak içeri baktı. Bir hareketin sürdü: bir tüvit kayması, bir saatin tik takları. Korku ve öfke boğazından aşağı sıcak bir şekilde kayarak karnındaki bir şeyi tutuşturdu. Kaderin canı cehenneme. Ouroboros'un canı cehenneme. Kapıları, Kehaneti ve kaderini sikeyim.

Babasını bulmak için buradaydı. Büyü zaten yüzlerce yıl beklemişti. Eğer ona ne öğrenebilecekse, göğsünde onu garip saatlerde uyanık tutan o iniltiyi nihayet susturabilecekse birkaç yıl daha bekleyebilirdi. Ayrıca, Raegan'ın babası, koruyucu korumaları ve o küçük kasada sakladığı büyü sayesinde bu kadar ilerlemesinin tek sebebiydi. Bunu ona borçluydu.

Raegan solundaki boş vagona daldı. Kapı arkasından kapandı, onu ölüm sessizliğine hapsetti ve tren hızlanırken makinelerin çıkardığı çınılamaları duymasını engelledi. Vagonun eşliğinde durakladı, dikkatle taradı. kıyamet, bir yaz günündeki yün battaniye gibi kalındı. Çenesini tuttu ve kendini odaklanmaya, bir halk masalı kahramanı gibi keskin ve emin olmaya zorladı. Işığın trenin içinde garip bir şekilde kırıldığını, yanlış yerlerden geldiğini fark ettiğinde midesinde huzursuzluk kıvrıldı. Pencerelerden güneş görünmüyordu. Vagon hiçbir şey kokmuyordu. Sıra sıra dizilmiş kahverengi deri koltuklar, güzelce yerleştirilmiş siyah demir bagaj raflarının altında çömelmişti.

Raegan gözlerini kısarak bagaj raflarını aradı ama hiçbir şey bulamadı. Tüm koltuklar da boştu ama geçmiş yolcuların izlerini taşıyorlardı: sarkmış deri ve eski bilet koçanları, lekeler ve sürtünmeler.

Tren vagonu aniden sarsıldı ve Raegan umutsuzca bir bagaj rafına uzandı. Parmakları kenarına takıldı ve kalçası yakındaki bir koltuğa sertçe çarpmasına rağmen kendini sabitledi. Vücudunu saran nemli rutubeti görmezden gelerek kendini ileriye doğru zorladı. Ama bir şey ceketini sıkıca kavrayarak onu yerinde tuttu. Kafası karışmış ve kabul etmek istediğinden daha fazla dehşete düşmüş bir halde belini büktü, Zaman Bekçisi'nin alaycı gülümsemesiyle karşılaşmayı bekliyordu, boynundan yakalanmış bir kedi yavrusu gibi onu yakaladı.

Bunun yerine, vagonun yolcu koltuğu onu bir şekilde zapt ediyordu. Koltuğun derisi gözüne tamamen normal görünüyordu ama yine de ceketini tutuyordu.

sanki binlerce dikenle silahlanmış gibi hızlıca. Tekrar çekti, kalbi gürültüyle çarpıyor, damarlarında kan dolaşmaya başlıyordu. Umutsuzca bir kez daha çekti ve sonra deri onu hastalıklı bir yırtılmayla bıraktı, ceketinde bir kesik bıraktı.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu. Neredeyse denge için üstündeki bagaj rafı yerine koltuğun arkasına tutunacaktı ve o zaman ne olabilirdi? İçini korku kapladı ama öfke dalgası onu geri püskürttü. Eğer burada ölecekse, öyle olsun. Ama önce babasını kurtaracak, sonra da tüm bu lanet yeri kendisiyle birlikte yok edecekti.

Koridor boyunca ilerleyen Raegan koltukları daha yakından inceledi, ayaklarını omuz genişliğinde açmış, iki eliyle bagaj rafının iki yanını kavrayarak kendini sabit tutmaya çalışıyordu. Normal olduğunu düşündüğü girintiler yakından bakınca ürkütücü görünüyordu; daha çok yeni doymuş bir canavarın şişmiş karnına ya da belki de vahşi bir açlıkla ağzına kadar dolmuş bir hayvana benziyordu. Dişlerini sıktı, varlığının her zerresiyle Kral'ın bu yerde onun yanında yürümesini diledi. Dışarıdan bakıldığında her şey medeniydi -düzenli platformlar, parlatılmış demir çubuklar, tik tak eden saatler. Ancak yüzeyin altında kadim ve yırtıcı bir şey gizleniyordu.

Hızını artırdı, bir sonraki arabanın kapısına doğru yöneldi ve zihninde konuyu evirip çevirdi. Oberon, Şeytan figürü hakkındaki ölümlü folklorunun çoğunun arkasında Zaman Bekçisi'nin olabileceğini söylemişti. Tanrı'nın anlaşmalar yaptığından şüpheleniyordu. On yıl boyunca isteyebileceğin tüm başarılarla sahip olacaktın ama doğal hayatının geri kalanını bu trende geçirecektin, çünkü buranın özü, olduğun her şeyle, kalan zamanınla besleniyordu.

Raegan derin bir nefes almaya zorladı, nefesi bir huff olarak çıktı. Başka bir olay olmadan arabanın diğer ucuna ulaşmıştı. Ani *bir* farkındalık ensesini diken diken etti ve dönmeden kapıdan kaçtı, bağlantıyı geçip bir sonraki arabaya bindi. Kapıyı arkasından çekip kapattı, gereğinden fazla nefes alıyordu, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Dehşet bir kez daha onu boğmakla tehdit ediyordu.

Raegan elini cebine soktu, parmakları Blodeuwedd'den gelen çayır çiçeği demetine dolandı. Gossamer'daki o gece, trenin karnına doğru kararsız yürüyüşüne devam ederken binlerce mil uzakta hissediyordu. Kafasında dönüp duran düşünceleri bir kenara itti; burası için gerekli donanıma sahip değildi, bilgiyle doluydu ama gücü yoktu. Ya da en kötüsü, Zaman Bekçisi'nin elinde babasını bile bulamadan öleceği düşüncesini.

"Sakin ol," dedi kendi kendine, keşke bu söz onun yerine Kral'ın dudaklarından çıkmış olsaydı. Ama içten içe, istasyona adım attıkları anda, tuğlalar ham kırmızı ve alçak ışıktaki parıldarken, bu yolun sadece kendisine ait olduğunu biliyordu. Belki de hep öyleydi. Belki de her şey hep buraya çıkıyordu. Belki de kendi kuyruğunu yiyen bir yılandan biraz daha fazlasıydı. Yine de Kral için şefkatle acı çekiyordu.

Raegan dişlerini sıktı ve düşüncelerini bastırmak için elinden geleni yaptı. Şu anda sadece babası önemliydi. O da bu trende miydi, Zaman Bekçisi yıllarını yiyip bitiriyor muydu? İliklerinin derinliklerinden bir cevap geldi ama ağzında ekşi bir tat bıraktı, bunun yerine yoluna devam etti. Vagonun sonundaki kapıyı açtı, ensesindeki o karıncalanma hissi gittikçe şiddetleniyordu, iğne gibi bir ısrarla.

Dışarıdaki bağlantıda, tırabzanı sıkıca kavrayarak durakladı. Önünden ifadesiz bir manzara geçti, belki çöle benzeyen ama grinin tonlarında işlenmiş bir şey. Tren raylarının her iki yanında, toprak sanki hiç yağmur görmemiş gibi pürüzlü çatlaklar taşıyordu.

Raegan bir sonraki arabaya doğru itti, daha fazla kurumuş, pütürlü ve şişkin deri bekliyordu. Bunun yerine onu bekleyen şey ciğerlerindeki nefesi çaldı. Dehşet midesini soğuk, demir bir elle kavradı. Önündeki görüntünün kaybolmasını umarak bir, iki, üç kez gözlerini kırptırdı. Öyle olmadı.

İnsanlar -insan *kalıntıları*, başıboş uzuvlar ve ağarmış kemikler -treni doldurdu. Vagonun ön tarafında oturan yolculardan biri koltuğun pürüzsüz yüzeyinin altında sadece göğüs kafesinin belli belirsiz bir görüntüsünden ibaretti. Bir diğeri ise aşınmış deriye sıkışmış ciğerlerin ıslak hışırtısından biraz daha fazlasıydı. Raegan boğazına tırmanan mide bulantısını bastırdı. Babasını bu gibi tuzaklardan nasıl kurtarabilirdi ki? Ellerini yumruk yaptı, tırnakları avucunun etini ısıırıyordu.

Tek istediği Kral'ın kollarına kaçmak olsa da kendini koridorda yürümeye devam etmeye zorlayarak her bir yolcuyu dayanabildiği kadar uzun süre inceledi. Yürüdükçe her insandan geriye daha çok şey kalıyordu; bazen bir uzuv, hatta bir kafa, saçlar, gözlükler ve benler hâlâ yerindeydi. Arabanın sonuna gelindiğinde, çoğu koltukta en azından gövdeler vardı ve birçoğu yetmiş yıl önce moda olabileceğini düşündüğü kıyafetler giymişti.

Raegan babasını bulmak için, kıyamet onu ne kadar hırpalarsa hırpalasın, hiç gitmemiş olmayı ne kadar isterse istesin, yoluna devam etmek zorundaydı.

Oberon'un yanında. Utanç yüzünü yaktı. Ne kadar da korkaktı ve yine de bir tanrıyla yüzleşecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü.

Başka çaresi kalmayan Raegan, öfkesinin onu trenin daha da içine taşımasına izin verdi, kapıdan kapıya omuz atarak, bu yerin aç pençesinden kaçınmak için dikkatle ilerledi. Ne kadar süre yürüdüğünü bilmiyordu -belki bir saniye, bir an ya da bir asır- avın yakınlardaki bir avcıya dair hissi her adımında daha da artıyordu. Tüm bunların keskin, yakıcı kaçınılmazlığı midesinde çalkalanıyordu. Burada ölecekti. Ama önce Zaman Tutucu'yu lime lime edecekti. Her iki durumda da Raegan'ın Oberon'u tekrar görme umudu çok azdı. Bu hayatta değil.

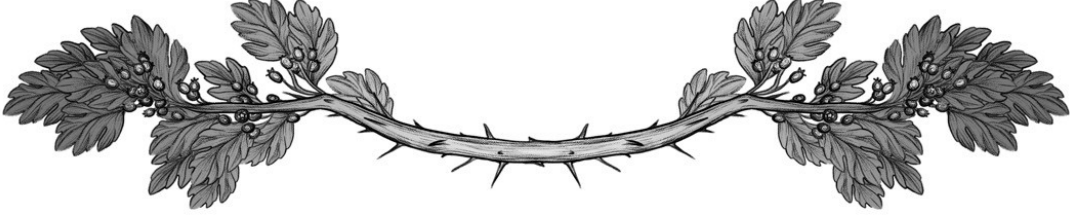
Gözleri yaşlarla yanarken, omzunun üzerinden bakma ya da koltuklardan birinin altına saklanma isteğini bastırarak başka bir vagona doğru ilerledi. Kapı iç çekerek arkasından kapandı, trenin gümbürtüleri uzaklaştı ve geriye sadece yolcuların yumuşak nefesleri kaldı. Vagonu taradı, daha modern giyimli ve sağlam insanlar buldu, ancak hepsi onun varlığından habersiz, dosdoğru ileriye bakıyordu.

Tam başka bir kapıdan geçmeye, trenin çarpık ve doğal olmayan yolcularının dehşetine katlanmaya hazırlanırken, kumral bukleler gözüne ilişti. Kendisinininkine çok benziyordu. Babasınıninkine çok benziyordu. Bagaj raflarına tutunmayı bırakan Raegan ileri atıldı, kalbinin her atışı zehirli, aptalca bir umutla doluydu.

"Baba?"

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

H Nefesi kesik kesik geliyor, zihni önünde gördüklerini anlamakta zorlanıyordu. O boş, korkunç yerdeki tren vagonunun arkasında babası oturuyordu. Babasının giydiği kıyafetlerin aynısını giyiyordu.

Kaybolduğu gün giydiği kahverengi blazer ceket, avcı yeşili cep mendili, krem rengi kazak ve zeytin rengi kadife pantolon. Ela gözleri dümdüz karşıya bakıyordu. Dolaylı ışıktaki Raegan onun yüzünde hatırladığından daha fazla kırıksıklık görebiliyordu ve sık kumral bukleleri griyle kaplanmıştı.

"Baba?" diye tekrarlardı, sesi boğuk çıkıyordu. Deri ceketindeki yarayı hatırlayarak, ona dokunmamak için ellerini ceplerine soktu. Tanrım, bunca yıldan sonra ona dokunmak istiyordu. Bir hıçkırığı yuttu ve gözyaşlarını yüzünden uzaklaştırdı. Onu kurtarmak istiyorsa yaklaşması gerekiyordu. Ama bunu gerçekten yapma fikri onu ikiye böldü; onu gördüğü için çok mutluydu ve *burada*, zalim bir tanrıyla pazarlık yaparken yakalanmak zorunda kaldığı için çok yıkılmıştı.

Raegan kendini babasının ayaklarının dibine çömelmeye zorladı ve kendini yere dayadı. Ellerinin koltuğun yarısına kadar eridiğini gördü ve boynunun arkasının nerede bittiğini ve kahverengi derinin nerede başladığını belirlemenin çok az yolu vardı. Daha küçük, çökmüş görünüyordu, sanki Zaman Bekçisi iyi olan her şeyi çoktan almış ve geriye sadece bir kabuk kalmıştı.

Raegan'ın görüşünde siyah noktalar dans ediyor, midesi bulanıyordu. Nefesini düzenlemeye çalışarak gözlerini sıkıca kapattı. Babasına tekrar bakmak için kendini zorladığında hiçbir şey değişmemişti.

"Baba?" diye tekrarladı, bu kez ses tonunda çaresizlik vardı, gözyaşları kelimeyi boğuyordu. "Baba?"

Umutsuzluk ellerini boğazına doladı ve ciğerlerini yeterli oksijenle doldurmak için mücadele etti. Bu terk edilmiş diyarda mahsur kalan herkesi kurtarmak için koca bir *orduya* ihtiyacı vardı ama yine de buraya tek başına gelmiş ve yeterli olacağını düşünmüştü. Büyük bir kahraman olacağını, adının gelecek nesiller boyunca ozanlar tarafından söyleneceğini düşünmüştü. Ama Raegan çok küçüktü. Gerçek güçten çok öfkesi olan, yarı deli, tam ölümlü olmayan bir kadındı sadece.

Tren gümbürdeyerek ilerledi, ışık boş ve garip kaldı ve önündeki koltukta oturan kişi hareket etmedi ya da tepki vermedi. Belki de çok geç kalmıştı. Ne de olsa bu yola on üç yaşındayken girmesi gerekiyordu, neredeyse yirmi yıl sonra değil. Raegan yanağını ısırarak kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Araba sağa doğru sertçe sarsıldı ve neredeyse onu babasına çarpıyordu. Mümkün olan son anda, bacağı koltuğun aç derisine sürtünmek üzereyken kendini yakaladı. Parmaklarını başının üstündeki demir bagaj raflarına sıkıca sararken nefesi göğsünde tıkırdadı.

Kalbinin dört nala koşan hızını biraz yavaşlattıktan sonra Raegan dönüp tekrar babasına baktı. Neredeyse bir ceset gibiydi; grimsi bir ten, görmeyen gözler, çok sevdiği insanın hastalıklı, cafcacılı bir taklidi. Bir hıçkırık boğazını yırttı ve gözlerini sıkarak kapattı. Bunca zamandır, o *buradaydı*. Tam burada, onun için bıraktığı büyüünün sonunda. Ve o da onun bu korkunç ölüm ve güneşten kabarmış metal diyarında yok olup gitmesine izin vermişti. Raegan onu kurtarıp kurtaramayacağını bilmiyordu; yere kıvrılıp kaybettiği her şey ve başarısız olduğu tüm yollar için hıçkıra hıçkıra ağlamaktan başka bir şey yapabilir miydi?

Umutsuzluğunun tufanı içinde, Kral için şiddetle yanıp tutuşuyordu. Sonunda onun yanına döndüğü o son birkaç güne sınıksı sarıldı, Fey kulüplerini ziyaret etti ve arşivlerde araştırma yaptı, cep diyarlarını ve gizli kapıları dolaştı-

Gözlerini açtı, zihni onun bir portiküsü nasıl açtığını hatırlamaya başladı:

Havanın bir yerindeki o kısa dokunuş, aynı anda bir onaylama ve yakarış gibiydi. Titreyerek verdiği bir nefesle, gücünün tüm kırık dökük kalıntılarını topladı ve bunun yeterli olacağını umdu. Elini uzattığında titredi, babasının doğal olmayan renkteki tenine dokunmamaya dikkat etti. Çenesini sıktı, tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

ve nefes verirken parmaklarını babasının alnına bir saç teli kadar yaklaştırdı.

Kral'ın duruşunu taklit ederek -baş ve orta parmaklarını düzleştirdi, başparmağını harekete geçirdi, yüzük ve serçe parmaklarını aşağı doğru büktü-tüm varlığını o tek ileri dalışa gönderdi. O uçsuz bucaksız ve boş düzlemin içinden bir yerlerden metalin metale çarpmasıyla oluşan bir gıcırtı geldi. Tren vagonu sarsıldı ve savruldu ama Raegan yerini korudu, kollarındaki kaslar çığlık atıyor, topukları yere gömülüyordu.

Ve sonra babası gözlerini açtı. Geri çekildi, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Raegan neredeyse yirmi yıldır ilk kez babasının gözlerinin içine bakıyordu. Dünyada en çok sevdiği insanlardan birine bakıyordu, kaderin garip bir cilvesiyle, yılanın kuyruğunun bir fiske siyle mezardan dönmüştü. Bir çığlık ya da belki bir hıçkırık midesinin çukurunda toplandı, onca yıllık keder ve acı bir kasırğa gibi büyüdü.

"Raegan?" diye bir zamanlar babası olan kişinin dudaklarından kısık bir ses çıktı. Şaşkınlıkla ona baktı, ağzı konuşmak için hareket etti ama hiç ses çıkmadı. Boğazı söylenmemiş binlerce kelimeye takılmıştı, vücudu her an pes edecekmiş gibi hissediyordu.

"Raegan?" diye tekrar sordu, kendi derisi ve yaptığı pazarlık yüzünden kapana kısılmış bir halde ona doğru gerinerek. "Bu gerçekten sen misin?"

Çenesini sıktı ve duygularını elinden geldiğince bastırdı, tüm vahşi ve hassas duygularını göğsünün içine hapseden sel kapaklarını kapattı. Bunu yapmazsa boğulacaktı. "Gerçekten *sen misin* baba?" Raegan gözlerini onunkilere dikerek sordu.

"Evet." Sanki ciğerlerindeki tozu temizlemek zorundaymış gibi öksürdü. Yıllardır kullanılmayan sesi her zamanki gibiydi - orta tonda, kenarları yumuşak, Amerika'da geçirdiği yılların hafiflettiği aksanı. Bu sesi duyunca bir yüzyıl boyunca ağlamak istedi.

Sonra gözleri aniden keskinleşti. "Ah, Raegan. Buraya hiç gelmemeliydin."

Damarlarına buz doldu ve başka yöne kaydı. "Burada olmamın sebebi sensin," diye itiraz etti. "Beni buraya sen *getirdin*."

"Nasıl?" diye homurdandı babası, gözleri çılgına dönmüştü, vücudunun tren koltuğunun derisine yapıştığı yerlerden zorlanıyordu. "Ben asla I . . ." Sözcükler Cormac'ın boğazında düğümlendi ve yüzü gevşedi, kızın onda uyandırdığı her şey soldu.

"Baba," dedi Raegan, cesaret edebildiği kadar yüksek sesle. "Baba, neler olduğunu bilmem gerek."

Gözleri yavaşça onunkilerle buluştu ve sonra kaşları çatıldı, sanki kendi kızını yerleştirmekte zorlanıyormuş gibiydi. "Neredeyiz, Rae-Rae?" diye sordu, kendini tekrar koltuğun dışına çekmeye çalışarak, ancak sıkı sıkıya tutuldu.

Umutsuzluk Raegan'ın kıyılarına vurdu ve midesini safra bastı. Vücudunun her santimi çok sıcaktı, terden nemli, korkudan diken diken olmuştu. Zihni hızla çalışıyor ama sanki tüm zekâsı bu kuru, ölü diyarda buharlaşıp gitmiş gibi hiçbir cevap bulamıyordu.

"Baba, gerçekten yardımına ihtiyacım var," dedi sesi . Ellerini önünde kavuşturdu ve bunun Cormac'a dokunmak için uzanmasını engellemeye yeteceğini umdu. Bunca yıldır Cormac'ın ceketindeki cep mendilini bir kez daha çekmeyi, yüzünü onun kitap, meşe yosunu ve sedir kokusuyla zengin kazaklarının yününe gömmeyi arzulamıştı. İşte buradaydı, on yıllardır ilk kez *tam* karşısındaydı ve yine de her zamankinden daha fazla ulaşamayacağı bir yerdeydi. Dipsiz keder onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Cormac yine halsizdi ve tren vagonu ölümcül, ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü - bir yırtıcının kol gezdiği, tüm küçük yumuşak şeylerin pençe ve dişlerden kaçınmak için yuvalara ve gölgeli yerlere gittiği bir orman. Raegan dişlerini sıktı. İçinde soğuk bir öfke akımı kabardı.

"I . . . "Kitabı ve ... kutuyu bıraktım," dedi babası aniden boğuk bir sesle, gözleri çabayla kapanmıştı, "sadece ... sen . . . anlayasın diye. Neden gitmek zorunda olduğumu anlayasın diye. Mektup, Raegan. Eğer . . . mektubu okuduysan, neden buradasın?"

Bakışları onunkilerle buluşmak için kalktı ve aniden babasını tekrar gördü - tanıdığı adamın gölgesi, evet, ama yine de Cormac.

"Ne mektubu?" Raegan sordu ama kelimeler ağzından çıkarken kelpie'yi çağırmak için kullandığı kitaba iliştirilmiş boş zarfı hatırladı.

Cormac, "Anlaşma yaptım," diye homurdandı, "seni bütün bunların *dışında* tutmak için."

Kader onu babası yapmadan çok önce, bin yıldır umutsuzca bu işin içinde olduğunu söylemek için ağzını açtı. Başı zonklamaya başladı. Kendisini ve babasını satranç taşları gibi kullanan ilkel güçler karşısında küçük ve önemsiz, bir toz zerresi gibi hissediyordu.

Sonra vagonun diğer ucundaki kapı açıldı. Raegan dikkat kesildi, tüm korkusu ve mutsuzluğu unutulmuştu, çünkü üç yıldızlı bir adam

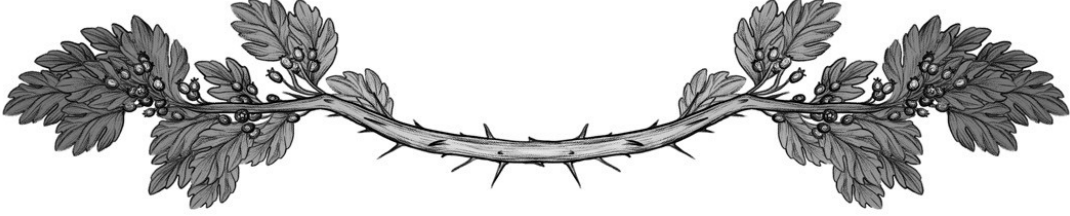
Karanlığın içinden tüvit takım elbiseli bir adam belirdi. Orta boyluydu, gözleri eski moda bir şapkanın kenarıyla gölgelenmişti. Kıyafet seçimi olmasa, Raegan'ın sokakta zar zor fark edeceği biriydi.

Ve elbette, ondan yayılan güç, bir milyon kalp atışı, çalınmış binlerce yaşam gibi nabız gibi atmasaydı. Karnı burkuldu, kıyamet pençelerini göğsünde gezdirdi.

"Sonunda," dedi Zaman Bekçisi, sesi bir dede saatinin alçak, titreşimli tınısı gibiydi. "Ölümsüz Olan kaderiyle buluşmaya geliyor."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

F Öfke teninde sıcak bir şekilde kızardı ve sıcaklığının altında serin bir öfke dalgası kıyılarına vurdu. Ayağa kalktı. "Kader," diye tükürdü Raegan, "gidip kendini becerebilir."

Zaman Bekçisi güldü, sesi etrafındaki havada . "Baban sana istediğin cevapları veremeyecek kadar zayıf. Onun yerine ben vereyim mi?" Yaklaştı, tüm hareketleri tamamen yanlıştı, insanlığın tek bir parçasından bile yoksundu. "Eğer burada sonsuza kadar çürüyeceksen, *her şeyi* bilmeni istiyorum. Durduramadığın her şeyin, göremeyecek kadar kör olduğun tüm entrikaların peşini bırakmamasını istiyorum."

Raegan çenesini sıktı ve takım elbiseli, ortalama görünümlü adama baktı. Tuhaf, yarı hatırladığı bir içgüdüyle elini cebine attı, parmakları Blodeuwedd'in Gossamer'da ona verdiği çayır çiçeği demetini aradı. Yemyeşil, yumuşak bitkinin tozdan başka bir şey olmadığını görünce dehşete kapıldı.

"Baban doğuştan hakkın Koruyuculuktan kaçmanı istedi," diye devam etti Zaman Bekçisi, kadın hiçbir şey söylemediğinde, şapkasının siperliği altındaki gözleri ikiz kara delikler halindeydi. "Bir anlaşma yaptı. Sen ve annenle on iki yıl ve bir gün, görünmemeniz için koğuşlar."

Raegan yutkundu. Demek bütün bunlar da onun suçuydu. Acı çektirmekten başka bir şey yapmış mıydı?

"Ve sonra da nereye götürürse götürsün çalışmayı takip ederdi," dedi tanrı, her kelimenin onu daha da derinden yaralamasından açıkça zevk alıyordu. "Seni onu takip etmemen ve büyüü tamamlamaman konusunda uyarmaya çalıştı."

Dolu. Bir mektup, bir kitap ve bir anahtar. Ve bir mektubu varoluştan koparmak ne kadar kolay. Belki de seni daha çok sevseydi, daha çok çabalardı."

Dünya sarsıldı. Bu kez tren değildi, sadece dizleri bükülmekle tehdit eden Raegan'dı. "Bu büyü iki kişi gerektirir," dedi, kelimeleri zar zor duyuluyordu, öfkesi umutsuzluğun toz fırtınası altında boğuluyordu. "Yani-"

"Ah evet, istediğim *sendin*," dedi Zaman Bekçisi, bir adım daha ilerleyerek. Hareketlerinin hiçbirisi doğru değildi, sanki büyük, güçlü bir yırtıcı hayvan kendini bir takım elbisenin içine sokmuş ve arka ayakları üzerinde ayağa kalkmıştı. "Kaderin küçük ölümsüz köpeği. Onca yıl. Tüm o *güç*. Ve Kader, Kapılarımdan biraz daha büyü akması için seni takas etmeye hazırды."

Raegan bir ok gibi dimdik ayağa kalktı, sanki Tanrı kalbine bir hançer saplamış gibi hissediyordu. *Hayır*. Bunun anlamı-

"Kahinlerine, Kahinlerine ve çok değer verdiği diğer her şeye yetecek kadar," diye devam etti Zaman Bekçisi. "Böylece senin rolünü oynamanı ve Kral'ın seni durdurulmamasını sağlamak için yolu açtı."

Mide bulantısı Raegan'ın midesinde patladı ve iki büküm olup kusmamak için kendini zor tuttu. Tüm Kehanet bir yalandan ibaretti. Kader her şeyi, özellikle zor bir piyonu istediği yere yerleştirmek için hazırlamıştı. Kimse hatalı değildi; ne Bekçi, ne Cordelia, ne de Kahin. Eğer Kader'in kendisi bir Kehanet uydurduysa, evrende kim bunun yanlış olduğunu görebilecek güce sahip olabilirdi ki?

"Kral'a ne yaptın?" Raegan sordu çünkü görünüşe göre Zaman Bekçisi konuşmayı seviyordu ve bu ona birkaç dakika kazandırabilirdi. Ve belki de çevresel görüşünde gri bir deri ve ufalanan kemiklerden oluşan mide bulandırıcı bir yığın olan babasını düşünmeyi bırakmasına yardımcı olabilirdi.

Tanrı onun sorusuna yanıt olarak eldivenli elini bir sineği kovar gibi tembelce havada salladı. "Hiçbir şey," diye cevap verdi Zaman Bekçisi, koridorda ona doğru yavaş bir adım daha atarak. "Sen Tanrıların dokunuşuna sahipsin ve benim diyarıma girebilecek kadar ölümlüsün. Ama senin Unseelie kralın? O Tanrıça tarafından kutsanmış, ki bu tamamen başka bir şey ve burada hoş karşılanmıyor." Sonra gülümsedi, sadece dişleri vardı, sıcaklık yoktu. "Bunu kolay, yumuşak ve nazik bir şekilde yapabilirim. Babanın yanına bile oturabilirsin. Onu ne kadar özlediğini biliyorum."

Raegan'ın öfkesi, içindeki buz nehri hızını kesmeden önce onu iki öfkeli, şimşek hızında adım attırdı. Kendini dengeledi, yumruklarını iki yanında sıktı. Zaman Bekçisi her saniye onu değerlendiriyordu; Mührünün söküldüğünü biliyor olmalıydı. Ama bilemediği şey, gücünün ne kadarını geri kazanmış olduğuydu. Raegan ona

ona karşı kullanabileceği bir şey. Tüm gücüyle elini o soğuk akıntıya ve Maelona ile kafede sahip olduğu şeyi çağırmaya çalıştı.

"Baba," dedi Raegan, gözlerini Zaman Tutucu'dan ayırmasa da, "seni seviyorum ve seni tekrar göreceğim. Söz veriyorum." Söyleyebildiği tek şey buydu. Çünkü onu kurtaramazdı. Yaptığı pazarlıkla onu o tren vagonuna dikilmiş olarak gördüğü anda bunu anlamıştı. Hepsi onun içindi. Her şeyi onun için yapmıştı.

Ve şimdi, hiçbir şey için.

Zaman Bekçisi sırtarak bir adım daha attı ve Cormac'ın oturduğu koltuğa paralel bir şekilde ilerledi. "Yeter. Oturun." Eldivenlerinin koyu kahverengi derisinin altına gizlenmiş cılız parmakları aniden babasının omzunu kavradı. "Ne de olsa fazla zamanı kalmadı. Ben neredeyse doydum."

Korku Raegan'ın içini kemiriyordu. Kendisi için değil ama babası için. İkisini de bu durumdan nasıl canlı çıkaracağını bilmiyordu. Kalbi göğsünde sertçe çarpıyor, endişesi bir işaret fişegi gibi parlıyordu. Nehir onun çağrısına cevap vermedi, bu ölüm ve yavaş, acı verici çürüme dünyasına ulaşamadı.

"Otur," dedi Zaman Bekçisi, şimdi daha sert bir sesle. "Yoksa elinde kalan her şeyi alırım."

Raegan'ın kalbi göğsünde dondu. Akli onu hayal kırıklığına uğratmıştı; Zaman Bekçisi'nin tehdidinin geçerliliğini, üç parçalı takım elbiseli o kadim şeyin Cormac'ın yıllarını nasıl yiyip bitirdiğini görebiliyordu. O eski karanlık göğsünün içinde bir ilahi söylüyordu. Babasını bulmuştu. Belki de arayışı tamamlanmıştı. Oblivion onu her zaman çok tatlı bir şekilde çağırmıştı ve bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu - ne de olsa çok yorgundu.

"*Cariad*," diye hırladı Cormac, ölümün esaretini kırarak. "Özür dilerim. Seni seviyorum. Kaç. Yaşa."

Yine de vücudu hiçbir şey yapmadı, far ışıkları altındaki bir geyik gibiydi. Ya sonsuzluğun geri kalanını babasını kurtaramadığı için kendinden nefret ederek geçirecekti ya da nefret ettiği ilkel bir gücün elinde tamamen boşu boşuna ölecekti. Hiçbir seçenek yoktu.

Zaman Bekçisi sanki onun düşüncelerini hissetmiş gibi güldü. Dikkati, kırık bir cam parçası gibi kızın derisini kesti. "Zaman doldu."

Cormac'ın omzunda duran el büküldü, parmaklar örümcek gibi oldu ve sonra Raegan babasının parçalanışını izledi. Her şey o kadar çabuk oldu ki, kısa bir an için bunun sadece zalim bir yanılsama olduğunu düşündü - aptalca, umutla. Çaresiz ve işe yaramaz bir halde öylece bakakaldı.

sanki sadece taze, toz halindeki kardan yapılmış gibi dağıldı. Toz zerrecikleri cenaze külü gibi vagonun içinde sürükleniyordu.

Raegan göğsünde yükselen dehşeti bastırdı. O kadar yolu sırf babası gözlerinin önünde ölsün diye gelmişti. Ve ölmüştü, biliyordu - göğüs kemiğinin altında, bunca yıldır onun hâlâ hayatta olduğu konusunda ısrar eden şiddetli sıcaklık, soğuk ve umursamaz bir evrende ölü bir yıldız gibi yanıp sönmüştü. Zaman Bekçisi'ne baktığında onun bakışlarının çoktan üzerinde olduğunu gördü. Çığlık attı.

Ve sonra, kurallarına dönen bir saatin ibreleri gibi hareket ederek saldırdı. Bir kalp atışında, ya da bir kalp atışından daha kısa bir sürede, ya da belki de hiç ölçülemeyecek kadar hızlı bir aralıkta, onun üzerinde belirdi. Şapkasının siperliği altındaki gözleri dipsiz birer çukurdu; ışık yutan, biçen, biçmeye gelen.

İntikam almak için can atıyor, bunu kutlayacak kadar yaşamamış olmayı umursamıyordu ama ilkel canavar ellerinin arasından duman gibi kayıp gitti. Raegan bir hırıltı daha çıkararak ona doğru hamle yaptı ve Zaman Bekçisi zalim bir kahkaha atarak ona çelme taktı. Dengesini zar zor sağlayarak birkaç adım geriye tökezledi. Adam onunla oynuyordu; bu yere girdiği andan itibaren ve muhtemelen ondan çok daha önce de oynuyordu. Eğer ölecekse, Raegan onu daha fazla tatmin etmeyi reddediyordu.

Adam sinsice yaklaşırken kadın kendini tuttu, yanaklarından öfke gözyaşları süzülüyordu. Parmakları cebindeki çayır şekeri tozuna dolandı. Düşünmeye vakit bulamadan elini çekti, avucunu dudaklarının önünde düz tuttu ve tozu Zaman Bekçisi'nin yüzüne üfledi.

Sadece anlık bir dikkat dağınıklığı bekliyordu ama bunun yerine tüvit takım elbiseli şey uluyarak ondan uzaklaştı. Tren sarsıldı ve sarsıldı, vidalar takırdadı ve metaller kazındı. Bagaj rafları sallandı, bir tanesi duvardan ayrıldı ve ağır, ezici bir gümbürtüyle altındaki deri koltuğa indi.

Kaç. Yaşa, diye yalvarmıştı babası gözlerinin önünde toza dönüşmeden önce. Raegan başka bir seçenek göremiyordu. Dönüp koridordan aşağı inerken intikam vaadi sıcak ve parlak bir şekilde yanıyordu. Vagonun sonunda, kapı menteşeleri üzerinde çılgınca çırpınıyordu. Kolu yakaladı ve kendini kapı aralığından içeri attı. Dışarıdaki bağlantıda tren daha hızlı hareket ediyor, başka bir saldırıya hazırlanıyor gibiydi. Çaresiz, her iki tarafa da baktı, sadece gri, çatlamış toprak buldu. Ama burada kalamazdı.

Bir yanı bunu dilese de, unutulmayı arzulasa da babasının kaderini paylaşamazdı.

Raegan dişlerini sıktı ve kollarını kendine doladı. Sonra bağlantı platformunun kenarına doğru koşar adımlarla bir adım attı ve kendini havaya fırlattı. Tozlu toprak ona doğru hücum etti ama tüm kemiklerini ezip derisini parçalayıp parçalamaması pek umurunda değildi. Yeter ki onu alan Zaman Bekçisi'nin o boş, dünyayı yutan gözleri olmasın. Önemli olan tek şey buydu. Belki de bir sonraki hayatında Oberon'u tekrar görebilecekti. Eğer bu doğruysa, ölüm onu Kral'a geri götürdüğü sürece istediği kadar çabuk gelebilirdi.

Sol koluna sert bir darbe, ardından hastalıklı bir yuvarlanma: gri toprak, boş gökyüzü, gri toprak, boş gökyüzü, tekrar ve tekrar. Ağzına kir doldu ve bu kez kan kokusu aldığını düşündü. Ve sonra Raegan sadece ifadesiz gökyüzünü görebildiğini fark etti. Hâlâ nefes alıyordu. Sol kaburgaları ve pantolonunun sağ dizi yırtılmış, derisi yüzülmüştü. Titreyen iki elini kaldırdı, avuçlarının her iki topuğunu da kanlı ve çiğ buldu. Birkaç parmağını yüzüne dokundurduğunda, bir kaşının üzerinde bir yarık olduğunu fark etti.

Ama Raegan yaşıyordu. Titreyen bir iniltiyle kendini diz çökme pozisyonuna çekti. Pantolonunun kumaşı derisi yüzülmüş dizine sürtündü ve son anda sesini bastırmaya çalışarak haykırdı. Sıcak, yakıcı gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı.

Kollarını kendine doladı ve çenesini göğsüne bastırdı. Hareket etmesi, bir çıkış yolu bulması gerekiyordu. Aksi takdirde her şey boşa gidecekti ve bir daha asla Oberon'u göremeyecek, Gossamer'da kokteyl içemeyecek, Baba Yaga ile ateşin başında oturamayacak ya da annesine üzgün olduğunu söyleyemeyecekti.

Ama yine de umutsuzluk, loş gri bir gelgit dalgası gibi içine çöktü ve ağlamaya başladı. Onca yıllık arayıştan sonra babası öylece *gitmişti*. Hıçkırıklar omuzlarını kavradı ve kaburgalarını ezdi. Boğazı ağrıyor ve ciğerleri hava almak için haykırıyordu ama duramıyordu. Gözyaşları, içindeki fırtına sularıyla kabarmış nehir kadar amansızdı. Kuru, çatlak toprağı kederiyle besliyor, hareket edemiyor, düşünemiyor ya da kaybettiği her şey için ve aç bir tanrının ve aptal adamların elinde hâlâ kaybedebileceğini düşündüğü her şey için ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Raegan derin bir nefes almayı başardı, ancak ciğerleri sıkışmış ve gözyaşları hâlâ yüzünün hassas etine batıyordu. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve başını kaldırarak etrafına bakındı. Bölge değişmemişti. İzler solunda uzanıyordu,

gri ufukta kaybolan bir canavarın elik omurgası. Tren yoktu, ancak Zaman Bekçisi'nin iyileştiğinde onu almaya geleceğinden ve bir çıkış yolu bulmaya çalışırken kendini tükettiğinden pek şüphesi yoktu.

Umutsuzluk bir kanadını omzuna doğru eğdi ve Raegan başını öne eğdi. Ama sonra, önünde, derisi yüzülmüş dizlerinin sadece birkaç santim ötesinde, parıldayan bir havuz fark etti. Küçüktü, sadece iki metre çapındaydı ve o kadar sığdı ki altındaki yaralı toprağı görebiliyordu. Gözyaşları olduğunu fark etti. Umutsuzluğu bir kenara itti. Bir anka kuşunun gözyaşlarının büyülü özellikleri olduğunu kaç kez okumuştı? Ve kendisi de bir tür anka kuşu değil miydi - sürekli kendi mezarından yükselen?

Raegan ekingen bir tavırla elini uzatıp havuzun üstünü gözden geçirdi. Su serindi, döktüğü ateşli gözyaşlarına hiç benzemiyordu. Avuçlarını suyun iki yanına koyarak kenarından baktı. Orada, yansıyan kendi yüzünü buldu; kumral bukleler iki yandan bir perde gibi sarkıyordu, ela gözler, iller ve elmacık kemikleri, gençken o kadar nefret ettiğı yüz hatlarının yumuşak, kare şekli.

Nefes nefese kendi gözlerinin içine baktı. Aceleyle, Kahin'in Tapınağı'nın dışında bakışlarını tutan Kral'ı hatırladı, vücudu çok yakındı, sıcaklığı, yoğunluğu ve karanlığı onu çevreliyordu.

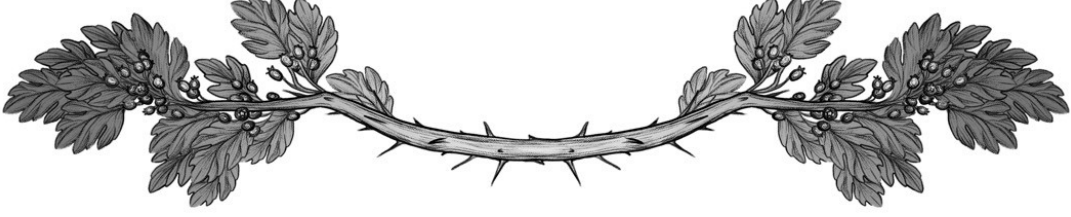
"Ne yapacaksınız, Nehirlerin Leydisi?" diye sormuştu.

Raegan kendi yansımasına baktı ve omuzlarını sağlam bir çizgiye oturttu.

"Lanet olası bir tanrıyı öldüreceğim."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

T Kelimelerin tadı dilinde bir vaat gibiydi, cehennem ateşi ve intikam. Dengesiz uzuvları üzerinde tökezleyerek kendini ayağa kaldırdı. Mührünü geriye doğru sıyırdığında, o güne kadar

Bu kapıdan tek bir inançsızlık kırıntısı olmadan geçmesi gerektiğini bilmek çok şey ifade ediyordu. Kesinlik her zaman çılgınca bir umudun ipek kurdelesine dizilmiş anahtar olmuştu.

Raegan ellerini kalçalarına sildi ve hemen pişman oldu, avuç içlerindeki yırtılmış deriyi unutmıştu. Yüzünü buruşturdu ve acı dalgasıyla savaşmak için dişlerini sıktı. Ama sonra dikkatini tamamen başka bir şey çekti: Uzaktaki bir trenin gürültüsü, kendi kuyruğunu yiyen zamanın sesi.

Omzunun üzerinden bakmak için döndü ve trenin mekanik postunu hücumla kalkmak üzere olan bir boğa gibi sallayarak yaklaştığını gördü. Arkasında bir toz fırtınası toplanmış, kum çekirgeleri gibi kıvranıyordu. Vagonun önündeki bir dizi basamağın üzerinde Zaman Bekçisi duruyordu. Tüvit ceketini rüzgârda vahşice savrulsa da şapkası yerinde duruyordu ve her daim var olan gölgesiyle yutan gözlerini ortaya çıkarıyordu. Ölüm'e, hatta Şeytan'a bile benzemiyordu; çok daha kötü, ölümlülerin adını bile koymaya cesaret edemediği bir şeye benziyordu, diye düşündü Raegan.

Nefes aldı, burnuna toz, kan ve çelik doldu. Şu an yanılmak için olağanüstü kötü bir zaman olabilirdi. Ama siktir et. Yan tarafındaki yakıcı acıyı görmezden gelen Raegan, iki elini Zaman Tutucu'ya doğru kaldırarak iki gururlu orta parmağını gösterdi.

"Ben yükselen dalgayım," diye bağırdı, boğazı çığ ve ağrıyordu, rüzgâr kelimeleri ağzından yırtıyordu. "Tekrar karşılaştığımızda, sen ve inşa ettiğin her şey benim selimde boğulacaksınız." Sonra tekrar gözyaşı havuzuna döndü, avuçlarını başının üzerinde birleştirdi ve parıldayan yüzeye kuğu dalışı yaptı.

Serin akıntılar, bin yıl kadar önce yeryüzünün hâlâ özgürce konuştuğu zamanlarda öğrendiği bir dil olan eski nehir şarkılarını söyleyerek onu karşıladı. Göğsünde aniden öyle bir rahatlama hissetti ki Raegan soluk soluğa bir çığlık atarak yanlılıkla ciğerlerine su çekti. Ama bu bedeninin hafta sonları kıyıya indiğinde hatırladığı rahatsızlık ya da acıdan hiçbirini bulamadı. Bu yüzden, göz kamaştırıcı akıntıların koyu mavisinin onu eve götüreceğine güvenerek yüzmeye devam etti.

Ev bir yer değildi; çok uzun süre yaşamış, sınırların yüzlerce kez değiştiğini görmüş, toprağın onur ya da kâhyalık hakkında hiçbir şey bilmeyen adamlar tarafından kesilmesini izlemişti. Hayır, evi *oydu*. Okyanus gözleri, kuzguni saçların koyu dalgaları, alçak ve sessiz yoğunluğu, güçlü elleri ve tereddütsüz acımasızlığı. Bu yüzden onun beklediğini bildiği o gölgeli limana doğru yüzdü. Her zaman onu beklediği yere.

Bir saat, bir yıl ya da belki bir milenyum geçti ve sonra bir anda Raegan yüzeye çıktı. Nefes nefese kaldı, içgüdüsel olarak ciğerlerine hava çekti. Deri ceketini ve botları aniden vücudunu su üstünde tutamayacak kadar ağırlaşmıştı ve bir tutamak bulmak için çırpındı. Parmak uçları sadece kaygan, soğuk bir taş buldu. Tekrar su yüzüne çıktığında içinden korku fişkırdı, panik boğazındaki havayı boğmaya başladı. Zaman Bekçisi bir şekilde Nehirleri ona karşı mı çevirmişti?

Çaresizce uzandı, parmakları pürüzsüz yüzeyde işe yaramaz bir şekilde kayıyordu. Ama sonra bir el bileğini kavradı; nerede olsa tanıyacağı bir dokunuş. Raegan, Unseelie Fey'in Kralı tarafından sudan çıkarılırken rahatlatarak hıçkırdı. Suyu bulanmış giysilerine ve tüm üzüntüsüne rağmen, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kıyıya çekti. Güçlü kollarıyla onu sardı ve kız onun karanlığına, karabiber, odun dumanı ve nemli yağmura gömüldü.

Diz çöktüğü yerden doğrulup topuklarının üzerine oturan Kral, onu bir daha asla bırakmayacakmış gibi göğsüne bastırdı. "Raegan," diye mırıldandı son bir kez dua eden biriyle aynı tonda, sonunda işe yarayabileceğini umarak.

"O öldü," diye mırıldandı, kelimeleri gözyaşlarıyla boğulmuştu. "Babam öldü."

Kız hıçkırıklara boğulurken, adam ona hiç karışmadı. Sadece titremesi yavaşlayana kadar, siyah yünleri, kara gözleri ve sarmal kaslarının genişliği ona çelik bir demiryoluyla birbirine dikilmiş herhangi bir boş düzlemde daha gerçek gelene kadar onu yakınında tuttu.

Ve sonra, nazikçe, onu incelemek için geri çekildi, parmak uçlarını çenesine götürürken titriyordu. "Yaralarına bakılması gerekiyor ama geri döndün ve güvendesin," dedi, sesi kıyıya vuran bir fırtına gibi kesiliyordu. "Raegan, ben "Yapamam, yapsaydım ne yapardım bilmiyorum."

Onu o korkunç yerde kaybettiğinden beri ilk kez Kral'ın okyanus bakışları onunkilerle buluştu. Gri fırtınanın içinde binlerce şey gördü, ama en önemlisi, koşulsuz sevginin ortak yeminini gördü. Gossamer'da kendi içinde keşfettiği çiçek açmış, yaprakları onun herhangi bir güneşe tercih ettiği karanlık, tehlikeli sıcaklığını arıyordu.

Bu yüzden Raegan iki eliyle onun gömleğinin önünü kavradı ve yarılmış derisine ve rüzgârda yıpranmış dudaklarına aldırmadan ağzını kendi ağzına çekti. Oberon onu hevesle karşıladı, elleri beline doğru kayarak kalçalarını birbirine yapıştırdı. Yorgunluğuna rağmen, Oberon'un dokunuşu vücuduna her şeye rağmen hayatta olduğunu hatırlattı. Yaşamak başlı başına bir intikamdı.

Öpücüğü nazikçe kesti, uzun parmaklarıyla ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Konuşmak için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı, babasının çelimsiz bedeninin toza dönüştüğünü hatırlayınca söylemek istediği kelimeler boğuldu. Bunun yerine başını Kral'ın göğsüne yasladı ve biraz daha ağladı.

"Söz veriyorum," diye mırıldandı, onu sıkıca tutarak, güçlü kavrayışı neredeyse ezici, "intikamını alacaksın. Sana olan sevgim sınır tanımıyor. Senin adına seve seve uygulayacağım şiddetin de."

Raegan başını salladı, dik oturup yanaklarındaki yaşları silerken elleri titriyordu. Aynı kişi için daha kaç kez yas tutması gerekecekti? Bu ouroboros'un sonu yok muydu? Ölümün pek çok farklı türü vardı. Ama bu sonuncusuydu, diye düşündü, ötesini arayamayacağı son kapıydı bu. Hayatı boyunca ilk kez, Raegan'ın babası gerçekten, gerçekten, geri dönülmez bir şekilde gitmişti.

Sanki hayatta kalma içgüdüleri şu anki durumunda böyle bir düşünceyle mücadele etmesine izin vermiyormuş gibi, zihni dururken vücuduna aniden soğuk bir ürperti yayıldı. Kral'ın kollarında, Raegan titriyordu.

Kederle, öfkeyle, bitkinlikle, nasıl tarif edeceğini bile bilmediği şeylerle.

"Yürüeyebilir misin?" Oberon doğrulurken sordu. Dudaklarını oynatıp konuşmaya çalıştığında cevap veremediğini fark etti. Yine de Oberon'un onu yukarı çekeceğini, daha önce defalarca yaptığı gibi arkasından sürükleyeceğini düşündü. Bunun yerine Kral onun yanında, soğuk fayans zeminde öylece kaldı. Yaptığı tek hareket onu yavaşça kucağına almak oldu.

"Bu odanın ötesinde bizi nelerin beklediğini bilmiyorum," diye uyardı Oberon onu, başının tepesini çenesinin altına sıkıştırırken, saçlarının soğuk ve sırlıklam olmasına aldırıyor gibiydi. Sözleri yavaş yavaş yerine oturdu; Raegan'ın zihni boş, beyaz bir oda gibi hissediyordu - şu anda onları çevreleyen odadan farklı değildi. Aman Tanrım, Zaman Bekçisi'nden kaçabilmiş miydi ki? Bedeni kendini o terk edilmiş trenin deri koltuğuna yapıştırmışken, zihni eve dönüş fantezileri içinde yuvarlanıyor muydu?

"Oberon," diye bağırdı. "Sana ne oldu? Sonra yani."

"Seni bekledim. Her zaman yaptığım gibi," diye açıkladı Kral, etraflarındaki boşluğu işaret ederek; elleri hâlâ fırtınadan harap olmuş bir söğüt gibi titriyordu. Bir an buranın Kahin'in Tapınağı'nda Zaman Bekçisi'nin diyarının kapısını açtıkları oda olduğunu fark etti; yüksek tavanları, altın rengi ışığı ve geniş krem rengi mermer zeminiyle çıplak ama görkemliydi. "Birkaç gündür bu odadan çıkmadım. Belki de bir haftadır."

Donmuş kaslarının izin verdiği kadar sert bir şekilde ona baktı. "Neden?" Raegan, Kral'ın, mermerin ve Tapınak'ın gerçek olduğuna kendini inandırmaya çalışırken boğazı düğümlenmiş, kalbi çarparak sordu.

"Eğer gitseydim," diye devam etti, bakışları onunkilerden uzaklaştı, uzun, koyu kirpikleri aşağı indi, "geri dönme şansın olmazdı. Odanın mührü bir kez açıldığında, koruma kalkarı burada tamamlanan tüm büyü çalışmalarını yakıp yok eder." Kral'ın sesi -o karanlık, melodik, sonsuza dek sabit kalan sessizliğe gömüldü. Gözleri tekrar onunkilerle buluşmadan önce uzun ve yalnız bir an geçti. "Ve o zaman bu odayı Aradaki'ye bağlayan hiçbir şey kalmayacak." Çenesindeki bir kas sıçradı, geniş göğsü hızlı ve keskin bir nefesle yükseldi.

"Kahretsin," diye fısıldadı, parmak eklemlerini gözlerine batırarak. Hayal bile edilemeyecek kadar büyük bir güce sahip olan Kral'ın elinde, soluksuz bir bekleyiş ve keskin bir umuttan başka bir şey kalmamıştı. Doğru kelimeleri bulmak için mücadele etti, vücudu bu çabadan dolayı solmuş bir çiçek gibi sarktı. Kısık, acı dolu bir nefesle hiçbir şey söylememeye karar verdi ve yüzünü onun göğsüne gömmek için döndü

tekrar. Adamın karanlık sıcaklığı eklemlerindeki soğuk sertliği gevşetmiş, düşüncelerini kavrayan buzlu çamur hafiflemişti.

"Denedim," diye fısıldadı Oberon, elleri başının arkasını kavrarken. Sesi titredi, tonu kalınlaştı ve ağırlaştı. "Raegan, sana ulaşmak için çok uğraştığımı bilmeni istiyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdi gömleğinin kumaşına. "Zaman Bekçisi beni orada *istedi*. Kader bizi mahvetti. Kapılardan daha fazla büyü akması için bir anlaşma yaptı. Ben Kronos için onun besili danasıydım ve oraya isteyerek gittim. Benim sonsuz zamanımla nasıl tıka basa doyduğunu bir düşünsene. Bunu ne kadar zamandır planladığını bilmek bile istemiyorum."

Oberon'un bedeni onunkine karşı hareketsiz kaldı. O nadir görülen öfke dalgasının kana susamış ve vahşi bir şekilde içinden akıp gitmesini bekledi. Ama o sadece uzun bir iç çekti. Ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Uzun bir an boyunca, nefes alış verişlerinin mermerde yankılanan sesinden başka bir şey yoktu. Raegan tekrar konuşana kadar titreyen uzuvları ve nemli giysileriyle öylece kaldılar.

"Sanki şimdi her şey daha da kötüymüş gibi hissediyorum," dedi acımasız, kederli bir fısıltıyla. "Çok çabaladık. Çok şey yaptık. Ve bir şekilde daha fazlasını kaybettik."

Oberon bunu inkâr etmedi. "Ayakta durmayı deneyebilir misin?" diye tekrar sordu. "Sana bakmama izin ver. Eskisinden daha iyi bir şey yapmama izin ver."

Raegan başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken bile ağzının kenarları kalktı. Oberon onun ayağa kalkmasına yardım etti ve bedenini kendisinden daha iri, daha sağlam olana yasladı. Kapıya doğru bir adım atmaya çalıştı ama elinde hiçbir şey kalmadığını fark etti. Bacakları titriyor, ayak bilekleri ve dizleri protesto çığlıkları atıyor, her kası sızıylaşıyordu. O daha sıkıntısını dile getiremeden, Kral Raegan'ı yerden kaldırıp kollarına aldı. Karanlık onu tamamen tüketene kadar, görüşünün kenarlarında siyah noktalar belirdi.

S gözlerini tanıdık bir yerde açtı: o sonbahar çayırı, gri gökyüzüne yükselen dağlar, otların arasında kıvrılan nehir. Odun dumanı duyularının içine işledi. Ağır yünler omuzlarına döküldü. İçgüdüsel olarak soluna döndü. İşte oradaydı, her zaman,

Acımasızca, durmaksızın. Uzun boylu ve güçlü, bulutlu ışıktaki insanlık dışı bir güzelliğe sahipti. Geçmişteki halini çok iyi yansıtıyordu; her santiminde bin yıl önceki gizemli, tehlikeli derecede çekici şövalye vardı.

Yüzünü ona döndü. okyanus bakışlarının Mordred'e ait olmadığını biliyordu; ona bakan Unseelie kralıydı. "Bu da ne?" diye sordu, genç sesi - kenarları daha az boğuk, daha melodik, aksanı daha kalın - o gözlerin ağırlığıyla uyumsuzdu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Raegan -ki o Raegan'dı, Nyneve'in bir yankısı değildi-, etrafına bakınarak. Hayal dünyası her zamanki gibiydi; ancak her ikisi de özerkliğe sahipmiş gibi görünüyordu. Sanki ouroboros kırılabilirmiş gibi, sanki onları kırana kadar nehir çamurundaki aynı desenleri tekrar tekrar izlemekten daha fazlasını yapabilirlermiş gibi.

Duyuları karıncalandı. Şövalyeden uzaklaşıp uzaktaki akan sulara doğru döndü, kalbi kaburgalarına çarpan vahşi bir şey gibi çarpıyordu.

Ondan sadece birkaç adım ötede uzun ve korkunç bir şey duruyordu.

Biri. Belki de bir kadındı ama bunun tek nedeni Raegan'ın daha geniş bir dile sahip olmamasıydı. Raegan mavi dövmelerin serin, soluk bir teni işaretlediğini hatırlıyordu. Karmaşık kuzguni saç örgüleri, ışıktaki siyahtan kobalt rengine dönüşen tüylerden bir pelerinle örtülü köşeli omuzların etrafına dökülüyordu. Ağzı ince ve ciddi, gözleri iri ve dipsizdi.

"Hayalet Kraliçe," diye nefes aldı Raegan, aynı anda yanındaki peri kralı da "Morrigan," diye mırıldandı.

"Fazla vaktimiz yok," dedi tanrıça, gök gürültüsüyle dalgalanan gökyüzüne doğru gıklayan binlerce karganın sesiyle. "İyi dinlemelisin."

Raegan'ın ilikleri uğuldadı. Başını salladı çünkü bir zamanlar hayatı pahasına güvendiği kadim savaş ve egemenlik tanrıçasının huzurunda başka ne ki? Onun hayatını. Çünkü ne de olsa onun yaratılışında yer almıştı - Nyx'le birlikte Morrigan gece yarısı gökyüzünde bir yara açmış ve kanayan obsidyen mücevherden Kral'ı yaratmıştı.

"Aradaki'nin içinden bir kapı açtın," dedi Morrigan, mürekkep siyahı gözleri Raegan'ın üzerine düşmüştü. "Ve şimdi, nihayet, intikamımızı alabiliriz."

Tanrıça uzun kollarını kaldırdı ve ardından siyah örgüler ve karga tüylerinden oluşan korkunç bir hareketle ileri atıldı. İkisinden de bir saç teli kadar uzakta durdu, parmak uçlarını alınlarına bastırdı. Morrigan'ın ilahi bedeni onunkine dokunduğu anda, Raegan'ın görüşü karardı.

Savaş alanındaki donmuş kanın siyahı, savaş sancaklarının siyahı, uzun süre inkar edildiğinde iltihaplanan şeylerin siyahı.

Ve sonra, bir anda, gördü.

Suya doğru uzanan bir dizi antik taş basamak.

Fırtına sırasında okyanus suyunun renginde bir kılıç.

Bir zamanlar böyle bir kılıç kullanmış olan ölümlü kral.

Onunla Adil Halk'ın kanını dökmüştü.

Sisle örtülü bir ada.

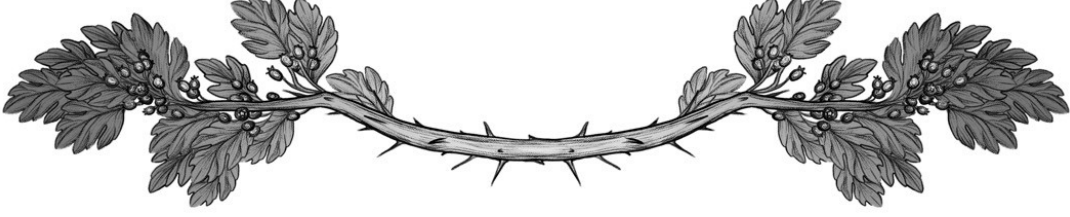
Derisini döken bir yılan.

Göğsünde kanatlı bir şeyin uçtuğunu hissetti - eğer cesaret edebilirse, umut.

"Avalon'u bulun. Excalibur'u ara." Morrigan'ın sesi kafasının içinde gürlledi, ölüm kadar ağır, kader kadar manyetikti. "Bir zamanlar ölümsüz cadiya açık olan tüm kapılar öyle kalacak. Eğer peri kralı peri kılıcını eski haline döndürebilirse, dünyayı da eski haline döndürebilir. Birlikte, çocuklarım, hepimizi özgürleştirebilirsiniz."

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

S cent geldi geri Birincisi: parfümlü sular ağır ile Bahar fırtınaları, soğuk vanilya, yumuşak bir leylak dalı ve hepsinin altında zengin, bitkisel ve hafif şifalı bir şey. Derin bir nefes alarak ciğerlerindeki durgun havayı temizledi. Pürüzsüz, ipeksi kumaş tenine baskı yapıyordu; girdiğinden daha görkemli çıkabileceği nazik bir koza. Gözlerini açtı , sabit bir şekilde- yüksek bir yerden aşağı süzülen sıcak, altın rengi bir ışık. Boşlukta tüylü bir sessizlik vardı, ancak bunun hemen ötesinde akan suyu ve nazik

uzaktan gümüş çanların çınlaması.

Raegan Kahin Tapınağı'nı biliyordu; tanıdık bir yerdi, tıpkı eve dönüş gibi bedenini saran kederin ağırlığı kadar tanıdık. Babası ölmüştü ve onu Zaman Bekçisi'nden kurtaramadığı için bunun oluşunu izlemişti. İçinden mide bulantısı geçti ve öne doğru iki büklüm olup öğürdü. "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye kekeledi akmayan gözyaşlarının arasından, gözlerini sıkarak kapattı, tanık olduğu en kötü şeyin anısını kovmak için elinden geleni yaptı.

Elleri refleks olarak yumruk şeklinde kıvrıldı. Raegan avuçlarındaki yırtık etin acısıyla tısladı. Ellerini battaniyenin altından çekip çıkardığında, her iki elinin topuğunun da ince, örümcekli bir gazlı bezle sarılmış olduğunu gördü - şimdiye kadar gördüğü tüm tıbbi gazlı bezlerden çok daha organik görünüyordu.

Görünüşe göre sağ eli de boş değildi. Bazı insanların kader çizgisi olarak adlandırdığı avucundaki girinti boyunca bir karga tüyü vardı. Tapınağın altın ışığında bir petrol sızıntısı gibi parıltıyordu. Raegan bir anda gördüğü rüyayı ya da belki de imgelemi hatırladı.

Çok iyi bildiği çayırda, bin yıldır görmediği tanrıça doğrudan onunla konuşuyordu.

İntikamı bilebilecekleri bir yoldan bahsediyor. Eski bir kılıçtan, gizli bir yerden ve şeylerin gerçek doğasından.

Raegan iç çekerek karga tüyünden ve onun tüm sorumluluğundan uzaklaştı. Zihnini saran endişeyle mücadele etmek için odadaki her şeyi kataloglamaya başladı. Sağında, içinde bir sürahi su ve bardaklar olan bir sehpa duruyordu. Onun ötesinde, koyu mavi kadife tavandan yumuşak bir şekilde sarkıyordu. Karyola bükülmüş söğüt dallarından yapılmıştı, çarşaf ve battaniyeler porselen beyazı ve zengin krem renginin farklı tonlarındaydı. Solunda, püsküllü ipek bir ilmek, ağır kadife duvarı bir hamlede yakalayarak koridorun bir parçasını ortaya çıkardı. Odanın dış kenarı boyunca, açık kahverengi püsküllü deri bir sandalye boş duruyor, ayaklarının yanına iki çay fincanı yığılmıştı. Raegan uzun bir nefes aldı ve eşit miktarda nefes verdi.

Vücudundaki her atom, gözlerini açık avucunda bekleyen karga tüyüne geri götürdü. Tüyün ipeksi siyah yüzeyini okşadı. Yeterince güçlü olup olmadığını merak etti. Kederin onu bütünüyle yutmasına izin vermek daha kolay, daha nazik olurdu - tanrıları, büyüü ve kaderi unutmak. Yas tutmak. Babası sonunda, gerçekten gitmişti. Yine de bu, Morrigan'ın açtığı küçük kapıdan sürünerek girmesini ve ayaklarının dibine bir pota daha fırlatmasını engellemedi.

Gölgeler, odasının eşiğindeki kadife kabarıklığının ötesinde kıpırdandı. Raegan tüyden başını kaldırdı ve Kral'ın okyanus gibi bakışlarıyla karşılaştı.

"Hey," dedi zayıf bir sesle.

"Uyanmışsın," diye cevap verdi, odaya girip pelüş mavi kumaş perdeyi arkasından çekerek kapattı. Yüzünde temkinli ve temkinli bir ifade vardı, sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi onun yüzünü tutuyordu.

Raegan gözlerini kaçırdı, zorlukla yutkundu ve Oberon'a gördüklerini anlatıp anlatmaması gerektiğini düşündü. Bunun gerçek olduğundan şüphesi yoktu ve sorun da tam olarak buydu. Ama bakışları aşağı kayarken, Kral'ın güçlü ellerini gördü.

Uzun, zarif parmaklarının arasına sıkıştırılmış bir karga tüyü, Tapınağın dağınık ışığında çılginca parlıyordu.

"Sen de mi?" diye sordu tüyünü kaldırarak.

Oberon başını salladı, ölçülü ve acımasızdı. "Bu delilik olur."

"Morrigan'ın arayışını takip etmek için mi?" Raegan onun gözleriyle tekrar buluşarak sordu.

Kral içini çekerek bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Açıkçası tanrıçalar ve görevler pek umurumda değil. Ben *seni önemsiyorum*. Nasıl hissediyorsun?"

Raegan dik oturmak için hareket etti. "Ben iyiyim. Şey, hayır, bu doğru değil. Az önce babamın ölümünü izledim, benim de leceğimden oldukça emindim ve sonra bunu unutmaya çalışırken, lanet olası bir tanrıça ryalarımaya girdi ve bana yapmam gereken daha çok Şey olduğunu söyledi."

Yatağın kenarına otururken Oberon'un dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Uzandı ve nazikçe -yapabileceğinden çok daha nazikçe- onun elini kendi elinin içine aldı. Her zaman olduğu gibi, peri kralının karanlık büyüsü bir sıcak hava dalgası gibi kızın üzerine çöktü ve son zamanlarda yaşadığı tüm dehşetlere rağmen karnında bir kıvılcım yaktı.

"Her Şey göz önüne alındığında iyi görünüyorsun," dedi Oberon, gözleri onunkilerle buluşarak. "Sadece bir gün kadar uyudun. ektiğin çileden sonra biraz daha dinlenmen akıllıca olur."

Raegan sadece yarım yamalak dinliyordu. Kafasında, Zaman Bekçisi'nin babasını öldürmesini tekrar tekrar canlandırıyordu; dünyada en çok sevdiği insanlardan biri, onu önemseme talihsizliğine uğradığı için toza dönüşmüştü.

"Başka kimseyi kaybedemem," dedi gözyaşları içinde Kral'a bakarak.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Keşke size bunu yapmayacağınızı söyleyebilseydim."

Hâlâ karga tüyünü tutan serbest elini kaldırdı ve avucunun iiyle gözyaşlarını itti. "Bu gerçekti, değil mi?" diye sordu içi boş bir şekilde, belirtmesine gerek olmadığını biliyordu.

Kral içini çekti, parmak uçları yavaş bir yılan gibi kızın teninde geziniyordu. "Evet."

"Excalibur bir peri kılıcı mıydı?"

"Myrddin'in insanların kralı için bir Feyrish silahını saptırdığına dair söylentiler hep vardı," diye yanıtladı. "Bu beni şaşırtmazdı, hayır, yine de kesin bir Şey söyleyemem."

"yle olmasa bile," diye düşündü Raegan, zihninin girintilerini karıştırarak, "Excalibur tanrıların ve Adil Halk'ın gücünü hortumlar, değil mi? Bu yüzden bu kadar efsanevi. Büyülü varlıklara karşı durmakla kalmayıp kendi güçlerini onlara karşı kullanabilen ilk silah. Yani belki de Zaman Tutucu'ya gerçekten zarar verebilir."

Oberon başını salladı, ağzı acımasız bir çizgideydi. Ama önce Avalon'u gerçekten bulmaları gerekiyordu. Raegan tüyü battaniyeyle örtülü kucasına bıraktı ve elini şakaklarına masaj yapmak için kaldırdı. Arka planda akan suyun yumuşak sesi ve çınlayan çanlar onu uyutuyor, yarı yolda yanan ışık onu daha fazla uykuyla cezbediyor ve karşılaşacağı her şeyi geciktiriyordu.

"Ve Avalon . ." diye mırıldandı, her şeyin umutsuzluğu onu ezmekle tehdit ediyordu. "Görünüşe göre lanet olası Morrigan bile kapısının nerede olduğunu bilmiyor."

"Sanmıyorum. Danu'nun ilk nesli için hazırladığı güvenli sığınığın yeri, yaşayan hiç kimse tarafından tespit edilemedi," diye cevap verdi. "O kapı neredeyse üç bin yıldır kapalı. Onu arkasından mühürledi."

Raegan uzun bir nefes verdi. Morrigan'ın imgelemi rüzgârlı bir tepeden haykırılan bir silahlanma çağrısıydı, ballı bir dilden mırıldanılan tatlı bir şey değil. Bunun için aptal olabilirdi ama Raegan siyah tüyleri ve bir karganın çığlığını, rüzgâr şarkılarını ve beyaz kanatların yumuşak hışırtısını takip ettiğinden daha iyi takip edebileceğine inanıyordu.

"Eski tanrılar yüzyıllardır bu dünyaya ulaşamadı," dedi, gözlerini Oberon'unkilere kaldırırken kelimelerini yavaşça seçerek. "Ve hepsi saçmalık olsa da, Kader'in bizim için kurduğu sahte Kehanet, alemler arasında -ne kadar küçük olursa olsun- bir kapı açmamı sağlayan durumu yarattı."

Kral hiçbir şey söylemedi. Sadece onu izledi, gözleri deniz gibi huzursuzdu, Tapınağın mum ışığına benzeyen aydınlığı saçlarındaki gümüş telleri altın rengine çeviriyordu. Gölgeler köşeli yüzüne yayılıyordu. Güçlü bedeni tamamen hareketsizdi, canlıdan çok heykel gibiydi. Kader gibi görünüyordu. Meydan okumanın vücut bulmuş hali gibiydi.

"Avalon'u aramak istiyorsun," dedi, sesi vitray gibi hürmetle renklenmişti. "Excalibur'u aramak istiyorsun. Her şeyden sonra, bir tanrıçanın sözlerini takip etmek istiyorsun."

Çenesi sıkılmış bir halde bakışlarını onun üzerinde tuttu. Öyle yaptı. Bunun bir an önce ve sonsuza dek bitmesini istiyordu. Artık dirilmek yoktu. Daha fazla umutsuzluk yok. Artık bu olmasın. Raegan'ın içinde öfke alevlendi. Tüm bitmek bilmeyen üzüntüsü ve kederi, hiç bitmeyen öfkesinin dokusuna işleyerek keskin ve parlak, zincir zırhı gibi bir şey yarattı.

"Aşkım," diye nefes aldı Kral, şimdi ona daha yakındı, yoğunluğu bir orman yangını gibiydi, "bir başkasını takip etme direncini nereden bulduğunu bilmiyorum."

Ayaklarımızın altından kayıp gidebilir."

Raegan tam olarak gülümseme sayılamayacak bir ifadeyle dişlerini gösterdi. "İntikam almak için iyi bir sebep. Ayrıca, intikamımı alacağımı söylemiştin. Zaman Bekçisi'nin değer verdiği her şeyi uzun zamandır kayıp olan bir peri kılıcının tek bir darbesiyle yok etmekten daha iyi bir intikam olabilir mi?"

Bunun üzerine Kral gülümsedi, tüm kâbusuyla, tüm yırtıcılığıyla. "Seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğimi söylemiştim." Onun için bir söz, düşmanları için bir tehdit.

"Oberon," dedi sesi keskin bir şekilde, "bence bunu yapmalıyız. Morrigan bizi asla yoldan çıkarmadı."

Hiçbir şey söylemediği uzun bir an geçti, yine de uzanıp yüzünü büyük, sıcak bir eliyle kavradı. "Yas tutmalısın."

Dişlerini sıktı, adamın sözlerinin gerçekliği yosun tutmuş durgun göl suyu gibi içinde kabardı. "Hepimiz farklı şekillerde yas tutarız," diye cevap verdi bir kaşını kaldırarak.

Kral alaycı bir tavırla, "Ve sanırım siz genellikle intikam peşinde koşarak yas tutuyorsunuz," dedi. Sonra ifadesi, ciddileşti. "Bu mümkün. Hazırlanmak için birkaç haftaya ihtiyacımız olacak ve gizlice hareket etmeliyiz. Bu vizyonu, bu umudu sadece en güvendiğimiz yoldaşlarımız bilebilir. Ama Andronica bir kez daha koğuşları tutabilir, Kamau Saray'ın savunmasına liderlik edebilir ve kelpeler de şüphesiz arayışımıza yardımcı olacaktır." Durakladı, başını iki yana eğerek onu inceledi. "Gerçekten ne istiyorsun?"

Raegan uzun bir nefes verdi, kucagında uzanan kremi kumaşa, vücudunu kaplayan gazlı beze ve kollarında oluşan morluklara baktı. Onu aşağıda tutmak için bundan çok daha fazlası gerekecekti. Zaman Bekçisi'ni yok ederse babasının intikamını alacak ve onun fedakârlığına değecekti. Cormac insanların kendi yollarını seçmekte özgür olmalarından daha çok ne istemişti? Büyü bunu yapabilirdi.

"Avalon'u bulmak istiyorum," diye cevap verdi sonunda, bakışlarıyla tekrar buluşarak. Ağırlığını yatağın üzerinde kaydırarak ona doğru ilerledi. "Ama önce dikkatimi dağıtmanı istiyorum. Bu berbat bir şey mi?"

Kral eğilip parmaklarını kızın parmakları arasında gezdirirken yüz ifadesi değişmedi. Ağzını kadının ön kolunun alt tarafına ve etine yumuşak öpücükler kondurdu. Kadının kalbinde kalın bir uğultu başladı.

"Bu umduğun türden bir dikkat dağıtma mı?" diye sordu, bakışları onunkilerle buluştu.

"Güzel," diye alay etti Raegan. "Ama belki biraz daha dolgun bir şey?"

Kral tek kelime etmeden battaniyeleri nazikçe geriye, bacaklarına kadar katladı. Sonra onu kollarının arasına aldı. "Her zaman olduğu gibi," dedi, dudakları kulağının kabuğunda gezinirken, "dileğin benim için emirdir."

Onu göğsüne bastıran Oberon karşı duvara doğru yürüdü ve parıldayan kumaşı aralayarak derin, opalesan bir maviyle döşenmiş kare bir odayı ortaya çıkardı. Dev bir aytaşı levhasına benzeyen taş bir leğen, üzerinde asılı duran antika gümüş bir aynanın üzerine çömelmişti. Sol tarafta, kabaca kesilmiş taş merdivenler büyük bir hamama iniyordu. Su, sanki altında bir akıntı dans ediyormuş gibi, ışıktaki metalik bir şekilde parlıyordu. Tüm mekân bahar fırtınalarının kokusunu ve serin bir leylak fısıltısını taşıyordu.

Duvar boyunca, taştan bir bank oyulmuş ve yumuşak mavi mozaiklerle kaplanmıştı. Kral, Raegan'ı oraya oturttu. Uzun sabahlığının ince kumaşı sayesinde fayanslar serindi. Kral onun yanına yerleşti.

"Önce bandajlarınıza bakabilir miyim?" diye sordu, eliyle avuçlarını işaret ederek.

"Peki," diye yanıtladı Raegan, ellerini ona uzatırken dramatik bir şekilde iç geçirdi. Oberon örümcek ağına benzeyen sargı bezini şefkatle soydu. Kendini morarmış, yırtılmış bir deri için hazırlamıştı ama Oberon sargıları açmayı bitirdiğinde, altında pembe sıyrıklardan başka bir şey yoktu.

"Güzel," diye mırıldanarak ellerini onunkilerden çekti. "Nasıl hissediyorlar?"

"Tamam," dedi Raegan, yumuşak pembe eti incelerken bunu ilk kez fark ediyordu. Sonra gözleri Oberon'unakilere kayd, kalbi daha hızlı atmaya başladı. Karnında, ilk aşkını yaşayan küçük bir kızmış gibi bir gerginlik vardı. "Hâlâ biraz acıyor. Bir öpücük yardımcı olabilir."

Köşeli yüz hatlarında bir serap gibi kayan eğlence, yontulmuş dudaklarının köşelerini kaldırdı. Bakışlarını onunkilere diken Kral eğilerek ağzını sırayla kadının kazınmış iki avucuna götürdü. Karnına bir sıcaklık yayıldı.

"Peki ya dizin?" diye sordu gözleri bacaklarına kayarak.

Raegan hiç düşünmeden elbisenin eteklerini yukarı çekti. Oberon bacaklarını nazikçe kucağına doğru uzattı. Trenden atladıktan sonra yırtılan dizi de benzer bir kumaşla sarılmıştı ve Oberon onu da aynı özenle açtı. Tıpkı elleri gibi, derisi de

pembemsi ve sıyrıklıydı, hala biraz ağrıyordu ama bir gün sonra olması gerekenden çok daha fazla iyileşmişti.

"Ellerimden biraz daha fazla acıyor," dedi Raegan, gülümsemekten kendini alamayarak.

Kral bu ifadeye karşılık verdi ve Tanrılar aşkına, onun yüzünde şakacı bir ifade görmek her şeye ilaç gibi geldi. Bacaklarının üzerinden alçalarak dudaklarıyla dizini okşadı. Oberon'un ağzını kalçası boyunca takip edişini, iki elinin de bacaklarından yukarı kayışını izlerken, yumuşak bir zevk sesini ısırdı. Sonra güçlü kavrayışı kadının belindeydi ve yırtıcı kaslarının zarif bir kasılmasıyla dik oturdu.

"Ayakta durabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, gözleri başka hiç kimse yokmuş gibi onunkilerin üzerindeydi.

"Kendini övme," diye karşılık verdi Raegan, ayağa kalkmaya çalışırken onu yarı yolda yakaladı ve küçük bedenini kendi bedenine yasladı. Vücutları buluştuğunda, yumuşak kıvrımları adamın sert kaslarına bastırıldığında, karnının derinliklerinde bir sıcaklık kıvılcımlandı.

Lavaboda yüzünü yıkamak ve dişlerini fırçalamak için kısa bir ara verdi, antika gümüş aynada kendisine bakanın kendi yansıması olduğunu fark etti. Aşağı yukarı, diye bahse girdi. Ne de olsa pek çok insan olmuştu.

Taş banyonun kenarında, Kral sabahlığını yukarı çekip başının üzerinden geçirdi ve geçmişe dair tüm düşünceler kabaran fırtına suları gibi eriyip gitti. Raegan giysinin altında, yan tarafındaki örümcek ağından yapılmış gazlı bez dışında hiçbir şey giymiyordu. Oberon, dünyada başka hiç kimsenin yapabileceğine inanamayacağı kadar nazik bir dokunuşla sargıyı sıyrıp attı. Derisinin altında çürükler ve sıyrıklar vardı ama hayal ettiği gibi değildi; deriden kopan kemiklerin ya da tamamen parçalanan etin korkunç görüntüsü yoktu.

Bir istekte bulunmak için ağzını açtı ama Oberon çoktan bir dizinin üzerine çökmüş, ağzı gazlı bezin olduğu hassas, morarmış deriyi okşuyordu. Tüm vücudu bir anda uyandı, ufukta bir fırtına kopuyordu ve Oberon'un adını buharlı havaya haykırdı. Uyluklarının tepe noktasındaki hassas yer zonkladı.

Sonra, sanki onun emrettiği gibi ayağa kalktı ve elleriyle yüzünün iki yanını kavradı. Kral'ın bakışlarının yoğunluğu onu tüketmekle tehdit ediyordu. Güzeldi. Onun tarafından, sadece onun tarafından yutulmak istiyordu. Sadece bu düşünce bile göğsünde şimşek gibi çakan bir arzu dalgası yarattı.

Sonra Oberon'un ağız onunkinin üzerindeydi, paylaştıkları şeyin karanlık, zonklayıcı yoğunluğu onu yıkıyordu. Oberon güçlü parmaklarını Raegan'ın beline doladı, çürük kaburgasına dikkat ederek ellerini kıcının cömert kıvrımlarına doğru kaydırды. Raegan öpücüğü derinleştirdi, içinde umutsuz bir şey yükseliyordu, vücudunun her santimi onun dokunuşu için ağrıyordu.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye mırıldandı Oberon onun ağızına karşı, sesi alçak ve boğuktu. O konuşurken, iri, sıcak ellerinden biri karnına kaydı ve sonra daha aşağıya, tam olarak dokunulmak istediğı yeri buldu. Raegan zevk dalgasıyla yumuşak bir inilti çıkararak ona doğru eğildi. Diğer eli göğsünü avuçlamak için hareket etti, inlemesi derinleşip boğuk ve nefes nefese bir şeye dönüşene kadar alay etti. Kalbi hızla çarpmaya başladığında nefesi hızlandı.

Kral dokunuşunun baskısını artırarak, "Bu acıya alıştığımı sanıyordum," diye devam etti. "Alışmadım. *Alışmayacağım* da. Seni benden çalmaya çalışan herkesi yok edeceğim."

Zevk içinde çözüldü ve nefesi kesildi, arzuyla yarı boğuşuyordu. Ona sarıldı, sanki ne kadar sıkı sarılırsa onu bir daha asla kaybetmeyeceğini kanıtlayacaktı. Ya da belki sadece bunu hatırlamasını istiyordu

-Vücudunun sıcaklığını, ona bastırıldığı ağır göğüslerini, adını söyleme şeklini hatırlamak için. Ona anılardan başka bir şey bırakmamıştı; iyi anılar da olabilirdi. Bu amaçla Raegan titreyen elleriyle gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Birkaç dakika sonra istediğini elde etmişti; adamın teniyle kendi teni arasında hiçbir şey yoktu, sadece ateşli öpücükler ve adamın ağızından çıkan adının sesi. Arzu bacaklarının arasına vuruyor, nefesi hızlı nefesler halinde geliyordu.

Sanki onun bedeniyle aynı dili konuşuyormuşçasına bedeninden zevk alıyordu. Derinliklerinde güçlü bir his uyanan Raegan, daha fazlası için çaresizce kalçalarını Oberon'un eline doğru daha sert bir şekilde yuvarladı. Tam o anda Oberon dokunuşunu Raegan'ın istediğı yerden çekerek onu kollarının arasına aldı.

"Siktir git," diye soludu, adamın avuçlarında gevşemişti, göğsü pembe pembe kızarmış ve kabarmıştı.

"Niyetim bu," diye cevap verdi alçak bir sesle ve kadının çekirdeğı kendi içine kıvrıldı.

Oberon onu banyoya taşıırken Raegan onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerini devirdi. Orada onu nazıkçe taş duvara oyulmuş bir çıkıntının üzerine oturttu. Sıcak, ipeksi sular köprücük kemiklerinin etrafında dalgalanarak uzandı. Yumuşak bir nefes

ağzından kaydı. Gözlerini kapadı ve başını geriye doğru eğerek kafatasının tabanını taşın dudağına yasladı.

"Banyo yapmak istediğimi hatırlamıyorum," diye mırıldandı, Kral'ın elleri üzerinde olmadan birkaç dakika geçtikten sonra - bunu itiraf etmek onu utandırır da dayanamayacağı kadar çoktu.

"Aynı anda birden fazla görevi yerine getirebilme yeteneğine sahip olduğumu bilmenizi isterim."

Oberon avuçlarının ağır sıcaklığıyla kızın omuzlarında gezinirken, elleri sabun kayganlığında, bal ve yulaf ezmesi kokuyordu.

Raegan güldü ve onunla birlikte gerginlik ve korkunun bir kısmı da uçup gitti. Kral omuzlarına sabun masajı yaparken, ağzı kulağının hemen altındaki hassas deriyle buluştuğunda ses boğazında eridi. Elleri daha aşağılara indi, güçlü parmakları kadının sırtındaki gerilimi çözdü. Ama gerilim başka yerlerde sıcak ve aç bir şekilde alevleniyor, her nefeste bir arzu seli oluşuyordu. Raegan onu daha yakına çekti ve buna karşılık olarak Oberon ellerinin köprücük kemiklerinden göğüslerine doğru kaymasına izin verdi. Ortaya çıkan iniltiyi yakalamak için ağzı tekrar onunkiyile buluştu.

Ağır etini avuçlayarak, en hassas olduğu yerlerini okşadı. Dokunuşu daha aşağılara, karnına ve sonra da sırtının alt kısmına doğru ilerledikçe, Raegan'ın vücudunu yakıp kavuran bir ihtiyaç duyuyordu. Kendini belki de olabilecek en kirli şekilde tamamen temiz hissettiğinde, kasları nihayet yumuşamıştı ama çekirdeğindeki kalın, atan ihtiyaç sadece daha sıkı sarılmıştı.

Oberon kadının tenindeki sabunu durulamaya başladı, bir eli bacaklarının arasındaki nemli sıcaklığa kaydı. Uylukları onun için açılmıştı, binlerce yıllık arzu acımasız ve zonkluyordu. Zevk onu her açıdan dövüyor, maddi dünya eriyip gidiyor, geriye sadece kaslı, yaralı vücudunun kıvrımları ve buharın hafifçe sallanan bukleleri kalıyordu.

"Seni kaybettiğimi sanmıştım," diye tekrarladı derin ve soluk soluğa, iki güçlü eli onu belinden kavrayıp Raegan'ı banyonun kenarına kaldırırken. "Ve sensiz sadece yarım bir hayat, benim cadım." Saçları ensesine yapışmış, yüzü kıpkırmızı olan Raegan için havanın sıcaklığı rahatlatıcı olmuştu. Raegan bir şey söyleyemeden Oberon kalçalarının arasından kayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Unseelie kralının önünde diz çökmesi genellikle tek bir anlama gelirdi.

"ezberlememe izin verin," diye sordu Oberon, tam zamanında. bakışları onunkilere kayıyor.

"Bunu hak etmek için ne yaptın?" diye mırıldandı, nefes alışları sert ve hızlıydı.

Ağız tehlikeli ve vahşî bir şeye dönüştü ve bu kadının içinde bir heyecan yarattı. "Kan döktüm," diye mırıldandı Kral, dudakları onun kalçasının iç kısmıyla buluştu. "Lejyonlar öldürdüm. Senin adına yüzlerce orduyu yendim. Kralları devirdim. Dünyaları yok ettim. Hepsi senin için. Hep senin için. *Sadece* senin için."

Nefesi her kelimedede teninde geziniyor, cömert kalçalarını sıcak, ağız açık öpücüklerle haritalıyor, uzun parmakları dizlerinin arkasına takılıyordu. Kanı deli gibi akıyordu.

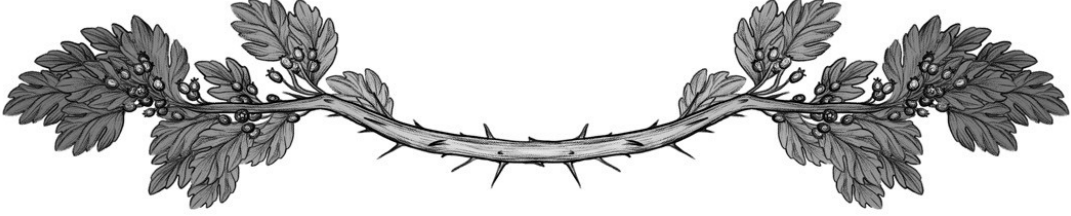
"Sanırım," diye soludu, tırnaklarını adamın omuzlarına geçirerek, "bu yeterli olacak." Karanlık ve tehlikeli bir eğlence yüzünde bir ısı dalgası gibi kaynadı ve sonra ağız Raegan'ın özlem dolu sıcaklığıyla buluştu. Raegan o anın tadını çıkarmak, asla unutmamak için elinden gelen her şeyi yapmak için mücadele etti ama Oberon onun vücudunu çok iyi tanıyordu ve onu çığına çevirmişti. Birkaç dakika sonra salıverilme dalgasının tepesine çıktı, vücudu onunkinin içinde erirken onun adını haykırdı.

Onu kendine doğru çekti, bir eli sırtının alt kısmında geziniyordu. Raegan gözlerini kapadı ve yüzünün yan tarafını onun göğsüne bastırdı, kalbi hala kaburgalarının arkasında çırpınıyordu. Öylece kaldılar, gölgelerin kadim kralı ölmeyi reddeden cadının üzerine eğildi ve uzun bir an boyunca kader ve kadim tanrıçalar bile onların huzurunu bozmaya cesaret edemedi.

Ama huzurları hiç uzun sürmemiş gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

ALTINCI Bölüm

L Başına zorla geçirdikleri kaba kukuletadan pek bir şey görünmüyordu. Gözlerini kapattı, onun yerine diğer duyularına odaklandı. Kumaşın arasından güneş yanığı tozu ve ter kokusu geliyordu -kendisinin ya da Protectorate onu sürüklüyordu, bilmiyordu. Üçüncü kez çıplak topuklarını sert toprak zemine basmak için mücadele etti ama vücudu acınası bir sarsıntıdan başka bir tepki vermedi. Yine de, solundaki Protektora adamı aniden durdu, saçlarından bir avuç aldı ve sertçe çekti.

"Faydası yok aşkım," diye güldü kulağına, nefesinin ekşi sıcaklığı kızın irkilmesine neden oldu.

Onu tekrar ileri doğru sürüklediler, ayakları yere takıldı, başıboş bir taş derisini sıyırdı. Acıyı hissetmedi bile. Panik artık boğazına düğümlenmişti, kukuleta onu boğuyor, endişeli solumaları kumaşı nemlendiriyordu. Kalelerinin derinliklerinde geçirdikleri o uzun, sonsuz saatler boyunca ne yapmış olurlarsa olsunlar, büyüü yoktu. Bedeni onun komutlarına itaat etmiyordu. Çaresizce, birkaç parmağını esnetmek kadar basit bir şey yapmak için mücadele etti. Hiçbir şey yapamadı.

Çılgılık atmak için ağzını açtı, çünkü en azından bunu mümkün olduğunca tatsız hale getirecekti, ama hiçbir ses çıkmadı. Yine de birkaç damla gözyaşı yüzünden aşağı süzölmeyi başardı. Kalbi hâlâ çarpıyordu ve göğsünde hâlâ ağır bir yük vardı. Açlık hâlâ midesinde yapış yapış oturuyordu ve başı hâlâ ağrıyordu. Yani hoş her şeyi hissediyor ama kontrol edemiyordu. Öfke içinde kaynadı ve uzun, sıçrayan bir an için Koruyucuların büyüü çalışmalarının kenarlarını hissedebildiğini düşündü.

Ayak bileklerinde ve dizlerinde hissettiğı sert bir acı konsantrasyonunu bozdu.

"Ah, özür dilerim," diye alay etti sağdaki Protektora. "Merdivenler."

Çift onu ayağa sürükledi ve o da saygınlığını korumak için çabaladı ama nafîle. Başlığın altından silik hatlardan başka bir şey göremiyordu ve altındaki merdivenlerin derinliği ya da sayısı bir muammaydı. Çırpınırken omuzlarını geriye atmaya ve çenesini yukarı kaldırmaya çalıştı ama kasları bu talimatı duymuyor gibiydi.

Sonra merdivenler durdu ve hava değişti. Çıplak ayaklarının altında ahşap damarlar, kollarını gıcıklayan kuru bir esinti. Kalabalığın , rüzgârda şaklayan flamaları, botların gümbürtüsünü dinlemek için kendini zorladı. Neredeyse huzurluydu, eğer bir tepenin zirvesinde tünemiş olduğu hissine kapılmasaydı, altından geçip gitmek üzereydi.

Ve öyle de oldu: Koruyucular onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı, tahta derisini ısıırıyordu. Sirtının üst kısmına yapılan sert bir itme onu iki büküm etti ve ardından eldivenli bir el tekrar saçlarını kavradı ve başını, boynunun yan tarafı soğuk taş a dayanacak şekilde konumlandırdı.

Oh. Bunu beklemesi gerekirdi.

Kapüşon şiddetli bir hareketle açıldı ve günlerdir ilk kez gözlerine keskin güneş ışığı vurdu. Haftalar? Görüşü yana doğru kaymıştı, platform önünde uzanıyordu, Protektora'nın ejderha suruyla işlenmiş sancaklar gururlu ve zalimce dalgalanıyordu. Gerindi ama platformun ötesini göremedi, yine de aniden yükselen alay sesleri ona bir kalabalık olduğunu söylüyordu.

Gözlerini sımsıkı kapadı ve onu tutan büyüü bulmaya çalıştı, ipliklerinin içindeki örgüyü bulmaya çalıştı. Onu hissedebiliyordu, onu bir kukla gibi gerdiğini hissedebiliyordu ama ona ulaşamıyordu; kilometrelerce yol onun büyüüsünü onlarınkinden ayırıyor gibiydi.

Bir kargaşa dikkatini çekti. Platformun diğer ucunda, en az on kişilik bir Muhafız grubu merdivenleri tırmanıyordu ve sanki vahşi bir hayvanı sürüklemeye çalışıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Ağzı kurudu.

Zincir zırhlar ve tozlu kumaşlardan oluşan bu arapsaçının ortasında kimin olduğunu hemen anladı, etrafı zorlayıcı büyüiler ve endişeli haykırışlarla çevriliydi. Gerisi korkunç bir şiir gibi gelişti: İri yarı, maskeli bir adam, güneşin altında parlayan hınzır baltasıyla görüş alanına girdi. Aynı anda platformun diğer ucundaki Koruyucu grup ikiye ayrılarak Unseelie Fey'in Yüce Kralı'nı ortaya çıkardı.

Neredeyse tüm vücudunu saran büyümlü zincirlere rağmen, siyah, şişmiş bir gözün üzerindeki derin kesiğe rağmen, öne doğru hamle yaptı ve çılgılık attı. Bu sesi daha önce de duymuştu; eski bir taş binanın yıkılmaya yüz tutmuş duvarlarında, bedeni kaba bir tahta parçasının üzerine serilmiş, kan kaybından ölmek üzereydi.

Onunla Kral arasına bir figür girdi: dağ gibi bir adam, zincir zırhı iyice kullanılmış, tanıdık yıpranmış yüzü muaffer bir alaycılığa bürünmüştü. Öfkesinin, meydan okumasının her zerresini topladı, elini o soğuk, karanlık akıntıya daldırmak için savaştı.

"Gördün mü?" diye mırıldandı, dilinin her hareketi muazzam bir çabaydı, "yakında sen."

"Hayır," diye cevap verdi Bedwyr, ellerini arkasında birleştirerek platformda ilerledi ve Kral'a tekrar bakmasına izin verdi. Sadece bir kez daha. "Bu sefer olmaz, sanmıyorum."

Sonra güneşin çelik üzerindeki keskin parıltısı , ardından hiçbir şey olmadı. Hepsi.

Darkness. Bir ölüm perisinin manik çılgılığı. Ve sonra biri onun adını söyledi, homurtulu bağırışlar arasında duyulabiliyordu. Raegan'ın boğazı acıyordu, bu muhtemelen ölmediği ve aynı zamanda çılgılık atan kişi olabilir.

Nefes nefese gözlerini açtı ama onu sadece daha fazla karanlık karşıladı, loş ışıktaki birkaç kaba hat görülebiliyordu. Paniğe kapılan Raegan ellerini yüzüne doğru kaldırdı ve kapüşonu başından çıkarmak için pençeledi. Ama orada hiçbir şey yoktu; tırnakları sadece deriyi sıyrıyordu.

Büyük, becerikli bir el parmaklarını yakaladı, nazik ama sertti. "Raegan," diye mırıldandı gölün üzerindeki alacakaranlık ve tepelerdeki fundalıklar gibi gelen bir ses. "Cariad, güvendesin."

Belirli bir yönden gelmeyen altın ışık, söğüt dalından yatağın ayakucunu, mavi kadife duvarları, krem rengi mermer zemini ve ona doğru eğilen Kral'ın tanıdık yüzünü aydınlattı. Göz göze geldiklerinde ellerini serbest bıraktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, başını avuçlarının içine bıraktı, dizlerini göğsüne çekti, çarşafı ayak bileklerine takıldı. Bir ürperti onu sarstı

Vücudu, tenindeki kaygan ter serinliyordu. "Yine aynı rüyaydı."

Zaman Bekçisi'nin diyarından döndüğünden beri -yaklaşık üç hafta önce- Raegan'ın peşini bu özel rüya bırakmamıştı. Üç haftalık dikkatli planlama, yoğun eğitim ve Adil Halk'ı daha güvenli yerlere yerleştirme sürecinin her bir parçası, her gece ondan çalınan uykuyla çok daha zor hale geliyordu. Sanki bu korkunç ve derin kederin üstüne başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi... Bu kederin üstesinden gelmeyi bırakın, hissetmeye bile zamanı olmamıştı.

"Sana dokunabilir miyim?" Oberon sordu, geniş, güçlü gövdesi kızın çevresel görüşünde rahatlatıcı bir gölge oluşturuyordu.

Raegan boğazına tırmanan gözyaşlarını ısırarak, "Lütfen," diye yalvardı.

Oberon onu kollarının arasına aldı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. Yüzünü göğsüne gömdü, odun dumanı, karabiber ve nemli taş kokusu üzerine çöktü. Kollarını onun beline dolayan Raegan, gömleğinin kumaşını tüm gücüyle .

"Rüyan uyanırken tekrarlanmayacak," diye mırıldandı bir eliyle saçlarını okşarken.

"Bunun sözünü veremezsin," diye sızlandı göğsüne, sefalet boğazına tırmanıyordu. "Ya hepimizi *tekrar* mahvedersem?" Anılar Raegan'ın etrafını sarmış, kalın ve boğucu bir hal almıştı. "Neden hâlâ bana güveniyorsun, inanıyorsun?"

Kral onunla göz hizasına gelecek şekilde alçaldı ve nemli yüzünü ellerinin arasına aldı. "Belki de yaşlı bir aptalım," diye mırıldandı uzun parmaklarıyla onun gözyaşlarını silerken, "ama bizimki kadar muazzam, manyetik ve sonsuz bir aşkın yıkıma giden bir yol olabileceğine inanmıyorum."

Raegan onun karanlık bakışlarında, ağzından dökülen sözlere ne kadar inandığını gördü ama yine de şüphesi midesinin dibine katran gibi oturdu. Bir aydan kısa bir süre önce birbirlerini ilk bulduklarında ona nasıl davrandığını hatırlamak çok kolaydı. Aşklarını nasıl muazzam ya da çekici değil de, dünyasını parçalayan bir zehir gibi göstermişti.

"Efendim, siz- Oh," diye gürledi kapı aralığından bir ses. "Özür dilerim."

Raegan başını kaldırdı ve gözyaşlarını silmek için bir elinin tersini gözlerinde gezdirdi. Bulanık bir görüşle, Kral'ın en güvendiği şövalyelerinden biri olan Kamau'nun kapının durduğunu gördü, yüz hatlarına endişe kazınmıştı.

Oberon alçak ve yumuşak bir sesle, "Nehirler temiz," dedi ve geri çekilip ona baktı.

Raegan titreyerek nefes vermek zorunda kaldı ve kendini rüyadan çıkarıp şimdiki ana çekmeye çalıştı. "Gitme vakti geldi o zaman," diye mırıldandı.

"Evet," diye yanıtladı, başparmağının ucuyla yeni bir gözyaşını silerek.

Raegan çarşafları geriye attı ve iliklerine kadar işleyen korku ve dehşet dalgasını bastırarak ayağa fırladı. Kendisine bu anı umutsuzca beklediklerini, Philadelphia Tapınağı'na Protektora'nın giderek artan acımasız saldırısı karşısında canlarını dişlerine takarak tutunduklarını hatırlattı.

Bu kutsal, ışıltılı şansı kötü bir rüya yüzünden yok etmeyecekti. Başka bir hayattan bir anı olduğunu biliyordu ama bunu sadece bir kâbus olarak hayal etmek çok daha kolaydı; o zaman kendine bunun bir alamet, korkunç bir kehanet olmadığını söyleyebilirdi. Seelie Kraliçesi olarak geçen sefer kurtuluş şanslarını nasıl yok ettiğini tekrar tekrar rüyasında görmesi çok da kötüye işaret değildi.

"Rainer hazır mı?" Raegan terden ıslanmış tişörtünü çıkarırken Kamau'nun yakınlarda olmasını pek umursamadan sordu. Bu yolu izlemeye karar verdiklerinden beri komodinin üzerinde özenle katlanmış olan giysilerini giymeye çabaladı.

"Evet," diye cevapladı Kral, ona sütyenini ve ardından kot pantolonunu giymesi için yer açmak üzere kenara çekildi. Koridordan sızan ışık sayesinde Kral'ın çoktan giyinmiş olduğunu fark etti; mürekkep siyahı bir takım elbise, kömür yelek ve gece yarısı deri botlar, keskin açılar ve ölümcül gölgeler. Görünüşü onu rahatlatmıştı; eğer bir canavarın ağzına girmek zorunda kalacaksa, en azından onun yanında olacaktı.

"Andronica yerinde mi?" diye sordu Kral, düşüncelerini bölerek, sorusu Kamau'ya yönelikti.

Gri yün kazağını başına geçirirken bir cevap duymadı, bu yüzden Raegan her şeyin hazır olduğunu varsaydı. Endişe içini burktu. Morrigan'dan gelen imgelemi sadece bir avuç insan biliyordu: Bekçi, Andronica, Kamau ve Rainer. Bu son çılgın umut çok değerli ve çok hassastı, bu yüzden de gizlice peşinden gitmeyi tercih etmişlerdi.

Raegan botlarını giymek için yatağa yaslandı ve dönüp Kamau'ya baktı. Yüksek şövalye yetenekli ve kendinden emin görünüyordu; iri, etkileyici kahverengi gözlerinde hiçbir şüphe izi yoktu. Raegan çenesini tutup doğruldu ve deri ceketini aldı -Zaman Tutucu'nun treninin açtığı yırtık

Söğüt ağacından bir yatak direği. Kral ona tanıdık bir bagaj etiketi uzattı ve o da bunu cebine attı.

Sonra kapıya doğru ilerlediler. Kamau bir elini kaldırarak koridora doğru baktı ve sonra onlara ilerlemelerini işaret etti. Raegan, Kral ve Kamau'nun kendisinden çok daha uzun heykellerinin yanında, üçü de adım adım ilerlemeye başladı.

"Bir kez daha üzerinden geçelim," dedi şövalye kısık bir sesle, parmakları belindeki hançerin kabzasına sürtünüyordu - Raegan'ın fark ettiği üzere, gergin olduklarında genellikle yaptıkları bir şeydi bu. "Rainer sizi Nehirler'de mümkün olduğunca uzağa götürecektir. Protektora'nın bir noktada yolunuzu keseceği neredeyse kesin. Kelpler onları ancak bu kadar tutabilir."

Raegan dişlerini gıcırdatarak ona ayak uydurmak için adımlarını uzattı ve adımlarının sessiz olmasına dikkat etmeye çalıştı. Mermer koridorda uzanan pelüş mavi halı yardımcı oldu ve iki yanındaki iki Fey varlığı cüsselerine rağmen sessiz gölgeler gibi hareket etti.

"Yüzeye çıkmaya zorlanacaksınız," diye devam etti Kamau, bir elini uzatarak, başları perdeli kemerlerden birine doğru savruldu. Raegan nefes almamak için elinden geleni yaparak durdu. Unseelie Sarayı, devam eden Muhafız saldırısı sayesinde bir kez daha mülteci durumuna düşmüştü. Şehir ajanlarla dolup taşıyordu ve görünüşe göre Birleşik Devletler'in büyü işlerini yöneten paramiliter gücü, Koruyucu Devlet'e Amerikan topraklarında genellikle yaptıklarından çok daha fazla hareket alanı tanımıştı. Divan'ın büyük bir kısmı kalan cep alemlerinde saklanmış, fırtınayı atlatmaya çalışıyordu; bu görev, dünyanın bu yarısında kalan büyü'nün her geçen gün daha da hızlı bir şekilde kan kaybetmesiyle daha da zorlaşıyordu.

Kamau tekrar ilerlemelerini işaret etti. Onun solunda, Kral elini saçlarında gezdirerek uzun, alçak bir iç çekti. "Halkımızı yanlış yönlendirmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Kamau'nun koyu kahverengi bakışları Kral'a yöneldi, ağır kaşları çatıldı. "Bunu tartışmıştık," dedi şövalye, cümle'nin yarısında sesini alçaltmayı hatırlayarak. "Bu paniğe neden olur. Ve Blodeuwedd'in hizbindeki dönegin kimliğini hâlâ bilmiyoruz. Protektora'nın niyetinizi öğrenmesi riskini göze alamayız."

Kral başını salladı, çenesi sıkılmıştı. Raegan donup kalırken, ileride, mermer üzerinde metal bir şeyin parıldadığını düşündü. Üçü de ellerini

nefes alıyordu. Kanı kulaklarında gümbürdedi. Ama sonra hiçbir şey olmadı, sadece cadı saatlerinin sessizliği.

"Yüzeye çıktığında," diye devam etti Kamau, tekrar ilerleyerek, "sadece Wye Nehri'nin korumasına sahip olacaksın. Belki alıç ağaçları, eğer onları bulabilirsen. Hiraeth'e giden yol zorlu olacak."

Raegan'ın g r    t nelle ti, mavi kadife, mermer zemin ve altın ışıktan başka bir şey yoktu. Elleri iki yanında titriyordu. Bunun için yeterince güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Koruyucular hem büyü hem de bürokrasi alanında Adalar'daki güçlerinin zirvesindeydiler; Birleşik Krallık hükümetinin bir parçasıydılar ve bunun getirdiği tüm özgürlüklerden faydalanıyordılar. Amerikalılar zaman büyüsü ya da modern silahların çoğunu kullanmalarına izin vermiyordu; Raegan'ın öğrenmek istemediği asırlık bir anla mazlıktı bu. Ama o ve Kral'ın gittiği yerde, Koruyucuların istedikleri her şey parmaklarının ucundaydı.

Kamau, "Ve Hiraeth'in duvarlarını geçerken herhangi bir Koruyucu Devlet müdahalesinden kesinlikle uzak durmalısınız," dedi, keskin çenesindeki kaslar çalışıyordu. "Avalon'u ararken Hiraeth'in size ev sahipliği yapmasına izin vermek bir risktir."

Raegan'ın içinde daha fazla gerginlik vardı. Avuçları nemlenmi ti. Bu lanet olası koridor ne kadar uzundu? Dara acına y r yormu  gibi hissediyordu.

"Adalar'daki son Fey  ehri," diye mırıldandı Kral, durumun ciddiyeti ses tonundan anlaşılıyordu.

Kamau, "Muhafızlar çok uzun zamandır peşinde," diye cevap verdi, yüz hatlarında korkuya benzemeyen bir şey belirmi ti. "Bunu onlara gümüş tepside sunamayız."

Kral Raegan'ın arkasına uzanarak   valyesinin omzunu kavradı. " ehirde sevdiklerin olduğunu biliyorum Kamau. Hiraeth'i i  a etmeden önce  l rd m."

Uzun boylu, iri yapılı   valye alt duda ını ısırarak ba ını salladı. "Biliyorum," diye mırıldandılar. "Gerçekten, biliyorum. Ben sadece ..."

Raegan ellerini kot pantolonuna silerken, "Bu çok korkunç," diye ekledi. "Bir vizyon için sonsuz risk var gibi."

Kamau ona, "Gardiyan imgelemin doğru olduğuna, doğrudan Morrigan'dan geldiğine ikna olmuştu," diye hatırlattı, yüz ifadeleri yumu amı tı. "Octavia da  yle. Diğer Kahinlerle birlikte tahliye edilmeden önce onunla konuştum. Bekçi ve Kahin'in kendisi, ikisi de tamamen ikna oldu, Raegan. Bu hiçbir şey değil."

Gözlerini şövalyeden kaçırdı. Bekçi ve Kahin *de* sahte Kehanet konusunda ikna olmuşlardı. Raegan çenesini tutarak Kamau'ya bunu söylemekten kendini alıkoydu, bunun yerine önündeki yola baktı. Fey Karşılıksız Kehanet ile bir tanrıçadan gelen görüyü birbirinden çok farklı şeyler olarak görüyordu ama o - kuşkusuz- öyle düşünmüyordu. En azından Mahzen'in aksi istikametinde ilerliyorlardı - bu neredeyse bunu kendi yöntemleriyle yapacaklarının bir ilanı gibiydi. Koridorun sonu görüldüğünde Oberon'un eline uzandı: neredeyse siyaha çalan koyu maviye boyanmış büyük bir kapı. Denizkulağı kabuğundan oyulmuş nehirler, Tapınağın altın ışığında parlayarak içinden geçiyordu. Kapının tokmağı bir kelp kuşunun uzun ve güçlü gövdesi şeklindeydi ve patinayla karartılmış gümüşten yapılmıştı.

Kapının yanında Bekçi ve Andronica sessiz muhafızlar gibi duruyordu. Şüphe Raegan'ın göğsüne hücum etti. Ya yanılıyorlarsa? *Yine* mi? Risk her zamankinden daha yüksekti. Kral, bir okyanusu aşarak, bin yıldır Kapıların diğer tarafında kilitli kalmış bir tanrıçanın ince, sinsi dudaklarından dökülen birkaç kelimeye bağlı bir arayış için gittikleri yerden cep diyarlarının etrafındaki koruyucu muhafızları tutamazdı.

Raegan kendini dengeledi, zihnini orada kümelenmiş, çalılık-karanlık kuşkulardan arındırmaya çalıştı. Kral elini sıktı ve bir anıyı girintilerinden dışarı fırlattı -başka bir zaman, başka bir yer, ama hala bir kapıyla karşı karşıya, çok fazla umudun ağırlığı pençeli pençelerle omuzlarına .

"Efendimiz ve leydim," dedi Bekçi, sesi Raegan'ı şimdiki zamana geri çekti. "Her şey hazır."

"Teşekkür ederim Anakletos," diye yanıtladı Oberon, Bekçi'yi kucaklamak için uzanarak. Küçük giysili adam Kral'ın jestine karşılık verdi ve bir iki dakika boyunca hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı. Raegan bu duyguyu biliyordu.

Bekçi onu şaşırtarak Kral'ı serbest bıraktı ve hemen Raegan'ı sıkı sıkı kucakladı. "Bu kez iliklerime kadar hissediyorum," diye mırıldandı kadim şey kulağına yakın bir yerde, sözleri tüm dünyaya kehanet gibi geliyordu.

Raegan geri çekilerek Bekçi'nin gözlerinin içine baktı, galaksilerin dönüşüne dair bir bakış yakalamış olabileceğini düşündü. Bir kez başını salladı ve sonra kapıdan çıkıp Raegan'ın görüş alanından çıktı. Kamau, Raegan ve Kral'ı sıkı bir kucaklaşmanın içine çekti, uzun, ağır kaslı kollar kolayca çevreledi

İkisi birden. Şövalye eski bir Fey duası mırıldandı ve sonra kenara çekildi. Andronica ilerledi ve önce Kral'a uzandı.

İkisi Eski Dilde alçak sesle, hararetli sözler verdiler. Oberon başını eğerek alnını Andronica'nınkiyle buluşturdu; Raegan aniden, karşılıklı derin bir hayranlık ve güvenin Unseelie ifadesi olduğunu hatırladı. Andronica, Kral'ın yokluğunda bir kez daha koğuşların yükünü taşıyacaktı.

Raegan, kendisinden nefret ettiği anlaşılan ölümcül kılıç ustasına bir tür veda sözü söylemek için kendini toparladı. Bir şey söyleyemeden Andronica onu omuzlarından tutup kucakladı.

"Bu sefer işi berbat etme, tamam mı?" Andronica neredeyse arkadaşça ve kesinlikle şakacı bir tonda konuştu. Geri çekildi, hâlâ Raegan'ı omuzlarından tutuyordu, siyaha yakın bakışları onunkileri arıyordu. "Bu farklı. *Sen farklısın*. Birlikte antrenman yapmak için sadece birkaç haftamız olduğunu biliyorum ama umarım karşılığını alırsınız."

Raegan'ın yüreği hopladı; Lucy Liu'nun bu muhteşem, yetenekli, tehlikeli Fey versiyonunun onayını bu kadar çok arzulamaktan nefret ediyordu. "geleni yapacağım," diye cevap verdi, sırtına engel olamayarak. Andronica da ona sırtarak karşılık verdi, bir bıçağın kenarı kadar keskin ve parlaktı. Raegan kuraklıktaki bir çiğ damlası gibi anın tadını çıkarmaya çalıştı ama sonra Bekçi'nin kapıya yaklaştığını gördü, süslü bir şekilde oyulmuş anahtar halkası loş ışıktaki parlıyordu. Gözleri anahtarların üzerine düştüğü anda, Tapınak'taki her kapı bir anda Raegan'a seslendi, gümüş çanlardan oluşan bir koro. Kendini olduğu yere bıraktı, gelgitte savaştı ama uzun süre savaşmak zorunda kalmadı çünkü kelpelerin yolu önünde açıldı ve çekimi o kadar güçlüydü ki hiç tereddüt etmedi.

Raegan yanında Kral, çılgın ve kaotik alevinin yanında beliren karanlık ve sabit gölgesiyle odaya daldı. Odanın içi bomboştu; yerler krem rengi mermer, duvarlar inciyle döşenmişti. Babasının çalışmasını tamamlamak için kullandıkları ayin odasına benziyordu ama çok daha küçüktü, tavanı daha makul bir yükseklikteydi. Bunu düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Odanın ortasında Raegan hafif bir hareket fark etti; büyük bir su birikintisinin . Bir adım daha yaklaştı, Kral da ona ayak uydurdu. Kapı arkalarından kapandı ve bunun olacağını bilmesine rağmen, dünyadan kopmuş olma hissi midesini . Raegan

Mermer kıyılara vuran karanlık yaklaştıklarında Oberon'un elini daha sıkı kavradı.

Bu sefer çağırma yoktu; kan damlaları ya da paylaşılan viski, kesin sözler ya da tebeşirle çizilmiş kehanetler yoktu. Bunun yerine, su birikintisi sanki uzaklarda bir yerde bir dev yürüyormuş gibi iki kez dalgalandı ve ardından suyun yüzeyi binlerce damlacığa bölündü.

Gölgeli derinliklerden kocaman bir baş ve kalın, kavisli bir boyun yükseldi, yosun yelesi ağır dalgalar halinde sarkıyordu. Ters toynaklar mermer zeminde çınıladı ve Raegan'ın ağzı, Rainer olarak bilinen kelpie'ye bir kez daha bakarken kurudu.

"Anladığım kadarıyla çok etkileyici bir görüntüm var," diye mırıldandı kelpie, başını eğip sırayla ikisine de bakarak. "Ama gitmeliyiz. *Şimdi*. Nehirler, Muhafızlar tekrar baraj yapmanın bir yolunu bulmadan önce sadece bir süre açık kalacaktır."

"O halde yolumuza gidelim. Unseelie Sarayı bir kez daha kelpilerle ortaklık kurmaktan mutluluk duyuyor," diye yanıtladı Kral, Raegan'ın yarattığın sırtına binmesine yardım ederken. Bir kolunu onun beline dolayarak arkasına bindi.

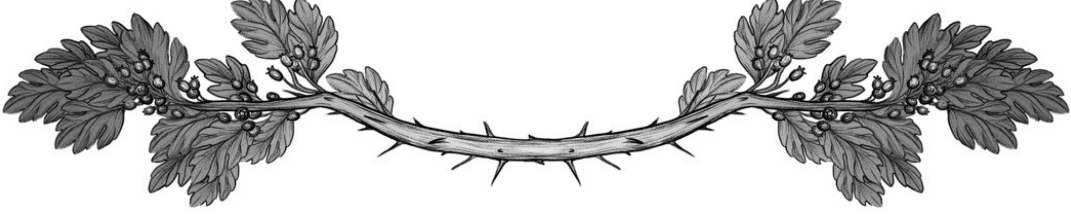
Rainer hemen hareket etmeye başladı, toynakları mermere çarparak çınılıyordu. Raegan kaygan, koyu yeşil yelesini avuçlarının arasına aldı. Kendine nefes almasını hatırlattı.

"Sana sahibim," diye mırıldandı Kral onun kulağına. "Seni bir daha kaybetmeyeceğim." Raegan dişlerini sıktı ve midesini kemiren korkuyla savaşarak başını salladı. Rainer su birikintisinden birkaç adım ötede durdu, tüm vücudu

bir ok gibi ona doğru işaret etti.

"Gecikmiş intikam için. Kan dökülsün," diye bağırdı kelp, sesi binlerce ırmağı coşturuyordu. Raegan kendini hazırlayamadan Rainer kendini topladı ve başka bir şey söylemeden suyun yüzeyine fırladı.

Yedinci Bölüm

Raegan, Rainer'ın sırtında yarı aydınlık, sulu diyarda saniyeler mi yoksa günlerce mi yolculuk ettiklerini bilmiyordu. Zaman, çiyli nemli otların arasında sürünerek uzaklaşan bir yılan gibi avuçlarının arasından kayıp gitti. Ama

Gözleri ona suyun derinliklerinde olduklarını söylese de nefesinin kolayca gelmesine ve vücudunun kemik gibi kuru kalmasına yardımcı oldu.

Yakında yüzeye çıkacağız. Rainer'ın sesi Raegan'ın kafasında öyle bir gürledi ki Raegan aniden sıçradı ve Oberon'un onun belini sıkıca kavramasına neden oldu. *Hazırlanın.*

Raegan yüzüncü kez gidecekleri yeri hatırlamaya çalıştı: Hiraeth. Fey'in Adalar'daki son kalesi, sis, büyü ve alıç ağaçlarından bir duvarla gizlenmiş bir şehir. Oraya daha önce de gitmişti, biliyordu ama orayı gizleyen büyü hatırlama yeteneğini de çalmış gibiydi. Hiraeth çok eski, çok güçlü işleyişlerle çalışıyordu; Kapılar var olmadan önce dünyanın sadece bu yarısında üretilebilecek türden. Her ne kadar çok daha farklı nedenlerle olmasını dilese de, tekrar duvarlarının içinde olmak için sabırsızlanıyordu.

Ama şimdilik onu sadece nehirlerin loş mavi-yeşili çevreliyordu, yosun ormanları uzakta daha çok kalın siyah gök gürültüsü bulutları gibi görünüyordu. Rainer'ın toynakları kumlu bir zeminde ya da nehirde aşınmış çakıl taşlarının altında ilerlemiyordu; bunun yerine, arka ayakları parıldayan pullarla kaplı devasa bir kuyruğa dönüşmüş bir balık gibi suyun içinde ilerliyordu. Raegan aşağıya hızlıca bir göz attı, altlarında pusuda bekleyen uçsuz bucaksız karanlıktan rahatsız olmuştu.

Nehirlerin aynı bölümünde seyahat eden başka kimseyle karşılaşmamışlardı. Arada sırada ata benzer bir cismin gölgesi ya da gözcüler dışında,

Bir yosun çalılığının kenarında parıldayan gözler, sadece üçü vardı. Ya da en azından Rainer konuşana kadar öyle görünüyordu.

Muhafızlar yakında, diye gürledi kelpie zihninde, bir uyarı. *Nehirlere giremezler ama su yollarına baraj kurabilir ve yüzeyden saldırabilirler. Sanırım her ikisiyle de karşılaşmak üzereyiz.*

Raegan sanki bir işaretmiş gibi, parlayan gümüş bir mızrağın hemen sağındaki boşluğu delip geçtiğini, bu kadar derin bir suda metal bir şeyin yapabileceğinden çok daha hızlı hareket ettiğini gördü. Rainer ileri fırladı ve bir yosun ormanının açık ağzına doğru yöneldi. Kral onu göğsüne doğru çekti, kılıcı -saf gölgeden örülmüş imkânsız bir şey- serbest elinde belirdi.

Derin yerlerden geçmemiz gerekebilir, diye uyardı Rainer, Raegan'ın omurgasına ince bir korku fısıltısı göndererek. Böyle yerler ölümlüler için değildi; hatta Kral gibi bir şey için bile değildi, davet edilmeden olmazdı. Rainer'dan çok daha eski ve korkunç şeyler alçak yerlerde pusuya yatmış, derinlere gömülmüş ve nehir çamurunda uyuyorlardı; yosunlar üzerlerine sazdan bir çatı gibi örülmüştü. Nehirlerde uyuyanları uyandırmak iyi olmazdı.

Raegan arkasında, Oberon'un Rainer'ın sözlerine karşılık olarak gerildiğini hissetti ve elinin kılıcının kabzasına daha sıkı sarılışını izledi. Dişlerini sıktı, panik boğazında bir yerde bir güve gibi çırpınıyordu. Rainer'ın kaygan deniz yosunu yelesini beyaz parmaklarıyla kavrayan Raegan, kelpinin hızlanan hareketlerine ayak uydurmaya odaklanmaya çalıştı. Bu yerde Oberon'la konuşabilmeyi diliyordu ama onlar yüzeye çıkana kadar duyacağı tek ses Rainer'inkiydi. İşlerin böyle yürüdüğünü biliyordu.

Bir başka mızrak karanlık derinlikleri yararak Rainer'ın sağ omzuna endişe verici bir şekilde yaklaştı. Buna karşılık kelp sola doğru sertçe eğildi ve Kral'ın kolu beline dolanmasaydı Raegan'ı yerinden oynatacaktı.

Bizi oyuna getirmeye çalışıyorlar, dedi Rainer, kelime seçimiyle Raegan'ı şaşırtarak. Oynadıkları bu oyunda çok hassas bir şey olan hayatı için derin bir korku duymasaydı gülebilirdi. *Aptallar. Ben böyle taktiklerden çok daha büyüğüm.*

Raegan loş su ışığında ileriye baktı ve Rainer'ın bahsettiği barajlardan biri olduğunu hemen anladığı, zincir zırhlı bir duvara benzeyen şeyi gördü. Donuk, cansız metal yol boyunca uzanıyor, her iki yanda yosun ormanları belirliyordu. Uzaktan bile olsa, Raegan nehirlerin Koruyucular'ın barajlarından akamayacağını hissetmişti.

baraj. Su, zincir zırhından tamamen uzaklaşmış gibi görünüyordu, akıntı onları doğal olmayan şeye çok yaklaştırdığında yosun yaprakları soluyordu.

Hemen arkalarındaki suda bir mızrak korosu şarkı söylüyor, Kral kılıcının bir darbesiyle çoğunu savuşturuyordu. Raegan onun altında Rainer'ın kendini toparladığını, güçlü kaslarının bir sonraki hamlesini beklerken gerildiğini hissetti. Başını havaya kaldırarak, sanki doğrudan metal duvara çarpmaya niyetliymiş gibi ileri atıldı. Oberon kelpie'nin boynuna doğru eğildi ve vücuduyla Rainer'ı korudu. Raegan kendini yosun yelesine yasladı, kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

Mümkün olan son anda Rainer kendini yana savurdu, inanılmaz derecede zarif bir pirouette yaptı. Ama bu sıkı dönüş hızını yavaşlattı ve bir an için Raegan'a sanki suda asılı kalmışlar gibi geldi. İçindeki korku dans etti ve ensesindeki karıncalanma hissine tepki vererek başını kaldırdı.

Yukarıdan, kalın, paslı metalden bir ağ üzerlerine doğru iniyor, doğal olmayan bir hızla derinliklere dalıyordu. Dehşet Raegan'ın göğsüne çöktü -her şeye rağmen, işte buradaydı, bir ödül gibi yakalanmak üzereydi, boğazı kesilerek bir av kulübesine sürüklenecekti.

Ama o bir av değildi. Artık değildi. Hayır, Koruyucuların hayal bile edemeyeceği kadar yırtıcıydı. O Nehirlerin Leydisi'ydi ve burası onun bölgesiydi. Raegan doğruldu, omuzlarını dikleştirdi, bakışları inen ağa kilitlendi. Sonra bir elini başının üzerinde, avuç içi yukarı bakacak şekilde, parmakları pençe gibi ve yırtıcı bir şekilde salladı. Tüm gücüyle suya seslendi, varlığının tam ortasından geçen o soğuk, karanlık akıntıya ulaştı.

Rainer ile Protektora'nın ağı arasında yılsansı ve keskin bir şey patladı, jilet gibi dişli ve keskindi. Belki de bir ejderhadır, diye düşündü Raegan, vücudu bir torpido kadar ince, ağzı ise bir yıkım ağzıydı. Gözlerine tamamen sudan ve nehir alüvyonundan yapılmış gibi görünüyordu, etrafındaki boşluktan daha koyu bir tonda, yosun parçaları vücuduna pul veya zırh gibi katmanlanmıştı. Su ejderhası neredeyse cisimsiz dişleriyle ağı yırttı, boş karnından bir çığlık yayıldı. Tereddüt etmeden döndü ve zincir zırhlı duvara doğru dalışa geçti.

Ejderhanın çenesi zincir zırhla buluştuğunda metal patladı. Çarpışmanın etkisiyle şarapnel yerine kalın bir toz dalgası aşağıdaki nehirlerin derinliklerine doğru süzüldü. Rainer rotasını düzeltti ve yosun ormanlarının karanlık gölgesindeki artık açık olan doğru ilerledi.

her iki taraf da kristal mavi ışıkla aydınlatılmış yol lehine unutuldu.

Raegan muzaffer bir yumruk kaldırabilir ya da görüşünün köşelerinden içeri sızan karanlık olmasa sessiz bir savaş çılgılığı bile atabilirdi. Kral'ın kollarında sallanıyor, dünyasını döndüren yoğun baş dönmesini atlatmaya çalışıyordu. Ama gölgeler daha da yaklaştı ve midesi altüst oldu, sonra da her şey karardı.

Raegan göz kırptı onu gözler Açık, bekliyor ve dağınık Kahin Tapınağı'nın altın ışıkları ve mavi kadifesi. yerine gecenin derin petrol sızıntısını buldu. Ölü yapraklar dallarda takırdıyor, her şey nemli bitki örtüsü ve soğuk çamur kokuyordu. Gözlerini kısarak ay ışığında önündeki şekli seçmeye çalıştı. Bir irkilmeyle bunun Rainer olduğunu fark etti, sıradan dünyanın herhangi bir yerindeki bir çiftçinin tarlasında sıradan bir at gibi yan yatmıştı. Boynu dikti, boynu

Başı tetikte, kulakları dönüyor.

"Güvendeyiz," dedi kelp, kurbağaya benzeyen gözleri karanlıkta bile onunkileri kolayca buluyordu.

"Doğru," diye boğuk bir sesle cevap verdi Raegan, kalın bir yün battaniyeye sarılıp bir alıç ağacının dibine yaslandığını fark edene kadar sırtının neden bu kadar ağrıdığını merak ediyordu. Ağacın sivri kabukları deri ceketini ısıırıyordu.

"Yüzeye çıktık," diye ekledi Rainer, sözleri etraflarını saran çıplak ağaçların arasından uğuldayan rüzgâr tarafından neredeyse gizlenmişti.

"Evet, anlıyorum," diye homurdanarak boynunu büktü. "Nehirlerin ortasında bir orman olmadığını düşündüm."

Soluk ay ışığında Rainer'in başını eğdiğini gördü. "Şey, aslında-"

"Uyanmışsın," diye başka bir ses geldi, derin ve alçak, Kral erirken gölgelerin arasından çıktı. Raegan'ın yanına çömelmek için hareket etti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim," dedi, ama onun hareketlerindeki acelecilikten kalbi sıkışıyordu. Bu kadar kırılgan bir şeyi sevmenin ne demek olduğunu merak ediyordu. "Sadece her büyü kullandığımda bilincimi kaybettiğim için hayal kırıklığına uğradım."

Oberon ona o bilmiş, yan bakışlarından biriyle baktı. "Belki de," diye alaycı bir gülümsemeyle söze başladı, "sihrini kullanırken sudan bir canavar yaratmaktan daha küçük bir başlangıç yapmayı düşünebilirsin."

"Biliyorum," dedi, soğuk bir sonbahar rüzgârı keserken titreyerek. "Koruyucuların büyüünün ötesine ulaşmak zor. Her zaman düşündüğümden daha uzağa gitmek zorunda kalıyorum ve sonunda *çok* derine iniyorum."

Baba Yaga'nın Raegan'ın Mührü'nü kaldırması, onun eski güçlerine güvenilir bir şekilde ulaşma potansiyelini geri getirmişti, ancak bu bedenin doğuştan gelen hakkını silmemişti. Bu nedenle, Raegan ne zaman bir iş yapsa, Koruyucuların büyüünden kaçmak zorundaydı. Bu tıpkı okyanus gibiydi, diye düşünmüştü birkaç kez- yüzeyin hemen altında o ölümlü, tanrı vergisi güç vardı. Nehirlerin Leydisi'ni, Titania'yı ya da Ormanın Cadısı'nı bulmak için daha derine dalması gerekiyordu. Ve kara akıntılarla dolu ve çağların ağırlığını taşıyan o alçak yeri bulduğunda, boğulmak çok kolaydı.

Kral omzunu onun omzuna yaslayarak, "Bu da zamanla kaybolacak," diye cevap verdi. Bu temas, kat kat giysilere ve oldukça iffetli bir yapıya sahip olmasına rağmen, kadının vücuduna sıcaklık yaydı.

"Leydimiz uyandığına göre," dedi Rainer küçük açıklığın öbür ucundan, ses tonu kuruydu, "Hiraeth'in duvarları içindeyken yapmamızı önerebilir miyim, düşmanımızın her an ortaya çıkabileceği, kuş uçmaz kervan geçmez bir Galler ormanında değil?"

Raegan'ın kalbi boğazına kaçtı. "Güvende olduğumuzu söylemiştin," diye tısladı kelpie, normal bir atın başarabildiğinden çok daha zarif bir şekilde ayağa kalkmıştı.

Rainer başını ürkütücü bir şekilde bir ergenin göz kırpmasına benzer şekilde salladı.

"Evet.

Göreceli olarak konuşuyorum. Ama daha *güvende* olabiliriz."

Kral ayağa kalktı ve ona doğru bir el uzattı. Raegan yün battaniyeyi vücudundan çözdü ve Oberon'un yardımıyla kendini ayağa kaldırdı. Yapraklar ve nemli toprak kumaşa yapışmış, Ekim sonunun kokusu burnuna dolmuştu. Kral battaniyeye uzandı ve parmakları battaniyeye değdiğinde yünlü kumaş gözden kayboldu.

Rainer ona baktı. "Sizin de hatırlayacağınız gibi, Muhafızlar'ın büyüye karşı tepkileri burada çok daha hassastır, efendim."

Kral bir kolunu Raegan'inkinin arasından geçirdi ve boştaki eliyle alıç ağaçlarını işaret etti. "Raegan iyileşirken bizi barındırmayı kabul ettiler. Nehir yataklarına döndüğümüzde bu korumayı kaybedeceğiz ama şimdilik alıçlar nöbet tutuyor."

Oberon Raegan'ın ata binmesine yardım ederken Rainer zarif bir baş hareketiyle onayladı. Kelpie'nin geniş sırtına yerleşti, arkasında Kral'ı hissetmek soğuk bir kış gecesinde şenlik ateşi gibi onu rahatlattı. Tüm dünya bir an için hareketsiz kaldı ve Rainer'ın derin bir nefes aldığını hissetti. Sonra kelpie, sanki ne kendisi ne de yolcuları gölge ve gece havasından başka bir şeyden yapılmamış gibi ağaçların arasına daldı. Raegan'ı saran yorgunluk kayboldu; Unseelie kralıyla birlikte kadim bir kelpie'nin üzerinde oturuyordu ve her zaman içinde olduğunu bildiği o eski, uyuyan şeyi Muhafızlar'ı geri döndürmek için kullanmıştı. Dinlenmeye ihtiyaç duyduğu için hissettiği utanç da yok olmuştu; ne de olsa bedeni sadece ölümlüydü.

Rainer ağaç sınırını aştığında Raegan şafağın ufukta belirmediğini ve dünyayı altın grisi tonlarına büründürdüğünü gördü. Wye Nehri ileride onları bekliyordu, sonbaharın sonlarının nemli kahverengilerini ve sessiz turuncularını kesen geniş bir gümüş piton. Ortalık sessizdi; henüz hiçbir kuş sabah eğlencesine başlamamıştı ve tek ses Rainer'ın toynaklarının yumuşak şıptısıydı. Raegan bir an için kendini bu manzaranın içinde kaybolmuş buldu: Kelpie'nin boynunun kalın, ağır tepesi, ay ışığının su üzerinde bir yol çizen soluk kalıntıları. Bir çocuk kitabındaki illüstrasyona benziyordu, güvenilir atının sırtında krallığına dönen haklı prenses.

Gerçi bu bir çocuk kitabı olsaydı, düşmanlar ve tehlikeler aşılabılır olurdu. Ama Rainer'ın susarak hareket etmesi, dizleriyle onun yanlarına çok sert bir şekilde battığında alaycı bir espri bile yapmaması, bıçak sırtında dengede duran güvenliklerini gösteriyordu. Mührü çıkarıldığında o da bunu hissetti; nehir elinden gelen tüm korumayı sağlıyor, ay gökyüzünün ardına kayarken yol dalgalanıyordu.

Güneş ciddi bir şekilde yükselmeye başlamış, güç dengesini tekrar düşmanlarının lehine çevirmişti. Ağaç kümeleri nehrin kıyısında toplanmıştı ve Raegan her gölgede bir zincir zırh parıltısı aramaktan kendini alıkoymak zorundaydı. Onun yerine bakışlarını ileriye çevirdi. Nehri süsleyen liken kaplı büyük taşlar çiyden nemlenmişti ve her bir damla ışığı küçük bir kristal gibi yakalıyordu. Wye Vadisi'nde sessiz, güzel, erken bir sabah olmalıydı. Ama bunun yerine, Raegan'ın ensesindeki tüyler diken olmuştu. Hava yanıltıcı, durgun ve ölüydü. Etrafındaki her şey üç ton fazla hafif görünüyordu, sanki manzaranın canlılığı yok olmuştu. Arkasında, Kral gerildi ve Raegan, Kral'ın beline doladığı kolunu hızla örten, gölge gibi bükülmüş zırhın ortaya çıkışını izledi.

Rainer sonunda alçak bir sesle, "Çok yakınız," dedi. "Ama korkarım ki Koruyucu Devlet de öyle."

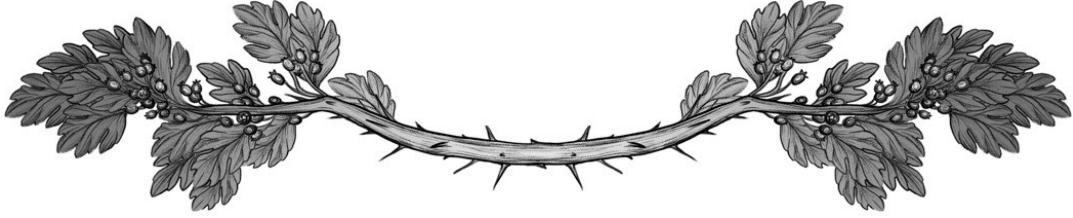
Raegan omzunun üzerinden Oberon'a baktı ve onu ufku tararken buldu, başını rüzgârda avının kanının kokusunu almış gibi geriye atmıştı. Derin bir nefes alarak nehre doğru uzandı ve Kahin Tapınağı'nda iyileşmeye çalıştıkları haftalar boyunca Oberon'un ona öğretmeye çalıştığı şeyi yapmaya çalıştı: Bu bedenin Koruyucu büyüü ile bin yıldır ruhuna yapışmış olan daha eski, daha garip şeyler arasında bir duvar hayal edin.

Sonra kelimeler havayı paramparça etti ve Rainer sarsılarak durdu.

"Şaşırdığımı söylemeliyim," diye bağırdı Raegan'ın iyi tanıdığı ama daha az sevdiği bir ses. Karşı kıyıdaki bir çınar ağacının geniş, gölgeli gövdesinin arkasından, çok tanıdık bir dağ gibi adam çıktı. Bedwyr. "Bu topraklarda tekrar yürümeye cesaret edebileceğini hiç düşünmemiştim. Yine de yanıldığımı kanıtladığına sevindim - şimdi ne kadar ilerlediğimizi ve *senin* ne kadar düştüğünü göreceksin."

Raegan, Arthur'un bir zamanlar şövalyesi olan bu adamın kendisine mi yoksa Kral'a mı, hatta belki de her ikisine birden mi hitap ettiğini bilmiyordu. Tek bildiği, arkasında havanın o dişleri titreten büyüyle patladığı ve nehre seslendiğinde cevap vermediğiydi.

Sekizinci Bölüm

H Kalbi hızla çarpan, dili ekşiyen ve ağzı yanan Raegan başını çevirip saldırının kaynağını aradı. Ama kendini, Koruyucular yerine, saran ürkütücü güzellikteki, sinsi, şeffaf gölgelerden oluşan bir küreye bakarken buldu.

Kasvet perdesinin ötesinde, tahmin edilebileceği gibi sıkıcı takım elbiseler giymiş bir grup figürü seçebiliyordu. Sihirli saldırıları yüzeye indi yarım yamalak bir gümlemeyle gölgeli kalkanın üzerine düştü ve sonra dağıldı.

Raegan yüzünü tekrar öne çevirdi ve karşı kıyıdaki bir söğüt ağacının ince, yılankavi dallarını Bedwyr'in etrafına sardığını görünce çok sevindi. Kılıcıyla onlara saldırdı ama ağacın bir başka kolu fırlayıp kılıcı elinden aldı ve hemen nehre fırlattı. Kelp onun altında, sanki kendi şiddetini uygulamaya hevesliymiş gibi yerinde zıplıyor, zarif kasları kasılıyordu.

Kral, Bedwyr'i işaret ederek Rainer'a, "Enerjini onu uzak tutmaktan başka bir şey için harcama," dedi. "Zaman Bekçisi ölümün ona dokunmasına izin vermez."

Hayır, Kronos kesinlikle yapmamıştı; Raegan'ın o lanet canavarı yaptığı şey yüzünden öldürmemesinin tek nedeni de buydu. Hatırladıkça yüzü kızarıyor, midesi bulanıyordu: Adamın omuzlarında bir leş gibi taşınmış, o zamanlar Mordred olarak bildiği şövalyeyle huzur ve sığınma anları bulduğu harap malikâneye getirilmişti. Nemli, çürümeye yüz tutmuş bir masanın üzerine bir ödül ya da ziyafet, sevgilisi için bir tuzak gibi serilmişti. Elleri Rainer'ın yelesinin etrafında beyaz yumruklar halinde kıvrılmıştı.

Ama tüm gücüne rağmen, o zamanlar insandı. Ölümlüydü. Artık değildi - tam olarak değil. Raegan bu düşüncenin derinliklerine, kabın kemiklerine, sonra bacaklarından kelpie'ye ve en sonunda da altındaki toprağa, onu bin yıldır tanıyan toprağa işlemesine izin verdi. Karanlık ve ölümcül bir şeyin kıpırdadığını hissetti.

Tam o anda Kral iki eliyle onun belini kavradı ve tek, keskin bir kelime söyledi. Rainer ileri atıldı, nehirde mızraklı bir at gibi ilerliyordu. Hayatını kurtarmak için tutunmaktan başka çaresi yoktu, uzun adımları ve güçlü yürüyüşü onu tehlikeli bir şekilde yerinden oynatmaya çok yakındı. Kıyıda daha fazla Muhafız toplanıyordu ama söğütler ve dişbudak ağaçları onlara karşı direniyordu.

Bir saldırı büyüü Rainer'ın kulaklarının dibinden ısıklık çalarak geçti ve sanki Koruyucuların büyüü ona hiç dokunamıyormuş gibi etraftan süzüldü. Ama kelpie yine de başını geriye attı ve çığlık attı. Ses, kadim folklora ve aç nehir kıyılarına ait alçak ve korkunç bir şeydi.

Raegan'ın içinde bir şeyler kıpırdadı ve Oberon'un titrediğini bir sarsıntıyla fark etmeden önce neredeyse ellerini etrafına doladı. Kollarındaki kaslar neredeyse kasılıyordu. Bir elini onun ön koluna doğru kaldırdı ve avucunu düzleştirdi.

"*Bütün* bunları sen mi yapıyorsun?" diye sordu, sesini gürültünün üzerinde duyabilmek için yükselterek. "Ağaçlar, kalkan?"

"Evet," diye homurdandı Oberon kızın kulağına, sesi acı doluydu, kılıcının kolunu kızın belinden çözdü. "Sıkı tutun."

Raegan iki elini kelpie'nin yelesine ancak sokabildi ki Rainer dörtmala atladı, her nasılsa eskisinden de hızlı hareket ediyordu, devasa toynakları nehrin yüzeyine çarptıkça su püskürüyordu. Suçluluk ve utanç Raegan'ın yüzünü kızarttı. Oberon onun hâlâ kendini savunamadığının farkındaydı ve aynı anda hem savunmada hem de saldırıda savaşmaktan başka çare göremiyordu.

"Daha ileride," dedi Rainer dörtmala koşarken çıkardığı gürültülü sesin üzerine.

Raegan, Kral'ın sırtına doğru hızlı bir nefes çektiğini hissetti ve ardından gölge kılıcı elinde belirdi. Rainer dörtmala nehrin söğüt ağaçlarının sıkça bir araya geldiği, dallarının aşağı sarktığı bir bölümünden geçti. Diğer tarafta, kıyılar uzun otlar ve orman çiçeklerinden biraz daha fazlasına açılıyordu.

Nehir Protectorate ile kaplıydı. Uzun, korkunç bir an boyunca, Raegan'ın dünyası çeyrek zamanlı olarak hareket etti ve ona her bir çizimi gösterdi

Korkunç ayrıntılarla dolu yay, güneş ışığında göz kırpan çok sayıda demir uçlu ok. Sıkı bir şekilde dizilmiş düzen arasında, okçuların arkasında bekleyen, kılıçlar, tabancalar, mızraklar ve tüfeklerle silahlanmış piyadeleri görebiliyordu. Ve sonra fark etti ki, hayır, dünyayı onun için yavaşlatan adrenalin *değildi*. Bu çok daha kötü bir şeydi.

Rainer'ın toprak yiyen adımları da neredeyse durmuştu; sanki birkaç dakika önce suyun yüzeyinde süzülürken şimdi çamurda sürünmekten biraz daha fazlasını yapıyorlardı. Etraflarını saran gölgelerden oluşan koruyucu kalkan göz kırptı. Koruyucu güçlerin gerçek zamanlı olarak harekete geçeceğine dair korkunç bir hisse kapılmıştı ve bir saniye geçmeden oklar ve kurşunlar yağmur damlaları gibi hızlı ve çok sayıda üzerlerine yağmaya başlayınca bu his doğrulandı. Reagan içgüdüsel olarak eğilirken kalbi boğazına kaçtı ve Rainer'ın daha sonra onu azarlayacağını bildiği bir şekilde dizlerini sıkıca kavradı. Tabii böyle şeyler için yeterince uzun yaşarlarsa.

Oberon'un onun belini serbest bırakmaktan başka çaresi yoktu, serbest kalan kolunu bir süpürme hareketiyle dışarı attı. Karanlık dalgalanıyordu, sanki biri gece gökyüzünden bir cıvata kesmiş ve onu bir pelerin haline getirmişti. Okların ve mermilerin çoğu zararsız bir şekilde pelerin üzerinden geçerek yere düştü ama Rainer'ın omzunda kırmızı bir yarık açıldığını gördü.

Bu planı hazırladıkları sırada yapılan tüm uyarılar aklına geldi - Koruyucular burada, Adalar'da çok daha güçlüydü, bunu tek başlarına yapmak Zaman Bekçisi'nin tüm dehşetine karşı üç kişi olacakları anlamına geliyordu ki bu dehşet çoktu; Kronos ve orduları eski Adil Halk büyüünün hâlâ eski mağaralarda ve çimenli tepelerin altında uyuduğunu biliyordu ve bunu kuraklıktaki su kadar şiddetle savunuyorlardı.

Ama Reagan suların ona cevap vereceğini düşünmüştü. Kurşunlar, oklar ve büyülü saldırılar üzerine yağarken bir kelpie'nin üzerinde çaresizce oturacağını düşünmemişti.

Rainer'ın sesi dikkatini dağıttı ama kendi kanının gürültüsünden onun ne dediğini anlayamadı. Parmaklarını kelpie'nin kara yelesine daha sıkı geçirdi ve tehlikeye rağmen gözlerini sıkıca yumdu. Kral'ın kolu tekrar beline dolandı, bunun için minnettardı ve bir saniye sonra kılıcıyla birini keserken kaslarının kasıldığını hissetti. Rainer'dan daha hızlı hareket ettiğini düşündü ama Koruyucular'ın zaman büyüü yüzünden hızının azaldığı açıktı.

Raegan kan tadı alana kadar dudağını ısırды; nehrin yaz fırtınası dalgaları gibi yoğun bir sıcaklıktı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Rainer'ın yanına eğildi, Kral'ın onu ayakta tutacağını umarak parmak uçlarının suyun yüzeyini taramasına izin verdi. Tüm gücüyle Koruyuculuk sihrini kimsenin açmaya zahmet etmeyeceği küçük ve donuk bir kutunun içine soktu. Bu doğuştan gelen hakkı kendisi istememişti ve ne babası ne halası ne de onun soyundan gelen herhangi biri, yüzlerce yıldır bunu istememişti.

Bu kadar yeter. Artık bu yok. Maelona'nın bitmek bilmeyen yorgunluğu, babasının vahşi gözleri ve paramparça umutları artık yok. Belki de Cormac gibi, miraslarına rağmen farklı bir dünyanın özlemini çeken kanla askere alınmış askerler için artık erken mezarlar yok.

Parmakları nehir suyuyla kayganlaşan Raegan, kelpie'nin sırtında dimdik oturdu. Üzerine oklar ve kurşunlar yağdığını, demir kılıçların çok uzakta olmadığını ve bin yıldır folklora musallat olmuş bir su atına bindiğini hatırladı. Onun daha gerçek, daha eski doğum hakkı her zaman su olmuştu. Nehir. Yaşam ve ölüm gelgitlerle verilir, ay, fırtına ve mevsimle birlikte alçalıp yükselirdi. Ve sonra nazikçe, usulca, içindeki o serin, karanlık yere uzandı, inci grisi suların altında akıntıların görünmeden aktığı yere.

Yürek parçalayıcı bir an boyunca, Raegan sevdiği herkesi hayal kırıklığına uğratacağından emin olmaktan başka bir şey hissetmedi. Dişlerini sıktı, nehre siktir olup söyledi ve sonra elini içindeki kara suya daldırdı.

Bir şey kükredi.

Raegan gözlerini açtı. Önündeki su bir cadı kazanı gibi gürledi ve çalkalandı. Aşağı inip nehre girmeyi başarmış olan Protektora askerleri çığlık atmaya başladılar ve düzenlerini bozarak kıyıya geri koştular. Bazıları tökezleyip düştü ve Raegan onların diri diri kaynayışını inkâr etmeye bile çalışmadığı bir zevkle izledi. Yüzeyi kabarmış, fokurdayan cesetler kaplamaya başladı ve suya en yakın Muhafız kuvvetleri geri çekilip saflarını sıklaştırmak için çabaladı.

Raegan neredeyse inanamıyordu, nehir cevap vermişti. Gözlerinden akan yaşlar görüşünü bulanıklaştırıyordu, ki bu bir savaş alanında mümkün değildi, bu yüzden bir elini kaldırarak onları sildi. Gürültüye ve kaosa rağmen Oberon'un onu kendine doğru çektiğini hissetti, avucu kalçalarının kıvrımında açıldı.

"Korkunçsun," diye mırıldandı, dudakları kulağının narin kabuğunu .
"Kendimi senin gücünle perişan olanları kıskanırken buluyorum."

Raegan aniden, hayatında ilk kez kana susamışlığın gerçek anlamını kavradı. Ona doğru eğildi, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve sonra kendini dengeledi. Nehrin ona her şeyi vereceğini hatırladı. Sadece istemesi gerekiyordu.

İsteddiği şey her bir Koruyucunun burada, bu kıyılarda, kendi elleriyle ölmesi ve bu sulara musallat olan her neyse onların bedenleriyle ziyafet çekmesiydi. Wye Nehri'nin bu bölümü büyüünün geri dönüşünün, Zaman Bekçisi'nin saltanatına meydan okumanın bir anıtı olarak hizmet etsin. Hayatta kalan tüm Koruyucular çocuklarına bu kıyılardan uzak durmalarını söylesin ki savaşın ve dehşetin eski hayaletleri mezarlarında ağzı açık bir şekilde uyansın ve öldürülmüş bir kuzu gibi melesinler.

Hem Kral hem de Rainer zaman büyüünün bir kısmını atlatmış görünüyordu ya da belki de Raegan'ın saldırısıyla zayıflamıştı. Rainer'ın adımları hızlandı ama dörtnala koşmaya geri dönmeye çalışmadı; bunun yerine hareketleri çevik ve keskindi, bir savaş atı gibi saldırıların etrafından dolanıyor, geçerken dişleriyle etini koparıyordu.

Raegan gözlerini kıyı boyunca uzanan oluşumlara dikti. Kırılmışlardı, görebiliyordu ve bazı Muhafızlar hâlâ kıyıdaki çamurda tökezliyor, yanmış ve haşlanmış uzuvlarını tutuyorlardı.

Rainer'ın kalın, kemerli boynuna doğru eğildi, kasları artık onu ayakta tutmak için sürekli bir iradeye ihtiyaç duymuyordu. Derin bir nefes alarak bir elini uzattı ve parmak uçlarının tekrar suyun üstünü sıyrmasına izin verdi. Bu kez, yüzeye dokunduğu anda nehir şarkısını duydu; sanki biri yanı başındaymış gibi yüksek sesle kulaklarında çınlıyor, dişlerin, alüvyonların ve akıntıların temizlediği kemiklerin türkülerini söylüyordu.

"Ziyafet," diye mırıldandı Raegan, kelime kendi başına bir şarkıymış gibi uzun ve nazlı çıkıyordu. Belki de öyleydi, çünkü o konuşur konuşmaz önlerindeki nehir bir yılan gibi şaha kalktı, suyun her zerresi yatağı tamamen terk etti. Rainer nehir boynuna dolandı, toynakları su yüzeyi yerine ıslak çamura çarpıyordu. Raegan, çağırdığı yaratığın zaman büyüünden en ufak bir şekilde etkilenmediğini gördü.

Hayranlıkla nehrin onun emirlerini yerine getirmesini izledi. Yaratık şekil olarak Nehirlerin derinliklerinde çağırdığı su ejderhasına benziyordu ama çok daha büyük ve gerçektir. Akıntılar ve bitki örtüsü pullar gibi parıldıyordu ve canavar ağzını açtığında keskin taşlar

mağara benzeri bir ağız. Birisi sadece bir kez çığlık attı ve ardından nehir, sol kıyıdaki tüm Muhafız Birliği'nin üzerine geldi.

Rainer başını geriye atarak, nemli, sık otlar ve gizli kayalar arasında zahmetsizce ilerleyerek karşı kıyıya atlarken, Raegan'ın kemiklerinde uğuldayan bir savaş çığlığı attı. Kıyının daha yukarısında kırmızı bir geyik belirdi, sabahın ilk ışıklarında o kadar ihtişamlıydı ki Raegan'ın nefesi kesildi. Bir an için geyiği buraya neyin çağırdığını merak etti ama sonra geyik en yakındaki Koruyucuyu gördü, koşar adımlarla üç adım attı ve adamı boynuzlarına geçirdi. Boğazında bir kahkaha fokurdadı, çığ ve şiddetle sıırılsıklam.

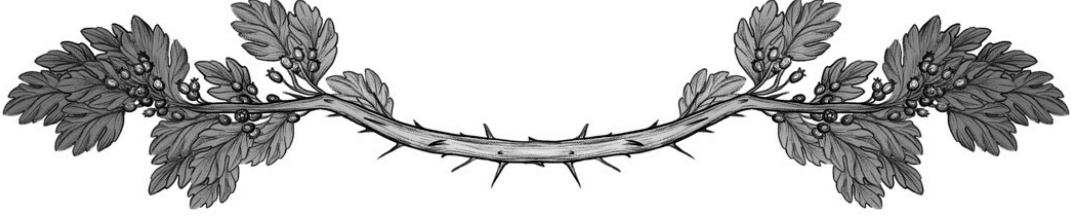
Raegan kollarını iki yana açtı, sadece bacakları Rainer'ın yanlarını kavırıyor, saçları kanlı bir sancak gibi arkasından akıyordu. Sola döndü ve enerjisini, Koruyucu Birlik'in güçlerini yok eden nehir canavarına odakladı. Sadece birkaç kişinin kaldığını görünce canavarı kendisine doğru çağırdı. Canavar geriye doğru şaha kalktı ve ıslak siyah nehir yatağında yılan gibi kıvrılmadan önce çığlık attı, çeneleri daha fazlası için açıktı.

Doğal olmayan ve hak edilmemiş bir güçle dolu yetişkin erkeklerin avazı çıktığı kadar bağırma sesi sonsuza dek Raegan'ın kemiklerinde yaşayacak, diye düşündü ve bunu dikkatle saklayacaktı. Onu mumlu kâğıda saracak, kutsanmış sicimle bağlayacak ve sadece en aç ve yalnız olduğu zamanlarda ziyafet çekmek için çıkaracaktı. Bu kutsal bir sesti ve ibadetti - herhangi bir dua ya da adak kadar iyi.

Koruyucular doğal düzene karşı gelmiş, diğerleri aç kalırken Zaman Bekçisi ihtiyacından fazlasını almış, , tarlalar ve sular yerle bir edilmiş, kirletilmiş ve kurutulmuştu.

Ve şimdi yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi.

Dokuzuncu Bölüm

H Nehir canavarı Koruyucuların saflarını yırttı. Yaratığın nehir taşı dişlerini ıskalamayı başaran herkes Kral'ın kılıcıyla ya da Rainer'ın toynaklarıyla karşılaştı. Birkaç dakika içinde her şey bitmiş, Raegan zor nefes alıyor ve titriyordu. Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu, Rainer'ın üzerinden kayarak kelpie'nin omzunda durdu. Kral'ın savaş alanında dolaşmasını izledi ve bu sırada alt dudağını çiğnedi.

Eski zamanlarda Morrigan kargalarıyla birlikte ortaya çıkardı. Savaşın iki tarafı da onun tarafını tutmuyorsa, kargaları bulabildikleri her eti yerken cesur savaşçıların kalpleriyle ziyafet çekerdi. Ama eğer bir ordu Morrigan'ın tarafını tutuyorsa, o zaman tanrıça elinde hançerlerinden biriyle savaş alanında dolaşır ve geriye kalan düşmanı yok ederdi.

Kapılar hâlâ ayaktayken ve Raegan'ın yırttığı kapı uzun zaman önce tekrar mühürlenmişken, bu işi yapacak bir savaş, ölüm ve büyü tanrıçası yoktu. Onun yerine Kral bu işi üstlendi, yüzükoyun yatan her cesette yaşam belirtisi olup olmadığını inceledi ve kılıcının ucunu bulabildiği her kalbe sapladı. İzlemeye devam edemeyerek Rainer'dan uzaklaştı ve bunun yerine nehre şükretmek için kıyıya doğru ilerledi. Bu gerekliydi, evet ama gerçekte Oberon'un sessizce üstlendiği görevin üstesinden gelemezdi. Savaşın sıcaklığında dövüşmek bir şeydi ama hayatta kalan olmamasını sağlamak, karşılık veremeyenlerin hayatına son vermek midesini bulandırıyordu. Bazıları için bunun bir merhamet olduğunu düşünüyordu ve kimseyi hayatta bırakmamanın stratejik avantajını anlıyordu. Muhtemelen bu onu korkak yapıyordu ama bu mantığı gördüğü halde kendisi uygulayamıyordu.

Nehir tam anlamıyla doyduğunda -Raegan'ın şimdiye kadar hatırlamadığı uzun, yuvarlanan bir dua, saçından bir tutam ve kanından yedi damla- Kral'ın yanında belirdiğini hissetti. Raegan doğruldu ve kot pantolonunun önündeki kirin tozunu aldı. Kuş sesleri birkaç dakika önce geri dönmüştü ve rüzgâr kuru yaprakların arasında nazlı nazlı dans ediyordu. Sabahın parlak ışığında Oberon'u inceledi. Gölge zırhı dağılmıştı. Neredeyse tek bir saç teli bile yerinde değildi, zarif kesimli takım elbisesi bozulmamıştı, sanki savaştan değil de ikinci çayından gelmişti.

Oberon tek kelime etmeden kılıcını kınına soktu. Sonra da gözlerini kapattı. Raegan ona doğru bir adım attı ve yakından incelediğinde onun üzgün görüldüğünü fark ederek şaşırdı. Yüzünün her keskin açısına yorgun bir gölge yapışmıştı, vahşi yerine çökük ve solgundu.

Nehrin birkaç adım aşağısında bir hışırtı duyuldu ve Kral döndü, yine yırtıcı bir hayvandı, gözleri güneş ışığında aç aç parlıyordu. Bir söğüt ağacının dallarından oluşan perdenin arkasından alçak bir inilti geldi. Oberon bir panter gibi hareket ediyordu; gölge, zarafet ve şiddetten başka bir şey yoktu. Raegan sahneyi tam olarak algılayamadan, Kral bir şeyi -birini- sürüklüyordu. -Söğüdün altından enselerinden tutarak.

"Lütfen," dedi genç ve tiz bir ses. Raegan, Kral'ı karşılamak için harekete geçti ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu arkasından sürükleyerek açık alana doğru ilerledi.

Raegan Kral'ın karşısında durmuş, çimenlere bakıyordu. Oberon'un ölümcül pençesinde, ergenlikten çıkmış gibi görünen bir ölümlü vardı. Kumlu kahverengi buklelerini görmek midesini rahatsız etti. Ela gözleri dehşetle açılmış ve gözyaşlarıyla dolup taşarak ona bakıyordu. Kral tek kelime etmeden parmaklarını zırhlarının arkasından çekerek onları toprağa çarptırdı. Gözlerini sıkarak uzun, alçak bir tıslama çıkardılar.

"Oberon," diye mırıldandı Raegan, kılıcını çekmeye giderken koluna dokunmak için uzandı. Ona baktı, aç gözlerinin üzerine bir gölge düşürmüştü. Hiçbir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu; sevgilisi orada değildi. Sadece Unseelie kralı, bin yıllık savaştan ve neredeyse yok oluştan sağ çıkan peri asi, şimdi onun önünde duruyordu. Hiç merhameti kalmamıştı ve Raegan'ın bir yanı onu suçlamıyordu.

"Onlar sadece bir çocuk," dedi yumuşak bir sesle, başını kaldırıp ona bakarak.

Kral tek kelime etmeden zincir zırhını ve gri takım elbisesini, belindeki kılıflı silahı, boş kını -muhtemelen bir kını eksikti- işaret etti.

kısa kılıç, Raegan refleks olarak tanımladı.

"Bazılarımızın bunu ne kadar istemediğini biliyorum," diye yalvararak onun eline uzandı. Kral ona dokunmasına izin verdi ama uzun parmaklarını her zamanki refleks hareketiyle onunkilerin etrafında kıvırmadı. "Bize başka seçenek bırakılmadı, Oberon."

Genç Koruyucu kulağa korkunç gelen bir öksürük kesti ve Raegan aşağı baktığında ağızlarından kan fokurdadığını gördü. Başlarını tekrar çimenlerin üzerine koydular, gözlerini gökyüzüne diktiler, belki de bu gördükleri son şey olabilirmiş gibi etrafta dolanıyorlardı.

"Peki ya benim halkım?" diye sordu Kral, sesi alçak ve çekingendi. "Belki de Divanımda geçirdiğiniz süre boyunca çok az Fey çocuğu olduğunu fark etmişsinizdir. Mührünüzün sökülmesi size bunun nedenini hatırlattı mı?"

Raegan irkildi. Ses tonundaki acımasızlık gereksizdi; o da Koruyucu Devlet'ten nefret ediyordu. Tanrılar aşkına, onu bir kez idam etmişlerdi. O hayatta, Kader ya en berbat oyununu oynamıştı ya da sadece bir hata yapmıştı ve Raegan Yüksek Seelie Kraliçesi olarak yaşamıştı. Koruyucuların Fey çocuklarını nasıl arayıp bulduklarını ve onları nasıl katlettiklerini biliyordu. Gevşek ve gri peri bebeklerini göğsüne bastırıp ağlamıştı. *Biliyordu* işte.

"Onlar bir çocuk," diye tekrarladı, sesi şimdi daha yüksekti.

"Savaş için giyinmiş ve silahlanmışlar," diye kükredi Kral, dudağı kıvrılmıştı, gözleri simsiyahtı, içinde boğulmak isteyeceğini düşündüğü o dipsiz gri denizden eser yoktu. "Eğer gerçekten çocuk iseler, küçüklerini savaşa gönderdikleri için bu suç Koruyucularıdır."

"Ben yirmi yaşındayım," diye beklenmedik bir ses çıkardı asker, dişleri takırdamaya başlamıştı. Raegan bunun şok olduğunu fark etti.

"Bugün dövüşmek istedin mi?" Raegan avucunu Kral'ın göğsüne dayayarak sordu. Bunun, tek bir ipek kurdelenin hücum eden bir panteri durdurmasını ummak kadar iyi olduğunu biliyordu. Asker onu şaşırtacak şekilde güldü.

"Eğleniyor gibi mi görünüyorum?" diye sordular. Sesleri şimdi daha netti, aksanları İrlandalıydı. "Ayrıca, söylediğim hiçbir şeye inanacağınızı sanmıyorum."

Kral onu durduramadan Raegan , elini o rahatsız edici derecede tanıdık buklelerin üzerine koydu ve nehirle usulca konuştu. Sular bugün beslendi; çok fazla ölüm oldu. Biraz yaşama izin ver, dedi.

yalvardı. Parmakları ısındı ve göğsünde Ağustos gün batımı gibi altın rengi, coşkulu ve ışıltılı bir şey kabardı. Sıcaklığın parmak uçlarından çıkıp genç Koruyuculara doğru aktığını hissetti. Solgunlukları griden soluk kuma dönüşürken nefes nefese kaldılar, ellerini göğüslerine götürdüler. Elmacık kemiklerinde aniden çiller belirdi ve gözlerini kırıştıtarak düzensiz bir şekilde nefes aldılar.

Kral uzun bir iç geçirdi.

"Sen- sen az önce yaptın mı? ?" diye sordu asker, sesi kesilerek. İnlediler ve doğrulmak için sertçe hareket ettiler. Şaşırtıcı bir şekilde kaçma girişiminde bulunmadılar, gerçi Raegan onları tamamen iyileştirmeyi düşünmemişti, sadece ani bir ölümü engellemek istemişti. Asker derin bir nefes aldı ve sonra Raegan ile Kral'a baktı. Raegan'ı anladıklarında gözleri büyüdü ama bakışları Oberon'a takıldığında, saf dehşet küçük kalp şeklindeki yüzlerini paramparça etti.

"Kronos beni kurtarsın," diye fısıldadı asker refleks olarak, kollarını kullanarak onları geriye doğru itmeye çalıştı ama Kral onları yine enselerinden yakaladı. Zaman Bekçisi'nden bahsedilince Oberon irkildi ve sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine Raegan'a baktı.

"Ben hâlâ 'İsa Mesih' diyorum," dedi Kral daha konuşmadan, tek kaşını ona doğru kaldırarak. "Ya da 'Tanrı aşkına'. Aslında buna *inanmıyorum*."

Asker, karaya vurmuş ve oltası çoktan ağzına girmiş bir balık gibi, Kral'ın tutuşuna karşı tamamen etkisiz bir şekilde mücadele ediyordu. Raegan tutsaklarının etrafından dolaştı ve diz çökerek onlarla yüzleşti.

"Adın ne?" diye sordu.

Kral, çoğu Adil Halk'ın bile artık bilmediği, kadim ötesi bir dil olan Yüksek Feyrish dilinde uzun bir küfür dizisi savurdu.

"Reilly," diye yanıtladı ölümlü, gözleri Kral'ın geniş figüründen hiç ayrılmadan. "Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim. Ne olursa olsun, hayır, bugün dövüşmek pek hoşuma gitmedi. Ya da herhangi bir gün, gerçekten." Oberon'un tutuşu gevşemedi. Raegan dudağını çiğneyerek askeri inceledi. Reilly aceleci ve gergin bir sesle, "Hiç mantıklı değil, ama bilirsin, teşekkürler," diye ekledi.

Kral sözünü sakınmadan askerleri yakalarından tutarak yerden kaldırdı. Ayakları sallanıyordu ve Oberon onları göz hizasına kaldırırken nefesleri panik içinde kesiliyordu. Hiçbir şey söylemeden onları havada tuttu ve Reilly, doğduklarından beri her şeyin ötesinde korkmaları için yetiştirildikleri kaba bakarak geçirmek zorunda kaldıkları her geçen saniye daha da panikledi.

Kral o kadar alçak ve acımasız bir ses tonuyla, "Bugün seni bağışlayan Nehirlerin Hanımı'ydı," dedi ki Raegan'ın diken diken oldu. "Ben değil. Unseelie kralı değil."

Reilly sanki tamamen aynı fikirdeymişler gibi öfkeyle başını salladı ama Raegan, Kral'ın saçmalayabileceğini ve genç askerin de buna hemen uyacağını biliyordu.

"Gidin," diye emretti Kral, Reilly'nin ayaklarının toprağı sıyırmasına izin vermeden önce onları serbest bıraktı. Askerler ayağı kalkmak için çabaladılar ve sonra gözleri kocaman, nefesleri sık ve hızlı, oldukları yerde donup kaldılar.

"Git," diye tekrarladı Kral kükreyerek, güçlü bir eli kılıcının kabzasına doğru hareket etti. Bunun üzerine Reilly bir geyik gibi fırladı ve söğütlerin altında neredeyse görünmez olan nehir kenarındaki dar patikadan uzaklaştı. Raegan çenesini gıcırdatarak onların gidişini izledi.

"*Bu*," diye hırladı Kral, birden nefesi Raegan'ın saçlarını karıştıracak kadar yaklaşarak, "neredeyse kesin olarak daha sonra bir sorun olacak."

Reilly'nin kaçtığı yönden uzaklaşıp Kral'la yüzleşmek için hızla geri döndü, midesi kaynıyordu, dilinde zehirli sözcükler vardı. Ama bunu yaparken Rainer'ın da onlara katıldığını gördü.

"Şimdilik takviye kuvvet gelmiyor gibi görünüyor," dedi kelpie, sığıklara yapışarak, suların altındaki büyük bir balığın gölgesi gibi hareket ederek. "Ayrılabilir miyiz?"

Raegan dilini ısırды, Rainer'ın az önce olanları görmediğinden ya da sadece yorum yapmamayı tercih ettiğinden emin değildi. Hayır, onun hiçbir şey görmediğinden emindi. Kelpie ne zaman yorum yapmaktan kaçınmayı başarmıştı ki?

"Evet," diye kabul etti Kral ve tartışmalarına rağmen kolunu Raegan'a uzattı. Emin olamayan Raegan kolu tuttu ve Kral da onun Rainer'ın sırtına binmesine yardım etti. Kelp yüksek bir tırısı kalktı, omzundaki yara onu biraz rahatsız ediyor gibiydi. Raegan dinlenecek güvenli bir yer bulduklarında yarayı iyileştirmek için enerjisi olacağını düşündü ama önce Reilly'ye yardım ettiği için bir suçluluk duygusu hissetti.

Nehri takip ederlerken sessizlik ağır basıyordu. Raegan ve Kral arasındaki fırtına hâlâ dinmemiş olsa da hiçbiri konuşmadı.

Sular dişbudak ve kızılağaçlardan oluşan bir koruluğa doğru kıvrıldığında bir mil ya da daha fazla yol geçmişti, dallar bir araya gelerek kasvetli bir çatı oluşturuyordu. Rainer çalılığın ağzında yavaşladı. Kral onun arkasında gerildi ve

Raegan gözlerini loşluğa dikmiş, umutsuzca görüşünün korunaksız kıyıların parlak güneşine alışmasını bekliyordu.

"Umarım şimdilik hoşuna gider," diye bir ses geldi - Raegan'ın çok iyi tanıdığı, gerçekte kim olduğunu bile hatırlamadan önce nefret ettiği bir ses - ileriden.

Rainer hırıltılı, etobur bir ses çıkardı ve ileri atıldı. Sağ kıyıda, sırtını bir ağacın gövdesine dayamış Bedwyr yatıyordu. Bir eli böğrüne bastırılmıştı ve Raegan loş ışıktaki parmaklarının arasında biriken kanı görebiliyordu. Bedwyr'in ölü kalamayacağını hatırlamadan önce içinden bir zafer dalgası geçti; kan kaybedebilir ve ölebilirdi ama Zaman Bekçisi en sevdiği hayvanı her zaman geri getirirdi.

Rainer yaklaştı, adımları ağır ve tehditkârdı, saldırmak üzere olan bir kedi gibi hareket ediyordu. Bedwyr gözleri kapalı, nefes alış veriş düzensiz bir halde onları izliyordu. Raegan tiksintiyle ürperdi.

Bedwyr'in onun yaşadıklarını yakından bilen var olmuş tek insan olabileceğini fark etti. Öfke göğsünde alevlendi; Kader ve Zaman Bekçisi onu bir zamanlar katili olan kişiyle bu şekilde ilişkilendirmeye nasıl *cüret ederdi*?

"Bu sefer ne kadar dayanacaksın?" Bedwyr sordu, bakışları Raegan'ın kilerle buluştu. "Bir yıl mı? Belki iki yıl? Zaman, Unseelie kralının küçük fahişesine hiç iyi davranmıyor gibi görünüyor."

Raegan erkeklerin tahmin edilebilirliği karşısında gözlerini devirdi ama arkasında Oberon sertleşti. Adamın elinin beline daha sıkı sarıldığını hissetti ve bacaklarının arasında çarpık bir sıcaklık birikti.

"Alabilir miyim?" diye mırıldandı Kral onun kulağına.

Raegan dondu kaldı, kana susamış bir arzu boğazına hücum etti, ağzı açık kaldı ve istedi. Ama aralarındaki anlaşmazlıktan sonra neden bunu *istesin* ki? Neden hâlâ bağlılığının keskin ve şiddetli sınırlarını zorlamaya çalışıyordu ki... Onu sevmek çok zor değil miydi?

"," diye cevap vermeyi başardı nefes nefese. Onun da onayıyla Kral arkasından kayarak Bedwyr'e doğru ilerledi. Her ne kadar Kral'ın hareketlerini izlemek istese de -bütün vücudunu ateşe veren, imkânsız bir yırtıcılıkla dolu bir zarafetle- Raegan gözlerinin Arthur'un düşmüş şövalyesine takıldığını fark etti. Efsaneler Lancelot ve Arthur'un çok yakın olduklarını hatırlıyordu ama efsanevi kral Bedwyr'i her zaman daha çok tercih etmişti, özellikle de sonlara doğru. Arthur, Bedwyr'in zalimliğe olan tutkusuna değer ve bunu iyi bir şekilde kullanmıştı.

Bu da Bedwyr'in korktuğunu görmeyi daha da tatmin edici hale getirdi. Kahkahasını tutmaya zahmet etmedi. Bu duyguyu çok iyi bilmiyor muydu? İkisi de ölümün sessiz, karanlık kucığında eriyemezdi ama ikisi de *ölebilirdi*. Ölüm yumuşak ve güzeldi. Ama ölmek? Raegan bunun genellikle can yakıcı olduğunu fark etti.

Kral Bedwyr'i boğazından tutarak yerden kaldırdı ve diğer eliyle kılıcını kınından çıkardı. Sanki tüm bunlar soğukkanlı bir cinayet değil de bir balo dansıymış gibi ağır ağır hareket etti. Bedwyr çırpınarak kendi kılıcına uzandı ama Kral onun elini savuşturarak şövalyeyi ağacın gövdesine sıkıştırdı. Sonra kılıcını Bedwyr'in mevcut bağırarak yarasına gömdü ve yavaşça içeri bükte. Şövalye çığlık attı, ses ağaçların arasında yankılandı ve Raegan'ın kemiklerinin derinliklerine işledi.

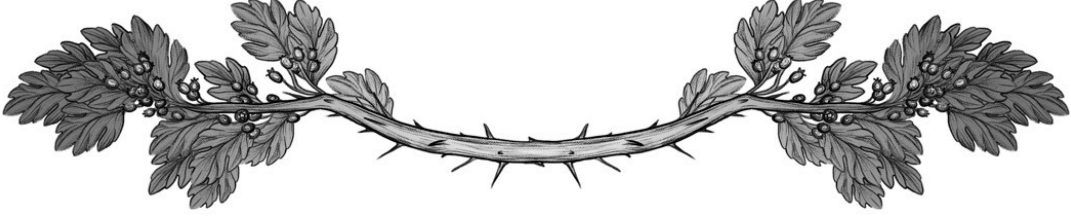
Bedwyr'in az önce kazığa oturtulduğu kızıl ağacın kolları ona doğru uzanmaya başladı, bacaklarının arasından kayarak yavaşça etine saplandı.

"Fark etmez," diye hırıldadı şövalye, zafer kazanmış gibi görünmek için çok çabaladı ama başaramadı. "Geri geleceğim."

"Bunu yaptığında," dedi Kral, sesi aynı anda hem muhteşem hem de korkunçtu, parmakları hâlâ Bedwyr'in boynundaydı, "ondan uzak dur."

Sonra Kral başını eğdi, dişlerini gösterdi ve Bedwyr'in boğazını parçaladı.

Onuncu Bölüm

T Kral, Bedwyr'in cansız bedeninin hasat sonu bozulmuş meyve gibi yere düşmesine izin verdi. Sonra döndü, kılıcını kınına soktu ve Raegan'ın gözleriyle karşılaştı. Kemiklerinin derinliklerinde sıcak ve aç bir nabız alevlendi, her

Bir parçası tutuştu, çakmak taşı gibi parladı. Dolgun, yontulmuş dudaklarında koyu kan çizgileri vardı, fildişi teninde sert bir gölge. Genç Protektora askerinin canını bağışlamak Kral'ı derinden kızdırmıştı ama yine de buradaydı ve ona, eğer istese tüm dünyayı yutacakmış gibi bakıyordu. Raegan derin bir nefes alarak umutsuzca kendini toparlamaya çalıştı ve avuçlarının içine yarım ay şeklinde parmaklarını gömdü. Üzerine bindiği kelpinin neler hissedebileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ama Kral yaklaştıkça, ondan yayılan karanlık, ham güç Raegan'ı tamamen alt etti. Durdu, yanında sessizce durdu, güçlü bir eli kalçasına kayarken bakışları onunkilere yöneldi. Hiçbir şey düşünmüyordu; ne kelpie, ne açıktaki konumları, ne büyü, ne Kader, ne de Koruyucular. İki eliyle uzanıp Kral'ı gömleğinin önünden yakaladı ve ağzını onunkine yaklaştıtırırken *ondan* başka hiçbir şey düşünmedi.

Onu elle tutulur bir açlıkla karşıladı, avuçları Raegan'ın belinin kıvrımlarına doğru kaydı. Raegan parmaklarını onun saçlarının obsidyen dalgalarına doladı, Bedwyr'in demir ve küle benzeyen kanı Kral'ın tadıyla karıştı, tüm odun dumanı ve folklor ve gecenin sonsuz erişimi. Sonsuza dek orada kalabilirdi ama Oberon nazıkçe ayrıldı, elleri hâlâ vücudunda dolaşıyordu.

"Devam etmeliyiz," diye mırıldandı, uzun parmakları saç örgüsünden kaçan bukleleri geriye doğru fırçalarken.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Raegan, bakışlarını onunkilerden ayırmadan ve neden başka birini sevmeye çalıştığını merak ederek.

"Her zaman," diye cevap verdi Oberon, parmak uçlarıyla dudaklarını okşayarak -artık Bedwyr'in kanıyla da morarmış olduğunu hayal ediyordu-kendini sabitleyip Rainer'ın sırtına doğru sallanmadan önce.

Wye Nehri boyunca ilerlerken üçü de sessizdi. Raegan kazağının koluyla ağzını sildi, gri kumaşın kanla koyulaştığını görünce sapıkça bir memnuniyet duydu. Bu heyecan sadece birkaç dakika sürdü, sonra adrenalini tamamen düştü ve Raegan ne kadar bitkin olduğunu fark etti. Başta bacakları olmak üzere vücudundaki her kas ağrıyordu ve uyku onu pençesine almıştı. Oberon'un kaslı kollarına sıkışmış Rainer'ın hareketlerinin nazik salınışıyla uyuklamanın cazibesi bal gibi yoğun ve tatlıydı. Ama tüm yorgunluğuna rağmen Kral'ın bunu on kat fazla hissediyor olması gerektiğini biliyordu. İç çekerek onun kollarında dik oturdu, ondan zaten sahip olduğundan daha fazlasını vermesini istemiyordu.

İlerideki kıyılar Protektora'dan temiz görünüyordu ve bir noktada Rainer kelpelerin askerlerin yeniden toplanmak için geri çekildiğini düşündüklerini aktararak sessizliği bozdu. Bu Hiraeth'e ulaşmak için yeterli zaman kazandıracaktı. Raegan parmaklarını Rainer'ın kalın, dalgalı yelesinde gezdirirken, Avalon'a giden kapıyı gerçekten bulabileceklerini umuyordu. Peri kılıcını gerçekten geri döndürebileceklerini. Aslında büyüyü kurtarabileceklerdi.

Rainer yükünü nehir boyunca taşıırken, güneş daha da yükseliyor, sabahın erken saatleri akıp gidiyordu. Raegan, kelpie'nin yürüyüşçülerin, kanocuların ve balıkçıların yanından geçip gitmesini hayranlıkla izledi. Tam Rainer'ın onları fark edilmeyecek hale getirmek için kullandığı büyüyü kavradığını düşünüyordu ki kelpie konuştu.

"Neredeyse geldik," dedi. "Çabucak karşıya geçebilmeliyiz. Muhafızlar yaralarını sarıyor, en azından şimdilik."

Doğruldu ve nehrin dar kıvrımına baktı. Tek gördüğü, nehrin kıvrımına yerleşmiş, ağaçların eğimi ve tepelerin yuvarlanmasıyla neredeyse gizlenmiş geniş bir çayırdı. Gözlerini kısarak ikinci görüşünü devreye sokmak için mücadele etti - önceki yaşamlarında nefes almak kadar kolay olan, ancak Mühür'ün bu bedende çıkarılmasından bu yana yoğun konsantrasyon gerektiren bir şey.

Bir an için, altındaki kelpie ve arkasındaki Kral'ın katı kütlesi kayboldu ve neredeyse onu görüyordu - bir kertenkelenin iç göz kapağı gibi, görüşü boyunca başka bir merceğin kayması. Çayır kaybolmuştu. Daha doğrusu, artık boş değildi. Onun yerine bir görüntü canlandı: yağmurun nemlendirdiği taşlar, duman tüten bacalar ve dar, kıvrımlı patikalar. Kalbinde bir şeyler çarptı, aşinalık onu eski, yıpranmış bir battaniye gibi sardı.

Ama sonra kayboldu, sadece boş bir çayır ona bakıyordu. Hayal kırıklığı Raegan'ın bedeninde kaynadı ama sonra bu sefer başarısız olmadığını fark etti. Bunun yerine, görüşü şiddetle ve kesin olarak reddedilmişti.

"Burası tam olarak *neresi*?" diye sordu Oberon'a, ses tonuna sızan şaşkınlığa engel olamadan. Bildiği kadarıyla hâlâ Galler kırsalının derinliklerindeydiler ama bir an için göz ucuyla gördüğü köy -ya da küçük bir şehir belki de- daha çok Edinburgh'ta gördüğü fotoğraflara benziyordu.

Kral, "Bekleyen biri," diye cevap verdi. Rainer sığılıklara doğru ilerlemeye başladı; güneş, yaklaşmakta olan yağmur bulutlarından oluşan kalın bir sarmalın ardına gömülüp, pitoresk çevreyi gri tonlara büründürürken. "Adalar'daki Koruyucu yönetimine bir istisna. İsterseniz son bir meydan okuma da diyebilirsiniz."

"Peki ona güveniyor musun?" Raegan bilmek istiyordu.

"Ben hiçbir şeye güvenmem," diye yanıtladı Oberon, Raegan onun tahmin edilebilir cevabı karşısında aşırı dramatik bir iç çekişle tepki verince dudaklarından eğlenceli bir kahkaha döküldü. "Ama Hiraeth halkına ve özellikle de ev sahibimize herkesten daha çok güveniyorum. O bu işi yüzyıllardır yapıyor ve Muhafızlar'a bir santim bile taviz vermedi."

Raegan başını salladı, beklenti göğüs kemiğinin altında dalgalanıyordu. Goblendeki yıpranmış noktaya bir kez daha baktı, dünyanın ardındaki dünyaya bir kez daha göz attı.

"Onları tehlikeye atmayacak mıyız?" diye sordu, bu soruyu sormak bile yüreğini sızlatsa da; artık var olduğunu bildiğine göre, gizli bir Fey şehrini ziyaret edememe fikri içini hüznle dolduruyordu. Ama Philadelphia'da Unseelie Sarayı için yaptıkları gibi daha fazla yıkım da istemiyordu.

"Yapacağız," diye yanıtladı Oberon, sesi yumuşaktı ve bir tahtın tüm ağırlığını taşıyordu. "Ama bu gerekli bir tehlike ve daha da önemlisi, halkın kabul ettiği bir tehlike. Koşulları güçlü ve uzun yıllar boyunca ayakta kaldılar."

Raegan başını salladı, biraz daha iyi hissediyordu ama yine de midesinde bir endişe vardı. Bir rüzgâr sütunu nehir boyunca sertçe esiyor ve beraberinde bir yağmur serpintisi getiriyordu. Çayırı inceledi, artık açıkta değil, taş duvarların ardında saklanmaya hevesliydi. Yağmur damlalarının arasından, alanın etrafına serpiştirilmiş alıç ağaçlarını gördü ve gülümsedi. Eğer buranın sadece açık bir arazi olduğunu düşünseydi, alıçları ikinci kez düşünmezdi - ama ne yaptığını bildiği için, Fey için kutsal olan ağaçlardan oluşan bir çemberi görmemek zordu. Bir peri halkası görmemek zordu.

Nehir artık Rainer'ın ayak bileklerine ancak ulaşıyordu ve onları bataklık bir kıyıya taşıyarak suyun kenarından birkaç adım ötede durdu. Onun arkasında, Kral atından indi ve hareketin kendisi her zamanki zarafetiyle dolu olsa da, iniş dengesizdi. Raegan'ın içinden endişe ve küçük bir korku damlası geçti. Onun da en az kendisi kadar dinlenmeye ihtiyacı vardı. Onu daha fazla yormak istemediği için kelpie'nin sırtından kendi başına indi ve Rainer'dan, sallanan dirseklerinin kaburgalarından uzak durmasını tercih ettiğine dair bir homurtu duydu.

"Teşekkür ederim Rainer," diye mırıldandı Kral, bir elini kelpinin kalın, ağır yelesine koymak için uzattı. Buna karşılık Rainer hiçbir şey söylemedi ama kişiliğinin ve eğilimlerinin geri kalanı göz önüne alındığında endişe verici bir şekilde ata benzer bir tavırla Kral'ın omzuna sokuldu.

Kelp sonunda, "Savaşa her zaman kardeş olarak gireceğiz," dedi, sesi alçak ve gür çıkıyordu. Oberon başını salladı ve öne doğru eğilerek alnını Rainer'inkine yasladı. Raegan uzanıp kelpinin boynunu okşamakla yetindi.

"Beni boğmadığın için teşekkürler," dedi ve Oberon doğrulurken onu takip etmeye hazırlandı. Sonra Rainer'ın omzunda Muhafızlar'la girdikleri çatışmadan kalan yarayı fark etti. "Ah. İşte. Sanırım bunu tekrar yapabilirim."

Raegan suyla konuştu ve son bir lütufta bulunup bulunmayacağını merak etti. Bu nehrin tanrıçası Gwy, Ayaklanma sırasında Muhafızlar tarafından katledilmişti, bu yüzden ilahi hiçbir şey onun çağrısına cevap veremezdi. Sadece su - kanla kararmış su, yaşamın, alüvyonun ve ölümün ilkel ve kadim kuyuları.

Gözlerini açtığında Rainer'ın omzundaki yara kesinlikle hâlâ görülebiliyordu ama parlak ve pembe bir renk almıştı, en az bir haftada iyileşmişti.

Kelp başını eğerek, "Size borçluyum, Nehirlerin Leydisi," dedi ona. "Şimdi gidin. İkinizle birlikte koğuşların ötesine. Böylesine küçük iyileştirme eyleminin şu anki halleriyle Koruyucuları alarına geçireceğinden şüpheliyim ama son derece dikkatli hareket etmeliyiz."

Raegan başını salladı ve kelpie'ye bir kez daha baktı -şu anda her bakışı son bakışı olabilirmiş gibi geliyordu- ve sonra çayıra doğru döndü. Yağmur bastırmış, odun dumanı, balmumu ve nemli yağ tulumlarının kokusunu da beraberinde getirmişti. Raegan titredi.

Kral onun yanında kolunu uzattı ve birlikte nehrin yamacından yukarı tırmandılar. Raegan özünde yumuşak bir çekim hissetti, sanki sular ona kalmasını, yukarıdaki dünyayı unutmamasını ve çamurda uyumasını, orada saklı ve güvende olacağını söylüyordu. Ama Raegan güvende olmak istemiyordu ve uyumak da istemiyordu. Savaşmak istiyordu.

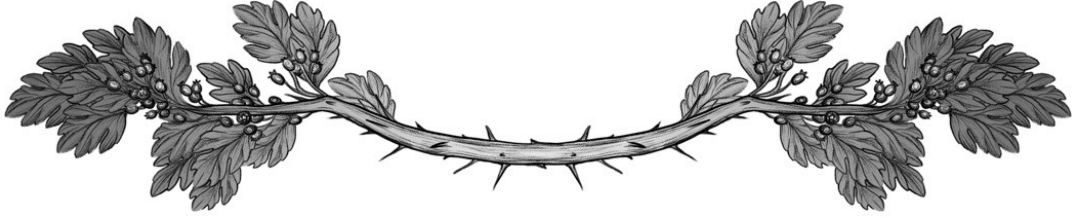
"Bilmelisin ki," dedi Oberon ona bakarak, profili muhteşemdi, "yıllar önce burada bir Tapınak ve tabii ki bir Kahin vardı. Ayaklanmadan sonra, Koruyucu Devlet Tapınağı yok etti ve Kahini öldürdü."

Raegan'ın midesinde tiksinti kaynıyordu. Bir Kahin Tapınağı dünyadaki en kutsal yerlerden biriydi ve sayıları çok ama *çok* azdı. Bir tanesini yok etmek Protektora için bile saygısızlık sayılırdı.

"Ama halkımız geri alabildiklerini geri aldı ve Tapınak başka bir şey oldu - şehrin vatandaşları için bir çayevi ve ziyaretçileri için bir yol istasyonu. Ev sahibimiz," diye devam etti Kral, şimdi ayaklarının altında yumuşak çimenler, etraflarındaki havada parıldayan bir şey vardı, "bir zamanlar Tapınağın Bekçisiydi."

On Birinci Bölüm

A kapı yağmurda açıldı. Gördüğü her şeye rağmen Raegan uzun bir süre bunu algılamakta zorlandı - çayırdan kesilmiş, maviler ve yeşillerle sıırıslıklam olmuş bir dikdörtgen, içinde duran bir adam silueti

Bir ocağın dans eden turuncu ışıltısıyla arkadan aydınlatılmış.

"İçeri gel," dedi gölgeli adam, her harfi telaffuz edilen net ve güçlü bir sesle. "Ve Hiraeth'e hoş geldiniz."

Kral parmaklarını Raegan'ın parmaklarına doladı ve onu eşikten içeri çekti. Arkalarında, çayırdan gelen rüzgârın uğultusu aniden kesildi ve kulakları sessizlikte çınlamaya başladı. Ama farklı sesler hızla kulaklarına dolmaya başladı; alçak mırıltılar, porselen şingirtıları ve ateşin çıtırtısı.

Onları içeri davet eden adam geri çekildi, yakındaki bir fenerin ışığı yüz hatlarını aydınlatıyordu. Uzun boylu ve sıradan bir şekilde seçkin biriydi, otuz yaşında da olabilirdi, elli yaşında da, üç yüz yaşında da. Keskin çenesi ve derin yerleşimli tek gözleri bilgeliği ortaya koyuyor ama kesin yaşa meydan okuyordu. Burnunda yuvarlak metal gözlükler vardı ve saçları siyah-kahverengiydi, bazı yerlerinde parıldayan gümüş rengi vardı ve sıcak, zengin teniyle güzel bir kontrast oluşturunuyordu. Yüz ifadesi nazik ama ihtiyatlıydı ve koyu renk gözlerinde Raegan'ın hemen hoşuna giden keskin bir zekâ vardı. Tanıdığı diğer Bekçi'nin aksine, bu adam yıpranmış kot pantolon, kahverengi deri botlar, solmuş bir angarya ceket ve gri bir kazak giymişti.

Raegan'ın gözleri etraflarını saran dar odayı taradı; küçük alanı ve yüksek, tonozlu tavanları düşünüldüğünde belki de bir antre.

Adamın arkasında güzel çift kapılar vardı, hepsi parıldayan kurşunlu cam ve oyulmuş koyu renkli ahşap; diğer tarafta hiçbir şey seçemiyordu.

"Mutlu karşılaşmalar, Emrys," diye selamladı Kral, her zamanki gibi asil bir edayla.

Bekçi hafif bir gülümsemeyle başını eğdi, bakışları Raegan'a doğru kaydı ve bir an için yüz ifadesinde güvensizliğe benzer bir şey belirdi. Bir anlık duraksamadan sonra, "Uzun zaman oldu, efendim," diye cevap verdi. "Lütfen beni takip edin."

Kral ilerledi, eli hâlâ Raegan'ın elindeydi ve Raegan da onunla birlikte gitti. Birlikte, taş duvarlı bir ön odaya açılan büyük, ağır kapılardan geçtiler. Tonoğlu tavanın en yüksek noktasından demir bir avize sarkıyor, üzerindeki titrek mumlar odaya düzensiz gölgeler düşürüyordu. En uçta bir çift büyük kapı daha vardı ve Raegan camın ardından bir hareket gördüğünü sandı. Kulaklarını zorladı ve daha önce duyduğu seslerden daha fazlasını yakaladı: konuşma sesleri ve porselen şingirtıları. Çayevi, diye düşündü.

"Tehlikelere rağmen misafirperverliğiniz için minnettarız," dedi Kral, Emrys durduğunda, yıpranmış olsa da güzel bir halının üzerinde durdu. Raegan iki tarafa da baktı ve her iki yöne doğru uzanan, gölgelerle kaplı bir koridor buldu. Saldırganların karanlıktan sıyrılıp, bıçaklarını sabit elleriyle kavrayabilecekleri türden bir odaydı ama Raegan hiç endişe duymadığını fark etti.

Emrys başını eğerek, "Bu bizim için bir onur," diye cevap verdi. "Kelpilerle konuştuğum gibi, burada olduğunuzu kimsenin bilmemesinin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Hiraeth halkı her yıl, gerektiğinde Unseelie Sarayı'nı barındırmak için asırlık anlaşmalarını yeniliyor, bu yüzden risklerin farkında olmayan masum kasaba halkına dayatmada bulunanlayın. Ama bu biraz kapalı kalacağınız anlamına geliyor."

Oberon o rahat otoritesiyle, "En iyisi bu," diye cevap verdi. Emrys'in de onayını almak için ona baktığını fark eden Raegan başını salladı.

Emrys soldaki koridora dönerek, "O halde lütfen beni takip edin," dedi. "Benimle birlikte eski Tapınak'ta kalacaksın."

Geçit, gölge kaplı alana girmeden önce beklediğinden çok daha kısaydı - ya da belki de Hiraeth onlara mabedinde izin verdiği için sadece kısa ve acısızdı. Eşikten geçerken yumuşak bir patlama sesi duydu ve sonra kendini geniş bir odada buldu. Uzak uçta, devasa taştan bir ocakta ateş çıtırdıyordu.

Raegan'ın seçemediği figürler ve yaratıklarla işlenmiş bir ocak. Solunda, dar bir taş sokağı ve sisin dalgalanışını gören geniş bir cumba yağmurun etkisindeydi. Cumbanın altında ağır ahşap bir masa ve yüksek arkalıklı sandalyeler vardı.

Oberon yanında olduğu halde mekânın derinliklerine doğru ilerledi ve şöminenin her iki yanında asılı duran iki soluk duvar halısını fark etti. Birinde büyük, sığ bir su kabına bakan bir bakire; diğerinde ise küçük bir ateşin önünde duran, kollarını gökyüzüne kaldırmış uzun boylu, zarif bir figür resmedilmişti.

Raegan kehanetleri fark etti. Bir zamanlar burada duran tapınağın kalıntıları olduğunu düşündü. Bekçisinin hâlâ göz kulak olabildiği, ocağın yanında onurlu bir yerde tutulan o yerin tek parçaları. Kalbi küt küt atıyordu. Büyünün hikâyesi böyleydi; sonsuz kayıplar, binlerce cenaze, hayatta kalan birkaç kişinin bir zamanlar var olanın küçük parçalarına sıkı sıkıya tutunması.

Emrys masayı işaret ederek, "Oturun lütfen," dedi. İş ceketini silkerek çıkardı ve duvardaki çok kullanılmış bir demir kancaya astı. Raegan'ın tanıdığı Bekçi'den daha kaslıydı ve kafasının arkasından gelen bir ses onun kılıç ve yay kullanmakta oldukça rahat olduğunu fısıldıyordu.

"Kelpilerden duyduklarım doğruysa, çok yorulmuş olmalısın," diye seslendi Emrys, cumbanın uzak tarafındaki karanlık bir kemerden geçip başka bir odada kaybolmadan önce.

Oberon onun için bir sandalye çekti ve sonra yanındaki sandalyeye oturdu, dirseğini masanın karanlık, parlak yüzeyine dayadı. "Seni asla tamamen şüphesiz olmaya teşvik etmem," diye mırıldandı, gözleri onunkilerle buluştu, "ama güvendeyiz. Dinlenebiliriz. Emrys yolu herkesten daha uzun süre tuttu."

Raegan başıyla onayladı ve sandalyeye geri yaslandı. Ateşin sıcaklığına rağmen deri ceketini henüz çıkarmadı.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve Emrys gölgeli bir koridordan, kenarları kıvrımlı, taraklı siyah metal bir tepsi taşıyarak çıktı. Üzerinde çay kekleriyle dolu bir tabak, iki büyük demlik çay, bir dizi reçel ve krema ile tabaklarıyla birlikte üç çay fincanı vardı. Çay takımları çok güzeldi; zarif bir su kabağı şeklinde pırıl pırıl parlayan gümüş bir demlik, kapağından kıvrılan stilize bir sarmaşık. Çay fincanları simsiyahtı ve geniş ağızlarının etrafı gümüşle yaldızlanmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Raegan ve tepsi masaya konur konmaz bir fincana uzandı. Üçü de sessizlik içinde çaylarını hazırladılar. Ağzını yakan birkaç büyük, mükemmel demlenmiş yudumdan sonra - buna aldırmadı - Raegan

ay keki için uzandı. Mükemmeldi: tarçın esintileriyle biraz tatlı, kurutulmuş kuş üzüümü ile noktalı.

"İlgilenilmesi gereken herhangi bir yaranız var mı?" Emrys birkaç dakikalık dostane bir sessizlikten sonra sordu. "Başka acil ihtiyaçlarınız var mı?"

Kral ellerini masanın üzerinde kavuşturarak, "Şimdilik sadece dinlen," diye cevap verdi. "Raegan'ın muhtemelen daha büyük bir yemeğe ihtiyacı olacak, değil mi?" Onaylamak için dönüp ona baktı ve bir an için onun köşeli yüzündeki derin yorgunluğu açıkça gördü.

"Evet," dedi Emrys'in bakışlarıyla buluşarak. "Bu açıdan hâlâ çok insanım."

"Ben de bunu bekliyordum," diye yanıtladı bir zamanların Bekçisi. "Sorun olmazsa birkaç saat içinde hazır olur."

Raegan başını salladı, tabağına birkaç bisküvi daha ekledi ve bu kez farklı reçel ve jölelerden bazılarını tattı.

Emrys fincanına biraz daha çay doldurarak, "Bugün dinlenmenizi tavsiye ederim," dedi. "Eğer Hiraeth sokaklarında yürümek zorunda kalırsanız, lütfen kapının yanındaki büyülu pelerinlerden birini kullanın. Büyülu pelerinler birbirine bağılıdır, bu yüzden pelerinleri giyenler birbirlerine görünürler ama başka kimseye görünmezler. Kimseye konuşmamak için elinizden geleni yapın. Hiraeth'in insanları yeni yüzleri sorgulayacaktır. Unutmayın, bu şehri güvende tutuyoruz çünkü vatandaş olanlarımız bir daha asla duvarlarını terk etmemeyi kabul ediyor."

Jölenin dilinde keyifle patlayan earl grisi ve ilek aromaları, Emrys'in ağırbaşlı sözleriyle çok çelişiyor gibiydi. Ama Raegan başını sallayarak solundaki büyük cumbalı pencereden dışarı bir kez daha baktı.

Dolambaçlı taş sokağın karşısında, yüksek taş evler sisin içinde yükseliyordu. İlk katların çoğu dükkânlarla dolu gibiydi; bir eczane ve bir kırtasiye dükkânını seçebiliyordu. Yol zarif lambalarla aydınlatılmıştı, koyu metal saplar sokaktan kıvrılıyor, bal rengi ışık havuzları vadi zambağı tomurcukları gibi sarkıyordu. Kalbi burayı keşfetmek için çarpıyordu.

"Avalon'u ararken bize bir yuva sağladığınız için size ve Hiraeth'in halkına teşekkür ederiz," dedi Kral, sesi yumuşaktı, uzun parmakları çay fincanının gümüş çerçevesi ağzında geziniyordu.

"Avalon konusunu sen dinlendikten sonra konuşmalıyız," diye cevap verdi Emrys, yüz ifadesi yumuşayarak. "Alınma ama ikiniz de cehennem gibi görünüyorsunuz."

Oberon ve Raegan hep bir ağızdan güldüler, eğlence gerçektir ama sesin kendisi düzensizdi, kenarları yırtılmıştı.

"Modron'un kapısını gömmüş olabileceği pek çok yer var," diye düşündü Kral. "Teorilerinizi duymak için sabırsızlanıyorum. Unseelie Sarayı sizinki gibi engin ve çevik bir zihne sahip olduğu için çok şanslı."

Bunun üzerine Emrys gülümsedi, nazik ama ciddi yüzü birkaç dakikalığına çok daha insani göründü. Raegan çayına gülümsedi; Oberon'un övgüsü altında bu kadar çok Adil Halk'ın çiçek açması onu memnun etmişti ve muhtemelen, dürüst olmak gerekirse, yanlış tarafı seçmiş olabileceği konusunda hissettiği endişeleri yatıştırmaya yardımcı olmuştu.

Çay fincanından başını kaldırıp Emrys'in yüz hatlarını inceledi. Adamın Fey olduğundan emindi ama vahşi açaları yoktu ve kulakları sadece hafifçe sivriydi. Belki de kendisi gibi o da daha karmaşık bir şeydi ama Raegan'ın şu anda bununla uğraşacak zihinsel enerjisi yoktu.

"Gerçekten güvende olacak mısın?" diye sordu aniden, Emrys'in koyu kahverengi gözlerine bakarak ve orada ne bulduğunu inceleyerek. Philadelphia Tapınağı'nın derme çatma yatak odalarıyla dolu olduğu ve evlerini bir daha görüp göremeyeceklerini bilmeyen yerinden edilmiş Fey'lerle ilgili düşünceler zihnini doldurdu. "Koğuşların dayanacak mı? Senin hayatını da mahvetmek istemiyorum."

Emrys onu değerlendirdi ve sonra ağzı sert ama kaba olmayan bir ifadeye büründü. "Hiraeth'in koğuşları üç yüz yıldan fazladır, Tapınak'a yapılan saldırıdan önce ise neredeyse bin yıldır dayanıyor. Ve ne yazık ki, dayanmasalar bile, Leydim, fedakârlık yapmak bizim seçimimiz."

Raegan onun bakışlarını tuttu ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra içini çekti, omuz silkti ve "Teşekkür ederim Emrys," demekle yetindi. Çayından bir yudum daha aldı, bu kadar çok insanın umutlarının ve inancının ağırlığının onu ezmemesini umuyordu.

Kalan çay kekleri de -çoğunlukla Raegan tarafından, biraz da Emrys'in desteğiyle- bitirildikten sonra Oberon ayağa kalktı ve ağırlığını sol tarafına verince yüzünü buruşturdu. "Emrys," diye başladı, "bize odamızı gösterme nezaketinde bulunur musun?"

Seçkin adam sandalyesini geriye iterek, "Elbette," diye cevap verdi. "Beni takip edin lütfen."

Emrys onları odanın uzak ucundan, şöminenin yanından ayrılan bir geçitten geçirdi ve sonra bir dizi büyük taş merdivenden yukarı çıkardı. Merdiven boşluğu portrelerle ; her resmin ağır, süslü siyah çerçevelerine gümüş bir isim plakası iliştilmişti. Derin bir pelüş halı

Emrys'in Art Nouveau tarzı lambalarla aydınlatılmış geniş bir koridorda ilerlemeden önce bir an durakladığı sahanlığı erik çiçekleri yumuşatıyordu.

Sağdaki üçüncü kapıyı açtı. Raegan Oberon'un peşinden ayrılmadı, merakı birkaç dakikalığına yorgunluğunu bastırdı. Onu karşılayan oda nefes kesiciydi. Gri taş ve koyu renkli ahşapla kaplı mekânda süslü bir şömine, üzerinde goblen benzeri bir yorgan bulunan sayvanlı bir yatak ve ağır bir gardırop vardı. Uzaktaki duvar çoğunlukla üçgen pencerelerle kaplıydı. Derin bir pencere pervazı, karamsar mücevher tonlarında yuvarlak kadife yastıklarla kaplıydı. Raegan küçük köşeye keyifle baktı; kendini orada bir kitapla baş başa, Hiraeth'in kıvrımlı, yağmurlu sokaklarına bakarken hayal etmek çok kolaydı. Ama sonra yolunun zevke pek yer bırakmadığını hatırladı ve üzüntüyle arkasını döndü.

Emrys onlara banyoya açılan dar kapıyı gösterdi. Koyu renkli ahşap orada da devam ediyor, oymalı taç pervazlarıyla yüksek tavanları vurguluyordu. Duvar kâğıdında, şehrin duvarlarının ötesindeki vadide görünenlerden farklı olmayan bir çayır manzarası resmedilmişti. Pençe ayaklı küvet, ayaklı lavabo ve odadaki tek modern görünümlü şey olan ayrı cam yüzeyli duş, mekanda güzel bir şekilde düzenlenmişti. Kurşunlu camdan bir başka büyük cumba, yağmurun pıt pıt sesini içeri davet ediyordu.

"Yapmam gereken bazı işler var," dedi Emrys, Raegan ile Kral'ın arasına bakarak. "Ama eski Tapınak'ta istediğin her şeyi alabilirsin. Duvarlarının ötesine geçerseniz dikkatli olun. Alıç ağaçlarına rastladığında şehrin sınırlarından birine yaklaştığını anlayacaksın. Koğuşlarımız güçlüdür ve şehir sürekli hareket eder, eski eserlerle örtülüdür - bu yüzden Hiraeth'te her zaman yağmur yağdığını göreceksiniz. Bu da bana senin kanını koğuşlara eklemem gerektiğini hatırlattı. Çoğundan daha açlar."

Bunun üzerine Emrys cebinden keskin bir dikiş iğnesiyle birlikte cam bir şişe çıkardı. Oberon ve Raegan itiraz etmeden parmaklarını batırıp şişeye birkaç damla sıktılar. Raegan şişenin dibinde bir kâğıt kıvrımının yanı sıra bazı kurutulmuş otlar fark etti. Biberiye, belki, ve melekotu. Başka bir durumda olsa duraklar, tüm soruları yanıtlanana kadar kan vermeyi reddederdi. Ama normalde insanlara güvenmekte ne kadar zorlansa da, Oberon'un liderliğini takip etmekte hiçbir endişe duymuyordu. Bin yıldan fazla bir süredir ona ve genellikle *sadece* ona güvenmişti. Ayrıca, doğruyu söylemek gerekirse, hiç enerjisi yoktu.

Raegan'ın banyoyu hazırlayıp içine girecek bant genişliği bile yoktu; Emrys gittikten sonra da tam olarak bunu yaptı. Banyo dolduğunda,

Küvetin yanındaki sevimli cam kavanozda duran lavanta kokulu tuzlardan biraz içtikten sonra kan ve nehir çamuru bulaşmış giysilerini neşeyle çıkardı ve sıcak, ipeksi suların altına girdi. Birkaç dakika içinde yarı uykuya dalmıştı ve Oberon'un banyoya girip duşa girdiğini bile fark etmemişti. Kendini biraz daha yaşayan, nefes alan bir insan gibi hissettiğinde, Oberon çoktan gitmiş ve banyo suyu soğumuştur.

Raegan, herkesin küvetini Kral'ın arşivindeki misafir odaları için yaptırdığı gibi sıcak tutmadığını düşünerek dışarı çıktı. Havluyla kurulandı ve lavabonun üstündeki aynada oluşan buğuyu ön kolunun düz kısmıyla ovuşturdu. Arşivlere girdiğinden beri yüz yıl geçmiş gibi geliyordu ama gerçekte Raegan bunun birkaç haftadan fazla sürmediğini biliyordu. Yüzüne biraz su çarptı, dişlerini fırçaladı ve kapının arkasında asılı duran yumuşak pazen bornozlardan birini üzerine geçirdi.

Sonra ana odaya çıktı ve Oberon'u yatakta gözleri kapalı buldu ama uyuduğundan hiç şüphesi yoktu. Her ihtimale karşı, Raegan parmak basarak giysilerini bıraktığı yere gitti ve deri ceketinin cebini karıştırarak bagaj etiketini aradı; Kral'ın Philadelphia'daki dairesinde ona verdiği, tüm eşyalarını ince bir deri parçasına sığdıran büyümlü bir nesneydi bu. Etiketini buldu ve pencerenin pervazına yerleştirerek büyümlü çözülmesini ve seyahat çantalarının ortaya çıkmasını bekledi. O bunu yaparken, Raegan pencerenin dışında bir hareketlilik yakaladı. Fey bir çocuk ve ebeveyni caddede yürüyordu, çocuk her su birikintisinde duruyor ve olabildiğince sert bir şekilde içine atlıyor, her yere yağmur suyu sıçratıyordu. İçindeki panik kabarırken Raegan'ın boğazından boğuk bir ses kaçtı

Göğsünü.

"Ya Muhafızlar bizim yüzümüzden Hiraeth'i bulursa?" diye sordu, sesi titrekti.

"Bunu yapmamalarını sağlamak için elimizden geleni yapacağız," diye Oberon ona güvence verdi. Raegan döndü, ellerini yumruk yaptı. Oberon yataktan kalkmamıştı, ama gözleri açıktı.

"Ama burada çok daha güçlüler," dedi ve nehirde çalıştıkları zaman büyümlü, Oberon'un ne kadar yorulduğunu düşündü.

Bunu *biliyordu* - tüm planlamalarında tartışılmıştı. Amerikan hükümetinin kendi karanlık paranormal örgütü vardı ama onlar Koruyucuları silah arkadaşları olarak görmüyorlardı. Koruyucuların gözünde batıl inançları vardı ve Adil Halk'a takıntılıydılar. Operatörler silah kullanılmaması ve kesinlikle

Amerikan topraklarındayken zaman büyüğü gibi daha büyük işler. Reagan Birleşik Devletler'in silahsız kalmaktan hoşlanmadığından şüpheleniyordu; örgütlerinin bir tanrıyla bin yıllık bir anlaşması olmadığı kesindi. Ama Koruyucu Devlet yine de Amerikalıların kurallarına uyuyordu. İki emperyalist imparatorluğun birbirlerine istemeyerek de olsa saygı göstermesi normaldi.

"Burada gerçekten de daha güçlüler," diye kabul etti Oberon, sesi biraz yorgun çıkıyordu.

Reagan çantasından bir çift eşofman altı ve bir tişört çıkarırken başka bir teselli sözü söylemedi. Yağmur hafiflediği için daha da kalabalıklaşan aşağıdaki dar ve dolambaçlı sokaklara son bir kez daha baktı. Suçluluk duygusu onu bütünüyle yutacakmış gibi hissettiğinde, iç çekerek vazgeçti ve yatağı doğru yürüdü. Giyinip bir demlik çay daha yapmayı planlıyordu ama adamın görüntüsü düşüncelerini rayından çıkardı.

Onu hiç böyle görmemişti -gözlerini zar zor açık tutabiliyordu ama aynı zamanda uyuyamıyordu. Alnı ağırlaşmış, çenesi kasılmış, nefes alış verişindeki büyük gelgitler keskin kesilmelerle kesintiye uğramıştı. Reagan tereddüt ederek yatağın diğer tarafında durdu ve dudağını ısırıldı.

"Bir şey yapabilir miyim?" diye sordu, kelimeler boğuk çıkıyor, konuşurken boğazını tırmalıyordu. Utanç ciğerlerinin etrafında bir ağ ördü. Nehirde daha fazlasını yapabiliirdi, biliyordu. Daha güçlü olabilirdi. Daha çok savaşabiliirdi. Kendini toparlayabiliirdi. Ve o zaman Oberon böyle acı çekmez, bir ceset gibi yatmazdı.

"Hayır, ama teklifiniz için teşekkür ederim," diye cevap verdi, ancak bir nefes verişten daha fazlasıydı.

Reagan kendi kendine onu bu kadar solgun, bu kadar solgun gösteren şeyin Hiraeth'in yağmurunun gri ışığı olduğunu söyledi. Sertçe yutkundu ve dişlerini sıktı. Elleri nemlendi, içi bir celladın ilmiği gibi sıkıca büküldü. Reagan, bu sabah onu tekrar kaybetmeye ne kadar yaklaştığını merak etti, gözleri sıcak ve yakıcı yaşlarla dolmuştu.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalışarak yorganın üzerine yerleşti. "Ben de uzansam sorun olur mu?" diye sordu fısıltıyla.

Bunun üzerine Oberon gözlerini açtı. "Elbette," diye cevap verdi, bakışları onun üzerinde gezinirken, kaşları çatılmıştı. "İyi olacağım *Cariad*. Çok acı çekiyorum ama dinlenince geçecek."

"Tamam," diye cevap verdi, o görmeden önce bir damla gözyaşını iterek. Tanrım, sadece onun yüzünden bu kadar acı çekiyordu ve işte buradaydı, yine de onu teselli ediyordu. Reagan yan tarafına doğru kıvrıldı, sırtını

Oberon'a, sıkıntısını fark etmemesi için. Uzun bir nefes alarak duygularını bastırmaya, utancını boğmaya çalıştı. Parmak uçlarıyla yorganın desenini takip ederek, yanındaki peri kralının engin, meydan okuyan sıcaklığına kök saldı. Odanın diğer tarafındaki pencerelere vuran yağmur damlalarının pırtırtısı onu uyuşukluğa sürükledi.

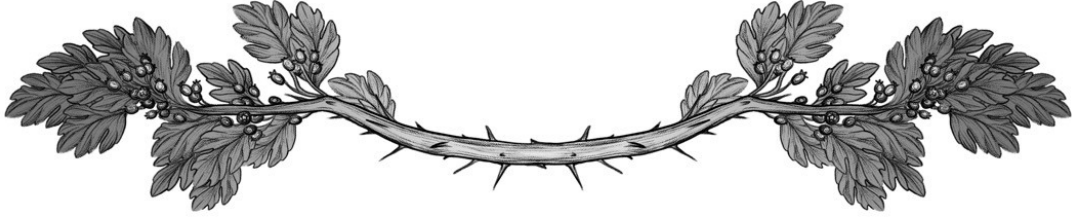
Huzurlu olabilirdi ama sonra Raegan gözlerini kapatma hatasını yaptı. Bir anda Oberon, sayvanlı yatak, yağmur ve Hiraeth yok oldu. Onun yerine, çıplak ayaklarının altında gıcırdayan platform, sevgilisinin vahşi çığlığı, başındaki sert kukuleta, kaçınılmaz kıyamet.

Bastırılmış bir solukla gözlerini açtı, parmakları yorganı yumrukluyordu. Raegan kendini ikna etmek için mücadele etti. Spiral çizmek işe yaramayacaktı. Ama düşünceleri yine de dönmeye devam etti - geçmişteki tüm başarısızlıkları, bu sabahki savaşın her anı sonsuz bir döngüde oynadı. Nemli avuçlarını uyluklarına sildi ve sonra dizlerini göğsüne çekti. Ya Reilly daha sonra Kral'ın dediği gibi bir sorun haline gelirse? Kendisinden başka suçlayacak kimsesi olmayacaktı. O anda çok doğru gelen ama sonunda sadece yıkım getiren bir kararı ilk kez vermiyordu. Titania'nın idamının hayali, uyanık olduğu saatlerin kenarlarında dişlerini göstererek dolaşıyordu.

Endişe, utanç ve kendinden şüphe duyma duyguları kanını dondurdu. *Oberon'a* bakmak için döndü - gerçekten ona baktı, yara izlerini ve sert açıları, dolgun ağzı ve koyu, ipeksi saç dalgalarını katalogladı. Kahretsin, onu seviyordu. Kesinlikle ve tamamen, delicesine ve geri dönülmez bir şekilde. Raegan dudağını ısırды ve gözyaşlarını tutamadı. Çocukluğunu okuduğu tüm peri masallarında aşk saf bir şeydi. Hatta ilahi.

Ama çayevinin odasının loş, yağmurdan gölgelenmiş ışığında endişeleniyordu. *Onun* aşkı yıkım ve ölümden başka bir şey değildi.

On İkinci Bölüm

Raegan, pencereden içeri sızan geç alacakaranlığın menekşe rengi ışığıyla uyandı. Uykuya daldığını bile hatırlamıyordu ve tanımadığı bir odayı görünce bir an için paniğe kapıldı. Ama sonra *Hiraeth*'i hatırladı.

Oberon'u kontrol etmek için döndü, onun gerçekten uyuduğunu görünce kaburgalarının altında bir yerden bir düğüm çözüldü. Alnındaki gerginlik biraz olsun azalmıştı. Raegan birkaç dakika boyunca her şeyin tadını çıkardı - dışarıdaki şehrin mırıltıları, çayevinin güvenliği, dinlenme fırsatı. Ama sonra her zamanki hayaletler ve kötü rüyalar vicdanına geri döndü ve daha fazla uyumanın söz konusu olmadığını anladı. Kalbi böyle hızla atarken tekrar uykuya dalmayı başarsa bile, sonunun nereye varacağını biliyordu: geçmiş hatalarının cehennem kabusuna geri dönecekti.

Oberon'u rahatsız etmemeye dikkat ederek ayağa kalktı ve giyindi, botlarını giydi ve akşam soğğundan korunmak için çantasından büyük boy bir kazak aldı ve sonra odadan dışarı çıktı. Mutfağı kolayca buldu ve adımlarını takip ederek birinci kata geri döndü. Emrys'in söz verdiği gibi, akşam yemeği gerçekten de fırındaydı ve kokusu Raegan'ın ağzını sulandırdı. Havadaki zengin baharatların, tuzlu et suyunun ve lezzetli sebzelerin tadını aldı. Midesi gurulduyordu. Tezgâhın üzerindeki eski moda limon şeklindeki zamanlayıcı, yemeğin hazır olmasına daha biraz zaman olduğunu gösteriyordu, bu yüzden kemerli geçitten ana odaya doğru yürüdü.

Ocaktaki ateş sönmüşü ve bu yüzden mekân daha soğuktu. Ateşi körüklemeye kararlı bir şekilde oraya doğru yürürken ön kapı açıldı.

Raegan'ın bedeni gerildi ve içindeki o karanlık akım kasıldı ama bu sadece Emrys'ti.

Kapıyı kapatırken ona başıyla selam verdi. "Hâlâ dinleniyorsundur diye düşünmüştüm," dedi çamurlu botlarının bağcıklarını çözerken.

Raegan, ocağın aç ağzına bir kütük yerleştirmek için çömelirken, "Muhtemelen öyle olmalıyım," diye hafifçe cevap verdi. Şüphe ve utanç hâlâ içini kemiriyordu, bu yüzden dikkatini dağıtacak bir şey aradı. "Hey, merak ediyordum da. Koğuşlarınızın neden kana ihtiyacı var?"

Gazetecilik yaptığı yıllarda, yeterince hoş bir ses tonuyla sorduğu takdirde, pek de hoş olmayan sorulara, sanki kendisi için pek de önemli değilmiş gibi cevap veren şaşırtıcı sayıda insanla karşılaşmıştı. Bu teknik Emrys üzerinde işe yaramamıştı.

Başını kalpten kaldırdığında adamın çoktan kendisine baktığını gördü, gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Raegan onun kendisini düşünmesini izledi, bu his o sonsuz hileli aynalardan birine bakmaktan farksızdı. Onu okumak kolay değildi, hiçbir zaman da olmamıştı ama Raegan bir anda, Emrys'in onunla başa çıkmaya çalışmasının nasıl bir şey olabileceği düşüncesine kapıldı. Sadece karşınızda duran kişiye değil, aynı zamanda çok küçük bir kafese kapatılmış kuşlar gibi çırpınan binlerce kişiye bakmak nasıl bir şeydi, diye merak etti.

"Ayaklanmadan sonra Tapınak düştüğünde," dedi Emrys, bir kibrit yakıp çıraya tutarken Raegan'ı inceleyerek, "Kahinim öldürüldü ve sadece bir avuç Kahinim hayatta kaldı."

Kullandığı sahiplenici dil tam olarak öyle değildi - sanki bu insanlar ona aitmiş gibi değil de, onun sorumluluğundaymışlar gibi. Emrys bunu, birinin "çocuğum" ya da "kız kardeşim" dediği gibi söylemişti. Durakladı, odaya doğru ilerlerken çenesi sıkılmıştı.

"Tapınağın topraklarından bir parçayı elimde tuttum," diye devam etti, etraflarındaki boşluğu işaret ederek. "Düşmanlarımızın bize bıraktığı yıkıntılardan bir şeyler inşa ettik. Bizi bulamayacakları bir yer. Yağmur ve sisle birlikte hareket eden bir yer. Türümüz için bir yuva olabilecek bir yer."

Ateş tutuştu ve Raegan eğilerek, alevlerin yuttuğu kendi nefesini uzun bir vızıltıyla ateşin içine üfledi. Sonra ayağa kalktı, ateşin dans eden gölgesi ve ışığında Emrys'i düşündü. Emrys şimdi koltuğun arkasında durmuş, elleriyle zengin kumaşı kavramıştı.

"Hiraeth'i yaratmak için yeni koğuşlar kurdum," diye devam etti, bakışlarını onunkilerden ayırmadan. "Daha fazla dişi olanlar. Bu eski bir çalışma - çok eski - ve

Eski şeylerin çoğu gibi, kan gerektirir. Ama Kahinimin bir hiç uğruna ölmediğinden emin olmalıydım. O saldırı gibi bir şeyin bir daha yaşanmayacağından emin olmalıydım. Bu yüzden burada, diyardan geriye kalanların tam ortasında toprağı derinlemesine kazdım ve yedi Muhafız askerini canlı canlı gömdüm."

Raegan Emrys'i çoğu insan kadar iyi okuyamadığını fark etti ve bu yüzden ona saygı duydu. Bununla birlikte, yaptıklarını anlatırken Emrys'in yüzünde herhangi bir pişmanlık görmemişti ama onun yargısına göre, neşe de yoktu.

"Ve bir kez koğuşlar kanın tadına baktı mı ..." diye cevap verdi, sesi kesildi, tek kaşı beklentiyle kalktı.

Emrys dik durup kollarını kavuşturarak, "Buna ihtiyaç duymaya başladılar," diye onayladı. "Onlar için kanımı akıtıyorum ve ziyaretçiler de senin gibi adakta bulunmalı."

"Peki ya yıllık ondalık?" Mühürsüz ve işlerin nasıl yürüdüğünü bilen Raegan sordu.

Emrys ölü gözlerle gülümsedi, dişler vardı ama sıcaklık yoktu. "Siz bir cadısınız leydim. Sanırım biliyorsunuzdur."

Raegan öyle düşündü -koğuşlar her yıl neredeyse yedi tane daha Muhafız canına ihtiyaç duyacaktı ve Emrys çalışmayı güçlendirir ya da eklemeler yaparsa, koğuşlar daha da fazlasını isteyecekti. Bu onların gücünü, Hiraeth'in atalarının topraklarında Koruyucular tarafından rahatsız edilip gizli kalmasını açıklıyordu. Ayrıca Oberon'un neden Muhafızlar'ın koğuşları geçemeyeceğinden emin olduğunu da açıklıyordu. Sadece bozulması inanılmaz derecede zor bir büyü olmakla kalmaz, aynı zamanda muhafızlar kanlarının tadını zaten biliyordu ve görünüşe göre bu tattan oldukça hoşlanmışlardı. Kısa bir süre için, Oberon'un kendi çalışanlarını şehrin duvarlarına girmesine izin vermeye nasıl ikna ettiğini merak etti.

Ama Emrys, Raegan'dan şaşkınlık ya da dehşet duymak istiyorsa, bunu elde edemeyecekti. Evet, damarlarında Koruyucu kanı akıyordu ama bu onun varlığının değişmez bir unsuru olmaktan çok, teknik bir özellik gibi geliyordu. Ayrıca, kendisini Emrys'in yerine koyup onun yaptığını yapmadığını hayal etmekte zorlanıyordu.

"Pekâlâ," dedi Raegan ellerinin tozunu alırken, "o zaman burada geceyi geçirebilecek kadar güvende hissedebilirim kendimi."

Emrys tekrar gülümsedi, bu sefer tilki gibi ve içten bir gülümsemeydi ve o da gülümsedi. Bu Bekçi'den hoşlanmıştı ve bunu söylemek için ağzını açtı ama mutfaktan gelen tiz bir ses sözünü kesti.

"Ahh," dedi Emrys, odanın içinde ilerlerken ateşin ışığı saçlarındaki gümüşü yakalıyordu. "Bu ramen olacak."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Reagan ve kendini çayevinin dolaplarından yontulmuş porselen kâseler çıkarırken ve masayı buldu. Bardakları almak için mutfağa geri döndüğünde Kral'ın ayağa kalkmış olduğunu ve çiftlik evi tarzı musluktan büyük bir sürahiye su doldurduğunu gördü. Bu manzarayı eğlenerek seyretti; üç kadim, ölümcül yaratık kendilerine küçük bir yemek hazırlıyordu ve bu yemek en azından görünüşte bir Beatrix Potter sahnesinde hoş karşılanmazdı.

Ya ramen ve beraberindekiler mükemmeldi ya da Reagan çok ama çok açtı. Belki de ikisinden de biraz. Açgözlülükle kâsesini Emrys'in mükemmel pişmiş erişteleri, göğüs eti, rafadan yumurta, Çin lahanası, taze soğan ve miso ezmesiyle doldurdu. Koğuşların bilgisi, sisin ardında batan güneş ve ocakta neşeyle yanan ateş sayesinde neredeyse bir parça huzur bulmuştu.

"Yolumuz hakkındaki ilk düşüncelerin neler, Emrys?" Oberon önünde el değmemiş bir kâse et suyu, erişte ve sebze dururken sordu. Reagan onun dikkatli, kasıtlı hareketlerinden ve mürekkep karası kaşlarının arasında her zaman var olan kırıksıklıktan hâlâ acı çektiğini anlayabiliyordu.

Emrys birasından uzun bir yudum aldıktan sonra, "Bir listem var," diye cevap verdi. "İnsan folkloru ve Fey metinleri çapraz referans alındığında sadece birkaç yer mümkün görünüyor. Yine de Modron ve Danu'nun pek çok hikâyesi olduğunu ve Galler arasında benim hesaba katmadığım pek çok sözlü gelenek olduğunu kabul ediyorum."

"Özellikle de Modron ve Danu ölümlüler tarafından ayrı varlıklar olarak görülürken," diye düşündü Kral, bakışları binlerce mil ötedeydi.

Reagan düşüncelere daldı, İrlandalı ve Galli tanrıçaları kafasında evirip çevirdi, iki benzer ama ayrı kültürün aynı geniş, kadim varlıkla -All-Mother, Fair Folk'un Yaratıcısı, Tanrıların Yaratıcısı- etkileşime girmesinin sonucuydu.

Emrys bir kaşık ramen daha yemek için duraklayarak, "Biz O'nu, kimse ona Modron veya Danu demeden çok önce tanıyorduk," dedi. "Druidler de Seelie Sarayıyla olan ilişkileri sayesinde O'nun gerçek tarihini öğrenmişlerdi ama tabii ki Romalılar kütüphanelerini yok ettiler. Yani evet, bu zor olacak. Morrigan'dan gelen imgelemde su ve toprak yığını gördüğünüzü göz önünde bulundurursak, araştırmaya Tintagel, Sgwd Yr Eira şelalesi ve Carn Doedog'dan başlamanın en iyi yol olduğunu düşünüyorum."

Raegan bir parça yumurta alarak düşündü, baharatların ve bitkisel misklerin kokusu duyularına yayılıyordu. "Bu yerlerin hiçbirisi Danu ya da Modron ile bağlantılı değil. Ama sanırım iki tanrıçanın da çok fazla ilişkili yeri yok. Şimdi düşününce bu çok tuhaf geliyor."

"Ya da çok kasıtlı bir şaşırtmaca," diye cevap verdi Kral, yüz hatlarında açıkça okuyabildiği acı olmasa ona muzip bir yan bakış atarak. Bu sabah yaşananlar ondan çok fazla şey götürmüştü. "Bu üçü mükemmel bir başlangıç Emrys. Teşekkür ederim."

Raegan biraz daha uyuduktan sonra Emrys'ten kütüphanesine giriş izni istemeye karar verdi -bu kadim ve büyülü yerde bir kütüphane *olduğundan* hiç şüphesi yoktu- ve biraz da kendi araştırmasını yapacaktı. İki kafa bir kafadan daha iyiydi ve dürüst olmak gerekirse, Raegan bu görevi hiç tanımadığı birine emanet edebilecek durumda değildi.

Arayışın ve avın tınısı içinde şarkı söylüyor, sanki tendonları koparılması gereken arp telleriymiş gibi vücudunda keskin bir heyecan dolaşıyordu. Babası ona bu folkloru bir nedenle öğretmişti, kafasını aceleyle Hristiyan cüppelerine büründürülmüş hikâyelerle bilerek doldurmuştu, geçmişin kalın sisi hemen altında bekliyordu.

Oh. Babası. Bir anda içindeki heyecan uçup gitti ve kaşığını bir çınlamayla bıraktı. Onu bulmak için çektiği onca acıya rağmen öldüğünü, gittiğini, sonsuza dek kaybolduğunu bu kadar kolay unutmaması garipti. Böyle bir şey zihninin en ön saflarına musallat olmalı, içinde yükselen her türlü rahatlığı ya da zevki yok etmeliydi. Yine de Raegan bu kaybı neredeyse bir mendil gibi saklayabildiğini fark etti. Belki de bunu yıllardır uyguladığı için, Cormac da bu arada ölmüş sayılırdı.

Bir de annesi vardı, şüphesiz aklını kaçırıyordu, neredeyse bir ay sonra yatılı tedavi yalanının etkisi azalmıştı. Ve Henry ile Saanvi, her zamanki gibi bir kaynağın ya da bir ipucunun peşine düştükleri gibi onun da peşine düşmüş olabilirlerdi. Sıradan, her gün karşılaştıkları insanlar -kuşkusuz en iyi kararlarına rağmen- Raegan'ı önemsiyorlardı ve onun seçimlerinden zarar görecektlerdi.

"Kapılar açıldığında ölümlülere ne olacak?" Raegan sordu, ne söylediğini tam olarak anlayamadan kelimeler ağzından döküldü.

Masanın karşısında, Emrys tamamen hareketsiz kaldı. Oberon'un gözlerinin ağırlığını üzerinde hissetti. Kendi bakışlarını kaldırdı ve her nasılsa Emrys'inkilerle ilk karşılaşmanın en kolay olduğunu fark etti. Kendisine, Oberon'un

Bu Bekçi'yi tanıyordu ve Philadelphia'daki Tapınak'ın aksine, onu başka bir hayatında da tanımamıştı. Yine de, Kral masanın tam karşısında olmasaydı, Emrys'in omuz silkip "Kimin umurunda?" diyebileceğinden o kadar emindi ki.

Raegan sertçe yutkundu. Neden bunu daha önce hiç sorma zahmetine girmemişti? Ellerini bükerek uzun bir nefes verdi. Çünkü bilmek istememişti. Sadece büyü, arayış ve perdenin arkasını görmek istemişti. Bakmadan atlamıştı çünkü babasının kapının ardında olacağını düşünmüştü. Öyleydi de. Sadece çok uzun süreliğine değil.

"Sanırım bu konuyu tartışmak için henüz zamanımız olmadı," dedi Oberon, sinir bozucu bir diplomatik tavırla.

"Evet, ama bu biraz önemli, değil mi?" Raegan tersledi ama elbette ona değil kendine kızmıştı. Akli başında kim bir peri kralından ölümlülere öncelik vermesini, onların ihtiyaçlarını halkıninkinden üstün tutmasını isterdi ki?

"Öyle," diye cevap verdi Oberon, sandalyesinde dönüp ona bakarak, her ne kadar bu hareketin ona acı verdiğini görebilse de. "Bu benim için önemli. Ve aynı zamanda karmaşık."

Hâlâ sessiz olan Emrys ayağa kalktı, tabaklarını topladıktan sonra Raegan'ın neredeyse boş olan kâsesine uzandı. Raegan onu izledi, Bekçi'nin dişlerini geçirebileceği bir şey söylemesini bekliyordu ama o sadece peçetesini toplayıp mutfığa gitti. O da bunun yerine Oberon'a döndü.

"Devam et," diye tersledi Raegan. "Söylemek istediğini biliyorum."

Kral gözlerini kısarak başını eğdi ve onu inceledi. "Ne söylemek istediğimi düşünüyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı, yüzü kızarmıştı. "Bu soruyu neden daha önce sormadım? Tapınakta haftalarca süren planlarımızda neden bir kez bile görevimizi başarırsak ölümlülerin kaderinden bahsetmedim?"

Oberon'un ağzı onu izlerken hafifçe aralandı ve uzun süre hiçbir şey söylemedi. Ateş ışığıyla ıslanmış sessizlikte Raegan'ın görebildiği tek şey ham kırmızı tuğlalar, sepya renkli gün batımı ve babasının sonsuza dek o trende, ulaşamayacağı bir yerde hapsolmuş, solmakta olan kırmızı bukleleriydi.

"Hayır," diye cevap verdi Oberon, dizlerinin üzerine doğru eğilmiş, kenetlenmiş elleri Raegan'ın kalçalarına, sıcaklığını hissedebileceği kadar yaklaşmıştı. "Zaman Bekçisi'nin diyarında sana tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu konuda konuşmayı reddediyorsun ve *Cariad*, üzgünüm ama bunu yapmanın zamanı geldi, yoksa *içini* kemirecek."

"Canın cehenneme," diye güldü Raegan, boğuk ve hırpalanmış bir sesle, ama gözlerinde hain yaşlar birikmişti. "Bunu bana çevirme, Oberon. Soruma cevap ver."

Bakışlarının ipeksi gri kadifesinde öyle bir nezaketle onu izliyordu ki Raegan onu yumruklamak istedi. , parmakla göstermek ve suçlamalarda bulunmak çok daha kolaydı, özellikle de Oberon'un böylesine çileden çıkarıcı, şaşmaz bir doğruluk yeteneği varken, *özellikle de* söz konusu kendisi olduğunda.

Raegan gözlerini ondan kaçırmayı reddederek çenesini tuttuğunda, Kral içini çekti ve arkasına yaslandı. "Devrimler kanlı olur, Raegan," dedi, sanki kan dökmekten hoşlanmıyormuş gibi bir tavır takınarak, oysa onun hoşlandığını çok iyi biliyordu. "Bundan kaçmanın pek bir yolu yok."

Sessizlik kollarını şimdi Hiraeth olarak adlandırılan şehrin içindeki Tapınağın kalıntılarına doladı. Raegan tüm dikkatini peri kralına vererek onun kendisini sıkmasına ve rahatsız etmesine izin verdi. Raegan'ın bildiği kadarıyla, o da bunu yapmayı seçmişti.

"Dünya derinden değişecek," diye devam etti Oberon, cumbalı pencereden dışarı, alaca ipekler ve sokak lambalarının ballı pelerinleri içindeki şehre bakarak. "Pek çok insan - anneninki de dahil, *Cymry* - artık kendilerini duyamayan tanrılarla *konusuyor*, özgür bir büyü akışı olmadan anlamsız olan ritüelleri yerine getiriyor. Yaşadığım yıllar boyunca sadece fetih ve baskı peşinde koşanların Zaman Bekçisi ve Koruyucu ile aynı hizaya geldiğini gördüm. Büyü serbest bırakılır ve tanrılar bir kez daha yeryüzünde dolaşırsa, güç hak ettiği yerlere geri dönebilir."

Raegan ona doğru eğildi ve Kral'ı duvara ve pencereye doğru sıkıştırdı. Daha konuştuğunun farkına bile varmadan bir sonraki soru dilinden dökülmeye başlamıştı bile. "İnsanlara hiç yardım ettin mi?" diye sordu, cevap için kendi özgür anılarına dalmayı reddederken tırnakları masayı kazıyordu. Bunu *ondan* duyması gerekiyordu. "Bir süredir Geçitlerin bu tarafındasın. Pek çok zulüm gördün. Ama gerçekten bir şey yaptın mı?"

Öfkesi kabarmış, artık midesini kemirmek yerine bir iblis gibi dışarı fırlamış, odayı alev ve hiddetiyle doldurmuştu. Ve buna izin verdi, ona zarar veremeyeceğini biliyordu - en azından bu şekilde. Tüm bu öfke, utanç ve suçluluk duygusunun içe dönmesine izin verirse kendini inciteceği kadar kötü bir şekilde değil- ve ah, gelgit onun limanlarını nasıl da zorluyordu.

"İnsan isyanları için kendi kanımı döktüğümü ve canavarları sizin sayfalarınıza giremeden yok ettiğimi iyi biliyorsunuz.

Tarih kitapları," dedi Kral ve hiç istifini bozmadan su bardağına uzandı. "Ancak halkımın müdahale etmesi gerektiğini düşündüğüm çok fazla şey var. Ölümlülerin eylemlerini ya da dünyalarını şekillendirme yeteneklerini ellerinden almayacağım. Suçları ne olursa olsun."

"Ne kadar asilsin," diye alay etti Raegan, gözyaşlarına boğulmakla boğazı kanayana kadar küfürler savurmak arasında kalmıştı. "Sanırım Kapılar açıldığında bizimle ateşin etrafında oturacaksın ve hepimiz el ele tutuşup birlikte yeni bir dünya hayal edeceğiz. Madem biz cılız ölümlülere karşı bu kadar cömertsin, neden bu ilk seferinde, her şey boka sarmadan önce gerçekleşmedi?"

Oberon'un çenesinin sıkışmasını izledi ve bundan zevk aldı; kaç varlık tek başına Unseelie kralının kontrolünü kaybetmesine neden olabileceğini söyleyebilirdi ki? Arka planda ateş çıtırdadı ve Raegan kendi öfkesinin için için yandığını ve tükürdüğünü hissetti.

"Denedim," dedi, sesi kızın istediği gibi keskin ve kurnaz olmak yerine zavallı ve yorgun çıkıyordu. "Zaman Bekçisi teklifini yaptığında, Adalar'daki ölümlülerin çoğu çoktan eski tanrıları terk etmiş ve Adil Halk'a karşı dönmüştü. Hristiyanlık sonsuz yaşam vaat ediyordu ve Kapılar da tanrılarıyla buluşana kadar refah ve güvenlik sunuyordu. Zaman Bekçisi tapınmaya ihtiyaç duymuyordu, anlayabilecekleri bir şekilde değil. Bu yüzden bedelinin derinliğini anlamadan anlaşma yaptılar."

Raegan, Mührü'nü geriye doğru sıyrarak, o anlatırken bu tarihin çoğunu hatırladı. Adil Halk -*özellikle* de Unseelie Divanı- ölümlüleri Zaman Bekçisi'yle aynı hizaya gelmenin getirecekleri konusunda uyarmaya çalışmıştı. Ama insanlar, kendi ebedi hayatları kesin bir kaçınılmazlıktan çok puslu bir vaatken, büyük, güçlü, ölümsüz bir ırkın aralarında dolaştığını görmeye dayanamıyordu.

Onların gözünde Fey her şeye sahipti ve paylaşmayı reddediyordu, oysa Zaman Bekçisi sahip olduğu her şeyi sunuyor ve başka bir tanrıya tapınmalarını bile umursamıyordu. Ama bunun tek nedeni Zaman Bekçisi'nin kilise, put ya da dua istememesiydi; o çok, çok daha fazlasına açlık duyuyordu.

"Tarihimizi biliyorum," diye tükürdü Raegan, soruyu o sormuş olmasına rağmen. "Ölümlülere ne olacak? Kelpilerin bizi su birikintilerine çekip öldürmesine izin mi vereceksiniz? Sarayınız çocuklarımızı kaçırmaya ve sevdiklerimizi ormanda eğlence için avlamaya geri mi dönecek?"

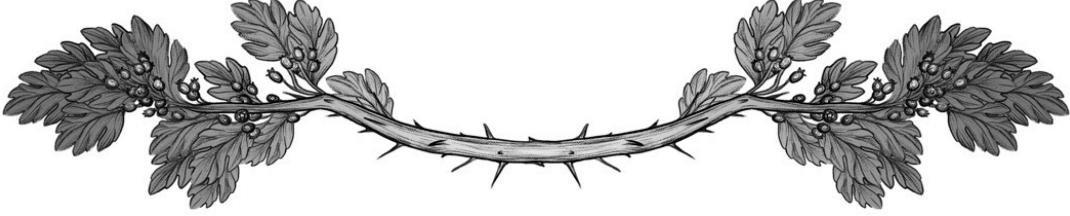
Oberon'un vücut dili aniden değişti. Oberon'un tüm acılarını bir kenara iterek ona yönelişini izledi ve sonunda ona istediğini verdi -insan folkloruna musallat olan, nefret edilen ve korkulan Unseelie kralı.

"Halkınız sebepsiz yere birbirini öldürüyor," diye hırladı, sesi alçak ve inanılmaz derecede soğuktu. "Sizi duyamayan ya da daha kötüsü, tamamen kendi uydurduğunuz tanrılar için savaşıyorsunuz. Cinayet, saldırı ve köleleştirme sizin için yeterli değildi - hayır, sizden farklı olanları ezmek için sömürgeleştirmeniz ve yağmalamanız gerekiyordu ve şimdi bunların hiçbirisi olmamış gibi davranma cüretini gösteriyorsunuz. Tarihiniz kana bulanmış ama yine de Feylerden ahlaki olarak üstünmüşsünüz gibi davranıyorsunuz. Beni bu saçmalıktan kurtarın."

Raegan sandalyesinden fırladı, bacakları taş zemine çarparak gıcırdadı. Tüm vücudu alev alev yanıyor ve öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, yumruğunu masaya vurdu ve Oberon'un nefret ettiğini bildiği bir şekilde onun alanına doğru eğildi. "Peki bu bizi öldürmenizi ve ziyafet masalarınızı leşlerimizle doldurmanızı normal mi kılıyor?"

Kral onu karşılamak için hemen ayağa kalktığında bir yanı şaşırdı, sessiz bir denizdeki haydut bir dalga gibi sandalyesinden kalktı, uzun boylu, anlaşılmaz ve tarif edilemez derecede ölümcüldü. "Ölümlüler rutin olarak akıllı, bilinçli yaratıkları tüketir," diye cevap verdi, gözleri onunkilerle aynı seviyedeydi ve birdenbire köşeye sıkışmış gibi hissetti. "Benim halkımın da aynı şeyi yapmasına nasıl bir itirazın olabilir ki?"

On ÜÇÜNCÜ Bölüm

H Dehşet Raegan'ın boğazından aşağı süzüldü, ekşi ve keskin, öfkesinin kızgınlığını jilet gibi keskinleştirdi. Bu *ne cüret?*

"Sen bir canavarsın," diye hırladı karşılığında, onun en çok korktuğu şeyin bu olduğunu biliyordu ama şu anda buna inanıyor olabilirdi. Yüzündeki acının hafiflemesini, böylesine güçlü bir rakibe karşı kazandığı zafer duygusunu bekledi. Ama Kral'ın yüzündeki vahşi açılar yumuşamadı. Sözlerini geri almak ya da özür dilemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Ona doğru uzanmadı. Sadece bakışlarını ona dikti, her şeyiyle yırtıcı ve antikti. Böylece Raegan, başka seçeneği kalmadığı için, içindeki aç öfke onu incitme arzusuyla haince kıvrılırken, yapabileceği tek şeyi yaptı.

Onu geride bıraktı.

Girişe doğru fırladı ve kendini ön kapıdan içeri atmadan önce mandallardan göz alıcı bir pelerin kapmayı zar zor hatırladı. Raegan gizli Fey şehrinin dolambaçlı arnavut kaldırımlı sokaklarına yuvarlandı ve pelerinin kapüşonunu başına geçirdi. Aniden bir yön seçti ve yola koyuldu, bir yandan da kendinden nefret ediyordu -zayıflığı ve öfkesini kontrol edememesi, kendi ısırtığına karşı bağışıklığı olmadığı için zehri ifade etme ihtiyacı. Tam da eski kız arkadaşının söylediği gibi sevilmesi zor biri olduğu için.

Yağmurun nemlendirdiği sokaklarda ilerlerken kimse ona bakmadı. Gri taşlar yukarı doğru yükseliyor, uzun, dar binalar kırık dişler gibi gökyüzüne doğru çıkıntı yapıyordu. Raegan çevresini düşünmek için zar zor durdu;

Sokak lambalarının bal rengi ışıltısıyla aydınlanan yolu takip ederek koşmaya devam etti, giderken yayalardan kaçtı.

Sonra yağmurdan kayganlaşan kaldırımların açısı keskin bir şekilde dikleşti ve hızını yavaşlatarak yürümeye başladı. Zirveye ulaştığında Raegan nefessiz kalmıştı.

-Ve sonra, kalan nefesi tamamen başka bir nedenden dolayı kesildi. Bu noktadan bakınca, Hiraeth'in tamamı önüne seriliyordu: Birbiri içinde sarmallanan binlerce patika, yağmur, sis ve taştan oluşan bir dünya, gri taş ve nemli yeşil park alanından oluşan bir yorgan. Olması gerekenden *çok* daha büyüktü - işgal ediyor gibi görüldüğü nehir kenarındaki çayırdan çok daha büyüktü. Şehrin kenarlarında bulutların tacı alıç ağaçlarıyla buluşuyordu. Hiraeth'in içinden bakıldığında, yüksek ve gerçek dışıydılar; bir kelebeğin etrafını saran bir el gibi, şehrin etrafında yarım bir kubbe şeklinde kıvrılıyorlardı.

Odaklanacak başka bir şey olması fikri hoşuna , bu yüzden Raegan pelerinini ıslak, karanlık geceye karşı daha sıkı çekti ve tepeden aşağı inmeye başladı. Yürümek yardımcı oluyordu. Her zaman yardımcı olmuştu. Babası bunu ona küçük yaşta öğretmiş, mahallede bir tur attırmış, köşedeki dükkâna götürmüş, hatta özellikle zor bir sorun çıktığında Pennypack Park'a giden otobüse bindirmişti. On bir yaşındayken zor olan şeyler, elbette şu anda karşılaştığı şeylerin yanında soluk kalıyordu.

Ama yine de, Raegan Hiraeth'in bu mahallesinde ilerlemeye devam etti ve başını eğme zahmetine bile girmesine gerek olmadığını görmekten memnun oldu. Bir dükkânın vitrinine bakıp da kendi yansımasıyla hiç karşılaşmayınca, Emrys'in pelerininin tam olarak fark edilmemesi için büyülendiğini fark etti. Bunun farkına varmak omuzlarını birkaç santim aşağıya çekti, boynunun dibindeki bir şey gevşedi. Bu savaşta kendini çok görünür, çok merkezi hissediyordu. Hiç kimse, hiçbir şey, sadece rüzgârın bir kıpırtısı olmak güzeldi.

Ve tam da o anda, bir pastanenin yağmur damlalarıyla boyanmış penceresinin dışında gezinen, yumuşak, parıldayan ışıkların altında sergilenen hamur işlerine hayranlıkla bakan bir insandı. Her bir eser çökmekte olan, şekerle işlenmiş, mükemmel derecede narindi. Bir peri masalının mutlu sonu gibi. Bu düşünce karşısında Raegan, araştırmayı reddettiği bir nedenden ötürü kalbinin sıkıştığını hissetti. Bunun yerine içini çekti ve yürümeye devam etti.

Hiraeth, güvercin grisi, fırtına mavisini ve yağmurla ıslanmış siyahın yumuşak bulanıklığı içinde usulca geçip gitti. Onu içten içe kemiren düşünceler hançer keskinliğinde ve tehlikeliydi.

Raegan bir bardan çıkan, yüzleri peri şarabıyla parıldayan, daha kısa boylu ve tıknaz bir grup Fey'in etrafından dolandı. Raegan gerçekten de

Mührü çıkarılırsa daha iyi seçimler yapabilir, daha iyi bir insan olabilirdi. Alay ederek, birinin temiz ön bahçesindeki eski bir çınardan kaldırım taşlarına sürüklenen ıslak yaprak yığınına tekmeledi. İşte buradaydı, hâlâ aynı aptal şarkıyı çalıyordu. Terapisti bunu nasıl ifade etmişti? İnsanları nasıl kışkırtacağını bulacaktı, böylece ona hak ettiğini düşündüğü şekilde davranacaklardı. Ve sonra en karanlık şüphelerinin doğruluğu kanıtlanınca her şey daha kolay oldu. Raegan, insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkardığına olan inancından emin bir şekilde yürüyüp gidebilirdi. Yalnız kalmasının daha iyi olacağına olan inancından emindi. Ve Oberon'un ona neden kızdığını bir an önce hatırlaması daha iyi olacaktı - onsuz yaşayamaz hale gelmeden önce. Başarısızlıkları onun kadar Oberon'u da rahatsız etmiyor muydu? Yine de ona güveniyor, karanlığın içinde onu takip ediyordu.

İleride, arnavut kaldırımlı yürüyüş yolu bir T noktasına geldi, karanlık ve başıboş bir bahçe takip ettiği yolu yutuyordu, alıç duvarları arkasında keskin bir şekilde yükseliyordu. Sola doğru Arnavut kaldırımları genişliyor, daha yüksek binalara, geniş caddelere, daha yoğun yaya trafiğine, daha parlak sokak lambalarına -görünüşe göre ticari bir koridora- açılıyordu. Sağa doğru yol dar ve dolambaçlı bir hal alıyor, keskin bir şekilde kıvrılıyor, sonra da zarif evlerden oluşan bir bloğun arkasında kayboluyordu; az önce indiği tepeye geri döndüğünü hissetti. Raegan bocaladı, seçenekleri inceledi, soğuk, yağmurlu gece havası onu canlı ve neredeyse kırılgan hissettiriyordu. Bir sonraki mezarının her zaman son mezarı olabileceğini hatırlatıyordu.

Sikeyim.

Ve ona *canavar* demişti. Çenesini sıktı, hiç kıpırdamadan durdu, yakındaki yayaların onun varlığını görmemesine aldırmadı. "Neyim var benim?" Raegan fısıldadı. "Onu anladığımdan bile daha çok seviyorum."

Birdenbire, büyük kömür taramaları ve Art Nouveau kemerleri, altın lamba ışığı ve diğer canlıların alçak mırıltısı katlanılamayacak kadar fazla gelmeye başladı. *Şimdi* yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Raegan gölgeli bahçenin kapılarına doğru hızla ilerledi. Yüksek metal, alıç yapraklarının şekillerine bürünmüştü, küçük parıltılı taşlar çiğ damlalarını taklit ediyordu. Alçak taş duvara, buranın halka açık bir bahçe olduğunu gösteren, patinayla yeşillenmiş küçük bir gümüş plaket yerleştirilmişti; dünyanın nasıl işlemesi gerektiğine dair genel Fey hassasiyetleri düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bu saatte, gece kadife eteklerini şehrin üzerine atmışken, bahçenin muhtemelen kapalı olması gerekirdi ama kapılar Raegan'ın dokunuşuyla açıldı ve o da içeri süzüldü.

Süslü metal işçiliğinin ötesindeki bahçe nemli ve sessizdi. Hiraeth'in duvarlarının dışındaki geç sonbahar mevsimine rağmen, koyu mor karaca otu patikanın etrafında kümelenmiş, hemen arkasında kıvrılan eğrelti otları koyu gölgeleri yemyeşil bir gölgeyle gölgeliyordu. Eğrelti otlarının zarif kıvrımları Raegan'a Oberon'un ellerini hatırlattı. Dişlerini sıkı ve yürümeye devam etti.

Kıvrımlı patika açıkça çamura karşı büyülenmişti. Gökyüzünden hala yağan sise rağmen, toprak sıkıca paketlenmiş ve kuruydu, parıldayan söğüt-o-wisp ışıklarıyla kaplıydı. Raegan'ın içini bir eğlence kapladı; çocukken söğütböceklerini takip etmenin güvenli olacağını asla düşünmezdi. Ne kadar istemiş olursa olsun, içine doğduğu dünyaya değil de tamamen yabancı ve vahşi bir yere ait olabileceğini düşünmeye asla cesaret *edememişti*.

Dişbudak, kızılağaç ve söğüt birkaç dakika boyunca daha da sıklaştı, yolu kaplayan mavimsi yeşil ışığa rağmen gölgeler gibi belirdi. Ama Raegan yoluna devam ettikçe bahçe yeniden açıldı, ağaçlar gittikçe daha geriye çekildi. Onun yerine, ziftin parıltılı tonlarında garip eğrelti otları, şarap karası laleler, siyah güller ve tanımadığı koyu mor çiçekler büyümüş, gece yarısı yapraklarından inanılmaz derecede güzel -ve zehirli olduğundan şüpheleniyordu- bir halı oluşturmuştu.

Ve uzakta, bir masalda bir cadı tarafından tatlı bir prensesi tuzağa düşürmek için yaratılmış gibi görünen alıçlar vardı. Budaklı, uzayan kollar bükülerek akşam gökyüzüne doğru tırmanıyordu. Alıç duvarı şimdi çok daha yakındaydı; Raegan buranın çok eski bir bahçe olması gerektiğini fark etti, doğrudan koğuşlara sırtını dayadığına göre. Şehrin tüm yeni bölümlerinde, herhangi bir yapı ile duvarın kendisi arasında seyahat ve güvenlik için genellikle bir bulvar bulunurdu. Ama yolun kenarını hayalet mücevherler gibi süsleyen salkım söğütlerin solgunluğundan bile bahçenin alıçlara kadar uzanan karanlık, yuvarlanan bitki örtüsünü görebiliyordu.

Raegan'ın gözüne başka bir şey takıldı; eski ve sarkık, zar zor ayakta duran ahşap bir kemer. Tüm yapıyı saran yemyeşil sarmaşıklar olmasa, hiç ayakta duramayacağından şüpheleniyordu. Tanıdık bir şeyler vardı, bu yüzden daha da yaklaştı - gerçi garip şeylere aşinalık bugünlerde normal gelmeye başlamıştı. Yaklaşırken ayaklarının altında çakıllar çıtırdadı.

Bir anda anladı: Yapı, Philadelphia'daki aşırı büyümüş halk bahçesinin revakına benziyordu. Kral hâlâ

Şehir içinde seyahat etmek için kullanabiliyordu ama *bu* yüzden derin bir üzüntü duymuş, bu kapıyı görmek anılarını canlandırmıştı. Bu geçit bir zamanlar okyanusları, ölümcül koğuşları ve varoluş düzlemlerini aşarak tüm diyarları birbirine bağlamıştı; bir zamanlar Hiraeth'in merkez üssü olan Tapınak'a Muhafızlar'ın saldırmasından önceki günlerden kalma bir kalıntıydı.

Şimdi ise eski ve unutulmuş bir halde, son Fey şehrinin neden kendini dünyanın geri kalanından kopardığının bir hatırlatıcısı olarak duruyordu. Raegan uzun, ürpertici bir nefes verdi ve parmaklarını revakın yapısına sürtmek için saygılı bir elini kaldırdı.

O bunu yapamadan, patikanın sonundaki alıç koğuşları *titredi*. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Tamam," dedi elini revaktan çekerek. "Özür dilerim."

Ama tenindeki karıncalanma hafiflemedi; sanki ölü kapıya neredeyse dokunması hiç önemli değilmiş gibi daha da şiddetlendi. Hayır, Raegan'ın içinden bir ses ona koğuşların tepki vermesine neden olan başka bir rahatsızlık olduğunu ve bunu sadece alıçları tetikleyen şey yakın olduğu için hissettiğini söylüyordu. *Çok* yakın.

İçgüdüler devreye girdi ve Raegan bir dişbudak ağacının geniş gövdesinin arkasına eğilerek gölge ve sisin şeklini gizlemesine izin verdi. Kanı deli gibi akıyordu. Umutsuzca karanlığın içinden bakarak, patikanın alıçların ayaklarının dibinde kıvrıldığı revağın ötesindeki açık alanı araştırdı. Emrys ve Oberon hiçbir şeyin koğuşları geçemeyeceğinden o kadar emindiler ki. Eğer yanılıyorsa, tüm bu şehir -Feylerin kendilerinden çalınan dünyadan çıkardıkları tüm bu *yaşam* biçimi- onun yüzünden risk altındaydı. Ve eğer bir şey olursa, Raegan bu suçluluk duygusundan kurtulabileceğini sanmıyordu.

Saniyeler akıp geçti. Sadece puslu yağmurun yumuşak şırıltısı ve ıslak dalların uzaktan gelen birkaç kırbacı vardı. Belki de sadece paranoyaklaşıyordu. Ama sonra hisleri yeniden karıncalandı ve bu kez Raegan gözlerinin patikanın sonunda belirli bir yere takıldığını fark etti. Alıç dallarından birkaçı pek doğru görünmüyordu. Duvarda garip bir şekil olduğunu fark ettiğinde omuzlarına keskin ve pençe gibi bir rahatsızlık çöktü. Ve sonra her şey daha da kötüleşti.

Hiraeth'in koğuşlarının hemen kenarında, yarı unutulmuş küçük bir halk bahçesinin derinliklerinde, koyu renk giysiler içinde bir kadın çömelmişti. Salkım söğütler omuzlarına dökülen uzun saç tellerini gölgeli bir mavi-siyaha çevirmişti. Raegan nefesi kesilmiş bir halde onu izliyordu. Davetsiz misafirin elleri hareket ediyordu ve Raegan bu hareketlerin büyüyle yapıldığını fark edince dehşete kapıldı. Bir

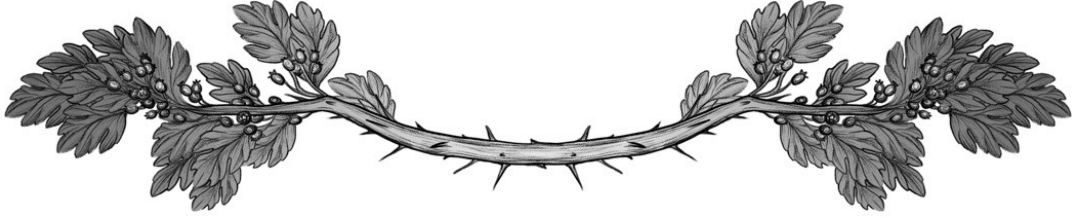
Alıç köklerinin bir kısmı ıslak kan gibi parıldadı ve bir sembol belirdi. Raegan gözlerini kısarak boynunu bükte, bir karar vermeden önce mümkün olduğunca çok bilgi edinmek istiyordu. Sembolün kıvrımı ve şekli tanıdık geliyordu ama görebildiği tek şey soluk peri ışıklarıydı. Daha fazla inceleme yapamadan kadın doğruldu.

Kadın önce sağına sonra soluna bakarken Raegan olduğu yerde kalakaldı. Kalbi boğazında düğümlendi; büyü pelerin sayesinde bunun imkânsız olduğunu bilse de izinsiz girenin onu gördüğünden emindi. Ama sonra kadın etrafına bir göz attı ve hâlâ hafifçe rahatsız olmuş arılar gibi uğuldayan koğuşlardan uzaklaşarak patıkaya doğru belli belirsiz bir adım attı. Mavi-yeşil ışık izinsiz giren kişiyi ıslatırken, Raegan iki şeyi fark etti: yabancı güzeldi ve aynı zamanda gerçekten orada değildi.

Gördüğü şeyi tarif etmenin en iyi yolu buydu: kadın hafifçe yarı saydamdı, hafif bir parıltı formunun ana hatlarını izliyordu. Raegan'ın zihni ağır ağır hareket ediyordu. Tanrım, bu saçmalık için çok yorgundu. Yabancıyı bir süre daha inceledi, güçlü profiline, uzun, kıvrımlı gövdesine, mükemmel obsidyen tenine ve yüksek elmacık kemiklerine dikkat etti. Güzel ama ölümlüydü. Kadın tekrar ilerledi, yüksek alarmdaki bir geyik gibi görünüyordu, en ufak bir ses bile çıkarmaktan korkuyordu. Sessizlik ormana yayıldı, yağmur ve rüzgâr sanki davetsiz bir misafiri fark etmişler gibi bir anda kesildi. Yabancı donakaldı, sessizliği bozmaktan korkuyordu.

Ama Raegan öyle değildi, bu yüzden ağaçların gölgesinden patıkaya çıktı ve büyü kukuletasını geri iterek doğrudan kadının görüş alanına girdi. "Shadewalker," diye gürledi bir zamanlar Ormanın Cadısı'na ait olan sesiyle. "Sen buraya ait değilsin."

Bölüm On Dört

Hiraeth Adalar boyunca sürekli hareket ettiğinden, Raegan'ın şehrin duvarlarının ötesindeki herhangi bir nehre ne kadar yakın olduklarını bilmesine imkân yoktu ama yine de bir yerlerde bir akıntı *sesi* duymuştu. Güzel. Yetenekli biri

Zaman Bekçisi'nin sihirden arındırdığı bir diyarda gölge yürüyüşü yapmak zorlu bir yaratıktı - bu yüzden Raegan'ın lejyonları alüvyon ve gelgitin altına gömdüğü konusunda hata yapmalarına izin vermeyin.

"Benim ne olduğumu biliyorsun," dedi izinsiz giren kişi, gözleri kocaman, kaşları çatık, göğsü hızla inip kalkıyordu. Sesi zengindi, Londra ve Karayipler'den esintiler taşıyordu.

"Evet," diye yanıtladı Raegan, geri adım atan kadına doğru ilerleyerek. "Hayır. Lanet olsun. Davet edilmedim."

Yerinde duramayan Raegan, böylesine tehlikeli ve zor bir büyüyü yapmaya kalkışmanın ölümüne yol açıp açmayacağını bilmeden, her şeyin özündeki suya seslendi. Ama bir *gölge yürüyüşçüsü*? Geçitler dururken bu mümkün bile olmamalıydı; Koruyucular'ın bu yetenekle doğanları avlayarak yok ettiğinden bahsetmiyorum bile. Ya da o öyle sanıyordu.

Saniyeler çok uzadı ve Raegan birkaç şeyi birden fark etti: Kadın gençti, belki de en fazla yirmili yaşların ortasındaydı, yere yapışmıştı, kesinlikle dehşete düşmüştü ve en endişe verici olanı da damarlarında Muhafız kanı ve büyü dolaşıyordu.

"Sen nasıl buradasın? Ve *neden*?" Raegan ileri doğru bir adım daha atarak, bu seferki daha saldırgandı ve yabancıнын iki, üç adım geriye yuvarlanmasına neden oldu. Kadının vücudundaki tüm içgüdüleri görebiliyordu.

kaçması, asla arkasına bakmaması ve onu bu yola sürükleyen çılgınlığı unutmaması için yalvarıyordu.

Yine de yabancı yerinde duruyordu, çenesi gerilmiş, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Nerede? . . burası tam olarak *neresi*?"

Raegan gözlerini kırıştırdı. Davetsiz misafirin arkasında, alıçlar sanki bir emir bekliyormuş gibi kollarının uçlarını kıvrıyorlardı. "Ne?" diye sordu, kelimesi pek de korkutucu olmayan boğuk bir çığlık gibi çıkmıştı.

Yabancı uzun, kesik bir nefes verdi ve Raegan istenmeyen ölümlünün paniğini ne kadar dizginlemeye çalıştığını fark etti. "Ben Buraya gelmek istediğimi sanmıyorum," diye zayıfça açıkladı Koruyucu, bir adım daha geri çekilerek. Sırtını alıçların uzanmış kollarına çarptı ve sıçrayarak tekrar ileri atıldı. "Ben sadece ... tamam, şey, seni *arıyordum*."

Raegan dehşet duygusunu bastırarak baktı. Koruyucu Birlik korkunç derecede faydalı bir varlığa sahipti; bedenini güvenli bir yere saklayabilen ve sonra da sadece kendisinin görebileceği büyü izlerini arayarak arazide dolaşabilen biri. Koğuşlar, cep diyarları, koruyucu işleyişler, lanetler, bağlar, kutsamalar... Hepsi bir gölgeyürüyüşçünün görüşüyle açığa çıkar. Böyle bir güç, Koruyucuların Adil Halk'ı çok kolay bir şekilde takip etmesini sağlayabilirdi, bu kadının Hiraeth'in koğuşlarında bulunmasından da anlaşılacağı üzere. Girmek şöyle dursun, asla yerini bile tespit edemeyeceği bir yer.

"Görünüşe göre beni buldun," diye cevap verdi Raegan, umutsuzca çabukluğunu ve zekâsını toplamaya çalışarak. Belki de Koruyucu yabancı onun Hiraeth'in içinde olduğunu fark etmemişti? Bunun doğru olması ve kadının bunu öğrenmemesini sağlayabilmesi yalvardı. Tanrım, Hiraeth'in duvarlarında sadece birkaç saat geçirmişti ve şimdiden her şeyi berbat etmişti. "Koruyuculuk yemini etmiş birinin çok daha fazla cinayet işlemeden beni araması garip bir şey."

Güzeldi. Bu harika gidiyordu. Raegan'ın sesi kesinlikle korkutucu ve kendinden emin geliyordu. Sessizlik bahçenin dallarına yapışmış, kışın ilk günündeki yünlü bir battaniye gibi kalındı.

"Evet ama mesele şu ki," diye söze başladı kadın, gözlerini kaçırsa da sesi güçlendi, "Reilly'nin canını bağışladın. Ve nedenini bilmem gerekiyor."

Raegan'ın zihni dönüyordu ama hesaplamalar çok yavaştı, Oberon'la tartışmasının duygusal karmaşası yüzünden çok yoğundu. Buraya huzur ve sessizlik için gelmişti, Tanrı aşkına. "Yani Oberon'un seni öldürme riskini aldığına inanmamı mı istiyorsun?"

Yasadışı büyü yapmak ve Unseelie Mahkemesi tarafından öldürölmek sadece .
. lanet olası bir *soru* sormak mı?"

Uzanmış bir ağaç dalından düşen büyük bir yağmur damlası doğrudan Raegan'ın başının üstüne düştü. Dişlerini sıktı. Hayatında bir kez olsun orospuluk yapmasaydı, o zaman Oberon'un kollarında, muhtemelen ateşin önünde, belki de Emrys'in rameninden bir porsiyon daha yiyor olacaktı.

Patikanın birkaç adım ötesinde, vücudu biraz gevşemiş olsa da yabancı bocaladı. Titreyen eliyle uzun saç dallarını bir omzundan aşağı süpürdü. "Evet. Çünkü bu hiç mantıklı değil. Reilly savaştan sağ salim dönüp Nehirlerin Hanımı tarafından bağışlandığına dair saçma sapan bir şeyler söylediğinde generaller bunu çok ciddiye aldı. Dostça hissettirmeyen bir gözetim altında tutuluyorlar ve onlar benim en iyi arkadaşım ve onlara yardım edebilmem için ne olduğunu bilmem gerekiyor. Kimse onlarla konuşmama izin vermiyor, ben de diğer tek tanığı bulmaya geldim. Bu arada seni takip etmedim. Aslında yapamadım. Sadece eski koğuşları aradım, her şeyin olduğu nehirde başladım ve sonra dışarıya doğru sarmal çizdim." Gölgeyüröyen durakladı, biraz nefesi kesilmişti. "Eğer belli olmuyorsa, oldukça çaresizim."

Raegan gözlerini kırptırdı. Kadının düşünce süreci kesinlikle deliceydi. Gölge yürüyüşü, uygulayıcının derin bir transa girmesini ve gölgesi serbestçe dolaşırken fiziksel bedenini savunmasız bırakmasını içeriyordu. Bu kadın yürürken bedenine eşlik edecek kadar güvenilir birini nasıl bulmuştu? Ve neden lanet olası bir önseziyle kadim koğuşlarda dolaşmaya istekliydi?

Raegan oflayıp puflayarak daha önce de böyle aptalca şeyler yaptığını ve muhtemelen yine yapacağını fark etti. Bu yüzden farklı bir açıdan bakmaya karar verdi. "Sence Koruyucu Birlik Reilly'ye ne yapar?" Raegan başını eğip yabancıyı dikkatle inceleyerek sordu. Kahretsin, keşke gözlerim daha iyi görseydi diye düşündü. Kadının yüzündeki her kası, parmaklarındaki her seğirmeyi izlemesi gerekiyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla kadın o kadar da kurnaz değildi. Sert bir kahkaha attı ve sanki deli olan oymuş gibi Raegan'a baktı. "Protektora'nın dehşetini onca insan arasından sana açıklamam gerekeceğini düşünmemiştim," diye cevap verdi.

Raegan kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyorsun," dedi sinsice, izinsiz girene doğru yavaş bir adım atarak, çakıllı toprak çizmelerinin altında çıtırdadı. "Bu sadece onların saflarında yer alanların sahip olduğu nadir bir görüş." Gözleri keskin, bekledi,

Kadının cevabı hakkında her şeyi bilmek olağanüstü derecede açıklayıcı olacaktı; bu şekilde ayarlamıştı.

"Şu anda bunun bir önemi yok," diye yalvardı kadın ellerini göğsünde birleştirerek, duyguları ve tepkileri karmakarışık - her zaman olmasa da genellikle gerçek bir umutsuzluk belirtisiydi bu. "Bunu neden yaptın? Reilly bir anlaşma mı yaptı?"

Kadın son üç kelimeyi alçak sesle, boğuk bir fısıltıyla söyledi, sanki bunları söylemek bile Unseelie kralını ruhunun derinliklerine davet edebilirmiş gibi.

"Hayır," diye cevapladı Raegan, gözlerini devirmek için duyduğu dürtüye direnerek. "Onlar sadece ... gerçekten gençtiler. Ve Protektora'da başka seçenek de yok, değil mi? Bir anlık zayıflık sanırım. Belli ki bir hata, çünkü şimdi buradasın."

Bu kadını afallattı. Kaşları birbirine sıkıca düğümlendi ve doğru kelimeleri bulana kadar ağzı bir an için açık kaldı. "Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Raegan ellerini öfkeyle savurarak yabancıнын bir geri adım daha atmasına neden oldu ama tek yaptığı kendini alıç dallarının arasına gömmek oldu. Dallar tepki verdi, biri onu yerinde tutmak istercesine omuzlarına doğru kaydı. "*Beni* bulmaya geldin ve hiç işin olmayan koşuşıları geçtiğinde seni hemen öldürmedim. Ama *beni* yalancılıkla mı suçlayacaksın?" Raegan inanamayarak sordu.

Kadın dişlerini sıkıp alıç dallarını tokatlayarak uzaklaştırdı; zaten cisimsiz bir şeyi tutamazlardı. "Söylentiler duydum," diye kekeledi yabancı, elleri çılgınca hareketlerle hareket ediyordu. "Yani, söylentiden fazlasını. Aslında teyzenden çok şey duydum."

Raegan, Maleona'dan bahsedildiğinde donup kalmamak, babasının kız kardeşinin kaderini önemseydiği izlenimini vermemek için kendini zorladı. Oberon'un birden fazla kez kullandığını gördüğü o soğuk, ölü bakışı taklit etmeye çalışarak sadece izinsiz girene baktı.

"Bak," diye devam etti kadın, omuzlarını dikleştirip ilk kez doğrudan Raegan'la göz teması kurarak, "Reilly'nin canını bağışladıysan ve generaller hiçbirimizin bilmesini istemiyorsa, bu ... şüpheli. Özellikle de doğru olduğundan emin olduğum diğer şeyler düşünüldüğünde."

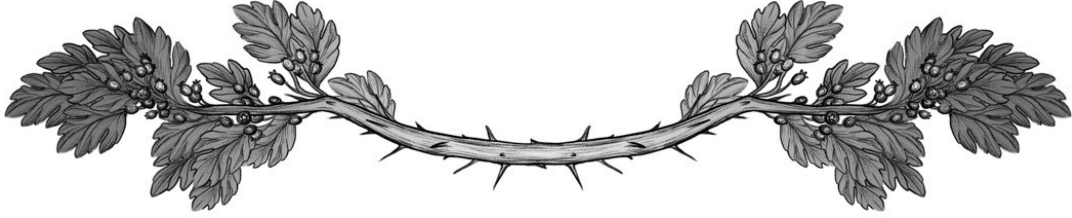
Raegan çenesini sıktı. Bu kadın değerli olabilirdi. Bu kadın muhtemelen onu teyzesine götürebilir ya da en azından teyzesinin nerede olabileceği hakkında bilgi verebilirdi. Bu kadın aynı zamanda ölümlüydü, Koruyuculuk yemini etmişti ve bedensel olmasa bile Hiraeth'in korumalarından geçebiliyordu.

"Hangi şeylerin," diye sordu Raegan, sesi narin ama keskin kenarlı, "doğru olduğundan emin misin?"

Kadın sertçe Raegan'a baktı, koyu renk gözleri tanıdık bir öfkeyle parlıyordu. "Protectorate'in ya temelden değişmesi gerekiyor," diye cevap verdi, sesi sertti, "ya da köklerinden sökülüp diri diri yakılması gerekiyor."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Raegan hiçbir şey söylemedi, göğsünde uçuşan, kelebek kanatlı ve parıldayan umudu ezmeye odaklandı. Kendisinin, Adil Halk'ın ve büyü için savaşılan herkesin çektiği onca şeyden sonra

Kaderin ona bu nimeti öylece bahşedeceğine inanacak gücü kendinde bulamıyordu. Tabii bunu sağlayan kader değil de, yabancının damarlarında sıcak ve baş döndürücü bir şekilde dolaşan kendi meydan okuyan özgür iradesi değilse.

"Senin adın ne?" Raegan aynı anda hem bitkin hem de enerji doluydu. Sis saçlarına yapışmış, vücudunu bir ürperti kaplamıştı.

Kadın ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Bana bu şekilde ortaya çıkmamın ne kadar uygun olduğunu ya da tek birimize bile güvenmektense Koruyucu kanı taşıyan her bir insanı öldürmeyi tercih ettiğini falan söylemeyeceksin değil mi?"

Raegan elini yorgunca havada salladı, birden kendini oldukça yaşlı hissetti. "Elbette, yani, o konuya gelebilirim. Ama şimdilik adınız lütfen?"

Yabancı duraksadı, dolgun dudakları sert bir çizgi halinde bastırıldı. Salkım söğütler titreşerek onu ıslıl ıslıl gösteriyordu.

"Ben Fey değilim," diye hatırlattı Raegan kadına. "Onunla hiçbir şey yapamam. Sadece -benimkini bildiğinizi varsayıyorum, bu yüzden sadece adil hissettiriyor."

"Seninkini biliyorum, Raegan Maeve Overhill," diye cevap verdi izinsiz giren, düşünerek. Ağzını açtı, kapattı ve sonunda konuştu. "Alanna. Ben Alanna."

"Tanıştığımızıza memnun oldum Alanna," diye cevap verdi Raegan, vücudu tamamen pes etmek üzere olduğu için yan yatarak yıkık portikonun yan tarafına yaslandı. Sarkan ahşap yapı onun ağırlığını taşıdı. "Gerçi genelde insanların koğuşların kendi taraflarında kalmalarını tercih ederim."

Alanna ellerini havaya kaldırarak, "Biliyorum," diye içtenlikle cevap verdi. "Özür dilerim. Başka bir yol göremedim. Benim de kendimi Muhafızlar'dan korumam gerekiyordu."

Raegan da öyle düşünmüştü ve başını salladı ama sonra aklına başka bir ima geldi. Bunu düşündü, çürüyen yaprakların ve yağmurdan nemlenmiş toprağın kokusunu içine çekti. "Senin ne olduğunu bilmiyorlar, değil mi?"

Alanna, çalılıklardaki bazı kuşları ürküten bir homurtu çıkardı. Kanat çırpma sesleri havayı doldurdu ve ardından bahçe gece vakti uğultusuna geri döndü. "Tabii ki yapmazlar. Öyle olsaydı, ölmüş olurdum."

Raegan kollarını kavuşturarak başının arkasını revağa yasladı. "Hayır, seni kullanacak bir şey bulurlar. Onlar pragmatiktir. Tatsız olurdu ama hayatta kalırdın. Bu arada cesedinle ilgilenen biri var mı?"

Alanna ona kuşkuyla baktı. "Bunu *sana* neden söyleyeyim ki?"

"Yani hayır," dedi Raegan gülümsemesini gizleyerek ve botunun burnuyla çakıllı yolda şekiller çizdi. "Arkadaşın konusunda sana yardım edemem. Sana anlattıkları tam olarak ne olduğuydu. Protectorate bu hikayenin yayılmasından hoşlanmayacaktır, bu yüzden Reilly'ye ne yapacaklarından emin değilim."

Alanna'nın yüzü karardı, gözleri Raegan'a dikildi. Kadın ilk kez bir adım daha yaklaştı, şu anki haliyle hiçbir şiddet uygulayamamasına rağmen ellerini yumruk yaptı. "Demek *bu* yüzden yaptın. Şimdi anlıyorum."

Raegan dik durdu ve Alanna'nın suçlamasının ne kadar acı verdiğine şaşırarak portikoyu itti. "Hayır," diye yanıtladı sesini yükselterek. Pençelerini içine batıran öfkeyi yatıştırmaya çalışarak yutkundu. "Hayır, nedeni bu değil. Şu anda zar zor dört beyin hücrelerini bir araya getirebiliyorum ve bu sabah olanlardan sonra daha da azına sahibim."

Alanna ona inanmış gibi görüldüğünde şaşırdı. Genç kadın onu dikkatle inceledi, herhangi bir çatlak aradı ama Raegan sadece ona bakınca rahatladı. Alanna alnını ellerinin arasına alarak uzun bir nefes verdi.

"Koruyucular'ın değişmesi gerektiğini düşündüğünü söylemiştin," dedi Raegan çekingen bir tavırla, ellerini Alanna'nın görebileceği şekilde iki yanında tutarak.

Sözleri Kasım ayının soğuk havasında, eski botanik bahçesindeki nemli, yağmurdan ağırlaşmış yaprakları karıştıran yumuşak bir esintinin orkestrasıyla çevrili olarak asılı kaldı. Alanna ona baktı, yüzünde temkinli ve güvensiz bir ifade vardı. "Evet. Yaptım.

Bunu değiştirmek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum ama önce hepimizi öldürürseniz bunun bir önemi kalmayacak."

"Kimse hepinizi öldürmek istemiyor," dedi Raegan otomatik olarak ve sonra yüzünü buruşturup revağa yaslandı. "Tamam, evet, bazı Feyler istiyor. Ama sadece başka çareleri olmadığını düşündükleri için."

"Biliyorum," dedi Alanna yumuşak bir sesle, Raegan'ın mutlak şaşkınlığı karşısında.

Kendinde değildi, o kadar yorgundu ki kemikleri ağırlaşmıştı - böyle bir konuşmayı yürütecek ve zirveye çıkacak durumda değildi. Ama her şey bir kurdeleyle paketlenmiş olarak gelmiyordu, bu yüzden Raegan derin bir nefes aldı ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. "Öyle mi?" diye sordu Alanna'nın ses tonuna uyarak.

"Evet," diye yanıtladı Alanna, bakışları başka yöne kaymadan önce bir an için Raegan'a baktı. "Yani, yeterince Adil Halk gördüm. Ben bir araştırmacıyım ama bu saha çalışması gerektiriyor. Eğer tüm insanların ölmesini istiyorlarsa, her şeye rağmen -Geçitlere, Zaman Bekçisi'nin lütfuna ve artık büyüünün azalmasına rağmen- bence Bence muhtemelen hepimiz ölmüş olurduk."

Raegan buna ne diyeceğini bilemiyordu, o yüzden sadece başını salladı. Bu kadın Muhafızlar'ın bir oyununun parçası olmalıydı. Tıpkı kendisinin de söylediği gibi

-Yeminlilerinden birinin gölgede yürüyebildiğini bilselerdi, bunu kullanmanın bir yolunu bulurlardı.

Peki neden içgüdüleri aksini söylüyordu? Neden Alanna'nın gözlerindeki öfke kendisinininkinin ikiz aleviymiş gibi hissediyordu? Eğer her şey biraz daha farklı olsaydı, bu kadınla -Reilly'yle de- birlikte büyüyebilir ve ikisinin de ablası olabilirdi. Eğer babası kaçmasaydı. Değişmesi gereken tek şey buydu; karmaşık seçimler ve yollar ağı yoktu. Sadece bir menteşe. Eğer babası kalsaydı, muhtemelen Alanna ve Reilly'yi de kendisini tanıdığı kadar iyi tanıyor olacaktı.

"Buraya gelmemin bir nedeni de," dedi Alanna, utangaç bir ifadeyle, Raegan'ın gözlerine bakmayı reddederek, "seni görmek istememdi. Brifinglerdeki canavar mısın yoksa herkes gibi bir insan mısın bilmek istedim."

Raegan alt dudağını çiğnedi ve soluk yeşil bir karaca otu yaprağının patikada yuvarlanışını izledi. "Neye karar verdin?"

Alanna bir anlık duraksamadan sonra, "Henüz emin değilim," diye cevap verdi.

Raegan başını kaldırıp Alanna'nın koyu kahverengi gözlerine bakarak, "O zaman belki de ikimizin konuşacak daha çok şeyi vardır," dedi. Eğer bu işi başarırsa -ve Alanna ona kazık atmazsa, ki bu çok mümkündü- bu her şeyi değiştirebilirdi. Sadece Protektora'da derinlere gömülü bir kaynağa sahip olmak değil, aynı zamanda onların ölüp gittiğini düşünen bir dünyada bir gölgede yürüyen olmak? Olasılıklar göğsünde uğulduyor, elektrikle ısınıyor ve binlerce fırsatla titreşiyordu.

Alanna tereddüt etti ama bu kadar uzun süre kaldığına göre Raegan muhtemelen onu çoktan elde ettiğini biliyordu. "Belki," diye cevap verdi kadın ama dilinin ucunda başka sözcükler de vardı.

"Bu şekilde kendini güvende hissediyor musun?" Raegan önce Alanna'nın gölgesini sonra da koğuşları işaret ederek sordu. "Eğer hissediyorsan, geri gel ve daha fazla konuşalım. Alanna, sanırım aynı şeyleri istiyoruz. Ya da en azından, daha fazla konuşmayı gerektirecek kadar aynı şeyleri."

"Sırf bu gece buraya geldiğim için bir hain olarak idam edilirim," diye yanıtladı Alanna, parıldayan, cisimsiz bedeni hâlâ gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Raegan sırtarak, "O zaman paranızın karşılığını alsanız iyi olur," dedi.

Alanna onu şaşırtarak gülümsedi, gözlerindeki o tehlikeli alev geri gelmişti. "Eğer geri dönersem," diye cevap verdi, koğuşları geçtiği yeri gösteren mührü doğru ilerleyerek, "iki gün günbatımında olacak."

"Tamam, bunu gerçekten dramatik hale getiriyoruz," diye yanıtladı Raegan, mizahın gücünü bilerek. "Benim olduğumu anlamanız için şapkama kırmızı bir tüy takayım mı?"

Alanna bir kahkaha attı ve koğuşlara bir adım mesafede durdu. "Gitmem gerek. Eğer Reilly'ye yardım etmenin bir yolunu bulursan, lütfen tekrar konuştuğumuzda bana söyle."

Raegan kadının sözlerini şakacı bir gülümsemeyle tekrarlayarak, "Geri gelirsen diye düşünmüştüm," diye cevap verdi.

"Eğer geri dönersem," diye kabul etti Alanna, şimdi gerçekten gülümsüyordu, güzel, genç yüzü dünyanın ona yüklediği tüm ağırlık olmadan çok farklıydı. Ve sonra, başka tek kelime etmeden, koğuşlardan geçip gözden kayboldu.

Raegan Alanna'nın en son durduğu yere, alıç gövdeleri ve dallarının iç içe geçtiği duvar neredeyse retinasında bir görüntü oluşturan kadar baktı. Hiraeth'in iki yıl sonra aynı yerde olup olmayacağını bile bilmiyordu.

günler. Alanna onu bir daha bulabilecek miydi? O görkemli öfke yerine bir Koruyucu ordusuyla geri gelseydi. Raegan bir iç çekti. Bu narin, küçük şans tüm Hiraeth'i tehlikeye atmaya değer miydi? Bilmiyordu.

Ve daha da kötüsü, yüzlerce yıldır ilk kez *onun* yüzünden alıçların arasından geçen bir Koruyucu Gölgeyürüyüşçü, Kral'a yüzyıllardır Raegan'dan neden uzak durduğunu hatırlatır mıydı? Bu düşünce ciğerlerindeki havayı boğdu. En son Kapıları açmaya çalıştıklarında, en son her şeyi mahvettiğinde, Kral onu, anısının uzak, bulanık bir rüyadan biraz daha fazlası olduğu boş yarı hayatlara terk etmişti. Orada tek başına acı çekmiş, acı çekmiş ve acı çekmişti.

İç geçiren Raegan, göz alıcı kapüşonunu tekrar yukarı çekti, topuklarının üzerinde döndü ve botanik bahçesinden geçen patikadan aşağıya, kapılardan dışarıya ve tepeye doğru yürüdü. Eski Tapınağa dönmek kısa bir yürüyüş değildi ve şimdi omuzları geleceğe dair hesaplamalarla daha da ağırlaşmıştı. Ama uzun sürmeyecek olsa bile Oberon'un kollarını etrafında hissetmeye ihtiyacı vardı.

Bu düşünceyle kendini toparladı ve Hiraeth'in dolambaçlı sokaklarında hızını artırdı, kalbi onu her zaman yaptığı gibi ona geri çekiyordu. Önüne dökülen tüm potansiyel geleceklerin düşünceleri Raegan'ın zihnini doldurmalıydı ve belki de yürürken onları çözebilirdi. Ama kafasında yer kaplayan kişi Kral'dı. Siyah saçlı, gri gözlü, inanılmaz bir güce ve şok edici bir güzelliğe sahip olan bu varlığın canını yakmaktan kendini alamıyordu. Tekrarlanan ölümleri ve neredeyse sonsuz hataları arasında, her zaman onun açık yaralarını pençeliyordu. Belki de onsuz olması her zaman daha iyiydi. Ama görünüşe göre o bunun için fazla bencildi.

Raegan tepenin zirvesine tırmandı, şehrin büyük kısmı artık arkasındaydı. Nefesi hızlıydı, soğuk akşam havasına rağmen sırtının alt kısmı nemli bir parlaklıkla kaplıydı. Yorgun bedenini koşuya zorladı, çıkarken önünden geçtiği fırını tanıdı. Sonunda ileride, kurşunlu camdan geniş cumbalı penceresi, kemerli siyah kapısı ve süslü metal fenerleriyle onu bekleyen eski tapınağı gördü. Yaklaşırken Raegan durakladı, kapının eğiminde ve pencereden yayılan ışıktaki doğru olmayan bir şeyler vardı.

Birkaç dakika sonra -bu sırada kalbi göğsünde küt küt atıyordu- uyumsuzluğun Tapınağın taş duvarlarının gölgesinde uzanan uzun boylu, geniş bir figürden kaynaklandığını fark etti. Raegan onu tanıyabilirdi.

onu kör olarak ve sadece dokunarak tanıyabilirdi; onu bundan bin yıl sonra, kendi adını unuttuktan sonra yabancı bir şehirde bulabilirdi.

Unseelie kralı, Emrys'in sihirli pelerinlerinden birini giymiş, karanlıkta onu bekliyordu. Güzel, böylece sadece birbirlerini görebiliyorlardı. Diğer her şey eriyip gitti ve ona doğru koştu. Kendini onun kollarına atarken botları kaldırım taşlarında gümbürdedi. Adam tek kelime etmeden onu kendine çekti, adamın karanlık sıcaklığı onu her zamanki gibi hissiz ve teslim olmaya hazır hale getirdi. Kral çenesini kızın başının üstüne yasladı ve iri bedenini onunkinin etrafına sardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Raegan Oberon'la aynı anda. Geri çekildi ve ona baktı, gözleriyle buluşmak için boynunu geriye doğru eğmek zorunda kaldı. "Ne dedin sen?"

"Özür dilediğimi söyledim," dedi ona, bakışlarında parıldayan bir eğlenceyle. "Görünüşe göre ikimiz de aynı yere varmışız."

Raegan gözlerinin arkasında biriktiğini hissettiği yaşları uzak tutmak için dudağını ısırdı. "İçeri girebilir miyiz? Dışarısı çok soğuk."

"Elbette," diye cevap verdi Oberon ama pencere kenarından yün bir battaniye çekip omuzlarına örtmeden önce değil. Oberon onun dönüşünü beklerken battaniyeyi de yanında getirmiş olmalıydı.

Sessizce eşiği geçtiler. Kadın nemli pelerini soydu ve kuruması için astı. Sonra da üst kata çıktılar. O geçerken Raegan yemek masasının temizlenip silindiğini ve ocaktaki ateşin soğuk ve sessiz olduğunu fark etti. Oberon büyük merdivenlerden yukarı çıkarken, antika yapı onun ağırlığı altında Raegan'ın da aşına olduğu bir şekilde iç çekiyordu. İkinci koridor gecenin karanlığında turuncu renkte titriyor, duvar boyunca uzanan koyu renkli metal aplikler alev alev yanıyordu. Bu etki aynı anda hem rahat hem de ürkütücüydü.

Birlikte kapı aralığından geçip odalarına gittiler. Raegan süslü oymalı şöminenin çoktan parlak bir alevle çıtırdamaya başladığını görünce rahatladı. Battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sararak odanın eski ahşap ve taze lavanta kokusunu içine çekti. Gece daha büyük görünüyordu, tüm gölgeler oyulmuş ve derinleşmişti.

Yatağın kenarına yerleşti ve yanına oturmaya gelen Oberon'u izledi. Raegan uzun bir nefes verdi ve yanağını onun omzuna yaslamak için eğildi. O anı dişlerinin arasındaki bir inci gibi sıkıca kavradı. Sadece bir

Alanna ve bahçeden bahsetmeden önce biraz daha zaman geçti. Ondan tekrar nefret etmeden önce sadece bir an daha.

"Söylediklerim için özür dilerim," diye mırıldandı uzun parmak uçlarıyla sırtını okşarken. "Gereksiz ve zalimceydi, kendimi çok sık içine düştüğüm bir kalıp."

"Ben de özür dilerim," dedi Raegan ve bunu kastetti. "Seni zorladığım için öyle söyledin. Ben seni hep zorluyorum. Aslında herkesi."

Oberon yumuşak bir sesle, "Çok yaklaşan herkes," diye cevap verdi, parmak uçları hâlâ kızın vücudunda yumuşak dokunuşlar yapıyordu. Onun dokunuşuyla ürperdi.

"Evet," diye itiraf etti Raegan. "Sana canavar dediğim için özür dilerim."

Bunun üzerine Kral doğruldu ve büyük elleriyle Raegan'ın yüzünü okşadı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece onun bakışlarını tuttu. Sonra nihayet konuştu. "Bana bir daha böyle hitap etme. En azından ben o çizgiyi geçene kadar. Kimsenin geri dönemeyeceği o yere adım atana kadar."

"Yapmayacaksın," dedi Raegan, kaşları inancının yoğunluğuyla çatılmıştı, sesi kararlıydı.

Ama Kral sadece içini çekti. "Bunun sözünü veremem," diye yanıtladı başparmağıyla kızın yanağını okşayarak. "Ve sen de beni o uçurumdan alıkoyan tek şey olacağına söz veremezsin."

"Ama ben istiyorum," dedi Raegan, elleriyle onun her iki bileğini kavramak için uzanarak.

"İstedüğimiz pek çok şey var," dedi Oberon, "sahip olamayacağımız ya da olmamamız gereken, aşkım."

Nefesini verdi ve sonra alnını onunkine yaklaştırdı, elleri hâlâ tenindeydi. Gözlerini kapattı, gözyaşları kirpiklerinde toplandı. Odun dumanı ve karabiber kokusu etrafına yayıldı, bu kokunun tanıdıklığı hafızasının derinliklerine kadar ulaşıyordu. Raegan sahnelerin, ilkbaharda fırtınayla taşan soğuk bir derenin akıntısına kapılıp gitmesine izin verdi.

Kolunu onun beline dolayabilmek için hafifçe birbirlerinden ayrıldılar. Başını onun göğsüne yasladı, yorgun ve bitkin haldeydi ama aynı zamanda savaşın daha yeni başladığını da biliyordu. Zor bir yutkunmayla doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Seni seviyorum," dedi Raegan tüm gücüyle, parmaklarını onunkilerin arasına sokmak için uzanarak. "Seni anladığımdan çok daha fazla seviyorum. Birini sevebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla. Bazen bu beni korkutuyor."

Adam dönüp ona öyle sert baktı ki, kadın başını adamın göğsünden kaldırdı ve gözleri buluştu. Sözlerinin onun yüz ifadesine neşe getirmemesinden nefret ediyordu. Bunun yerine Oberon perili görünüyordu. Öyle olduğunu tahmin ediyordu. Yıllardır onun sevgilisi olmaktan çok hayaleti olmuştu ve kapısına mutluluktan çok korku getirmişti.

"Her şey senin üstlenmen gereken bir sorumluluk değil," diye mırıldandı Raegan, çenesinin keskin açısını izlemek için uzanarak. Adam onun dokunuşuna doğru eğildi. "Aşkımı bir örtü gibi üzerinde taşıma." "*Bir manto kadar ağır olsa da ve sana nedenini hatırlatmak üzere olsam da,*" demedi.

Oberon derin, tırtıklı bir nefes alıp gözlerini kapattı. Sonra Raegan'ın bedenini kendine doğru çekti ve onu öptü; yavaşça, derinden, sanki isteyebilecekleri kadar zamanları varmış gibi. Raegan kendini onun karanlık gelgitinde boğdu, bir denizci sirene, pervane aleve. Dudakları, güçlü ve uzun parmaklı ellerinin kıvrımlarında gezinmesi... Tüm bunlar savunmasını yerle bir etmeli, az önce olanların gerçeğini dudaklarından dökülmesini sağlamalıydı. Ama babası ölmüş ve ölümlü hayatı terk edilmişken, Oberon ve bu arayıştan başka neyi vardı ki? Bu yüzden bencilce -her zaman olduğu gibi- o ana biraz daha sarıldı.

"Daha iyi hissediyorsun sanırım?" Raegan parmaklarıyla onun çene çizgisini takip ederek alay etti.

"Biraz," dedi Kral köprücük kemiğine doğru, sesi uzaktaki gök gürültüsü gibi alçak bir gümbürtüydü. "Acım dinlenmekle biraz hafifledi. Ancak sana olan arzum daha da yoğunlaştı."

Kazağını başının üzerine çekti ve onu yorgana bastırırken ağzını boynuna götürdü. Raegan yumuşak bir fısıltıyla inledi, gömleğinin eteklerine uzandı ve adamın zayıf, kaslı vücudunun onu kendi zihninin karanlığından çekip çıkarması için dua etti. Neredeyse çekiyordu da... Ay ışığıyla aydınlanan tenini görünce içinde arzu patlak verdi. Raegan ellerini Kral'ın sırtında gezdirdi, bacaklarını kalçalarına doladı, botları çoktan yatağın kenarında bir yerde tekmelenmişti.

"Her zaman böyle bir kaltak olduğum için özür dilerim," dedi, kelimeler ağzından yuvarlanıyordu, göğsünün içinde yüzlerce duygu egemenlik için bağırıyordu. Suçluluk duygusu çekirge sürüsü gibi üzerine üşüşmüştü.

Oberon durakladı, dirseklerinin üzerinde doğruldu, kuzguni siyah saçlarından bir dalga alınına döküldü. Sonra onu inceledi, ağzı kaşlarını çatarak hareket etti. ", " dedi sonunda, dizlerinin üzerine oturarak, kızın

Kot pantolonunun fermuarını açmak için uzandığında kalçaları hâlâ ona sarılıydı. "Bu yönün her zaman hoşuma gitmiştir."

Yalan söylemiyordu, diye düşündü; bu pozisyonda, onun uyarılmışlığının kanıtı sertti ve bacaklarının tepesine doğru geriliyordu. Reagan onu inceledi, kalçalarını kaldırarak kot pantolonunu vücudundan çıkarmasını sağladı.

"Ne olursa olsun," diye cevap verdi, adam ellerini bacaklarının çıplak teninde gezdirirken artık nefesi kesilmişti, "canavar gibi olabilmen her zaman hoşuma gitmiştir."

Oberon'un yontulmuş ağzının köşesi , ama bakışlarıyla buluşmasa da, mizahın gözlerine ulaşmadığını söyleyebilirdi. "Bir çift kızgın, kırık şey," diye mırıldandı ve keskin, kontrollü bir hareketle kendini tekrar onun üzerine indirdi. Adamın sıcaklığı ve ağırlığı Reagan'ın ağzından dizginlenemeyen bir arzunun boğuk sesini çıkardı. Kral öne doğru uzandı ve Reagan'ın başının arkasını elleriyle kavrayarak onu bir kez daha tüketen bir öpücüğe boğdu.

Gitmesine izin vermek istedi. Onun karanlık telaşının kendisini tüketmesini, herkesin öldürmeye ya da evcilleştirmeye çalıştığı ama onun yerine sadece kendisinin anlamaya çalıştığı korkunç peri kralı tarafından yutulmayı istiyordu. Oberon sütyeninin kopçasını kolay, pratik bir hareketle açarken, Reagan nefesini tuttu, sesi arzuyla yarı boğuk çıkıyordu.

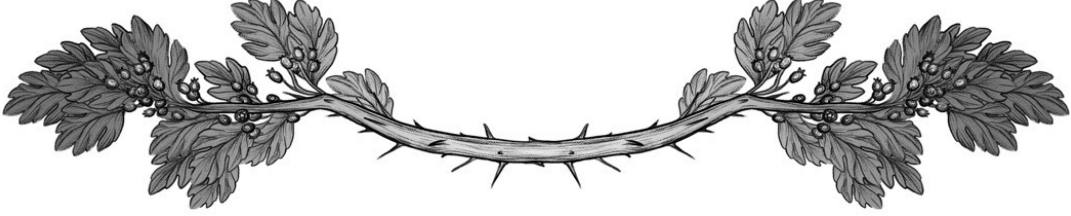
"Oberon," diye mırıldandı, açık bir avucunu onun çıplak göğsüne dayayarak. Sadece bu hafif dokunuşla ve adının sesiyle, Kral hemen ondan uzaklaştı ve gözleriyle buluşmak için arkasına yaslandı. Köşeli yüz hatlarındaki durgun ifade endişeyle kesilmişti.

"Kaybedeceğini bildiğin bir şeyi nasıl sevebilirsin?" diye sordu, sesi çiğdi, kalbi paramparça olacakmış gibi hissetmesine rağmen ona duyduğu nemli arzu bacaklarının arasında hâlâ zonkluyordu.

Kral'ın ifadesi bir an için sertleşti, okyanus gözlerinde uzaklara dalan bir parıltı belirdi. Ama sonra bundan sıyrılır gibi oldu, dudaklarını araladı ve konuşmadan önce uzun bir nefes aldı.

"Bunun gibi."

On ALTINCI Bölüm

TErtesi sabah, Raegan hâlâ Oberon'a Alanna'dan bahsetmeyi başaramamıştı. Denemişti, ama sonra tamamen başka bir şey hakkında acı bir şekilde kavga etmişlerdi ve şimdi burada, şafağın kıcında, tırmanıyordu.

Avalon'a açılan bir kapı aramak için eski bir şelalenin ağzına doğru sisli ve nemli merdivenleri tırmanıyordu. Şelalenin kenarından yukarı tırmanırken kendini fazlasıyla açıkta hissetti; geniş, inci gibi gökyüzü formunu net bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Aşağıda, Sgwd Yr Eira'yı çevreleyen orman derin ve karanlıktı, gri kıyafetleri ve parıldayan zincir zırhları mükemmel bir şekilde gizleyebiliyordu. Belki de Oberon haklıydı - belki de geride kalmalıydı.

Az önceki öfkesi göğsünde yeniden alevlendi, bu yüzden Raegan derin bir nefes aldı ve dikkatini engibeli zeminde ve gevşek toprakta tutarak daha yükseğe tırmandı. En azından Hiraeth'in pek çok avantajı vardı -yüzlerce yıllık Fey tarihi, silah deposunun Oberon'u bile etkilemeye yeteceği anlamına geliyordu. O sabah Koruyucuların bakışlarını uzak tutmak için tılsımlar, pelerinler, zincir zırhlar ve deri zırhlarla süslenmiş olarak şehrin kapısından çıkmışlardı. Sonra da kendilerini takip eden biri olup olmadığını anlamak için kırlarda neşeli ve yorucu bir gezintiye çıkmışlardı ama her şey sessizdi.

Raegan durakladı ve patikadaki inanılmaz büyüklükteki bir kayayı aşmaya hazırlanmak için nefes aldı. Kral sadece biraz ilerisindeydi ama sanki aralarında kilometreler varmış gibi hissediyordu. Bu sabah uyandığında umutsuzca Alanna hakkında konuşmak istemişti ama Tanrılar aşkına, bunu nasıl yapabiliirdi *ki*? Duvarların içinde daha bir tam gün bile geçirmemişti ve tüm Hiraeth'i tehlikeye atmıştı. Kamau'nun ailesini. Emrys. Son Fey şehri, Raegan Reilly'nin canını bağışladığı için bir Protectorate shadewalker tarafından bulunmuştu.

Üstelik Oberon ona Avalon'daki olası yerleri onsuz aramayı planladığını söylememiştir. Raegan bunu ancak yuvarlanıp yatağın boş olduğunu fark ettiğinde ve karanlığın içinden bakıp onu giyinmiş, kapıdan çıkmak üzereyken bulduğunda öğrenmiştir. Ve onu tam olarak nereye gittiği konusunda zorladığında, yanında o olmadan bu işin daha kolay olacağını söyleyerek hırlamaya başlamıştır. Dişlerini gıcırdatarak kaya yüzeyinde bir dayanak noktası aradı. Sadece birkaç şey Oberon'u, planını kabul etmediğinde olduğu kadar üzmüştü. Bunların başında da onun tekrar ölmesini izleme ihtimali geliyordu.

"O zaman bu lanet şelaleden yukarı çıkmama yardım etsen iyi olur," diye mırıldandı Raegan, inleyerek kendini kayanın üzerine çekti. Birkaç saniye nefes nefese kaldıktan sonra, vücudunun sınırlamaları da dahil olmak üzere milyonlarca şeye sinirlenerek patikadan yukarı çıkmaya devam etti.

Şehirde fitti, cadı arayışında değil ve kasları kesinlikle aradaki farkı biliyordu. Raegan sanki bir sonraki basamağın yüksekliğini hafife almış gibi ayak parmaklarını kenara sıkıştırdı ve dengesini kaybetti.

Büyük bir el onu kolunun üst kısmından yakalayarak sabitledi.

"Teşekkürler," dedi Raegan kendini yeniden dengelerken ve sisin içinden Kral'a bakarken.

"Mücadele ettiğinin farkında değildim," diye yanıtladı onu daha yakına çekerek. "Ben olsam önden gitmezdim." Oberon kolunu kızın beline doladı, avucunu kızın kalçasına dayadı ve kızın bedenini daha uzun ve sert olan kendi bedenine yasladı.

Her şeye rağmen açlık, midesinin derinliklerinde ballı makaralar halinde çözülüyordu. Çekim gücü, her zaman olduğu gibi, itim gücünden çok daha güçlüydü. "Bir daha düşündüm de, sen bana kötü davrandığında daha sıcak oluyor," diye kestirip attı.

Oberon ona baktı, ağzının kenarlarında bir eğlence vardı ve bir sonraki basamak olarak kullanılan devasa, kaba yontulmuş bir taş tırmanmasına yardım etti. "Senin zevkin için ayarlamalar yapmaktan mutluluk duyarım," diye mırıldandı Oberon, yüzünü ona dönerek, parmakları kadının kalçalarının yumuşak etine öyle bir saplandı ki, arzu kadının merkezinden yukarı doğru yılan gibi kıvrıldı. "Belki de burada değil, şelalenin kenarına tırmanırken."

"Makul, sanırım," gülümsedi Raegan, son tırmanışı yaparken Kral'a yakın duruyordu. Gökyüzü hâlâ üzerlerinde pırıl pırıldı, güneş yeni yeni ufukta belirmeye başlamıştı. Şelaleler sessizdi; ne turistler ne de yürüyüşçüler vardı ve umarız Protektora da yoktu. Kulaklarına sadece suyun gürültüsü, liken, nemli taş ve akan su kokuları geliyordu.

akıntıları burnuna doluyordu. Başka bir nedenle orada olsalardı güzel ve huzurlu olabilirdi. Büyünün ve Adil Halk'ın kaderi dengede durmasaydı, tüm iradeleri ve enerjileri kadim bir tanrıçanın yetersiz sözlerine yönelirdi.

Raegan şelalenin kayalıklara çıktı, Kral da yanındaydı. Bu kutsal yere daha önce başka hayatlarda da gelmişti ama yine de göğsünde bir huşu vardı. Solunda koyu renkli kayalar ve yosunlu bitkilerden oluşan pürüzlü bir toprak duvar, üstünde gürleyen şelalenin geniş kavisi ve sağında yere doğru eğilen su, aşağıdaki havuza çarptıkça havaya sis püskürtüyordu. Çıkıntı, iki ya da üç kişinin arka arkaya yürüyebileceği kadar genişti. O ve Kral tam da bunu yaptılar, ararken sessizliğe gömüldüler. Şelaleyi ve bundan sonra arayacakları diğer yerleri artık büyüye dayanarak seçmişlerdi. Dünyanın bu yarısından hızla kaybolan bir kaynak olmasına rağmen, Sgwd Yr Eira hâlâ eski gücünün hatırasıyla uğulduyordu.

"Tam olarak ne aradığımızı bile bilmiyoruz," diye iç geçirdi Raegan birkaç dakika sonra sabırsızca, çoğunlukla da kendi kendine. Belki de önce Avalon'un kapısını bulursa, Alanna'nın günahını affettirebilirdi. Ya da en azından darbeyi yumuşatırdı. Parmak uçlarını kaygan taşın üzerinde gezdirdi, bir dikiş, bir yazı ya da burada daha fazlası olduğunu söyleyebilecek herhangi bir şey aradı, bir zamanlar onu tanıyan ve onun için tekrar açılacak bir kapı. "Morrigan'ın vizyonu arzulanan çok şey bıraktı."

"Aradığımız şeyi burada bulacağımızı sanmıyorum," diye yanıtladı Oberon. Ses tonu o kadar kesin ve düzdü ki Raegan ona baktı. Sisle örtülü kasvetin içinde, siyah giysileri ve koyu renk deri zırhıyla, yanında kınına sokulmuş kılıcıyla, her haliyle intikamcı Unseelie kralı gibi görünüyordu. Bir kurt gibi havayı koklamak istercesine başını geriye eğdi. "Burada eski bir büyü var, evet. Ama korkarım aradığımız türden değil."

Raegan kabul etmekten nefret ediyordu ama etti. Şelale, yüzeyine bakıldığında, Avalon'a açılan bir kapının var olabileceği her santiminde merak uyandırıyor. Aslında Emrys'in en büyük adayıydı. Ama hiçbir açılma, uzun zamandır unutulmuş bir şeyin yeniden yükselmek üzere mezarında ters dönme hissi yoktu. Bunu ne kadar arzulamış olursa olsun.

Raegan iki açık elini düşüşün kayalık omurgasına dayamış, tüm gücüyle hatırlamaya çalışıyordu. Mühür gittiğinde farklı olacağını düşündüğü bir başka şey daha vardı. Anıları oradaydı, evet, ama onlara erişmek tamamen başka bir şeydi. Her geçen gün biraz daha kolaylaşıyordu ama Raegan

hiçbir zaman sabırlı bir insan olmamıştı. Her şeyini istiyordu ve bunu *şimdi* istiyordu. Kendi geçmişini yaşamaya hakkı yok muydu?

Şelalenin fısıltısı aniden kendini bir senfoniye dönüştürdü ve Raegan'ın kalbi, bu yerin ona kapılar ve kurtuluş hakkında şarkı söylemesini umarak çarptı. Ama bu sadece rüzgârın suyu bir arp gibi çalmasıydı, bu yüzden tekrar gözlerini kapadı ve daha önce Sgwd Yr Eira'da bulunduğu zamanlara odaklandı. Binlerce yıl önceki dolunay ritüellerinden parçalar gelip geçti, hoş ve büyü, yüzeyde yüzen beyaz çiçekler ve havuzu kaplayan mumlar, ama bu arayışta kullanabileceği hiçbir şey yoktu.

Başka bir anı su yüzüne çıktı ve keskin, istenmeyen bir acıyla Raegan eskiden burada periler olduğunu hatırladı. Kanla lekelenmiş taşları ikinci kez görmek zorunda kalmadan önce sahneyi uzaklaştırdı. Bu manzarada, diye merak etti, Koruyucuların aç şiddetiyle geri dönülmez bir şekilde değiştirmedikleri bir yer var mıydı?

Omzuna konan bir el Raegan'ı bir an için sarsmış ve Kral'ın dokunuşunun ağırlığını fark etmesini sağlamıştı. Çoktan kendi zihninin derinliklerine dalmışken, anı akışının kontrolünü kaybetti ve kendini şelalenin çıkıntısında benzer bir yerde dururken buldu. O zamanlar yaz mevsimiydi, hava nemliydi, aşağıdaki orman bir zümrüt denizi gibiydi. Şelalenin püskürmesi altında hava kutsanmış bir şekilde serindi, Ağustos yağmurunun ve sonbaharın vaat edilen dönüşünün kokusunu taşıyordu.

O da oradaydı - çok daha gençti, bir zamanlar Mordred adını verdiği o güzel masal şövalyesi. Zihninin gözünde, sırtını taşa dayamış, onu daha yakına çağırıyordu; şelale, sayvanlı bir yatağın etrafında dalgalanan tül bir perdeye çok benziyordu. Mordred, o zaman bile sahip olduğu yırtıcı zarafetle yaklaşmadan önce, arzuyla kararmış okyanus gözleriyle ona bakmıştı.

Eğer bu topraklar Muhafızlar'ın kanlı dokunuşlarıyla lekeleniyse, diye düşündü, Mordred'le birlikte geride nasıl bir miras bırakmışlardı? Genellikle sadece genç insanların içine düşecek kadar aptal olduğu, her şeyi tüketen, devrimci türden bir aşk herhangi bir fark yaratmış mıydı?

"Özür dilerim," diye mırıldandı Raegan, taştan uzaklaşarak. "Burası hakkında ne hatırlayabileceğimi görmeye çalışıyordum."

"Birkaç şey hatırlıyorum," dedi Kral alçak ve boğuk bir sesle, elleri kadının beline kayarak.

Raegan güldü. "Ben de bunu düşünüyordum." Onunla yüzleşmek için döndü ve tıpkı yıllar önce yaptığı gibi sırtını taşa dayadı.

Tanrım, tekrar genç olmak için her şeyini verirdi. Her şeyi baştan yapmak için bir şans.

Oberon uzun, güçlü bir bacağını onunkinin arasına kaydırdı ve ağzını yaklaştırdı. Bir ihtiyaç şimşeği tüm vücudunu elektriklendirdi. Raegan ellerini adamın kaslı göğsünde gezdirdi ve sonra bel kemerini karıştırdı. Sağduyu ondan kaçtı; o sabah Hiraeth'in koşuallarının ötesine geçtiklerinden beri içgüdüsel olarak hissettiği keskin tehlike duygusu buharlaştı. Suçluluk duygusunun ağır etkisi bile kayboldu. Sadece suyun şırıltısı, sisin yumuşak fısıltısı ve önündeki muhteşem, imkânsız şeyin yadsınamaz çekiciliği vardı.

Yıllar ve hayatları çifte pozlama gibi üst üste binmişti. Güçlü elleri giysilerinin altında dolaşan, öpücüğü içinde boğulmak isteyeceği kadar yoğun ve çaresiz hale gelen Mordred ya da Kral olabilirdi. Ağzından bir isim kaçtı, sesi karşılanmamış arzuyla kalınlaşmıştı. Tek istediği onun becerikli parmaklarını bacaklarının tepesinde hissetmek, sert uzunluğunu içine gömmek, kaya duvarın açıkta kalan tenini ısırmasıydı.

"Raegan," diye mırıldandı Kral dudaklarına karşı, bileklerini ellerinin arasına aldı. "Her ne kadar bir an daha beklemek bana acı verecek olsa da, seninle ilgili planlarımın en iyi şekilde iyi koşualların güvenliği içinde hayata geçirilmesi gerekiyor. Ne de olsa çok gürültü yapıyorsun."

Raegan gözlerini devirdi ve kendine gelerek güldü. Gülmek iyi hissettiriyordu. Duvarı iterek doğruldu. "Düşünecek olursan," diye karşı çıktı ona bakarak, "gürültücü olmam *senin* suçun."

"Bu suçlamayı kabul etmek benim için bir onurdur," dedi Oberon ona, dolgun dudaklarında dans eden bir gülümsemeyle. Sonra ayıldı, alnına tanıdık bir ağırlık geri geldi.

O ortak, gölgeli ağırlık Raegan'ın göğsüne de geri döndü ve iç çekti. "Burada hiçbir şey yok. Bir yanımda daha çok aramak istiyor. Durum tespiti sanırım. Ama sanırım ben bir şeyler hissederdim. Ve sen de kesinlikle hissederdin."

Puslu kasvetin içinde, Tuatha de Danann'ın sonuncusu gibi görünen Kral'a baktı. Danu'nun doğrudan dahisi değildi, hayır, ama benzer bir ritüelde ilahi eller tarafından yaratılmış, ölen savaşçılarının kanı ve kutsal kılıçların ısırtısıyla aşılammıştı. İki Fey çarşafının altında bir araya gelip onu doğurmamıştı. Genelde kapılar ona şarkı söylerdi ama bu kapının onu çağırıldığını düşündü - türünün son örneği, hakkı olan cennetin dışında bırakılmıştı.

"Başka yerler de var," dedi Oberon, elini tutmak için uzanarak. "Ona bütün bir sabahı kütüphanesinde tek başına geçirme fırsatı verdiğimizize göre, Emrys'in listesinin ne kadar uzun olduğunu bir düşünsene."

Raegan başını salladı ve kaygan çıkıntı boyunca şelalenin kenarındaki merdivenlere doğru yürürlerken parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bu *kadar* kolay olacağını düşünmemiştim - ilk denediğimiz yerin bu olacağını."

"Yine de güzel olurdu, değil mi?" Oberon ona bakarak sordu. "Bir şeyin bir kez olsun kolay olması." Kelimeler ağzından hüznle yüklü bir şekilde çıktı.

"Evet," diye onayladı Raegan, merdivenin başında durup vücudunu aşağı inmeye hazırlamaya çalışarak. "Kolay olsa iyi olurdu."

"Kral eğilip kollarını ona dolayarak, "En azından *bir* şeyi kolaylaştırabilirim," dedi. Bununla birlikte, onu yerden kaldırıp kucağına aldı.

"Oberon," diye mırıldandı endişeyle, "yürüyebilecek kadar iyiyim. Hâlâ acı çekmiyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi tereddüt etmeden, sesi eşitti. "Acı beni asla terk etmiyor. Ancak sen bırakıyorsun. O yüzden sana sarılmama izin ver ve kendi bedenime bakma konusunda bana güven."

Raegan çenesini yukarı kaldırarak onun bakışlarını tuttu. İçindeki suçluluk duygusunu bastırıp başını sallamakla yetindi ve yüzünün yan tarafını adamın göğsüne bastırarak kalp atışlarını duymak istedi. Derin bir nefes aldı. Belki onun karabiber, odun dumanı ve nemli taş kokusunu hafızasına kazıyabilirdi. Belki onu tekrar dışarı atsa bile, en azından bu sefer ne kaybettiğini hatırlayabilirdi.

Oberon dibe ulaştığında gözlerini açtı ve sonra onun elinden kurtuldu. "Teşekkürler," dedi Raegan, kalbi çırpınarak.

Kral karşılığında ona nadir bulunan bir mücevher sundu; gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme. Midesi takla attı. Onu tekrar öpmek için can atıyordu ama sonra dudakları aralandı, kaşları endişeyle çatıldı.

"Aşkım," dedi Oberon, nazik ve zarif bir hareketle ona doğru uzandı ve yüzünü büyük eliyle kavradı. "Bana söylemediğin şeyler olduğundan endişeleniyorum. Zaman Bekçisi'nin diyarından henüz bahsetmedin ve o zamandan beri sırlarının daha da ağırlaştığını hissediyorum."

Raegan'ın içgüdüğü onun dokunuşuna boyun eğmek ve peri kralına her şeyi anlatmaktı. Onun güzel vahşiliği ve uzun parmaklı elleri karşısında kim aynı şeyi yapmazdı ki? Onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edecekti-

Bunu kendisi söylemişti. Ama Raegan kelimeler ağzından dökölüp babasıyla ilgili gerçekleri ve Alanna'yla olan konuşmasını açığa vurmadan önce çenesini sıktı. Eğer her şey bu şekilde ortaya çıkarsa, Oberon sonunda onun sevilmesi çok zor biri olduğunu anlayacaktı.

"Hazır değilim," diye cevap verdi, yalanı dilinde ekşimişti ama savunması bir ayı kapanı gibi çökmüştü ve o bile onları nasıl ayıracağını bilmiyordu. "Hazır olduğumda sana haber veririm."

Oberon bir süre daha hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Kalbi hızla çarpıyor, damarlarına endişe doluyordu. "Korkarım daha az hassas olana kadar bekleyecek durumda değiliz," diye mırıldandı başparmağının ucuyla dudaklarına dokunarak. "Seni çok uzun zamandır tanıyorum. Benden bir şey saklıyorsun. Endişeleniyorum."

Kral'ın duygularını son derece dikkatli bir şekilde dile getirmesi ya da kesinlikle, sinir bozucu bir şekilde haklı olması önemli değildi. Yine de Raegan'ın kalp atışları hızlandı, öfkesi sanki Kral şahdamarına saldırmış gibi alevlendi. "Ben senin Divan'ının bir üyesi değilim," diye ve onun dokunuşundan uzaklaşarak geri adım attı. "Bana istediğin şeyi yapmamı emredemezsin."

Kral'ın eli, değerli bir kuşun zarif süzülüşüyle tekrar yanına indi. Bir anlığına ona öyle bir baktı ki, Raegan Baba Yaga'nın ona asla zarar vermeyeceğinden emin olup olmadığını sorguladı. "Raegan," dedi Oberon, ses tonu uyarıcı bir tonda, "bu bir emir *değildi*. Yakınından bile geçmedi."

Kollarını kavuşturdu ve ayaklarını genişçe açtı. "*Başıma* gelen gerçekten boktan şeylerden bahsettiğimde karar verme hakkına sahip değilsin. Bu senin başına gelmedi."

Kral gözlerini kapadı ve bir elini saçlarında gezdirdi, bu her zaman daha insani gösteriyordu. "Ama oldu," dedi bakışlarını tekrar onunkilere çevirerek. "Benim de başıma çok şey geldi. Bütün bir hafta boyunca boş odalarda bekledim ve umut ettim. Ne olursa olsun, bence içinde barındırdığın başka bir şey var. Hatırlayın, biz sıradan insanlar değiliz. Sevgiliniz olarak sormuyorum."

"Yani kralım olarak mı sorduğunu sanıyorsun?" Raegan hırladı, parmaklarını yumruk yaptı, kanı boğazında düğümlendi, öfkesi derin utancından çok daha lezzetliydi.

Adam o kadar sert geri çekildi ki, bir an için elini kaldırdığını bile fark etmeden ona tokat attığını sandı. "Hayır," dedi Oberon, yüz ifadesi açık bir yaraydı. "Hayır. Suç ortağınız olarak soruyorum. Senin suç ortağın

Devrimci. Hata yapmayın, bu bir savaş. Savaşta beni karanlıkta bırakamazsınız. Bir daha olmaz."

Suçluluk duygusu Raegan'ın ciğerlerini doldurmuş, sözleri tüm korkularını doğrulamıştı. Eski savunma mekanizmaları alevlendi, öfke karanlık bir dalga halinde kükredi. "yle değil," diye itiraz etti, gözlerinin arkasına sıcak yaşlar sızdığı için öfkeliydi.

Oberon uzun bir nefes verdi ve bu sırada onun bakışlarını tuttu. "Eğer bana söylemezsen nasıl olduğunu bilemem."

Raegan durakladı, kendini mutsuz ve yalnız hissediyordu. İçindeki korkunç bir parça, onun gençliklerinde yaptığı gibi gücünü etrafa samasını *istiyordu*; o zamanlar ilk dili manipülasyon, tehdit ve şiddetti, hepsi de zahmetsizce baştan çıkarma ile ince bir şekilde rtlmştı. Bununla nasıl başa çıkacağını biliyordu - ondan nasıl korkmayacağını, karşılığında nasıl dişlerini göstereceğini. Ona nasıl boyun eğdireceğini biliyordu ve karşılığında onun da aynısını yapmakta ne kadar yetenekli olduğunu çok iyi biliyordu.

Onun şu anda yaptığı şeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu - bu kadar açık, bu kadar nazik. Bu onu tedirgin ediyordu, tıpkı canının kan ve et çektiğini bildiği halde elindeki meyveleri nazikçe yiyen bir panter gibi.

"Bu yüzden mi eski güzel anıları canlandırıp beni aşağı indirdin?" Raegan arkasındaki taş basamaklara doğru suçlayıcı bir hareket yaparak tersledi. "Bayılacağımı ve ne istersen vereceğimi mi sandın?"

şimdi sadece ona bakıyordu, kaşları birbirine yapışmış, yüz ifadesine şaşkınlık yerleşmişti. Uzun, gergin bir an boyunca şey söylemedi. Raegan kıpırdandı ama kendini tuttu.

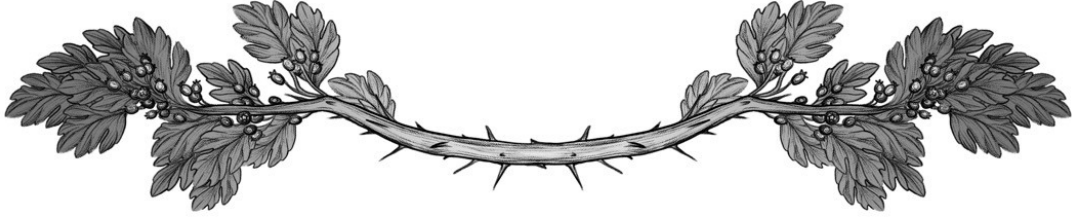
Oberon sonunda, "Yola çıkmalıyız," diye cevap verdi ve kelpeleri çağırmak için şelalenin kayalarla çevrili havuzuna doğru ilerledi. "Bunu daha sonra tartışabilir miyiz?"

Ona hayır demek ve bu arada siktirip gitmesini söylemek için ağzını açtı ama bir şey dikkatini çekti, yüz ifadesi dondu. Raegan içgüdüsel olarak topuklarının üzerinde dönerek onun görüş alanını takip etti. Havuzun diğer tarafında, ormanın yaklaşık yüz adım ötesinde bir hareket gözüne çarptı. Dünya onun altından kayıp gitti. Sıkıcı gri şekiller çalılıkların arasından sızdı. Birden burnuna dolan metal ve barut kokusunun tek bir anlamı olabilirdi.

Aldıkları tüm önlemlere rağmen, Muhafızlar onları bulmuştu.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Raegan dondu kaldı. Gözleri Kral'a kaydı. Başı bir avcınıninki gibi eğikti, bakışları karşı kıyıdaki düşmanı süzüyordu. Savaşmak *istiyordu*; bunu uzun parmaklarının bükülüşünden, kaslarından anlayabiliyordu.

yay yüklü. Dişlerini geçirecek başka bir boğaz bulmak için uzuvlarını koparmak istiyordu. Raegan mide bulantısını geri yuttu. Hiç düşünmeden daha kaç çocuğu parçalayacaktı? Koruyucular'ın lider kadrosu nefret ettikleri Feyler kadar zalim ve kurnazdı; tüm bu ekibin tıpkı Cormac'inki gibi kıvrıcık saçlı, yuvarlak yüzlü genç yetişkinlerle dolu olması onu şaşırtmazdı.

"Hayır," diye bağırarak Kral'ı bileğinden yakalamak için öne atıldı. "Hayır. Sadece gidelim. Bunu önemli bir dövüşe saklayın."

Onu izledi ve Raegan bir an için yüz ifadesinde şüphe gördüğünü sandı, bu da onu iliklerine kadar ürpertti. Oberon'un yüzlerce yıllık hükümdarlığı çok az hain çıkarmıştı ama ona karşı gelmeye cüret eden aptallara neler yaptığını hatırlıyordu. Sonunun böyle olmasını hiç istemiyordu.

Kral ona, "Kelpler bize zamanında ulaşamayacak," dedi, "ve bu topraklarda hiç portiko kalmadı."

"Bizi arkalarındaki ormana götür," diye *önerdi* Raegan, gözleri yaklaşmakta olan ve silahlarını kullanmak için çok heyecanlı görünen Muhafızlara kaydı. "Onları kaybedebilir ve kelpleri çağırmak için nehrin yukarısını takip edebiliriz. Şimdi büyü yapmanın bir önemi yok. Bizi çoktan buldular."

Kral kabul etmedi ya da razı olmadı; bunun yerine uzandı ve bir elini Raegan'ın koluna doladı. Dünya dönmeye başladı; şelalenin ve ormanın güzel görüntüsü, Raegan'ın kafatasındaki gözbebeklerini sarsan mide bulandırıcı bir bulanıklığa dönüştü. Hareket nihayet durduğunda, eğildi ve ayaklarının altındaki nemli kahverengi yaprakların üzerine kustu. Kral, kolunu sıkıca kavrayıp onu ormanın derinliklerine, nehirden uzağa çekmeye başlamadan önce ona sadece iki saniye verdi.

"Bizi nasıl buldular?" Oberon nefesinin altında mırıldandı, bacakları için uygun bir hızda ilerliyordu, onunkiler için değil. "Nehirleri kullandık ve hiçbir aktif büyü kullanmadık."

Raegan hiçbir şey söylemedi, ağzı kurumuştı ve zihni hızla çalışıyordu. Emrys geldiklerinde onları her türlü izleme büyüüne karşı üç kez kontrol etmişti. Oberon'la birlikte o sabah ayrılana kadar Hiraeth'in koğuşları içindeydiler. Öyleyse nasıl-

Alanna. Raegan dişlerini sıkarak orman zeminindeki ayak seslerini mümkün olduğunca sessiz tutmaya çalıştı. Gölgede yürüyenler hakkında az çok bir şeyler biliyordu ama nadir bulunurlardı ve genellikle münzeviydiler ya da en azından yetenekleri konusunda açık sözlü değillerdi. Kesinlikle bilmediği şeyler olabilirdi. Ve Alanna'nın koğuşlarda yarattığı o sembol - o anda Raegan'a pek bir şey gibi gelmemişti. Daha çok eve dönmek için bir ekmek kırıntısı, bir ağaç gövdesine tebeşirle çizilmiş bir ok gibiydi. Ama şimdi önceki gecenin olayları, ormanda ayağı takılıp düşer düşmez aklına geliyor ve midesi kazınıyordu.

Kral alçak bir fısıltıyla, "İşte bu yüzden Emrys'le kalmanı istedim," dedi ve yağmurdan kayganlaşmış büyük bir kayanın arkasına geçerken onu kollarına çekti. Sırtını kayaya dayayıp Raegan'ı göğsüne bastırdı ve sonra çenesini kaldırıp bakışlarını ormanda gezdirdi.

"Sen Avalon'un peşinde koşarken öylece oturacağımı sanıyorsan beni hiç tanımıyorsun," diye yanıtladı Raegan, hissettiği öfkeye rağmen fısıldayarak -Ve vücudunu onun sert, zayıf formuna bastırırken hissettiği uyarılma kıvrımını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Bundan *hoşlanacağını* sanmıyorum," diye tükürdü Kral ona, kayanın kenarından etrafına bakarken. Orman sessizliğe bürünmüştü, sanki tüm küçük yaratıklar kendi alanlarında neyin avlandığını fark etmiş gibiydi. "Ben sadece bunun doğru olduğunu düşünüyorum."

"Dün sabah orada mıydın?" Raegan tıslayarak dengesini korumaya çalışırken, adam vücuduyla kayanın yan tarafına doğru ilerledi.

gölge ve gücün ustaca bir hareketiyle onunkine karşı tuttu. "Lanet olası bir nehir canavarına bir sürü insan yedirdim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Hiçbir şey söylemedi ve sanki inatçı bir çocukmuş gibi onu ön kolundan kavrayarak kayadan uzaklaşmaya başladı. Omzu acıyla çekildi ve ona ayak uydurmak için koşmaya başladı. Protektora'dan uzaklaşıp şelaleleri besleyen nehre doğru sessizce ilerlemeye devam ettiler. Burada küçük bir akarsudan fazlası yoktu ama Raegan bir kelpie'yi çağırmak için çok fazla su gerekmediğini biliyordu - tüm bunlar başladığında yaptığı gibi eski moda ölümlü yöntemiyle bile. Kral'ın yaban kelebeği isteği o kadar ustaca ve incelikliydi ki, Muhafızlar'ın bile bunu fark etmesi pek olası değildi.

"Bizi takip ettiklerini sanmıyorum," diye fısıldadı Raegan, sadece sessizliği bozmak istiyordu, öfkesi ve özlemi arasında sürekli gidip geliyordu.

"Hayır, sanmıyorum," diye kabul etti Oberon ama yine de avlanan bir panter gibi hızlı ve alçaktan hareket ediyordu. "Fikrin gayet yerindeydi; yaptığım büyü onları şaşırtmaktan başka bir işe yaramayacaktı, biz ortalıkta yokken oluşumlarına bu kadar yakın görünmek."

Onu yatıştırmaya çalışıyordu, Raegan biliyordu. Büyük bir eğreltiotunun etrafından dolandı, yapraklar bacağına değdi ve pantolonunu çiyden çizgili bıraktı. Oberon da aynı seçeneği anında düşünebilirdi; hatta muhtemelen o daha bunu söylemeden önce düşünmüştü. Ama Oberon kaçmak istememişti. Savaşmak, sakatlamak, öldürmek istiyordu.

"Sadece insanları öldürmeni engellemeye çalışıyorum," diye mırıldandı Raegan, kelimeler gerçekten kastettiğinden daha sertti.

Kral yavaşlamadı bile. "İlginç, çünkü dünkü eylemlerinizi hakkında pek az endişeniz var gibi görünüyor."

"Hoşuma gitmedi," diye tersledi Raegan, kolunu adamın elinden çekerek. "Sen *sevdin*."

Kral ona yan gözle baktı, gözleri Kasım ormanının gölgelenmişti. Dolgun dudakları acımasız bir ifadeye büründü. "Evet, biliyorsun. Aksini iddia etmek aptalca bir oyun ve sen aptal değilsin."

Cevap vermek için ağzını açtı ama o kadar öfkeliydi ki çığlık atmadan bir şey söyleyebileceğini sanmıyordu. Protektora'yı atlatmış gibi görünüyorlardı ama bu varsayımı test etmekle pek ilgilenmiyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi, bakışlarını önündeki yere sabitledi, midesinde öfke ve hayal kırıklığı kaynıyordu.

Ormanda ilerlerken ikisi de bir şey söylemiyor, Oberon ara sıra onu büyük bir ağacın ya da iri bir kayanın arkasına çekerek geri dönüyor ya da takipçileri olup olmadığını kontrol ediyordu. Sessizlik yardımcı olmuyordu. Raegan bağırıp çağırmak, küfretmek, suçluluk ve utancını bastıracak her türlü gürültüyü çıkarmak istiyordu. Öte yandan Kral sessizliğin içinde rahatlamış görünüyordu.

Bir baldıran otu korusunun dalları altında, sonunda durakladı ve suyun kenarına çömeldi. Raegan baldıran ağaçlarının karanlığında olabildiğince derine kayarak kelpilerin gelmesini bekledi. Oberon akıntıdan yükseldiğinde geri döndü ve gözleri onunkilerle buluştu. Nedense o gri derinliklerde gördüğü merhamet onu öfkelen-dirmişti ve nedenini bilmiyordu. Kendinden nefret etmek dişlerini içine geçirmişti.

"Nyneve," diye mırıldandı Kral yaklaşırken, sanki o bir tanrıçaymış ve kendisi de sadece alçakgönüllü bir yalvarıcıymış gibi ilk adını söyleyerek. Nyneve doğruldu, özür dilemesini sabırsızlıkla bekliyordu çünkü Kral özür dilediğinde yanlış bir şey yapmamış gibi davranabilecekti. "Seni sevmemi sağlayıp sonra da seni korumama engel olamazsın."

Raegan'ın ağzı açık kalmış, söylediği kelimeleri çok yavaş algılamıştı. "Kafesteki bir şeyi sevebiliyormuş gibi davranma," diye tükürdü kendini toparlayarak. Adam ondan uzaklaştı, omuzları çökmüştü.

Kral'ın arkasında, bir Kelpie'nin ağzı derenin yüzeyini kırdı. Raegan onu iterek geçti, Hiraeth'e geri dönmek istiyordu, böylece güvenli bir şekilde ondan uzaklaşabilecekti. Baldıran otu korusundan dışarı adımını attığında, derenin diğer tarafında bir hareket gördü. Ama çoktan açığa çıkmıştı ve her şey çok hızlı oldu. Ucuz atlatmışlardı, diye düşündü, eski tapınağa dönmek üzereyken. Bir kelpie'nin üzerinden bacağını sallayıp Nehirler'de kaybolmak üzereydi, değil mi?

Ama sonra ince çizgili takım elbiseli, deri oxfordları yeni doğan güneşin ışığında parlayan bir adam belirdi ve elinde bir silah vardı. Adam olabildiğince hızlı ateş etti ve Raegan altındaki suya seslendi; su da cevap vermeye başladı, çeneleri daha da genişledi. Yine de fark etmedi çünkü Kral baldıran otu korusundan bir yırtıcı gibi fırladı ve mermiyi elinin basit bir hareketiyle ateş eden adama doğru geri gönderdi.

Yüzünde öfke ve derin bir korku maskesi olan Raegan'a döndü ve Raegan bunun sadece onu çok sevdiği için karşı kıyının gölgesinden çıkan diğer adamını görmediğinden kaynaklandığını biliyordu.

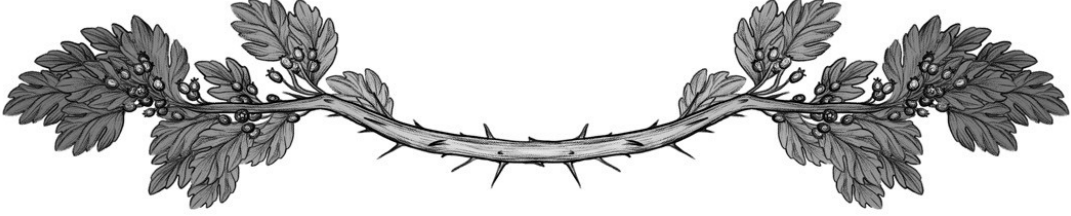
Elinde bir tüfek ya da ona benzer, daha da acımasız bir Şey vardı. Ve ateş ettiğinde, Kral vücudunu Raegan'inkine doladı ve aşağıdaki dereye daldı. Sadece bir ayak kadar derin olmalıydı ama nehirler önlerine açıldı.

Soğuk suyun Őoku Raegan'ın ciğerlerindeki tüm havayı dışarı attı ve Nehirlerde her zaman nefes alabildiğini hatırlaması birkaç dehşet verici saniyesini aldı. Solundaki dans eden nehir otlarının arasından bir kelpie - Rainer değil- fırladı ve pullu kuyruğunu sertçe kıyıya doğru salladı. Raegan kelpinin sırtına tırmandı ve Kral'a bakmak için döndü. Arkasındaki kelpie'nin üzerine tırmanan Rainer, Raegan gözlerini onun vücudunda gezdirene kadar hiç de kötü görünmüyordu, bu sırada kalbi boğazında çarpıyordu. Göğsünü görünce midesi bulandı. Kelpie'yi daha hızlı itti.

Onun ölümünü defalarca izlemişti. İŞler böyle yürüyordu, *her zaman* böyle yürümüŐtü ve belki de bunun nedeni, Fate'in geride kalan kişi olacak kadar güçlü olmadığını en az Raegan kadar iyi bilmesiydi.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

T Kelpie tereddüt etmedi. Wye Nehri'nin yüzeyini yarararak kıyıya vurdu; uzun, karanlık bacakları onu kıyıdan yukarı, rüzgârlı ve ıssız bir tepeye doğru itti. Raegan onun kaygan

alıç ağaçlarından oluşan bir çemberin görüldüğünü görünce yosun yelesini daha da sıkılaştırdı. Ve sonra, gri sabahın içinden bir kapı açıldı, sonbahar yağmuru ve nemli kaldırım taşlarının kokusu aniden burnuna doldu.

Kelpie kapıdan fırlayarak Raegan'ın daha önce görmediği küçük bir avluya girdi. Burası Hiraeth'ti gerçi; eski tapınağın çarpıcı taş cephesi koyu gri-mavi gökyüzüne doğru yükseliyor, avlu da mutfak olabileceğini düşündüğü yere bitişikti. Kelpie, şehrin koğuşlarından geçerken hızını zar zor keserek, ince, kemerli bir kapının hemen yanında patinaj yaparak, takırdayarak durdu. Kapı açıldı ve Emrys kasvetten çıktı, yüzünde gergin bir ifade vardı. Raegan eski Bekçi'nin Kral'ın göğsünü gördüğünü fark etmesini izledi. Her zamanki soğukkanlılığı hemen bozuldu. Bununla ilgili bir şey onu harekete geçirdi.

Raegan, Emrys'in kelpie'den aşağı kayarak sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen, "Pompalı tüfek patlaması," diye bağırdı. "Kesinlikle demir. Sol göğüs ve omuz." Kral'ın yaralarını refleks olarak tanımlamasına izin verdiği için hafızasının kararsız kasalarına teşekkür etti.

Kelp dizlerinin üzerine çökerek Oberon'un daha kolay inmesini sağladı. Bunu yardım almadan yaptı, ancak çenesi sertçe sıkılmıştı ve sol kolunu hareket ettirmiyordu.

"Ne kadar kötü?" Emrys kollarını sıvamaya başlamadan önce kapıyı sonuna kadar açarken sordu.

"Henüz emin değilim," diye yanıtladı Raegan, yaralı tarafını desteklemek için bir kolunu Oberon'un beline dolayarak. Kelpie'ye teşekkür etti ve onu nehre doğru kışkıışladı; genç olanlar karada uzun süre kalmak istemiyorlardı.

Oberon ona doğru eğilmesine rağmen, "İyiyim," dedi. Elbette çok değil; bir metreden fazla boyu ve en az yüz kiloluk saf, ağır bir kası vardı. Ama ona doğru eğilmesi bile muhtemelen iyi olmadığını gösteriyordu.

"Modern tıp eğitimim ve ekipmanım var," dedi Emrys Raegan'a, Kral'ın serbest olduğu tarafa gelerek.

"Gayet iyi yürüyebiliyorum," dedi Oberon, artık sinirlenmişti. "Omzumu vurdular, bacaklarımı değil."

"Kapa çeneni de seninle biz ilgilenelim," diye tersledi Raegan, adımlarını onunkilere uydurmaya çalışarak.

Kapıdan geçerlerken Emrys, Kral'ın diğer tarafından, "Haklı," dedi. Emrys kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Rahat değil, biliyorum ama mutfak masası şimdilik en iyi yer."

Raegan başıyla onayladı ve topuklarının üzerinde dönerek Kral'ın büyük, kabaca yontulmuş masaya doğru manevra yapmasına yardım etti. Onun ya da Emrys'in yardımı olmadan kendini masanın üzerine çekmeyi başardı ve sağ elini deri zırhının önüne götürdü. Parmakları titriyordu.

"Ben hallederim," dedi Raegan ve göğüs zırhını çıkarmak için ilerledi. "Emrys, sıcak su, bez ve ekipmanlarını getirebilir misin?"

"Çoktan hallediyorum," diye seslendi Emrys, sesi eski Tapınağın derinliklerinden geliyordu.

"İyi olacağım," dedi Oberon ona, bakışlarını yakalayarak, siyah saçları ince bir ter tabakasıyla kaplı alnına düşerken.

"Bu benim hatam," diye mırıldandı Raegan, adamın yaralarını çekiştirmeden tokaları olabildiğince çabuk açmaya çalışarak. Kas hafızasının eksikliğine lanet okudu; başka hayatlarda zırhını birkaç saniye içinde çıkarmasına yardım edebilirdi.

"Onları görmedim," diye içini çekti Oberon, daha dik oturmaya çalışarak ağırlığını sağ elinin düzleştirilmiş avuç içine verdi. "Öyleyse benim hatam. Yine de bu alıştırmamanın pek faydasını görmüyorum. Böyle şeyler beklenebilir. Ne de olsa savaş bu."

"Bizi nasıl buldular Oberon?" Raegan eğilip göğüs zırhının altındaki büyük kayışları çözerek sordu, Alanna'dan başka bir açıklaması olmasını umuyordu.

"Öğrenmeye niyetliyim," dedi ona, gözlerini kapatarak. Uzun bir an boyunca nefes alış veriş i o kadar s ı ğ d ı ki, Raegan'ın kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı ama Emrys tekrar odaya girince gözlerini açtı. Eski Muhafız'ın kolları büyük bir ilk yardım çantası, büyük bir kase sıcak su ve bir y ı ğ ın temiz havluyla doluydu.

Raegan sonunda zırhın kapaklarını açmayı bitirdi ve parçalanmış deriyi yavaşça Oberon'un vücudundan çıkardı. Patlamanın etkisinin bir kısmını aldığı kesindi ama sol göğsü ve omzu hâlâ kan revan içindeydi, yırtık derinin altında kas lifleri görünüyordu, kan loş ışıkt a parlıyordu. Bundan sonra onu çelik yelekle saracaktı. Daha yakına eğilen Raegan, beyaz-gri renkte ve parlayan, mide bulandırıcı bir kemik görüntüsü yakaladı. Bir mide bulantısı dalgası bekliyordu ama gelmedi; sanırım çok fazla hayatta şifacı olmuştu.

Emrys makası çıkarıp Oberon'un gömleğini ortadan ikiye böldü ve Raegan'la birlikte gömleği derisinden sıyırmaya çalıştı. Kral'ı yakından inceleyerek, "Kalp ve ana arterler iyi görünüyor," dedi. "Yine de bu hâlâ kötü."

Raegan otomatik olarak hareket ederek havlulardan birini buharlı su dolu kaba daldırdı ve Kral'ın korkunç yaralarının etrafındaki kanı temizlemeye başladı. Elleri titriyordu. Bunu o yapmıştı. Koruyucuların onları takip etmesine izin vermiş, aptal öfkesi ve kendinden nefretiyle onun dikkatini dağıtmıştı. Midesindeki safra çalkalandı ve neredeyse boğuluyordu.

Ama şimdi bile, Alanna hakkındaki itirafı dudaklarına getiremiyordu. Koruyuculara sızmak için altın bir fırsat mahvolacaktı, dedi kendi kendine, içten içe bunu yapamamasının asıl sebebinin kendi zayıflığı olduğunu bilse de. Çünkü her an dizlerinin üzerine çökmek ve babası için keder içinde çığlık atmak istiyordu. Titania olarak sürdürdüğü hayatında yaptığı seçimlerle ilgili hâlâ içinde taşıdığı hassas acıyla mücadele etmek zorunda kalsaydı? Oberon ve Emrys ona sanki dünyalarındaki tüm acıların sebebi oymuş gibi bakarlarsa? Hayır. *Yapamazdı*, özellikle de Oberon'un iyi olacağından emin olana kadar.

Kral aniden ona doğru uzandı ve parmaklarını sağ elinin içine aldı. Kız ona baktı, sözsüz ve spiral çizerek.

"İyi olacağım," diye tekrarladı, gözlerinin içine sertçe bakarak, "ve kendini suçlamana izin vermeyeceğim."

"Ne oldu?" Emrys tıbbi çantasından bir çift nahoş görünümlü cımbız çıkararak sordu. Dağınık demir parçalarını koparmaya başladı.

ve Oberon'un omzunun arkasındaki deri lifleri. Raegan, Kral'ın irkilmemesini bile izledi.

"Bir anda ortaya çıktılar," diye kekeledi. "Onları kaybettiğimizi düşündük ve kelpeleri çağırmak için durduk. İki kişilerdi, belki de daha fazlaydılar. Belli ki birinin pompalı tüfeği vardı."

Emrys yüzünü buruşturdu. "İkinizi de izleme büyüleri için tekrar gözden geçirmek istiyorum. Sizi bu kadar kolay bulabilmeleri için hiçbir sebep yok, özellikle de uzak bir yerde."

"Belki de," dedi Oberon, sesi her zamankinden daha soluk, sözleri yavaşlamıştı, "Avalon'u aradığımızı biliyorlar."

Raegan durakladı, kanlı bir havluyu havada tutuyordu, içten içe kaynıyordu. Cildi nemli ve sıcaktı ama göğsünün içi sanki kılcal damarlarına buz sarkıtları girmiş gibi soğuktı. Emrys de durakladı ve Kral'a endişeyle baktı.

"Emrys," dedi Kral, sesi alçak ve tehlikeliydi, gecenin içinde sinsice ilerleyen bir yırtıcı hayvan gibiydi. "Avalon'u aradığımızı bilen tek insanlardan biri sensin. Bana ihanet mi ettin?"

Yıkılan Tapınağın Bekçisi bir ok gibi doğruldu. "Hayır, Oberon. Efendimiz. Seninle aynı şeyleri istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Oberon, Emrys'e bakmak için dönerek, ama bu açıkça ona acı veriyordu. Her nasılsa, beline kadar çıplak ve kan içinde olmasına rağmen, Kral hâlâ odadaki en tehlikeli yaratık gibi görünüyordu. Raegan kıpırdamadı, boğazı yanıyor, kalbi hızlı atıyordu.

"Düşmanlarımız tarafından size bir tehdit ya da teklif yapılırsa bana söylersiniz, değil mi?" diye sordu Kral. "Senin olanı da benim olanı koruduğum kadar şiddetle koruyacağım." Bakışları Raegan'a kaydı, o gri derinliklerde vahşi ve aç bir şey kaynıyordu. "Kurşun *onun* içindi, Emrys."

Bekçi dondu kaldı, cımbız hâlâ elindeydi ve sertçe yutkundu, Adem elması boğazında sallanıyordu. Titreyen parmaklarıyla cımbızı yere bıraktı ve Kral'ın önünde durmak için hareket etti. "Oberon," diye yalvardı Emrys. "Unseelie Sarayı'na ve eski yöntemlere olan sadakatimin ve kişisel intikam arzumun ötesinde, bana üç yüz yıl boyunca işkence etmenle de pek ilgilenmiyorum."

Kral'ın ağzı, gözleri kapalı bir ifadeyle ona bakarken zalim ve tehlikeli ama bir o kadar eğlenceli bir ifadeye büründü.

"Senden şüphe etmediğimi anla," diye mırıldandı Oberon, gözleri Emrys'inkilere kilitlenmişti. "Ama ters giden bir şeyler var."

Başka bir şey söylemeden, Kral'ın sonsuz, okyanus bakışları Raegan'a döndü. "Bin yıl boyunca bana hiç ihanet etmedin, gerçekten ihanet etmedin," dedi, nefesi ağırlaşmıştı, sözleri Raegan'ın göğsüne bir korku, acı ve endişe dalgası gönderdi. "Emrys gibi ben de senden şüphe etmiyorum. Yine de sormak zorundayım: Şu anki taşıyıcınızın Koruyucu kanı sizi yoldan çıkardı mı?"

anda Raegan onun bir yabancı olduğuna, daha önce hiç tanışmadıklarına, bin yıl boyunca yan yana sevip sevişmek ve savaşmak şöyle , onun için kimsenin boğazını parçalamadığına yemin edebilirdi. Ona genellikle düşmanlarına ayırdığı o soğuk, ölü ifadeyle baktı.

"Hayır," dedi kısık sesle, nedense kanlı bez parçasını göğsüne bastırarak. "Mordred, *hayır*. Tabii ki hayır."

Bununla birlikte Kral küçülür gibi oldu, omuzları tekrar çöktü, o zalim karanlık yüzünün keskin açılarını terk etti. "Güzel," diye mırıldandı, omurgası kıvrılmıştı. "İkinize de sormak zorunda kaldığım için üzgünüm."

Emrys, bu sorgulamadan Raegan'dan daha az etkilendiği belli olan bir tavırla omuz silkti ve Kral'ın omzundan demir parçaları koparmaya geri döndü. "Başka seçeneğin yoktu. Seni iyileştirelim, sonra da bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışırız."

Elleri titreyen Raegan, Oberon'un derisindeki kanı silmeye geri döndü. Yaşıyordu; konuşuyor, nefes alıyordu. İyileşecekti. Yine de, hatalarının ağırlığı omuzlarına çökerken, Raegan onu yine de kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

BO akşam Emrys, Muhafızlar'ın onları nasıl bulduğunu anlamaya yaklaşamamıştı ve Alanna'nın sırrı Raegan'ın göğsünde çalkalanıyordu.

Raegan'ın göğsünde Alanna'nın sırrı çalkalanıyordu.

hazırladığı iki fincan siyah çayı içti. İç çekişi karanlık sularda dans eden dalgalar gönderdi. Önce Oberon'a anlatmayı planlamıştı çünkü Emrys'e her şeyi açıklamak için onun yardımına ihtiyacı vardı. Tabii daha sonra ondan nefret etmezse, ki bu çok gerçek bir olasılık gibi geliyordu.

Raegan kendini toparlayarak çay tepsisini aldı ve merdivenlere doğru döndü. Ona söylemesi gerektiğini biliyordu ve söylemediği için kendinden nefret ediyordu.

Emrys'e herhangi bir şey. Oberon'un yaraları sarıldıktan ve onu dinlenmesi için üst kata yerleştirdikten sonra birlikte Hiraeth'in koğuşlarındaki büyülerini kontrol ederek saatler . Botanik bahçelerine giden meydana yaklaştıklarında Bekçi onun kalbinin ne kadar hızlı attığını fark ettiyse de bir şey söylememişti. Belki de doğrudan Oberon'a gidip Kral'ın sevgilisinin bir kez daha onun sonu olduğu haberini vermeyi planlıyordu.

Geniş, büyük merdivenleri tırmanmaya başlayan Raegan, düşünceleri zihninden kovmak için elinden geleni yaptı. Fazla düşünmenin bir yararı olmayacaktı. Ateşin başında oturup, sadece cezalandırılmaktan mı korktuğunu, kendinden mi nefret ettiğini, yoksa hiçbir şeyden onu hayal kırıklığına uğratmak kadar korkmadığını düşünerek çok uzun zaman geçirmişti. Belki de üçünden de. Bilmiyordu. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki.

Raegan kısmen kapalı kapının önünde durdu ve uzun, derin bir nefes daha aldı. Belki uyuyakalmıştır. Belki bunu biraz daha erteleyebilir, sözlerini geliştirebilir, kendi zihninde yumuşatabilirdi.

"Raegan?" Kral'ın sesi kapının arkasından geliyordu, her zamanki gibi alçak, karanlık ve melodikti ve her şeye rağmen bu ses hâlâ evindeymiş gibi hissettiriyordu. Raegan odaya girdi, adımları yavaştı, kalbi gittikçe daha yüksek sesle çarpıyordu.

"Hey," dedi sesi titreyerek, "sana biraz çay getirdim. Ve seni kontrol etmek istedim." Çay tepsisini pencere kenarına bıraktı ve sonra ona doğru döndü. Oberon yatağında doğrulup oturmuş, ellerini kucağındaki kitabın üzerinde kavuşturmuştu. Philadelphia'daki Kahin Tapınağı'nda kendi bedeninde bulduğu Feyrish ağına benzer bandaj göğsünü ve omzunu sarmıştı. Sargının içine koyduğu civanperçemine rağmen istediğinden daha fazla yerden kan sızıyordu. Ama rengi daha iyiydi ve alnında ter parıltısı yoktu.

"Sen ve Emrys iş iyileştirmeye gelince oldukça zorlu bir çiftsiniz," dedi Oberon, bakışları onunkilerle buluşarak.

Gururla kızardı ama suçluluk ve utanç onu hemen tüketti. "En azından küçük yaraları kapatacak kadar içimde bir şey olmasına sevindim," dedi çay fincanına şeker karıştırırken. Elleri titriyordu ve kaşık porselene çarparak keskin bir sesle tıngırdadı. "Emrys bana kütüphanesinden bir Fey anatomisi kitabı aldı. Daha büyük yaralarını kapatmaya çalışmak için onu inceliyorum ama tüm tendonları doğru yapmak konusunda endişeliyim."

Yüzeysel bir yırtığı iyileştirmek bir şeydi, Raegan'ın Mühür'ün çıkarılmasından bu kadar kısa bir süre sonra bile yapabileceği bir şeydi. Ama kas lifleri ve tendonlar tamamen başka bir şeydi, özellikle de Fey yaratıklarında daha da kötüye gitmesi çok kolaydı, ki bu yaratıkların iç yapılarının insanlardan biraz daha farklı olduğunu şimdi hatırlıyordu.

"Zamanla kendiliğinden iyileşeceklerdir ama takdire şayan," diye yanıtladı Kral, onun her hareketini izliyor ve bunu saklamaya çalışmıyordu. "Bedenim, çektiği acıya rağmen, yine de çabuk iyileşiyor."

Raegan başını salladı, ona bir fincan çay getirirken dudaklarını birbirine bastırdı - güçlü demlenmiş Assam çayı ve azıcık şeker. Fincanı önce sapından tutarak ona uzattı, sıcak avuçlarına kadar geliyordu. Adam çay fincanını aldı, parmakları onunkileri okşadı. Her zaman olduğu gibi, vücudu onun için doğal olmayan bir şekilde sızladı.

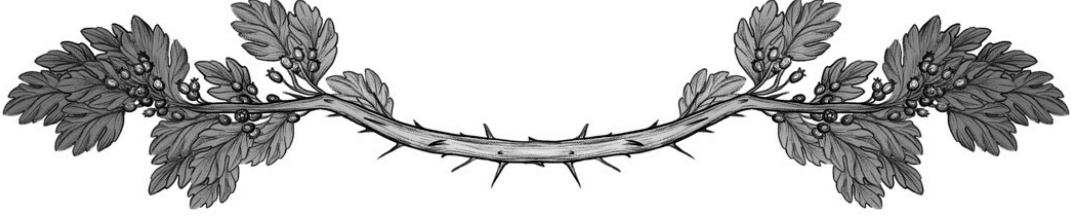
Raegan iki elini saçlarında gezdirerek, "Sana bir şey söylemem gerek," diye ağzından kaçırdı. Mide bulantısı midesinde kaygan ve şişkin bir şekilde yuvarlanıyordu. "Ama anlamam gerek. Bu eskisi gibi değil. Kendi başıma bir şey yapmayı planlamıyordum, sadece sana söyleyecek kadar bilgi topluyordum."

Dilini ısırarak daha fazlasını söylemesini engelledi. Kral sadece onu izledi, bakışları dipsiz bir çukur gibiydi. Daha önce binlerce kez her santimine dokunmuş olan o güzel ağzında hiçbir kelime kıpırdamadı. Sertçe yutkundu ve yatağının yanında adım atmaya başladı. Yatağın yanında uzanan Art Nouveau stilize yapraklardan oluşan soluk yeşil halı, ayaklarının gidiş gelişi için mükemmel bir uzunlukta idi.

Raegan ellerini bileklerinden sallayarak gergin enerjisinden kurtulmaya çalıştı. Halının ucunda durdu, sırtı Oberon'a dönüktü ve bir anlığına Hiraeth'in bulutlarının arasından sızan, odanın tüm oymalı ahşaplarını ve mücevher tonlarını balla yaldızlayan parlak ikindi güneşini içine çekti.

Ve sonra Raegan döndü, kalbi göğüs kemiğine doğru acıyla çarpıyordu, kaburgaları vahşi, hain bir canavarı barındıran bir kafes gibiydi. Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştı ve ağzını açtı. "Sanırım Protektora'nın bizi izlemesine izin vermiş olabilirim. Sanırım bunların hepsi benim hatam."

On Dokuzuncu Bölüm

T Kral hiçbir şey söylemedi, ancak uzun parmaklarının çay fincanının etrafında gerildiğini gördü. Pencerenin önünden bir kuş geçti ve bir anlığına yüzüne gölge düşürdü. Raegan tekrar yutkundu, boğazı ağrıyordu, onun bir şey söylemesini bekliyordum.

Ama bunu yapmayacağını biliyordu. Ona cevap vermesi yeterli bilgi vermemişti; bunun yerine, onu dehşet verici bakışları altında kıştırarak ve kelimeler dökülene kadar bekleyecekti. Ancak anladığını hissettiğinde konuşacaktı.

"Dün gece dışarı çıktığımda alıçların arasından bir gölge yürüyüşçüsü geldi," dedi Raegan, ellerini önünde kavuşturarak, kendini durmaya zorlamadan önce, parmaklarını ceplerine sokarak. "O bir Koruyucu."

Ve sonra Raegan ona gerisini anlattı - Alanna'nın ertesi gece geri gelebileceğini söylediğini, Koruyucuların ne istediğiyle ilgilenmediğini ama Adil Halk'tan da korktuğunu. Raegan ona güvenemeyeceklerini ama onu kullanabileceklerini düşünüyordu. Nasıl bu kadar çok suçluluk, utanç, keder hissettiğini ve bunun onu mahvedeceğini. Belki de onu *çoktan* yıkmıştı.

Kalbi her kelimedede kemiklerine daha da sert çarpıyordu ve kendi sesinin yükseldiğini, cümlelerin hızlandığını duyabiliyordu. Göğsü acıyordu. Sıcak gözyaşlarını iterek öfkesini bastırdı. Öfkeyi bir savunma aracı olarak kullanmayı bırakmalıydı. Unseelie Sarayı'nın Yüce Kralı'na o gidene kadar bağıramazdı. Ondaki korkmuyordu ve bunun bir önemi olması için onu yeterince derinden kesemezdi.

"Raegan," dedi Oberon sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, çay fincanını komodinin üzerine bırakırken. "Bir gölge yürüyüşçüsünün bedeninden uzakta izleme büyülerini yapabildiğini hiç duymadım. Ne olursa olsun, eğer biri zarar vermek istiyorsa, alıçların kendi savunmaları vardır. Son olarak... Bunu Emrys'le teyit etmem gerekiyor ama tarif ettiğiniz yerin Kapılar Bahçesi olduğuna inanıyorum."

Son birkaç kelimeyi öyle anlamlı, öyle ağır söylemişti ki, ama Raegan yerin adını hatırlayamadı. Ayrıca, uzun bir kuraklıktan sonra vücuduna dolan serin kaynak suyunun verdiği rahatlamaya odaklanmıştı. Titreyen elleriyle birkaç bukleyi yüzünden uzaklaştırdı.

"Ve Bahçe ..." dedi ona şaşkınlıkla bakarak.

"Hiraeth hissedebilir," diye yanıtladı Kral. "Kapılar Bahçesi şehrin en eski yerlerinden biri, Hiraeth'in etrafında oluştuğu kum. Çok eski bir yerdir ve sadece istediği zaman ortaya çıkar. Bulunabileceği kesin bir yer yoktur. Kapıları çok az kişiye açıktır. Tahminimce şehir bu Koruyucu kadınla konuşmanızı *istedi*."

Raegan'ın kafası karıştı, bu sözlerin anlamı onu tamamen çözdü. Gözlerini kapattı, sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Günler sonra aldığı ilk derin nefes ciğerlerini doldurdu.

"Ama," devam etti Oberon, ses tonundaki keskinlik kalbinin yeniden çarpmasına neden oldu, "bana olanları neden anlatmadığını bilmek istiyorum. Kederini ve suçluluğunu seninle birlikte taşımama neden izin vermediğini bilmek istiyorum."

"Çünkü ... Protektora'dan nefret ediyorsun," dedi, ona doğru birkaç adım atmıştı ki onun sözleriyle sükûnet buldu. "Ve anlıyorum. Ben de nefret ediyorum. Ama bu hayatta onlara bağıyım. Ve kendi ailemden, birçoğunun bunun bir parçası olmak istemediğini biliyorum. Babamın beni uzaklaştırmak için yaptığı her şeyi sana anlattım. Alanna neden aynı şeyi yapmasın?"

Kral ona baktı, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Pekâlâ *olabilir*, ama bu benden bunu neden sakladığını açıklamıyor. Eğer Bahçe'nin gerçek doğasını bilmiyorsan, o zaman Hiraeth'in tüm halkını riske atmış olursun. *Neden*, Raegan?"

Utanç vücudunu sarmış, ciğerlerindeki temiz havayı sıkıyordu. Onu çok net görüyordu ve şimdi geriye çıplak, acı veren gerçekten başka bir şey kalmamıştı. "I . . . Her şeyi o kadar berbat ettim ki. Birden fazla kez. Alanna'nın Hiraeth'i bulması benim hatamdı çünkü senden Reilly'yi bağışlamamı istemiştim."

Panik ve acıyla pençeli elleriyle göğsünü kavrayarak başardı. "Durumu kontrol altına alana kadar, kontrol bende olana kadar bilmeni istemedim. Çünkü benden nefret etmeye devam edersen buna dayanamayacağım. Çünkü belki *de etmelisin*."

Sessizlik odanın üzerine taze kar gibi çökmüştü. Raegan gözlerini sımsıkı yumdu, ona bakamıyor, geleceğin acı gerçeklerini okuyan bir el falcısı gibi onun köşeli yüzündeki ifadeyi inceleyemiyordu.

"Senden hiç nefret etmedim," dedi Kral, taçyaprağı yumuşaklığında bir mırıltıyla, "senden nefret etmedim. *Olabilir mi* asla. Denediğimi kabul ediyorum."

Gözlerini açtı, yatağın ayakucunu kavramak için öne doğru uzandı, eklemleri bembeyaz ve gergindi. "O zaman neden beni yüzyıllardır terk ettin?" Raegan talep etti, bunun acısı kemiklerini oyuyordu. Utanç, boş alanları doldurmak için içeri süzüldü. "Kapılar kapandığından beri neden ilk kez bir araya geliyoruz?"

Kral onu inceledi, güçlü bir eli yorganın derinliklerine gömülmüştü, yaralı kolu kırık bir kanat gibi gövdesine bastırılmıştı. "Senden nefret ettiğim için yapmadım," dedi kısık sesle.

Öfke onu büyük bir kabarışla ele geçirdi ve açık avucunu karyola çerçevesine vurdu. "Eğer beni bu kadar çok seviyorsan," diye tısladı, "beni yüzlerce yıl nasıl terk edebildin? Belki de senin için o kadar önemli değilimdir. İşte bu yüzden sana Alanna'dan bahsetmekten çok korktum. Çünkü bu da benim uzun hatalarımdan biri ve sen bunlarla pek başa çıkamıyorsun, değil mi?"

Çenesindeki bir kas tüylendi ve ağırlığını kaydırды. Yine yatağın kenarında volta atmaya başladı, gizliden gizliye -ve utanç verici bir şekilde- onun yaralanmış olmasına seviniyordu. Hayır, tam olarak değil - elbette bunun hiç olmamasını diliyordu. Ama eğer olması gerekiyorsa, şimdi olduğu için minnettardı. Raegan bu konuşmayı tamamen giyinmiş, iyi dinlenmiş bir Oberon'un karşısında yapabilir miydi bilmiyordu, hele yüzünün açları insandan çok hayvan gibi görünecek kadar çiğ ve vahşileşmişken.

"Seni güvende tuttuğumu sanıyordum," dedi, büyük, yabancı bir ayın tüm çekim gücüyle bakışlarını tekrar karşılayarak, "Seni güvende tuttuğumu sanıyordum. Yapmam gereken fedakârlığın bu olduğunu düşündüm. Bensiz yaşayabilirsin. Sensiz, sarayım ayakta kalabilirdi."

Raegan başını geriye attı ve gözleri yaşla dolsa da boğuk, alaycı bir kahkaha attı. "Ne kadar da şehitsin," diye tükürdü. "Ben

senin yanından hiç ayrılmadım. Seninle birlikte olmak beni erken ölümlere, acılara, ıstıraplara mahkûm etti. Seni hiç terk ettim mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Kral, yüzü ifadesizleşmiş bir halde onun bakışlarını tutarak.

"O zaman, özellikle de dün gecedен sonra, ölümlüleri geride bırakmak için bu kadar acele etmeyeceğini nereden bileyim?" diye sordu, sinsice yaklaşarak, durumu tersine çevirdiği için içinde sapkın bir sevinç duyarak. Suçluluk duygusu alçak bir uğultuya dönüşse de, utanç hâlâ derisinin altında derinlere gömülüydü. "Birkaç hata yaparlarsa ya da iş çok zahmetli bir hal alırsa. Benim yaptığım gibi."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Raegan?" Oberon, sesi öfke ve incinmişlikle titreyerek sordu. Raegan gözlerini kaçırdı, sözlerinin yüzüne böyle bir ifade getirmesini kabullenemiyordu - bir yara kadar derin, sınırsız bir keder.

"Tek bildiğim ne kadar ileri gitmeye istekli olduğun, asla durmayacağın ve şu anda insanların varlığı tehlikeydeymiş gibi geliyor," diye cevap verdi Raegan, gözyaşları kelimelerini boğuyor, öfkesinin, suçluluğunun, utancının ve üzüntüsünün gelgitleri ciğerlerini dolduran acı suyu oluşturmak için birbirine karışıyordu. "Ve belki de bu ödemeye razı olduğun bir bedeldir."

Gözlerini ondan kaçırdı, çenesi bükülmüştü, lamba ışığı saçlarındaki gümüş telleri ortaya çıkarıyordu. "Durumlar nadiren bu kadar siyah ve beyaz olur."

"Ama ya öyleyse?" Raegan tekrar yatağın ucuna gelip ayaklıkları kavrayarak sordu. "Bu bedeli kabul , değil mi?" "Büyünün geri gelmesi, halkımın refah ve sağlığının devamı ve tahtımın geri alınması karşılığında ölümlülerin tamamen yok edilmesi mi?" diye sordu Kral, ona tüm dikkatini vererek -normalde böylesine heyecan verici, şehvetli bir şeydi, ama onun yerine göremediği canavarlarla dolu yoğun bir sisin soğuk sinsiliği gibi üzerine çöktü. "Ben kararlarımı daha fazla bilgi ve nüansla verme eğilimindeyim. Ama diyelim ki durum gerçek hayattaki detaylardan çok yoksun. Evet, Raegan. Bu senaryoda, bir şey yapmam gerekebilir. kabul edin."

Gözlerini ona dikmiş, çok uzun zaman önce tanıdığı o karmaşık, evet, ama aynı zamanda şakacı, durgun ve son derece iyi kalpli şövalyenin herhangi bir yankısını arıyordu. Yüzlerce yıldır orada olduğunu bildiği gamzelerini ortaya çıkaracak kadar gülümsememişti. Mordred'in gözleri bazen neredeyse mavi görünüyordu, ama Kral'ınkiler inkar edilemez bir şekilde derin, sonsuz bir griydi.

"Mutlu musun?" diye sordu, üst dudağı kurt gibi kıvrılmıştı. "Beni nedense görmek istediğın canavara dönüştürmenin bir yolunu bulduğın için memnun musun?"

Beyaz bir öfke alevlendi ve Raegan'ın tüm vücudunu tutuşturdu. "Az önce istediğın şey karşılığında ölümlüleri yok edeceğini söyledin!"

Onu dehşete düşüren şey, Kral'ın gülmesiydi. Bu ses, rüzgârlı bozkırları ve ıssız ormanları, güçlü bir tanrıçanın bir zamanlar çocuklarını bu dünyaya getirdiğı gölgeli ve korkunç yerleri andırıyordu. "Nyneve," dedi iç çekerek, daha önce onun için desteklediğı yastıklara yaslanarak. "Beni bir köşeye sıkıştırıp sonra da orada bulunca üzülemezsin."

Raegan ellerini yüzünde gezdirdi, ilk defa emin değildi. -Öfkesi etrafındaki dünyanın şeklini mi değiştirmişti yoksa peri kralı onu yine kendi iradesine mi boyun eğdirmişti? Kader onu neden bu hale getirmişti; tüm güvensizliğı, öfkesi ve boğazında tutmak için tüm çabasını sarf etmek zorunda kaldığı çığlıklar?

"Nyneve," diye tekrarladı Oberon, daha yumuşak bir sesle. "Buraya gel."

Raegan tereddüt etti ama bedeni sanki kendi varlığıymış gibi ona karşı koyuyor, kemikleri ona yakın olmak için yalvarıyordu. Böylece uzlaştı ve Kral'ın yatağının yanına doğru yavaş, ölçülü adımlarla ilerledi. Tüm bu süre boyunca nefesi kesilmişti. Kral'ın yanında durduğunda, Oberon elini uzattı ve o da teslim oldu. Parmaklarını ağzına götürdü, o mükemmel biçimli dudaklar kızın tenini öyle bir okşadı ki kız titredi.

"Ölümlülere ne olacağından bahsetmiyoruz, değil mi?" diye sordu, sesi kemiklerini sızlatan alçak bir mırıltıydı. Adam başını kaldırıp ona bakarken bakışları onunkileri aradı, açının etkisiyle gözlerine süzülen lamba ışığı derin okyanus mavisinin tonlarını ortaya çıkarıyordu. "*Bizim* hakkımızda konuşuyoruz. Seni nasıl terk ettiğim hakkında."

Raegan'ın en karanlık saklanma yerlerinden bir hıçkırık koptu. "Çünkü belki de sevmesi çok zor biriyimdir," diye çıkmayı başardı, göğsü sıkışmış, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. "Çok fazla hata yapıyorum ve tek yaptığım seni incitmek."

Oberon onun çenesini içine aldı, yüz ifadesinde çiğ bir keder vardı. "Seni sevmek, *Cariad*, hayatımda yaptığım en kolay şey," diye mırıldandı, parmak uçları hayalet gibi yumuşaktı, bir bukleyi kızın kulağının arkasına sıkıştırırken. "Sakın sevmek için çok zor olduğunu söyleme. Eminim ki bazıları seni tutamayacak kadar zayıftır."

Aşkın vahşi, sınırsız mucizesini onların ellerinde bulacaksın. Ben onlardan biri değilim."

"O zaman neden," diye soludu, dizleri büküldü, "gittin?"

"Çünkü korkuyordum," dedi Unseelie kralı ona, gözleri lamba ışığında neredeyse simsiyahtı. "Çünkü seni kurtaramayacağımdan korkuyordum. Çünkü seni kaybetmenin kendi başarısızlıklarım için uygun bir ceza olduğunu düşündüm. Çünkü benden özgür olmayı hak ettiğini düşündüm."

Raegan bedenini bıraktı ve yatağın kenarına yığılıp kaldı. Adamın dokunuşu tenini hiç terk etmedi ve kendi kalbinin karanlığında bir kuzey yıldızı olan adamın sıcaklığı için minnettardı. "Özür dilerim," dedi, sesi boğazının kenarlarını tırmalıyordu. "Çok özür dilerim. Seni bu şekilde kaybedemezdim. Bir daha olmaz. Babamdan sonra olmaz."

"Çok üzgünüm Raegan," diye fısıldadı Kral, yutkunmak için durakladı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Seni terk ettiğim için özür dilerim. İkimiz için de bu seçimi yaptığım için üzgünüm. Ve hepsinden önemlisi, bu durumu yarattığım için üzgünüm.

-Olanları bana anlatmanın size hiçbir şey bırakmayacağından o kadar emindiniz ki."

Başını salladı, onun dokunuşuna yaslandı. Kendini cam kırığı yutmuş gibi bitkin hissediyordu ama omuzlarından bir yük kalkmıştı. O kadar yoğun bir rahatlama ki, yüz yıl boyunca uyuyabileceğini düşündü.

"Seni seviyorum," dedi Kral, elini kadının kucağına doğru kaydırarak ve parmaklarını onunkilere geçirerek.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi hemen, kelimelerin tadı yaz sonu ve siyah frenk üzümü suyu kadar zengindi. Raegan boşta kalan eliyle son gözyaşlarını da itti.

"Ölümlüler için gelecek hakkında konuşmak ister misiniz?" diye sordu Oberon. Raegan başını kaldırıp odanın yumuşak rahatlığını, komodinin üzerindeki çay fincanından hâlâ kıvrılan buhar buklelerini inceledi. Raegan uzun bir an boyunca ağır, işlemeli yorganın arasına gömülüp bir daha çıkmamaktan başka bir şey istemedi. Derin düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını çiğnedi.

"Aslında," dedi sonunda, gözlerini onunkilere kaldırarak, "evet. Bunun yardımı olur. İhtiyacım var... Bazı şeyleri tartışabileceğimizi fark etmem lazım. Normal insanlar gibi."

Oberon, Raegan'ın içini ısıtan içten bir kahkaha attı. "Evet," dedi gözlerinin kenarları gülümsemeyle kırışarak, "yapabileceğimize inanıyorum. Lütfen anla, Raegan. Ölümlülerin de Adil Halk kadar Zaman Bekçisi'nin kontrolü altında olduğunu biliyorum. Özgürlük için yanıp tutuşuyorum ve

kurtuluş kökten bağlantılıdır. Bunu birlikte yapmalıyız - sen ve ben, ölümlüler ve Fey - ya da hiç yapamayız."

Tabii ki anlıyordu. Elbette bin yıl boyunca yanında savaştığı karanlık ve güçlü kral her zaman onun sadakatine layık olmuştu. Başını salladı ve onun elini daha sıkı kavradı. "Özür dilerim Oberon."

"Biliyorum," diye cevap verdi, yüzünün yan tarafını okşamak için elini bıraktı. "Ben de öyleyim."

"Seni öpsem canın yanar mı?" diye sordu eğilerek, fiziksel güvence ihtiyacı her şeyi kuşatmıştı.

"Çok dikkatli olursan olmaz," dedi, ağzını onun ağzına götürmeden önce dudakları zevkle hınzırca bir şeye dönüştü. Vücudu canlandı, adamın tadı dilinde ağırlaştı - folklor, duman ve intikam. Bacaklarını onun kalçalarına doğru açmamak için kendini fiziksel olarak dizginlemek zorunda kaldı, açlık göğüs kemiğinin altında davul çalıyordu. Yaralı olmasına rağmen Oberon onu hevesle karşıladı ve elini başının arkasında gezdirdi.

"Belki de," diye mırıldandı Raegan onun ağzına karşı, "bazen ne kadar aptal olduğum için daha fazla özür dileyebilirim."

Parmaklarının buklelerinin etrafında sıkılaştığını, ağzının çenesine doğru ilerlediğini hissetti. "Bu telafileri nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Kral, nefesi hızlanarak. "Bugün erken saatlerde üzerime bir tüfek doğrultulduğunu fark etmişsinizdir. Kendi hatamı telafi etmek isterdim ama göğsümdeki delik buna engel olabilir."

Raegan arkasına yaslandı, gülerek parmak uçlarıyla onun siyah saçlarının dalgalarını, sonra da keskin elmacık kemiklerini izledi. "Düşünüyordum da," dedi elini vücudunun sağ tarafında gezdirerek, sert, sıcak ve arzulu olduğu yeri bulana kadar, "çok fazla bir şey yapmana gerek yok. Özürlerini daha sonra, iki yetenekli elini de kullanabildiğin zaman dileyebilirsin. Ne dersin?"

Bakışları onunkilere kaydı, yüzü bir arzu maskesine dönüşmüştü. "Sanırım buna izin verebilirim," dedi Oberon, dudakları onun çok sevdiği o karanlık, sinsi mizahla kıvrılmıştı.

"Cömertliğiniz için teşekkürler kralım," diye cevap verdi Raegan, yorgani yavaşça kenara çekerken gözleri sargılı göğsünde ve omzundaydı. Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallamasını işaret etti ve adam acı içinde homurdanarak da olsa bunu yaptı. "Bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu bilecek kadar şifacı oldum."

"İşte bu," diye cevap verdi Kral, belindeki kemeri indirirken aç gözlerle onu izleyerek, "tam da cazip olan bu."

Sırıttı, saçlarını geriye itti ve adamın kaslı kalçalarının arasında dizlerinin üzerine çöktü. Sonra dilini adamın açıkta kalan uzunluğuna götürdü. Adam alçak sesle bir zevk çığlığı attığında, Raegan elini adamın kalın aletinin etrafına sardı ve onu ağzına aldı. Dudaklarından dökülen adının sesi Raegan'ın içini ısıttı. Başını kaldırdı, boynunun zarif genişliği ve köşeli köprücük kemikleri solan ışığın etkisiyle daha da belirginleşmişti.

Raegan şu anki hayatında bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyordu ve bu bedende bundan zevk aldığını hiç hatırlamıyordu. Ama onunla

-Her şey o kadar farklıydı ki, kızın ona karşı duyduğu açlık, seviştiklerinde onun zevkinden başka bir şey istemiyormuş gibi görünmesi. Oberon sağ eliyle ona uzandı, dua eder gibi adını söyledi, parmakları boynunun arkasına dolandı. Kızın bakışlarıyla buluştu ve onu tuttu, bacaklarının arasında bir orman yangını alevlendirdi.

Kadın onu daha derine çekti ve adam inleyerek başını tekrar geriye eğdi. "Aferin kızıma," dedi alçak ve çığ bir mırıltıyla, parmak uçları kafatasının dibini kazıyordu. Arzu içinde patladı ve Raegan bir an için yanan bir ihtiyaçtan başka bir şey değildi.

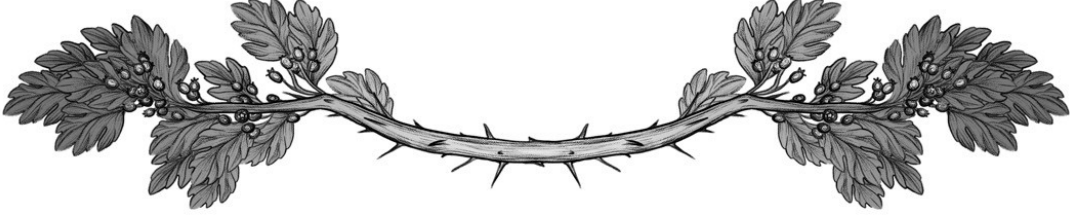
Bir kalp atışı sonra geri çekildi, kalçaları ve sert boyu boyunca sıcak ağızlı öpücükler bastırdı, çenesinin bir molaya ihtiyacı vardı. "Böyle söyleme," diye soludu adamın tenine karşı, "yoksa seni becermekten başka çarem kalmaz, o zaman da yaraların tekrar açılır."

Oberon kahkaha attı, sesi sert ve çözülmüştü, parmakları başının arkasına masaj yapıyordu. Gözleri onunkilere kaydı ve bir şey söylemek üzereydi ama sonra onu tekrar ağzına aldı ve dudaklarından dökülen tek şey uzun, soluk soluğa bir inilti oldu.

Bir süre sonra, onun için ayrıldıktan sonra, yataktaki destekli pozisyonuna dönmek için yardıma ihtiyacı oldu. Doğal olarak, Raegan atladı. "Peri kralı bir insan kadın tarafından anlamsızca becerildi," dedi şakacı bir sırıtışla ve adamın gövdesinin arkasındaki yastıklardan birini ayarladı.

"İlk kez olmuyor," diye cevap verdi Oberon, gözleri kapalı, sözleri uyuklu. "Ve son olmaması için dua ediyorum."

YIRMINCI Bölüm

A ayaklı küvette uzun süre beklemek Raegan'a düşündüğünden çok daha fazla iyi gelmişti. Öğleden sonra mevsim normallerinin dışında ılıklaşmış, yağmur yavaş yavaş sise dönüşmüştü, yüzden küvetin karşısındaki pencereleri açmıştı

ve geç sonbahar esintisinin sudan yükselen buhar dallarını karıştırmasını izledi. Odanın duvar kâğıdında resmedilen çayır manzarasının girift yeşilleri, altınları ve alaca gölgeleri yemyeşil, huzurlu bir fon sunarken, mutluluktan uykusu gelmişti. Banyo tuzlarından bile bir seçki vardı -Fey tuvalet malzemeleri söz konusu olduğunda şaka yapmazdı- ve Raegan birkaç avuç dolusu arnika karışımı su içmişti. Bu sabah şelaleye yaptığı zorlu tırmanıştan sonra kaslarının buna ihtiyacı vardı.

Banyodan çıktığında yatak odası sessizdi. Kral'ın uyuduğunu umuyordu; gözleri kapalıydı, okuduğu kitap komodinin üzerinde duruyordu. Ortalık hafiften civanperçemi ve kan kokuyordu ama hastalık ya da çürüme yoktu. Her şey düşünüldüğünde iyiydi.

Sessizce rahat kıyafetlerini giydi, evindeyken çok iyi toparlandığı için minnettardı. Raegan nemli saçlarını nazikçe kazağının yakasından geçirdi ve düşünceleri dalgalanırken uçlarını pratik bir hareketle karıştırdı. Sanki başka bir hayattaymış gibi hissediyordu. O zamandan beri çok şey olmuştu; özellikle de Zaman Bekçisi ve babası. Çenesini sıktı ve içini çekerek yatağın ayak ucuna doğru ilerledi; abanoz tonlarında, süslü bir triskelion ile işlenmiş bir ahşaptı.

Oberon'u içine çekerken kalbi kabardı; uyku onun ifadesini hafifletmek için pek bir şey yapmamıştı. Gerginlik hâlâ alnını kırıstırıyordu, bir yay kirişi gibi gergindi. Oberon'un gözlerinin altındaki, büyük bir gerginlik içinde olduğunu gösteren, neredeyse fark edilmeyen o kıpırtıyı inceledi.

acı çekiyordu. Kadın onu izlerken, adamın dolgun dudakları yüzünü buruşturdu. Ne zaman özgür olacağını merak ediyordu.

Ve sonra bir anda Kral uyandı - yarı bilinçli bir ifade ya da uykulu bir hal yoktu, sadece uyuyordu ve sonra uyanık değildi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Raegan ama sesi boğuk ve inandırıcı değildi. "Sadece seni uyurken gördüğüme sevindim."

Yatağın ucuna doğru ilerledi ve boş tarafa, kendi tarafına geldi; keşke bunca yıldır yatağın sağ tarafını tercih etmesinin nedeninin hep solda uyuması olduğunu bilseydi. Sonra Raegan kendini yatağın üzerine çekti ve Kral'a bakacak şekilde yan yattı.

"Şimdi sana anlatmak için uygun bir zaman mı?" diye sordu, sesi pencerelerin ötesindeki sis girdaplarında uzaklaşacak kadar sessiz ve küçük çıkıyordu. "Sana olanları anlatmak için mi? Değilse de sorun değil."

Kral ona bakmak için dönmeye çalıştı ama yaralı kasları itiraz edince homurdanarak durdu, bu yüzden yerine oturdu, bacaklarını altına sıkıştırdı ve bakışlarıyla buluştu. "Evet," dedi ona. "Sen ne zaman hazırsan, ben de hazırım."

Sesi düzensizdi, yüzünün kenarları biraz griydi. Dudağının iç kısmını çiğnedi. Haksızlık etmek, ona daha fazla yük olmak istemiyordu. Ama şu anda kendini savunmasız hissediyordu ve dahası, bu savunmasızlık içinde rahattı. Ve bu yeri tekrar bulma konusunda kendine güvenmiyordu.

Raegan kendini, "*Sırf babamın gözlerimin önünde ölmesini izlemek için bir tanrının diyarına yolculuk ettim,*" yerine "Emrys'in ağrı kesicileri var," derken buldu.

"Biliyorum," diye yanıtladı Kral, bakışları sabitti.

"Doğru," dedi, anılarının uçsuz bucaksız nehri yarıldı ve akıntıların altını görmesine izin verdi. "Durmak için kendine güvenmiyorsun."

"Hayır," dedi, gözleri kayarak. "Yapamam. Vücudum bana her gün acı verirken, ağır yaralarım olsun ya da olmasın."

Raegan parmak uçlarını yorganın üzerinde gezdirdi. Odadaki hava aniden bunaltıcı bir hal almış, altın rengi lamba ışığı donmuştu.

"Raegan," diye mırıldandı Kral, içgüdüsel olarak ona dokunmak için hareket etti ama sonra askıyı ve bandajların altındaki yaraları hatırladı. "Lütfen. Hazırsanız devam edin."

Tüm dehşeti, kayıpları ve dayanılmaz acıyı kollarında tutarak kendini topladı ve ona her şeyi göstermek, yaralarını ve keskin, ağrıyan yerlerini sıralamak için ağzını açtı. Ama sonra kelimeler yerine,

Ağzından kesik kesik bir hıçkırık çıktı, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. Kendini durdurmaya, bu saçmalığı kovmaya ve sadece devam etmeye çalıştı, ama keder meydan okuyan pençeleriyle boğazını tırmaladı. Raegan kendi üzerine katlandı, tüm dünya bir bulanıklıktı, bir zamanlar sevdiği bir şeyin büyüdüğü yerde bir kan lekesi vardı.

Ne yaptığının farkında olsun ya da olmasın, başını Oberon'un kucağına koymuş, onun yaralanmamış eli saçlarını okşuyordu. Vücudunu saran hıçkırıklar, yeni kederin acı dolu feryatları ya da depresyonun hayal kırıklığına uğramış çığlıkları değildi; bunun yerine, bu keder sessiz bir şekilde geçiyordu, sessiz gözyaşları akıyordu, bir umutsuzluk pınarı.

Bir noktada Raegan'ın dudakları kıpırdadı ve kelimeler döküldü. "Kader beni Zaman Bekçisi'ne götürmek için babamı kullandı. Düşünebiliyor musunuz? Canlı, sevgi ve hayat dolu birini bir oltaya yem olarak takmak. Ya çektiğimiz tüm acılar bir *hiç* içinse? Ya babamın feda ettiği her şey sonunda hiçbir şeyi değiştirmiyorsa?"

Bunu kendine bile itiraf etmek istememişti ve bu sözleri söylerken gözlerinin önünde karanlık noktalar belirdi. Dünya bir mengene gibi etrafını sarmıştı. Kral hiçbir şey söylemedi, hâlâ onun saçlarını okşuyor ve tekrar konuşmasını bekliyordu.

"Ölümden korkmuyorum," diye mırıldandı Raegan yumuşak, durgun havaya. "Sadece seni terk etmekten ve beni sevmeni sağladıktan sonra beni tekrar kaybetmek için neye dönüşebileceğinden korkuyorum."

Güçlü eli nazik hareketlerini yavaşlattı ve Raegan yeni bir gözyaşını ısırarak sertçe yutkundu.

Kral sonunda, "Bunu ben hallederim," dedi, sözleri çelik gibiydi. "Yeterince endişeniz var. Yükünüzü artırmama gerek yok."

"Göğsündeki ağrı neredeyse sesini bastıracakken, "Benden nefret etmeni sağlasam daha mı kolay olur?" diye söze başladı Raegan. Saatler önce bundan daha fazla korktuğu bir şey yoktu ama şimdi nefretin sunabileceği berraklığı görüyordu. Elbette canı yanacaktı. Ama diğer her şey de öyle.

Değirmen taşı gibi ağır bir duraklama, dünyada biraz olsun adalet ve hakkaniyet kalmış olsaydı bir Fatesong'un doldurabileceği türden bir sessizlikle ağırlaşan hava

"Hayır," dedi, bu tek kelime meydan okuyuşuyla inanılmaz derecede nazikti.

"Birini onunla birlikte olacak kadar sevmek kolaydır," diye cevap verdi. Raegan Kral'ın bakışlarıyla tekrar karşılaşmak için kendini titreyerek ayağa kaldırdı. Gri gözleri dökülmemiş gözyaşlarının buğusuyla buğulanmıştı ve yüzü kısılmıştı,

Parmak eklemleri bembeyaz. "Ama Oberon, seni en çok acı verecek şeyi yapacak kadar seviyor muyum: sahip olduklarımızı yok edecek kadar? Olabileceğimiz her şeyin anıt mezarını yanında taşımak zorunda kalmayasın diye mi?"

Çenesi sıkıştı ve sonra gözlerini kapattı, gözyaşları uzun, koyu kirpiklerinin arasından döküldü. Ağzını açtı ama dudaklarını tekrar birbirine bastırdı; bu sırada Raegan sadece bekledi.

Sonunda özlemini dindirecek şeyi bulduğunu sanıyordu; babasının gerçeğini, dünyanın ardındaki dünyayı, büyü'nün ihtişamını ve onunla birlikte gelen her şeyi. Ama şimdi bir parçasının her zaman, *her zaman* mantıksız bir şekilde onu özleyeceğinden ve başka hiçbir şeyi özlemeyeceğinden korkuyordu. Bu da o parçasının her zaman acı çekeceği anlamına geliyordu. Toprağa kaç kez döndüğünün bir önemi yoktu. Kader onun ipliklerini tamamen yeniden örse ve onu yeniden yaratsa da fark etmezdi. Onun için duyduğu bu acı, dünya yıkılana kadar göğsünde kalacaktı.

"Farkında değil misin?" diye mırıldandı Kral, sessizliği bozarak, sözleri örümcek ağındaki çiy kadar kırılmalı, "seni binlerce kez kaybedecek kadar sevdiğimi ve yine de bir pervane gibi seni aradığımı anlamıyor musun?"

Raegan titreyen bir nefes verdi, gözyaşları görüşünü engelliyordu. Boğazı daraldı. "Sanırım bu alegorideki güve benim," dedi nemli bir kıkırdamayla, yanaklarındaki ıslaklığı avuçlarının tersiyle iterek.

"Hayır," dedi Oberon, onun elini tutmak için uzandı, uzun parmakları onunkilerin arasından kaydı. "Ben Unseelie kralıyım, İsimsiz Olan'ım, Dünyaların Render'ıyım ama yine de senin alevinde külden biraz daha fazlasıyım."

Raegan'ın nefesi kesildi. Adamın elini iki avucunun arasında kavradı. Diline hiçbir kelime gelmedi, zihni ve dili ondan tamamen kaçtı, geriye sadece bin yıldır hissettiği o derin özlem duygusu kaldı. Sonra gözlerini onunkilere dikti ve bakışlarında Unseelie kralının söylediklerinin doğruluğunu gördü.

"Seni seviyorum," dedi Cadı Kral'a. Kehanetleri ve savaşı ortadan kaldıracabilecek bir güce sahipmiş gibi ciddiyetle söylenmişti bu sözler.

"Ve seni seviyorum," diye cevap verdi Kral nefes verirken, sanki ona karşı hissettikleri ciğerlerindeki havayı çalmış gibiydi.

Bir anlığına, saklı bir şehrin duvarlarının içinde, sisin ağır pelerinine sarınmış bir halde, içinde derinlere gömülü ağrının sustuğuna yemin etti. Geri döneceğini biliyordu. Ama şimdilik ... şimdilik, sadece güçlü ellerindeki nasırlar ve onun sonbahar kokusu vardı ve

Asla gerçekten sahip olamayacağı birine ne kadar derinden değer verdiğinin dehşet verici enginliği.

W Emrys, Raegan'a eski Tapınak'ın kütüphanesini göstermeyi teklif ettiğinde, dikkatini dağıttığı için minnettar olmuştu. Kendini Avalon'dan geriye kalan herhangi bir parçayı araştırmaya gömmek, daha ne kadar zamanı olduğunu merak etmekten çok daha çekiciydi.

Bu bedende, bu hayatta yaşamak.

Ve ilk bir saat boyunca yaptığı içten gerçekten keyif almıştı. Yıkık Tapınak'ın kütüphanesi Kral'ın arşivlerinden çok farklıydı; daha önce gördüğü herhangi bir kütüphaneden çok batık bir seraya benziyordu. Tüm alan toprağın hemen altında yer alıyor, her şeyi alacakaranlığın kalıcı tonlarına büründürüyordu. Viktorya döneminden kalma muazzam bir solaryum cam çatı, yüksek meşe kitaplıklar a saplar gibi yukarıdaki yağmurlu gökyüzüne tırmanıyordu. Küreler ve yemyeşil bitkiler, orreries ve tanımlayamadığı nesneler rafların üst kısımlarını koruyordu.

oraplı ayaklarının altında, gri taş zemin soğuktu ama okuma alanında bir ateş neşeyle ıttırıyordu. Ocağın önünde yosun yeşili kadife kaplı antika sedirler uzanıyordu. Parşömen rengindeki halılar, yerel bitki örtüsünün bilimsel tarzda işlenmiş resimleriyle süslenmişti. Girdiği her Fey mekânı gibi burası da muhteşem, büyülu ve kesinlikle fantastik derecede absürttü. Güneş ışığının -yağmurla ne kadar seyrelmiş olursa olsun- üst raflardaki tüm kitapları beyazlatmasını engellemek için hangi tılsımların gerekli olduğunu merak etti. Ve bitkiler, altlarındaki kitaplara nem ve çürüme göndermeden nasıl sulanıyordu?

"Biliyor musun," dedi Raegan, bir kitaplığın ucuna yaslanmış, büyük bir saksıdaki melek trompeti saçlarını okşarken, "Mührümü söktürmeden önce, buranın nasıl çalıştığını anlamaya çalışırken sana binlerce soru sorardım."

Emrys ona baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Hassas tel çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itti. "Kendi başına özebileceğin için mi yoksa bu mucizeyi bozmak istemediğin için mi şimdi ?"

Raegan durakladı ve parmaklarını tek boynuzlu atların tarihiyle ilgili bir koleksiyonun yaldızlı sırtlarında gezdirdi. "İkisi de, sanırım."

Emrys hiçbir şey söylemedi, onu değerlendirmiyordu. Bir an için cevap olarak bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra fikrini değiştirir gibi oldu. "Turum burada sona eriyor," diye açıkladı. "Ama bir şeye ihtiyacınız olursa ben cüce tarihi bölümünde olacağım."

Kızın kaşları kalktı ama sormak için ağzını açamadan Emrys ince elini havada salladı. "Bu bir önsezi. Danu Avalon'a bir tür kapı yaptırdıysa, üzerinde çalışmış olmaları mümkün."

Hafıza Raegan'ın omuzlarına yerleşti ve tüm merakı yok oldu. Cüceler, Camlann savaşında Adil Halk'ın yıkıcı kaybına verilen ortak bir isim olan Düşüş'ten sonra yeryüzünün derinliklerine çekilerek modern dünyadan neredeyse tamamen uzaklaşmışlardı. Cücelerin, insanların tepeleri nasıl oyduğunu görmek ya da Feylerin kendilerine ait olanı geri almak için girişecekleri sonsuz savaşa tanık olmak gibi bir arzuları yoktu. Raegan'ın küçük bir parçası onları suçlayamazdı.

"Teşekkürler," dedi cüce insanlarla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırarak. "Kütüphanenize girmeme izin verdiğiniz için de teşekkürler."

"Ah, benim değil," diye cevap verdi Emrys ondan uzaklaşmaya başlarken, ses tonu alışılmadık derecede hafifti. "Son Kahin'indi."

Kadın daha fazla soru sormadan eski Bekçi gitmiş, taş zeminler ve gölgeli raflardan oluşan bir dönemeçte kaybolmuştu. Az önce onun bulunduğu sıranın sonuna baktı ama orada sadece karşı duvara tırmanan sürünen bir sarmaşık ve onun altından akan küçük, süslü bir çeşme vardı.

Kendini elindeki işe yeniden odaklayan Raegan defterine baktı ve Emrys'in keşfetmek istediğini söylediği bölümlerin listesini taradı. Yarım saat boyunca tam da bunu yaptı ve aşırı uzun bir saksı masasına benzeyen ama mala ve makas yerine banker lambaları ve mürekkep hokkaları olan bir şeyin üzerinde bir yığın kitap biriktirdi.

"Kontrol edilecek bir şey daha var," diye mırıldandı kendi kendine, kütüphaneye yanında getirdiği fincandan aldığı ılık çaydan uzun bir yudum aldı. Sonra da raflar arasında dolaşmaya başladı ama bu kez Emrys'in ona göstermediği, sadece sözünü ettiği bir bölümü arıyordu. Tapınağın kütüphanesinin o kadar büyük olduğunu sanmıyordu ama Fey mekânları her zaman göründüklerinden daha büyük olurdu ve birkaç dakika içinde biraz dönüp dolaşmıştı.

Kütüphanenin bu bölümü diğerlerinden oldukça farklıydı. Raflar boştu, yarıklarda yosunlar büyüyordu, ahşabın yüzeyi

çürümeye yüz tutmuştu. Fıskiyeler güröl güröl akmıyordu ve solaryumun çatısı, Hiraeth'in yağmurları en az on yıldır oraya ulaşmamış gibi çamurla kaplıydı. Raegan neredeyse geri dönüyordu. Ayaklarının altındaki zemin bile düzensiz ve pürüzlü bir hal almıştı, sanki büyük bir yaratık taşların hemen altında bir oyuk açmış gibiydi.

Ama isimsiz bir şey onu ileri doğru çekti ve kendini durduramadan çağrıya kulak verdi. Raegan çenesini sıkı ve bunun yine onu oyalayan Kader'in İpleri olmamasını umdu. Dar bir koridordan döndü ve aniden kendisini yuvarlak tavanlı, taş duvarlı bir odaya bıraktı. Köşelerde yanmayan balmumu mumları, erimiş ete biraz fazla benziyordu. Odanın ortasında devasa bir dolap tek başına duruyordu. Üzerini kaplayan toza rağmen muhteşem bir işçiliğe sahipti; Raegan loş ışıktaki bile kaplamasına işlenmiş sedefin parıltısını seçebiliyordu. Çift camlı kapıların her iki yanında yeşim kıvrımlı eğrelti otları bulunuyordu. Kilidin içinde savunmasız bir şekilde duran anahtarın halkasından, çok yıpranmış ipekten uzun bir püskül sarkıyordu.

Her zamanki gibi meraklı olan Raegan, duvarların her taraftan bastırıyor gibi görünmesine aldırmadan yaklaştı. Bir tür mezarın üzerinde yürüdüğünü biliyordu ama bu tür sınırlar onun için geçerli değildi. O ne yaşayanların ülkesine ne de yeraltı dünyasına aitti. Sadece Kader ve Unseelie kralı onun üzerinde anlamlı bir hak iddia edebilirdi.

Gözleri nihayet karanlığa alıştığında ve tozlu camın arkasındaki şekilleri seçebildiğinde, Raegan merakına pişman oldu. Dolabın içinde Kehanetler vardı. Boğazı düğümlendi ve keder bir kasırga gibi kıyılarına vurdu. Yine de elini anahtara uzattı ve çevirerek kapıyı açtı. Olmuş olabileceklerin ağırlığındaki eski hava, eski kâğıt, erimiş balmumu ve uzun zaman önce kurumuş kan kokusuyla burnuyla buluştu. Kendi kendine bakmamasını söyledi ama Raegan herhangi birinin emirlerine uyma konusunda çok kötüydü, kendi emirlerine bile.

Başparmağı büyüklüğünde bir yusufçuk, devasa bir cam kubbenin içinde bir sülün, şaşırtıcı güzellikte bir pegasus ve pençelerini açmış bir şahin; hepsi kâğıttan yapılmıştı, hepsi inanılmaz derecede ayrıntılı ve çok narindi. Bunlardan etkilenmemesi gerektiğini düşündü, artık değil. Ama özlem yine de içine doldu ve Raegan alnını, soğukta dışarıda bırakılmış bir çocuk gibi, kapalı bıraktığı cam kapıya bastırdı.

Bu onun için değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı, gerçekten de - Kader onu yalnızca Zaman Bekçisi'ne karşılığında besili bir buzağı sunmak için seçmişti

Kendi arzuları için. Raegan ne zekâsı, ne cesareti ne de insanları okuma konusundaki kusursuz yeteneği için seçilmemişti. Seçilmişti çünkü Kader onu çoktan lanetlemişti ve Kader'in birden fazla kez kullanabileceği bir şeyden daha çok sevdiği çok az şey vardı.

Raegan uzun ve titrek bir iç çekişle kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama dolabın derinliklerinde bir şey gözüne çarptı. Hayır. Kesinlikle yanılıyordu. Yeraltı mezarını andıran odanın kasvetinde, koridordan süzülen zayıf ışık tek aydınlatmayı sağlıyor, ince bir cam kubbenin içinde bir luna güvesi tünüyordu.

Eli kendiliğinden uzandı ama geri çekti. Philadelphia'daki Tapınak'ta olduğu gibi, luna güvesi şeklinde yüzlerce, hatta binlerce Kehanet vardı. Elbette bunun anlamı yoktu. Bu Tapınak zaten ölmüştü; karnında birkaç Kehanetin kalmasının ve bunlardan birinin Raegan'ın hayatını açan Kehanetle aynı şekli almasının muhtemelen çok pratik bir nedeni vardı.

Bunun için acı çekmekten, parmaklarını camın üzerine koyup luna güvesinin canlanmasını görmekten başka bir şey istememekten nefret ediyordu. Tüm bunlar bir şey içindi, büyük bir tasarım için. Kaderin bir şekilde hâlâ onun tarafında olmasını. Kemiklerinde muazzam ve inkâr edilemez bir sızı filizlendi. Yanağının içini ısırarak Raegan, daha fazla tutamadığı özleminin peşinden gitti. Parmak uçları luna güvesinin cam kubbesine dokundu. Zaman durdu ve sonra, bir şekilde, tüm nedenlere rağmen, cam bir balon gibi patladı. Paramparça parçalar yoktu, kan akıtacak keskin kenarlar yoktu, sadece oradaydı ve sonra yok oldu.

Geri çekildi, kalbi kendini kaburgalarına doğru fırlattı. Dolaptaki diğer kanatlı kâğıttan yaratıkların cam kafesleri inceldi, yarı saydam bir film tabakasından öteye geçemediler ve sonra onlar da bir baloncuk gibi patlayarak yok oldular. Raegan korku ve dehşeti bir arada yaşayarak yaratıkların birbirlerine doğru hareket edişlerini izledi; tıpkı Kral'a uzandığı zamanki kadar aç ve çaresizdiler. Yusufçuk ve luna güvesi, sülünün her ikisini de kâğıttan ağzında yutması için birbirlerinin etrafında kıvrıldılar.

Raegan, Kehanetlerin birbirlerini yamyamlaştırdıklarını ve inanılmaz derecede ince kâğıttan yapılmış tek bir yaratık yarattıklarını fark etti. Boğazı tıkanı. Kahretsin, tek yapması gereken hiçbir şeye dokunmamak, iliklerinde yaşıyormuş gibi görünen Kader'e karşı duyduğu o hain açlığı dizginlemektir.

Kanatlı şey -bir pegasusun pençeleri, bir luna güvesinin aylarıyla süslenmiş bir yusufçuğun kanatları, bir şahinin kafası- büyüyerek dolabın kapısına doğru ilerledi. Raegan'ın bedenini öfke kapladı ve kapıyı çarparak kapattı. Kaderden, etrafta uçuşan ve hayatını parçalayan bu parşömen yaratıklardan bıkmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında, kelimelerin yusufçuk kanatlarında kan lekesi gibi belirmesini izlerken: *hepsi bir olur, böylece bir zamanlar ve gelecek-*

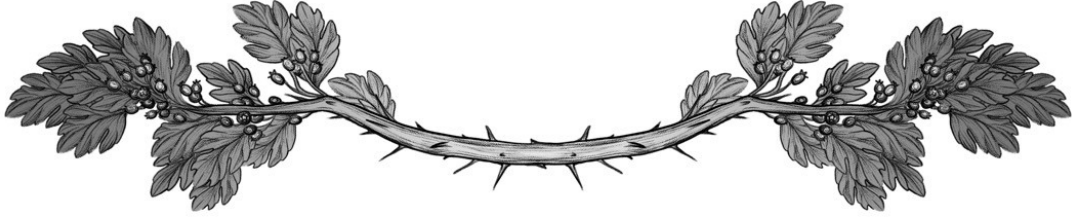
"Emrys," diye bağırdı Raegan, her şeyi tekrar mahvetmemek, Hiraeth'in tamamını tekrar riske atmamak, İplikler ve Kader öpücüğü verilmiş kâğıtlardan oluşan korkunç bir yara daha açmamak için çaresizce. İpek püsküllü anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Ve böylece yaratık sustu, kelimeler artık görünmüyor, Kehanetler artık birbirini yutmuyordu. Uzun bir nefes verdi, elleri nemli.

Yeraltı mezarının çılgın enerjisi dindiğinde, her şey ölü ve hareketsiz hissettirdiğinde, döndü ve koridordan aşağıya, kütüphanenin nemli, yıkık yarısından geçerek ana koridoru bulana kadar yürüdü. Başı eğik, çenesi gıcırdayarak Raegan kütüphaneyi Tapınağın ana bölümüne bağlayan koridora doğru ilerledi. Kendini ön kapıdan içeri atmak ve kimsenin onu görmeyeceği ve adını bilmediği Hiraeth'in dolambaçlı, yağmurlu ve nemli sokaklarına geri dönmek istiyordu. Suçluluk duygusunun omuzlarını zincir zırh gibi yaldızlamadığı, hatalarının bir kemerdeki hançerler gibi sıralanmadığı bir yere.

Onun yerine, bir köşeden fırlayan Emrys'e neredeyse çarpıyordu, gözleri çılgına dönmüştü, her zaman giydiği solmuş iş ceketini dar omuzlarında eğri duruyordu. Raegan ondan kaçmak için direksiyonu kırdı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı. Emrys Avalon'u bulmuş muydu? Kral'ın yarası kötü bir mi almıştı? Muhafızlar bir tilkinin peşindeki tazılar gibi peşlerinde miydi?

"Raegan," diye nefes nefese kaldı Emrys. "Bir yabancı koğuşlarımızın sınırını buldu." Kalbi boğazına tırmanıyor, zihni hızla çarpıyordu. Teyzen olduğunu iddia ediyor," devam etti.

Bölüm Yirmi Bir

R Aegan gözlerini kırıştırdı. "Ne?"
Emrys oflayıp puflayarak kütüphanenin ağzına doğru eliyle işaret etti. "Maelona Overhill. Öyle olduğunu söylüyor. O buldu alıçlar. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Raegan yutkundu, ağzı aniden acı verici bir şekilde kurudu. Emrys'e henüz Alanna'dan söz etmemişti; eski Bekçi'yi pek tanımadığı için, yemek sırasında Oberon'un bu konuda kendisine yardımcı olmasını istemişti. "Beni ona götürebilir misin?" diye sordu.

Emrys ona kuşkuyla baktı. "Neden? Protektora kokuyor." "Eğer gerçekten Maelona'ysa," dedi Raegan, onun yanından geçip Ana odalara giden uzun geçitten aşağı koşmak için, "Onların tarafında değil." "Peki, *bizim tarafımızda* mı?" Emrys ona ayak uydurarak sordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Raegan ve eski tapınağın ağır kapısından içeri girdi. Ön kapının yanındaki raftan rastgele bir çift Wellie ayakkabı aldı; bu muhtemelen ayakkabısız girilecek türden bir durum değildi.

"Raegan, bizi nasıl buldu?" Emrys onun küçük girişten çıkmasını engelleyerek sordu. Daha uzun boylu olmasına rağmen, muhtemelen ona karşı fazla bir ağırlık avantajı yoktu ve onun yaptığını gördüğü büyü tamamen koruyucu ve kehanetseldi. Muhtemelen onu geçebilirdi.

Ama o onun düşmanı değildi ve ayrıca Tapınak Bekçisi olma şerefine nail olan herkes, bunu iyi saklasalar bile, zorlu biriydi. "Çünkü geçen gece bir gölgeyürüyen beni buldu," dedi parmak uçlarıyla.

Şakaklarına. "Alıçların arasından geldi. Kapılar Bahçesi'ne. Her şey tamamdı. Sana anlatacaktım."

"Bir gölge yürüyüşçüsü mü?" Emrys sesini alçaltarak ama ürkütücü bir sakinlikle sordu. Elini duvardan çekti ve tüm dikkati Raegan'ın üzerinde toplandı. "Kapılar Bahçesi sana açıldı mı?"

Oberon'u bin yıldan uzun süredir tanıdığı için, insanların öfkelenediklerinde sessizleşmelerinden hiç hoşlanmazdı. Bu genellikle öfkelerine hakim oldukları, öfkelerini bir neşter gibi kullandıkları anlamına gelirdi - ki bu da öfkesi daha çok bir koçbaşı gibi olan Raegan'ı kızdıırırdı.

"Evet," diye dişlerinin arasından tısladı ve teyzesine ulaşmak için onu itip geçmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladı. "Ve aynı zamanda Koruyucu olan gölge yürüyüşçüye de açıldı. Kendi hatası olmadığını da eklemeliyim. Nehirdeki yüzleşmemizin olduğu bölgede gölge giysili birini ararken bizi buldu. Hiraeth'in koğuşları kadim ve inanılmaz derecede güçlüdür. Ona göre, kelime oyunumu mazur görün, peri ışıkları gibi parlıyorlardı."

Emrys kendini yukarı çekti, birdenbire Raegan'ın fark ettiğinden çok daha uzun boylu olmuştu. "Ve beni bundan hemen haberdar etmedin mi?"

"Hayır," dedi, çenesini eğerek onun bakışlarıyla buluştu. "Ve özür dilerim. Ama şu anda-"

"Şu anda sen ve ben, alıçları kemiren Koruyucu Kadın'la ilgileneceğiz," diyerek Emrys onun sözünü kesti, sesi düz ve ölümcüldü. "Ve sonra, bu gölge yürüyüşçüsü ve senin şüpheli kararların hakkında konuşacağız."

Raegan dişlerini birbirine geçirdi ve ilk tepkisini yutkunarak yüzüne bir alay ifadesi yerleşmesine izin vermedi. "Peki." Kehanet canavarından bahsetme düşüncesini kütüphanenin derinliklerine gömdü; ayrıca onu uykusuna geri göndermişti, değil mi?

Emrys başıyla onayladıktan sonra döndü ve koridora açılan ağır ahşap çift kapıyı iterek açtı. Burası Oberon'la birlikte girdikleri koridorun aynısıydı; uzun ve karanlıktı, köşelerde gölgeler kıvrılıyordu, alttaki taş zemin soğuk ve griydi. Eski Bekçi koşmaya başladı ve girişe doğru ilerledi. Kalbi sıkıştı ve Emrys'e yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Maelona'nın hâlâ hayatta olabileceğini hayal etmesine izin vermemişti. Umut bir zehir olabilirdi. Bir hışımla koşmaya başladı, kalçaları çığlık atıyordu.

"Emrys, bekle," diye nefes nefese kaldı Raegan, kısmen gerçekten kaçmak istemediği için ama aynı zamanda Emrys'in ne bildiğinden emin olmadığı için

Maelona ile olan durum. "Sana Maelona'nın anlaşmasını anlatayım."

Adamın adımlarını isteksizce yavaşlatmasını, koşudan hızlı bir yürüyüşe geçmesini izledi. Çok daha kısa olan bacaklarının ayak uydurması hâlâ zordu. Neden bütün bu insanlar bu kadar uzun boyluydu? Nefesini zor tutmasına rağmen, Raegan Emrys'e Maelona'dan bahsetti; teyzesinin varlığından hiç haberi olmadığını, Raegan kelpie'yi çağırıp Cormac'ın koruyucu çalışmasını parçaladıktan sonra ortaya çıktığını anlattı. Teyzesinin onu nasıl dışarı çıkarmak istediğini, Protektora'nın amaçlarına uygun bir fanatik olmadığını ve Raegan'ın onu kafedeki o günden beri nasıl görmediğini.

"Yani onu buraya, içinde doğduğu örgüte karşı hareket etmeyi düşünen Gölgeyürüyen mi getirdi?" Emrys öfkeyle alnını ovuşturarak sordu.

"Sanırım, ama varsayımlar hakkında ne derler bilirsin," diye yanıtladı Raegan, koridor boyunca uzanan halıya takılıp bolca küfrederek. "Gölgeyürüyen -Alanna- Maelona'dan bahsetti. Yani birbirlerini tanıdıklarının zaten farkındaydım."

Emrys başka bir şey söylemedi ama pek de memnun görünmüyordu ve Raegan onun kızgınlığının uzun süreceğine dair çok güçlü bir hisse kapıldı - eğer bir şekilde her şeyden sağ kurtulmayı başarırca, bu yüzden ona kin besleyecekti.

Raegan ciğerlerine derin nefesler çekmeye çalışarak Emrys'i görmezden geldi ve bunun yerine kendini Maelona'yı görmeye hazırladı. Zihni teyzesinin burada bulunma nedenlerini ve gerekçelerini hesapladı ve hepsine yanıt vermek için mücadele etti. Göğsündeki o yumuşak, ağırlı boşluğun Maelona'nın gelişini nasıl karşılayacağını belirlemesine izin veremezdi. Artık bir Kahin tarafından kadife koridorda sürüklenen bir kadın olamazdı. Yelkenlerinde Fetih Rüzgârları yoktu. Bu ölümcül sularda kendi rotasını çiziyordu.

Ama sonunda geniş antreye döküldüler; bir tarafta çayhanenin kapıları, diğer tarafta Hiraeth'in devasa, süslü ve şüphesiz antik kapıları vardı. İçeri girerken onları bu şekilde görmemişti; kapılar en az yirmi metre uzunluğundaydı ve çoktan unutulmuş bir tür metal işleme tekniğiyle dövülmüşlerdi. Yaşayan alıçlar, yılların kararttığı gümüşten sarmaşıklarla iç içe geçmiş, aşılmaz ve ürkütücü bir duvar oluşturunuyordu ama yabancı, insanlık dışı bir şekilde çarpıcı derecede güzeldi.

Emrys ona doğru sert bir bakış atarak kapılara doğru uzandı. Onları dramatik bir vınlamayla açmak yerine, parmaklarını Raegan'ın fark etmediği küçük bir metal mandalın etrafına doladı. Çekti ve alıçların bir bölümü kayarak, kapı içinde bir kapıyı, Hiraeth'in kapılarının diğer tarafında nelerin beklediğine dair gizli bir bakışı ortaya çıkardı.

Raegan ileri atıldı ve bakmak için çabalarırken omzunu Emrys'e çarptı. Ve orada, muhtemelen boş bir çayırda, rüzgârlı bir bozkırda ya da unutulmuş başka bir yerde duran Maelona'ydı.

Başka bir Overhill'i tüketmeye cüret eden herkese savaş baltası indirecekmiş gibi görünen gümüş iplikli tanrıça gitmişti. Onun yerinde, koğuşların hemen karşı tarafında bir ağaç gövdesine yaslanmış tehlikeli derecede ince bir yaratık vardı.

Bir an için bunun sadece güneş ışığının tenine vurması olduğunu düşündü ama Raegan daha yakından bakınca Maelona'nın iki gözünün de morarmış olduğunu, birinin neredeyse şişerek kapanmış olduğunu ve alnında sivri, enfeksiyonlu bir kesik olduğunu gördü. Eğer Raegan yanılmıyorsa -ki bu tür konularda nadiren yanılırdı- Maelona'nın üzerinde birbirlerini son gördükleri zamanki kıyafet vardı ama şimdi her yer kir ve kanla kaplıydı.

Emrys kısa ve düzgün bir ses tonuyla Raegan'a, "Bizi göremez ya da duyamaz," dedi.

Maelona eski Bekçi'nin sözlerine rağmen birdenbire, "Raegan," diye homurdandı, gözleri bir şey arıyor ama elbette bulamıyordu. "Raegan, eğer buradaysan, lütfen. Eğer beni içeri almazsan, beni bulurlar. Alanna beni dışarı çıkardı. Alanna beni getirdi ..." Maelona'nın bedeni eğildi, bir dizi büküldü ve ağacın kenarından aşağı kaydı, giderken kabuklarını soydu.

Eğer bu bir performanstıysa, müthiş bir işti ve Raegan'ın düz nişancı Maelona'nın yapabileceğini düşündüğünden daha iyiydi. Eğer Maelona'ysa.

"Bu o mu?" Raegan Emrys'e sordu. "Koğuşların ötesinden söyleyebilir misin?"

Ona baktı, çenesi çalışıyordu. Sonra iş ceketinin cebinden narin gümüş gözlüklerini çıkardı ve sanki Raegan'ın yaşayan son akrabalarından birinin kurtarmak için ellerinin altında olup olmadığına karar vermek değil de, özellikle güzel bir çiçeği incelemek üzereymiş gibi yüzüne kaydırdı.

"Hiçbir cazibe görmüyorum," diye mırıldandı klinik, lenslerinin kenarına dokunarak. "Gerçek bir tıbbi sıkıntı içinde."

Raegan'ın kalbi küt küt atmaya başladı ve Maelona'ya döndü. Teyzesi dizlerine kadar çökmüştü ve başı öne eğikti. Raegan nefesini verdi ve sonra ikinci görüşünü çağırmaya çalıştı. Bir an için dünyanın üzerinde bir mercekle kayarak her şeyi garip tonlara ve gölgelere bürüdü. Dişlerini sıktı ve Maelona'yı incelemeye başladı ama sonra görme yetisi elinden kayıp gitti.

"Siktir," diye hırladı Raegan, yumruklarını kıvırıp tekrar denedi. Bazen Mühür'ü çıkardığına pişman oluyordu, çünkü bir zamanlar nasıl nefes almak kadar kolay büyü yaptığını şimdi çok yakından hatırlıyordu.

Görüş gelmedi. Ama onun yerine içinde bir içgüdü yükseldi, saf sezginin şarap karası dalgası ve önündeki kadının kırık formunun Maelona Overhill olduğunu şüphesiz biliyordu.

"Koğuşları açın," dedi Raegan. "Onu içeri alın."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Emrys ona doğru dönerek, "Aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Koruyuculuk yemini etmiş bir ölümlüyü korumalarımın içine sokmayacağım. Hiraeth'in kendisinin böyle bir şeye izin vereceğinden bile emin değilim. Geçen geceki *arkadaşın* sadece gölge giyimli olduğu için bu kadar iyi dayandı."

Ve çünkü kadim, efsanevi Kapılar Bahçesi Alanna'yı içeri almış ve Raegan'ı doğrudan ona götürmüştü. Damarlarında buz gibi bir öfke kabardı ve gözlerini Maelona'dan ayırmak ona acı verse de Emrys'le yüzleşmek için döndü. "Hatırlarsın," dedi çenesini kaldırıp onun gözlerine bakarak, "ben Tepenin Kraliçesi'yim, Ormanın Cadısı'yım ve eğer Kader buna izin vermeyecek kadar dehşete kapılmasaydı, senin Yüce Leydi'n olurum. O yüzden açın. Bu. Lanet. Koğuşları."

Raegan zihninin bir köşesinde, kendisinden en az bir baş daha uzun olan eski Bekçi'yle neden birdenbire göz hizasına geldiğini anlamadı. Ama sonra adamın gözlüklerinin arkasından bakışlarının genişlediğini gördü ve ayaklarının yerden tamamen kesildiğini fark etti. Gazeteci duyuları ne kadar da ilgi çekici bir görüntü diye çınladı. Sıradan bir kadın, döktüğü gözyaşlarından gözleri hala şiş, büyük boy yün bir kazak giymiş ve üç numara büyük Wellie'lerin üstüne tıktırılmış bol bir kot pantolon giymiş, bir tür intikamcı hayalet gibi yerden yükseliyor.

"Eğer Adalar'daki son Fey şehrine kıyameti davet edersen, seni sorumlu tutarım," dedi Emrys ona, sesi sabitti ama dişlerini görebiliyordu.

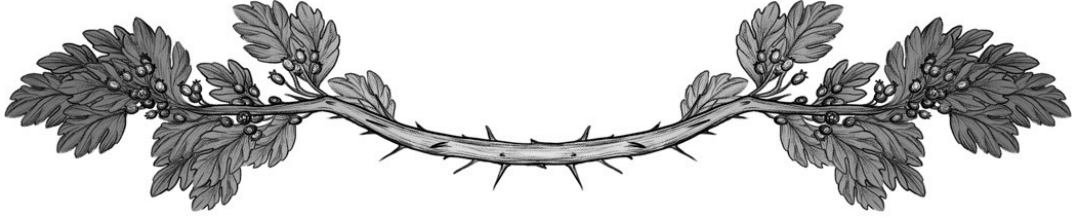
"Fark etmediysen," diye hırladı, "suçluluğumu zincir zırhı gibi takıyorum ve günahlarımı bir silah gibi kullanıyorum. olsun, Emrys. Eğer

Yanılıyorum, onu da cephaneliğime ekle."

Eski Muhafız'ın köşeli yüz hatlarında saygı gibi bir şey belirmiş olabilirdi ama sonra ifadesi yumuşadı ve başını eğdi. "Öyle olsun," diye yineledi.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

I Sonunda, Emrys ve Raegan Maelona'yı kapılardan sürüklemek zorunda kaldılar. Teyzesinin bilinci zar zor yerindeydi, gidip geliyordu ama bir noktada Raegan'ı tanır gibi oldu ve biraz rahatladı. Onu çekerlerken Raegan'ınki nazikçe, eski Gardiyan'ınki o kadar nazikçe değildi, kapılar yumuşak bir iç çekişle arkalarından kapandı.

İnanılmaz derecede yüksek tavanlı ve çıplak taş duvarlı o küçük, kare odada tüm dünya nefes alıyor gibiydi. Sanki havadaki tüm oksijen sıkılmış gibi, alan kısıtlayıcı ve dar bir hal almıştı. Raegan gerildi ve Maelona'yı daha sıkı kavradı. Ya Hiraeth girişine izin vermezse? Gölgelerle kaplı bir Koruyucu kadın için ihaneti tartışmak üzere nispeten güvenli bir buluşma yeri sunmak bir şeydi. Yeminli bir düşmanın şehrin kutsal mekanına girmesine izin vermek ise tamamen başka bir şeydi.

Emrys, Maelona'nın sallanan başının üzerinden, *"Sana söylemiştim," dercesine* Raegan'a sert bir bakış fırlattı. Raegan sakın görünmeye çalışarak gözlerini ona dikti ama elleri çoktan nemlenmiş, kalbi göğsünde sıkışıp kalmış minik bir kuş gibi çırpınmaya başlamıştı. Arkalarında alıç dalları sürünüyor ve sıklaşıyordu.

"Hey," diye tükürdü Raegan, sanki başlarının üzerindeki karanlıkta Hiraeth'in bir avatarının yüzdüğünü görecekmış gibi yukarı bakarak. "Benden hoşlanıyorsun, değil mi? yarıyor muyum? Ben sadece bu kadın sayesinde hayattayım. Bırakın ona yardım edeyim. Ayrıca, ne kadar berbat durumda olduğunu görüyor musun? Protektora ona bunu yaptı çünkü o bir hain."

Bunun üzerine boğucu hava gevşer gibi oldu, oda aniden birkaç metre daha genişledi. İleride, Hiraeth'e açılan ağır ahşap kapılar

Raegan Şimdiye kadar onların gözden kaybolduğunu fark etmemişti. Nefes verdi, görüşünü siyah noktalar kaplamıştı.

"Teşekkürler," dedi, minnettarlığını nereye yönelteceğinden emin olamadan, Maelona'yı kaldırıp ilerlemeye başlamadan önce. Emrys nefesinin altından bir Şeyler homurdandı ama teyzesinin topallayan kolunu omzuna atarak üzerine düşeni yaptı.

"Hiraeth Şimdiye kadar ona izin vermiş olsa bile," dedi Emrys uzun koridorda ilerlerken, "alıçlara onun kanını verdiğimizde nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum."

"O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz," diye homurdandı Raegan, kasları bugün yaptığı fiziksel aktivite miktarından dolayı umutsuzluğa kapılmıştı. Oberon'dan onu eğitmesini istemesi gerekiyordu. Zihnini yararsız anılar dolduruyordu

-Büyülerine çok fazla güvendikleri için savaş alanında sonlarıyla karŐılaŐan büyücüler.

Yıkık tapınağın kapısı nihayet göründüğünde, Raegan rahat bir nefes aldı. Şimdiye kadar çok iyiydi. Kadim, ilkel bir Şehrin onayını ve kabulünü arzulayacağını hiç düşünmemişti ama son zamanlarda çok garip Şeyler olmuştu.

"Yine masa, sanırım," dedi Emrys kapıdan geçerken. "Sadece onu izleme büyülerine karşı kontrol etmek için."

"Ve ciddi yaralanmalar," diye tersledi Raegan, Maelona'yı büyük masanın üzerine kaldırırken nazik olmaya çalışıyordu. Teyzesi bir deri bir kemik gibi görünüyordu, ama onda bir ağırlık, bir kas ve meydan okuma hatırası vardı.

Maelona'nın sağ tarafında hayati tehlike arz eden bir yara olup olmadığını inceledi ve hiçbir yara bulamadı, ancak teyzesinin başparmağının birkaç kez kırıldığını ve yanlış bir Şekilde yerine oturtulduğunu gördü. Yüzü buruştu. Maelona'nın ayak bileği de ŐiŐmiŐti, daha yeni bir burkulmaydı, muhtemelen Koruyucu'nun zindanlarından Hiraeth'in alıçlı kapısına kaçarken olmuştu.

Sessizce çalışan Raegan, Emrys'le yer deĐiŐtirip araştırmasını tekrarladı ve çürük bir köprücük kemiği ile birkaç kas teliyle sallanan bir serçe parmağı buldu. Sertçe yutkundu ve zihninin bir yerlerinde kilitli kalmış olan insan anatomisi hakkındaki kapsamlı bilgisini bulmak için mücadele etti. Raegan'ı Şaşırtacak ve sevindirecek Şekilde, onu buldu ve hemen işe koyuldu - Maelona'nın serçe parmağını yeniden taktı, başparmağını sıfırladı, siyah gözlerini ve yüzündeki yarayı tamamen sildi.

"İzleme büyüsü yok," diye onayladı Emrys, sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Hadi onu yerleştirelim. Sonra sen ve ben uzun bir konuşma yaparız."

"Elbette," dedi Raegan, çünkü başı dönüyordu ve sersemlemiş hissediyordu. Kafasının içinden bir ses, "*Çok fazla, çok hızlı,*" diye bağırdı. Dişlerini sıktı ve gözlerini birkaç kez hızla kırıştırdı.

"İyi misin?" Emrys kaşlarını kaldırarak ona sordu.

"Peki," diye cevap verdi, sırf iyi bir önlem olsun diye alay etme dürtüsüyle savaşıyor. Çenesini dişlerini sızlatacak kadar sıkı tutan Raegan, Maelona'nın kollarından birini omuzlarına almak için öne doğru eğildi. Tam bunu yaparken kadın kıpırdandı, göz kapakları titriyordu. Sonra Maelona Raegan'ın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı ve tam bir irade gösterisiyle kendini yarı yarıya doğrultmaya zorladı.

Teyzesi, Raegan ve Emrys'e bakarken şaşkıncı derecede sakindi. "Oh, iyi," diye mırıldandı Maelona. "Muhafızlar bana ulaşmadan önce sana ulaştım. Biraz kötü haberim var. Avalon'u aradığınızı biliyorlar."

Raegan irkilerek bir adım geri çekildi, kanı aniden damarlarında soğuk ve yoğun bir şekilde akarken, binlerce iğne derisine kızgın bir şekilde battı. Dünya tehlikeli bir şekilde eğildi ve dili aniden ağzına sığmayacak kadar büyük geldi.

Maelona tekrar masaya yığılmadan önce Emrys bile işe yarar bir soru sormadı. Emrys teyzesinin omzunu sarsarak onu yeniden uyandırmaya çalışırken, Raegan'ın zihni ağır ağır ilerliyor ve ona hiçbir şey sunmuyordu. Ancak Emrys'in itip kakmaları şiddete dönüşmeye başladığında Raegan içine düştüğü trans halinden sıyrıldı ve Emrys'in ellerini itmek için uzandı.

"Onu daha rahat bir yere götürebilir miyiz?" Raegan sordu, sözcükler yavaş ve geveleyerek çıkıyordu.

Emrys onu düşündü, bir kaşı yine kalktı ama yüz ifadesinde başka bir değişiklik olmadı. Döndü ve soğuk ocağın yanındaki iki koltuğa tembel bir el salladı. Bir anda onun yerine bir divan uzandı ve şöminenin alevi kükreyerek canlandı.

Maelona'yı bu kez tek başına kucağına alırken, "Benden onu üst kata, yaralı kralımızın kolayca ulaşabileceği bir yere koymamı istemeyin," diye uyardı.

Raegan kısmen mide bulantısı, kısmen de sesine sinen suçlama nedeniyle yüzünü buruşturdu. "Bunu isteyeceğimi nereden çıkardın?"

"Sadece açıklığa kavuşturmak istedim," diye cevap verdi Emrys, Maelona'yı divanın üzerine yerleştirirken. Raegan, teyzesinin botlarını çıkarmak ve onu Emrys'in getirdiği yün battaniyelerin içine sokmak için kendini sürükledi.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi eski Bekçi, kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak Maelona'ya bakarak.

Raegan biraz da isteksizce, "Yardıma için teşekkürler," dedi. Emrys cevap olarak sadece homurdandı. Baş dönmesi azalmıştı ama aniden çok ama çok yorgun düşmüştü ve gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Bu yüzden Emrys'e, küçük sohbetlerinden önce Oberon'u çabucak kontrol etmek istediğini söyledi, bu arada Maelona'ya iyi davranması için onu uyardı ve sonra merdivenlere yöneldi. Zengin incir halılar ve uykulu uykulu titreyen aplikler arasında yürümek hiç de adil değildi. Oberon'la paylaştıkları odaya kadar yürümeye devam etmek için kendini zorladı.

"Maelona geldi," diye duyurdu Raegan, uyanık ve burnu kitapta olan Kral'a. Ödünç aldığı Wellie'leri kapının yakınlarında bir yerde tekmeledi ve yatağa yığılmadan önce Oberon'un şaşkın ifadesini sadece birkaç saniye görebildi. Uyku bir koza gibi etrafını sarmış ve bir daha bırakmamıştı.

RAegan bağırsıklara uyandı. Bu kez kendi bağırsığı değildi ve tuhaf bir rahatlama hissetti. Yutkundu, ağzı kurudu ve sonra için kendini zorladı. Oberon gitmişti. Üzerine bir yorgan atılmıştı.

Bacakları yoktu ama hâlâ daha önce giydiği kot pantolonunu ve kazağını giyiyordu. Tapınağı uzun bir süre sessizlik kapladı ve sonra boğuk, yüksek bir ses kulaklarına ulaştı.

Oberon değil, diye düşündü ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallarken inledi. Başı pamukla doldurulmuş gibi hissediyordu. Muhtemelen Kral'ın birkaç hafta önce ona önerdiği büyülü egzersizleri daha fazla yapmalıydı. Belki biraz dayanıklılık kazanır ve sürekli bayılmaktan kurtulurdu.

"Bizi daha önce de mahvetti!" diye bağırdı biri -Emrys, tabii ki-, şimdi daha yakındaydı, belki de sahanlıktaydı. "Efendimiz, mantıklı düşünmeniz için size yalvarıyorum. İki Muhafız Birliği ajanı artık Hiraeth'in yerini biliyor. Bu çılgınlık."

Yine sessizlik. Raegan ayağa kalkmak için hamle yaptı ama dünya dönüyordu. "Tamam," diye mırıldandı ve tekrar yatağın kenarına oturdu. Dışarıdaki koridor birinin ağırlığı altında gıcırıyordu.

"Emrys," diye geldi Oberon'un sesi, ete saplanan bir hançerin sesiydi. "Bağırmayı kes."

Emrys yanıt olarak boğuk bir oflama sesi çıkarmış gibiydi. Daha fazla strateji geliştirecek zamanı bile olmamıştı ki Kral yüzünde bir fırtına koparak odaya daldı. Emrys arkasından geldi, yüzü kıpkırmızıydı. Raegan bir an için onun gözlerindeki dehşetin derinliklerini gördü; şimdiye kadar inşa ettiği her şeyi kaybedebilir, sevdiği herkesi yüzüstü bırakabilirdi. Onun güvensizliği karşısında hissettiği öfkeyi bastırarak iç çekti.

"Emrys," diye başladı Raegan, kafası biraz berraklaşmıştı. "Özür dilerim. Bu berbat bir durum. Bize evini açma nezaketini gösterdiğin halde seni çok fazla strese ve endişeye soktum. Her zaman en iyi seçimleri yapamayabileceğimi bilmeni istiyorum - bunu kabul edebilirim - ama aklımda her zaman nihai hedef var. Büyünün geri dönmesi için. Halkımızın özgür olması için."

Emrys soğukkanlılık maskesini tekrar takmadan önce bir an için şaşırmış gibi göründü. Bakışları, Raegan'ın anlamadığı bir nedenle başını eğip kaşlarını çatan Oberon'a kaydı.

"Hiraeth'i hatırlamıyorsun," dedi eski Bekçi, iş ceketinin bir düğmesiyle oynarken, "çünkü oraya dair hafızanı ben aldım. Buraya daha önce de gelmiştin. Oberon'la birlikte. Sen Titania'ydın, Seelie Kraliçesi. Neler olduğunu biliyorsun. Geçmişî deşmemize gerek yok. Hareketlerinizden şüphelenmemek benim için çok zor."

Raegan elleri titreyerek kot pantolonunun paçasından bir parça tiftik kopardı. Bu ne *cüret*? Onun anılarını çalmaya nasıl cüret eder? Neden tüm bu adamlar onun kafatasına ulaşp istedikleri her şeyi alabileceklerini düşünüyorlardı?

Ve tam da bunu söylemek için çenesini kaldırdığında, bakışları Kral'inkilerle - bulutlu gökyüzünün altındaki bir okyanusun sakin dalgaları, gelgit göğsünün derinliklerindeki o yumuşak, gizli yeri çekiyordu. O kör, kaynayan öfkesini, deniz rüzgârına kapılmış ipek bir kurdele gibi bıraktı.

Raegan ellerini bacaklarının yanındaki yorganın üzerine koyarak, "Geçmişî deşmeyelim," diye onayladı. "Çünkü anılarım konusunda biraz hassasım ve onları alman beni gerçekten üzdü. Ama sadece Hiraeth'i korumak istemeni anlıyorum. Ben de bunu istiyorum. Emrys, hâlâ Koruyuculara bağlı olan bir gölgeyürüyüşçünün gücümüze neler katacağını bir düşünsene. Ve Maelona'nın engin bilgisi. Bu *her şeyi* değiştirebilir."

Durakladı, Emrys'e şöyle bir bakarken kelimeler boğazında düğümlendi. Yüz ifadesi hafifçe yumuşamış, çenesi artık ileri geri hareket etmiyordu.

"Ama yanılıyor olmaktan çok korkuyorum," diye fısıldadı Raegan, konuştuğunun farkına bile varmadan. "*Yine.*"

Emrys keskin bir nefes aldı. Yanındaki Kral sessizdi ama tüm dikkati Raegan'ın üzerindeydi. Raegan onun renginin öncekinden daha iyi görüldüğünü fark etti. Yakın mesafeden bir tüfek darbesi alıp da bu kadar çabuk ortalıkta dolaşabilmesi biraz dehşet vericiydi ama aynı zamanda biraz da sıcaktı.

"Ben de korkuyorum," dedi Emrys sonunda, koyu kahverengi gözleri ilkbaharda toprağın ilk çözülüşü gibi daha sıcaktı şimdi. "Aslında dehşete düştüm. Ama haksız değilsin. Bu her şeyi değiştirebilir. Ancak bunu *birlikte* yapmalıyız, anlıyor musun? Bin yıllık tarihi tek başına düzeltemezsin. Hiç kimse düzeltemez. Lütfen denemeyi bırak."

Raegan'ın kürek kemikleri arasındaki yere rahatlık gibi bir şey yerleşti. Zayıftı, bir uçurumun üzerinde narince gerilmişti ama yine de oradaydı. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Bu sefer farklı," dedi, sözlerinin doğru olmasını umarak. "Philadelphia'daki Bekçi bile öyle söyledi."

"Belki de," dedi Emrys gözlerini kısarak ve gözlüklerinin köprüsünü düzelterek, "bu sefer hepimiz farklı olduğumuz içindir."

Bu ifadenin umudu göğsünde kabarmıştı - direniş nihayet ihtiyaç duyduğu gücü toplamış, geçmiş tarafından dönüştürülmüş ve artık ihtiyaç duymadığı her deriyi dökmüştü. Belki bu sefer başarabilirlerdi. Özellikle de Alanna'nın-

"Bekle," dedi Raegan, dik otururken, ateş gibi bir ürperti teninde geziniyordu. "Saat kaç?"

"Neredeyse gün batımı," dedi Oberon bir sıçrayışla, az önce onunla aynı şeyi fark etmişti. "Gitmeniz gerekiyor."

Raegan yataktan kaydı, bacaklarının titrediğini ama çalıştığını görmekten mutluydu. Tekmeleyerek çıkardığı botlarına uzandı ve ayaklarını içine soktu. "Hayır," dedi, muhtemelen manik bir sırtıışla iki inanılmaz güçlü yaratığa bakarak. "Gitmemiz gerek."

Oberon bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama sonra gülümsemekle yetindi. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı ve bunu görmek Raegan'ın göğsünde bir sıcaklık yarattı.

"Pardon, nereye gidiyorsun?" Emrys gözlüklerini tekrar iş ceketinin cebine sokup endişeyle ikisinin arasına bakarak sordu.

"Gölgeyürüyen'in geri dönmesi gerekiyor," diye yanıtladı Kral, Raegan'ın arkasındaki kapıya doğru ilerleyerek. "Eğer Bahçe onun için açılırsa. Bizim için."

"Protectorate gölge yürüyüşçüsü *geri* mi geliyor?" Emrys ses tonunda bir parça umutsuzlukla sordu ama Raegan kapıdan çıkıp koridorda koşmaya başladığında onun ayak seslerini duydu.

"Konuşacak daha çok şeyimiz var," diye cevap verdi Raegan, merdivenlerden aşağı yuvarlanırken dengesini korumak için sahanlığa çarpıp tirabzana tutunarak. "Devrim, yani."

"Bu konuda rahat mısın, Emrys?" Oberon bilmek istiyordu, sesi merdivenlerin yukarısından geliyordu.

"Rahat mı?" Emrys, sesi her zamankinden yarım oktav daha yüksek çıkarak sordu. "Tanrılar aşkına, hayır. Ama belki de ... belki de bu iyi bir şeydir. Belki de sadece Hiraeth'in hayatta kalabileceği fikrine fazla alışmışımdır. Bu kurtuluş sadece bir rüyaydı."

Raegan merdivenin dibindeki taş zemine çarptı ve yorgun bedenini büyük odaya doğru itti, Maelona'nın divanın üzerindeki yüzükoyun yatan halini görünce durdu. Teyzesi yün bir battaniye ve yorganın içine sokulmuş, başı kadife bir yastığa yaslanmıştı. Mışıl mışıl uyuyordu, derin nefes alışları tüm katmanların altından bile görülebiliyordu.

"O iyi olacak," diye mırıldandı Oberon, Raegan'ın omzuna dokunarak. "O seçimlerini ve fedakârlıklarını yaptı. Şimdi bizim işimiz buna değdiğinden emin olmak."

Raegan dönüp ona baktı, duygudan boğazı düğümlenmişti. Onun sözleri, babası hakkında duyduğu endişeyi yankılamıştı; yaptığı her şey boşa gitmişti. Ve işte Unseelie Kralı'nın kendisi, başka bir Overhill'in daha böyle bir kadere boyun eğmemesi için elinden geleni yapıyordu.

Başını salladı, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve Tapınağın ön kapısına doğru ilerledi. Emrys çoktan oradaydı ve büyülü pelerinlerden birini omuzlarına atmıştı.

"Oberon gerçekten de burada kalmalı," dedi eski Bekçi, kralının bu öneriye uymasını hiç beklemediğini gösteren bir ses tonuyla. "Yapmalıyım,"

diye onayladı Oberon, ama sadece pelerinine uzanmak için parmaklarını Raegan'inkilerden ayırdı. Raegan onun bu cevabı karşısında kendi kendine gülümseyerek

kumaşı kendi omuzlarına örttü. Sonra üçü birlikte Hiraeth sokaklarına çıktılar.

Bu saatte arnavut kaldırımlı patikalar Adil Halk'la doluydu, şehir incecik bir sisle kaplıydı. Hiraeth'te Raegan'ın inanmaya cesaret edemeyeceği kadar çok küçük çocuk vardı; bu da halklarının güce aç tanrıların ve yanlış yönlendirilmiş insanların arzularına bu kadar kolay kapılmayacağını bir kanıtıydı. Tapınağın durdu, önünden geçip giden kalabalığı izledi ama her zaman yaptığı gibi yüzlere bakmaya gerek duymadı. Kalbi iyi bir şekilde çarpıyordu.

Ve sonra, kaldırım taşları arasında öyle bir şey gördü ki, anlamak için uzun, sıçrayıcı bir an geçirdi; Hiraeth'in Fey'i ve Kapılar yok edildiğinde geleceğin neye benzeyeceği hakkındaki tüm varsayımları inanılmaz derecede aptalca ve dar görüşlü hissettiriyordu.

"Ölümlüler Hiraeth'e kabul ediliyor mu?" Raegan boğazı düğümlenerek Emrys'le yüzleşmek için döndü. Bir zamanların Bekçisi'nin bakışlarını uzun süre üzerinde tutamadı; kalbi sokağın karşısına dönüp kan kırmızısı şakayıklarla dolu kovalar hazırlayan ölümlü çiçekçiye bakmayı arzuluyordu.

"Elbette," diye cevap verdi Emrys, ses tonunda gerçek bir şaşkınlık vardı. "İnsanlık hiçbir zaman bizim düşmanımız olmadı. Pek çok ölümlü de en az Feyler kadar Koruyucuların tehdidi altındadır. Hiraeth halkını büyü birleştirir, ırk ya da kan değil."

Nefesi boğazında düğümlendi ve Oberon'un boştaki elini -diğeri hâlâ askıdaydı- onunkine doladığını hissetti. "Farkında olmadığını bilmiyordum," diye mırıldandı, parmakları Raegan'ın zihnini bomboş, bembeyaz ve aç bırakacak şekilde bileğinin alt tarafını okşuyordu. "Ama Emrys'in anılarını aldığını bildiğim için bunu yapmalıydım. Hiraeth ihtiyacı olanlar için bir sığınaktır. Büyünün yönetici bir sınıf tarafından kilit altında tutulmaması gerektiğine inananlar için."

"Doğru," dedi Raegan boğazını temizleyerek ve kirpiklerinde biriken gözyaşlarını kırıştırarak. Neden daha önce gözlerini açıp *bakma* zahmetine katlanmadığını bilmiyordu - dün geceki yürüyüşünde ölümlülerin yanından geçmişti. Ama tanrılar, öfkesi onu tamamen kör etmişti, değil mi? Kahin'in sözleri tekrar aklına geldi: Öfke, onu kontrol ettiğimizde yararlı bir araçtır ama bizi kontrol ettiğinde değil.

"Yani," diye devam etti Raegan, göğsünün derinliklerinde gömülü olan umut tohumu büyüyerek, "geçen gece Bahçe'yi bulmam biraz zaman aldı. Bir yürüyüşe çıkmış olabiliriz."

"Bence yolu sen göstermelisin," dedi Emrys başına çekerek. "Daha önce senin için açılmıştı. Eğer Hiraeth Alanna'yla konuşmaya devam etmeni istiyorsa, seni ona götürecektir."

Raegan başıyla onayladı, önce sola sonra sağa baktı. Geçen sefer sola dönmüş, tepeden aşağıya, şehrin ticari bölümüne doğru kıvrılmıştı. Ama bu gece, diğer yöne döndüğünde beklenmedik bir şeyle karşılaştı

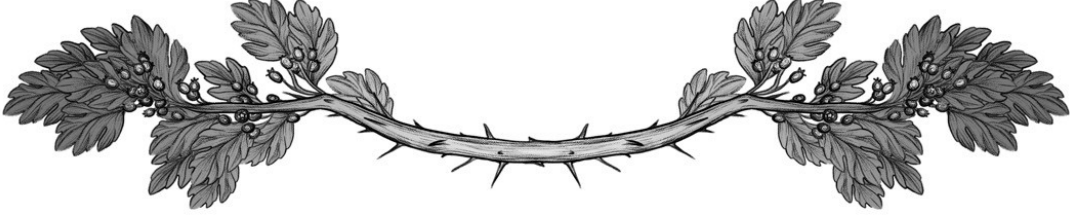
-İlerideki lamba ışığında bir güvenin kanat çırpışı. Soluk yeşil, eğer sadece hayal etmiyorsa, narin kıvrımın üzerinde ikiz ay. Sertçe nefes aldı. Belki de İkarus'tu, tam da bin yıl sonra ilk kez güneşin sıcaklığına ulaştığını düşündüğü anda düşmeye mahkûmdu.

Belki de değildir. Belki de hikaye bu sefer farklı bitmiştir.

"Bu taraftan," dedi Raegan, kapıların bir kez daha kendisine açılmasını umarak sisin içine doğru adım atarken.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

"M y tanrılar," diye mırıldandı Emrys, sözleri durgun, ağır sisin üzerinde süzülüyordu. Üçünün önünde Kapılar Bahçesi duruyordu; salkım söğütler mavi, yeşil ve gümüş renginde , stilize kapılar. "Bahçeyi en az yüz yıldır kimse görmedi."

Raegan omuz silkerek, "İşte burada," dedi ve metal kapıların bir tarafını sallayarak açtı. Bir önceki gece olduğu gibi nemli patlıcan yaprakları ve yağmurdan ıslanmış ağaç kabuklarıyla kaplı bahçeye adım attı. Kral onun yanında duruyordu, pelerini hâlâ göğsüne sargılı olan kolunu gizlemek için düzenlenmişti. Peri ışıkları altında yüzünün keskin açıları daha da belirginleşiyor, daha da insanlık dışı bir hal alıyordu. Raegan onun vahşi güzelliğine ve sonra da ona duyduğu daha da şiddetli aşka hayret etti.

"Geçen sefer alıçların yanında olduğunu söylemiştin, değil mi?" Emrys kapılardan geçip patıkaya doğru yürürken sordu. Bakışları genişti, Raegan'a sonunda her şeyin yoluna girebileceğini hissettiren bir tür çocuksu merak yüz ifadesini kaplamıştı.

"Evet," diye kabul etti ve bahçenin derinliklerine doğru ilerledi. İleride patikanın daraldığını, yaşlı ağaçların ileride bir gölgelik oluşturduğunu gördü. Ağaçların arasından esen şiddetli rüzgâr giysilerini yırtıyordu. "Hâlâ geride durmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Onu korkutmak istemem."

Ne Kral ne de Emrys aynı fikirdeydi ama aynı *fikirde* olmadıkları da söylenemezdi; kişilikleri düşünüldüğünde bu Raegan için daha önemli görünüyordu. Yolda saygıyla ilerledi, adımları sürekli olarak

Hızlı ve yavaş arasında gidip gelen bir telaş, Alanna'nın dönüp dönmediğini görme ihtiyacı, onları sadece dehşetin beklediğine dair derin bir korku.

Ama ölü revağa vardığında bahçe sessizdi. Alıçlar olması gerektiği gibiydi, üzerlerinde garip gölgeler yoktu, Alanna'nın cömert kalçaları salınmıyor ya da saç örgüleri sırtından aşağı zarıfçe dökülmüyordu.

"Gün batımı mı dedi?" diye sordu Kral, sesi alçaktı.

"Evet," diye cevap verdi Raegan, Hiraeth'in sis ve yağmur tacının altında zamanı ölçmek zor olsa da gökyüzünde görebildiği kadarını tarayarak.

"birkaç dakika var," dedi Emrys, sesi mesafeliydi. Raegan döndüğünde, eski Bekçi'nin yavaş bir daire çizerek döndüğünü ve utanmaz bir merakla bahçeye baktığını gördü. Raegan, her şey cehenneme dönerse, en azından bunu ona verebileceğini düşündü. Kukuletasını geri iterek büyüünün düşmesine izin verdi ve Emrys'in de aynısını yapmasını izledi.

Tekrar alıç duvarına doğru ilerledi ve gözlerini imkânsız yapıda gezdirdi. Bir peri masalından fırlamış gibiydi; şehri avucunun içinde tutan kalın, eski uzuvlardan oluşan bu yapının büyüklüğünü ve genişliğini algılamakta zihni neredeyse başarısız oluyordu.

O anda hava değişti, rüzgâr durdu. Petri kokusu ve altında ezilen nemli yapraklar Raegan'ın burnunu doldurdu, şehrin sokaklarının dumanı ve sıcaklığı çok geride kaldı. Bakımlı ve düzenli olmasına rağmen bu bahçenin vahşi bir yer olduğunu fark etti. Yüzünde kibarlık vardı ama kalbi güzelavrat otu çiçeği ve baldıran otu kökünden ibaretti. Raegan gülümsedi.

Sonra alıçlar tıpkı daha önce olduğu gibi parıldadı. Üç kadim şey, yer olmayan bir yerde, zamanın dışında bir zamanda nefeslerini tuttu. Raegan geleceğin bu ana bağlı olduğunu hissetti, sanki bu işi başarabilirlerse tüm İplikleri örgüyü daha iyi hale getirebilirmiş gibi. Eğer buna layık olduklarını kanıtlayabilirlerse. Eğer Feyler yüzyıllardır süregelen küskünlüklerini ve husumetlerini bir kenara bırakırlarsa, eğer Koruyucular'ın ölümlüleri sonunda kendi zulümlerine yardım etmekten bıkmışlarsa.

Raegan'ın yan tarafındaki ölü revak titredi ve ardından, sanki cıvaya batırılmış ya da gümüş ipekle örtülmüş gibi görünen bir kadın, alıç dallarındaki bir açıklıktan içeri girdi. Raegan nefesini tuttu. Emrys revağın diğer tarafında durdu ve Kral akıllıca bir hareketle ağaçların gölgesinde kayboldu, kapüşonunun büyüyle gizlendi.

"Alanna," diye seslendi Raegan, sesi biraz titriyordu.

"Raegan," diye seslendi Alanna, Emrys'i görmeden önce birkaç adım ilerledi. Sonra dondu kaldı, genç yüzü korkuyla kaplanmıştı.

"Bu Emrys," dedi Raegan hemen, Alanna'yı dikkatle incelemesine rağmen. "O bir arkadaş. Bizim yaptığımız şeyi istiyor."

Alanna temkinli bir şekilde, "Yalnız buluşacağımızı sanıyordum," dedi ama yine de sözünü sakınmadı. Uzun örgüleri bu kez zarif bir topuzla bağlanmıştı. Giysileri gölgesinin parlaklığı altında tam olarak görünmüyordu ama Raegan'a öncekinden daha rahatmış gibi geldi.

"Özür dilerim," dedi Raegan, ciddiydi. "Her şeyi tek başıma yapmaya çalışıp duramam. Umarım sen de bin yaşına gelmeden bunu anlarsın."

Alanna hafifçe gevşeyerek gülümsedi. "Maelona sana ulaştı mı?"

"Evet," diye yanıtladı Emrys, ses tonu hafifti. "Teşekkür ederim. Bunun Raegan için anlamı büyük."

Alanna başını eğdi ve öne doğru en küçük adımı attı. "Onu bir hain olarak idam edeceklerdi. Bekleme bloklarında arkadaşlarım var. Bu bir kaza gibi görünmeli - vardiya değişiminde bir hata, şanslı bir fırsat."

"Onu dışarı çıkararak kendini tehlikeye attın mı?" Raegan bilmek istiyordu. Parmakları yumruk haline geldi. Artık buna son verilmeliydi, Protektora kendini zenginleştirmek uğruna istediği her şeyi yiyip bitiriyordu.

"Muhtemelen," dedi Alanna sinsi bir gülümsemeyle, bir omzu onun kulağına değiyordu. "Kendini riske atmadan darbe yapmak zor, değil mi? Ama senin ailen olmasının ötesinde, davamız için yararlı biri. Çoğu saha ajanından çok daha uzun süre yaşadı. Bir şeyler biliyor."

Raegan ağırlığını değiştirerek, "Koruyucular'ın Avalon'u aradığımızdan haberdar olması gibi," diye önerdi. Ardından gelen sessizlik o kadar ağırdı ki, hafif hareketinin altındaki çakılların çıtırdadığını duyabiliyordu.

Alanna bakışlarını Emrys'e çevirerek, "Kesin değil," diye cevap verdi. "Bizim de Kehanetlerimiz var. Bu bana her zaman ikiyüzlü bir davranış gibi gelmiştir ama Koruyucuların işi bu. Kral ve Ölümsüz Cadı bu topraklara dönerse, bunun Avalon'u aramak için olacağına dair kesin bir inanç var."

"Koruyucuların Avalon'un nerede olabileceğine dair herhangi bir fikri var mı?" Emrys pelerininin altından gözlüklerini çıkararak sordu.

Alanna gözlerini kıstı. "Demek Avalon'u arıyorsun?" diye sordu, yüzünü bir sırtıma kapladı. Bu ifade, boş ve ölü alanın derinliklerinde saf oksijen gibiydi. "Neden?"

Raegan ve Emrys bakiştılar. Sessizlik karanlık bahçedeki darağacı gibi ağır ve suçlayıcı bir şekilde asılı duruyordu. "Ya bunun sebebinin Fey'in bu diyarla işinin bitmesi ve daha güvenli topraklar aramak istemesi olduğunu söylesek?" Emrys sordu.

Alanna bir varlıktan diğerine baktı. Bir esinti soluk pembe yaprakları patikada yuvarlayarak dñnyanın ucundaki bir bahçede toplanan küçük grubun tepesindeki ağaç dallarından yağın yağmuru salladı. Raegan nefesini tuttu.

Alanna sonunda kurnaz ve keskin bir ifadeyle, "Sanırım bu daha kabul edilebilir olurdu," dedi. "Ama ben buna inanmazdım."

Raegan yanağının içini ısırdı. Bahçeyi strateji geliştirmişlerdi -tabii ki geliştirmişlerdi- ama üçü de Alanna'nın gerçekte ne istediği hakkında çok az şey biliyordu.

O zaman siktir et, diye karar verdi Raegan. "Bundan ne istiyorsun Alanna?" diye sordu genç kadına doğru adım atarak. Söğüt dalları bir an için daha da parladı, sanki bahçe onaylıyormuş gibi.

Alanna, Raegan'ı şaşırtarak onu karşılamak için öne ıktı. Artık aralarında sadece birkaç metre vardı. Alanna Raegan'dan çok daha uzun boyluydu, çenesi kraliçe gibi eğikti. "İntikam," diye fısıldadı, sesi boğuk ve iğdi. "Beni annemden aldılar, biliyorsun. Beni babamdan uzaklaştırmıştı, onun Koruyucu soyu vardı. Ve beni bulduklarında, ona beni unutturdular. Onu öldürmediler, çünkü o iyi bir kozdu. Her zaman nerede olduğunu biliyorlar. Beni hizada tutuyor."

Raegan'ın boğazı daraldı. Yanındaki Emrys bile keskin bir nefes aldı. Gerçi Koruyucular'ın amacı *her zaman* zulüm olmuştu. Alanna'nın ellerini kendi elleri arasına almak için içinde garip bir istek uyandı. Ama yapamadı çünkü kadın gölgelerle kaplıydı, düşmana yemin etmişti ve henüz Raegan'ın güvenine sahip değildi.

"Çoėumuzun başka seçeneği yok," diye tısladı Alanna, cisimsiz haliyle bile gözleri söğüt-o-wisp ışığında yaşlarla parlıyordu. "İçinde Adil Halk'ın bulunduğu bir dñnyada ölümlüler için bazı korumalar olmalı - elbette olmalı. Ama *bu* mu? Koruyucular yüzlerce yıldır kendi çıkarları dışında hiçbir şeyi korumadı. Bu dñnyaya sadece sefalet getiren bir tanrıyla işbirliği yapıyorlar ve kimin acı çektiği umurlarında değil."

Raegan, Alanna'nın sözlerine, onları zehirli tohumlar gibi tükürüşüne sarıldı. Camlann Savaşı'ndan beri Overhills'in taktığı prangalardan pek çok ailenin kurtulmasına yardım edebilirdi. Parmaklarını bükerek dişlerini birbirine geçirdi. *Eğer* Alanna doğruyu söylüyorsa. Ama o

Maelona, onu Raegan'a gönderdi. Onlar için bir orduyla gelmemiştir. Yine de Raegan, Maelona'nın gözden çıkarılabilir olduğunu ve Koruyucuların bu hesaplı hamleyi yapabileceğini fark etti. Kuşkusuz akıllıca bir hamleydi.

"Sanırım sana inanmak *istediğimizi* söylerken hem Raegan hem de kendi adıma konuşabilirim," dedi Emrys, sesi yumuşak ve Raegan'ın hiç duymadığı kadar anlayışlıydı. "Sadece... Bu çok zor."

"İlk seçeneğimin lanet olası Adil Halk ile ittifak kurmak olduğunu mu sanıyorsun?" Alanna kollarını kavuşturup Raegan'ın omzunun üzerinden bakarak eski Bekçi'ye seslendi. "Ben de bundan hoşlanmıyorum."

Raegan nefes aldı, titrek ve kararsızdı. Bu babasını takip etmekten çok farklıydı - artık sadece onunla ilgili değildi. Şimdi bütün bir dünya narin, benekli bir yumurta gibi ellerinin arasındaydı. Tek bir yanlış hareket, tek bir tökezleme ile paramparça olabilirdi.

"Bir şeyi riske at, Alanna," diye önerdi, kadının hafifçe sürmeli iri kahverengi gözleriyle buluşarak. "Somut bir şey, üzerinde anlaştığımız bir şey. Zaten öldürmeyi düşündüğün bir köpeğe rastgele bir kemik vermek değil."

Alanna'nın yüzünde öfke belirdi ve Raegan'dan uzaklaştı. "Yeterince risk almadım mı?" diye sordu, sesi inançsızlığın sert bir törpüsüydü.

Belki de Raegan sonunda bir insan olarak büyüyordu, çünkü kendi öfkesi Alanna'ninkinin kıvılcımıyla alevlenmedi. Bunun yerine göğsüne hüznü doldu, gelgitler kaburgalarına tuz yapışmasına neden oldu. "Öyle," diye cevap verdi, gözlerinin arkasındaki yaşların diken diken olduğunu görünce şaşırdı. "Tanrılarım, yaptınız. Ve yine de senden daha fazlasını istemek zorundayım."

Alanna başını iki yana salladı ve geriye, alıçların arasındaki açıklığa doğru iki adım attı. "Benden ne isteyebilirsin ki?" diye sordu ama henüz gitmemiştir.

Raegan bunun büyük bir kumar olduğunu bilerek, "Bizimle bedenle konuş," diye önerdi. "Et ve kan. Gel çay içelim. Konuşun. Maelona'nın senin hakkında gerçek zamanlı olarak ne düşündüğünü görelim."

Alanna biraz daha dik durdu, kafasının içinde dişliler dönüyordu. Sessizce, Raegan'ın umudu arttı - gölge yürüyüşçüsünü yakalamış olabilirdi. Nefes aldı. Ve onu kaybetmek üzere olabilirdi.

"Ve Alanna, Kral'la tanışmalısın."

İntikamcı bir tanrıça gibi heybetli olan gümüş kefenli kadın, Raegan'a sanki onu cezalandırmak mı yoksa gülmek mi gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi baktı.

Yüzünü.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Alanna sonunda talepte bulundu ama yine de kendini tuttu. Alıçlara dönebilir, o ekmek kırıntısı işaretini bulabilir ve kıvrılan kolların arasında kaybolabilirdi. Ama yapmadı.

Emrys boğazını temizleyip konuşmak için ağzını açtı ama Raegan elini uzatarak Bekçi'ye anlamasını umduğu bir bakış fırlattı. "Aslında, evet, anladım," dedi Koruyucular'ın gölge yürüyüşçüsüne. "Ve dürüst olmak gerekirse, aklımı kaçırdığım için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bence sen de öyle hissedebilirsin."

Alanna'nın ağzı bir karış açık kaldı ve Raegan onun gençliğini o zaman anladı -yirmi beş yazlık bir yaratık, belki de daha az. Çalınmış bir kızlık, yeniden yazılmış bir kader ve şimdi burada Raegan, yaşayan, nefes alan şeytanla tanışmasını istiyordu.

Bahçe doğaüstü bir sessizliğe büründü, esinti durdu, sanki durdukları yer nefesini tutuyordu. Raegan da kendi nefesini tuttuğunu fark etti, kalbi göğsünde kaçak bir tren gibiydi. Sonra Alanna sessizliği bozdu, başını arkaya atıp kahkaha attı. Dizginlenemez bir enerjiyle çatırdayan bir ses, bir orman yangını gibiydi.

"Keşke annem bunu görebilseydi," diye başladı Alanna, gözleri tekrar Raegan'ın bakışlarıyla buluştu, alıçların gölge yürüyüşçüsünün formunun ana hatları ona bir müzede asılı duran, zafer pozunda resmedilmiş bir generali hatırlatıyordu.

Bahçenin derinliklerinde bir tilki ya da daha kötü bir şey çılgılık attı. Bunu bir çılgılık korusu izledi, boğazlar meydan okuma ve bitmek bilmeyen bir adalet acısıyla çiğdi. Serin bir esinti Raegan'ın ensesinden yukarı doğru süzülerek onu ürpertti.

"Annem," diye devam etti Alanna, Raegan'a doğru bir adım atarak, artık aralarında sadece birkaç santim vardı, "beni dışarı çıkardı çünkü Feylerle bir anlaşma yaptı. Onlar da bizi korudu. Anlaşmanın detaylarını bilmiyorum. Tek bildiğim Koruyucuların beni bulmasının tek sebebi anneme yardım eden Fey'i öldürmeleriydi. Her , yerimizi söylemeyi reddettiler. Ve bunun için öldüler. Gizlenme büyüsü de onlarla birlikte öldü elbette. İşleyicilerim bununla övündü. Bana Dönüşen dediler. Sanırım öyleyim. Sadece onların düşündüğü şekilde değil."

Birdenbire, güneşin ufukta yükselip dünyayı yeniden yarattığı o kutsal an gibi, Raegan bütün bir dünyaya baktığını anladı.

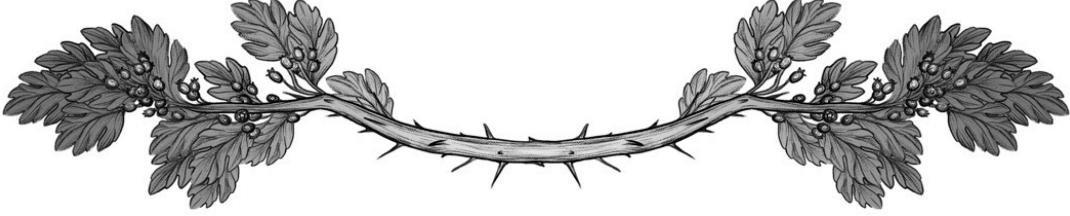
gözlerindeki devrim. Unseelie Sarayı'nın, kendi babasının ve Hiraeth halkının tüm çabalarına rağmen, bu kadın olmadan hiçbir şeyin onları özgürleştiremeyeceğini anlamıştı. Sesi gerçeğe benzeyen bu gölge giysili sel.

Emrys, Raegan'ın arkasından, "Unseelie Sarayı'nın Yüce Kralı, birlikte nasıl bir dünya yaratabileceğimizi tartışmak üzere sizi alçakgönüllülükle davet ediyor, Leydi Alanna," dedi ve onu şaşırttı. Sesi sisin üzerinde yükseldi, muhteşem, emin ve mükemmeldi. Raegan gülümsedi. "Kabul ediyor musunuz?"

Alanna sıırttı, karanlık bahçede gümüşten bir hançer. "Seviyorum."

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Raegan'ın sol botu çamurun derinliklerine battı, aynı anda rüzgar döndü ve onu daha çok küçük iğne batmaları gibi hissettiren yağmurla savurdu. Ödünç aldığı yağ tulumunu daha yakına çekti ve Oberon'a odaklanmaya çalıştı. uzun boylu form a az adımlar İleride. Ayak basmak ve yer Binlerce ve binlerce yıl önce Avalon'a açılan gizli bir kapı bulmak için çıkılan destansı bir arayışta Stonehenge'in mavitaşlarının çıkarıldığı yer çok

Kağıt üzerinde heyecan vericiydi. Gerçekte ise üşüyordu ve dizlerine kadar çamura bulanmıştı.

Eğer Muhafızlar'a dair herhangi bir işaret, en ufak bir şey olursa, Emrys ikisine de derhal oradan ayrılmaları için söz verdirmişti. Rainer onları Nehirler'de bekliyordu ve kaçmaları gerektiği anda bir yağmur damlasını çağırabileceğine yemin etmişti kelpie. Raegan ilk kez gerçekten kaybedecek bir şeyleri *olduğunu* hissetti: hâlâ uyuyan ve her seferinde sadece kısa süreliğine uyanan teyzesi, Alanna'yla her şeyi değiştirebilecek, filizlenmekte olan ittifak. Bir başka tırtıklı yağmur serpintisine karşı gözlerini kapattı ve bakışları Oberon'a kaydı. Ve *ona*. Onu kaybedebilirdi, diye düşündü. Genelde işler tersine giderdi ama yaralanması ona bunun bir garantisi olmadığını hatırlatmıştı.

Raegan böylesine karmaşık bir yarayı yakın zamanda rahatça iyileştiremeyeceğini anladığında, Emrys Hiraeth'in nüfusundan yetkin bir Fey şifacısı getirmişti. Hafızanın daha sonra alınmasını kabul edeceklerine dair söz vererek, onları Tapınağa getirdi. Muhafızlar'ın saldırısının verdiği hasar Oberon'un söylediğinden de kötüydü. Şifacılar ellerinden geleni yapmışlardı ama Kral'ın omuz ve göğüs kaslarını yeniden tam olarak kullanabilmesi aylar alacaktı.

Bu da çamurda debelenmemesi gerektiği anlamına geliyordu, ancak bu tür iddiaları görmezden gelmişti.

"Daha ne kadar var?" Raegan yağmur selinin arasından bağırdı. Oberon yavaşladı, dönüp ona baktı ama Raegan kapüşonunun ötesini pek göremiyordu.

"Sadece birkaç adım," diye yanıtladı Oberon, birlikte adım atmaya başladıklarında. Oberon ona daha idare edilebilir bir yol verdi, bu da onu kalın, diz boyu otların arasından yürümek zorunda bıraktı.

Raegan gözlerini kısıarak etraflarını saran karanlığa baktı ve sonunda ne aradıklarını anladı: Carn Goedog. Bir yamacın tepesinde, kırık dişler gibi topraktan dışarı fırlamış taşlardan bir taş duruyordu. Buranın vahşi bir yer olduğunu hemen anladı ve kemikleri uğuldadı.

Avalon'a açılan bir kapı içerip içermediği tamamen başka bir soruydu ve ancak gerçek bir incelemeye cevaplanabilecek bir soruydu. Etrafına bir göz atarak Muhafızlar'a dair herhangi bir ipucu aradı. Alanna'nın verdiği bilgilerle, Adalar'daki antik yerlerde birkaç şaşırtmaca düzenlemek için komplo kurmuşlardı. Oberon şelalelerde karşılaşmalarının sadece kötü bir şans olduğunu düşünüyor gibiydi; Koruyucular zaten bölgede devriye geziyordu. Raegan sadece bunun doğru olmasını umabilirdi.

Patika eğimli olmaya başladı ve dizleri protesto ederek ilerledi. Yine de, kalbinin derinliklerinde, çamur, tepe ve yağmurla savaşmayı, bir sonraki şeyi yapmaya tercih ederdi: Alanna ile Hiraeth'in eski Tapınağı'nda buluşmak. Raegan kendisinin ya da büyünün kendisinin Alanna'yı kaybetmeye katlanabileceğini düşünmüyordu. Tabii *eğer* gölge yryşs gerçekten de göründüğü *gibiyse*.

Raegan özellikle çamurlu bir yerde kaydı ve bir küfür savurdu. Kral onu dirseğinden yakaladı ve son tırmanışı yapmadan önce onu sabitledi. Umarım Maelona, Alanna'nın kendi bedeniyle Hiraeth'e geleceği bu akşamdan önce uyanırdı. Birkaç saatliğine tam olarak nasıl ortadan kaybolacağını bulmak için zaman istemişti ve onlar da bunu memnuniyetle kabul etmişlerdi, strateji ve plan yapmak için üç güne ihtiyaı vardı. Ve Emrys'in listesindeki bir sonraki yer olan ve mümkün olandan çok daha fazla kalıntı büyüye tutunan Carn Goedog'u kontrol etmek için.

Raegan dişlerini sıktı ve bir başka keskin rüzgâr bıçakları üzerlerine fırlatırken gözlerini korumak için bir kolunu kaldırdı. Emrys ve işe aldığı şifacı, Maelona'nın mevcut durumuna aktif olarak müdahale etmenin çok tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı. Emrys'in özellikle endişelendiği bir şey yoktu.

Maelona'nın kendisi, ama onun anılarını ve akıl sağlığını gelecekte kullanmak üzere korumakla çok ilgileniyordu.

Raegan oflayıp puflayarak tepenin dik bir bölümünü aştı. Onu gerçekten suçlayamazdı. Yüzlerce yıllık savaş ve sorumluluk, eski Muhafız'ın bir zamanlar yumuşak olabilecek yanlarını oymuştu. O sonsuz yolda, uzun bir çizgide ısrar etmenin ne olduğunu ilk kez merak etmiyordu. Belki de her zaman ölmek o kadar da lanet değildi, kıyaslanamazdı bile.

Ve sonra yamaç altından düzleşerek Raegan ve Kral'ı dev mavi taş parçalarıyla çevrili küçük bir platoya bıraktı. şiddetli yağmura rağmen Raegan bir elini kuru ve sıcak cebinden çıkarıp en yakındaki taşa doğru uzattı ve avucunu yzeeye dayadı. Nefes aldı, gözlerini kapadı ve bekledi. şaşırtıcı bir şekilde, derinliklerinden hiçbir şey yükselmedi. Raegan nefes vererek gözlerini açtı ve bakışlarını daha geniş bir alana çevirdi. Bu kapının orada olmadığı anlamına gelmiyordu.

Parmaklarındaki yağmuru silkeledi ve elini muşamba derisinin güvenli cebine geri koydu. Vadi önlerinde açıldı, nemli maviler ve ıslak grilerle örtülmüştü, çimenler kışın yaklaşmasıyla kahverengileşmiş ve solmuştu. Kendini soğuğa karşı koruyan Raegan iki elini de yağlı deriden çekip mavi taştan tacın etrafında dolaşmaya başladı, parmakları gözlerinin algılayamayacağı dikişler, yazılar ya da kapılar arıyordu.

Raegan hayal kırıklığı vücudunda şarkı söylemeye başladığında zamanın on dakikadan fazla olmadığını düşünse de zaman uzadıkça uzuyordu. Bu çok iyi bildiği bir şarkıydı, hareketleri ezberindeydi, tüm dalgalanmalar ve kabarmalar kendi sesi kadar tanıdıktı. Ama yine de acıtıyordu. Başka bir vahşi, korkusuz yer, dişleri tarihin ve büyünün etine sıkıca batmış, ama tamamen bir kapıdan yoksun. Tüm bu acıyı sona erdirebilecek hayati bir yol eksikti.

"Bir şey var mı?" diye sordu Kral'a yağmur fırtınasının gürültüsü arasında. İncelemekte olduğu taştan başını kaldırdı ve Raegan'ın göğsünde meydan okurcasına bir umut Ama sonra yine de başını salladı.

"Yine, daha fazla zaman geçirmek istiyorum," dedi Oberon ona, rüzgârın sesini duyabilsin diye kulağına yakın konuşmak için bedenini onunkinin etrafında eğerek. "Ama oyalanmak akıllıca gelmiyor."

"Gerçekten bir daha vurulmamayı tercih ederim," diye cevap verdi. "Belki de safım. Ama kapıyı, hatta genel alanı bulursak, sanırım ..."

"Öğreneceğiz," dedi Kral, sesi aynı anda hem sert hem de uzaktı.

"Evet," diye cevap verdi Raegan başını sallayarak ve yağmur damlaları kapüşonunun önünden aşağı süzülerek etraflarını saran fırtınanın içinde kayboldu. Arkasında zayıf gri gökyüzü, kırık mavi taştan bir tacın üzerinde duran Oberon bir an için kederli görünüyordu. Başarısızlığın onu ne kadar rahatsız ettiğini biliyordu. Bir kez, iki kez kaybetmişlerdi - üç kez mi olacaktı?

Ama sonra Kral'ın dönüp diz çökerek parmak uçlarını yumuşak toprakta biriken su birikintisine sürmesiyle o an bozuldu. Göz açıp kapayınca kadar Rainer'ın koyu yeşil, taraklı kulakları ortaya çıktı ve ardından kelpie su birikintisinden sıçrayarak kayalık çıkıntının tepesinde Raegan ile Kral'ın arasında durdu.

Rainer başını iki yana sallayarak Carn Goedog'u süzdü. "Kapı yok mu?" diye sordu, gürleyen yağmurun üzerinde zahmetsizce yükselen gür sesiyle.

"Bu kadar basit olsaydı," diye yanıtladı Kral kelpie'ye doğru ilerleyerek, "sanırım Muhafızlar bizden önce davranırdı."

Oberon onun Rainer'ın sırtına çıkmasına yardım etti. Hayal kırıklığı dilini tuttu ve bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Kral Raegan'ın arkasına bindiğinde, kelpie onun altında gerildi. Sezgileri ensesini sızlattı ve yağmurla boyanmış geniş vadiye doğru döndü.

"Ahh," dedi Rainer kuru bir sesle, birdenbire ortaya çıkan ve kayalığa doğru hızla ilerleyen beş şık siyah Land Rover'a bakarak. "Dostlarımız sonunda bize katıldı."

"Rainer," dedi Raegan, elini kelpie'nin boynuna koymak için öne doğru eğilerek. "Lütfen. Sadece gidelim. Oberon'un tekrar incindiğini görmeye dayanamam." Kelpie Raegan'ın anlayamadığı bir şeyler homurdandı ama yine de arka ayakları üzerinde ustalıkla dönerek bu varoluş düzlemine sıçradığı su birikintisiyle yüzleşmek üzere pozisyon aldı. Raegan temkinli bir şekilde Land Rover'lara baktı, kaygan, bataklık zeminde kaydettikleri ilerlemeden hoşlanmamıştı, her ne kadar kendisi, Kral ve kelpie Nehirlerin içinde kayboluyor.

Ve sonra uzun bir süre tam olarak anlayamadığı bir şeyin gerçekleştiğini izledi. Range Rover'lardan biri, tekerlekleri çamura saplanmış gibi sendeledi. Mantıklı, diye düşündü, nefesi göğsünde hızla sıkışmış olsa da. Ama hayır, vadide bir uçurum açılıyordu, toprak kendini genişçe yarıyordu, aç bir ağız gibi.

Oberon'a bakmak için dönüp baktı, kafası karışmış bir duygu karmaşası vücudunun içinde canlandı.

"Vadiden hiçbir şey istemedim," dedi Kral ona hemen, kapüşonunun kasvetinin altından gözlerini yakalayarak.

Yağmurun gök gürültüsüne, kendi kanının çarpmasına ve insan yapımı metali tüketen ıslak toprağın sefil, kemirici sesine rağmen, Raegan için tüm dünya sessizliğe bürünmüştü. Kral, kendi yarattığı topraklara -Atalarının kanlarıyla ve sihirleriyle aşıladıkları topraklar için her şeyi yapabilirdi.

Yine de Carn Goedog'un ayaklarının dibinde yuvarlanan vadi, bir dikiş ya da bir kapı gibi yarılıp açıldı. Avalon'a değil, hayır. İkinci bir Land Rover onu bekleyen karanlık, açık ağza doğru sürüklenirken Raegan'ın yarısı irkildi, diğeri zafer çılgınlıkları attı.

"Toprak uyanıyor," dedi Rainer, kelp sesi mutlak bir huşu içinde çıkıyordu; Raegan birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca ondan neredeyse hiç duymamıştı. "Nasıl olabilir? Bu *imkânsız*. Koruyucular ülkeyi yüzyıllar önce bağladılar."

Topraklar. Twyleth Teg'in ve bu topraklardaki Tuatha de Danann'ın nereden dair binlerce hikâye vardı. Dünyanın her yerinde farklı türlerde Adil Halklar vardı ama bu Adalarda yaşayanlar en efsanevi olanlardan bazılarıydı. Uzun zaman önce denizden nasıl çıktıklarına, batıdaki bilinmeyen bir adadan nasıl yelken açtıklarına ya da tamamen başka bir varoluş düzleminden geldiklerine dair hikâyeler anlatılırdı.

Ama bu hikâyeler insan hikâyeleriydi. Bu toprakların Adil Halkı, ölümlüler yaratılmadan çok önce, ateşin etrafında hikâyelerini paylaşmadan çok önce buradaydı. Feyler birçok yönden tanrılar tarafından ete kemiğe büründürülmüş toprak ruhları, bu yeşil ve bereketli toprağın koruyucularıydı. Muhafızlar'ın Adalar'ı bu kadar sıkı tutmasının nedeni de buydu: binlerce yıl önce kurulan bu samimi bağın Unseelie Sarayı tarafından yeniden ele geçirilmesini önlemek. Bu topraklarda uyuyan eski şeylerin uyanmasını ve zincirlerini kırmasını engellemek için. Koruyuculara göre bu topraklar sömürülmesi, madenlerinin çıkarılması ve kolonileştirilmesi gereken bir şeydi.

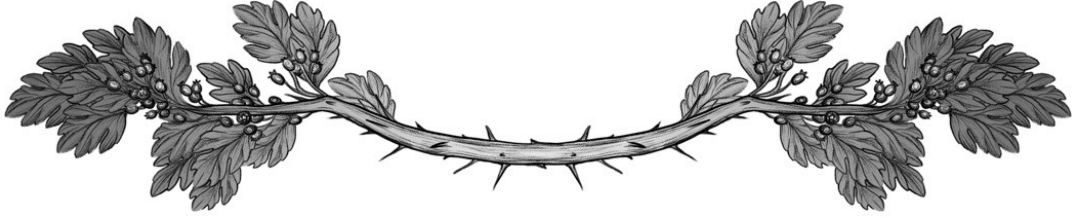
Ve belki de Raegan sadece hayalperest davranıyor, Rainer nehirlere balıklama dalmadan önce gördüğü birkaç saniyelik yıkımdan çok fazla şey çıkarıyordu.

Belki de toprak, tıpkı Fey gibi, tıpkı büyümlü ölümlüler gibi, tıpkı Alanna gibi, sonunda canına etmişti. Belki de o nemli, geniş ağız

Vadi devrimi de tatmıştı. Ve belki de daha fazlasını istiyordu.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

"Keşke Emrys bana Hiraeth'le ilgili anılarımı geri verebilseydi," dedi Raegan Oberon'a, banyodan aldığı havluyla saçlarındaki suyu sıkarken. O kadar çok yağmur yağdığını fark etmemişti bile.

Ama eski Tapınak'taki gülünç derecede büyük ve giderek daha da can sıkıcı hale gelen merdivenlerden odalarına çıkarken şiddetli bir şekilde titremeye başlamıştı.

"Hafıza büyülerini kendi başlarına zordur," dedi Oberon yatağın ayak , nemli kazağını başına çekerek. "Ve sen Baba Yaga'dan Mühür'ü yerleştirmesini istemeden *önce* Emrys senin Hiraeth'le ilgili anılarını sildi."

Raegan başını salladı ve kükreyen şömineye doğru ilerleyerek botlarını kuruması için ocağın üzerine bıraktı. "İki ayrı çalışma beynimi karıştırıyor. Yani onları geri vermek *istese* bile ..."

"Geri kazanımları pek mümkün değil," diye yanıtladı Kral, yüzünü ona dönerken. Ateşin dans eden ışığı, kaslı göğsünün ve gövdesinin her kıvrımını derinleştirdi, şimdi çıplaktı, siyah pantolonu kalçalarına doğru sarkıyordu. Dünyanın geri kalanı bir anda yok oldu.

"Bana hatırlatman gerekecek," dedi Raegan, arzusu bacaklarının arasında yararsız bir şekilde zonkluyordu; Carn Goedog'da kapı yoktu ve bu akşam Alanna ile bir toplantısı vardı, bu yüzden böyle şeyler için pek uygun bir zaman gibi görünmüyordu. "Neden Hiraeth? İki Fey tahtının aynı anda aynı yerde olması muazzam bir güvenlik sorunu yaratmaz mı?"

Eğer zihni onun porselen teni, dolgun dudakları ve inanılmaz derecede yontulmuş vücuduyla ilgili düşüncelerle bu kadar bulanık olmasaydı, kendi sorusuna cevap verdiğini fark edebilirdi.

"İşte tam da bu yüzden," diye yanıtladı Kral, mürekkep karası kaşlarından birini kaldırarak. "Hiraeth mümkün olan en güvenli yerdi, özellikle de ne danışmanlarımızın ne de mahkemelerimizin özellikle desteklemeyeceği bir şey planladığımızı düşünürsek."

Raegan kalın kumral buklelerini örgüsünden kurtardı ve kurumaları için omuzlarının üzerinde salladı. "Ah," dedi, inatla tenine yapışan nemli kot pantolonundan sıyrılarak. "En azından bunu hatırlıyorum. Fey saraylarını yeniden birleştirmek istiyorduk."

Oberon yatağın diğer tarafından başını salladı, yüzünün güzel insanlık dışı düzlemlerinde tehlikeli ve lezzetli bir şey oynuyordu. Bakışları kızın vücudundan aşağıya, cömert kalçalarından kot pantolonunu sıyırdığı yere kaydı. "Üç saatten az bir süre sonra bir Muhafız Birliği muhbiriyle toplantımız var," diye mırıldandı ama onunla ilgili her şey -ses tonundaki gümüşü törpü, yatak direğini sıkıca kavrayan uzun parmaklı el- farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Evet," diye onayladı Raegan, kot pantolonunu çıkarıp yatağa doğru ilerledi, dizlerinin üzerine oturup sadece sütyen ve iç çamaşırıyla ona baktı. "Bir ordu getirebilir. Ölebiliriz."

Kral uzandı ve güçlü eliyle çenesini yakaladı. Raegan onun dokunuşuyla ürperdi, vücudunda ateş kükrüyordu. "Evet," diye onayladı, parmakları boynunda fısıltı ışığında geziniyordu. "Seni son bir kez daha memnun edemeden ölürsem bu korkunç bir şey olur."

Ve böylece Oberon üzerindeydi, onu yatağa doğru itti - gerçi eli, yatak başlığına çok yaklaşması ihtimaline karşı başının arkasını tutuyordu. Bacaklarını Oberon'un kalçalarına dolayarak onun ağzıyla buluşan Raegan'ın ağzından bir inilti çıktı. Raegan'ı kollarının arasına hapsetti -tüm kasları ve sert gücü ile- öpüşmeyi derinleştirdi, Raegan'ın adı dudaklarından uzun, alçak bir iniltiyle kaçtı.

"Omzuna daha fazla dikkat etmen gerekmez mi?" Raegan parmaklarıyla bandajın üzerinde gezinerek nefes nefese sordu. Şifacının ziyaretinden sonra göğsünde sadece bir örümcek ağı gazlı bez parçası kalmıştı; askı ve daha ağır bandajlar artık yoktu.

Bir iç geçirdi ve sonra başka bir şey söylemeden onu kendine doğru çekip yuvarlandı. Raegan kendini üstte, Unseelie Sarayı'nın Yüce Kralı'nı yorganın altında, koyu renk saç dalgaları işlemeli kumaşın üzerine dökülürken buldu. Varlığının tam merkezinden gelen derin, zengin istek uğultusuna rağmen, onun tadını çıkarmak için bir an ayırdı. Ezberlemek için

güzel ağzı, inanılmaz derecede keskin çene hattı, yüksek elmacık kemikleri ve okyanus gözleri, köprücük kemiğinin ağır çıkıntısı ve göğsündeki siyah ipek tozları.

Ve sonra Raegan arzusunu daha fazla dizginleyemedi, bu yüzden vücudunu onunkine yaklaştırdı ve parmaklarını onun saçlarına doladı. Oberon sütyenini o kadar yumuşak bir şekilde çıkardı ki Raegan bunu hissetmedi bile ve sonra elleri çıplak sırtında dolaştı, göğüs kafesinin etrafından dolaşarak göğüslerini avuçladı. Kız kalçalarını Oberon'un kilere doğru yuvarladı, tüm vücudu elektriklenmiş, hassaslaşmış ve istiyordu, istiyordu, *istiyordu*.

Raegan pantolonunun kapağını açmak için aşağı uzanırken aynı anda iç çamaşırının altından birkaç parmağını kaydırıp, nemli ve zonklayan yerini buldu. Başını geriye düşürdü, dudaklarının arasından bir iç çekiş süzülüyordu. Oberon hızlı bir kasılmasıyla ayağa kalktı ve adamın dokunuşu kadının merkezinde derinleşirken kadın boğazının derinliklerinde bir yerden inledi.

"Tanrım," diye inledi, başka bir partnerle nadiren deneyimlediği türden yoğun bir zevki bu kadar çabuk ateşlemesine bir şekilde hâlâ şaşırmıştı.

"Parmaklarını içine sokmuş, ağzından tüm bu güzel sesleri çıkaran bir tanrı mı?" Oberon kuru bir sesle sordu, dudakları kızın dudaklarına değiyordu. Köprücük kemiği.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Raegan, kelimeye çok fazla hece ekleyerek. Oberon dilini tam da onun sevdiği şekilde göğsünün ucuna getirdiğinde, ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. "*Siktir*, Oberon."

usulca güldü, vücudu o kadar yakındı ki göğsünden gelen gürültüyü hissedebiliyordu. "Daha iyi," dedi çenesini yukarı kaldırıp ona bakarak. "Yatağımıza bir tanrıyı davet ettiğimi hatırlamıyorum. Ya da herhangi birini, bu konuda."

Raegan kalçalarını onun eline dayadı, kendi parmaklarını karnının sert düzlemlerinden aşağıya ve bel kemerinin altına kaydırıp. "İyi paylaşıyorsun," diye mırıldandı Raegan onun ağzına karşı ve bir an sonra kalın, istekli uyarılmışlığını buldu. Dudaklarından boğuk bir soluk çıktı - Unseelie kralı, onun dokunuşuyla nefes nefese kalmıştı; tanık olunacak şeydi bu - ve kadın onu öptü, bir sonraki söyleyeceği şeyi yuttu.

Aç ağızları ve kadim özelemleriyle birbirlerine dolanmışlardı. Oberon onu yatağa yapıştırdığında, adamın şehvetli sıcaklığı onu boğmaya çok yakındı, Raegan ikinci kez ona omzunu hatırlatacak özveriye sahip değildi. Zevk dişlerini her santimine geçirmişti ve başka düşüncelere yer kalmamıştı.

Sadece onu ne kadar çok istediğini, onu gördüğü o ilk andan itibaren hep ne kadar çok istediğini. Bazı görünmez, inkar edilemez

İkisinin arasında yanan ve sonsuz bir ip vardı. Raegan istese bile onun gitmesine izin veremezdi. İstese bile. Tırnaklarını onun tenine geçirdi ve Kral onun adını inledi. Sonra geriye doğru sallandı ve iç çamaşırını kalçalarından çıkarıp bacaklarından aşağıya indirecek kadar kalçalarının kucağından kayd.

"Sen bana aitsin," dedi peri kralı, dudakları kızın kalçalarının narin teninde ısrarla yanıyordu. Bir elini tekrar Raegan'ın göbeğine , onu etten ve kemikten bir enstrüman gibi çaldı. Ve Raegan onun için şarkı söyledi; adı dudaklarından öyle yüksek bir çığlıkla döküldü ki, birden odanın sessizlik ya da gizlilik koğuşı olup olmadığını merak etti. Artık çok geçti. Kontrol etmek için olanları kesinlikle durdurmayacaktı.

"Ben sana aidim," diye hararetle onayladı Kral'ın ağzı bacaklarının tepesine yaklaşırken. Kral başını kaldırdı, kadının en çok istediği yere yumuşak, narin bir öpücük kondurmadan önce koyu renk gözleri onunkilerle buluşmak için kayd. Dudaklarından bir başka kurt sesi yükselirken başı kendi iradesiyle geriye doğru eğildi. Oberon'un dilinin içine daldığını hissettiğinde Raegan'ın gözleri bembeyaz oldu. Ona duyduğu arzu her şeyi tüketmişti. Onu tüm varlığıyla seviyordu, o kadar şiddetle seviyordu ki bunu zar zor anlayabiliyordu. Ondandır yüzlerce kez koparılmış olması her dokunuşu daha da tatlı kılıyordu. Zevk karnının derinliklerinde yükseliyor, zar zor dayanabildiği ana kadar giderek daha da yoğunlaşıyordu.

Parmak uçları Raegan'ın kalçalarına batarken, ağzı Raegan'ın göbeğinden zar zor kalkarken, Kral Raegan'a onun için gelmesini emretti. Raegan emri yerine getirmiş, Oberon'un karşısında paramparça olmuş, kendisini bütün hissetmesini sağlayabilecek tek şeyin Oberon olduğundan şüphe duymamıştı. Ayrıca Oberon onun sivri uçlarıyla başa çıkabilirdi, kadından çok cam kırığı olmasına aldırmıyordu. Kan akıtsa bile dilini kıvrımlarında gezdirmeye devam edecekti.

Anlar yumuşak ve yavaş bir şekilde akıp gidiyordu. Odadaki tek ses nefes alış verişleri ve ateşin çıtırtısıydı. Raegan onun daha fazlasını istediğini - *ihtiyaç* duyduğunu- fark ettiğinde yüzü kızarmış ve hâlâ nefes nefese kalmıştı. Onun kucağında daha da kıvrıldı ve bacağını onun uyarılmışlığının sert, uzun kanıtına doğru kayd. Oberon onun saçlarına doğru nefes nefese bir iç çekiş bıraktı, kolu onun beline dolandı.

"Belki bana hatırlatabilirsin," diye mırıldandı Raegan, tırnaklarını hafifçe göğsünde gezdirerek, "ilk seferimi?" Adam uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve Raegan gülerek, "Hiraeth'te yani," diye ekledi.

"Ah," dedi Oberon, uzun zamandır kayıp olan gamzelerini gösteren bir gülümseme dudaklarında kıvrıldı. "Açıkladığın için teşekkür ederim. İlk isteğinizi yerine getirmem mümkün olmazdı."

"Bekaret son derece abartılıyor," diye yanıtladı Raegan, oturmak için açıldığında onun her hareketini izleyerek. "Sadece iki kişi etrafta beceriksizce dolaşıyor ve en iyisini umuyor."

"Aynı fikirdeyim," diye cevap verdi Kral, iki iri ve güçlü elini kadının beline dolayarak onu yatağın kenarına sürükledi. "Camelot'ta ilk karşılaştığımızda ne yaptığını çok iyi biliyordun. Taç giyme töreninde tanıştırıldığımızda sen de Titania gibi yaptın."

Ona baktı, uzak bir yanı böylesine imkânsız, güzel bir şeyin kendisine ait olduğuna inanamıyordu - henüz onu gerçekten mahvetmemiştir. "Unseelie kralının Seelie Sarayı'nın Yüce Leydisi'yle gizli bir Fey şehrine gizlice gitmeyi kabul etmesine yetecek kadar," diye alay etti Raegan. Öne doğru uzandı, birkaç parmağını adamın göğsünde ve karnının kaslı düzlemlerinde gezdirdi, sonra daha aşağıya, kalçalarının güçlü kıvrımlarına, hemen altındaki sert ve istekli yere kadar indi.

Ama o bunu yapamadan Kral bir kolunu beline doladı ve onu yüzüstü çevirerek kışını kalçalarına yaklaştırdı. Adamın uzunluğunun teninde kaydığını hissetti ve başının üstündeki yorganı tutarak inledi.

"Sana gösterebilirim," dedi Oberon zorlukla kontrol ettiği bir sesle, nefesi kızın boynunda dans ediyordu, "eğer nazıkçe sorarsan, en son burada olduğumuzda neler olduğunu gösterebilirim. Ya da yalvarırsan. Sanırım yalvarmanı tercih ederim."

Raegan yorganın içinde gülümsedi ama Oberon'un becerikli parmaklarının en hassas olduğu yerde hareket ettiğini hissettiğinde bu ifade hızla başka bir şeye dönüştü. "Lütfen, Oberon," diye inleyerek kalçalarını Oberon'un eline sürttü. "*Siktir*. Lütfen."

Cevap vermedi, ama diğer eliyle saçlarını ensesinde parmaklarının etrafında topladı, çok nazıkçe çekti, sadece cildinde yayılan bir orman yangını başlatmaya yetecek kadar. Onun kadar güçlü ve ölümcül bir şey, diye düşündü Raegan soluk soluğa, çok daha narin ve kırılabilir bir yaratığa uygulayacağı baskıyı *tam* olarak nasıl bilebilirdi ki?

"Beni ne kadar çok arzuluyorsun?" diye sordu Kral, sesinin ipeksi boğukluğu bile onu delirmeye yaklaştırıyordu. "Sarayınıza ihanet edecek kadar mı?"

Emrys'in büyüüne, Mühür'ün kalıcı etkilerine ve onu o hayattan ayıran yüzlerce yıla rağmen, Raegan bir an için onu gördüğünü sandı - bedeni isteyerek, acı çekerek, büyük bir yazı masasının üzerinde belinden bükülmüş, uzun altın saçları tüm dünyasını yok edebilecek kralın elinde toplanmıştı.

"Evet," diye mırıldandı, ancak nemli, çaresiz bir ihtiyaçtan daha fazlası değildi. "*Evet*, Oberon."

"Söyle," diye karşılık verdi Kral, saçlarını tam da istediği şekilde daha sıkı kavrayarak, kalçalarını onunkilerle ezerek. "Sikimi kendi tahtına ihanet edecek kadar çok istediğini söyle."

Kelimeler sanki onları söylemek için doğmuş gibi ağzından döküldü ve tüm zaman bir anlığına yoğunlaştı, sanki her şey bir anda oluyordu ve hiçbir şey bitmemişti. Sonra peri kralı kendini onun içine bıraktı ve Raegan başının üzerindeki çarşafı umutsuzca kavrayan elleri dışında zevkten gevşedi.

"Daha fazla," diye yalvardı, başka bir orgazm onu tamamen yutmakla tehdit ederken başka bir şey söyleyemiyordu. "Daha fazla. *Lütfen*. Beni olabildiğince sert becer, Oberon."

Adam onun istediğini yaptı ve kendini onun içine gömdü. Adamın elini bacaklarının arasında ve sert uzunluğunu içinde hissetmek Raegan'ı uçurumun kenarına getirdiğinde göğsünden vahşi bir çığlık yükseldi. Adını tekrar tekrar söyledi, sanki bir büyü gibi, sanki bu sesi yeterince tekrarlarsa Fate ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anlayacakmış gibi. Oberon onun arkasından geldi ve eğer Raegan onun adını bir büyü gibi söylediyse, Oberon da onun adını sanki birkaç heceye sığdırılmış tüm evrenmiş gibi söyledi.

Onu kendine çekti ve ikisi de yatağa yuvarlandılar, Raegan'ın başı göğsüne yaslandı.

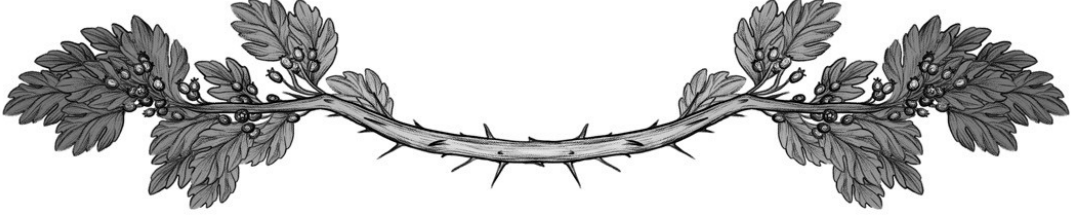
"Yüce Tanrım," diye nefes nefese kaldı. Kral cevap olarak güldü -gerçek, karnından gelen derin bir kahkaha- ve kadın bu sese sarıldı, sonbahar çayırındaki gümüş rengi bir çan gibi.

Dünyanın geri kalanı unutulmuş, aşıklar birbirlerinin kollarında uzanmış, nefes alışları kıyıdan uzakta, kimsenin isimlerini bilemeyeceği bir yerde buluşan iki okyanusun gelgitleri gibi.

Ama denizin olayı buydu. Acımasız gelgitlerin sürüklediği her şey bir noktada sığıklıklarda ortaya çıkıyordu.

OceanofPDF.com

YIRMI Altıncı Bölüm

An saat sonra, Raegan son özgür Fey şehri olan Hiraeth'in kapılarında durdu ve tüm varlığıyla Koruyucu yeminli gölge yürüyüşçünün değer verdiği her şeye ihanet etmeyeceğini umdu. Onun Emrys, alıç dalları ve antik metalden oluşan gizemli yapının önünde durakladı ve vücudu tamamen hareketsiz kaldı.

"Ne?" Raegan çıldırmış gibi görünmemek için kendini zor tutarak tısladı.

Emrys ona bakmadan, bakışları yüksek kapılara kilitlenmiş bir halde, "Bütün bu lanet olası şey," diye cevap verdi. Dilini ısırды, gözleri eski Bekçi ile Hiraeth'in kapıları arasında gidip geliyordu, üçünün Oberon'un eski Tapınak'ta kalmasına karar vermemiş olmalarını çok isterdi; Alanna'yı bunaltmamak için yeterince makul bir karardı ama Raegan şahsen Kral'ın yanında olmasını çok daha iyi hissederdi, özellikle de şimdi.

Ama sonra Emrys ileri uzandı ve ikiz kapılardan birini sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi çekti ve açtı. Hiraeth'in sınırlarındaki hiçlik mekânına doğru süzüldü. Raegan derin bir nefes çekti ve onu, kadim, bilinçli şehrin Alanna'nın kaderine karar vereceği gölgeli odaya kadar takip etti.

Odanın uzak ucunda, açık bozkırın gri ışığıyla siluetlenmiş iki iri kelp belirdi. Yağmur suları bulanık yeşil-gri kürklerinden aşağı akıyor, toynaklarının altındaki aşınmış taş zemine dökülüyordu. Alanna iki yaratığın arasında durmuş, su geçirmez yünlere sarınmış, sırtına bir kılıç bağlamıştı. Kukuletasını geri çektiğinde, Raegan saç tellerinin ensesinde zarif bir kıvrımla bağlanmış olduğunu gördü

Boynu ve omurgası dimdikti, omuzları meydan okuyordu. Raegan yine gölge yürüyüşçüsüne doğru o çekimi hissetti, kelimelere tam olarak dökemediği o doğaüstü hissi.

Alanna'nın koyu kahverengi bakışları Raegan'ın kilerle buluştu ve iki kadın arasında bir şeyler geçti, eski, vahşi ve şimşek yüklü bir şeyler. Raegan Hiraeth'in antre odasında yalnız olmadıklarını anladı; Emrys'in Alanna'yı büyü çalışması için kontrol ederken kelpelerle görüşmekle meşgul olduğunu, narin gümüş gözlüklerindeki mercekler ve büyüler arasında geçiş yaptığını biliyordu. Yine de uzun, lanetli bir an boyunca, Raegan var olan tek şeyin birlikte yaratabilecekleri gelecek olduğunu hissetti - narin, yarı doğmuş, esneyen bir uçurumun üzerindeki ipeksi bir umut ipliğinden başka bir şeye bağlı değildi.

Alanna yere baktı ve his buharlaştı. Emrys kelpeleri minnetle kovduktan sonra, gölge yürüyüşçüyü Hiraeth'in odasına götürdü ve son kararı verecek olanın uzayın kendisi olduğunu açıkladı. Hiraeth'in adını vermemeye ve hatta bir şehirden hiç söz etmemeye dikkat etti; Alanna'nın habersiz kalması herkes için daha güvenliydi.

Raegan odanın daraldığını hissedince nefesini tuttu. Bu kez tanık olarak, odanın diğer ucunda yeterince güvendedeyken, çok *canlı* bir şeyin her şeyi gören gözlerini Bekçi'nin yanındaki uzun boylu, yün giysili kadına çevirdiğini belirgin bir şekilde hissetti. Onu ve yüz ifadesine bakılırsa Emrys'i şaşırtacak şekilde, Hiraeth uzun süre düşünmedi. Bir kalp atışı, iki ve sonra oda tüm gerginliğini bıraktı, farklı bir av seçen bir canavarın nefesi gibi.

"Bu da neydi böyle?" Emrys onu kapılardan geçirirken Alanna bilmek istiyordu, sözleri Raegan'ı hedef alıyordu.

Raegan başını eğip saygısız ölümlü kartını oynayarak, "Saçma sapan eski bir peri büyü," demekle yetindi. "Beni takip edin," diye ekledi, kimse bu durumun çılgınlığı hakkında ikinci bir düşünceye kapılmadan önce - bir peri kralı bir Muhafız döneğini bekliyordu, dünyanın altüst edilip yeniden yaratılması için gerçek bir şans.

Alanna hiç endişe göstermedi. Raegan'ın yanında koridorda ilerledi, onun uzun adımlarının uzunluğunu kibarca kırptı. Gölge yürüyüşçü açıkça tetikteydi, gözleri geziniyor, vücudu tepki vermeye hazırdı ama Raegan'ın derinden kıskandığı bir rahatlık vardı onda. Kendisini bekleyen her şeye hazır olacağından emindi. Raegan hiçbir şeyden beş saniyeden fazla emin olamamıştı.

Ancak Tapınağın büyük odasının girişine vardıklarında Alanna durakladı. "Burası mı?" diye sordu, alçak ışıktaki parıltıdan siyah ahşaptan oyulmuş uzun, kemerli kapıyı işaret ederek.

"Evet," dedi Raegan, Alanna'nın tereddüt etmesini, daha fazla soru sormasını, belki de onu becerirlerse ne olacağıyla ilgili bir tehdit savurmasını bekliyordu. Kadın bunların hiçbirini yapmadı; sadece uzun bir süre Raegan'ın bakışlarını üzerinde tuttu, çenesini yukarı kaldırdı ve kendi isteğiyle kapıdan içeri adımını attı.

Raegan o kadar şaşırmıştı ki, kapı yüzüne kapanırken öylece aptal aptal durdu. Birkaç adım gerisinde, Emrys eğlenen bir ses çıkardı. Arkasına dönüp baktığında, Emrys'in memnun görünmesine rağmen başını salladığını gördü.

"Tanrım, umarım haklıyızdır," dedi omzunu kapıya doğru iterek ama henüz açmadan. Bakışları Raegan'ın kilerle buluştu. "Ondan hoşlanıyorum, sanırım."

"Ölümlülerden gerçekten *hoşlanabileceğini* bilmiyordum, Emrys," diye alay etti Raegan, eşikten geçerken Bekçi'yi takip ederek. İki birlikte yıkık Tapınak'ın ocakla aydınlatılmış büyük odasına yayıldılar. Herhangi bir bilgi barındırması muhtemel tüm eşyalar mekândan kaldırılmış ve Maelona mutfak'ın diğer tarafındaki küçük bir odaya yerleştirilmişti.

Ortalık sessiz ve hareketsizdi. Birkaç üzücü saniye boyunca Raegan ne Alanna'nın ne de Kral'ın orada olmadığından, bir şeylerin çoktan korkunç bir şekilde ters gittiğinden dehşete kapıldı. Ama sonra kendine nefes almasını söyledi ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi.

Kral, tipik bir şekilde, koridorun büyük merdivene açıldığı uzak duvara yaslanmıştı. Mum ışığı enfes yüz hatlarında dans ediyordu. Uzun bacakları, çapraz kolları, güçlü omuzları

-Hepsi nötr, rahat ama her an saldırmaya hazır oldukları belli. Hiçbir şey söylemedi, sessizliğin kendini daha da sıkılaştırmasına izin verdi.

Alanna, Raegan'ın hemen solundaydı. Karanlığın içinde kendisini bekleyen Unseelie kralını fark etmeden önce odaya sadece bir ya da iki adım atmış gibi görünüyordu. Gölgeyürüyen'in vücudu bir ok gibi dimdikti, ayakları yere sağlam basıyordu. Göğsünün bir kuşun kanatları gibi çırpınması olmasa, Raegan kadının herhangi bir sıkıntı içinde olduğunu düşünmezdi.

Kral, gecenin içinden sıyrılan bir gölge gibi taş duvardan sıyrıldı ve birkaç adım daha yaklaştı. Alanna irkildi ama kendini tuttu.

Zemin. Good-Raegan, Alanna'nın onları sınıdığı kadar Oberon'un da Koruyucu Kadın'ı sınıdığını biliyordu.

Sessizlik kendini bir ilmik gibi sıkıca sarmıştı. Raegan'ın kalbi acı içinde boğazına çarptı. Damarlarının her biri birdenbire aşırı dolmuş, kanla dolmuş gibi hissetti. Ve sonra, bir anda, hareket odaya geri döndü.

"Neden," diye başladı Kral, kollarını açarak, sesi derin, kararlı, tehlikeli bir şekilde çekiciydi, "buradasın, Koruyuculuktan atılmış?"

"Çünkü," diye yanıtladı Alanna, Kral'a doğru bir adım atarak -Raegan onaylayan gülümsemesini gizledi- ve gözleriyle buluşmak için yukarı bakarak,

"Özgürlük istiyorum." Kral tüm dikkatini Alanna'nın omuzlarına yöneltti.

Kadın yıkılmadı; titremedi bile. Ve sonra bekledi, gölge yürüyüşçüsünü sonsuz bakışlarının ağırlığı altında kıstırdı, sessizliği doldurmasını, beklemede bıraktığı kelimeleri söylemesini bekledi

boğazının arkasında.

Alanna kollarını kavuşturup gözlerini Kral'dan ayırmadan, "Çok açık konuşmak istiyorum," dedi. "Sen olsan *da* olmasan da bu dünyayı Muhafızlar'ın zincirlerinden kurtaracağım, peri kralı."

Sessizlik, tüm dünya gözlerini taş duvarlı odaya çevirmiş gibi gölgeli ve ağır bir şekilde yerleşmişti. Belki de başka bir Konu'da, bir Kader Şarkısı uzun, alçak ve döngüsel olarak tınlardı.

Bunun yerine Kral gülümsedi, korkunç, dünyayı yok eden bir şeydi bu. "Sanırım sarayım sizi çok ama *çok* uzun zamandır bekliyordu."

Umut Raegan'ın içinde sıcak ve tehlikeli bir şekilde alevlendi - imparatorlukları yıkan ve despotları tahtlarından sallayan türden çılgın, umutsuz bir umut. Sıcak, güçlü bir el aniden onunkini kavradı ve Raegan'ın bunun Emrys olduğunu anlaması birkaç kalp atışından fazlasını aldı - Tapınağının yıkılışını izleyen ve küllerinden bir sığınak inşa eden Bekçi. Kalın bir duygu dalgası boğazında düğümlendi, gözyaşları amansız bir nehir gibi yüzünden aşağı döküldü. Emrys'in elini kadar sert sıktı ki, itiraz edebileceğini düşündü. Ama Raegan ona doğru baktığında, tek gördüğü Bekçi'nin kirpiklerinde biriken gözyaşlarıydı.

"O zaman oturalım mı?" diye sordu Alanna nefes nefese, kurşunlu cam pencerenin altındaki balmumu taçlı masayı işaret ederken, "ve devrimden konuşalım mı?"

A Bir avuç saat, bir Koruyucu gölge yürüyüşçüsünü, Tapınaksız Bekçiyi, sürgündeki Kralı ve ölümsüz cadıyı tam teşekküllü müttefikler haline getirmek için yeterli değildi. Raegan bunu biliyordu. Ama ne *olduklarını* yüksek sesle söylemek çok görkemli gelse de, tüm dünyayı değiştirecek türden şeyler gibi görünüyordu.

Yağmur pencereye vuruyor, bir orkestra porselen şingirtılarının sesine eşlik ediyordu. Seylan çayı ve bergamot kokuları havada ağır ve zengin bir şekilde yayılıyor, Tapınağın ön kapısının altından küçük bir odun dumanı tüyü sızıyordu. Raegan oturduğu yerde kıpırdandı, antika sandalye gıcırdadı.

Alanna çay fincanını yeniden doldurmak için uzanırken, "Peki," diye başladı. "Unseelie Sarayı resmi anlaşmaya, koltukları Fey ve insanlar arasında eşit olarak paylaştırılacak bir yeniden yapılanma komitesi dahil etmeye istekli olur mu? Bunun yanı sıra halklarımız arasındaki eşitsizliği dengelemeye adanmış bir organizasyonun kurulması ve sürekli desteklenmesi?"

Raegan soluna döndü ve Kral'ı düşünürken izledi. Dirseklerini masaya dayayarak ağır ağır ilerledi. Bir an için Alanna'yı inceledi, şüphesiz söylediği her kelimeyi tartıyordu. Ve sonra, Alanna'yı şaşırtacak şekilde, Kral'ın bakışları Raegan'ın üzerinde durdu.

"Ne düşünüyorsun?" sordu, gözleri onunkileri ararken.

Raegan bakışlarını Alanna'ya çevirerek, "Yani, sanırım bu gerekli olurdu," diye cevap verdi. "Bu tür şeyler olmadan nasıl ilerleyebileceğimizi bilmiyorum. Ve hangi karara varırsak varalım, pazarlıkların dili açık olmalı. Hile yok. Kelime oyunu yok."

Alanna iyi huylu olmasına rağmen sırtıttı. "Evet, yani bu zaten genelde senin tarzın, değil mi? Sade bir dil bana harika geliyor."

Oberon başını salladı, bir kolunu şaşırtıcı derecede rahat bir hareketle sandalyesinin yüksek arkılığına asarak takım elbisesinin hemen altındaki oyulmuş kasları öne çıkardı. "Bunu anladıktan sonra," diye söze başladı, dikkati tekrar Alanna'ya yöneldi, "o kadar ileri gidebilecek miyiz? Söyle bana Alanna: Koruyuculardan nefret eden insanlar ve zihinleri propagandayla zehirlenmiş ölümlüler benim halkımla çalışmaya istekli olacaklar mı?"

Emrys masanın üzerinden keskin bir nefes aldı ve Raegan ellerine bakma dürtüsüne direndi. Bir süredir bu sorunun etrafında dans ediyor, onun yerine şekillendirebilecekleri dünyadan söz ediyorlardı. Ama Muhafızlar'ın ölümlülerle Feyler arasında açtığı uçuruma köprü kurulmazsa o dünya asla doğamazdı.

Alanna yanaklarını havayla şişirdi ve sonra yavaşça üfledi. Bu tavır, gölge yürüyüşçüsünü Raegan'a hemen -ve muhtemelen mantıksız bir şekilde- daha da sevdirmişti.

Alanna zarif bir parmağıyla çay fincanının yaldızlı ağzında gezinerek, "Grubum darbeye hazır," diye cevap verdi. "Ve bakın, Protectorate'in liderliğini devirmenin bizi, hepimizin irademiz dışında yemin ettiği korkunç, kadim bir tanrıyla tehlikeli bir duruma sokacağını biliyoruz." Durakladı, gevşek bir locun ucunu kıvırdı, yüz hatlarında karanlık ve alaycı bir ifade belirdi.

"Bu bir ölüm cezası," diye nefes aldı Raegan, bir anda anladı, kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu. İliklerine kadar işleyen keder kabarak öfkeye dönüştü. Dünyayı Koruyucu ve Zaman Bekçisi'nden kurtarmak için kaç kişinin ölmesi gerekiyordu? Hiç beklenmedik bir anda babasının yüzü zihninde belirdi ve yanağının iç kısmını sertçe ısırdı. Daha fazla kedere, daha fazla ağırlığa yer yoktu.

"Evet," dedi Alanna, gözleri uzaklara dalarken dudağını çiğneyerek. "Zorlu, değil mi? Ama bize iyi bir stratejik hareket alanı sağlıyor. Unseelie Sarayı'nın müdahalesini hepimizin korkunç bir şekilde ölmemesi için bir yol olarak konumlandırabilirim. Benim halkım pratik zekalıdır. Ve herkes gibi ölümden korkarlar. Peki ya *senin* halkın? Burada çok eski kinlerden bahsediyoruz."

"Evet," diye cevap verdi Emrys, solunda oturan Alanna'ya bakmak için dönerek. "Ama her iki Fey sarayının da aralarında her zaman ölümlüler olduğunu anlamalısın. Çoğumuz güven duyduğumuz ya da en azından dost olduğumuz en az bir insan sayabiliriz. Bizim kin beslediğimiz Koruyuculardır, tek tek ölümlüler değil. Ayrıca, halkımızın Kral'a olan sadakatini hafife almayın. O nereye giderse, biz de onu takip ederiz."

Raegan çayını yudumlarken soğumuş olduğunu fark etti. Çevresel görüşünde Kral'ın bir an için kaşlarını çatıldığını gördü. Alanna beklentiyle ona baktı.

"Seelie Sarayı kargaşa içinde," dedi Oberon, gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak. "Benim Sarayım güçlü ama küçük. Ölümlüler arasında göz önünde saklanan bir miktar bağlantısız Fey var ama hiçbirinin planlarımıza katılacağından şüpheliyim. Demek istediğim Alanna, sana ordu sözü veremem."

Alanna dışarıdaki yağmurun şiddetini artırmasıyla doğruldu, yağmurun uğultusu bir an için kulakları sağır etti. "Ben böyle bir savaş istemiyorum," diye cevap verdi,

Yaşının ötesinde bilge ve bunun için daha da yüklüydü. "*Halkınızın* -özellikle de sizin- sahip olabileceği tekil bir güç istiyorum. Bahsettiğim bu topraklara geri dönmenizle ilgili Muhafız kehanetini hatırlıyor musunuz?" Durakladı, Raegan ile Kral'ın arasını işaret etti, mükemmel bakımlı bir kaşını kaldırdı. "Bu bir kıyamet günü kehaneti."

Emrys keskin bir ilgiyle gölge yürüyüşçüsüne doğru döndü. Raegan onun konuşmak için ağzını açıp kapamasını, önce dirseğini masaya, sonra da çenesini avucuna dayamasını ve bu sırada Alanna'yı dikkatle izlemesini izledi.

"Devam et," diye emretti Oberon. Dördünün etrafındaki hava beklenti ve vahiyle keskinleşti.

Alanna nefes vererek çay fincanında dönen koyu renkli sıvıya baktı. "Kehanete göre Avalon'u arıyorsunuz çünkü orada saklı kadim bir silah var. Ve onunla dünyayı yok edeceğinizi söylüyor."

Sessizlik bir yay kirişi gibi gerilmişti. Raegan'ın kalbi göğsünde sıkışıyor, avuç içleri nemli bir hal alıyordu. Oda bir an öncesine göre üç kat daha küçük görünüyordu, ocaktaki ateş çok sıcak yanıyordu, hava dumanla doluydu.

"Ee," diye devam etti gölge yürüyüşçü, gözlerini çay fincanından kaldırıp masanın etrafında oturan üç kadim şeyi inceleyerek. "*Gerçekten* Avalon'u mu arıyorsunuz? Daha önce birkaç kez sordum ama henüz hiçbiriniz bana doğru dürüst bir cevap vermediniz."

Raegan tam da Kral'ın arkasına yaslanıp, "Evet," dediği anda sandalyesinde öne doğru fırladı. Başını çevirip şaşkınlıkla ona baktı. Masanın karşısında Alanna soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. Raegan onun küçük, narin bir çay kaşığı almasını, ellerinin yivli metalin etrafında titremesini izledi.

"Bir silah için mi?" diye sordu, gözleri Kral'ınkilerle buluştu, sesi ağır ve yapmacıktı. Ama Raegan bir anda, beklediği gibi korkuyla dolu olmadığını fark etti. Hayır, gölge yürüyüşçünün sesi umudun hainliğiyle doluydu.

"Evet," diye yanıtladı Kral, Alanna'nın bakışlarını kaynayan bir yoğunlukla tutarak.

"Alanna öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı ve sanki kendisine anlatılan tüm korku hikâyelerinin avatarı değilmiş gibi Kral'a bakarken parmaklarını dikleştirerek, "Bildiğimiz dünyayı yok edebilecek kadar güçlü bir silah olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu. Bizim bildiğimiz dünyayı mı?

yeniden yapmak için? Hatta belki de o tüvit giysili tanrı bozuntusunu yok edecek kadar güçlü bir silah?"

Umut o zaman da yeşil sarmaşıklarını Raegan'ın etrafına sarmış, Alanna'yı Unseelie kralıyla ittifak kurmaya kalkışmak gibi pervasız ve tamamen akılsızca bir şey yapmaya iten aynı tatlı zehiri ona da bulaştırmıştı.

"Umutumuz bu," dedi Oberon ve şimdi gülümsüyordu, tehlikeli ve inanılmaz derecede güzeldi. "Kesin olarak bilmiyoruz ama aradığımız silah gerçekten de Koruyucu Devlet için kıyamet gününü getirebilir."

Alanna'nın yüz hatlarını vahşi bir sırıtma kapladı. "Ben de *tam olarak* bunu söylemeni umuyordum."

Odayı yine sessizlik kapladı. Raegan'ın içinde huşudan farklı bir şey belirdi - belki de bunca zaman, bunca acı ve karanlıktan sonra, dünya sadece bu dört insanın anahtarı çevirip kurtuluşun kilidini açmasını bekliyordu.

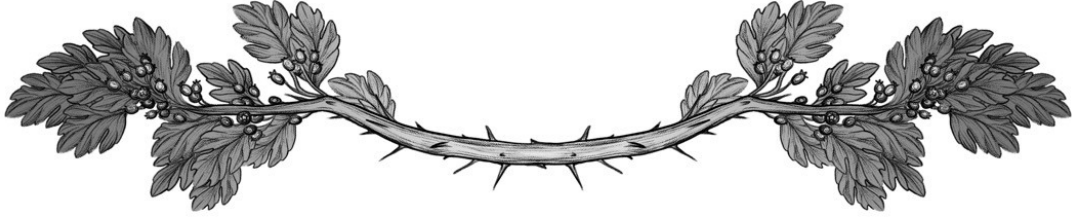
Emrys çenesini ovuştururken, "Anı mahvetmek istemem," dedi, "ama sana karşı dürüst olmak istiyorum, Alanna. Avalon'un nerede olduğunu bilmiyoruz. Ve bir fark yaratmak için onu zamanında bulabileceğimizden de emin değilim."

Bunun doğru olduğunu bilse de Raegan yine de gözlerini sımsıkı yumdu ve dilinin ucuna gelen o hanımeli gibi tatlı umut damlasının tadını çıkarmak istedi.

Sonra arkasından gelen ani bir hareket sesi Kral'ı ayağa kaldırdı. Alanna birkaç saniye sonra sandalyesinden sıçradı, Raegan yerinden fırlayıp etrafında döndüğünde kılıcını çoktan çekmişti.

Her şey bir yana, akşamın uzun gölgesinde, yıkık bir tapınağın içinde, yün bir battaniyeye sarınmış Maelona Overhill duruyordu. "İyi haberlerim var," dedi, sesi kısık ve titrekti, bedeni taş duvara dayanmıştı. "Ben ölmedim. Ayrıca Avalon'u nasıl bulacağımızı da biliyor olabilirim."

Yirmi Yedinci Bölüm

N Kimse ne diyeceğini bilemedi, bunun yerine dördü de mezardan sürünerek çıkan Muhafız kadınına şaşkınlıkla baktı.

Maelona kaşlarını çattı, gözleri kısıldı, bir tanesi hâlâ morluğun gölgesindeydi. "Biri bana bir sandalye getirirse," diye homurdandı, "size her şeyi anlatacağım."

Oberon hepsinden daha hızlı hareket ettiğinden, Raegan tepki vermeyi düşünene kadar sandalyesini masanın başına çekmiş ve Maelona'ya uzatmıştı. Maelona omuzlarına örtülen battaniyeyi topladı ve topallaya topallaya masaya doğru ilerlerken, nefesinin altında bir "teşekkür ederim" mırıldandı. Tam yüksek arkalıklı antika sandalyeye ulaştığında Kral'a baktı.

Ona *gerçekten* baktım.

"Sen misin- Lanet olsun, sensin," diye kekeledi Maelona, bir adım geriye *sendeleyerek*. Raegan o sırada az çok kendine gelmişti ve teyzesine destek olmak için uz. "Hepsi doğru mu?" Maelona bilmek istiyordu, sesi şimdi alçaktı, gri-yeşil gözleri Raegan'inkilerle buluşuyordu.

Raegan yavaşça, "Bu çok muğlak bir soru," diye cevap verdi. "Neden oturmuyorsun? Zar zor ayakta durabiliyorsun."

Raegan açık koltuğu işaret etti. Oberon kollarını kavuşturarak akıllıca geri . Maelona oflayıp puflayarak sandalyeye çöktü, bakışları yıkık tapınağın loşluğunda duran Kral'a sabitlenmişti.

"Avalon'un nerede olduğunu gerçekten biliyor musun?" Raegan teyzesi için bir fincan çay doldururken, Emrys'e kahve olup olmadığını sorması gerekip gerekmediğini düşündü. Ama Maelona aldırıyor gibiydi, ellerini hevesle sıcak çay fincanının etrafına doladı.

"Sen gerçekten bin yaşında mısın?" Maelona karşılık verdi, sert bir öksürük dizisi cümlesinin sonunu kesti.

Raegan nefes verdi ve sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi kollarını masaya dayayarak çömeldi. "Evet, sayılır," diye karar verdi, bakışları, yüzünde vurdumduymaz bir ifade olan Kral'inkilere kaydı.

"Hımm," dedi Maelona, Raegan'a bir an için Baba Yaga'yı o kadar çok hatırlattı ki neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. "Ve o ..." Gözlerini Oberon'a dikerek sözünü kesti.

"Unseelie kralı," diye ekledi, taş duvara yaslanmıştı, ateş ışığı yüz hatlarını daha da insanlık dışı bir hale getiriyordu.

Maelona, Raegan'ı şaşırtan bir zehirle, "Kim olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. Midesini bir endişe kapladı. Alanna'nın Kral'a karşı duyduğu korku ve güvensizlik bir şeydi. Ama açık nefret başka bir şeydi ve Oberon'dan ancak bu kadarına tahammül etmesini isteyebileceğini biliyordu. "Tanışmıştık."

Bunun üzerine Raegan neredeyse devriliyordu. Emrys sandalyesinde aniden dönerek Kral'a baktı. Sadece Alanna tepki vermedi, sanki bir botanik bahçesinde sahnelenen bir öğleden sonra oyununu izliyormuş gibi yavaşça çayını yudumluyordu.

Oberon dudakları hafifçe aralanarak Maelona'yı inceledi. Ve sonunda tek bir kelime söyledi. "Prag mı?"

"Prag," diye onayladı Maelona alaycı bir ifadeyle ve çayından kocaman - ve muhtemelen yakıcı- bir yudum aldı. Elinin tersiyle ağzını sildi ve şekerliğe doğru uzandı. "Az kalsın beni öldürüyordun."

Oberon, Raegan'ın hemen tanıdığı bitkin, uzun süredir acı çeken bir şekilde nefes verdi. "Eminim sana da öyle gelmiştir," diye cevap verdi, sesi eşitti. Ama Maelona sadece alay ederek kaşığı şekerliğe daldırdı. "Aslında yardım etmeye çalışıyordum."

Emrys bir anlık sessizlikten sonra, "İkinizin arasındaki geçmişten her ne kadar büyülenmiş olsam da," dedi, "Avalon'un nerede olduğunu bilebileceğinizi söylemişsiniz. Bu doğru mu?"

Maelona'nın bakışları kısa bir süreliğine Alanna'ya kaydı, o da başıyla onayladıktan sonra Raegan'ın gözleriyle buluştu. "Bir çeşit dosya var. Oldukça yüksek rütbeli bir saha ajanı olmama rağmen bunu bilmem bile gerekmiyor."

"Peki o zaman bunu *nereden* biliyorsun?" Raegan ellerini masanın üzerinde kavuşturarak sordu. Emrys çevresel görüşünde kıpırdandı; Kral büyük bir gölgeden başka bir şey değildi.

"Çünkü otuz yıl sonra aniden ortaya çıktığında, normalde dahil olmayacağım birçok toplantıya çekildim," diye yanıtladı Maelona, sandalyesinde arkasına yaslanıp yün battaniyeyi omuzlarına daha sıkı çekerek. Odanın sıcaklığına rağmen vücudunu bir ürperti sardı. "Alanna için kulaklarımı ve gözlerimi açık tuttum. Yapmaya çalıştığı şey için yararlı olabilecek herhangi bir şey: Koruyucular'ı devirmek için Fey'lerle müttefikliği araştırmak."

Raegan alt dudağını çiğnedi. Yani teyzesi, Protektora'ya sıkı sıkıya bağlı olmasına rağmen, Adil Halk'a karşı ille de bağınaz değildi - sadece Oberon'a karşı. Sadece Raegan'ın dünyadaki herkesten çok sevdiği ve daha birkaç saat önce içinde çok derinlerde olan kişiye. Güzel. Bu harikaydı.

Kral masaya bir adım daha yaklaşarak, "Bu dosya hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum," dedi. Maelona göz ucuyla onu dikkatle izledi.

"Benim de çok ilgimi çekti," dedi Alanna dirseklerini masaya dayayarak. "Henüz bunu gerçekten tartışmadık."

Maelona birkaç öksürük için duraklayarak, "Gerçekten zamanım olmadı," diye cevap verdi. "Amerika'da Raegan'ı ararken birkaç brifingde gündeme geldi. Ama geri döndüğümde, tüm o dayak ve sorgulamalar programımı doldurdu."

"Amacı ya da neden yaratıldığı hakkında bir fikrin var mı?" Oberon, teyzesinin kara mizahını tamamen görmezden gelerek sordu, ses tonunda anlam veremediği bir şey vardı. Bakışları manyetikti ve Maelona'yı bile kendi yörüngesine çekerek tüketiyordu. Raegan kaşlarını çatarak onu inceledi.

"Sanırım kehanet yüzünden," diye cevap verdi Maelona, tüm dikkati önünde beliren uzun boylu, insanlık dışı varlığın üzerindeydi. "Olası yerleri sıkı bir şekilde gözetleyin ve koruyun, ya da daha iyisi, Avalon'u bulun, Fey'in anasını yok edin ve önce silahı alın."

Oberon'un yüzünde yine bir vahşet ifadesi belirdi. Raegan'ın midesinde huzursuzluk kıpırdandı; belli ki bilmediği bir şey vardı ve bu en sevmediği duyguydu. Masanın altında tırnak etlerini karıştırdı, Maelona silahın Zaman Bekçisi'nde olmasındansa Unseelie Divanı'nda olmasını tercih edecek kadar delirmiş hissettiğine dair bir şeyler söylediğinde bile bakışları hâlâ Kral'daydı.

Ve sonra, bir anda, gözleri onunkilerin üzerindeydi; perişan, içi boş, o sonsuz acıyla dolu. Uzaklara, Maelona'ya doğru baktı, sadece

Alanna hiçbir şey yakalayamazdı. Ama ay bardağını yeniden doldurmak için birkaç dakika ayırdı, zihni koştururken yavaşça hareket etti.

Bunu fark ettiğinde, Raegan tepkisini öksürükle gizlemek zorunda kaldı, sanki ayında boğulmuş gibiydi. Tabii ki Avalon. Lanet olası *Avalon*. Bir zamanların ve geleceğın kralının, İngiltere ona ihtiyaç duyana kadar, kanında tekrar sihirle doğma hatasını yapan tüm canlıları öldürmek için uyuduğı yer. Koruyucu Devlet'i kuran, Mordred'in sefaletinin çoğunu düzenleyen, Fey'e karşı bir savaş başlatan ve Nyneve'in idamını emreden adamın, Excalibur'u sonsuza dek ellerinde tutarak huzur içinde uyuduğı yer.

Çünkü tüm gezegende, uzun zaman önce mükemmel bir kılığa bürünmüş bir tanrıça diyarından daha güvenli bir hapishane yoktu: sadece bir efsane.

"Dosyanın nerede olduğunu biliyor musun?" Alanna soruyordu, sesi biraz soluk soluğa çıkıyordu. "ünkü eğer Raegan ve Kral oraya ulaşıp o silahı ele geçirebilirlerse, o zaman ..."

"O zaman bizim küçük darbemizin bir şansı olabilir," dedi Maelona gergin bir gülümsemeyle. "Ama ne yazık ki Malikâne'de tutuluyor." Yerin adını söylerken hiç de dehşete kapılmamıştı. Bunun üzerine Alanna'nın yüzü düştü ve Raegan'ın umudunu da beraberinde götürdü.

"Malikâne'ye girilemez," dedi Oberon ve Raegan'ın arkasında durarak parmak uçlarıyla bir an için onun omzunu okşadı. Bunu neden yaptığını biliyordu çünkü ona çok sık bakıyordu ve bu toplantıyı Alanna'yı alarma geçirmeden atlatmaları gerekiyordu. "Birden fazla kez denedim. Sanırım bu dosya Undercroft'ta, değıl mi?"

Maelona dar gözlerle bakarak, "Yüksek güvenliikli bir Koruyucular binası hakkında bilgi sahibi olmanız beni rahatsız ediyor," dedi. "Kesin olarak bildiğim tek şey tek bir kopya olduğı ve onun da 'de tutulduğı. Undercroft en mantıklısı olurdu, ama ... o zaman onu nasıl ele geçireceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok."

Ama yapmak *zorundaydılar*. Raegan soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Sadece dosya Avalon'u aramalarını önemli ölçüde kısaltabileceğı için değıl, aynı zamanda birdenbire Koruyucular'ın sadece olası yerleri savunmadığından çok emin olduğı için. Onlar da arama yapıyorlardı. Ve sadece bir silah almak için de değıl.

Birini *uyandırmak* istediler. Özellikle de Arthur Pendragon'u, Bir Zamanların ve Geleceğin Kralı'nı. Bu düşünce Raegan'ı hasta etti. Onu tanımadan önce Arthur'un idealleri vardı ya da insanlar öyle olduğunu iddia ediyordu. Güç karşılığında hepsinden vazgeçmişti. Sanki daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi.

Kral Arthur'la ilgili anıları ekşi mezarlarında dönerken tırnakları avuçlarını ısırdı. Diğerleri açlıktan ölürken o ziyafet çekmişti. Veba ortalığı kasıp kavurduğunda Nyneve'in köylüleri iyileştirmesini yasaklamış, gözde azınlığından herhangi biri en ufak bir öksürüğe yakalanırsa onun her zaman hazır olmasını istemişti. Büyücülük yaptığından şüphelendiği herkesi yargılamadan, masum olduklarını kanıtlama şansı vermeden idam ederken büyüü kendi çıkarları için kullanmıştı. Nyneve'in çok sevdiği Guinevere'e, doğurganlıkla ilgili tüm sorunların kendi ayaklarının altında olduğunu bilmesine rağmen, bir varis üretemediği için böylesine sıradan bir zalimlikle davranmıştı.

Ve tüm boktan erkekler gibi, yükselen bir öfkeyle hatırladı, kendini daha da güçlü kılmanın bir yolunu bulmuştu: Excalibur. Kılıç sadece Adil Halk'ı daha kolay öldürmek için yapılmamıştı - ya da görünüşe göre değiştirilmemişti. Aynı zamanda döktüğü Fey ve tanrı kanından güç çekerek, taşıyıcısına tek bir varlıkta bir arada bulunmaması gereken büyü ve güçler veriyordu. Bu yüzden kelp, Merlin'in kılıcın kökeni hakkında uydurduğu hikâyeye uyması için Gölün Hanımı hakkında bir masal uydurarak Bedwyr'i ölümcül şekilde yaralanmış kralını ve Excalibur'u gemiye bindirmesi için kandırmıştı. Bedwyr ve Muhafızlar o zamandan beri hükümdarlarını uyandırmaya çalışıyorlardı.

Oberon'un ensesini okşayan dokunuşunun sıcaklığı Raegan'ı bedenine geri döndürdü. Çenesini sıkı. Düşüncelerine çok fazla dalmış olmalıydı. Tanrım, bir şeyleri yumruklamak ve sonra da sessiz bir odada oturup bir defterle tüm bu saçmalıkları çözmek istiyordu. Ama Alanna olmadan her şeyin dağılacığını kendine hatırlattı.

Gölgeyürüyen kaşlarını çatarak Emrys'e, "Hayır, bu işe yaramaz," dedi ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Ve sonra bir anda Alanna dimdik oturdu, güzel gözleri kocaman açılmıştı. "Kurucu Galası."

Maelona da hemen tepki verdi; çay fincanına uzanan eli, bakışları Alanna'ninkine kayarken hareketsiz kaldı. Raegan, sadece omuz silkmiş olan Emrys'le bakıştı.

"Lütfen biraz daha açar mısınız?" Oberon onun arkasından sordu. "Koruyucular'ın en güçlülerinin katıldığı bir etkinlik sırasında Malikâne'deki mevcut korumaların nasıl daha da zorlanacağını anlamıyorum."

"Öyle olacak," dedi Alanna, Kral'ın bakışlarıyla buluşmak için Raegan'ın üzerinden bakarak, dolgun dudaklarında tehlikeli bir ifade belirdi. "Ama tercih edilmeyenler gala sırasında her zaman çalışmak zorunda bırakılır, seçkinler parti verirken özellikle kötü bir dizi koruma büyüsünü sürdürmekle görevlendirilirler. Uzun ve yorucu bir gecedir ve sonrasında *günlerce* büyü yapamadığım olmuştur. Eminim koğuşlara atananların büyük çoğunluğunun benim küçük grubumdan olduğunu duysanız şaşırırsınız."

Kral, "O zaman bunların hepsi bir tasarım olamaz mı?" diye sordu ve Emrys başını şiddetle salladı. "Liderleriniz onların bu etkinlikte sarhoş ve rahat olacaklarını varsayarak, korumayla ilgili herhangi bir başarısızlığı şüpheli ihanetinizin kanıtı olarak kullanacağınıza güveniyor olamazlar mı?"

"Nereden geldiğini anlıyorum," dedi Alanna, düşüncelere dalmış bir halde parmak uçlarını masanın üzerine vurarak. "Ama Koruyucular'ın içeriden gelen tehditlere karşı ne kadar kayıtsız olduğunu anlamalısınız."

"Gerçekten mi?" diye sordu Raegan. "Çünkü bana paranoyak gibi görünüyorlar. Yani, Maelona'ya babamı firar ettiği için öldürmesini emrettiler."

"Sadece Cormac on iki yaşından beri bir sorun olduğu için ve onun motivasyonunun Kapıları açmak olduğunu düşündükleri için," diye araya girdi Maelona, sesi biraz daha güçlü, yüzü daha az solgundu. "Daha fazla büyü elde etmek için. Daha fazla güç."

Durakladı ve Raegan on iki yaşındaki babasını düşünmeyi bir kenara itti, göğüs kemiğindeki hassas yer zaten sahip olamadığı şey için özlem duyuyordu. Maelona tekrar konuştu, yüzünde alaycı ve ekşi bir ifade vardı. "*Bu şekilde yozlaşmamızı* bekliyorlar. Peri mahkemeleriyle ya da hayatta kalan birkaç tanrıyla yapılan pazarlıklar, gerçek şeylere aç zengin okültistlerden gelen teklifler. Muhafız liderliği böyle bir şeyi asla beklemezdi," diye devam etti. "Tek anladıkları şey güç. Ve daha fazlasını elde etmek. Dünyanın iyiliği için gücümüzden *vazgeçmek* üzere kolektif olarak bir araya geleceğimiz fikri akıllarının ucundan bile geçmez."

Alanna, Raegan'ın Maelona'nın söylediklerini anlamasına fırsat vermeden, "Eğer Koruyucu'ya verdiğimiz yemine ihanet edersek," diye söze başladı, "bağlama büyüsü sihrimizi yok eder. Sadece Zaman Bekçisi'nin nimetini değil, içimizdeki her türlü gizli yeteneği de. Kapılar açılrsa bile, bir daha asla büyü yapamayacağız."

Raegan, Alanna ile teyzesinin arasına bakarken kalbi boğazına düğümlendi. Bilmiyordu. Fark etmemişti. O asla

bu kadar çok şeyden vazgeçebileceklerini düşünmemiştir. Uzun, ürpertici bir nefes alarak tüm bunların ne anlama geldiğini düşündü.

Ve sonra, bu toplantı sırasında ikinci kez, kötü zamanlanmış bir ifşaat yaşadı. Babasının Zaman Bekçisi'nin ajanlarıyla pazarlık yapmaya zorlanmasına şaşmamalı. Raegan'ı bebekken Koruyucu Devlet'e teslim etmeyerek yeminini bozduğu an, tüm sihri yok olacaktı. Yoksa onları ülkeden nasıl çıkarabilir ve başarılı bir şekilde saklayabilirdi? Tabii ki uzun oyunu göremeyecekti - sadece kaçınılmaz olanı ertelediğini, kurtarıcısı olabileceğini düşündüğü kişinin koyun postuna bürünmüş Zaman Bekçisi olduğunu.

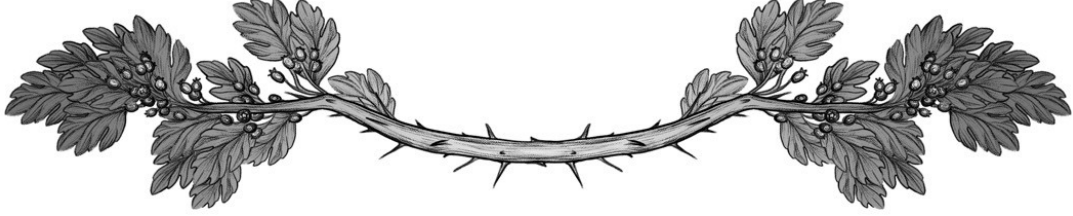
Raegan ellerini masanın altında yumruk yaptı. Babasının tüm acıları, kaprisli gülümsemelerinin altında sakladığı o açık yara... Babası da hep aynı şeyi arzulamıştı. Ve onun için bundan tamamen vazgeçmişti.

Birden Maelona'ya Cormac'tan bahsetmesi gerektiğini fark etti. Ama şimdilik Raegan sadece boğazını temizledi. "Ve ikiniz de isteklisiniz ..." Alanna ve Maelona'nın arasına baktı. İkisi bakışlarını değiş tokuş ettikten sonra başlarını salladılar.

"Gala Cumartesi akşamı. Yarın," dedi Alanna, dik oturup ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "İşbirlikçilerimle konuşmama izin verin. Sizi içeri sokabilirim. Ama hepsi bu kadar. Malikânenin iç koğuşlarında gezinmek, Undercroft'ta gizlenen cehennemi savunma büyüsü her neyse onu bulmak ve dosyayı almak sana düşecek."

Alanna durdu, ikisinin arasına baktı, yüz ifadesi ölümcüldü. "Ve sonra, tabii ki," diye ekledi, "Kral'ın büyüsünün bir zerresi olmadan canlı çıkmayı başarmanız gerekecek. Bunu anlıyorsun, değil mi? *Herhangi bir* Fey büyüsü koğuşları tetikleyecek ve o zaman da Koruyucuların elinde çok istedikleri bir şey olacak: Ölümsüz Cadı ve Unseelie Kralı."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Raegan en az üç savaş atlatmış gibi görünen hırpalanmış bir vapur sandığını çekip açtı. "Mavi kadife kutu, mavi kadife kutu," diye mırıldandı nefesinin altında, sıralarken nazik olması gerektiğini kendine hatırlatarak

bagajın içindekilere baktım.

"Burada olmaz," diye seslendi topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak. Okuma odasının çok uzağında olmasına rağmen, Emrys'in yüksek sesle ettiği küfür hâlâ duyulabiliyordu.

Oberon koridorun diğer tarafından, herhangi bir banliyö annesinin mutfağında olabilecek, beceriksizce boyanmış bir kulübenin çift kapısını kapatarak, "Burası da değil," diye duyurdu. Dönüp ona baktı, tek kaşını kaldırmıştı.

"Biliyorum," dedi Raegan, ayağa kalkarken ellerini barış işareti olarak kaldırarak. "Büyü kalıntılarını bulamazsak, gitmeyeceğiz."

Oberon cevap vermek için ağzını açtı ama o sırada Emrys'in sesi kütüphaneye doğru sürüklenerek geldi ve başka bir yeri tarif ediyordu. Kral bunun yerine, "Bu taraftan," dedi ve topuklarının üzerinde dönerek koridordan çıktı. Yığınların arasından keskin bir sola saparak onları kütüphanenin derinliklerine götürdü. Yağmur seranın çatısına hoş bir şekilde vuruyor ve her sıradaki son kitap rafına tutturulmuş asılı fenerlerden sıcak bir ışık yayılıyordu. Emrys okuma odasında bir ateş yakmıştı ve mutfaktan yanlarında taze bir demlik çay bile getirmişlerdi. Kendisini ve Oberon'u kötü tavsiye edilmiş bir soygun sırasında ölmekten kurtarabilecek tek şeyi umutsuzca için mükemmel rahat bir ortam.

İçini çeken Kral dönüp yan gözle ona baktı. "Hiç gitmemeliyiz," dedi yavaşlayarak, iki rafları tararken. "Modron'un hatırı için, Raegan. İzin verecek miyiz

Muhafızlar bizi bu kadar kolay bir şekilde kaderimize mi sürükledi? Ya da belki daha kötüsü, onlar *için* Avalon'un yerini tespit etmeye istekli miyiz?"

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı loş ışıktaki, gömleğinin kolundan tutup neredeyse yanından geçeceği koridoru işaret ederek. "İşte, sanırım."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı, kitap rafları ve antika vitrinlerden oluşan sıraya doğru ilerleyerek. "Ne dediğini hatırlıyor musun?"

"L-142," diye yanıtladı Raegan, Oberon'a devam etmesini işaret ederek. "Evet, güven bana. Bütün bunlar seni hapsedip kafamı tekrar kesmek ya da işlerini bize yaptırmak için kurulmuş harika bir tuzağa benziyor. Muhtemelen ikisi de. Ve ben de böyle bir şeye hazır değilim. Biliyorum. Ben sadece-"

"Oberon ona bir kez daha yan gözle bakıp tek kaşını kaldırarak, "Teyzenin bu işe karışması yüzünden mi?" diye söze başladı.

"Sadece o değil," diye homurdandı Raegan, küçük metal bir dolabın önünde durarak. Kilitte duran anahtarı çevirdi ve içinde birbirleriyle uyumlu iki yüzük bulunan mavi kadife kutuyu aramaya başladı. "Bence Alanna da bize karşı dürüst davranıyor. Yani, sen bir şey fark ettin mi?"

Kral cevap vermeyince Raegan omzunun üzerinden baktı. Yığınların gölgesinde gözleri siyah çukurlar halindeydi, elmacık kemiklerinin ve çenesinin inanılmaz keskin uçları soluk teninin altında hançer gibi duruyordu.

"Hayır," diye itiraf etti, mutsuzca da olsa. "En azından önemli bir şey değil. Doğruluk ve niyet büyülerini zordur. Bunu biliyorsun."

Alanna'nın onlarla Tapınak'ta buluşmak için öne sürdüğü şartlardan biri, büyü işlerine karışmak da dahil olmak üzere, iki tarafa da zarar gelmeyeceğini taahhüt eden bir pazarlıktı. Bunu oldukça iyi ifade etmişti - en azından Feylerle doğrudan deneyimi olmayan yirmi küsur yaşındaki bir insan için. Ama Alanna'nın karşısında Unseelie kralı vardı ve Alanna'nın güvenilirliğini ölçmek amacıyla bir dizi çalışma yapmak için anlaşmanın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulması uzun sürmemiştir.

"Biliyorum," diye mırıldandı Raegan, bir kutu tutarak. "Bu ne renk?"

Oberon ışığın az olmasına rağmen hemen, "Mor," diye cevap verdi.

"Eğer doğruyu söylediğini *düşünüyorsa*, büyü bunu doğru olarak sayar," diye iç geçirdi Raegan, kutuyu yerine koyup başka bir çekmece çıkardı. "Eğer zarar vermek niyetinde olmadığını *düşünüyorsa*, büyü bunu nötr veya olumlu niyet olarak sayar."

"Zekice bir plan olurdu," diye mırıldandı, onun ulaşamayacağı bir üst rafa bakmak için üzerine uzanırken. "İnandığı bir dava uğruna yaptıklarını inanılmaz riskler olarak görmek kolay, ama tüm bunlar Koruyucular tarafından düzenlenmişse, bu riskler önemli ölçüde azalır."

Raegan oflayıp puflayarak çekmeceyi kapattı. "Tamam, ama gerçekten değil mi? Senin yanında olmak büyük bir risk mi? Alınma ama."

"Muhafızlar, vaazlarına rağmen, gelişigüzel öldürmediğimi biliyorlar," dedi ve yerine koymadan önce bir kap çıkardı. "En azından tipik olarak değil."

Gözlerini devirerek son çekmeceyi açtı. "Tüm bunlar bir oyun *olsa* bile, bu orospu çocukları bizi malikâneye sokacak kadar aptal. Bence bu fırsatı heba etmemeliyiz. Çünkü Oberon, sen ve ben ikimiz de biliyoruz ki onlar"

Kelimeler Raegan'ın boğazında düğümlendi, eski anılar ani bir kum fırtınası gibi canlandı, görüşünü bulanıklaştırdı ve gözlerini yaktı.

"Arthur'u uyandırmaya çalışıyorlar," diye bitirdi sözlerini, dolaptan geri çekilerek. "Evet, öyle olduklarını tahmin ediyorum." Adam onun bakışlarıyla karşılaştı ve aralarındaki ortak acı kıpırdandı.

Ağzını açtı ve sonra kapattı; geçmişî kurcalamanın pek bir anlamı yoktu. İkisi de oradaydı. İkisi de Arthur'un her geçen yıl daha da kökleşen zalimliği yüzünden defalarca incinmişti. İkisi de onu uçurumun kenarından çekmeye çalışmıştı. Arthur kötü biri olarak doğmamıştı ama o her zaman bunun her şeyi daha da kötüleştirdiğini düşünmüştü. İkisi de sevdikleri insanlarla dolu bir şehrin, bir adamın seçimleri yüzünden umutsuzluğa ve savaşa sürüklenişini izlemişti.

"Danu ya da Avalon'da kim varsa neden onu öldürmedi? Yani, lanet olası Adil Halk'ın Annesi'nden bahsediyoruz," diye sordu, son çekmeceyi -mavi kadife kutu yok- kapatarak Kral'a döndü, tam zamanında ağzının acı kıvrımını gördü.

"Excalibur'la can alarak çok fazla güç biriktirdi," diye cevap verdi, sesi boştu. "Ya Excalibur'un kendisi ya da çok benzer bir şey tarafından ortadan kaldırılması gerekirdi. Başka bir aç silah, düşmanlarının güçlerini onun yerine taşıyıcısına aktaran başka bir kılıç. Ama başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ve Adil Halk ve tanrılar Excalibur'u kullanamazlar çünkü Excalibur onları yok etmek için yaratılmıştır," diye nefes aldı Raegan. Sonra bembeyaz bir öfke kabardı. "Aman Tanrım."

Elbette bir ölümlünün Excalibur'u sıradan bir kılıç gibi *kullanabileceğini* biliyordu ama onu gerçekten *kullanacak* güce sahip değillerdi. Kılıcın aç ağzını açmak, Arthur'un çalınan tüm gücünü kötücül büyülerden oluşan karmaşık ağından geri almak.

"Tabii sen ve ben peri kılıcını gerçek doğasına geri döndüremezsek," diye iç geçirdi Oberon. Turuncu fener ışığında Raegan onun burun kemiğini sıkmasını izledi. "Gel. Emrys, emrindeki çok sayıdaki ses projeksiyonundan herhangi birini kullanmak yerine bir sonraki yeri bağırdı."

Kral'ı sıranın dışına kadar takip ederek, "Üzerine fazla gitme," diye önerdi. "Çıldırarak üzere."

"Fark etmemiştim," diye cevap verdi, omzunun üzerinden bakmak için döndü, o mürekkep karası kaşlarından biri tekrar kalktı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Durakladı, ifadesinden ciddiyetsizlik akıyordu. "Kütüphanenin kataloglamasının Sylvionne'un tasarımı olmasının bir faydası yok, bu da Emrys'in şu anda ölü sevgilisinin el yazısıyla yazdığı bir kart katalogunu aradığı anlamına geliyor."

Raegan, Emrys'in sözlerinin ağırlığı kol ve bacaklarına takılıp onu aşağı çekmekle tehdit edince durakladı. Emrys Hiraeth'le anılarını yutmuş olsa da, zihninde bir dizi kısa ama zengin görüntü titreşiyordu: böğürtlen rengi mürekkep, altın mücevherler damlayan zarif kahverengi bir el, sürmeli göz kalemi sürmenin en iyi yolunu açıklayan melodik bir ses.

"Onun yerine birimiz kataloga baksa mı?" diye sordu kısık bir sesle, Emrys çok uzakta olmasına rağmen, Oberon'a yetişmek için koşmaya başlamıştı.

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi Sylvionne ona yaklaşp sağ taraftaki koridoru işaret ederken. "Muhtemelen Emrys'in Sylvionne'a yakın hissetmesini sağlıyor, ki bir zamanlar paylaştıkları eve Koruyucuları davet ettikten sonra buna ihtiyaç duymuş olabilir."

"*Sylvionne'un katilleri*," demedi Oberon. Raegan uzun bir nefes verdi, zihni hâlâ sahip olmaması gereken anıları bir gemi enkazının kalıntıları gibi kıyılarına fırlatıyordu.

"Neden onu hatırlıyormuşum gibi hissediyorum?" diye sordu, Oberon onları yığınların derinliklerine götürürken boğazı düğümlenmişti.

Bunun üzerine Kral arkasına baktı, alnında kalbini sızlatan bir endişe belirdi. "Sylvionne'la burada geçirdiğiniz kısa süre içinde oldukça yakınlaştınız," diye cevap verdi, rafları taramaya başlarken adımlarını yavaşlatarak. Raegan kütüphanenin bu kadar derininde pek bir şey seçemiyordu, ışıklar her satırda biraz daha sönükleşiyordu. "O size değer veriyordu, siz de ona. Güçlü duygular

uygulayıcı ne kadar yetkin olursa olsun, hafıza büyülerine müdahale edemez. Emrys tanıdığım en iyi hafıza yiyicidir ama sen çoğundan daha yoğun hissediyorsun."

Kral ince, yüksek bir dolabın önünde durdu. Raegan, Tapınak'ın öldürülen Kahini'nin ortaya çıkan anılarını, hangi kapıdan yuvarlanıp gelmişlerse o kapının arkasına itmek için elinden geleni yaptı. Bu onun anısına saygısızlık gibi geliyordu ama başka bir şey taşıyamazdı. Daha fazla keder yok. Göğüs kafesinde zaten çok sıcak yanan ateşi daha fazla körüklememeliydi.

Oberon uzun parmaklı ellerini, onu bir mobilya parçasını mantıksızca kışkandıracak şekilde dolabın önünde gezdirdi. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sonra küçük bir ışık küresi yarattı. Déjà vu Raegan'ı yiyip bitirmekle tehdit ediyordu; bunu daha önce de yapmıştı, arşivlerde, kendisi hakkında hiçbir şey bilmediği zamanlarda. Ve başka bir zaman, başka bir yerde ... anılar nehir suyu gibi avuçlarının arasından kayıp gitmişti.

"Ahh," diye mırıldandı Kral, dolabın dikdörtgen bir bölümüne bastı, yüzü stilize meyvelerle yoğun bir şekilde oyulmuştu. Küçük bir yuva açıldı.

Büyülenen Raegan daha da yaklaştı ve zengin mavi kadifeyle kaplı bir bölme buldu. Oberon'la bakiştılar, kalbi göğsünde çırpınıyordu. Orada, parıldayan kumaşın içine yerleştirilmiş, uzun ve ince bir anahtar vardı, yayı o kadar süslüydü ki Raegan loş ışıktaki ayrıntıları seçemiyordu. Oberon anahtarı yavaşça durduğu yerden aldı ve soluk mavi ipekten bir halkaya asılı olduğunu gördü.

"Eğer bu o değilse, aklımı kaçıracam," diye açıkladı. Eğilip ana bölmenin kilidini açarken kısa bir kahkaha patlamasıyla omuzları sarsıldı. Yumuşak bir tıslama ve ardından iki kapı açılarak gölgelerle örtülü sığ bir dolap ortaya çıktı. Oberon içeri uzandı ve zaman durmuş gibiydi.

Sonra ellerini geri çekti ve avuçlarının içinde mavi kadife bir kutu duruyordu. Dolabın kendisi gibi zarif ve inceydi, kubbeli bir kapağı vardı. Oberon heyecanla başını sallayan Raegan'a baktı. Kutu Kral'ın hafifçe dokunmasıyla açıldı ve ipek bir yatağın üzerinde duran iki gümüş yüzük ortaya çıktı.

"Kahretsin," diye nefes alarak yaklaştı. Peri ışığının altında Raegan yüzüklerin gerçekten de gümüş olduğunu görebiliyordu ama tıpkı bir bukalemunun som kadehin önünde sürünürken gümüş olması gibi. Yüzüklerin kenarları yüzük kutusunun soluk ipeğine karışıyor, hatta birkaç yerde Kral'ın büyüleri ışığının altın sıcaklığını bile içine çekiyordu.

"Bunların hâlâ var olduğunu sanmıyordum," diye nefes Oberon, bir eli yüzüklere dokunmasa da havada asılı duruyordu. "Nedense Sylvionne'un eski Fey kalıntılarını saklamak için saklamasına şaşırmadım. Yüzükler uyuyor ve uyandırılıp uyandırılmayacaklarından emin değilim. Ama eğer uyandırılabilirlerse-"

"-bunu yapabiliriz." Raegan vahşi bir neşeyle güldü. Dünyanın bu yarısında çok az sihir kalıntısı kaldığı için bu yüzük seti gibi fiziksel sihirler yaratmak artık imkânsızdı. Ama bu tür bir çalışma, gizlenme ve casusluk söz konusu olduğunda en iyi yöntemdi.

Fiziksel cazibeler savunma büyülerini altüst ediyordu çünkü kullanıcı görünüşünü çoğu cazibe büyüünde olduğu gibi değiştirmiyordu. Bunun yerine, Raegan ve Oberon hala kendileri gibi görünürlerdi - fiziksel görünümlerinde aslında hiçbir şey değişmezdi - ama onlara bakan herkes tamamen başka biri olduklarını düşünürdü. Bu her şeyden çok bir zihin büyüsyüdü ve tespit edilmesi en zor büyü türlerinden biriydi. Ve hepsinden önemlisi, yalnızca en hassas şekilde uyumlanmış koşullar bu yüzükler gibi fiziksel büyüler *aktif* büyü olarak okuyabilir ve bir tepkiyi tetikleyebilirdi.

Hava değişti, bir ürperti omurgasından aşağı inerken ensesi karıncalandı. Oberon bir şeyler söyledi, uzun parmakları onunkilere dolanmıştı ama Raegan onun sözlerini duymadı. Bir şey onun sesini gizlemiş, bronz kanatların üzerinde sürükleyip götürmüştü. Bir anda oda, bir daha duyacağını hiç düşünmediği altın bir tını ile ağzına kadar doldu.

Philadelphia'da Kahin'in avuçlarında kendi gözleriyle gördüğü ezilmiş Kehanet'e rağmen, yarı batık kütüphanede bir Kader Şarkısı dolaşıyordu. Oberon'un eli onun elini sıkıca kavradı. İlahi kadim, orkestral, o kadar çok istek ve acıyla mırıldanıyordu ki Raegan bu şarkıyı başka bir hayatta kendisinin bestelemiş olup olmadığını merak etti. Göğsündeki o hassas yer, sanki titreyen parmaklarıyla hiç dikiş atmamış gibi ardına kadar açıldı.

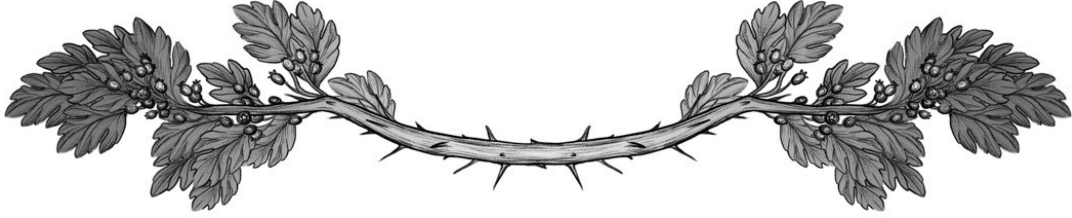
Gözünün ucuyla bir kıpırtı gördü ve zihni ağır ağır çalkalanarak, yarı yarıya Emrys'in gözleri kocaman ve her şeyin imkânsızlığından çılgına dönmüş bir halde köşeden hızla gelmesini bekledi. Ama onun yerine, kâğıttan kanatlı bir yaratık karanlığın içinden süzülerek koridordan aşağı indi. Ne luna güvesi ne de grifondu, ne şahin ne de pegasustu, ama hepsinin korkunç güzellikteki bir bileşimiydi. Raegan onun dönerek süzülüşünü izledi.

ve Fatesong'un yalnız notaları, kanatlarının altındaki ikiz uydular yanıp sönerek var oluyor.

Kâğıttan canavar Kral'ın elindeki kadife kutuya konup açık kapağın üzerine tünediğinde dişleri alçak bir uğultuya dönüştü. Kanatları bir, iki, üç kez çırpıldı. Sonra yaratık, Fatesong'u da yanına alarak kütüphanenin gölgeli kasvetine doğru süzüldü ve her zaman olduğu gibi başladığı aynı unutulmaz notayla sona erdi.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"T "Bu imkansız," diye mırıldandı Kral, başı geriye eğik, boynunun güzel genişliği açıkta, sanki orada güvercin tarafından havada tutulan Kader'in kendisini bulacakmış gibi kütüphanenin tavanlarını ararken

Kanatlı
ar.

"Bu ne *cüret!*" diye inledi Raegan bir kalp atışı sonra, Fatesong'un gitmesiyle göğsündeki o yer artık bomboştu - hayır, eskisinden *daha* da boştu. Sanki Fate parmaklarını Raegan'ın ipleri boyunca her sallayışında, ilkel tanrıça başka bir şey daha çalıyordu.

Oberon yüzünü ona dönmek için döndü. Raegan tam onun gözleriyle bulunduğu sırada, yığınların ağzındaki ayak sesleri duyuldu ve döndüğünde Emrys'in orada durduğunu gördü.

"Az önce bir Kader Şarkısı mı duydum?" diye bağırdı eski Bekçi, birkaç kart kataloğunu hâlâ avucunun içinde tutuyordu. "Burada sadece ölü Kehanetler var, boğulmuş koridorlarda saklanmışlar. Bunun nasıl olduğunu bile anlamıyorum-" Emrys sözünü kesti, bakışları Oberon'un elindeki mavi kadife kutuya takıldı ve gözleri büyüdü.

"Evet, bir Kader Şarkısı duydun," dedi Raegan, terk edilmiş odadaki dolabı bir anda hatırlayınca sesi boğuklaştı. "Daha önce, araştırma yaparken, içinde eski Kehanetlerin olduğu bir dolap buldum. Ve- ve Philadelphia'daki Kehanet gibi bir luna güvesi vardı." Durakladı, Oberon ve Emrys'e bakarak tepkilerine karşı kendini hazırladı. "Dolabı açtım çünkü... çünkü ben bir bok parçasıyım, sanırım, ve hepsi canlandı ve... birbirlerini mi yediler?"

Kütüphanenin loş ışığında hem Kral hem de Bekçi ona öylece baktılar, yüzlerindeki kadim düzlemlerde hiçbir ifade yoktu. Raegan derin bir nefes aldı ve devam etti. "Dolabı kapatıp kilitledim ve her şey durdu. Sana anlatmaya geliyordum Emrys, ama sonra Maelona geldi."

Bekçi'nin gözleri kapandı ve şakağına masaj yaptı. "Ben Kahin değilim. Kütüphanenin boğulmuş salonları tuhaf olabilir. Ve eğer Kader İpliklerimizle oynuyorsa, sanırım seni de orada *istemiştir*." Ağırlığını kaydırarak ağır kitap raflarından birine yaslandı, metal çerçeveleri burnundan aşağı kayıyordu. "Bunu anlamıyorum. Ama bir zarar verdiğini düşünmüyorum. Tapınağım her zamanki gibi hissediyor. Ve ben Tapınağımı iyi tanırım."

Az önce bir Fatesong'un tınladığı yüksek, karanlık yığınlarda ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu. Raegan sertçe yutkundu ve Emrys'in kızgın olmamasına sevindi. Dolabı ve içindeki yaratıkları ondan saklamak gibi bir niyeti yoktu; uğraşmakla meşgul olduğu diğer onca saçmalık arasında, o lanet şey önlerinde kanat çırpına kadar açıkçası unutmuştu.

"Hiçbir zaman anlayabileceğimizi sanmıyorum," diye yanıtladı Oberon, sesi yorgunluktan ağırlaşmıştı. "Açıkçası, ölü Kehanet dolapları ya da Kader'in kanatlı şeyleri hiç ilgimi çekmiyor. Bakalım sihirli emanetler uyandırılabilir mi? Onun suiistimallerine aldırmayacağız."

Raegan çenesini tuttu ve eli hâlâ Oberon'unkine dolanmış halde koridorun ağzına doğru ilerlemeye başladı. Oberon haklıydı. Tüm bunların ne anlama geldiğini çözmenin ne anlamı vardı? Kâhinleri ya da Kahinleri yoktu; tüm bunları Philadelphia'da, bu işi sonsuza dek bitirecek bir arayış için geride bırakmışlardı. Kaderin sonlarla ne ilgisi vardı? O sadece Raegan'ı mezardan geri getirmekten zevk alıyor gibiydi, her yaşam arasında Oberon'u çıldırtacak kadar uzun süre bekliyordu.

Ana koridora vardıklarında Emrys, "Milyonlarca nedenden ötürü," dedi, "keşke Sylvionne hâlâ burada olsaydı."

Raegan boştaki elini uzatıp Emrys'in omzunu okşadı. "Biliyorum. Ben de hatırlıyorum. Biraz hatırlıyorum. Olması gerekenden daha fazla."

Emrys koridordaki fenerlerin ışığında onu inceledi, derin, koyu kahverengi gözleri parlıyordu. Ağzını açtı ve sonra başını hafifçe sallayarak kapattı. "Anılarınızı daha fazla karıştırmayacağım. Ama başka birinin onu hatırlamasına sevindim. O geleceğe taşınmayı hak ediyor."

Sonra üçü omuz omuza okuma odasına geri döndüler, yine daha derin, daha karanlık yerlerden dönüyorlardı

Ellerinde her şeyi değiştirebilecek kutsal bir mücevherle. Belki *de* bu mümkündü - belki de büyü dünyaya geri dönebilir ve belki de dünyayı yeniden bir araya getirebilirdi. Büyük bir masanın en ucundaki deri Chesterfield koltuğa oturmuş, kutuyu yere bırakan Oberon'un her hareketini izlerken, bu düşünce Raegan'ın kalbini kabarttı.

Pırıl pırıl yüzeyin karşısında bakışları buluştu. Duygular boğazında düğümlendi. Ve belki bir gün, o ve peri kralı sadece *olabilirlerdi*. Bahçelerindeki mücevherlerin , arkadaşlarıyla çevrili mumlarla dolu bir masada, her akşam alacakaranlıkta yürüdükleri bir çayırda onun gözlerine baktığını hayal etti.

Başka bir savaş alanı, başka bir paramparça umut mezarlığı dışında her şey.

Emrys bir şeyler mırıldanarak yağmurun ve ocağın çıtırtısının sessizliğini bozdu ve gümüş metal gözlüklerinin camlarını değiştirdi. Raegan büyüünün tam olarak nasıl işlediğini merak ederek onu dikkatle izledi; Emrys parmak uçlarını metale dokundurana kadar çerçevelerde görünür bir ekleme yoktu. Bunun önemli olmadığını düşünüyordu ama beyni hep böyle çalışırdı - meraklı, meraklı, her zaman anlamak isteyen.

"Evet," dedi eski Bekçi, zaferle dolu tek bir kelimeyle. "Evet, sanırım bu kalıntıları uyandırmaya yetecek kadar büyü var." Gözlüklerini burnundan aşağı iterek önce Raegan'a sonra da Kral'a baktı. "Ama bunun sizi canavarın midesine göndermemiz gerektiği anlamına gelip gelmediği tamamen başka bir şey."

"Arthur'u uyandırmak istiyorlar, Emrys," diye cevap verdi Oberon. "Korkarım plan hep buydu. İlk isyanı bastırmak, Kapıları inşa etmek, direnişimizi büyü akışını daha da kısıtlamak için bir sebep olarak kullanmak. Sonra, Kapılar kapandığında ve dünyanın bu yarısındaki tüm büyü kalıntıları yok olduğunda, bir zamanların ve geleceğin kralını uyandırmak için Avalon'a ineceklerdi."

"Ve Kapılar'ın sadece bu tarafıyla ilgileneceklerinden şüpheliyim," dedi Raegan, farkına vardığında, damarlarına korku yayıldı. "Arthur'la birlikte nihayet Öteki Diyar'ı bütünüyle kontrol altına alabilirler."

"Çünkü Arthur, Unseelie Sarayı'nı yok etmeye yaklaşan tek şeydi," diye fısıldadı Emrys gözlerini sıkarak. "Yani, bunun mümkün olduğunu biliyorduk."

"Evet," diye yanıtladı Oberon, iki avucunu masanın üzerine koyup karanlık, zengin yüzeye yaslanarak. "Ama kalıntıların ne kadar hızlı bir şekilde

sihir kan kaybederdi."

Raegan alt dudağını çiğneyerek, "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi. "Listende kaç site var Emrys?"

Eski Muhafız rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve Raegan'a bakmak yerine göz kamaştırıcı kalıntılara baktı. "Kısa listede otuz üç kişi. Uzun listede neredeyse yüz kişi var."

Oberon iç çekti. "Malikâneye yalnız gidebilirim."

"Bu nasıl işe yarayacak ki?" Raegan kastettiğinden daha sert bir şekilde tükürdü. "Büyü yok, Oberon. Lanet olsun, auranı bile o kadar sıkı sarman gerekecek ki nefes almakta zorlanacaksın. Protektora kanı ve büyü olmadan Yeraltı Çatı'sının korumalarından tam olarak nasıl geçeceksin?"

"Yeminli değilsin," diye hatırlattı Kral ona, yüz hatları ocağın titrek ışığında daha da insanlık dışı bir hal alarak. "Koğuştakiler seni de benim kadar yabancı sayabilir."

"Ama o bir ölümlü," diye araya girdi Emrys ama Oberon'un ona attığı sert bakış karşısında hemen büzüldü. "Overhills eski bir Koruyucu ailesidir, Oberon. Yemin etmemiş olsa bile, biraz zekice bir göz boyamayla koğuşları atlatabilir. Ama ya sen? Alanna seni içeri sokacak, sonra ne olacak?"

Raegan, Oberon'un çenesinin sıkışmasını, ay ışığıyla aydınlanan teninin altında kaslarının zıplamasını izledi. Elleri masanın kenarlarını çok sert kavradı, güçlü tendonları esnedi. "Bunu düşünmeye devam edeceğim. Henüz nihai bir karar vermedim."

Raegan kısa bir öfke patlaması yaşadı ve Emrys'in sıçramasına neden olacak kadar yüksek bir sesle avucunu masaya vurdu. "Neden son kararı sen veriyorsun? Bu *benimle* ilgili."

Gölgeli, ağır bakışları o anda Overhill'in üzerine dikildi, vücudunun uzun sütunu ona doğru eğildi. "Sana daha önce de söyledim Overhill," diye hırladı Kral, sanki sevgili değillermiş gibi, sanki Gossamer'daki o geceden beri her şeyi hayal etmiş gibi, "bir Fey sarayı demokrasi *değildir*."

Sandalyesinden fırladı ve birkaç adım atarak doğrudan Kral'ın önüne geldi. Kral onun üzerinde yükseliyordu, kas ve antik güçten oluşan bir duvar. "Ve ben senin lanet sarayının bir üyesi değilim, Oberon! Bunu sana neden söyleyip durduğumu bilmiyorum. Sen benim kralım değilsin. Senin önünde eğilmem."

Aralarındaki yetersiz mesafeyi kapattı, yüzünün düzlemlerinde bir fırtına kopuyordu. Ama Raegan ondan korkmuyordu, hiçbir zaman da .

En başta birbirlerinin yataklarına düşmelerinin sebebi de bu değil miydi? Çünkü Camelot'a gönderilen Druid kız, kralın omuzlarında ağır bir Kehanet taşıyan ve çok daha kötü bir şey olduğu ortaya çıkan piç oğlundan korkmuyordu - gömülü bir Unseelie dönüşeni?

"Neden kendini tehlikeye atmakta ısrar ediyorsun?" Oberon gözlerini kısarak talepte bulundu, ancak sözleri şimdi kenarlarda boğuk, yumuşak ve çiğdi.

"Neden senin kederinin benim ajansımdan daha önemli olduğunu düşünüyorsun?" Raegan ellerini iki yanında yumruk yaparak karşılık verdi. İçindeki öfke yılan gibi kıvrılarak kafesinin kilitlerini zorluyordu. Bunun üzerine Kral irkildi, ağırlığı ondan uzaklaştı, gözleri kutulu yüzüklere kaydı.

"Bir gözlemde bulunabilir miyim?" Emrys masanın diğer tarafından uysalca sordu.

Raegan ve Oberon aynı anda, "Hayır," diye bağırdı. Kral bir elini saçlarında gezdirdikten sonra burnunun kenarını sıktı ve gözleri kısa süreliğine kapandı. Raegan kazağının eteklerini düzelterek uzaklaştı, içindeki öfke soğumaya başlamıştı. İçinde bulundukları durumun yoğunluğu nedeniyle duygularının tavan yapması kaçınılmazdı, diye hatırlattı kendine. Adam onun özerkliğini kısıtlamaya çalışmıyordu; sadece onu herkesten daha çok seviyordu ve bazen bu Raegan'ın ödünü koparıyordu.

"Kutsal emanetleri uyandırmak için çalışacağım," dedi Oberon, elini , parmak uçları ilk kez yüzüklere değdi. Kutsal emanetlerin nabız gibi attığını hissediyordu, tıpkı mezarında yeniden dirilmek için yuvarlanan eski bir şey gibi

-Bu hissi çok iyi biliyordu. Emrys'e şöyle bir bakınca, eski Bekçi'nin de Kral'ın büyüünün kutsal emanetlere yaptığı aynı çağrı ve tepkiyi hissettiğini anladı. Raegan uzun bir nefes verdi.

Emrys ellerini iş ceketinin ceplerine sokarak, "Son dakikada müsait modacı var mı bir bakayım," dedi. "Sanırım ikinizin de gece kıyafeti yoktur? Maelona Kurucular Galası'nın siyah kravatlı olduğunu söyledi."

Masanın karşısındaki Oberon başını salladı, dikkatinin ağırlığı ince telkari yüzüklerin üzerindeydi.

Raegan Emrys'e baktı. "Siyah kravatlı bir şey değil, hayır. Sanırım büyülerimizi kutsal emanetlerin ötesinde sınırlamalıyız, değil mi?"

Oberon başını kaldırmadan, "Teşekkür ederim, Emrys," diye cevap verdi. "Raegan haklı. Uygun kıyafetler yardımcı olacaktır, çünkü görünüşümüz

mümkün olduğunca değiştirilmeden. Kutsal emanetler müdahale olmadan kendi başlarına en iyi şekilde çalışırlar."

Bir an için öfke Raegan'ın içini kemirdi - gala için ona ihtiyacı olmadığına dair sinisi bir yorum mu yapmaya çalışıyordu? Ağzını açtı ve sonra kapattı. Sözlerini çarpıtarak ve kötü niyetli olduğunu varsayarak onu kendinden uzaklaştıramazdı. Bunu yapmak *istemiyordu*, aktif olarak değil.

-Ama onun hayatta kalma mekanizmaları kendine has bir yaşamı ve ısırtığı olan tuhaf şeylerdi.

Kral yukarı bakarak, "Emrys," diye ekledi. "Gitmeden önce gözlüklerinizi bir süreliğine ödünç alabilir miyim?" Bekçi başıyla onayladı ve Oberon'a ince metal çerçeveleri uzatarak nasıl çalıştıklarını kısaca anlattı. Raegan bu bilgiye merakla sarıldı ama gözlük Kral'ın yüzüne yerleşir yerleşmez tüm zeki düşünceler vücudundan uçup gitti. Lanet olsun. Yeleksiz, beyaz gömleğinin yakası açık, rahat takım elbisesi ve ince burnunun ucuna oturtulmuş gözlükleriyle neden bu kadar *iyi* görünüyordu?

Yanağının içini çiğnedi. Onun da kendisini terk etmek istemediğini fark etmemiş miydi? Vücudunu onunkine her doladığında, sadece yarasını daha da derinleştirdiğini bilmiyor muydu? Onu arzuladığı şiddet iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Birlikte oldukları her an, Raegan Kral'dan kaybedeceğini bildiği bir şeyi sevmesini istiyordu.

Oberon birkaç teşekkür cümlesiyle birlikte kadehleri masanın üzerine bıraktı ve Emrys kütüphaneyi büyük odaya ve oturma odalarına bağlayan uzun koridorda gözden kayboldu. İçini sıkıan ağır bir sessizlik çöktü.

"Özür dilerim. Özerkliğinizi kısıtlamaya çalışmıyorum," dedi Kral, tam da Raegan patlayacakmış gibi hissettiğinde. Yüzüklerden başını kaldırdı, iki avucu da masanın üzerindeydi, kalçaları masanın kenarından sarkıyordu. Takım elbise ceketinin geniş omuzlarını nasıl gerdiğini gören Raegan'ın karnında açlık kıpırdanmaya başladı.

"Biliyorum," diye cevap verdi alçak sesle, çiğ bir fısıltıyla. "Bunu söylediğim için özür dilerim."

Güçlü omuzlarından biri omuz silkti ve aynı anda dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gerek yok. İtiraf etmeliyim ki bir yanımda bana kızdığın zaman bundan hoşlanıyor."

Sırıtarak masadan uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu. "Öyle mi?"

Kral, "Ciddi olduğuunda değil elbette," diye açıkladı. Raegan onun yüzünde solgun bir kızarıklık görmekten memnun oldu. "Sadece bu küçük anlaşmazlıklarda. Çok az kişi benimle tartışmaya cesaret edebiliyor ve bunun belli bir ... heyecanı var sanırım."

"Bu iyi," dedi Raegan, kollarını kavuşturup Oberon'a doğru ilerleyerek, çenesini gözleriyle buluşmak için yukarı kaldırdı. "nk ne istersem onu yapacağım. Ne dediğin umurumda değil. Sen benim kralım değilsin."

Bir elini kaldırdı ve avucunu onun göğsüne bastırdı, başka biri için sağlam bir itme hareketi olabilirdi ama Kral kıpırdamadı. Yine de okyanus gibi gözlerini ona dikti, vücudunun sert hatları yırtıcı bir hal aldı, nefes alış verişi hızlandı.

"Senden korkmuyorum," diye fısıldadı Raegan, parmaklarını gömleğinin n kısmına geçirdi ve bu sırada bakışlarını onunkilerden ayırmadı. "Aslında, istediğin kadar korkutucu olabilirsin. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kral onu a pençeleriyle yakaladığında kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı. Akıcı bir hareketle Raegan'ı kendine doğru çekti ve çalışma masasının üzerine kaldırdı. Arzu bacaklarının arasında gittikçe daha hızlı bir şekilde davul çalarken, odun dumanı ve sonbahar yağmuru etrafını sardı.

"Hâlâ senden korkmuyorum," diye nefes aldı, adamın muhteşem bedeninin gücünü hissederken, iri elleri kazağının arkasını avularken bile.

"Hayır," diye yineledi Kral, nefesi kesilmiş bir halde, "değilsin." Ve sonra eğilip onu öptü, tadı folklor ve intikam gibiydi. Kadın kalçalarını adamın kalçalarına doladı, adamın kendisini masaya bastırışını memnuniyetle karşladı, adamın ağırlığı nemli bir arzunun içini uğuldatmasına neden oldu. Sanki ikisini de kurtaracakmış gibi, sanki onu bütünüyle yutmak istiyormuş gibi, sanki aşkı onu her zaman bekleyen mezarından uzak tutabilirmiş gibi öptü onu.

Raegan parmaklarını adamın saçlarına dolayarak onu kendine çekti. Kendi arzusunun sert kanıtı bacaklarının tepesine bastırdı ve boğuk bir inilti çıkardı.

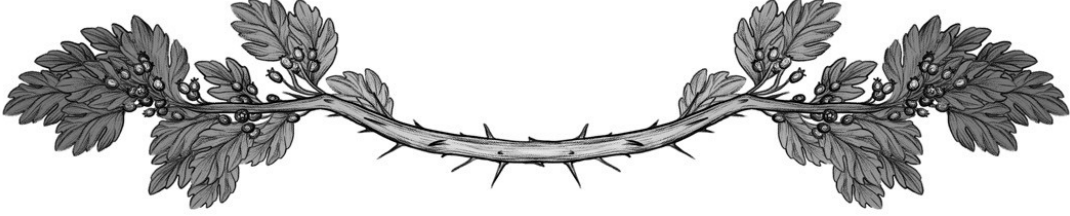
"Kader istediği şarkıyı söyleyebilir," diye mırıldandı Kral, ağzı kızın boynunda gezinirken, sözlerinin sıcaklığı kızın teninde bir alev gibi hissediliyordu. "Sen benimsin."

"Evet," diye soludu Raegan, bir elini saçlarının arasına sokup avuç iiyle kafatasını kavrarken, diğer kolunu kalçalarına doladı. Sonra Kral onu daha yakına sürükledi, kalçaları kendi rızasıyla onun için daha geniş açıldı.

Bir Kehanet'in mezarından uyandığı unutulmuş bir kütüphanenin sessizliğinde, dilinden bir söz dökölerek yakınına eğildi. "Ve ben sonsuza dek seninim, aşkım."

OceanofPDF.com

OTUZUNCU Bölüm

Raegan umutsuzca çeliğin soğuk tutamından kaçınmaya çalışarak nefesini içine çekti. Saatlerdir burada kapana kısılmış gibi hissediyordu, vücudundaki her kas serbest kalmak için çığlık atıyordu. Kolları tutulmaktan titriyordu.

rahatsız edici bir açıyla, kırık kanatlar gibi yanlarının üzerinde asılı duruyordu.

"Tamam," dedi modacı Monette, bir adım geri çekilip ellerini eleştirel bakışlarını Raegan'ın üzerinde gezdirdi. "Bu iş görür. Bir göz atın ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin."

Raegan rahat bir nefes alarak kollarını iki yanına indirdi ve karşı duvardaki boy aynasına doğru döndü.

"Siktir et beni," diye mırıldandı, ağzı açık kalmıştı. Fey terzinin iğnelemeyi yeni bitirdiği elbise *muhteşemdi*; *neredeyse* amacını aşacak kadar güzeldi. Ellerini görkemli kumaşın üzerinde gezdirirken, böylesine yürek hoplatan bir kreasyonu, Koruyucular'ın Kurucular Galası'na sızmak yerine bir peri şenliğine katılmak için giymiş olmayı diledi.

Fısıltı kadar açık fırtına grisi ipek, vücudunu sarıyor, omuzlarına dolanmadan önce alaycı bir şekilde düşük bir yakada toplanıyor ve dolgun göğsü için bolca destek sağlıyordu. Dramatik bir yırtmaç cömert bir kalçayı sergilerken, uzun eteğin geri kalanı ustaca düzensiz parçalar halinde yere doğru dalgalanıyordu. Belinden aşağıya sis gibi yumuşak, ruhani bir tren iniyordu. Korse boyunca, göğsünün hemen altında, minik kan kırmızısı mücevherler kan lekesi gibi düzensiz bir şekilde aşağıya damlıyordu. Elbise korkunç ve imkânsız derecede güzeldi.

"Beğendiniz mi?" diye sordu modacı, kısa treni oluşturan ipek parçalarını yeniden düzenlerken.

"İnanılmaz," diye nefes aldı Raegan, hafifçe dönerek giysisinin sırtının alçaklığını inceledi. Sırt dekolteli ve derin yakalı bir elbisenin nasıl olup da bir şekilde büyük bir göğüs için yeterli iç desteği sağladığını bulmak Fey'e kalmıştı. "Olağanüstü yeteneklisiniz."

Fey modacı yanıt olarak gülümsedi. "Keşke çok güzel gizemli müşterim hakkında daha fazla şey bilebilseydim," dedi Monette sinsi bir gülümsemeyle ve aynada elbiseyi incelemek için Raegan'ın yanına geldi. "Ama böyle bir gizlilik isteyen ilk kişi siz değilsiniz. Ne yazık ki, şimdiye kadar yaptığım en güzel şeylerden biri hakkında sessiz kalacağım."

Monette bu sözleri şaka yollu söylemişti ama yine de Raegan'ın göğsünde bir suçluluk sızısı duyuldu. Oberon gibi o da Hiraeth sakinlerinden saklanmaktan nefret ediyordu, bu onların iyiliği için olsa bile. Philadelphia'dan gelen ve her geçen gün daha da endişe verici hale gelen kısa ve seyrek mesajlardan nefret ediyordu. Koruyucu Devlet'in oradaki kuşatması, Kral'ı saklandığı yerden çıkarmak için daha da şiddetlenmişti. Unseelie Sarayı bu olasılığı beklemiş ve ona göre hazırlık yapmıştı ama Raegan, kendisi nispeten güvendeyken arkadaşlarının ve yoldaşlarının okyanusun ötesinde yaşamları için savaştıklarını bilmekten nefret ediyordu.

En azından .

Modacı giysisinin dikişlerini tamamlamak için bir büyü söylerken, elbisenin içinde hareket etmenin ne kadar kolay olduğundan memnun bir şekilde döndü. Sadece birkaç saat içinde Kral'la birlikte Avalon'la ilgili dosyayı çalmaya çalışacaklardı. Raegan aniden nemli hale gelen avuçlarını ipekten uzak tutmaya çalışarak tasarımcıya tekrar teşekkür etti ve onu gönderdi. Emrys alt katta Monette'e ödeme yapacak ve sonra da onun anısını yutacaktı.

Raegan elbisenin kıvrımlarını bir sevgili gibi sarışını seyretmek için kendine bir an daha izin verdi. Tüm kalbiyle bunun içinde öleceği giysi olmamasını umdu.

An saat sonra, ölüm düşünceleri hâlâ akbabalar gibi etrafında dolanıyordu. Raegan, teyzesinin Tapınak'ın ağır ahşap masasına oturmasını izlerken omuzlarını yuvarlayarak rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Muhtemelen

Maelona'ya Cormac'tan bahsetmişti bile. Ama Maelona'ya Cormac'a karşı gizliden gizliye beslediği umutların boşa gittiğini söyleyecek bir an ne zaman gelmişti ki?

Raegan'ın babasının yok oluşunu, Zaman Bekçisi'nin onun sahip olduğu her şeyi yutuşunu izlediğini mi? Sanki hasat için olgunlaşmış bir cesetten başka bir şey olmamış gibi?

Emrys, "İstedığın gibi son yemeğin," dedi ve güzelce hazırlanmış bir kase ramenı önüne koyarken Raegan'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Ama Raegan boş boş baktı, ağzından sözcükler çıkmıyordu. "Sanırım Malikâne'ye gitmene bir saatten az kalmamışken bu daha komikti."

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladı Raegan, bir yemek çubuğu alıp ince bir dilim bifteği dürterek. "Teşekkür ederim, Emrys. Ciddiyim. Gerçekten minnettarım."

Maelona yaklaştı ve bir tazı gibi koklamaya başladı. "Eğer sen yiyemiyorsan, ben kesinlikle yerim."

"Yaşayan son akrabanın bu gece öldürülmüş olma ihtimali seni hiç germiyor mu?" Raegan kaşlarını çatmış olan teyzesine bakarak sordu.

"Böyle söyleyince," diye başladı Maelona, ağzını bükerek, "sanırım benim iştahım da biraz boktan."

Tapınağın yan kapısı açıldı ve Kral yanında Alanna ile göründü. Birbirlerinden hoşlanmadıkları o kadar açıktı ki, Alanna anlamaya başlayamadığı nedenlerden ötürü onu henüz yememiş devasa bir yırtıcının yanında yürüyormuş gibi görünüyordu, Kral ise onu kaçırtmamak için insanlık dışılığını gizlemek için çok çaba sarf ediyordu. Raegan homurdandı. Aslında bu biraz eğlenceliydi.

"Pekâlâ," dedi Alanna selamlama amacıyla ve masanın başına geldi. Fasulye filizi ve ustalıkla dilimlenmiş yumurta turşusuyla dolu bir tabağı nazikçe kenara itti. Maelona, Emrys'in kendisine sözsüzce uzattığı ramen kâsesini kaptı. Sonra Alanna masanın üzerindeki büyük bir parşömen parçasını açtı. Raegan daha yakına eğildi ve dans eden mum ışığında kömür çizgilerine baktı.

"Malikânenin planları yok, malum nedenlerden ötürü," dedi Alanna, krokiyi sabitlemek için bir şamdan kullanarak. "Bu yüzden Maelona ve ben hafızamızdan yola çıkarak bunu bulduk."

Alanna - Maelona'nın da araya girmesiyle - onlara galanın tek giriş noktasını ve tüm güvenlik önlemlerini anlattı. Bunların hiçbirisi özellikle endişe verici değildi. Eğer Unseelie kralı ve Tepenin Kraliçesi sadece etrafta dolanmak için bir Koruyucu galasına sızmak istiyorlarsa, bu

zor olmayacaktı, özellikle de Alanna'nın yardımıyla. Ama Yeraltı Dairesi'ne ve güvenli kasalara girmek tamamen başka bir şeydi.

Alanna kaşlarını çatarak, "Genel özeti dışında size bu konuda pek bir şey söyleyemem," dedi. "Bizim koğuşlarımız karmaşıktır. Aslında muhtemelen sizinkilerden çok da farklı değiller - çağlar boyunca tekrar tekrar eklenen koruyucu büyüler sayesinde neredeyse hissedebilir hale geldiler. Raegan'ın kan bağı ve herhangi bir büyü eylemin niyetini . Zeki olman gerekecek. Ama sana söyleyebileceklerim bu kadar."

"Keşke çok daha fazlasını bildiğimi söyleyebilseydim," diye ekledi Maelona üzüntüyle. "Ama bu benim maaş derecemi aşıyor. Ben aslında bir özel operasyon askeriyim. Komutanlar bana atlamamı söyler, ben de ne kadar yükseğe atlayacağımı sorarım. Hepsi bu kadar. Alanna koğuşlar konusunda haklı. Yeraltında daha yoğunlar."

Alanna, Malikâne'nin altındaki toprağın derinliklerine inen, son derece uzun ve dairesel koridorlardan oluşan bir bölümü işaret etti. "Her tarafta kontrol noktaları var. Duyarlı büyücüler, sihir yiyenler, Tanrı bilir daha neler neler. Benim yeminim araştırma arşivlerini geçmemi engeller - orası ikinci katta - ve sanırım Maelona'ninki de onu altıncı kat civarında bir yerde durdurur. Underbelly'nin en alt katına gitmeniz gerekiyor. Seviye on iki."

"Harika," diye cevap verdi Raegan, ağzı kurumuştı, her şey büyük bir masanın neredeyse tüm yüzeyini kaplayan karakalem ve kâğıtla çizildiğinde çok daha baş döndürücüydü.

Maelona Raegan'a bakarak, "Hâlâ gitmen gerektiğini düşünmüyorum," dedi. "Bu konuda hemfikiriz," diye yanıtladı Oberon tereddüt etmeden.

Teyzesi ve

Kral, Raegan'a ne yapması gerektiğini söylerken doğal olarak birbirlerine hoş bir şaşkınlıkla baktılar.

"Çok kötü," dedi dişlerini sıkarak. "Unseelie kralı bile tüm bu pisliğin içinden sıfır sihirle çıkamaz. Ve ben de orada *biraz* büyü yapabileceğim."

Oberon onun yanında uzun bir iç geçirdi ama söylediklerini yalanlamadı.

"Adamlarım yerlerinde ve sizi beklediklerini biliyorlar, elbette, çoğu detaylardan habersiz," dedi Alanna, masadan geri çekilip ellerini arkasında kavuşturarak. Müthiş ve tehlikeli görünüyordu ama balmumunun değişen ışığında Raegan onun fazla genç kaşlarındaki endişeyi görebiliyordu. "Maelona, her şeyin cehenneme dönmesi ihtimaline karşı Malikane'nin karşısındaki ağaçlık park alanında gizlenmiş olarak beklemede olacak. yerleşkede gezinmenize yardımcı olabilir, ama ideal olarak, yanınızda

Nehirler boyunca Kelpiler'in yardımı. Koşu­ları tetikledikten sonra dışarı çıkmak için en fazla birkaç dakikanız olacak. Onları akıllıca kullanın."

Bir tanrıyı öldürebileceklerine dair ortak bir cüretle birbirlerine bağlanan beş kişi masanın etrafında sessizce oturuyordu. Raegan'ın kanı damarlarında gümbürdüyordu. Kaşığı­nı aldı ve ağzına biraz et suyu atmaya çalıştı ama midesi iğrendi.

"Daha önce çok daha aptalca planlar yapmaya kalkışmıştım," dedi Oberon parşö­mene çizdiği taslağa bakarak.

"Evet, hepimiz tanrıçalar ve gece gökyüzü tarafından yaratılmadık," diye homurdandı Maelona, ramenini dürterek. "Ölümlüler biraz daha kırılgan."

Oberon irkildi ve ardından gömleğinin yakasını düzelterek tepkisini gizlemeye çalıştı. Ama Raegan bunu fark etti ve kalbi sıkıştı. Ölümlülerin ne kadar kırılgan olduğunu çok iyi biliyordu. Onun ölümünü saymak istemeyeceği kadar çok kez izlemişti. Neyi riske attığını *çok* iyi biliyordu. Kral önce Maelona'ya sonra da Alanna'ya baktı. Raegan onun gözlerindeki o vahşi, yırtıcı parıltıyı fark etti ve konuşmak için ağzını açtı ama artık çok geçti.

"Evet, *ölümlüler* daha kırılgandır. Eğer bu gece ikinizden birinin eylemi yüzünden Raegan zarar görürse," dedi Unseelie kralı usulca, havada hissedilir bir ürperti kök salarak, "etinizi kemiklerinizden ayırır ve sizi kelp­lere yediririm."

Maelona dondu kaldı, çenesi gıcırdarken Alanna'ya baktı, o da kaskatı kesilmişti. Raegan'ın bir yanı Oberon'un hiddetini yatıştırmak ya da şakaya vurmak istiyordu ama karnının derinliklerinden gelen ateşi engelleyemiyordu. Uzun, ürpertici bir nefes verdi ve bacak bacak üstüne attı.

Alanna masanın üzerine çöken gergin sessizliği görmezden gelerek, "İnan bana, Raegan'ın incinmesini kelp­lere yem olmayı istediğimden daha fazla istemiyorum," dedi. Sonra yumuşadı ve gözleri Raegan'ın­kilerle buluştu. "Bunu başarabiliriz. Ve başardığımızda, Zaman Bekçisi'ni hak etmediği tahtından indirebilecek bir silahın haritasına sahip olacağız."

Raegan gülümsedi ve Alanna'ya sertçe başını salladı ama gölge yürüyüşçüsü kendi hazırlıklarını yapmak üzere ayrılmak için döndüğünde bir parça rahatlama hissetti. Dünyanın değiştirilebileceğine dair Alanna'nın güvencesine ve kararlı şiddetine ihtiyaçları vardı. Ama masada kalan dört kişi -Emrys, Maelona, Oberon ve kendisi- umudun kurbanlarına verdiği zararı çok iyi anlıyorlardı. Daha yeni, daha iyi bir dünya hayal etmek güzel bir şeydi. Bunun elinden alınması

daha çiçek açmaya fırsat , kanaması asla durmayan bir bağırsak yarasına dönüştü.

Ama zaman tükeniyordu, büyü ölüyordu ve daha iyi bir seçenek yoktu. Bu yüzden Raegan ayağa kalkmadan önce ağzına zorla biraz Çin lahanası ve erişte attı.

"Giyinmeye gidiyorum," dedi. Beklediği gibi, Kral onun yanında durdu, sonsuza dek onun meydan okuyan alevine gölge oldu.

"Ben de öyle yapmalıyım," diyerek elini onunkine doladı. Emrys ve Maelona'yı masada bırakıp odalarına doğru yola koyuldular. Merdivenleri çıkarken aralarında yüklü bir sessizlik vardı, Raegan'ın ağzı kurumuş, kalbi hızla çarpıyordu. Beklenti en kötü kısmıydı, diye tekrarladı kendi kendine. Yakında zihni gerçek zamanlı hesaplamalara, anlık kararlara adanacaktı, başka hiçbir şeye değil.

Ama şimdilik, odalarına girdiklerinde, Raegan ve Kral'ın yapmak üzere oldukları şeyin doğası etraflarındaki havayı bir örümcek ağı gibi sıkıca sarmıştı. Koyu renkli, pırıl pırıl ahşap, zengin kadifeler ve geniş pencerelerden oluşan muhteşem oda, onlar gala kıyafetlerini giyerken birdenbire bir tabut gibi hissettirdi. Kral bir elinde mavi kadife kutu, sessizce onu beklerken bir an için saçlarıyla uğraştı.

"Hazırım," dedi Raegan sonunda, gerçi hayatında hiçbir şeye bu kadar az hazır hissetmemişti.

Oberon ona doğru döndü, Hiraeth'in bulutlarını yaran ay ışığı onu gümüşe boyuyordu. Tamamen siyah smokininin içinde heykelsi bir duruşu vardı; giysisinin terziliği kusursuzdu.

"Muhteşem görünüyorsun," diye nefes aldı Raegan, kalbi hızla çarpıyordu. Oberon ona hafif bir gülümseme sundu, biçimli ağzının en nazik kıvrımıydı bu.

"Ve sen bir hayal gibisin," diye mırıldandı, bir eli çenesini izlemek için uzandı.

"Bu fiziksel büyüler nasıl çalışıyor?" Raegan, belki de ortadan kaybolmaları ve dünyayı kurtarma işini başkasına bırakmaları gerektiğini söylemek yerine sordu.

Oberon kubbeli kapağı kaldırarak, "Oldukça iyi aslında," diye cevap verdi. Raegan birkaç saat uyumaya çalışırken o da sabahtan beri mevcut büyü çalışmalarına eklemeler yapıyor ve halkaları test ediyordu. "Bir çift olarak işlev görecektir şekilde tasarlanmışlar, ki bu büyüleyici. En iyisi ben seninki için aktivasyon ayinini okuyayım, seninki için de tam tersini.

"Elbette," dedi Raegan omuz silkerek, tam olarak ne demek istediğini anlayamamıştı. Bu yüzden ona doğru bir adım daha attı, çenesini sıktı ve kalbini daha yavaş, daha sakın atmaya, içindeki o nehri bulmaya zorlamaya çalıştı.

Oberon ona ayini anlatırken, başları kubbeli kutunun üzerine eğik, birbirlerine dönük durdular. Telaffuzu doğru yaptığından emin olmak için Eski Feyrish'i birkaç kez tekrarlamak zorunda da kısa ve tatlıydı. Sonra Kral ilk sözü aldı ve sözleri okurken onun eline uzandı.

Ve bir anda, Raegan fark etti -şimdiye kadar giydiği en güzel elbisenin içinde duruyordu, Oberon ise tüm keskin, insanlık dışı açılarını saklamak yerine ortaya çıkaran bir giysiyle karşındaydı, kadim kelimeler konuşuyor ve birbirlerinin parmaklarına yüzük takıyorlardı. Göğsünde şiddetli bir keder seli kükredi. Birden fazla kez evlenmeyi denemişlerdi ama kader her seferinde Raegan'ı sözler söylenmeden, yeminler edilemeden toprağa geri çağırıyordu.

Oberon yüzüğü parmağına geçirdi -sol eline değil, hayır, ama bunun pek de önemi yoktu- ve hafifçe yana kaydı. Kederden, acıdan boğulacak gibi oldu, elbisesi aniden binlerce kilo ağırlaştı, sanki ipek kendi ağır kederinden eğrilmişti. Raegan kendini ona bakmaya zorladı. Kral'ın yüz ifadesi Raegan'ın kirpiklerinden taşan gözyaşlarını gördüğü anda yumuşadı.

"Ah," diye mırıldandı, tek bir hecede o kadar çok duygu vardı ki. "Nyneve. Ben-ben düşünmemiştim-"

"Sorun değil," diye boğuk bir fısıltıyla cevap verdi, göz kalemini bulaştırmak istemediği için gözyaşlarını sildi. "Hadi bitirelim."

Raegan mavi kadife kutuya uzandı -kaderin ve tanrıların canı cehenneme, tam anlamıyla ödünç alınmış ve maviydi- ve ikinci yüzüğü avucuna aldı. Eylemleri her türlü anlamdan arındırmak için elinden geleni yaparak büyüü söyledi. Sadece kelimeler, sadece bir yüzük, sadece bir cazibe. Sahip olamadıklarının başka bir acı hatırlatıcısı değil.

Sözlerini bitirdiğinde Raegan Oberon'dan ve tökezleyerek yatağın kenarına oturdu. Nefes almak için kendini zorladı. "Nasıl görünüyor?" diye sordu, konuşmasını bitirir bitirmez dilini ısırdı.

Kral sadece iç çekti. Sessizlik odayı kapladı, yoğun ve bunaltıcı. Ve sonra, nihayet: "Mükemmel. Emrys son test olacak. O bizim

Elbette gerçek kimlikler ve ödünç almayı seçtiğimiz diplomat kimlikleri."

"Tamam," dedi Reagan, sefalet göğsüne kancalar takmıştı. Nefes alamıyordu. Göremiyordu. D şunemiyordu. "Sadece bir dakikaya ihtiyaım var. Özür dilerim. Bunun saçma olduğunu biliyorum."

"Değil," diye mırıldandı Oberon, aniden önünde diz çökmüştü, adamın sııcaklığı sonsuz bir kışın ardından gelen bahar güneşinin ilk ışıkları gibi kızın üzerine vuruyordu. "Hiç de değil." Kızın elini tutup göğsüne götürdü ve avucunu yaralı bir kuş gibi kucakladı.

Sulu gözlerle ona baktı ve kalbi biraz daha kırıldı. Onun kalbine girmiş ve asla dolduramayacağı bir boşluk yaratmıştı. EĞer onca yıl önce sevilebileceğini düşünmeyen birine açık olmasaydı, Unseelie Sarayı çok daha az tehlikede, Kralları çok daha odaklanmış olurdu.

Yine de Reagan, Oberon ne kadar canavarca bir yaratıksa o kadar bencil bir yaratıktı, bu yüzden ağzından çıkan tek kelime asla gerçekleşmeyecek bir geleceğe bağlıydı. "EĞer bundan sağ çıkarsak -yani sadece bu geceden değil, hepsinden- eğer Kapılar düşer ve o dünyayı görecek kadar yaşarsak, siz, Unseelie Sarayı'nın Yüce Kralı, benimle evlenme onurunu bahşeder misiniz?"

Söylediği anda kelimeleri geri almak istedi. Tanrım, zalimliğinin sonu yok muydu? Reagan gözyaşları arasında kekeleyerek söylediklerini geri almaya çalıştı ama Kral sadece bakışlarını onun üzerinde tuttu. Sonra elini bıraktı ve parmak uçlarını ağzının üzerinde gezdirmek için uzandı. Dokunuşunun her şeyi tüketen hissi dikkatini dağıttı ve kelimeler boğazında düğümlendi.

Oberon onu incelerken, "Aşkım," diye mırıldandı, "beni dul bırakmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

Reagan'ın göğsünde fırtına gibi bir hıçkırık koptu ama onu bastırdı. Elleri titriyordu. "Hayır. Tanrılar, *hayır*, Oberon, bu-

"Her parçam evet demek için can atıyor," dedi Kral, yüz hatlarına sinsice yayılan o insanlık dışı vahşilikle. "Ama bir Fey birlikteliğinin ağırlığını biliyorsun. Bunu kaybetmeye dayanabilecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum, Reagan."

"Doğru," diye kekeledi, yüzü kıpkırmızı ve alev gibi sııcaktı, ellerine bakıyordu. "Biliyorum. Kahretsin, biliyorum. Bunun  m r boyu sürecek bir bağ olduğunu biliyorum ve eşleri öldüğünde bunun Adil Halk'ı ne kadar korkunç etkilediğini biliyorum."

Kesinlikle biliyordu, tüm bilgisi şimdi zihninin girintilerinden kendini serbest bırakmaya karar vermişti. Feyler arasında bağılılık alışılmadık bir şey değildi ama evlilik öyleydi. Güzel bir elbise, güzel bir akşam yemeği ve imzalı bir kâğıt parçasından çok daha fazlası olan bu tören Adil Halk için yoğun ve bağlayıcıydı. Raegan başını kaldırıp Kral'ın bakışlarıyla tekrar buluşmak için kendini zorlarken tırnaklarını avuçlarına geçirerek nefes verdi.

"Bu benim aptallığımdı. Özür dilerim. Sadece seni her şeyimle sevdiğimi söylemek istemişim."

Oberon tek kaşını kaldırarak, "Duyarlılığınızı takdir ediyorum," diye mırıldandı. "Ve ben de bunu üç katıyla iade ediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Her şeyimle sana ait olduğumu. Sevme kapasitesiyle bile yaratılmadım ama yine de seni sonsuza dek seviyorum."

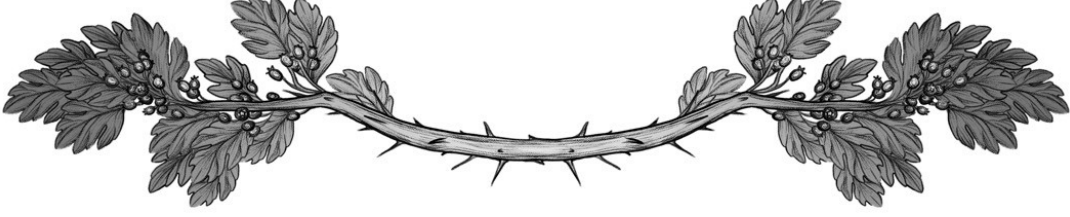
"Biliyorum," dedi Raegan, sesini fısıltının üzerine çıkarmayı başaramadan. Gözyaşlarını kabaca yanaklarından itti ve Kral bileğini yakalamadan önce diğer tarafa da aynısını yapmak için hareket etti. Boştaki eliyle yeleşinin cebinden mürekkep rengi siyah bir mendil çıkardı ve inanılmaz, saçma sapan nazik hareketlerle gözyaşlarını sildi. Kadın titredi.

Birkaç dakika sonra doğrulurken, "İyiyim," dedi. "Gitmemiz gerekiyor."

"Var," diye yanıtladı Oberon, parmak uçları çenesinin altını okşayarak. "Bırak kederin seni keskinleştirsin. Bırak karnındaki alevi beslesin."

Sözleri teninde bir şimşek fırtınası gibi dans etti ve Raegan kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Haklısın," dedi, sanki kırık parçalardan başka bir şey değilmiş gibi. "Eğer bana huzur vermezlerse, intikamımı alacağım."

Bölüm Otuz BİR

W Kalbinin her ağır ve endişeli çarpışında Raegan kendine büyüleri hatırlatıyordu. Oberon'la birlikte ilk iki kontrol noktasından geçerek Protektora yerleşkesine girmeyi başarmışlardı. Büyük olasılıkla, üçüncüyü de atlatacaklardı. Ne de olsa, Emrys onları büyük odaya girdiklerinde tanımamıştı; oysa büyüleri bekliyordu ve hâlâ kendilerine çok benziyorlardı. Merceklerinin o gizemli hareketlerinin hiçbirisi bir şey göstermiyordu - yüzüklerdeki gizli büyünün tamamen uyanmış ve Oberon'un iradesine boyun eğmiş olması dışında.

Ama lanet olsun, etrafta dolaşan insanların her bakışı Raegan'ın göğsüne bir korku dalgası gönderiyordu. Dilini ısırarak Kral'ın paltosunu vücuduna daha sıkı sardı. Kasım ayının yaklaşması akşamları soğuk ve ürpertici bir şeye dönüştürmüştü ama deri ceket elbisenin yanında çok absürt duruyordu. Yanındaki güzel adama ait olduğu belli olan, omuzlarına yaklaşık dört beden büyük gelen ince bir yün palto, *işte bu* daha kabul edilebilirdi.

"En son giyindiğimizde biraz daha eğleniyordum," diye mırıldandı Raegan, Kral'ın keskin kulaklarının sözlerini yakalayacağını biliyordu. Kıkırdadı ve ona yan yan baktı, bakışlarında açgözlü bir şey vardı. Bir an için onu Gossamer'daki o geceye geri götürdü, sanki tamamen başka bir hayat olabilirmiş gibi hissetti.

"Aynı fikirdeyim," dedi Oberon kuru bir sesle ve galaya katılanların oluşturduğu kuyruk ilerlerken birkaç tembel, uzun bacaklı adım attı. Ayaklarının altında çıtırdayan çakıllar Raegan'ı anılarından çekip çıkardı.

Kaşlarını çattı ve ayaklarına baktı. "Neden zengin insanların hep çakıl taşları var?" diye merak etti nefesinin altında.

"Bu insanlar hakkında anlamadığım pek çok şey var," diye cevap verdi, sesi tam kulağının dibindeydi, tonunda sert bir şeyler vardı.

O da bilmiyordu. Yerleşke İngiltere'nin nefes kesici güzellikteki Göller Bölgesi'nde bulunuyordu. Ancak Raegan kuyruğun etrafından dolaşıp arazinin görebildiği kadarını incelediğinde, arazinin doğal güzelliğine bırakın saygı gösterilmesini, neredeyse hiç vurgu yapılmadığını hemen fark etti.

İçinde durdukları avlunun ötesinde, arkasındaki dağın gölgesinde çömelmiş, kamufle olmuş bir canavar gibi bekleyen Malikâne vardı. Devasa taş bina başını ağrıtabilecek şekilde uğulduyordu. Duvarlara ve zemine gömülmüş olan savaş büyüleri, hepsi çalınmış ve çarpıtılmıştı. Aslında sihir bile sayılmazdı. Tüm yerleşke geniş, heybetli taşlardan ve keskin açılardan yapılmış gibi görünüyordu. Çakılların arasına serpiştirilmiş bakımlı çitlerin uzun, keskin hatları bir labirent ya da bir ölüm alanı yaratıyordu.

Sadece Malikâne dimdik ayakta duruyor, kuleleri gece gökyüzünü tırmalıyordu. Raegan'ın antika binalara karşı zaafı vardı. Ama bu bina öyle değildi; parıldayan ışıklar ve şimşir ağaçlarının üzerine örtülmüş kırmızı pankartlarla şenlikler için süslenmiş bile değildi.

Sıra onun önüne kaydı ve çok daha hoş bir manzarayla karşılaştı.

Raegan bir iş arkadaşını fark etmiş gibi bir ses tonuyla, "İşte Alanna," dedi. Ama Tanrım, Alanna'yı -sert yüzlü, saçları sert bir örgü halinde kafatasına yaslanmış- ana güvenlik kontrol noktasında görmek ne büyük bir rahatlamaydı. O üzerine düşeni yapacak ve onları cazibesi bozulmadan ve fark edilmeden geçirecekti. Kendisinin ve Unseelie kralının yüksek rütbeli Muhafızlardan oluşan büyük bir kalabalığın içinde duruyor olmaları ve hiç kimsenin aralarındaki bir glamour'u fark ettiklerine dair herhangi bir belirti vermemiş olması da rahatlatıcıydı. İnsanlar neredeyse hiç onlara bakmamıştı.

Şey, hayır, bu doğru değildi. Birden fazla erkek Raegan'ın vücuduna uzun uzun bakmıştı, öyle ki Raegan daha içeri girmeden Oberon'un onları ifşa edeceğinden endişelenmeye başlamıştı. Kral'ın pek çok hayranı vardı ama bunların çoğu kadındı ve zevklerini daha küçük lokmalar halinde alıyor, uzun boylu, kıvrak, siyah saçlı yaratığa gizlice bakıyorlardı.

mükemmel dikilmiş smokin. Hepsi, birinin onları işaret edip Malikâneye sızan düşmanlar hakkında çılgık atmasına tercih edilir.

Kuyruk ağır ağır ilerledi ve Raegean bir adım daha atarak bir kürk mantodaki pahalı parfüm kokusunu yakaladı. Aksi takdirde, gece havası sonbaharın son günlerinin keskin ve soğuk havasıydı. Dudağının iç kısmını çiğneyerek sağ elinin orta parmağının tamamını kaplayan gümüş yüzüğün süslü detaylarını inceledi. Ortadan eklemliydi ve güçlü bir şekilde zırhı andırıyordu, üzerinde kadim büyü işlemeleri vardı. Yüzükler kutunun içinde küçük bantlar halindeydi ama uyandırıldıklarında bambaşka bir şeye dönüşmüşlerdi. Bunu anlayabiliyordu.

"Ne yazık ki Alanna bu akşam çok çalışmak zorunda," dedi Kral Raegan'ın tenine doğru, ağzı boynunda gezinirken, saçlarını sade ama zarif bir şekle soktuğu için açıkta kalan teni. Raegan titreyerek ona daha da yaklaştı. Sonra sıra tekrar ilerledi ve neredeyse son güvenlik kontrol noktasına gelmişlerdi. Şimdiye kadar şey yolunda gitmişti -tabii eğer çoktan tespit edilmedilerse ve Koruyucu Devlet kendi mezarlarını kazmalarına izin vermediyse. Raegan bu düşünceyi yuttu.

"Yazık gerçekten," diye cevap verdi, taklit ettiği Fransız büyükelçisinin de böyle konuşabileceğini hissediyordu. Aslında önemli değildi; fiziksel cazibe, konuşma şekli ve aksanı da dahil olmak üzere herkesin onu algılama şeklini değiştirecekti.

Önlerinden büyük bir grup el sallayarak geçti. Ve sonra Raegan ve Oberon ağır silahlarla donatılmış bir dizi Koruma görevlisiyle ve Alanna gibi giyinmiş, cazibe ve silah kontrollerini yapıyor gibi görünen birkaç kişiyle yüz yüze geldiler. *Ve* koğuşları tutuyorlardı. Hepsinin ayakları üzerinde biraz dengesiz durmasına, gözlerinde koyu halkalar oluşmasına şaşmamalı. Bu tam da Koruyuculara göreydi, değil mi? Daha fazla güç elde etmek uğruna onları güvende tutan insanları yormak.

"İyi akşamlar," diye selamladı Alanna, sesi normalden en az bir oktav daha yüksekti. "Meslektaşım silahları kontrol ederken ben de seni izinsiz büyü yapıp yapmadığına bakacağım, tamam mı?"

Oberon başıyla onayladı, Raegan da aynısını yaptı ve Alanna'nın onları tanımadığını fark etti - görünüşlerinin aslında değişmediği düşünülürse bu tam bir akıl tutulmasıydı. Ama sonra Alanna'nın bakışları Raegan'ın parmağındaki sihirli yüzükle birleşti. Kısa bir an için gözleri büyüdü ama Raegan onun bunu sadece zaten baktığı için fark ettiğinden emindi. Yüzükler üzerinde anlaştıkları şeydi. Alanna'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama Şimdi Fey'in elinin altında ne tür bir büyü olduğunu daha iyi anlıyordu.

Büyü çalışmasını tamamlarken onları biraz fazla dikkatle izledi, ama başka bir ülkenin paranormal ve büyü düzenleme örgütünden gelen yabancı elçilerin incelenmesi muhtemelen herhangi bir kırmızı bayrak kaldırmayacaktı. Ve sonra el sallayarak onları geçirdi. Oberon kolunu tekrar Raegan'ın koluna doladı ve sertçe budanmıŐ çitlerin arasından geçerek Malikânenin ağzına giden kaldırım taÇlı patıkayı takip etti.

Raegan kendini parmaklarını Kral'ın koluna geçirirken buldu. Tüm içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Binaya yaklaŐıkça, binanın yanlıŐlıĐının toprağa sızdığını daha çok hissetti -çalınmış büyü, tanrı tarafından verilmiş yeminler, sapkınlık, g. Devasa n kapılar ardına kadar açılmıştı. Raegan soğuk havanın kendisini ısırmasıyla eşikten geçip parlak ışıklı ve şüphesiz sıcak fuayeye girmek istemeliydi. Ama bu lanet olası malikneden uzak durmak için her türlü soğuğa katlanabilirdi.

"Biliyorum," diye mırıldandı Kral onun kulağına. "Sakin ol, aşkım." Sonra geri çekildi ve sanki az önce flört teklif etmiş ona gülümsedi. Onun ifadesine uymaya çalıştı ama çok cafcaflı görüneceğinden endiŐelendi, bu yüzden yüzünü buruŐturmak yerine yumuşak bir gülümseme olmasını umduğu şeyle yetindi.

Siyah kravatlı bir sürü insan giriŐin etrafında toplanmıştı. KargaŐaya rağmen bir kapıcı onları karşıladı ve Oberon'un ceketini almayı teklif etti. Raegan elbisesine iltifat eden biriyle kısa bir süre konuŐtuktan sonra fuayeye doğru ilerlediler. Tavanlar saçma bir şekilde yüksekti, mermer merdivenler yanlardan dolanıyordu. Devasa avizenin ışığında gözlerini kısıtı ve merdivende sıralanmıŐ, gölgelerin içinde hareketsiz duran yirmi kadar silahlı adamı fark etti.

"ok güzel," diye mırıldandı ve bakışlarını önüne çevirdi. Zeminler yüzyıllar boyunca aşınmış geniş, düz taŐlardı. Birkaç kapılı bir koridordan geçtiler -hepsi beyaz ve donuk altın yaldızlı- ve sonra kırmızı bir ipi takip ederek bir balo salonuna ulaŐtılar. Onlar yürürken, uzun zaman önce ölmüş olan Muhafızlar'ın adamları bir metre boyundaki portrelerden ona bakıyordu. Üzerlerinde cılız mumlar yanan duvar aplikleri onların yüz hatlarını aydınlatarak canlandırıyordu.

"Buradan nefret ediyorum," diye Raegan'ın gerginliği Oberon'un gülerek ona eğlenen bir ifadeyle bakmasıyla biraz azaldı.

"Ahh," diye nefes verdi, onu kendine doğru çekerek. "Şaşırdığımı söyleyemem."

Raegan bir an için onu izledi, kendisini bin yıldır öldürmeye çalışan insanların kalesinde bu kadar rahat hareket etmesinden hem etkilenmiş hem de rahatsız olmuştu. Evet, yakından baktığında kaşlarının arasındaki çentiği görebiliyordu ama onu herkesten iyi tanıyordu ve bunu bulması bile bir anını aldı. Bunun dışında, Kral tümüyle akıcı bir zarafete sahipti, takdir dolu bakışları üzerine çekiyor, mekân sanki ona aitmiş gibi hareket ediyordu. Kadın yutkundu. Öfkesi her zaman onunkinden farklı olmuştu, derinliklerinde kaynıyor, ancak herkesin onun gelgitinde boğulacağından emin olduğunda serbest kalıyordu.

"Kurucular Galası'na hoş geldiniz," diye karşıladı pırıltılı elbiseli bir kadın balo salonuna açılan çift kapıda. Kadın, kurdele gibi görünen şeylerle dolu küçük bir masanın arkasında duruyordu. Her ikisinin de yüzüne dikkatle baktıktan sonra elini masanın üzerinde salladı ve onlara bir çift mavi kurdele uzattı. Kurdelelerin üstündeki pirinç etiketlerde, Fransa'nın sihirli yaptırım ajansı Contre La Sorcellerie'den kimliklerini ödünç aldıkları evli çiftin isimleri kazılıydı. Kelpler, ölümlü çiftin "otellerinden ayrılmalarına izin verilmeyeceğini" garanti etmeye söz vermişlerdi. Raegan ne şekilde olduğunu sorgulamaya zaman ayırmamıştı.

"Geçen yılki renk sisteminin aynısı," diye açıkladı tatlı tatlı. "Sadece hepimiz birbirimizin rollerini bilelim diye! Gala gecesinde her zaman çok fazla yüz oluyor. İyi akşamlar!"

Oberon ona teşekkür etti ve kurdeleyi yakasına taktı. "Bekle," dedi Raegan, onunkini tutturmak için iyi bir yer bulmaya çalışarak. Ne aptalca bir fikir

-İnsanlara siyah kravat giymelerini söyleyip sonra da giysilerine iğne batırmalarını mı isteyeceksiniz?

Kral, Raegan'ı balo salonunun yan tarafına, kirli beyaz ve donuk altın rengi duvarların yanına götürdü. "Alabilir miyim?" diye sordu, Raegan'ın o çok sevdiği şekilde ona doğru eğilerek.

Raegan ona baktı, başını sallamadan önce kısa bir süreliğine ağzı dikkatini dağıtmıştı. "Teşekkürler." Başını salladı ve iğneyi ipeği delmeden elbisesinin askısının etrafından geçirdi. "Oh," diye mırıldandı. "Sanırım bunu düşünmeliydim."

"Gerginsiniz. Size hizmet etmekten her zaman mutluluk duyarım," diye cevap verdi Oberon, gözlerini balo salonunda gezdirmeden önce bakışları onun üzerinde sıcak ve yoğundu.

Raegan karnındaki sıcaklığı bastırdı ve Alanna ile Maelona'nın karakalemle çizdiklerinin ötesinde çevreleri hakkında bir fikir edinmeyi umarak onları takip etti. Bir garson yanlarından geçip onlara şampanya ikram etti; Raegan bunu çoğunlukla etrafına bakarken elleriyle bir şeyler yapabilmek için kabul etti.

Işıltılı avizelere, her yere serilmiş kan kırmızısı kumaştan kuşaklara, rokoko pervazlara ve ince gümüş takımlarla parıldayan beyaz masa örtülerine rağmen, burası her şeyden çok bir mağaraya benziyordu. Sanki bu yerin derinliklerine indikçe, duvarlarında barınan yaratıklar daha da korkunçlaşacaktı. Undercroft'a giriş yolunun, balo salonunun girişinden koridorun daha aşağısında olduğunu biliyordu ve herhangi bir geçişi engellemek için kıpırdamadan duran askerleri görmüştü. Bir an için panik kaburgalarının arasında çaresizce çırpındı, sırtının alt kısmında sinir terleri birikti. Raegan'ın bu işi nasıl halledeceklerine dair hiçbir fikri yoktu.

"Sakin ol," diye hatırlattı Oberon bir kalp atışı sonra, başparmağı elinin arkasını okşarken. "Önce yönümüzü bulalım. Her seferinde bir görev."

Raegan başını salladı, sanki eğlenceli bir şey söylemiş gibi gülümseyerek şampanyasından bir yudum aldı. Uzun bir nefes alarak bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Maelona'nın herkese takılan kurdelelerin renk ve ardındaki anlamları özetlemesi Raegan'ın gördükleriyle örtüşüyor gibiydi.

"Görünüşe göre Maelona haklıymış," dedi Kral'a alçak bir mırıltıyla. "Dışarıdan ama dost örgütler için mavi. Koruyucular için kırmızı. Küçük bayraklar eşler için, daha büyük kurdeleler ise yeminli üyeler için. Altın çapraz kılıç süsü unvanlı memurlar içindir. Geniş siyah şerit üst düzey liderler içindir."

"Doğru gibi görünüyor," diye yanıtladı Oberon, kolunu Raegan'ın beline dolayarak. Parmaklarının karnında gezindiğini hissetmek Raegan'ın göğsündeki gerginlik düğümünü hafifletti. Daha derin nefes almaya çalıştı, sanki manzaranın tadını çıkarıyormuş ve buranın temsil ettiği her şeyi nasıl yok edeceğini hesaplamıyormuş gibi etrafına baktı.

Raegan hem rahatlamış hem de bir tutam öfkeyle sadece birkaç kadının kurdelesinde altın süsleme olduğunu fark etti; hiçbiri geniş siyah şerit taşımıyordu. Odanın içinde ışıltılı elbiseleriyle dolaşan kadınların çoğu eş ya da başka örgütlerin üyesi olduklarını gösteren kurdeleler taşıyordu. Altın kılıçlı birkaç kadın ona Maelona'yı hatırlatmıştı aslında; görünüşlerinden ziyade, kılıçlarını takma biçimleri

kaskatı ve tetikte, gözleri bir o tarafa bir bu tarafa kayarak mekanda dolaşıyordu. Buna karşılık, benzer kurdelelere sahip adamlar gülüp eğiliyor, yanlarından geçen bir tepside üçüncü ya da dördüncü şampanya kadehini kapıyorlardı.

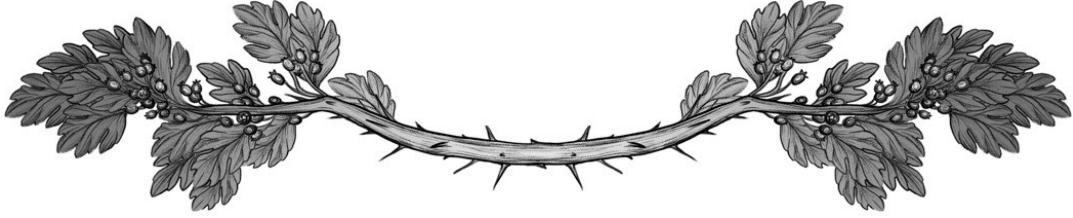
Alanna gibi giyinmiş Muhafız Birliği muhafızları -taktik siyah giysiler, bellerinde silahlar, savaş botları- kollarını arkalarında kavuşturmuş balo salonunu arşınıyorlardı. Biri ilk kez yaklaştığında, Raegan kalbinin çarpıntısının onu ele vereceğini düşündü. Ama ajan yoluna devam etmeden önce onlara sadece başıyla selam verdi.

Yine de Raegan'ın endişesi dinmedi. Burası iyi organize edilmiş, iyi kaynaklara sahip ve oldukça iyi tahkim edilmişti. Balo salonundan yeraltına inmek için ne tür bir büyü yapmaları gerekecekti? Bunu yapabilecek durumda mıydı? Evet, her geçen gün daha da güçleniyordu ama ilerlemesi sinir bozucu derecede yavaştı ve Oberon'u hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Tekrar. Ya da daha kötüsü, ikisinin de ölmesine neden olmak.

Raegan, Oberon'a doğru eğilip çenesini yukarı kaldırarak başının tepesini onun göğsüne yasladı ve "Malikâneye girmek ve Yeraltında gezinmek hakkında çok konuştuk," diye mırıldandı. "İlk lanet olası yerde Yeraltı Çatı'sına nasıl girdiğimiz hakkında pek bir şey yok. Ne kadar sihir ve büyü işinden bahsediyoruz? Çünkü ..." Utanarak sözünü yarıda kesti.

"Oh, *Cariad*. Mantıklı ol," dedi Oberon tembel bir gülümsemeyle, kızın bakışlarıyla karşılaştığında yüzündeki ifade ağırlaşmıştı. "Baştan çıkararak içeri gireceğiz."

Bölüm Otuz İki

A Heyecan Raegan'ın içine çöktü ve endişeyi kovdu. "Ah," diye mırıldandı, adamın elinden kurtulup dönerek ona bakarken kaşlarını kaldırdı. "*Bu konuda* oldukça yetenekliyim. Neden bana söylemedin? daha önce?"

Kral'ın dolgun ağzı aralandı. Gözlerinin grisi erimiş bir sıcaklığa bürünmüştü, yüz ifadesindeki eğlence kadının başının dönmesine neden oldu. Becerikli elini uzatıp çenesini avucunun içine aldı. Dizlerinin bağı çözüldü.

"Konuşacak ne vardı ki?" diye mırıldandı, aralarındaki mesafeyi kapatarak bir cehennem yoğunluğuyla ona baktı. Başını bir yana eğmiş, onu inceliyordu. Raegan'ın çekirdeğinde beyaz, sıcak bir alev tutuştu. Kral -bu güzel, imkânsız şey- onu öylesine karşı konulmaz buluyordu ki, onun büyüüne kapılmayan birinin olması fikri ona kesinlikle yabancıydı.

"Kıskanmayacak mısın?" diye sordu şakacı bir tavırla, ceketinin yakalarını çekiştirerek. Oberon'un avuç içi anında kızın kıkırda düzleşti ve kalçalarını onun kalçalarına doğru çekti.

"Son derece," diye cevap verdi, ağzı onunkine değerken.

"Ön sevişme olarak casusluk," dedi Raegan, parmaklarını onun göğsünde gezdirerek. "Ben varım." Ve böylece kendini onun kollarından kurtardı ve balo salonuna doğru ilerlemeye başladı.

Sanki bir dans ediyormuş gibi yavaşça hareket etti, insanların kıyafetlerine iltifat etmek için durdu, o kanepenin içinde *tam olarak* ne olduğunu sordu, diğer katılımcıları mavi kurdelelerle selamladı. Ve izledi. Raegan, insanların

O geçerken yüz hatları acıkan, kenarlarda oyalanan ve hayranlık çemberlerinin merkezinde duran insanlar gruplaştı. Kral onun birkaç adım gerisinde bir gölge gibi hareket ediyordu. Raegan bu odada ne tür erkekler olduğunu çok iyi biliyordu; büyük olasılıkla Raegan'ı Oberon'a birinden çalmış gibi hissetmek hoşlarına . Ama bunu doğru oynaması gerekiyordu çünkü erkeklerin başka bir erkeğin malına her şeyden çok saygı duyduğunu da biliyordu.

Ve Zaman Bekçisi'nin damarlarında dolaşan gücüne, içine doğdukları kan bağına, doğduklarında yüklendikleri yemine rağmen, oldukları tek şey buydu: erkekler. Ve Raegan bazı erkeklerle başa çıkabilirdi.

Balo salonu sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Kirişlere baktı, aşırı sayıdaki avizelere, pşkll, tercüme etmek istemediği Latince ifadelerle işlenmiş daha fazla pankartla rtl açık kirişlere baktı. Sonra ileride, büyük bir insan grubu dağıldığında, çok daha ilginç bir şey gördü.

Uzakta kırmızı kumaştan adırılı bir ardak belirdi. Bunun gizemli ve zarif görünmesi gerektiğini düşündü ama bir sirkin çadırına benziyordu. Raegan sinsice yaklaştı. Çadırın n tarafındaki açık panel, gölgeleri içinde dairesel bir barı ortaya çıkardı. Barın yakışıklı olduğunu kabul edebilirdi; Art-Deco esintileri taşıyan bu bar, atmosferin geri kalanıyla pek uyuşmuyordu. Ama barın üstündeki burl ahşap kaplamalar ve camdan i içe geçmiş yelpazeler güzel görünüyordu.

Kral'la birlikte bir sanat mzayedesine benzeyen yere yaklaştıklarında, Raegan çadırın üstündeki ışıkların snk olduğunu fark etti. Satışa sunulan sanat eserleri hakkında bilgi veren tabelayı okuyormuş gibi yaparak tereddüt etti ama bakışları tekrar gölgeli, kırmızı renkli alana kaydı. Barın etrafındaki küçük oturma alanlarını fark etti. Banket tarzı bir kabine sıkışmış, siyah çizgili kurdele takan bir adam vardı, dört kadın ss gibi üzerine rtlmşt.

Raegan sağına baktı ve birkaç adım ötedeki Oberon'la göz teması kurdu. Oberon ona yetişip yanında durduğunda, kolunu onun kolunun arasından geçirdi.

"Kesinlikle daha edepsiz şeylerin olduğu bir yere benziyor," dedi, balo salonunda bir yerlerde çalan vasat caz grubunun sesiyle savaşarak onun kulağına konuşmak için uzandı. "Kendimize bir siyah şerit bulabilir miyiz, görmek ister misin? Bu adamların ikimizle de l yapacağından şüpheliyim, bu yüzden onunla gizlice kaıyormuşum gibi görünmesini sağlamalıyız."

"Beni görmesenez bile hemen arkanızda olacağım," diye cevap verdi Kral, eli kızın sırtında açıktı. "Ama lütfen güvenli veya korumalı kapılardan geçerken dikkatli olun, çünkü bu sizi takip etmemi kısıtlayabilir."

"Elbette," diye cevap verdi Raegan göz kırparak. Kan kırmızısı çadıra yaklaştıklarında, orta boylu bir adam onlara doğru ilerledi. Sade ama muhtemelen pahalı bir takım elbise giymişti, saçları o kadar sert bir şekilde arkaya taranmıştı ki parlatılmış bir kalkan gibi parlıyordu. Yollarını kesmedi, tam olarak değil- ama sanki akşamın sunduklarının daha karanlık girintilerine kaymadan önce yapmaları ya da söylemeleri gereken bir şey varmış gibi bekledi.

"Geçen yıl ilk Kurucu Galamızdı," diye ekledi Oberon, Raegan'ın neredeyse hiç hissetmediğini bildiği gerginliği taklit ederek. "Sonrasına kadar keşfedilecek başka *etkinlikler* olduğunu bilmiyorduk."

Raegan, Kral'ın iri karşısında geriye doğru çekildi ve ellerini gergin bir şekilde sıkarken yere baktı. Kafasını kaldırdığında adamın hemen dikkatinin dağıldığını gördü. Çok kolay. Gözlerini kaçırmayı başardı, bakışları Kral'a doğru kayıyordu.

"Elbette," diye karşılık verdi alaycı bir ifadeyle ve kenara çekildi.

Oberon kolunu Raegan'ın kolundan geçirdi ve çadırın ağzına doğru ilerlediler. İçeride, oturma alanının her yanına küçük lambalar serpiştirilmişti ve çadırın tepesinin altından sarkan birkaç avize her şeyi kırmızının tonlarında gösteriyordu. Raegan, kadınları fethetmekten başka bir şey olarak görmeyen erkekler için belki de bu görüntünün şehvetli ve baştan çıkarıcı olması gerekiyordu ve muhtemelen de öyleydi, diye düşündü. Dışlerinin arasında narin bir boyunla biten kanlı, vahşi bir av.

Oberon şimdi onun zihnini okuyarak bu alanın tonuna nasıl uyum sağlamaları gerektiğini düşünüyordu. Bu yüksek tehlike ve yüksek baskı ortamında kendini Oberon'a o kadar uyumlu hissediyordu ki, sanki ağırlığını değiştirerek ya da elini çekiştirerek en ufak bir öneride bulunsa Oberon hemen karşılık verecekti.

Raegan'ın içine hassas bir sıcaklık yayıldı. Bunu yıllardır istiyordu - kendisi ve romantik partneri arasında bir tür büyü, sezgisel anlayış. Belli bir noktada, kendini bunun sadece masallarda, efsanelerde olduğuna ikna etmişti.

Gülümseyerek bir an için peri kralına baktı ve aslında pek de yanılmadığını fark etti.

Bara vardıklarında onu kendine doğru çekti, kolları sahiplenici bir şekilde beline dolandı. Onu sahiplenilmiş ve dokunulmaz göstermek muhtemelen ilgiyi daha da artıracaktı. Oberon içki siparişi verirken Raegan bara göz gezdirdi ve mümkün olduğunca çok insanı tanımaya çalıştı.

Galaya oldukça geç gelmişlerdi, yani saat dokuzu biraz geçmişti ama yine de katılımcıların çoğunun sarhoş görünmesi onu şaşırtmıştı. Protektora erkeklerinin çoğunun kadınlarla etkileşim biçimini görünce şaşırmadı. Çadıra girmeden önce ya eşlerini geride bırakıyorlar ya da diğer erkeklerin berbat şakalarına kahkahalar atarken kollarında güzel görünmeleri için eşlerini sürüklüyorlardı.

Barmen köşeye iki içki bıraktı ve Raegan kaşlarını çatarak bardağına baktı. Belki de bir nehir suyu dalgası çağırıp hepsini boğabilirdi. İçini çekti ve ağırlığını kaydırarak zihnini daha pratik eylem biçimlerine yöneltti. Ne kadar ateşli olduğunu fark etmemiş gibi, sanki kocası bu elbiseyi ona hava atmak için almış gibi uysal ve ağırbaşlı mı olmalıydı? Yoksa daha çok kendisi mi olmalıydı - nazlı, keskin, vahşi? Zaten kırılmış bir şey mi yoksa evcilleştirip istedikleri uysal, evcil şeye dönüştürebilecekleri bir şey mi?

Evet, o Karar verildi. Bu ikincisi olur muhtemelen iş.

Bu oldu Ne de olsa Muhafızlar vahşi, büyümlü şeyleri kırma konusunda uzun bir geçmişe sahipti. Bu yüzden içkisinden uzun bir yudum aldı ve sonra Kral'ın ipekli siyah cep mendiliyle oynadı. Yanındaki orta yaşlı bir adamla akıllıca bir sohbete dalmış, Raegan'a onun dikkatini çekmek için savaşıması gerekiyormuş gibi davranma fırsatı vermişti. Raegan da öyle yaptı, yüzünü ona döndü, sırtını dikleştirdi ve başını eğerek ona baktı. Oberon dönüp ona baktı, tek kaşı kalkık, yüzü donuktu.

"Evet, hayatım?" diye sordu ondan hiç duymadığı bir ses tonuyla. "Adamlar konuşuyor."

Çok *iyiydi*. Sadece onun oyununu bu kadar çabuk anlaması değil, aynı zamanda vücuduyla tamamen farklı bir şey söylemesi de. Parmak uçları elbisesinin yırtmacından görünen kalçasında gezinirken, adamın sıcaklığı o ince takım elbisenin içinden akıyordu.

Raegan suratını astı, tüm korku ve endişesi hızla akıp gitmiş, geriye sadece karanlık, sinsi bir heyecan kalmıştı. "*Bütün* gece meslektaşlarıyla konuşup durdun," diye sızlandı, sesini yükselterek.

"Sadece biraz daha," diye cevap verdi Oberon dalgınca. Bir eli yüzünü çevreleyen buklelerden birini kızgın bir çocuk gibi fırçaladı, ama diğeri kalçasının daha da yukarısına kaydı. "Benim için iyi bir kız ol, tamam mı?" Kelimelerin zamanlamasını bacaklarının tepesine doğru bir fırçayla ayarladı. Raegan yanıt olarak keskin bir nefes aldı, göğsü adamın gövdesine çarptı. Bu gecenin nasıl geçeceği hakkında pek çok şey düşünmüştü. Hiçbir noktada uyarılmaktan başının döneceğini düşünmemiştir, korku arzusunun telaşında çoktan unutulmuştu.

"Öyle yapacağım," diye iç geçirerek kabul etti, kirpiklerini daldırdı. Arkasını dönüp bara bakabilmek için yana kaydı ve bardağının kenarındaki portakal kabuğuyla oynamaya başladı. Oberon omuzlarını ondan uzaklaştırmıştı ama onun da kendisiyle aynı şeyi yaptığını hissediyordu; oltadaki yemi kimin yutabileceğini görmek için çaktırmadan odayı inceliyordu.

Raegan başını kaldırıp baktığında sarışın genç bir adamın gözlerinin çoktan onunkilere dikilmiş olduğunu gördü. Adamın bakışlarına nazlanarak karşılık verdi ama ışık değiştiğinde adamın sade kırmızı bir kurdele taktığını gördü. Öfkeyle arkasını döndü ve uzun bir süre Oberon'a baktı.

Dirseklerini bara dayayarak bir yudum daha aldı, bunun elbisesinin yakasına ne yaptığının tamamen . Sabırsızmış gibi ağırlığını değiştiren Raegan omzunun üzerinden soluna baktı. Yine biri ona bakıyordu; bu kez muhtemelen kırklı yaşlarının sonunda, keskin olmayan, sert yüz hatlarına sahip bir adam. Çok iyi tanıdığı sahiplenici bir açlık adamın yüz ifadesine yapışmıştı. Smokinine iştirilmiş kurdelenin üzerinde geniş siyah bir şerit vardı ve bu şeridin tepesinde altın çapraz kılıçlar bulunuyordu.

Raegan kalçasını Kral'ın kalçasına çarptı, böylece Kral baktı. Kral sinirli bir nefes vererek Raegan'ın gözleriyle buluştu ve bakışları Raegan'ın başının üzerinden geçti. Tekrar doğrudan ona baktığında, Raegan hafifçe başını salladı. Oberon kaşlarını çattı ve ardından saatini kontrol ederek hareketin barın diğer ucundaki adam tarafından görülebildiğinden emin oldu.

Yeterince yüksek sesle küfretti ve sohbete daldığı Protektora ajanından özür diledi - ki muhtemelen gerçekte kiminle konuştuklarını asla bilemeyeceklerdi. Sonra içkisini yudumladı ve Raegan'a döndü. "Kâhya ile konuşmak için geç kaldım," dedi ve saç çizgisine aceleyle bir öpücük kondurdu. "Burada kalabilirsin. . Birazdan görüşürüz."

Ve sonra Oberon geri çekildi, topuğunun üzerinde dönüp çadırın altından çıkıp gitmeden önce neredeyse bir an bile tereddüt etti.

Raegan yalnızdı. Onun gidişini izledi, barın kenarına biraz dramatik bir şekilde çökmeden önce ağzını asık bir ifadeyle büktü.

Barmen, "Karşıdaki beyefendiden," diyerek düşüncelerini böldü ve genç sarışın adamı işaret ederken önüne bir içki daha koydu. Bu çok çabuk oldu. Raegan kadehi kaldırdı ve aslında istediği siyah çizgili kurdeleyi harekete geçireceğini umarak ona güzelce gülümsedi.

Şiir gibiydi. Bir ya da iki dakika geçti ve sonra sert görünümlü adam onun yanında belirdi. Sert ağzı eğlenceye benzer bir şeye dönüştü ama kız şakanın içinde olduğunu düşünmedi. "Kocan mı?" diye sordu adam, Oberon'un gittiği çadırın ağzını işaret ederek.

Raegan durakladı, karşısındaki adamı okuyordu; pahalı ama klasik bir takım elbise giyyordu, alyansı yoktu ama kolunda güzel bir genç kız da yoktu. Evet, diye tahmin etti. Adam gayet iyi iş çıkaracaktı.

"Evet," diye cevap verdi, bir elinde kadehi, ona doğru dönerek. "Yine de kocalık görevlerini her zaman yerine getirmiyor." Bir test. Adam -Komutan W. Rochester, kurdelesindeki parlayan pirinç etikete göre -Kaşlarını çattı ama adamın bakışlarındaki ilginin titreştiğini gördü.

"Aman Tanrım," diye düzeltti Raegan, bir an için eliyle ağzını kapatarak. "Görünüşe göre çok fazla içmişim. Az önce bunu söylediğime inanamıyorum. Hem de bir yabancıya!"

Onun istediği de buydu. Nefes verirken vücudu onunkine yaklaştı. Onun arzusunun gerçek olmasını ve bunun için utanç duymasını istiyordu.

"Artık yabancı olmasaydık daha mı iyi olurdu?" diye sordu, bir dirseği barda, ona doğru eğilerek.

Raegan güldü ve ardından içkisinden bir yudum aldı. "Bu yardımcı olabilir, sanırım."

Bununla birlikte, komutan resmen kendini tanıttı ve ona kendisi gibi erkeklerin nedense kadınlara her zaman verdiği o gevşek balık tokalaşmasını teklif etti. Fransız büyükelçinin adını kendi adı olarak verdi ve Rochester'ı daha fazla konuşmanın içine çekti.

Narin, geçici dokunuşlara başlamak için fazla beklemedi; ön koluna, bileğine ve sonra da elbisesinin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söylediğinde omzuna bir şaplak attı. "Evli bir kadın *olduğumu* unutmayın Komutan," dedi Raegan ama yine de ona birkaç santim daha yaklaşarak gözlerini vücudunda gezdirdi.

Bunu çok kolaylaştıramazdı, bu yüzden hemen arkasına yaslanıp uzun bir süre aralarında sessizlik oluşmasına izin verdi. Raegan, komutanın vücudundaki gerginliği doğru miktarda gördüğünde, "Yerleşkeniz gerçekten bir şey," diye ekledi. "Paris'te çalıştığımız yerden çok daha güzel. Mahalle çok güzel ama ofisler? Korkunç küçük alanlar."

Rochester ona ilk kez sırtıttı, tüm dişleri ve açlığıyla. Raegan yutkundu, Oberon'un yanı başında olduğunu hissetmeyi özlüyordu. Bir tutam bukleyi döndürerek tüm dikkatini komutana yöneltti. İnce yapılıydı ama muhtemelen fitti ve kesinlikle Zaman Bekçisi'nin nimetleriyle dolup taşıyordu. Kanı sayesinde bazı Koruyucu büyülerine erişimi vardı ama henüz bebekken katılmamıştı, bu yüzden tam güce sahip değildi. Onunla dövüşmek zorunda kalırsa, sürpriz unsurunu korumak zorundaydı, yoksa muhtemelen mahvolurdu.

"Biraz boş vaktin var, değil ?" Rochester çok yakınına eğilerek sordu, nefesi alkolden ağırlaşmıştı, bakışları onun vücudunu yutuyordu. "Ofislerimizi görmek ister misiniz? Kocanız işlerini bitirirken ben de size küçük bir tur attırabilirim."

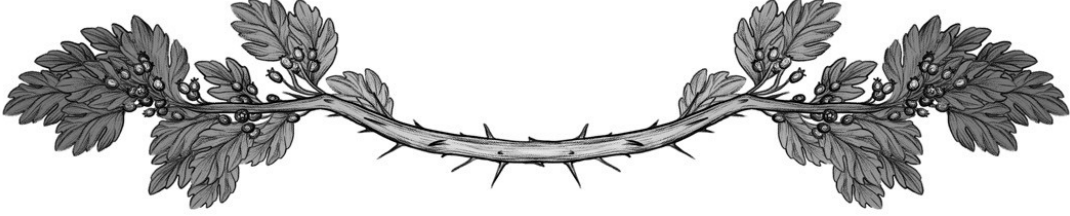
Raegan duraksadı, sanki Oberon yeniden ortaya çıkacakmış gibi omzunun üzerinden baktı. Sonra alt dudağını ısırarak tekrar komutana baktı. "Ah, bilmiyorum..."

Rochester aralarındaki küçük boşluğu kapattı ve kızın köprücük kemiğinden bir bukleyi koparıp parmaklarına doladı. Yanında göremediği yumruğunu sıktı.

" ne kadar çok istediğini görebiliyorum," diye mırıldandı komutan huysuzca, eli kabaca kızın kalçasını kavradı. "Ayrıca, ihtiyacın olanı vermezse, ikinize de iyilik yapmış olurum, değil mi?"

Kendini gülümsemeye ve başını sallamaya zorladı. Rochester'ın eli bileğinin etrafında bir mengene gibi kapandığında, Raegan hırlamak yerine kıkırdamayı zar zor başardı.

Bölüm OTUZ Üç

"A Kocan için endişelenme," dedi Rochester onu çekerek çadırın kan kırmızısı kumaşındaki bir yan açıklıktan geçerken. "O ön tarafta. Bizi görmez bile."

"Oh," diye mırıldandı Raegan. "Bunu daha önce yaptın, değil mi?"

"Kadınlar basit yaratıklardır. Sürünün alfasını görürsünüz ve kendinize engel olamazsınız," dedi omzunun üzerinden, sevimli bir sırıtış olduğunu düşündüğü bir ifadeyle. "Ama şanslısınız ki ben cömertim."

Raegan bir sakinleştirme büyüsü kullanmayı planlıyordu -eski, az kullanılan bir şifacı büyüsüydü, bu yüzden koğuşlar ve savunma mekanizmaları neredeyse hiç kaydetmiyordu- ama şimdi onun boğazını kesmeyi düşünüyordu. Elbette ofisinde büyük, fallik bir mektup açacağı vardır. Etrafına bakınıp nereye gidiyor olabileceklerini anlamaya çalışırken bu düşünce onu yatıştırdı. Ama çadırdaki ince açıklık sadece birkaç adım ötedeki çıkmaz sokağa açılıyor gibiydi.

Raegan durduğunda, "Komutan, belki de güzelliğim gözünüzü kör etmiştir," dedi. "Ama bu bir duvar."

Rochester ona göz kırptı. "Dediğim gibi. Basit yaratıklar." Sonra elini beyaz duvarın üzerine, yontulmuş iki altın süslemenin arasına koydu. Parmak uçlarıyla görünüşte rastgele aralıklarla baskı uyguladı ve sonra duvar karanlığa açıldı.

"Oh, gizli bir kapı mı?" Raegan sanki çok hoşuna gitmiş gibi, sesini alçaltıp boğuklaştırarak sordu.

"Belli ki," diye alay etti Rochester, istediği şeyi elde etmeye yaklaştıkça bir şekilde daha da az çekici hale geliyordu - etkileyici bir başarı

istedi. Komutan kapıyı onun için açık tutmak yerine karanlığın içine daldı, eli hâlâ Raegan'ın bileğindeydi. Aslında onun bu terbiyesizliği iyi olmuştu çünkü Raegan'a ağırlığını geri verip topuğuyla kapıyı tutma fırsatı vermişti. Oberon'un onun nereye gittiğini göreceğinden hiç şüphesi yoktu ama geçemezse bunun hiçbir anlamı olmayacaktı. Bu yüzden kapının azıcık açık kalmasını sağlamak için elinden geleni yaptı ama Rochester koridorda hızla ilerlerken emin olmak için duraklama riskini göze alamazdı. Bu sadece onun ne yaptığını fark etmesine neden olurdu.

Gölgeli geçit sadece birkaç adımda açılarak daha önce indiği devasa ana koridora dökülüyordu. Raegan bu küçük gizli geçidin, balo salonundan çıkıp Protektora malikânesinin derinliklerine doğru ilerleyenleri engelleyen askerlerin *arkasından* çıktığını görünce sevinçle gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Bak, şuna bak," dedi sesini alçaltarak ve Rochester'la aynı hizaya gelmek için birkaç adım attı. "Mimari, antikalar, sanat! Benim gri küpümden çok daha iyi bir çevre."

O ve Oberon, temsilcilerini taklit ettikleri Fransız kuruluşu hakkındaki bilgileri ezberlemişlerdi ama çok fazla zamanları yoktu. Raegan ofislerin oldukça gri ve modern olduğundan emindi ama taklit ettiği büyükelçinin binanın herhangi bir yerinde daha güzel, daha rahat bir çalışma alanı olmadığından emin değildi.

Rochester cevap vermedi çünkü belli ki kadınların insan olduğunu düşünmüyordu, bu yüzden Raegan kulaklarını zorlayarak etrafındaki boşluğa dikkatle baktı. Heybetli taş duvarları kaplayan kapalı kapıların arkasından sesler yayılıyordu. Duydukları ona iki izlenim verdi: Protektora yetkililerinin bu gala sırasında ofislerini bu tür cilveleşmeler için kullanmaları alışılmadık bir durum değildi ve kadın orgazmıyla ilgileniyor gibi görünmüyorlardı. Her ikisinde de sürpriz yoktu. Adımlarını sayarak bakışlarını bir o yana bir bu yana çevirdi. Yeraltının girişi her an görülebilirdi.

Rochester onun kulağına pis ve hiç de sıcak olmayan bir şeyler mırıldanırken, Raegan neredeyse parıldayan demir kapıyı kaçıracaktı. Tıpkı Maelona ve Alanna'nın tarif ettiği gibi görünen bu kapıyı mumların titrek ışığında zar zor görebildi. Koruyucular Adil Halk'ın kapıyı açma şansının olmadığını düşünüyordu - demirden yapıldığı ve büyülü olduğu için

herhangi bir Fey büyüsünü kullanıcıya üç kat geri fırlatmak için. Ama Kapıların bu tarafında kilitledikleri Feyler bundan daha dayanıklıydı. Elbette demir can yakıyordu ama acı geçiciydi.

Yine de komutanın malikânenin dış kapıları için bir geçiş kartı ve Malikânenin iç kısımlarının daha güvenli bölümleri için bir dizi hecelenmiş anahtarı olacaktı. Raegan anahtarları ondan, vermek istemediği bir şeyi teklif etmeden almak zorunda kalacaktı.

"İşte geldik," dedi Rochester muzaffer bir edayla, meşe ağacından yontulmuş devasa bir kapının önünde durarak. Sanki bir işaretmiş gibi, sol cebinden, muhtemelen yeleşinin iç cebinden, bir dizi antika iskelet anahtar çıkardı.

Raegan gücünü topladı. Anahtarları tekrar bir yere koyduğunda geri almak çok zor olacaktı; o bir yankesici değildi. Rochester kapının kilidini açıp kapıyı çekerken, Raegan smokin ceketinin önünü kavradı ve onu öpmek için uzandı. Aynı anda kalçasını onunkinin arasına sokarak onu geriye doğru itti ve dengesini bozdu.

İşe yaradı. Komutan tökezleyerek içeri girdi ve Raegan kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. Rochester onu saçlarından yakalamadan önce ofisin hızlı bir izlenimini katalogladı - lüks, taş duvarlı, büyük bir antika masa, şöminenin yanındaki oturma alanındaki deri koltuklar, kilitli metal dolaplar -. Adrenalin kanında patladı.

"O kadar da hızlı değil," dedi komutan buz gibi bir ses tonuyla ve bu onu pek de şaşırtmadı. Raegan bir şey bekliyordu; ne de olsa besin zincirinin en tepesinde olduklarından şüphe duymayan adamları kandırmak her zaman daha kolaydı. Rochester onu saçlarından tutup masanın önüne çekti. Belki de Andronica'yla geçirdiği haftalar birden fazla açıdan işe yaramıştı çünkü Raegan ona güç vermek yerine bunu yapmasına *izin vermişti*.

Rochester onu öne doğru itti. Masanın kenarları kalçalarını ısırdı. Sonra arkasından yaklaştı ve ellerini masaya sıkıştırmak için uzandı. Ama bunu yapmak için anahtarların düzgün bir klasör yığınının üzerine düşmesine izin verdi. Sırtını ona döndüğünde, neşeyle gülümsemekte özgürdü.

"Lanet olası Contre La Sorcellerie," dedi Rochester onun kulağına tükürerek. "Biraz fahişelik yaparak o raporu kolayca ele geçirebileceğini düşünecek kadar aptal mısın?"

Raegan donmuş gibi yaptı, ona karşı tamamen hareketsiz kaldı, bu da hoşuna gidiyor gibiydi.

"Ayrıca tehlikeli olduğunu bildiğin bir adamı ortağının seni asla bulamayacağı bir yere kadar takip edecek kadar aptal mısın?" diye hırlayarak devam etti.

Raegan gözlerini devirdi ve sonra korkması gerektiğini fark etti. Korkmamalı mıydı? Erkeklerin neler tercih ettiğinden daha yakından biliyordu. Ama Rochester'ın ona baktığında gördüğü şey o değildi - kalça ve memeler, fethedilecek bir sürtük, sadece bir kız. Hiçbir zaman da olmamıştı. Ama özellikle artık değildi. Mühür sağlam olsaydı korkardı. Kızgın ama korkmuş.

Ama Baba Yaga'nın kendisi Mührü'nü kaldırmıştı. Sonra Raegan binlerce hayatın çorak topraklarında yürüdü ve sadece sağlam değil, her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döndü. Böylece her yerdeki sıradan, ölümlü kadınlar için, ona bunu ödetmeye karar verdi.

"Ama umarım bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyecek kadar akıllısıdır," diye soludu Rochester, tırnakları kızın derisine batarken. Bazı sorgulamalar için geceyi burada geçireceksin." Adam durakladı ve kadın tepki vermeye hazır bir şekilde bekledi. "Ve endişelenme. Buradaki tehlikeli durumunuzdan *faydalanmayacağım*. Bundan daha iyi bir adam olduğum için şanslısın."

Tanrım, bu adamdan nefret ediyordu. Hiçbir şey söylemedi, bir dizi hızlı, hançer keskinliğinde hesaplamalar yaptı. Savunma büyülerinin ya da yönünü şaşırtmak gibi incelikli bir şeyin bile, özellikle de Koruyucular'ın yerleşkesinin bu kadar derinlerinde, korumaları tetikleyeceğini biliyordu. Sakinleştirme büyüğü işe yaramayacaktı; işe yaraması için adamın rahatlamış olması gerekiyordu.

"Ne yazık ki senin için," dedi, sesi kadar alçak ve karanlıktı ki neredeyse tanıyamayacaktı, "Ben Contre La Sorcellerie değilim. Ben çok, *çok* daha kötüyüm." Kafasını sertçe geriye attı ve kafatasını tam komutanın burnuna çarptı. Yüksek sesle bir küfür savurdu ve tökezleyerek geri çekildi. Raegan döndü, alçakta durdu, onun pençe gibi elleriyle kendisine uzanacağını biliyordu - ki tam da öyle yaptı. Adamın korumasının altından sıyrıldı ve elini kalbinin üzerine koyarak tırnaklarını göğsüne geçirdi. Büyü hemen kök salıp hafızasından akarsu gibi fişkirinca rahatlatma ve zafer duyguları içine doldu. Gardiyanlar bile

Titre.

Ama Rochester, Raegan onu ittiğinde bunu yaptı. Duvara tökezledi, metal bir dolabı salladı, ellerini işe yaramaz bir şekilde boğazına götürdü. Sanki bu onu kurtaracakmış gibi.

"Biliyor musun," dedi Raegan, muhtemelen manik bir gülümsemeye komutana bakarak, "bazı eski Druidik ilaçlara aşinayım.

çoğu kişinin unuttuğu uygulamalar. Gördüğünüz gibi o zaman için çok ileri. Bunu şeytanlık olarak yasaklayanlar sizin gibi adamlardı."

Rochester soluk soluğa kalmış, el yordamıyla kollarını tutmaya çalışıyordu ama zayıflamış haliyle, boştaki eliyle onu silkmek yeterince kolaydı. Gözleri, koparıp yiyebileceği tombul, olgun üzümler gibi yuvalarından dışarı fırlamıştı.

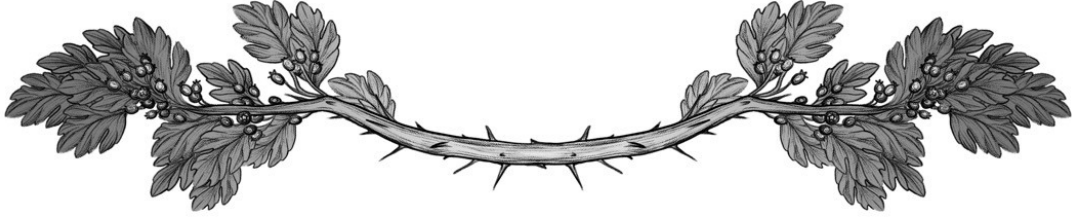
"Modern tıptan biliyorsundur, bazen onarım yapılabilmesi için kalbi kısa süreliğine durdurmak gerekebilir," diye devam etti, şimdi gülerek başını arkaya atmıştı. "Ve şu anda yaptığım şey de tam olarak bu, seni aptal pislik. Kalbini durduruyorum."

"Rochester kekeledi, yüzünden kan çekiliyordu, "sana izin vermeyeceğim-"

"Ah tatlım," dedi Raegan vahşi bir sırıtışla. "Sana *zarar* vermiyorum. Bunu ne kadar çok istediğini görebiliyorum. Sadece *cömert* davranıyorum."

Bir seviyede, artık ondan daha uzun olduğunu fark etti, ayakları bir büyü ve öfke dalgasıyla yeri terk etti. Sanki öpecekmiş gibi yaklaştı. "Ne de olsa," diye alay etti Raegan, "ölmek için değilse neden Tepenin Kraliçesi'yle تنها bir yere gidiyorsun?"

Bölüm Otuz DÖRT

Rochester gevşedi, duvardan aşağı kayarak yerde gri bir yığın haline geldi. Raegan'ın damarlarında öfke ve zafer dolaşıyordu, ambrosia gibi baş döndürücüydü ama çalışmanın yoğunluğu onu biraz sersemletmişti. ile

Ayakları tekrar yere bastığında, sendeleyerek masaya doğru yürüdü ve kendini sabitledi. Görüşünde siyah noktalar dans ediyordu. Kendi kendine, birkaç dakika içinde daha iyi hissedeceğini ve ayrıca burada en azından bir süre güvende olacağını söyledi.

Raegan ağır ahşap kapının sallanarak açılmasını izlerken içini büyük bir korku kapladı. Topuklarının üzerinde dengesiz bir şekilde kendini yukarı itti ve umutsuzca içinde uzun ve korkunç bir şekilde akan nehirleri çağırdı.

Ama ofise giren Unseelie kralı oldu ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapattı. Raegan, kafasına çiviler çakmaya başlayan baş ağrısına rağmen, onun gülünç derecede iyi görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. Smokin ceketini bir noktada olmalıydı, siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Yeleği kalmıştı ve *Tanrım*, yelek güçlü bedenine çok güzel oturmuştu.

Kral'ın gözleri bir an için Raegan'ı süzdü ve sonra yerdeki ölü adama kaydı. Bir sonraki kalp atışında, gölge ve zarafetle hareket ederek Raegan'ı ayaklarından çekip kollarına aldı.

"Benim hain şeyim," diye mırıldandı Kral, onu göğsüne bastırarak, "iyi misin?"

"Biraz sersemledim," diye cevap verdi, heykelsi ağzının kıvrımlarına bakmak yerine onun bakışlarıyla buluşmaya çalışarak. "Ama dünyada bir pislik daha eksildi. Oh, ve Undercroft'un anahtarları masasının üzerinde."

Oberon'un bakışları hiç duraksamadı. Sadece ona baktı, halkının kurtuluşuna yol açabilecek hecelenmiş anahtarlara bakmak için bir saniyesini bile ayırmadı.

"Bu gece istediğin gibi iyi bir kız olduğumu söyleyebilir misin?" diye başladı Raegan, pes edip birkaç parmağını dolgun dudaklarının kıvrımında gezdirerek.

Yüzünün insanlık dışı açılarında eğlence parıldıyordu. "Evet," yanıtladı kafatasını büyük bir eliyle kavrayarak. "Beklediğimden bile daha iyi."

Ve sonra Oberon onu bir öpücük için kendine çekti, bu da ona dünyanın kendi eksenini etrafında dönmeyi bıraktığını hissettirdi. Belki de arılarından bal toplamasına yardım ettiği bir iplik vardı. Okyanus kenarında onun yanında oturduğu ve onlardan hiçbir şeyin alınmadığı bir İplik. Olasılıkla ürperten, geleceği geniş ve görkemli bir şekilde aralayan türden bir öpücüktü.

Ayrıldıklarında, Raegan baş dönmesinin dağıldığını, uzuvlarının jöle yerine kas ve kemik gibi hissettiğini fark etti. "Sanırım iyiyim," dedi. "Eğer dizlerimin bağı çözülürse, bunun tek nedeni senin çok iyi öpüşüyor olman."

Kral, sonbahar çanı gibi bir kahkaha atarak onu yavaşça yere bıraktı. Ancak o zaman bakışları ölü komutana kaydı.

"Oh," dedi Raegan elini sallayarak. "Koğuşlarla kurnazlık yapmak zorunda kaldım. Kalbini durdurdum. Arkaik Druidik iyileştirme büyüsü."

"Dehşet vericisin aşkım," diye karşılık verdi, en hafif dokunuşuyla köprücük kemiğinin izini sürerek. "Bir dakikaya daha ihtiyacın var mı, yoksa devam etmeye hazır mısın?"

Bunun üzerine Raegan masanın üzerindeki anahtarları kaptı ve şingirdattı. "Gidip bir dosya çalalım ya da denerken ölelim."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı ama Raegan endişeyle kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü. Hepsi onun içindi, Raegan biliyordu. Kral yüzyıllar önce özgürlük uğruna ölmeyi kabullenmişti ama onu kaybetmekle yaşayamayacak gibiydi.

"Gel," dedi Oberon, parmakları Raegan'ın parmaklarına dolanmış, onu kapıya doğru değil, öldürdüğü adamın cesedine doğru çekiyordu. Filmlerde insanlar genellikle ilk cinayetlerinden sonra kusar, varoluşsal krizler geçirir ya da bayılırlardı. Gri, boş cesede bakarken Raegan bunların hiçbirini hissetmedi. Belki de ruhu her yeni bedenle, her yeniden dirilen yaşamla kirlenmiş olarak kalıyor, ölümün ağırlığını her zaman taşıyordu.

Oberon onun elini bırakarak Rochester'ın cesedinin yanında diz çöktü. "Bu adamdan Koruyuculuk yemininin bir yankısını alıp bir büyü haline getirebileceğini düşünüyor musun?"

Raegan ağzı kuruyarak ona baktı. Oberon'un ona verdiği alıştırma ve Emrys'in ödünç verdiği büyü kitapları pratik büyü kategorisine giriyordu. Elbette, bu hayatta büyürken televizyonda ve filmlerde sık sık tasvir edildiğini gördüğü büyüye hiç benzemiyordu. Yine de, ölümlü olduğu için ona anlamlı gelen bir formülü, bir mantığı vardı.

Oberon ona peri büyüsünü denemesini öneriyordu. İnsanlar etraflarındaki dünyadan, irade ve pratikle yüklenmiş belirli ritüeller ve büyülerle büyü çekerlerdi. Feyler sihirliydi; dünyayı uygun gördükleri gibi şekillendirebiliyorlardı.

"Yapamıyorsanız sorun değil," dedi Kral, onu bir kitap gibi okuyarak. "Bunu senin için yaptım, ama bu koşulları tetiklemezdi."

"Bu harika bir fikir," dedi Raegan ellerini iki yana açarak. "Sadece yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bir zamanlar Fey olarak doğmuştun," diye mırıldandı Kral. "Kesinlikle," diye alay etti Raegan. "Sadece *bir kez*."

"Baba Yaga'ya cadılığı sen öğrettin," diye ekledi, mürekkep karası kaşlarından birini kaldırarak. "Morgana le Fay senin yanında çalıştığı en zeki cadı olduğunu söylemişti. İnsan olabilirsin Nyneve, ama *her zaman* Adil Halk gibi büyü yaptın."

Raegan nemli avuçlarını elbisesine sürdükten sonra bunun çok güzel ve zarif bir şey olduğunu hatırladı. Gözlerini sıkarak iç çekti. Eğer dener ve başarısız olursa, zaman kaybetmiş olacaktı ve bu süreçte muhtemelen koşulları da açacaktı. Çok fazla zaman geçebilir ve birileri Rochester'ı aramaya gelebilirdi. Taklit ettikleri Fransız ajanlar kelpelerden kaçabilir ve Protektora'yı alarına geçirebilirdi. Gözlerini açtı ve Kral'ın uzun, akıcı bir hareketle ayağa kalkışını izledi.

"Bunu gardiyanları rahatsız etmeden nasıl yapabilirim?" Raegan onun bakışlarıyla buluşarak sordu. Konuşurken, sanki derisine yapışmış yüzlerce örümcek ağı birdenbire onun farkına varmış gibi, işleyişi elle tutulur bir şekilde hissetti.

Oberon başını öne eğerek düşündü. "Biz büyüyü ölümlülerin yaptığı gibi kategorize etmeyiz," dedi yavaşça, "ama bu bir tür transfer olurdu, değil mi? İnsanların bazen dediği gibi nötr büyü."

Raegan yanağının içini diliyle yokladı, tırnak etlerini karıştırdı. "Tamam," dedi başını sallayarak. Sonra Rochester'ın soğumakta olan cesedinin yanına çömeldi ve akıntılar kabardı -bir milyon dişli binlerce çene nehir yataklarında leş yiyici gibi dolaşıyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandı Kral, sesi soğuk ve ıslak bir günde içilen sıcak bir fincan çay gibi yumuşak bir uyarıydı.

Raegan başını salladı, Rochester'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarına kramplar girmişti. Sert ve nazik bir elle nehirleri bir kenara itti, bunun yerine Koruyucu büyüsünün sınırları içinde kalmak için savaştı. Sihri komutanın bedenine gönderip eski gücünün akan nehrini geri çekerken ensesinden aşağı ter başladı. Kendini o şifacının zihniyetine soktu; sanki onu neyin incittiğini ya da belki de onu o karanlık, son yerden neyin geri çekebileceğini arıyordu.

Alanna ve Maelona koğuşların niyeti ne kadar çok hissettiğini vurgulamışlardı. Raegan Rochester'a yardım ettiğine inanmak zorundaydı, yoksa ani bir tepkiyi tetikleme riski vardı. Yine de ona yardım ediyordu -istemediği bir yeminin ağır yükünü kaldırıyor, doğduğundan beri ilk kez bedeninin dinlenmesine izin veriyordu.

Bu şekilde düşündüğü anda, bir şey yüzeye çıktı -gossamer- ince, inci grisi ve hafifçe yanardöner. Raegan bunun tam bir yemin olmadığını biliyordu. Böyle bir şey Rochester'ın derisine, kalbine derinlemesine gömülmüş, ciğerlerine zincirlenmiş olurdu. Ama yarattığı bu şey onun bir yansıması, bir simülakrıydı, neredeyse bir mezar gravürü gibi. Eğer doğru bir şekilde çıkarırsa, en azından büyülü bir düzeyde Zaman Bekçisi'nin yemininin kanıtı gibi görünecekti.

Raegan uzun bir nefes verdi. Karmaşık teori hakkında düşünmemek en iyisiydi. Bu, Oberon'la akşam yemeğinde, şöminenin yanında rahat bir sandalyede otururken hoşuna giden bir şeydi. Canavarın karnında, peri büyüsünün yasak olduğu bir yerde peri büyüsünü yansıtan bir büyü yapmaya çalışırken değil.

"Vay anasını," diye fısıldadı Raegan, sözcükler ağzından tamamen kazara çıkmıştı ki, incecik örtü gücünün akıntılarıyla ona doğru sürüklendi. Yüzüp gitmeden önce onu yakaladı ve vücuduna yerleşmesine izin verdi. Korkunç bir an için onun yok olacağını, Koruyucu kanının ona ihanet edeceğini, bir pervanenin alevi araması gibi yemini arayacağını düşündü ama o sadece yeni doğmuş bir şey gibi nemli bir şekilde teninin üzerinde duruyordu.

"Seni zeki cadı," diye nefes aldı Oberon, şaşkınlıktan ağzının kenarları kalkmış, iri gözlerle ona bakarken.

"Uzun sürmez," dedi Raegan, yarattığı şeyin bir kelebek kanadı kadar narin olduğunu içten içe . "Ama en azından birkaç seviyeyi atlatmamızı sağlayacaktır."

Kral alçak ve boğuk bir sesle, "İzin verin de avınızı giydireyim," dedi, "sonra yola koyulabiliriz."

Zihinsel olarak kendini hazırlamaya çalışarak, "Yeraltına," dedi.

Oberon'un gözleri onunkilerden ayrıldı ve bir şey ararken odanın içinde gezinmeye başladı. "Ahh," dedi ve metal dolabın büyük alt çekmecesine doğru ilerledi. Çekmeceyi açtı ve içinden yaklaşık on bin adet manila klasör çıktı.

Raegan burnunu kırıstırarak, "Gerçekten dijitalleştirmeliler," dedi.

"Muhafızlar modern teknoloji konusunda paranoyaktır," diye cevap verdi Kral, bir yığın klasörü kaptığı gibi masaya doğru ilerledi ve boştaki eliyle çekmeceleri açtı. Boş bir tane bulup klasörleri taşımaya başladı. Raegan biraz geç anladı, görünüşe göre büyü çalışmasının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Ama anladığında masanın çekmecesine doğru ilerledi ve Oberon'un ona uzattığı klasörleri içeri itti.

Büyük alt dolap boşaldığında, Kral Rochester'ın önünde diz çöktü ve ellerini cesedin bacağına doladı. Sonra da bacağı hiç bükülmemesi gereken bir açıyla bükerek kopardı. Oberon yetişkin bir adamın kemiklerini kürdan kırar gibi kırmaya devam ederken, Raegan'ın midesinde mide bulantısı ve uyarılmanın yeni bir kombinasyonu çiçek açtı. Cesedi daha uygun bir boyuta getirdikten sonra -o sırada midesi biraz bulandı- Kral Rochester'ı dolaba tıktı ve dolabı kapattı.

Dönüp Raegan'a baktı. "Biraz tatsız, biliyorum."

"Yani, bunu hak etti," dedi omuz silkerek. "Yine de izlemesi biraz iğrenç."

Oberon aralarındaki mesafeyi birkaç adımda kapatarak, " o zaman," diye cevap verdi. Az önce o kadar şiddet uygulayan parmaklarıyla kızın elini tuttu ama yine de ona inatçı bir şefkatle dokundu.

Bir çift gölge gibi koridora süzıldüler. Titrek mum ışığının altında her yer sessizdi. Uzaktan galanın uğultusu duyuluyordu ama binlerce yıl ötedeymiş gibi geliyordu.

"Bu taraftan," dedi Raegan, Kral'ı komutanla birlikte gelirken gözüne kestirdiği kapıya doğru çekerek. Emin olmak için adımlarını tekrar saydı ama kapının yaklaştığını görünce kalbi hızlandı.

"Bu cüce yapımı," diye mırıldandı Oberon, sesi ekşimişti. "Şüphesiz çalıntı."

"Ne büyük sürpriz," diye yanıtladı Raegan, devasa demir kapının tam önünde durup gözlerini kapının üzerinde gezdirerek. "Protektora'nın tüm gücü çalındı."

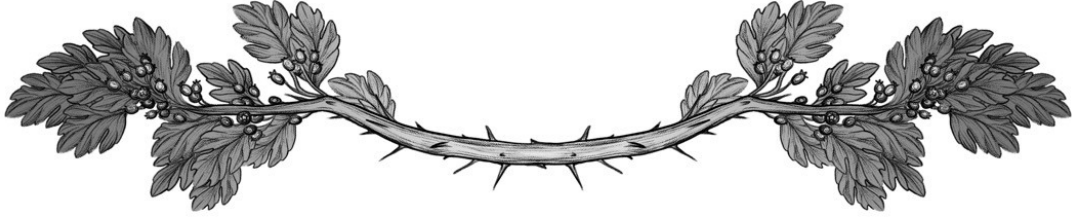
İleriye doğru tereddütlü bir adım attı ve kapının ortasında merak uyandıran bir anahtar deliği gördü. Raegan yeminin örtüsüne uzandı ve onu omuzlarında ipek iplikler gibi hissetti. Parmakları elindeki anahtar halkasında gezindi. Bakmasına gerek yoktu; Undercroft'u açacak olan, neredeyse eli büyüklüğündeki donuk demir anahtar olacaktı.

Kendisini bir sevgilinin tüm tatlılığıyla çağırmayan bir kapının önünde durmanın tuhaf bir şey olduğunu fark etti. Bu kapı ona itici gelmiyordu, tam olarak değil, ama insan sadece ötücü kuşları tanıdığında, sessiz kanatlı bir yaratık tedirgin ediciydi.

Raegan derin bir nefes aldı ve devasa iskelet anahtarı kilidin hemen üzerinde tuttu, vücudu son anda durdu, tereddütle kaskatı kesildi. Ama sonra unuttuğuna inanmadığı bir şeyi hatırladı: hayatı boyunca bir kapı aramamış mıydı?

Raegan anahtarı kilide soktu ve çevirdi.

Bölüm OTUZ Beş

W On iki ayak yüksekliğindeki demir kapı ses çıkarmadan açıldığında kutlama yapacak zaman yoktu. Raegan ve Kral kapının ağzında kayboldular. Kapı en sessiz iç çekişlerle arkalarından kapandı.

Kalbi artık göğsünden fırlayacakmış gibi hissetmediğinde, Raegan etrafına bir göz attı. Undercroft'un içi en azından Raegan'ın gözünde acımasız bir yerdi. Malikânenin geri kalanının yankısı oradaydı, tüm o eski, koyu renkli taşlar ve yüksek tavanlar, ama çelik ve cam hepsini birbirine dikmişti. Taş zeminin ortasından kan kırmızısı bir yolluk uzanıyor, her on adımda bir ejderha suru sarı renkte damgalanıyordu. Konferans odaları ana salonun dışındaki odaların çoğunluğunu oluşturuyor gibiydi. Karanlık ve boştu, camdan gözleri cansız bir şekilde geriye bakıyordu. Tavandan aşağıya hastalıklı floresan ışığı dökülüyordu.

Raegan kendini ilerlemeye zorlarken, "Burası basmakalıp bir zindan olsaydı nasıl *daha az* ürkütücü olurdu anlamıyorum," diye tısladı.

"Koğuşlar beni misafiriniz olarak okuyor gibi görünüyor," dedi Kral, onun ifadesine yanıt vermek yerine, bakışları alanda gezinirken. İyi. Şimdiye kadar ne ölmüşler ne de yakalanmışlardı.

Ama mekânın mutlak sessizliği ürkütücüydü. Oberon ilerledi, ayak sesleri halının üzerinde duyulmuyordu. O da peşinden gitti, kalbi hâlâ takla atıyordu. Kendi kendine, Yeraltı Çatı Katı'nı yanlış bir adım attıkları anda uyanacak uyuyan bir canavar olarak düşünmenin yararlı olmadığını hatırlatıp duruyordu. Ağır, yerinden oynatılamayan cam odaların yanından geçtiler.

masalar, ardından belge depolamak için küçük bir alan, ancak güvercin delikleri boştu.

İleride, gölge kan kırmızısı koşucuyu yuttu ve koridor keskin bir şekilde sola doğru kıvrıldı. Koridorun esneyen karanlığının önünde altınla boyanmış bir kapı uzanıyordu. Raegan'a eski moda akordeon asansör kapılarını hatırlatıyordu ama menteşelerin arasında açık metal elmaslar yerine zincir zırhlar uzanıyordu. Kapının ortasında iki devasa tırpan vardı, ortalarından çaprazlanmışlardı ve silahların birleştiği yere tuhaf görünümlü bir anahtar deliği yerleştirilmişti. Rochester'dan çaldığı anahtarları eline aldı ve yaklaştı.

"Tırpanlar sihir iyicilerdir," dedi Kral birkaç adım gerisinden, ayak sesleri taşın üzerinde sessizdi. Kadın başını sallayarak ona baktı. Maelona ve Alanna'nın raporlarından bunu beklemişlerdi ama bariyerin içine yerleştirilmiş olan büyü, bırakın onları yutmayı, yüzüklerindeki fiziksel büyüleri bile kaydetmemeliydi.

Metal anahtarlar, endişe ve sinirden nemlenmiş parmaklarına yapıştı. Karanlık koridorun karanlığında, Raegan doğru boyutta görünen ve üzerine tırpan kazınmış bir anahtar buldu. Anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Uzun ve son derece korkunç bir an boyunca, sessizlikten ve Oberon'un ağırlığından başka bir şey yoktu, tıpkı yaklaşan bir fırtınanın elektriklenmiş telaşı gibi.

Ama sonra tırpanlar yılan gibi tıslayarak birbirinden ayrıldı ve onlara geçit verdi. Raegan bir nefes verdi, kalbi hâlâ kaburgalarını dövüyordu. "Şimdiye kadar çok iyi," dedi geçerken.

"Muhtemelen onları arkamızdan kapatmalıyız, değil mi?" Oberon altın zincir zırhın uzun uzantısına bakarak sordu. Gerçek Unseelie kralının burada herhangi bir şeye dokunması riskliydi, bu yüzden Raegan öne uzandı ve akordeon kapının iki yarısını tekrar bir araya getirdi. Tırpanlar kayarak kapandı.

"Doğru," dedi hışımla, yüzündeki bir kıvrımı iterek. Sonra Kral'ın eline uzandı ve parmakları sıkıca birbirine geçtikten sonra koridorda ilerlemeye devam etti. Onlar ilerledikçe, bir depodaki endüstriyel floresan ampuller gibi ışıklar yanıyordu. İleride, köşe keskin bir şekilde yuvarlanarak kör bir dönüş oluşturdu. Raegan her kata yaklaşırken böyle olacağını biliyordu ama bunu bizzat görmek tedirgin ediciydi. Undercroft'un yapısı, toprağın altına girmiş devasa bir yılan gibi canavarın izini takip etmeye çok benziyordu. Her adımda sanki uyuyan büyük bir şeyi rahatsız ediyormuş gibi hissediyordu.

Oberon dar köşeyi dönmek için onun önünde ilerledi ama Oberon onun cüssesindeki sağlamlığı ve güvenliği hissetmek isteyerek yakınında kaldı. Virajda onları neyin beklediğini gördüğünde seçiminden pişman oldu. Sırtını duvara dayamış bir nöbetçi gibi, bir dede saati orada duruyordu. Sessizdi, akrep ve yelkovan yoktu ama bu şeyin aurası iğrençti. Aslında, Raegan fark etti ki, burası Zaman Bekçisi'nin tren platformuna çok benziyordu, babasının-

"Sakin ol," dedi Oberon, yavaşlayarak durdu, yaklaşırken pazusu omzuna değdi. Onun yakınlığı düşüncelerini yatıştırırsa da, bedeni hâlâ paniğe kapılmak istiyordu.

"Onu yok edemeyiz," diye tısladı Raegan, gözleri Kral ile saat arasında gidip geliyordu. "En azından henüz değil. Tüm gala burada olduğumuzu öğrenmeden önce dışarı çıkmak için yeterli zamanımız olmaz."

"Neyse ki," dedi Kral, bakışları saati incelerken daraldı, daha fazla yaklaşmadı, "uyuduğuna inanıyorum. Şimdilik."

Raegan onun kolunu bırakmadan etrafındaki zemini boş yere aradı, dede saatinin yanından fırlatabileceği bir taş ya da benzeri bir şey aradı, bakalım hareket edince dişleri görünecek miydi? Ama sonra bu iğrenç şeyin işleyişinin muhtemelen çok daha hassas ve ince ayarlı olduğunu fark etti.

"Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye içini çekti, çenesi sıkılmıştı. Oberon başıyla onayladı, ancak yüzündeki ifadeden bu konuda ondan daha mutlu olmadığı belliydi.

Birlikte temkinli adımlarla ilerlediler. Daha da yaklaştıklarında, daha fazla ışık yandığında, saatin sıradan ahşaptan yapılmış basit oyma ayaklara sahip olmadığını gördü. Bunun yerine, altta gri ve etli dokunaçlar kıvrılıyordu. Sertçe yutkundu, kalın, sümüksü görünümlü uzantılara bakmamaya çalıştı.

Raegan başını kaldırıp Oberon'a bakarak, "Yanımdan geçip gideceğiz," dedi. Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "O lanet olası bir *saat*. Dokunaçlarına falan basacağım."

Yakından bakınca bu şey korkunç derecede uzundu, Oberon'un boyuyla yarışlıyordu, derisi yanık ceviz rengindeydi, yüzünde herhangi bir rakam yoktu, sadece iki cılız kolu hâlâ boş beyazın üzerindeydi. Çevresel görüşünde, kaputun içine doğru sarkan hareketsiz sarkaçları fark etti, bunlarda doğru olmayan bir şeyler vardı.

Üç, iki, bir ve sonra o korkunç şeyle berabere kaldılar. Raegan midesinin derinliklerinde kaynayan endişeyi bastırdı ve ellerini sıktı.

Çene. Kendini, kendisi için bile yeni bir deneyim olacak, hissedebilen bir mobilya parçasını yumruklamaya hazırladı.

Ama saat, Yeraltı Çatı Katı'nın geri kalanı gibi sessizdi. Raegan, Kral'la aralarında en az on adım mesafe kalana kadar nefes almaya ya da gevşemeye cesaret edemedi. Ancak başı oksijensizlikten yüzmeye başladığında çenesini açıp havayı içine çekti.

Oberon küstahça, "Bunlardan birinin uyandığını görmek istemem," dedi.

Raegan'ın boğazından gergin bir kahkaha yükseldi. "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi, önündeki karanlık, dar koridora odaklanarak.

Koridor ileride tekrar keskin bir dönüş yaptı. Koridorun keskin dönüşündeki karanlıkta korkunç bir şeyin beklediğini düşündü ama sadece düz taş duvarlar ve gölgeye doğru uzanan kurumuş kan renginde pelüş halı vardı. Her şeyi gri-yeşilin soluk bir tonuna bürüyen floresan ışıkların uğultusu dışında boş ve sessizdi.

Koridor onları iki bin yıl önce topraktan çıkarılmış gibi görünen dairesel bir odaya bıraktığında, Raegan yavaşlayarak durdu. Kalbi gürültüyle boğazında gümbürdüyor, bacakları titriyordu. Bu yorgunluk değil, korkuydu. Bu yerle ilgili bir şey onu av haline getirmişti; bir kurt arka ayaklarını hızla kapanan çenesinin arasına sıkıştırmış olsa da umutsuzca yuvasının derinliklerine inen bir tavşan.

"Tamam, ikinci kata çıktık," diye nefes aldı, bakışlarını mekânda gezdirirken. Bu odanın da taş duvarları vardı ve çok tanıdık gelen ferforje banklarla sıralanmıştı. Tıpkı In- Between'dekiler gibiydiler. Raegan yine dişlerini sıktı, kollarını açmış onu bekleyen umutsuzluk ve keder çukuruna düşmeyi reddetti.

"Sen doğanın bir gücüsün," diye mırıldandı Kral, onu kendine doğru çekerek, parmak uçlarıyla çenesini yukarı kaldırıp yüzüne bakmasını sağladı. "Sana hayranlık duyuyorum."

Raegan gülümsedi, onun köşeli yüz hatlarındaki hayranlık ifadesi göğsündeki karanlık duyguları bastırdı. "Bunu dosyayı elimize alana kadar sakla," dedi göz kırparak. "O zaman bana doğru dürüst hayran olabilirsin."

Kaşlarını onunkilere doğru eğdi, elini sırtının küçük kısmına dayadı. Onun sonsuz sıcaklığı Raegan'ın teninde yuvarlanarak Yeraltı Çatı Katı'nın soğuşunu kovdu. "Bunu dört gözle bekliyorum," dedi Kral, Raegan'ın karnında beklentinin alçalmasına neden olan sert bir gümbürtüyle.

Raegan parmak uçlarında durdu, aniden yüksek topuklarına minnettar oldu ve iyi bir önlem için onu öptü. Sonra döndü, onun eline uzandı ve düşmanlarının toprağın altındaki yuvasının derinliklerine gizlice girdi. İkinci

Düzey ona bir üniversite kütüphanesini hatırlatıyordu, ama daha şeytani - daha fazla cam ve çelik, taş zeminlerden aşağı akan kan kırmızısı halı, düz raflarda yüksekçe yığılmış belgeler ve kitaplar. Koruyucular'ın tam olarak ne bildiklerini, neleri araştırmak için çaba harcadıklarını görmek için burayı karıştırmadan geride bırakmak sinir bozucuydu ama dosyayla birlikte bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı, dedi kendi kendine.

Sonraki birkaç kat da aynı şekilde geçti. Tırpan anahtar deliği olan zincir zırhlı bir akordeon kapı, koridorun başında bekleyen dokunaçlı dede saati. Dik eğimli, dar ve dolambaçlı koridorlar. İşe yarıyordu - fiziksel büyüler ve Rochester'ın yemininden yaptığı peçe. Yine de Raegan rahatlayamıyordu, hayatları her adımda bıçak sırtındaymış gibi hissediyordu, Undercroft her hareketini izleyen canlı bir canavardı.

Ancak karanlığın derinliklerine doğru ilerledikçe, Yeraltı Çukuru'nun içerdiği dehşetin, onları barındıran topraktaki derin ve nemli yaradan çok ama çok daha kötü olduğunu keşfetti. Koruyucular'ın elinde, Unseelie Kralı'nın varlığından bile haberdar olmadığı kadar çok aziz demir -Adil Halk'ı daha iyi öldürmek için yoğun ve zaman alıcı bir ayinle özel olarak dövülmüş metal-rezervi vardı. Fey ayinin artık mümkün olmadığını, silahların sayıca azaldığını düşünmüştü.

Fey kanına aç, parlayan ve henüz kullanılmamış silahlarla dolu bir cephaneliğin önünden geçerlerken Oberon'un tek söylediği, "Hazırlanıyorlar," oldu.

Oradan sonra, floresan ışığında parlayan kan izine benzeyen halıyı takip ederek Protektora'nın en güvenli binasının gölgelerine indiklerinde durum daha da kötüleşti. İnsan derisiyle ciltlenmiş kitaplardan oluşan koca bir kütüphane. Kelpiler çok küçük tanklarda, gözleri kafataslarından koparılmış, hastalıklı derilerinden binlerce tüp akıyor. Deney hayvanı gibi tutulan daha nadir büyülü yaratıklar, derileri acımasız kancalarla tutturulmuş yaşlı bir griffin, kanatları kırılmış bir su sıçrayanları tankı, bir cockatrice, bir Coblynau kafesi. Oberon'un bazılarını ismen tanıdığı bir avuç Adil Halk ve büyülü ölümlü. Hepsi de dünyaya karşı ölü gibiydi, Unseelie kralının kendisinin kafeslerinin birkaç metre ötesinde durduğundan habersizdiler.

Raegan'ın ona doğrudan bakacak gücü yoktu. Yanındaki yumruk şeklinde kıvrılmış güçlü elleri gördü, içinde sakladığı karanlık öfkenin kıpırdanmaya başladığını hissetti.

"Büyü çalışmalarına bakabiliriz, onları neyin durağanlıkta tuttuğunu ve onları çıkarıp çıkaramayacağımızı görebiliriz," diye mırıldandı Raegan.

elini sırtından aşağı indirdi.

"Gerek yok," diye öfkelenildi Kral, gözleri düz ve siyahtı. "Ben zaten yaptım. Staz çalışması Yeraltı Çatı'sının bu katında kalmaya bağlı. Onu kaldıramam. Sadece onu yerleştiren Koruyucu büyücü kaldırabilir. Onlara yaşamak ya da ölmek isteyip istemediklerini bile soramam. Bunun yerine, onları terk etmeliyim. Onları yüzüstü bırakmalıyım. Tekrar."

"Aşkım," diye cevap verdi ama nehirlerinin yükselmeye başladığını hissettiğinde kelimeler boğazında düğümlendi, peri kralının öfkesine bir çağrı ve cevaptı bu. Dişlerini sıktı ve akıntıları aşağı iterek onları Koruyucu büyüsünün örtüsü altına geri çekmeye zorladı.

"Yola devam etmeliyiz," dedi Kral, ama sesi kırılmıştı. Raegan gözlerinde biriken yaşları kabaca sildi. "Yapabileceğimiz tek şey bu," diye cevap verdi, kararmış su ve duygu sellerini zapt ederken sesi sertti.

Bir sonraki seviyeye geçerken hiç konuşmadılar. Orada buldukları devasa mağarada, Adil Halk'ın tam iskeletleri, isimleri ve ölüm yerleriyle birlikte gururla sergileniyordu; okuyucuya bu Feylerin basitçe bulunup hasat edilmediğini, hayvanlar gibi öldürülüp derilerinin yüzüldüğünü garanti eden parlayan altın plakalar. On altı iskeletten yedisini Oberon hayattayken tanımişti. Sergilenenlerden ikisi çocuktı, plaketteki ayrıntılar Raegan'ın bir iki cümleden fazlasını okuyamayacağı kadar dehşet vericiydi.

"Bazen," dedi Kral, sesi boğuklaşarak, aralarına ağır ve sıcak bir şekilde çöken sessizliği bozarak, "yapabileceğin tek şey tanık olmaktır."

Raegan ne diyeceğini bilemedi, tüm kelimeler boğazında düğümlendi. Böylesine anlamsız bir zalimlik karşısında söylenecek ne vardı ki?

Uzandı ve onun elini tuttu. Koridorda ilerlemeye devam ederlerken ona "Ve devam et," diye hatırlattı.

Undercroft, Alanna ve Maelona'nın anlatmayı başardıklarından çok daha fazlasıydı. Çizimleri yanlış değildi - sadece duvarlarını dehşetin kapladığı, bir zehir gibi toprağın derinliklerine doğru kıvrılan uzun bir koridoru kavramsallaştırmanın ya da hazırlamanın bir yolu yoktu.

Tuhaf bir şekilde, onlar aşağı indikçe Yeraltı Çatı Katı daha eski görünüyordu; Raegan yüzey seviyesinin en eskisi olmasını, zaman geçtikçe Koruyucu Devlet'in daha derine inmesini beklerdi. Ancak tam tersi olmuş, antika vitrinler ve daha modern muhafazalar dışında neredeyse tüm metal ve cam izleri kaybolmuştu. Mekânın büyük çoğunluğu eski ve bozulmamıştı.

Taş, mermer, altın ve hayvan derileri gibi sert ve erkeksi bir ihtişamla doluydu.

Bu seviyede, tepedeki floresan ışıkları kayboldu. Onun yerine şamdanlar kaidelerin üzerinde yanıyor, balmumu erimiş et gibi aşağı damlıyordu. Bir başka büyükbaba saatinin koruyucusu ve sinsî koridor ileride belirliyordu ama Raegan ölüm koridorunu geride bıraktığı için çok mutluydu. En azından Kral sertleşene kadar. Hiç düşünmeden kendini duvara yasladı, bu pozisyon ona her iki yönde de en iyi görüş açısını sağlıyordu.

"Artık yalnız değiliz," dedi Oberon, geldikleri yöne dönmeden önce gözleri Raegan'ınkilere kaydı. Raegan nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı ve daha fazla bilgi için bekledi; Oberon'un işitme duyusunun çok daha üstün olduğunu biliyordu. Zaman genişledi, çok yavaş geçerken yapışkan ve çürümüştü, o birkaç saniye sonsuzluğa uzanıyordu.

Sonra Kral onun elini tuttu ve acil, uzun adımlarla yürümeye başladı. "Az önce en az yirmi kişi Undercroft'a girdi," diye açıkladı, çok keskin köşeyi döndüklerinde karanlıkta beyaz bir ışık gibi parlayan gözleri onunkilere kaydı. "Kulağa pek dostça gelmiyor. Keşfedildiğimizi varsaymak en güvenlisi."

Raegan başını salladı, yüzü asıktı, panik midesini bulandırıyor. Günün erken saatlerinde üzerinde çalıştıkları senaryolar arasında bu en kötüsüydu: Muhafızlar onlar için geldiğinde Yeraltının derinliklerinde olacaklardı. Hiçbir kelpinin onlara ulaşamayacağı toprağın derinliklerine ve Oberon'un büyü ölümlüler arasında tanrısal bir güç değil, tehlikeli bir sorumluluktan.

"Lafı uzatmayayım," dedi Raegan hissetmediği bir kararlılıkla, "ama son iki seviyedir ... koşullar daha da sıklaşıyor. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

"Bunu ben de hissediyorum," dedi Oberon. "Koridorlar da giderek daralıyor."

"Sadece klostrofobim olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı. Son dönemeci de geçerek on birinci katın girişine geldiler. Tıpkı diğer katlarda olduğu gibi, bir koridor kıvrılıyor ve bir tür kabul odasına açılıyordu. Hepsi aynıydı ama aşağı indikçe daha lüks bir hal alıyorlardı; ferforje bankları kaplayan pelüş minderler, geçmiş Koruyucu Liderlerin mermer heykelleri, odaların ortasında asılı duran avizeler.

Bu oda da önemli bir fark dışında hemen hemen aynıydı: en uçta büyük bir büyükbaba saati duruyordu.

Ve bu uyanıktı.

Dokunaçları vücudunun genişliği kadardı ve şimdiden kıvrılıp bükülmeye başlamıştı. Oyulmuş gövdede sarkaç yerine bir topuz asılıydı, jilet gibi kenarları ışıktaki göz kırptıyordu. O ve Kral uzun, gergin bir bakış alışverişinde bulundular. Ama başka seçenek yoktu. Başka seçenek yoktu. Sadece, yeterince uzun süre hayatta kalabilirlerse kurtuluşun onları beklediği, yok edicinin ağzına doğru ilerlemek vardı.

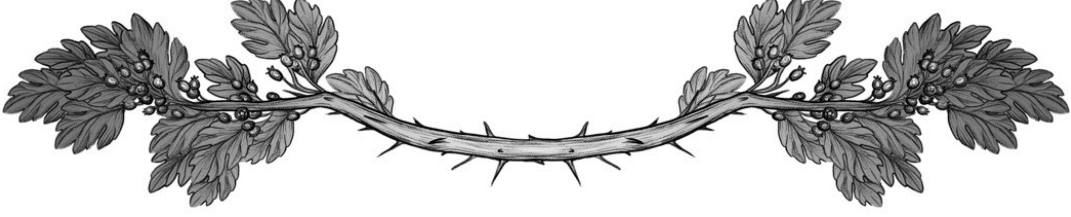
Çok büyük iğrenç şeye yaklaştılar. Oberon o şeye bakabilmek için başını yukarı eğmek zorunda kaldı, yüzündeki kollar böcekler gibi uçuşuyordu. Ve sonra derin ve yankılı bir ses duyuldu, derinliklerine gömülmüş tiz bir tren düdüğü. Raegan'ın nefesi boğazında düğümlendi. Saatin gövdesinin filigranlı pirinç kolu döndü ve açıldı.

Saatin yüzünün altından bir yarık açılmış, bir pitonun avının tadına bakmak için havaya fırlattığı diline fazlasıyla benziyordu. Raegan hızla çarpan kalbini elinden geldiğince sakinleştirdi ve öne doğru eğilerek artık durmakta olan büyükbabanın saatinden uzanan küçük, ahşap tepsiye baktı.

İnce tahta parçasının üzerinde, göğsü bir tırpanla kazınmış bir bokböceği duruyordu. Bacaklarının her hareketi bir tik tak sesi çıkarıyordu. Böcek arka ayakları üzerinde durmuş, çenelerini esnetiyordu. Endişe vücudunda gürledi, tüm kasları titredi, zihninde gömülü olan her sağduyu ona kaçmasını ve asla arkasına bakmamasını haykırdı.

Ama Raegan çenesini tuttu ve derin bir nefes alarak böceğe doğru bir parmak uzattı. Beklediği gibi, böcek ileri atıldı ve çenesini etine batırdı.

Bölüm OTUZ ALTI

A Parmağın batması, bir damla kan, dede saatinden çıkan canlı olmayan, öle olmayan şey tarafından yutulan damla. Undercroft'un boğucu havası alçak ve ağırdı. Raegan nefes almayı bıraktı, onu kalp öfkeli karşını göğüs kemiği. O zaman ve Bokböceği geri çekildi, çeneleri kapandı ve tahta dil tekrar saatin ağzı.

Dokunaçlar taş zeminde kıpırdadı, ses Raegan'ın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Saat yana doğru sallanarak onu bekleyen karanlık koridora geçmesine izin verdi. Kararsızca ilerledi ve Oberon'un elini sıkıca kavradı.

"Raegan," diye uyardı ama yine de onu takip etti. Saat aralarına girip Kral'ın onu takip etmesini engellediğinde hayal kırıklığı bedenini sarmıştı. Raegan'ın onu tutuşu, kalbi boğazında, bokböceğinin karanlıktan beklenti içinde kayışını, ağzını tekrar açarak bekleyişini izlerken kırıldı.

Oberon saatin sütununun arkasından, kaşları birbirine kenetlenmiş bir halde onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Yapamazsın," diye fısıldadı Raegan, dehşet göğsüne doğru süzülüyordu. Büyüleyici yemini ve gerçek Koruyucu kanı sayesinde sınavı geçmişti. Ama bir peri kralı? Buraya kadar gelebilmiş olması bir mucizeydi. Bu da Undercroft'un dehşet dolu iki katını tek başına aşması gerektiği, Kral'ın girişte beklediği ve ilerleyen Muhafızlar ile korkunç mekanik şey arasında sıkışıp kalacağı anlamına geliyordu.

"Ne kadar yakınlar?" diye sordu, damarlarında kan dolaşıyordu.

Kral başını eğdi, bir kurt gibi ormanda ilerleyen geyik sürüsünü izliyordu. "Çabuk olun," dedi tek söylediği, insanlık dışı yüz hatlarında tehlikeli bir gülümseme dolaşıyordu.

"Yapamam.." Raegan'ın dili ağzına sığmayacak kadar büyüktü.

"Yapabilirsin," diye ona güvence verdi Oberon, eşikten antreye doğru geri adım atarak. Saat dilini geri çekti, dokunaçlar kıvrınmayı bıraktı. "Yapabilecek biri varsa, o da sensin. Her zaman sen oldun."

Raegan tereddüt etti, zaman kaybettiğini biliyordu ama onu geride bırakamayacağını hissediyordu. Öfkesi tek başına onu bu yerde ne kadar uzağa taşıyabilirdi? Aşağıya indiği her kat daha baskıcı geliyor, tüyleri ensesinde diken diken oluyor, huzursuzluk midesine doluyordu.

"Dönüşünüzü beklemeye alışkınım," diye söze başladı Kral, yüz ifadesi yumuşamıştı, "dönüşünüzü beklemeye alışkınım." Raegan'ın kalbi biraz kırıldı, gözlerinin arkası yaşlarla doldu. "Git, böylece bana daha çabuk dönebilirsin."

"Seni seviyorum," dedi bir yemin gibi sert bir sesle, parmakları avuçlarının içinde kıvrılıyordu.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi Oberon hemen, okyanus gözleri onunkilere kilitlenmişti. Sonra sadece bir kez başını salladı ve Raegan cesaretini kaybetmeden önce topuklarının üzerinde döndü ve koridordan aşağıya doğru fırladı.

Bir öncekiyle aynıydı; onu on birinci kata çıkaran kısa, kavisli bir koridor. Şaşırtıcı bir şekilde onu cam tankların içinde hiçbir korku beklemiyordu. Bunun yerine, bir beyefendinin kulübüne benzemeyen bir şey onu çevreliyordu. Oymalı mermer şömineler, üzerine monte edilmiş büyülu yaratıkların kafaları, viski kahvesi deri koltuklar, parlayan mermer zeminler, bir şarap mahzeni.

Daha yeni boşaltılmıştı, yan masalardan birinin üzerinde yarı erimiş buzlu bir bardak duruyordu, buğu ahşap yüzeyde daire şeklinde yayılıyordu. Raegan bakışlarını mekânın geri kalanında gezdirerek bir hareket, bir tüvit kayması ya da bir silahın donuk parıltısını aradı. Ama hiçbir şey bulamadı, yine de ortadaki halı kaplı yolluktan ayrılmadı, ayaklarını mümkün olduğunca çok örtmek istiyordu.

"Zengin herifler," diye homurdandı ikinci bir mahzenin yanından geçerken, bu mahzen muhtemelen küçük bir aileyi yıllarca beslemeye yetecek kadar değerli fiçı ve varillerle doluydu. Kısa bir süre mantarları çekip çıkarmak ve içkiyi taş zemine dökmekle oynadı ama vazgeçti. Mümkünse buraya hiç kimse gelmemiş gibi görünmesi daha iyiydi.

Raegan akordeon kapının kilidini açtı ve kapıdan geçti. Koridoru döndüğünde onu büyükbabasının saati beklemiyordu, bu onu bir anlığına rahatlattı ama anormallik midesinin derinliklerinde korkuyu uyandırdı. Yukarı çıkarken neler olabileceğini düşünmemeye çalıştı, bunun yerine ileriye doğru daldı.

Koridorda hava nemli ama serindi ve şamdanların dans eden ışığında buradaki duvarların gri taş yerine toprak olduğunu fark etti. Köşeyi dönüp düzlüğe çıktığında duvardaki sığ raflarda tek mumlar sıralanmıştı. Burası artık daha çok bir anıt mezar gibiydi, beyefendiler kulübü havasının kalıntıları çoktan gitmişti.

Koridor Raegan'ı basit bir odaya bıraktı. Eski çağlardan kalma duvarlar, iyi süpürülmüş toprak zemin, oturma alanı ya da süslü bir avize yoktu. Başka bir korkunç saat canavarı bekleyerek döndü. Ama kısa koridor boştu. Koridorun sonunda demir bir kapı duruyordu - kesinlikle Undercroft'un ana girişindeki kardeşi. Yaklaştı, bu sırada kalbi durmaksızın kaburgalarına çarpıyordu. Raegan yorgun ve üşümüştü, sinirleri tamamen yıpranmıştı. Ama bu en önemli kısımdı, *her şey* buna bağlıydı. Derin bir nefes aldı ve duvardaki gömme raflardan birinden bir mum kaparak kapıyı inceledi.

Yüzünde bir çeşit şifre vardı. Kapının ortasında, Rus bebekleri gibi birbirinin içine geçirilmiş, eş merkezli on iki metal halka bulunuyordu. Ezoterik gravürler eşit aralıklarla üzerlerini kaplıyordu ve hiçbirini tanıdık değildi. Raegan'ın damarlarında huzursuzluk dolaşıyordu. Ya bunu başaracak kadar iyi, zeki ve güçlü değilse?

Bu düşünceyi öfkeyle kenara fırlattı ve mum ışığını halkaların üzerinden geçirdi. Muhtemelen, diye düşündü, on ikinci kata giriş izni verilen her bir Koruma Teşkilatı üyesinin kendi şifresi vardı. Acımasız bir lise gibi. Raegan yanağının içini ısırarak daha da yaklaştı. Ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Yazıların bir kombinasyonu işaretlemek için sıralanabileceği bir kadran yoktu ve ayrıca, tüm semboller zaten saçmaydı. Kolayca birkaç neredeyse kimyasal sembol buldu ama her biri değiştirilmişti ve anlamsız hale getirilmişti. Tüm bunlar anlamsızsa, neden korkunç saat ve bokböceği ile tüm bu köpek ve midilli gösterisi

güzel alkollü ve şömineli bir odaya erişilebilir miydi?

"O zaman neden bir kilide ihtiyaç duysun ki?" Raegan yüksek sesle mırıldandı. "Ve hangi kendini beğenmiş herif her erişim istediğinde on iki sembollü bir kod girecek?"

O zaman geri döndü, zihni dönüyordu. "Ah." Raegan haklı olduğunu umarak, Undercroft'a örümcek ağları gibi gerilmiş koğuşların farkında, Rochester'ın anahtarlığını kaldırdı ve bir kaydırma kartı gibi kapının ortasına tuttu.

Ve aynı anda yumuşak bir tıkırtı duyuldu ve kapı açıldı. Haklıydı, şifre bir tuzaktı. İçeri girmenin gerçek yolu büyümlü anahtarlardan birini kapıya doğru tutmaktı. Raegan zafer çığlıkları atma dürtüsüne direndi ve ayak kalınlığındaki demirin etrafına bakarak ilerledi.

Diğer tarafta, son kattakine çok benzeyen bir ortam gördü. Ama eğlence ya da kurban kesmek için kullanılan boş alanlar ya da Protektora'nın yaptığı her ne haltsa onun yerine sıra sıra kitaplıklar vardı. İçeri süzüldü ve şamdanı şimdilik elinde tutmaya karar verdi.

Raegan'ın topuklu ayakkabıları tertemiz mermer zeminde yüksek sesle tıkırdayınca şamdanı bir anlığına yere ve anahtarları elbisesinin korsajına sokarak çıkardı. Sonra mekânın derinliklerine doğru ilerledi ve sanki biri araştırmasını yarıda bırakmış gibi parşömenlerle dolu vitrinler ve kitaplarla yığılmış çalışma masaları buldu. Büyük mantar panolar onun ve Kral'ın nerede olduğunu izini sürmeye çalışıyordu. Ana koridordan sapmaya degeceğine karar verdi ve Raegan mantar panoya ilıstırılmış kâğıtları inceledi. Gülümsedi. Görünüşe göre Muhafızlar, Adalar'da bir yerlerde gizli bir Fey şehri olduğu gerçeğı dışında Hiraeth hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ayrıca bir kapının üzerine piskopos tarafından kutsanmış bir haç asmanın Oberon'u binadan uzak tutabileceğini düşünüyor gibiydiler ki bu kesinlikle gülünçtü.

Dosya. Raegan uzun bir nefes alarak arşivin derinliklerine doğru ilerledi ve düzen hakkında bir fikir edinmeye çalıştı. Odanın ön tarafındaki kart kataloğunu bulmak için iki kat geri bile döndü ama nafile.

"Tabii ki siz orospu çocukları bir koleksiyonun nasıl düzgün bir şekilde kataloglanacağını bilmiyorsunuz," diye homurdanarak bir başka düzensiz kitap rafını terk etti. Dakikalar geçip gidiyordu. Her yirmi metrede bir duvarları kaplayan dede saatleri sayesinde şüphesiz bunların farkındaydı; hepsi tik tak ediyor, kendisinin, Kral'ın, Alanna'nın ve Maelona'nın uğruna her şeyi riske attığı *tek* şeyi bulamamasıyla alay ediyordu.

En azından bir ışık düğmesi bulmuştu. Arşiv bir kez açıldığında, başının üzerindeki tavanı süsleyen, endüstriyel tel kafesler içine yerleştirilmiş düz beyaz ampullerle aydınlatılıyordu. Yeraltında gezinmek çok daha kolaydı.

Yanıcı nesnelerle dolu bir odayı, bir mumun çıplak alevinden daha fazla yapay ışıkla aydınlatmak.

Son olarak, arşivin en arkasında, parlayan abanoz ve eğimli camdan oluşan antika bir vitrin duruyordu. Raegan her bölmedeki kilitlerin yanı sıra basit bir kırma ve kapmayı önleyecek karmaşık koruma büyülerini de not etti. Ciğerlerinde bir sevinç dalgası uçtu.

Bir uçtan başlayıp diğer uca doğru ilerleyerek çantaya doğru atıldı. Onu gördüğünde tüm vücudu hareketsiz kaldı: "Avalon: Olası Konumlar ve Teoriler." Kılıf ince, kahverengi deriydi ve her köşesinde süslü pirinç aksanlar vardı. Etiket örümcekli bir elle yazılmıştı ve soluktu. Kanı uğuldadı ve Rochester'ın anahtarlarını karıştırarak çantanın önündeki akıllı küçük kilide uyabilecek bir tane aradı.

Onu bulduğunda içeri kaydıldı ve kutunun kapağını açtı. Ve işte oradaydı; emeklerinin meyvesi, son bir çılgın umut. Raegan yavaşça çantayı çevirerek açtı ve ilk birkaç sayfayı gözden geçirdi. Protektora'nın ilk günlerden günümüze kadar olan arayışını özetleyen bir giriş. Kelpler tarafından kandırıldıklarına ve en azından efendilerinin cesedini gömme hakkına sahip olduklarına dair bir sürü saçmalık. Raegan alay etti. Sanki Arthur Pendragon'u mezarından kaldırmak değil de sadece ölülerini onurlandırmak istiyorlardı.

Ve sonra, işte oradaydı - çok daha eski iki sayfanın arasına dikilmiş bir sayfa. "MART 2024 İTİBARI İLE GÜNCEL İLGİLİ YERLER."

Elleri titriyordu. Uzun bir süre boyunca gözleri başlığın altındaki sözcüklerden hiçbirini anlamayı reddetti, sanki zihni buraya kadar gelebilmeyi kavrayamamış gibiydi. Ama sonra her şey yerli yerine oturdu ve Raegan kendini yedi yer ismine bakarken buldu. Açlıkla taradı, uzuvları hâlâ şiddetle titriyordu - yorgunluk mu, sevinç mi, yoksa tamamen başka bir şey mi, bilmiyordu.

- *Tintagel Kalesi*
- *Sgwd Yr Eira*
- *Defynogg Porsuk*
- *Borth Ormanı*
- *Kalem Pyrrod*
- *Maes Gwyddno*
- *Carn Goedog*

Raegan'ın aklı karıştı. Sadece yedi yer -Emrys'in listesinden çok daha azı- bu aramayı neredeyse yönetilebilir kılıyordu. Her bir ismi dikkatle inceledi; her bir yerin mürekkeple yazılmış olduğunu görmek iliklerine işledi. Kendini camekânın kenarına yasladı. Zihninin uzun, kadim gobleninin derinliklerinde garip, hafif bir uğultu hissetti; sanki çekip gerçeği ortaya çıkarabileceği kayıp bir iplik varmış gibi.

Raegan düşündü. Carn Goedog ve Sgwd Yr Eira'ya zaten gitmişlerdi. Tintagel, Defynogg Yew gibi Emrys'in ikinci listesindeydi. Başka hayatlarında hangilerini ziyaret ettiğini hatırlıyordu? Ama hafızasının gelgitleri inatla ona hiçbir şey sunmuyordu, bu yüzden dosyanın geri kalanını hızla gözden geçirdi ve her yer hakkında kapsamlı notlar -ölmeden başarmayı umabileceklerinden çok daha fazla saha çalışması- ve Koruyucular'ın yakaladığı, işkence ettiği ve idam ettiği Adil Halk'la yapılan görüşmelerin deşifrelerini buldu. Dışlerini sıkı. Arkada, defalarca "ÇOK GİZLİ" olarak damgalanmış, her bir yerde devam eden devriye için zaman çizelgeleri ve programlar vardı.

"Sonra düşünürüz," diye mırıldanarak mumu yere bıraktı. Planı, yerleri ezberlemek ve dosyanın kendisini bırakmaktı. Ama boşa harcayamayacağı kadar çok değerli bilgi vardı ve kesinlikle hepsini ezberlemeyi umamazdı. Bu yüzden Raegan kendini sabitledi ve ikinci görüşüne geçmeye çalıştı, böylece dosyayı yanında götürmesini engelleyebilecek herhangi bir koruma ya da belki daha da kötüsü, belge çantasına iştirilmiş herhangi bir konum büyüsü olup olmadığını daha derinlemesine araştırabilecekti.

"Ah, siktir git," diye homurdandı kendi kendine birden fazla kez, bir Muhafız komutanının yemininden bir cazibe yaratabildiği halde bu kadar basit bir şeyde hâlâ zorlandığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama sonuçta Raegan hiçbir şey bulamadı. Bu yüzden temkinli bir şekilde, kalbi boğazının içine doğru çarparken, vücudundaki tüm kaslar gerilmiş ve fırlamaya hazır bir halde, ince, deri ciltli dosyayı cam kutusundan kaldırdı.

Zaman uzadıkça uzadı. Saatler işliyordu. Raegan'ın kanı hızlandı. Alnından boncuk boncuk ter damlıyordu.

Sessizlik. Hiçbir şey yok.

"Tamam," diye fısıldadı Raegan, sesi boğuklaşmıştı, ayakkabılarını toplayıp bileğini kayışlardan geçirdi ve dosyayı diğer kolunun altına sıkıştırdı. Mumu aldı ve cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde

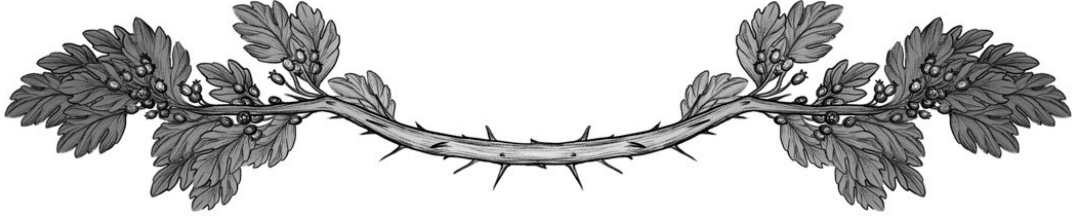
arşivlerin önü. Duvar boyunca uzanan büyükbabanın saatlerinden hiçbiri aniden canlanmadı. Zaman Tutucu'nun kendisi de ortalıkta görünmüyordu - gerçi bu çoğunlukla bir veriydi, çünkü Arada ve Öteki Diyar'dan nadiren ayrılırdı, tıpkı hizmetkârları üzümleri doğrudan ağzına getirmeye devam ettiği sürece hiçbir kralın üzüm almak için kendi bağına gitmemesi gibi.

Raegan mumu neredeyse düşürmek üzereyken oyuğa geri itti. Küfretti, şamdanı düzeltti ve sonra girişten geçip koridora doğru koştu. Kral'a geri döndü. Her zaman ona.

Koridordan çıkarken yüzündeki ifade gözyaşlarının yüzüne hücum etmesine neden oldu. Kalbi binlerce parçaya bölündü. Ne kadar sık gitmesine izin vermek zorunda kalmıştı, bir daha asla geri dönmeyeceğini umarak, ama işte buradaydı, yalınayak ve çıplak bir şekilde karanlıktan dışarı koşuyordu. Sadece birkaç adım kalmıştı, derinden, gerçekten sevdiği tek kişi tüm sonsuzluk boyunca onu bekliyordu.

Raegan ona dokunmak, onu öpmek ve belki de bu sefer her şeyin farklı olacağını hissetmek için ileri atıldı. Ama Kral'ın kollarının güçlü ağırlığı onu sarmak yerine, kaygan ve güçlü bir şey ayak bileğini sardı. Ve sonra çekti.

Bölüm OTUZ Yedi

Rsert taş zemin yüzüne doğru koştu. Son anda kollarını kavuşturup yuvarlanmayı başardı. Çıplak bacakları sertçe duvara çarptı ama acıyı hissetmedi bile. O devasa dokunaçla değil Saat muhafızı ayak bileğine sarılmış, onu kıvranan uzuv yuvasına doğru sürüklüyordu.

Yerde tutunmak için çırpınıyor, yaratığın istediği şeyin bu olduğunu düşündüğü dosyayı bırakmak istemiyordu. Şimdi Raegan'ın aklına çok net bir şekilde geliyordu: O odadan hiçbir şeyin en alt iki kattan çıkmasına izin verilmemiş olması çok muhtemeldi. Daha fazla dokunaç aç bir şekilde ona doğru kaymasaydı, bu düşünce daha fazla rahatlama getirebilirdi - yaratığı öfkeliendiren Oberon'un Fey kanı ya da büyülü yemini değildi.

Raegan homurdanarak yüksek topuklu ayakkabılarından birini vampirinden tuttu ve topuğunu bileğini kavrayan dokunaca çarptı. Saatin *çığlık* atması onu şaşırttı -evrenlerin sonunun geldiği, medeniyetlerin çöktüğü ve bir yılanın kendi kuyruğunu yediği bir ses. Yine de onu , sadece daha küçük, daha çevik bir uzvu ona doğru yılan gibi fırladı, sapladığı ayakkabıyı kaptı ve koridorun diğer tarafına fırlattı.

"Siktir git, bende *iki tane* var," diye hırladı Raegan, dizlerinin üzerine çöktü ve vurmaya hazırlanmak için ikinci ayakkabısını kaldırdı.

Ancak bu tamamen gereksizdi. Unseelie kralı büyüden yoksundu ama savunmasız değildi ve saate doğru yürüdü, yumruğunu geri çekti ve canavarın suratına bir yumruk indirdi. Hayır, bundan daha fazlası, Raegan

nefes nefese ve sıyrıklarla kaplı bir halde ayağa kalkmaya çalışırken fark etti. Doğrudan bir vuruşla canavarın dengesini bozmuş, sonra da diğer yumruğunu gövdesine indirmişti. Oberon bir hırıltıyla elini geri çekti ve saatin sarkacını ve diğer iç organlarını da beraberinde çekti. Yaratık mekanik bir inilti çıkardı ama Kral'ın tutuşuna karşı sertçe mücadele etti, dokunaçları hâlâ Raegan'ı kavramak için uzanıyordu.

"O da *ne*?" diye sordu, hâlâ nefessizdi, canavarın ulaşamayacağı bir yere doğru tökezleyerek geri çekildi ve yere saçılan cam kırıklarından kaçmaya çalıştı. Oberon parmaklarının arasında cep saatine benzeyen bir şey tutuyordu ama *hareket ediyordu*. Raegan daha da yaklaştı ve saatin yüzünün minik dokunaçlardan oluşan kıvrımlı bir ağza sahip olduğunu gördü.

Oberon tiksintiyle o şeyi sertçe taş zemine fırlattı, sonra da topuğunun altında ezdi. Toz haline geldi ve bir an sonra devasa saat-canavar parçalandı. Bir saniye önce cadı bir canavarla birlikte bir tünelde kapana kısılmışlardı, bir saniye sonra ise sadece sessizlik ve kül vardı.

"Raegan," diye mırıldandı Oberon, bir panter gibi kıvrak hareket ederek onu güçlü kollarının arasına aldı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı gömleğinin içine, onun geniş göğsüne yaslanmanın verdiği hissin tadını çıkararak. Uzun bir an boyunca ikisi de bir şey söylemedi. Birbirlerinin nefes alışları yeterliydi - şimdilik canlı, muhteşem bir şekilde canlı.

Adamın tutuşu hafifçe gevşedi ve Raegan geri çekilerek ona gülümsedi. "Bak ne buldum," dedi sırtarak, dosyayı pazısının altına sıkıştırdığı yerden çekerek. "Burada konumlardan çok daha fazlası var."

Kral'ın gözleri bir an için ilgiyle keskinleşti ama sonra yaratığın bir zamanlar yükseldiği kül yığınının kayd. "Acaba diğer muhafızlar da elinde dosyayla gitmeye çalışmana benzer bir tepki verecek mi?"

"Haklısın," diye itiraf etti Raegan, içinden pervasız, vahşi ve baş döndürücü bir şey geçiyordu. "Ama hepsinin bağırsaklarını deşmeni izlemekten büyük keyif *alacağım*." Topuklu ayakkabılarından birini yerden aldı ve Oberon'un etrafından dolanarak saatin koridora fırlattığı diğerini kapmak için manevra yapmaya başladı.

Ama adam onu yakaladı, uzun parmakları ön kolunu yutuyordu. "Çok fazla cam kırığı var," dedi ona bakarak, mum ışığı yüzünü yarı gölgede bırakıyordu. "Burada kal."

Ve sonra Kral uzak duvara doğru yürüyüp tek bir zarif hareketle kadının ayakkabısını alırken dokunuşunun sıcaklığı kayboldu. Güçlü bacaklarının birkaç adımıyla ona döndü ve tek kelime etmeden önünde diz çöktü. Gözleriyle buluşmak için başını kaldırdığında, pantolonunun kumaşının hemen altından görünen kaslı kalçaları, bacaklarının tepesinde arzu uyandırdı.

Oberon beklentiyle, sözsüz bir şekilde elini uzattı ve Raegan onun okyanus gözlerinin sonsuz griliğinde boğulmaktan mutluluk duyarak tepki vermekte gecikti. Ama sonra bir bacağını kaldırmadan önce kendini sabitlemek için açık bir elini onun geniş omzuna koydu. Parmaklarını ayak bileğinin kıvrımına doladı ve ayağını dizine doğru yönlendirdi. Oradan ayakkabısını tekrar giydirdi, küçük tokaları yeniden takarken dokunuşu nazik bir okşayıştı.

"Bu o kadar da ateşli olmamalı," diye güldü Raegan, adam diğer ayakkabısıyla işlemi tekrarlarırken yanaklarını ısıtan bir kızarıklık.

Kral tekrar ona baktı, dolgun ağzı ayrılmış, bir kaşı kemerli, ateşle oynamanın mükemmel bir portresi. "Bundan hoşlanıyor musun?" diye sordu, sesi toprak koridorda alçak bir tınıya dönüşürken parmak uçları baldırının arkasına doğru kayıyordu.

Raegan titreyerek gömleğinin kumaşına tutundu. "Evet," diye inledi.

"İlginç," diye yanıtladı Oberon, ayağa kalkarken elleriyle onu belinden kavradı. Sonra hiç tereddüt etmeden onu duvara doğru itti, çok daha iri olan bedeni durdurulamaz bir güçtü ve kız onun tarafından yok edilmekten mutluluk duyacaktı. Mum ışığıyla aydınlanan karanlıkta parmak uçları kadının çenesine dokunarak çenesini yukarı doğru eğdi. Başını yana eğerken dudakları aralandı. Bir an için onun bir şey söyleyeceğini düşündü. Ama sonra onu öptü, tamamen ve bütünüyle, ciğerlerindeki nefesi çalarak. Raegan onun karşısında eridi, o anın bitmesini istemiyordu ama bu gecenin bitmesine daha kilometrelerce yol olduğunu biliyordu.

"Kalan dehşetlerle yüzleşmeli miyiz?" diye sordu ona, dudakları boynunun narin derisinde tüm vücudunu titretecek şekilde hareket ediyordu.

"Biliyor musun," dedi, bir bacağını kalçalarına dolayarak, tırnaklarını sırtına geçirerek, "seninle neredeyse *her şey* ön sevişme sayılır."

Sonra güldü, bu ölü yer için fazla canlı ve zengin bir sestti. "Bu bir evet mi, benim kötü şeyim?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Raegan, parmaklarını onunkilere geçirerek. Sonra döndüler ve koridorda dikkatli adımlarla ilerleyerek yukarı çıkmaya başladılar. Genelde haklı çıkmaktan hoşlanırdı ama bir sonraki dokunaçlarını açarak üzerlerine atıldığında, Raegan büyükbaba saati muhafızlarıyla ilgili teorilerinin doğru çıktığını görünce dehşete kapıldı.

Kral hiç vakit kaybetmeden gövdesini parçaladı ve derinliklerinden kıvranan cep saatini çekip çıkardı. Onu yere fırlattı ve Raegan topuğunu saatin yüzüne vurdu. Bir sonraki an, yürüyüş yolunun ortasında biriken toz dışında ikisinin de var olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Katın kendisi sessizdi ve Raegan bir an için Oberon'un daha önce çok sayıda insanın Yeraltı Çatı Katı'na girdiğini duyduğu konusunda yanıldığını umdu. Ya da belki de tamamen farklı bir nedenden dolayı

-Bir tür Fey iskeletini izleme partisi ya da seks partisi için iyi bir yer arayan insanlar. Koruyucular'ın gizli sığınaklarının basıldığını bilmeleri dışında herhangi bir sebep.

Ancak bir sonraki muhafızı yok edip dokuzuncu seviyeye çıktıklarında -çoğunlukla bir cephanelik- umudun her zaman olduğu kadar değersiz olduğunu fark etti. Kral koridorun ağzında durakladı ve ona sessiz olmasını işaret etti. Sonra onu kendine çekti ve duvar boyunca süzülerek fırsatını bulduğu anda bir balta rafının arkasına geçti.

Belki yirmi metre öteden, onlarla yüzeye çıkan koridorlar arasından gelen bir ses "Temiz!" diye seslendi.

Raegan neredeyse yerinden fırlayacaktı. Oberon'un ona doğru eğildiğini, dudaklarının neredeyse kulağına değdiğini hissetti. "Ayak seslerin için ince bir susturma büyüsü yapabilir misin?"

Bu istek kanında endişenin titreşmesine neden oldu. Protektora askerleri bu kadar yakinken, tespit edilmekten kaçınmak için inanılmaz derecede hassas olması gerekecekti. Ama diğer seçenekler de bir o kadar zayıftı; onu taşımak Oberon'u yavaşlatacak ve hareketlerine daha fazla ağırlık katacaktı. Yüksek topuklu ayakkabıları tekrar çıkarmaya çalışacak zaman yoktu ve olsa bile, fark edilirlerse tam siyah kravat kıyafeti şarttı. Her şey başarısız olduğunda, bir açıklık yaratacak kadar uzun süre yatmak onları kurtarabilirdi.

Ama Raegan bunu yapabiliyordu; bu akşam çok daha zor olan yaklaşık on şey yapmıştı. İliklerinin derinliklerindeki daha eski, daha karanlık güçlere ulaşmak yerine, yüzeyde gezindi, sıradan bir susturma yaparken Koruyucu büyüsünün sığılıklarında kasıtlı olarak oynadı.

Şansımız varsa, çalışma tespit edilse bile, odadaki askerler bunun meslektaşlarından biri olduğunu düşüneceklerdir.

Cazibenin içine işlediğini hissetti ve başını kaldırıp Oberon'a selam verdi. Oberon onun bakışlarıyla karşılaştı, konsantrasyonu yüz hatlarından okunuyordu; muhtemelen sadece sesinden bile bu odadaki herkesi takip ediyordu. Beklenti Raegan'ın bedenini kalın bir şekilde sararak ciğerlerindeki havayı çaldı. Ve sonra Kral elini bir kez sıkarak ona hazırlanması için belki de yarım saniye verdi, sonra da köşeyi dönüp koridor boyunca ilerledi. Onu bir sıra yüksek vitrinin arkasına çekti, kalbi göğsünden gibi oldu. Ama büyüğü işe yaramıştı; taş zemin üzerinde hareket ederken bile hiç sesi çıkmıyordu. Küçük zaferler, dedi Raegan kendi kendine.

Kral kendini toparlayarak, "Bu sefer kapıya kadar," diye fısıldadı. Raegan kendini hazırlamaya çalışarak başını salladı.

"Bekle," diye cevap verdi, kelimeyi zar zor yüksek sesle söyleyerek. Oberon ona döndü, hareketleri bir yırtıcı kuşunki kadar keskindi. Kadın dosyayı kaldırdı ve yeleğinin içine sokmasını işaret etti. Oberon ince deri evrak çantasını kadından özenle aldı ve zengin kumaşın altına kaydırıldı. Kadın dosyayla ilk döndüğünde bunu kendisinin yapmamış olması durumun ne kadar stresli olduğunun bir göstergesiydi. Bir an için aklı karıştı ve Unseelie kralının en çok kırık camlara basmadığından emin olmak için nasıl endişelendiğini hatırladı.

Raegan'ın yüzü yeniden ısındı, tam o sırada parmaklarını onun koluna doladı ve sıradan bir gölgeden farksız bir şekilde vitrinlerden uzaklaştı. Birlikte, tek bir hayvan gibi hareket ederek kitap raflarının etrafından dolandılar ve tepeden tırnağa silahlı askerlerden kaçarak büyük kasaların arkasına çömeldiler. Zeminden çıkıp bir sonraki koridora daldıklarında, Raegan neredeyse rahatlamaktan bayılacaktı.

Koridorun ancak birkaç metre yukarısındayken bağırışlar boşlukta yankılandı. Vücudu donma tehlikesi geçirdi.

"Muhafızlara ne olduğunu anlamıyorlar," dedi Oberon alçak bir sesle. "Hareket etmeye devam ettiğimiz sürece bu bizim lehimize olabilir."

Raegan kendini toparladı ve Kral'ın cüssesine yakın durarak ilerlemeye devam etti. Köşeyi döndüklerinde, bir sonraki saat muhafızının bağırışlarını deşmesi için ona yer açtı. Sekizinci seviye açık ve sessizdi, Koruyucu Devlet askerleri açıkça bir arada duruyor, bir sürü gibi avlanıyordu. Bu onların

Hata, değil mi? Kendilerini her zaman avcı olarak gördüler, av olarak değil. Ve yine de sığınakları çoktan soyulmuştı.

Oberon'un yeleğine sıkıştırılmış dosyanın düşüncesi Raegan'ı y zeyeye çıkış boyunca taşıdı. Kalbi hiçbir zaman tam olarak normal hızına dönmedi ama düşünceleri kristalleşt  ve kasları ona sorgusuz sualsiz itaat etti. Yanında peri kralı varken, kurtuluğu onun tenine sımsıkı sarılmışken düşmanın kalesinden  almak iyi hissettiriyordu.

   nc  katta, Oberon'un iki kat üstlerinden ne duyabildiğini görmesi için durakladılar. Raegan askerlerin muhtemelen en alttaki arşive ulaştıklarını ve ne alındığını görmek için araştırma yaptıklarını biliyordu. İlk olarak dosyanın içinde bulunduğu çantaya saldıracaklarından ve ardından kıyametin kopacağından hiç şüphesi yoktu. Bu yüzden nefes alış verişini yavaşlattı ve Kral birkaç adım uzaklaşp bağını bir tarafa eğerken kendini sabitledi.

Adamın kaşlarının  atılmasını izledi, bakışları sol taraftaki dolaba kayarken onu takip etti. İçine bir huzursuzluk çöktü ve tırtıklı dişleriyle içini yakaladı. Bu kat oldukça yavandı ve daha çok yüksek rütbeli memurlar için bir bilgilendirme alanı olarak işlev görüyor gibi görünüyordu. Ama Oberon yine de dolaba doğru ilerledi, kaslarının ve sert kemiklerinin ağırlığına rağmen ayak sesleri tamamen sessizdi. Bağını kaldırıp Raegan'a arkasında durmasını işaret etti ve kapıyı açarken onu gözden uzak tuttu. Raegan keskin bir nefes aldı ve koridorda hızla ilerledi, yüksek topuklu ayakkabıları için yaptığı susturma büyüsünü koruduğuna sevinmişti.

Kral omzunun üzerinden ona baktı ve o da bağını salladı. Kapı dışarıdan kilitliydi ve mandalı en ufak bir sesle kaydırdı. Bir sonraki an, Raegan daha onun hareketini algılayamadan kapıyı çekip açmıştı.

"Efendim?" diye kekeledi uzaktan tanıdığı bir ses. "S r Tristan, bu - Oh lanet olsun."

Oberon inanmayan bir bakışla ona işaret etti ve i  çekerek kapıyı sonuna kadar açtı. Korku damarlarında dolaşsa da itaat etti ve nehirde canını bağışladığı asker Reilly ile yüz yüze geldi.

Onları son gördüğünde neredeyse ölmüşlerdi ama açıkçası daha iyi görünmüyorlardı. Karmakarışık uzuvları, birinin onları muhtemelen dolaba attığını gösteriyordu. Saçları keçeleşmiş, sol şakakları kan içinde kalmıştı. Koyu halkalar göz çukurlarını derinleştiriyordu. Giysileri -soğuğa rağmen sadece bir atlet ve eşofman altı- lekeli ve yırtıktı.

"Reilly mi?" Raegan şaşkınlıkla sordu, sesini alçak tutması gerektiğini çok geç hatırlamıştı.

"Kimsin sen?" diye sordular, dolabın içinde daha da geriye çekilerek.

Raegan şaşkınlık içinde Oberon'a baktı.

"Büyüler," diye açıkladı yüzüklerini işaret ederek. "Çok hafifçe sola doğru çevir. Bu, Reilly'nin kim olduğumuzu anlaması için cazibeyi devre dışı bırakmadan azaltacaktır."

Raegan öyle yaptı ve hareketi birlikte yapabilmeleri için Kral'a baktı. Zavallı Reilly bir çılgılığı güçlkle bastırdığında işe yaradığından oldukça emindi.

"Undercroft'ta ne işin var?" diye sordular, sesleri boğuk çıkıyordu. "Lanet olası Unseelie kralı. *Undercroft*'ta."

"Reilly," diye araya girdi Raegan, Oberon'u nazikçe geri iterek. "Seni öldürmesine izin vermedim, hatırladın mı? Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Neden buradasın?"

Reilly ona aklını kaçırmış gibi baktı. Ama sonra içlerinde bir şey paramparça oldu, sanki her şey çok fazlaydı ve konuşmak için ağzını açtı. "Beni Malikâne'de başka bir yere naklediyorlardı ki alt katlardan birinin alarmı çaldı," diye kekelediler, vücutlarını bir ürperti sardı. "Sör Tristan beni buraya attı. Onlar bakarken beklememi söyledi."

Raegan ve Oberon bakiştılar. "Kesinlikle hayır," dedi yüz ifadesi karararak.

Derin bir nefes aldı ve Reilly'ye dönmeden önce yavaşça dışarı verdi. "Buradan çıkmak ister misin?" Raegan kollarını kavuşturarak sordu.

"Bu dolap gibi mi?" Reilly şaşkınlıkla sordu. "Yani, evet. Garip kokuyor."

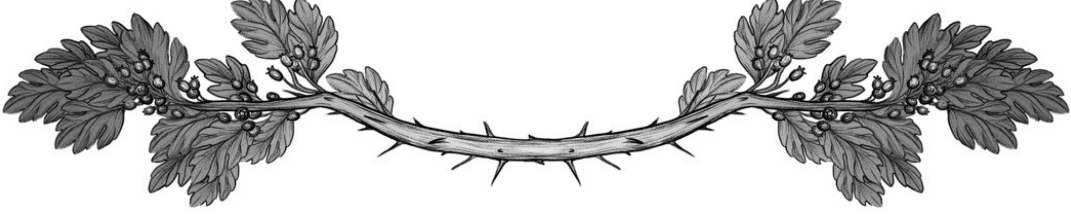
"Protectorate gibi," diye cevap verdi, Oberon'un Reilly'nin cevabına güldüğünü gizlemek için öksürdüğünü duyunca ağzının kenarlarında bir eğlence belirdi. "Bütün bu saçmalıklarda senin seçme şansın yoktu."

Reilly ayağa fırladı, kafasını bir rafa çarptı ve küfretti. "Demek Alanna gerçekten yaptı, ha?" diye sordular, kollarını gövdelerine sararak, gözlerinde umuda benzemeyen bir şey parlıyordu. "Benden hiçbir şey öğrenemediler, haberiniz olsun. Şerefim üzerine."

Kral burnunun kenarını sıkarak içini çekti. "Bizimle geliyor musun, gelmiyor musun, küçük hain?"

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz SEKİZ

Reilly soluklaştı ve öğürdü, duvara yaslandı, çilli ellerinden birini ağzına kapattı. "Aman Tanrım," diye boğuldu. "Bu hayatımda gördüğüm en kötü şey."

Oberon, Rochester'ın buruşmuş cesedini dosya dolabından çıkarırken alaycı bir ses çıkardı. Raegan kulağını ofis kapısına dayayıp dikkatle dinledi. Dışarıda, koridorda, aşağı yukarı bir kaos vardı. Asker alayı üst katlardan içeri dalmadan önce üçü zar zor alt kattan çıkıp Rochester'ın ofisine girebilmişti.

Bir başka bağırış çağırış ve emir telaşı koridorda yankılandı. Raegan'ın bakışları tekrar Kral'a kaydı. Rochester'ın cesedinden pahalı smokinini çıkarıyordu, şimdi ölüm katılığına karşı savaşıyordu.

-Özellikle mücadele ettiğinden değil.

"Bunu giymemi mi istiyorsun?" Oberon Rochester'ın ceketini uzattığında Reilly'nin nefesi kesildi.

"Yaşamak istiyor musun?" diye karşılık verdi, gözlerini Reilly'ye dikerek. Genç Protektora askeri cevap vermeyince Oberon bileğini büktü ve ceketini havada uçurarak tam Reilly'nin göğsüne indirdi. Küçük bir çığlık attı ama giysiyi yakaladı ve tuttu, Oberon'un bir sonraki Rochester'dan kolalı beyaz gömleği çekmesini izledi.

"Aynı bedene yakın bile değiliz," diye burnunu çekti Reilly. "Ve bu kumaş da sonbaharın sonundaki bir etkinlik için pek uygun değil."

Oberon onu şaşırtacak şekilde gülerek başını salladı ve cesedin bacaklarını düz bir şekilde çekerek korkunç bir yırtılma sesi çıkardı. Fakat

Reilly yine de gömleği giydi. Reagan düğmeleri iliklerken ellerinin titremesini izledi.

"Rochester daha belirgin bir şey giymediği için şanslıyız," diye mırıldanarak kapıya yaslandı. Hiçbir şey olmamış gibi görünmesini umarak komutanın anahtarlarını masasına geri koymuştu bile. Tabii ki kimsenin dolap çekmecesini açmaması şartıyla.

Oberon topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken Reilly giyinmeyi bitirdi, pantolonun kemerini ayarladı. Cesede uzun uzun baktı, bir iç geçirdi ve sonra Rochester'ın uzuvlarını tekrar katlamaya başladı.

"Tanrım, bu korkunç," diye mırıldandı Reilly, Oberon'dan ve cesetten uzaklaşıp en az bir numara küçük olan brogları bağlamak için diz çökerken. "Neredeyse *smokinli* broglar kadar berbat. Kronos aşkına."

Raegan homurdandı, Reilly'ye karşı anında bir sıcaklık hissetti - aynı Alanna'ya karşı hissettiği gibi. Bunun bir anlamı olmalı, dedi kendi kendine, özellikle de genellikle bağıllık kurmakta zorlandığı için. Ya da belki sadece boşa kürek çekiyor, karanlığa uzanıyor ve bir iki dakikadan daha uzun süre tutunabileceği bir şey .

"Ne olup bittiğinden haberimiz yokmuş gibi oraya nasıl elimizi kolumuzu sallayarak geri döneceğiz? Yani, büyülerin çok iyi ama yine de," diye sordu Reilly, Oberon cesetle işini bitirip dolabı kapatırken.

Kral'ın bakışlarını üzerinde hissetti ve gözleriyle buluşmak için yukarı baktı, çok iyi bildiği o erimiş sıcaklığın bir parçasını buldu. "Şey," dedi, kapıdan bir adım uzaklaşarak, kelimeyi uzun uzun söyleyerek, "bariz bir seçenek var. Muhtemelen en etkili olanı."

Oberon omuz silkerek kaslı omuzlarından birini kulağına doğru kaldırdı. "Anlaştık." Kıyafetine baktı, yeleğinin bir ucunu çözdü, manşetlerinden birinin düğmesini açmak için hareket etti. Reagan da onu izledi, elbisesinin yakasını hafifçe düzensiz olacak şekilde çekti, bir kolunu omzundan kaydırđı. Reilly ikisine de aklını kaçırmışlar gibi baktı.

"Ne- *Oh*," dediler, kalp şeklindeki yüzleri kızarmıştı.

"İzin verir misiniz?" Reagan onlara yaklaşarak sordu. "Fikrimizi onaylıyor musunuz?"

"Hayır, hayır, sorun değil. Akıllıca," diye cevap verdiler. "Benim için sorun yok. Kontrol ettiğiniz için teşekkürler."

Regan yavaşça yakalarının birkaç düğmesini daha açtı ve gömleklerinin kuyruklarını biraz dışarı çekti. Yanağının içini çiğnedi ve görünüşlerini Malikâne'den kaçabilecekleri kadar değiştirmek için Koruyucu büyüsünü nasıl kullanacağını bulmaya çalıştı. İyileştirme, diye karar verdi, bitkin haliyle tanıdık bir şeyin en iyisi olduğunu düşündü. Koyu halkaları yatıştırmak, çatlamış dudakları rahatlatmak, şakaklarındaki kabuk bağlamış yarayı onarmak için büyüsünü gönderdi. Ama Raegan bu ilk akımın altına biraz daha anlam kattı, gözlerinin şeklini ve rengini değiştirdi, dudakları inceltti, belirgin çilleri hafifletti; riske atabileceği tek şey küçük değişikliklerdi. Umarım yeterli olur.

"Tamam," dedi ve geri çekildi. "Oberon, dosyada konum büyüsü olmadığından emin misin?"

Kral başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Bir düşmanın böyle bir çalışmayı işaret olarak kullanması çok kolay olurdu, bu yüzden Koruyucular ilk etapta giriş ve hırsızlığı önlemeye güveniyor gibi görünüyor."

"Harika," diye gülümsedi Raegan. "Tamam. En iyisi hep birlikte sarhoş gibi davranarak kapıdan çıkalım. Unutmayın, orgazm sonrası sersemliği yaşıyoruz."

Reilly, eğer mümkünse, daha da kızardı, Raegan kolunu onların arasından geçirirken renk saç çizgilerine kadar süzüldü. Oberon elini onun beline doladı ve diğer kolunu Reilly'nin dar omuzlarına attı. Derin bir nefes alarak küçük konvoylarını kapıya doğru götürdü ve tereddüt etmesine fırsat vermeden kapıyı açtı.

Koridora yuvarlandılar. Tam da kulağa geldiği gibi görünüyordu - emirler yağdıran komutanlar, koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşuşturan askerler. Duvar aplikleri daha parlak yanıyordu, sanki tam olarak kime ait olmadıklarını vurgulamak için ayarlanmışlardı. Raegan yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirdi, bir sağa bir sola bakarken ağzı açık kaldı.

Bir asker koşarak yanından geçerken -çok genç, *çok* genç- Oberon seslendi, "Sen oradaki. Kronos adına neler oluyor?"

Asker durdu ve hemen üçüyle yüzleşmek için döndü. Kral'ın derin, otoriter sesi ve yüksek boyu hiç şüphesiz askerin omuzlarını dikleştirmesine ve bir cevap hazırlamasına neden oldu. "Efendim. Yeraltına sızıldı. Failleri arıyoruz."

"Oh," dedi Raegan kıkırdayarak, bir bukleyi parmağının etrafında döndürerek. "Sanırım Rochester bu yüzden erken ayrılmak zorunda kaldı. Ne yazık."

Asker ona döndü, uzun ve ince yüzünde bir ilgi parıltısı vardı. "Rochester'ı gördün mü? Onu kimse bulamıyor."

"Bizimle birlikteydi," dedi Reilly, ayakta duramayacak kadar sarhoşmuşlar gibi Oberon'un kaslı gövdesine yaslanarak. "Belki, bilmiyorum, yirmi dakika önce?"

"Daha çok otuz gibi," diye düzeltti Oberon, ses tonuna sızan eğlenceyle. "Bu biraz uçmuş. Özür dilerim asker-Rochester ofisinde bir gizlilik büyüü yapmış, bu yüzden kargaşayı duymadık. Biz sadece ziyaretçi diplomatlarız ama durumun ciddiyetini bilseydik daha erken yardım teklif ederdik."

"Sadece bir şeyi kontrol etmesi gerektiğini söyledi," diye ekledi Raegan, çok gerçek bir esnemeyi bastırarak başını Reilly'nin omzuna koydu. "Yine de yardım edebilir miyiz?"

Asker üçüne de baktı. "Şimdilik herkesin ön bahçeye çıkmasını istiyoruz. Orada daha fazla ayrıntıya sahip yetkililer olacak."

"Anlaşıldı asker," dedi Reilly şehvetli bir kırpmaıyla.

Oberon, sanki en ayık olan kendisiymiş gibi davranarak ikisini uzun koridora doğru götürdü. Kimse onları durdurmadı. Raegan hareketlerini rahat ve gevşek tutmak için mücadele ediyordu, yüzüne yapıştırdığı aptalca kız gülümsemesinden dolayı yüz kasları ağrıyordu.

Kavernöz fuayeden ön bahçeye çıktıklarında buna inanmakta güçlük çekiyordu. Protektora güvenliği tarafından dikkatle incelenen konuklardan oluşan uzun bir kuyruk vardı. Kimsenin ayrılmasına izin verilmiyor gibi görünüyordu. Raegan çenesini sıktı ve Kral'a baktı. Kral da onun bakışlarını aynı derecede endişeli bir ifadeyle karşıladı. Fiziksel büyüler işe *yarayabilirdi* ama Reilly kesinlikle yakalanacaktı. Oberon'un alarm vermeyeceğinden şüpheliydi ve insan olmadığını anlamak için biraz yakından bakmaları yeterli olacaktı.

"Gizlice kaçamayacağız," dedi Kral ona, sesi alçaktı, bir eli pervasızca kışına kayıyor ve bu yorumu bir flört gibi gösteriyordu. Haklıydı; büyük, doğal olmayan görünümlü köpekleri olan askerler arazinin etrafını sarmaya başlamıştı. Bahçeler boyunca projektörler yanmaya başladı.

"Rainer koğuşlardan geçebilir mi?" Raegan başını eğerek Oberon'a baktı ve ona doğru eğilirken göğsünün kabarmasına izin verdi.

İdeal olan, kelpie'yi çağırmadan önce Protektora yerleşkesinden ya da en azından en yüksek güvenlik bölgesinden çıkmalarıydı.

"Rainer kim?" Reilly biraz sarsılmış görünerek sordu, sonra sarhoşluklarını bir kenara ittiler.

Raegan onlara doğru dönüp çenelerini avucunun içine alırken çakıllar topuklarının altında çıtırdadı. "Bir kelpie," diye cevap verdi zoraki bir kıkırdamayla.

"Muhtemelen," dedi Reilly sahte bir uyuşuklukla, onun dokunuşuna eğilerek. "İçeri girmekten çok *dışarı çıkmakla* ilgili."

"Koğuşları savuşturabileceğiz," dedi Oberon alçak ve gür bir sesle, bir elini Reilly'nin kolunda gezdirerek. Muhafız askeri titreyerek Raegan'ın kahkahasını bastırmasına neden oldu. Görünüşe göre Unseelie kralı dikkatini onlara çevirdiğinde kimse etkilenmiyordu. "Yine de kısa bir açılış olacak. Birkaç dakika. Tereddüt ya da hata olmamalı."

"Hâlâ bizimle eve gelmek istiyor musun?" Raegan ceketinin yakasını düzelterek Reilly'ye sordu. Başlarını salladılar, yüzlerindeki ifade yine ciddileşmişti.

Oberon yeleşinin cebine uzanıp küçük bir şişe çıkarırken gözleri ona kaydı. Projektör ışığında, camın altında bulunan nehir suyu parlıyordu. Bir an için zihni dolaştı

-Philly'deki ara sokakta Oberon'un Cath Palug'u, Koruyucuların dikkatini dağıtan peri kedisini çağırdığı o ana geri döndü. Oberon'un bedeninin sıcaklığını, yabani otlar ve molozlar arasında göğsüne yapıştığı o kısa saniyeleri hatırlıyordu. Onun tadına bakabileceği tek şeyin bu olacağını düşünmüştü. Ve şimdi o zamandan beri onun her şeyine sahipti, defalarca - yine de onu o sokaktaki kadar hararetle ve acıyla istiyordu. Görünüşe göre özlemi, gelgitler kadar doyumsuzdu, bir içeri bir dışarı çekiliyor, ama onun kıyı şeridinin engebeli güzelliğine ulaşmayı asla durduramıyordu.

Kral onun bakışlarını tuttu, gözlerinin okyanusunda karanlık ve açgözlü bir şey hareket ediyordu, bu da onun tam olarak ne düşündüğünü bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu.

"Beni eve götür," diye mırıldandı, kelimeler gerçek dünyayı zar zor aşıyor, sadece peri kralının kulakları için tasarlanmıştı.

Zarif parmakları şişenin etrafında kıvrıldı. Cam kırıldı ve siyah su, mürekkebin küçük dalları gibi elinden aşağı süzüldü. Ve sonra Kral Rainer'ı çağırdı, Raegan'ın bildiği çağırımlardan değil, zamanın dokunamadığı iki insanlık dışı canavar arasındaki bir iletişimden söz ediyordu. Koğuşları hissetti

daraldı, bir ayı kapını gibi sıkıştı ve sonra içindeki o dolambaçlı nehirlerin onu karşılamak için yükselmesine izin verdi. Rochester'ın yemininden yarattığı cazibe kırıldı ve parçalandı, ince bir ipek dokumadan bir cam parçasına ve sonunda hiçbir şeye dönüşmedi.

Nehirlerin barajlanamayan ya da inkâr edilemeyen uçurumunun derinliklerinden bir kelp, Kral'ın yanında tamamen şekillenmiş olarak parıldadı. Etraflarındaki kalabalıktan nefesler yükseldi. Bir an için tüm dünya hareketsiz kaldı - bir galanın yakışıklı konuğu insanlığından sıyrılıyor, efsanevi bir yaratık yoktan var oluyordu. Biri çılgılık attı.

Ve sonra yüzlerce Muhafız askeri onlara doğru koşmaya başladı, büyüleri sözler havada uçuşuyordu. Kral, Reilly'yi bir çocukmuş gibi Rainer'ın sırtına fırlattı ve ardından Raegan'a uzandı. Daha önce yağın yağmuru çağırırdı -bir kez nehir suyu, tekrar nehir suyu- ve onu bir kalkana lehimledi. Çalışma bir tırpan gibi parıldıyor, dişleri titreten büyüü olduğu yerde durduruyordu. Koruyucular uluyarak kalkanı parçaladı ama Raegan'ın etinin her zerresinde hissettiği korkunç çekime rağmen kalkan dayanmaya devam etti.

Sonra Rainer'ın geniş sırtına bindi, Reilly önünde, Kral arkasında, gölgeleri koğuşların örgüsünü yutuyor, panter vahşileşiyordu. Rainer öne doğru sıçradı, taraklı kulakları bir o yana bir bu yana hareket ederek Oberon'un yarattığı açıklığa doğru hücum etti. *İşe* yarayacaktı. Sevinç Raegan'ın kaburgalarında altın renginde patladı ve her zaman var olan şüpheyi kovdu.

Oberon Koruyucular'ın korumasında bir boşluk seçmiş, daha sıradan ama bir o kadar da tehlikeli silahlarla yaralanma ihtimallerini azaltmıştı. Kelpie, şimşir ağacından bir heykelin etrafından dolanarak korumalardaki büyüyen çatlağa doğru koşarken, Raegan kalbinin durmasına neden olan bir şey gördü.

Tepeden tırnağa silahlı, yüzleri miğferlerle örtülü üç asker uzun boylu, güzel, esmer tenli bir kadını şiddetle yakalıyor. *Alanna*. Bir cop Koruyucu kadının karnına saplandı ve kadın büküm oldu, Raegan'ın kulaklarındaki kan uğultusundan duyamadığı bir şeyler haykırıyordu.

"Oberon!" Onunla yüzleşmek için döndü ve gözlerini çoktan Alanna'ya dikmiş olduğunu gördü. Bakışları buluştu. Bir saniye sonra Rainer durdu ve başını çevirip onlara sinirli bir şaşkınlıkla baktı. Oklar Raegan'ın kalkanındaki bir pencereye çarpan taşlar gibi yere düştü.

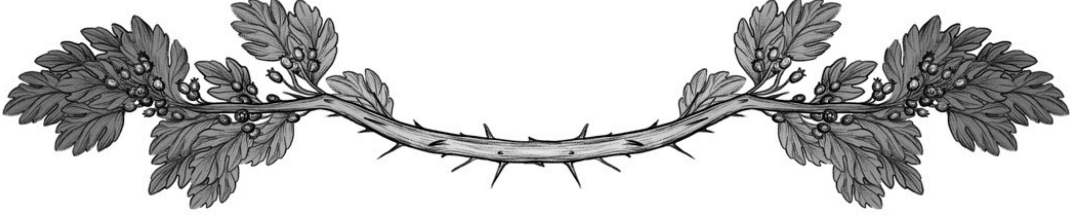
"Reilly'yi buradan çıkarın," diye bağırdı Raegan, Oberon'la birlikte kelpie'nin üzerinden kayarak. "Sonra da yapabilirsen bizim için geri gel."

Rainer Kral'ın bakışlarını nehir suyunun kalkanının ötesinde takip etti ve başını salladı. "Onurlu olmak için ne berbat bir zaman," diye alay ettikten sonra döndü, kendini toparladı ve Kral'ın gölgelerinin koğuşlara oyduğu kapıdan içeri atladı. Kapı dağlanmış bir yara gibi arkasından kapandı.

Ve sonra sadece o ve Oberon, en eski düşmanlarının tüm gücüne karşı, tüm korkunç güçlerinin tam merkezindeydi.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz DOKUZ

O Beron elini kaldırarak havaya gümüş rengi bir duman yayılmasını sağladı; bu, Maelona'nın dışarı çıkıp buluşma noktasında buluşması için bir işaretti. Raegan, donuk siyah zırhlıların süzölmeye başlamasını izledi.

Uzun, şiddetli kenarları olan kol bileklikleri, kararmış zincir zırhı ve elbette gölgeden ve doğaüstü güçten bükölmüş o korkunç kılıç.

Kral eldivenli parmaklarıyla onun pazusunu kavradı ve savaş büyüsü etraflarındaki havayı yırtarken onu uzun, heykelsi bir çitin arkasına çekti. "Bizi ayırmalarına izin verme," dedi ona, bakışları sabitti. "Kalkanını koru. Ben yapmadıkça durma."

"Seninleyim," dedi Raegan, ona acımasız bir gülümseme sunarak. Çit labirentinin kenarından dışarı bakma riskini göze aldı. Ağır da olsa şenlikli atmosfer Unseelie kralının ortaya çıkmasıyla paramparça olmuştu. Koruyucular'ın konukları dağılmıştı, bazıları kendilerini kurtaracakmış gibi ağır gri saksıların arkasına sinmişti. Görünüşe göre pek çoğu Malikâne'nin içine çekilmişti; ön bahçedeki ölüm tarlasında çoğunlukla askerler vardı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Kral, sanki tüm bunlar bir oyunmuş gibi ağzının kenarlarından muzipçe çekştirerek ona bakarken.

"Neden olmasın, sanırım?" Raegan içini kemiren endişe patlamasını bastırmaya çalışarak cevap verdi.

Havada uçuşan savaş büyüsü göz önüne alındığında müstehcen bir şekilde şakacı bir tavırla kaşlarını kaldırdı ve sonra açık alana doğru ilerledi. Sinsice ya da sinsice hareket . Bunun yerine Kral kasıtlı ve zarif bir şekilde hareket etti.

adımlarla. Raegan, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetmesine rağmen onun cesur hareketlerine ayak uydurdu. Saldırı hareketleri arttıkça, dişlerini göstererek ve sırtından ter damlayarak kalkanını genişletmek için mücadele etti.

"Hey," diye bağırdı, "sadece merak ediyorum, sen deli misin?"

"Evet," diye yanıtladı Oberon onu, özellikle kötü bir savaş büyüsünü kılıcının düz kenarıyla savuştururken. "Ama bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Bir savaş alanının ortasında bile onu yarı deli bir ihtiyaçtan biraz daha fazlasına indirgeyebilmesi saçmaydı. Bu sözleri söyleme şekli -sesi vaatle boğuklaşmıştı- Alanna'ya doğru ilerlerken, ay ışığı siyah zırhının üzerinden süzülürken, aynı anda hem imkânsız, hem ölümcül, hem de güzeldi. Raegan onun için ölebileceğini fark etti, adam da onun için ölebilirdi ve ölüme bu kadar yakın bir şekilde, çoğu çiftin yapraklı bir parkta dolaştığı gibi dolaşmanın sarhoş edici bir yanı vardı.

Küçük bir grup asker çitlerin arasından fırlayıp Alanna'yı görmesini engelleyince Raegan'ı bir heyecan kapladı. Muhafızlar tepeden tırnağa silahlıydı, tepeden tırnağa donuk kaplamalı zırhlarla kaplıydı ve bu zırhlar koruyucu işlevlerle uğulduyordu. Bunların hiçbirisi önemli değildi; Oberon bir gölge kümesi çağırdı ve onu askerlere doğru gönderdi, karanlık dalları kendilerini boğazlara, burunlara ve gözlere soktu. Eldivenli elleriyle boğazlarını tutarak yere yığıldılar ve Raegan neşe duymamaya çalıştı.

Bunun yerine, yüzükoyun yatan Muhafızların üzerinden geçti, elbisesinin kirlenmiş kuyruğu bir cenaze kefeni gibi vücutlarının üzerinden kayıyordu. Alanna'ya ulaşmasına sadece yirmi metre kalmıştı. Kral'la omuz omuza, adrenalin ve öfke nehir suları gibi içinden akarken, Raegan her şeyi yapabileceğini hissediyordu.

Ama beyninin daha mantıklı olan kısmı terden sıırıslam olduğunu, damlacıkların gözlerine aktığını, saçlarının kafatasına yapıştığını fark etti. Saldırının şiddeti her an artarken kalkanını daha ne kadar kararlılıkla tutabileceğini bilmiyordu. Bir tanesi savunma duvarına o kadar sert çarptı ki kollarındaki tüm kemikler kırıldı. Acıyı görmezden gelerek dişlerini sıktı.

"Hey!" Raegan bağırdı, sözcükler acı ya da korkudan değil, uzun süredir acı çeken öfkeden boğuk boğuk çıkıyordu. "Eğer göremiyorsan, biz senin kâbuslarının ete kemiğe bürünmüş haliyiz. Bizler lanet olası ilkelleriz. Ama biz sadece kıızı istiyoruz. Onu bize verirsen yaşarsın."

İki adım daha ilerledi ve Kral'ın kılıcı, birinin ustalıkla fırlattığı aziz demirden bir mızrakla çarpıştı. Raegan onu görmemişti. Sertçe yutkundu. Zamanları tükeniyordu. Alanna hâlâ çok uzaktaydı, onu zapt eden askerler Kral'la birlikte attıkları her adımda onu geriye doğru sürüklüyorlardı.

Kaosun içinden Alanna'nın gözleri Raegan'inkilerle buluştu. İsyancının kahverengi bakışlarında bir şey kıvılcımlandı, umut öylesine şiddetliydi ki öfkeye dönüştü. Alanna bir an bile tereddüt etmeden, kollarını sırtına bağlayan askerle yüzleşmek için döndü ve onlara sert bir kafa attı. Diğer iki Koruyucu onu zapt etmek için çabaladı ama anlaşılır bir şekilde kendilerine doğru ilerleyen iki eldritch dehşetine odaklanmışlardı. Alanna daha iri olanın elinden kurtuldu, aynı hareketle copunu kaptı ve daha kısa olan askerin çenesine vurmak için savurdu.

Sonra koştu, açık ve tehlikeli alanı geçti, Raegan ve Oberon'un onu hayatta tutacağına güveniyordu. Raegan sahip olduğu her şeyi topladı, kalkanının kenarlarını Alanna'ya uzatmak için gönderirken boğazından bir çığlık koptu. Mermiler havayı delip geçti ama isabet etmedi. Kadın onlara doğru yuvarlandı, Oberon uzanmış bir koluyla onu yakaladı ve kendisiyle Raegan'ın arasına çekti.

Şimdi geri çekilme zamanı. Sessiz bir orkestra gibi, her şey hızlandı. -Kral arkalarından sinsice yaklaşan güçlerin arasından bir yol açmak için döndü, Raegan kalkanı arkalarında tutuyordu. Yüzünden akan kana rağmen Alanna kemerinden etkileyici miktarda bıçak çıkardı ve onları endişe verici bir isabetle fırlattı. Kan, çığlık ve kemiklerin parçalanması vardı. Raegan sadece kalkanına ve Kral'ı arkasında hissetmeye odaklanmıştı; tüm içgüdüleri, tıpkı her zaman olduğu gibi, zamanın, mekânın ve kıtaların ötesinde onun sıcaklığını kovalamaya ayarlanmıştı.

Ve sonra görüşü bulanıklaştı, dünya siyah lekelerle parçalara ayrıldı. "Hayır," diye homurdandı, dilini ısırarak. "Hayır. Henüz değil."

Ama kalkanı yine de sarsıldı ve biri ona doğru yaklaştı; dikkatle eğitilmiş hareketler ve hesaplanmış saldırılar. Kral kılıcının kabzasındaki tutuşunu tersine çevirdi ve saldırgana doğru geriye doğru bir kavis çizerek savurdu. İkiye bölünmekten kıl payı kurtuldular ve kılıcın gücünü omuzlarında hissettiler. Ama bu yeterliydi; çığlık attılar ve yere düştüler.

Raegan bir adım daha geriye sendeledi, ağzı acıyla kurumuştı, yanındaki Alanna'nın da yorulduğunu belli belirsiz fark ediyordu. Riske girdi

omzunun üzerinden bir bakış attı. Vücudunu kaplayan ter ve sıcaklık ürperdi, kendisini bekleyen şey karşısında dehşet omurgasından aşağı süzüldü. Otuz kadar askerden oluşan iyi organize olmuş bir grup, bahçenin çıkışını yarım ay şeklinde kapatmış, Malikâne'den ilerleyen Muhafız kuvvetleri tarafından yok edilmek üzere onları yerlerinde sabitlemişti.

Her adımda ayak bilekleri kırılıyormuş gibi hissediyordu. Raegan şimdiye kadar bayılmış olması gerektiğini biliyordu ama bu bir seçenek değildi, olamazdı, bu yüzden bilincine sarıldı. Kral adımlarını yavaşlattı, hiç şüphesiz yaklaşan bu Muhafız ağı konusunda ne yapacağını hesaplıyordu. Malikânenin koşuşları her geçen saniye Raegan'ı daha da derine çekiyordu; hayatında çektiği en büyük acıydı bu; sanki tüm eklemlerine et kancaları saplanmıştı ve şimdi aynı anda her yöne doğru çekiliyordu.

Kalkanı titredi ve bir mermi Alanna'nın uyluğunu sıyırdı. Raegan'ın kalkanını incecik bir karanlık kapladı -Oberon, onun çalışmasını desteklemek için gücünün bir kısmını ödünç verdi, her ne kadar kendisi de onun gibi korumaları hissetmiş olsa da. Hayır, Raegan fark etti. Savunma büyülerini ondan *çok* daha fazla hissediyor olmalıydı.

"Teslim olma zamanı gelmedi mi?" diye bir ses, "Teslim olma zamanı gelmedi mi?"

"Lanet olası Bedwyr," diye tükürdü Raegan, enerjisini bu kadar gereksiz yere harcamaması gerektiğini biliyor ama kendini durduramıyordu.

"Bütün bunlardan bıkmadın mı?" diye devam etti şövalye, Raegan'ın onu göremediği bir yerden -muhtemelen arkasından, Kral'a bakarak- konuşuyordu. "Sen-"

Bedwyr'in sözleri gırtlaktan gelen bir sesle kesildi ve ardından küçük bir kargaşa koptu.

"Neler oluyor?" diye Alanna'ya tısladı ama onun sözleri de kısa kesildi. Toynakları çakıllara değiyordu, fark etti ki Rainer onlara geri dönüyordu. Acıya rağmen sırttı, dilindeki terin tadını aldı ve elinde kalan her şeyi kalkana akıttı. Ve sonra Kral'ın kolu beline dolandı, Alanna kulağına gülüyordu, kalçalarının arasında bir kelpinin geniş, kaslı sırtı, havasında rüzgâr. Ve sonra, tahmin edilebileceği gibi, mücadele etmesine rağmen, karanlıktan başka bir şey yoktu.

F hararetle fısıldanan kelimeler, nemli alnında serin bir el, kan donduran bir çığlık, rüzgârda onun adı, sıcak ve aç bir şekilde çıtırdayan ateşin kokusu.

"Raegan," dedi biri, boğuk ve acil bir sesle, "uyanmalısın." "Tamam," diye homurdanarak karşılık verdi ve kendini tüylü karanlıktan çekip çıkardı. boşluğun. Gözlerini kırptırarak açtığında Maelona'yı önünde çömelmiş buldu. "İyisin," diye soludu Raegan, kollarını teyzesine dolamak için öne doğru sallandı.

Maelona temas karşısında dondu kaldı ve sonra gevşeyerek Raegan'ı sıkıca kavradı. "Şimdilik hayattayız," dedi teyzesi, ayrıldıklarında sert bir gülümsemeyle. "Gitmemiz gerek. Hepimiz buluşma noktasına ulaştık ama üzerimizde planladığımızdan çok daha fazla sıcaklık vardı. Şu anda alıçların içindeyiz. Ama onlar ..."

Raegan burnuna gelen yoğun ateş ve duman kokusunu anladı. Kalbi midesinin dibine düştü. "Onları yakıyorlar," fısıldadı. Bir iniltiyle kendini ayağa kaldırdı, ölü yaprakların ve orman kalıntılarının elbisesinin fırtına grisi ipeğini lekelediğini görünce dehşete kapıldı. Omzundaki yaranın kolalı beyaz kumaştan bir şeritle sarıldığını fark etti -Rochester'ın Reilly'nin giydiği gömleği.

Dilini ısıırıp başının açılması için dua eden Raegan etrafını kolaçan etti. Birkaç adım ötede Oberon ve Rainer'ı gördü, derin bir sohbete dalmışlardı. İkisinin de güvende olduğunu görünce göğsündeki gerginlik azaldı. Ama sonra bakışları gece gökyüzüne doğru kaydı ve midesi tekrar bulandı. Duman, bir fırtına cephesi kadar yoğun ve rahat edemeyeceği kadar yakın, zehirli tüyler halinde yükseliyordu.

"Hiraeth'e geri dönemeyiz," dedi Raegan fısıltıyla, Maelona'nın gözlerine bakarak. "Muhafızlar bu kadar yakınken olmaz. Bizi takip edebilmeleri için çok fazla risk var."

"Hayır, yapamayız," diye onayladı teyzesi. Avuçlarındaki kiri temizledi - Raegan kendine gelene kadar ona göz kulak oluyor olmalıydı. "Buradan çok uzakta olmayan eski bir peri kalesi var."

"Bir *Seelie* peri kalesi," diye ekledi Alanna, etraflarını saran alıç ağacının karanlığından cisimlenerek. Yüzündeki kan temizlenmiş, kalçasındaki yara kolalı beyaz kumaşla sarılmıştı. Oberon, Raegan'ın bir anda hatırladığı gibi, iyileştirme gücüne sahip değildi. En azından sihirli olarak. O yok etmek için yaratılmıştı. Ne daha fazlası, ne de daha azı.

"Protectorate bir süredir o kaleye girmeye çalışıyordu," dedi Reilly, Alanna'nın uzak tarafından belirerek, kurumuş yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyordu. Rochester'ın smokin ceketini vücutlarına daha sıkı sardılar, titriyorlardı. Elbise gömleğinin yaralarını sarmak için feda edildiği belliydi. Yine de bu bir bakıştı, diye düşündü Raegan çılınca.

Maelona, "Onu kıramazlar," dedi, ağzı acımasız bir çizgiyle kaplıydı. "Alanna ve Reilly gibi gençlerden bazılarını oraya atıyorlar. Çevre güvenliği sağlandı. Sadece *içeri giremiyoruz*."

"Ve sen benim ..." Raegan zihninde Titania'nın hayatına, yani Yüce Seelie Kraliçesi olduğu döneme açılan kapıyı çekti. Blodeuwedd için şiddetle ve hararetle dilek diledi.

"Başka pek az seçenek var," dedi Oberon, Rainer yanında olduğu halde ona yaklaşarak. Kral'ın bakışları gökyüzüne dönmüş, yaklaşan alev kıvrımlarını izliyordu.

"Şey," dedi Raegan öksürerek, "sanırım bu gece daha aptalca şeyler denedik."

"Buna itiraz edemem," diye homurdandı Maelona, aynı anda Rainer kocaman başını zaferle savurarak yelesinin ağır dalgalarını dumanlı ay ışığında dalgalandırdı.

Birkaç dakika sonra Raegan ve Kral, Rainer'ın üzerinde alıç ormanına doğru ilerliyordu. Kelp yoldaşlarından birkaçını çağırabilmişti. Maelona, uzun örgülerine beyaz kazayağı çiçekleri sarılmış gümüşü bir kısrağa binmiş, Alanna ve Reilly ise siyah sel sularının renginde, yelesi kalın boynunda kısa bir şekilde kırılmış, tıknaz ve metanetli bir kelpie'ye çift binmişlerdi.

Rainer ormana doğru ilerlerken dumanlar Raegan'ın gözlerine doldu. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu - kısmen yangın yüzünden, ama aynı zamanda bu eski alıç ağaçları korusu yanıp kül olduğu için. Hepsi birkaç dakikalığına güvenli bir limana ihtiyaç duydukları içindi. Koruyuculara karşı içinde nefret kaynıyordu ama yıllar önce buna bir son verecek kadar güçlü olmadığı için kendinden de nefret ediyordu.

İleride alıçlar seyrekleşerek yerini açık bozkırlara ve ay ışığında görünen liken kaplı kayalara bıraktı. Çevrelerinde fısıltı kadar ince bir gölge küresi yanıp sönmeye başladı. Raegan sessizce Oberon'a teşekkür etti. İçinde çok fazla şey kaldığını düşünmüyordu, bu da suçluluk duygusunun boğazında düğümlenmesine neden oldu. Bunu uzaklaştırmaya çalışarak

Altındaki kelpie'nin ve açabilmeyi umduğu peri kalesinin ritmi.

Kaleler bir zamanlar araziye süslüyordu - içinde küçük bir oda ve erzak deposu bulunan yeraltı konutları. Adil Halk'ın topraklarda görünmeden hareket edebilmesi ve Koruyucu Devlet'e karşı organize olabilmesi için çok önemliydi. Son birkaç yüz yıl içinde çoğu jeot gibi kırılıp açılmış, pırıl pırıl içleri düşman tarafından yağmalanmış ve hasat edilmişti. Eğer biri tam olarak ne aradığını bilirse, Adalar'ın kırsal ve kuytu köşelerinde bir yerlerde bir kale iskeleti bulabilirdi.

Ama Raegan'ın hâlâ sağlam duran bir kaleden haberi yoktu. Oberon üç Muhafız yaftalı insan tarafından ortaya atılan bir fikre katılıyordu, bu yüzden bir kalenin hâlâ var olabileceğine dair önceden bir bilgisi olduğunu varsaydı. Rainer açık bozkıra fırladığında derin bir nefes aldı, ceplerine tıktırdıkları alıç meyvelerinden başka hiçbir şey Koruyucu Devlet'in ağır ve yakıcı gözlerine karşı bir parça koruma sağlamıyordu.

Kelpie bir gölge gibi hareket ediyordu, ağır toynakları dörtlüyle giderken sessizdi. Raegan nefesini tutma dürtüsüne direnerek ufuk çizgisini taradı. Gri giysili bir asker ya da bir peri kalesinin feneri yerine, bir yerlerde bir nehrin akışını hissetti, sudaki kız kardeşleri nazıkçe sesleniyor, güçlerini ödünç veriyorlardı.

"Yakınlarda bir nehir var mı?" diye sordu Kral'a.

"Derwent," diye cevap verdi, dilinden İngilizce bir isim dökülüyordu.

Gece rüzgârı saçlarını savuruyor, serin öpücükleriyle yüzünü yakıyordu. Raegan acıya doğru sırttı. "Derwennydd," fısıldadı havaya. Uzaklarda bir yerde bir gelgit sesi yankılandı; bir kükreme, bir savaş çılgılığı. Kral'ın arkasında hareketsiz kaldığını hissetti.

Alanna, Rainer'ın solundan seslenerek sarp bir tepesiği işaret etti: "Bir sonraki dönemeçte," dedi. Yükselen tepenin üzerinde, ölümlülerin eski yerlerin gücünü anladıkları ve geriye kalanların bağırsaklarını toplamak yerine onlara saygı duydukları zamanlardan kalma bir çukur vardı.

Rainer bin yıllık yağmurla çukurlaşmış büyük, yassı bir taşın etrafında dönerken, bozkır toynaklarının altında eğiliyordu. Raegan ayın ışıltısıyla çevresini inceledi ve peri kalesinin bulunduğu yerin Derwennydd nehrinin kıyısında olduğunu fark etti. Vahşi ve hırçın bir şekilde sırttı.

Kral attan inerken Maelona, Alanna ve Reilly'ye "Attan inmeyin," diye talimat verdi ve Raegan'a yardım etmek için elini uzattı. Onu minnetle aldı ve bozkırın turbalı toprağına doğru kayd. Peri tepesinin tümseği yükseliyordu

Önünde yükselen nehir -bu kadar kuzeyde geniş bir akarsudan fazlası değil-onun varlığıyla kıpırdandı.

"İçeri nasıl gireceğimize dair bir fikrin var mı?" Raegan, yüksek topuklu ayakkabılarla zor bir egzersiz olan diz yüksekliğindeki funda saplarının arasından geçerek sordu.

Oberon onun yanında başını salladı, ayın soluk ışığı sadece hareketini görmesine izin veriyordu. "Hayır," dedi ona, tepenin yükseldiği yere yaklaşarak. "Onu açarken seni izlememe asla izin vermedin."

Bir an için ona yan gözle baktı, sonra dikkatini tepenin dibindeki geniş kırık şeyl parçasına çevirdi. Koyu renkli taş ay ışığını yutuyordu. Raegan gözlerini kısarak daha yakından baktı; bu kayaya kazınmış bir oyuk muydu? Funda ve karaçalıları hafifçe araladı, çömelerek giderek daha çok bir eşik taşına benzeyen kayayı inceledi. Ortadan çatlamıştı ama oyma derin ve kasıtlıydı. Bir buğday serpintisi olabilir mi? Hayır, tüyler.

Bir baykuş.

Raegan'ın zihni onu keskin bir çekişle akıntıların altına çekti, Blodeuwedd'in yanı başındaki görüntülerini, genç ve tatlı olduğu zamanlardaki bu çimenli tepeyi, iç kısmının toprak duvarlarına dizilmiş fenerleri, kıyılardan sürünerek yukarı çıkan nehri ve-

Bir Kelpie'nin ağzından çıkan öfke dolu bir uluma Raegan'ın dikkatini tekrar günümüze çevirdi. Arkasındaki tepeciğe doğru döndüğünde, bozkırın öte yanından kendilerine doğru gelen bir Muhafız asker duvarı gördü. Zincir zırhları ayın bakışları altında donuk ve yapay bir şekilde parlıyordu, silahlarının namluları eldivenli ellerinden tasmalarını zorlayan av köpekleri gibi çıkmıştı.

"Onlar zaman büyüsünü bitirmeden önce bir şeyler yap!" Alanna bağırarak çizmesinin üstünden bir hançer çıkardı ve gecenin karanlığına fırlattı, hançer açıklıkla tozlu lacivert takım elbiseli uzun boylu bir kadının boynuna saplandı. Oberon'un tam tersini yapmasını istemesine rağmen Alanna kelpie'nin sırtından kaydı. Reilly'yi arkasından çekerek onları kalenin ağzına doğru itti. Tepeciğin etrafında birkaç büyük taş vardı ve Reilly bunlardan birinin arkasına çömelmiş, yüzünü buruşturmuştu.

Raegan'ın kalbi hızla çarptı. Reilly savaşıyor durumda değildi. Maelona ve Alanna sadece insandı ve yoruluyor olmalıydılar. Hepsi de artık büyüye sahip değildi, Koruyuculara ettikleri yemin bozulmuştu.

Tepeleri taradı ve uzun otların arasından çıkan siyah tazıları izledi. Bir an için Raegan'ın kalbi göğsünde durdu.

Canavarlar bir Muhafız askerinin kalçasını parçaladı. Kral'a baktı, bir ter damlasının şakağından aşağı süzülüşünü, çenesindeki kasların tüylenişini izledi.

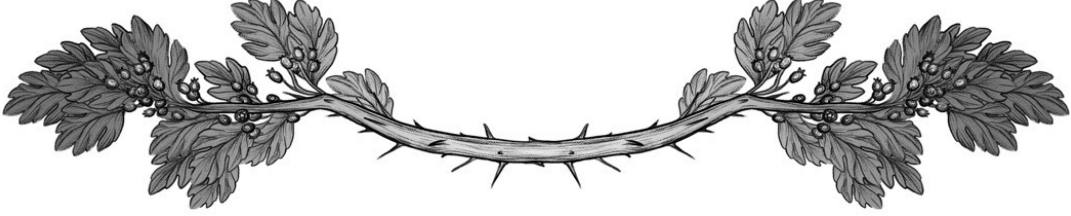
Raegan dişlerini sıktı. Artık yok. Artık yamaçları kirleten demirler, fundaları eşeleyen aç adamların parmakları, eski dünyanın kemiklerini kırıp dökmek yoktu. Ellerini yumruk yaptı ve nehre seslendi.

İçindeki güç, bitmek bilmeyen öfkesinin beslediği alevle kabardı ve sudan bir gölge yükseldi, daha uzun, daha uzun, Kral'dan bile daha uzun. Bir kadın ya da insanların kadın diyebileceği bir şey, nehir suyu ve harabeden bir sütun, kolları örümcek gibi, parmakları uzun ve yırtıcı.

Raegan izlerken, devasa yaratık çenesini açtı. Nemli, karanlık bir çene genişçe esnedi. Sonra nehir-kadının kolları Koruyucu saflarına doğru fırladı ve çılgınlık başladı.

OceanofPDF.com

KIRKINCI Bölüm

"Y Bizden daha fazlasını alamayacaksın," diye hırladı Raegan, en diplerinde akan karanlık nehirden biraz daha fazlası olan çayıra doğru ilerlerken. O karanlıktan, o soğuk ve sonsuz nehirden başka bir şey yoktu.

Öfke. Başını geriye attı ve ay ışığının aydınlattığı kırlarda ölüm perisi gibi çılgılık atarak nehir-kadınını tüm öfkesiyle besledi.

"Babamı aldınız," diye bağırdı Raegan, kara kurbağa gözlerinde huşu gibi bir şeyle ona bakan Rainer'ın yanından geçerken. Ayaklarının altındaki zemini hissedemiyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarla turbalı zeminde yürürken, kalın ot kümeleri ve yosun kaplı kayalar arasında gezinirken dengesiz olmalıydı, diye düşündü uzaktan. Ama o, ilah gibi, kutsanmış bir şekilde, antik zeminde süzülüyordu. Kadın şeklindeki nehir sütunu, birçok eliyle kavradığı askerlerle Muhafız saflarını yırttı. Bağırışları ve kurşunları ağzına çekerken boğuyor, yutuyor, yutuyor ve yutuyordu.

"Teyzemin özgürlüğünü elinden aldın," diye devam etti Raegan, yamacın dibindeki geniş dere, karanlık akıntılar ve gümüş gözlerle çok büyük, çok kalın bir şeye dönüşüyordu. "Alanna'nın özerkliğini. Reilly'nin seçimi. *Artık yok.*"

Kin ve gölgeden biraz daha fazlası olan kara tazılar, Protektora askerlerini nehir yaratığının cılız parmaklı ellerine doğru sürüyor, karşı koyan herkesi parçalıyordu. Raegan etrafında dönen İplere uzandı -büyü ya da ondan geriye kalanlar, havada sarkan yırtık pırtık ipek çizgiler- ve açgözlü su sütununu durdurdu.

"Eğer sana da seçme şansı verilmediyse," dedi, sesi kısıkta ama yine de bozkırda bir ilahi gibi şarkı söylüyordu, "şimdi git. Sizi durdurmayacağım."

Sözcükler ağzından henüz çıkmıştı ki, görebildiği kadarıyla daha genç olan birkaç asker silahlarını, topuzlarını ve mızraklarını bıraktı. Zaman gergin ve hareketsizdi. Sonra biri bozkırın karanlığına doğru uzaklaştı, yanan alıçların odun dumanı arkalarında bir kapı gibi kapanıyordu. Bunu iki kişi daha izledi, sonra dört, sonra on. Geriye kalan güç yarı yarıya azalmış, kayalık yüzlü ölümlülere dönüşmüştü.

aziz demir ve silahlarının kabzaları.

"Öyle olsun," dedi Raegan ve sonra ipleri serbest bıraktı -onları tamamen serbest bıraktı, şiddetin gerçek ve sınırsız bir şekilde ortaya çıkmasına izin verdi. Nehir suyu sütunu başını geriye atıp çığlık attı, yanlarından daha fazla uzuv filizlendi, çeneleri daha da genişledi.

"Raegan!" Maelona'nın sesi rüzgârla birlikte saçlarını savurarak geldi. Raegan döndü ve halkını peri kalesinin kapısında buldu. Nehrin tepeye doğru süzülüşünü izledi, yumuşak ve nazik hareketleriyle, Muhafızların adamlarını sırtından avuç avuç yiyen şeye hiç benzemiyordu.

Gözlerini kırıştırdı ve bir an sonra teyzesinin yanında duruyordu. "Nehir onu açacak," dedi, sesi tam olarak kendisine ait değildi, yüzlerce yıl önce eşiğe oyduğu baykuşa bakıyordu. Çatlamıştı, evet, ama kanatları hala geniş ve gururluydu, gagası hala yarı açıktı, boğazının arkasında o hırçın çığlık yükseliyordu.

Raegan, suyun baykuş oymasını yavaşça doldurmasını kayıtsız ve huzurla dolu bir şekilde izledi. Oyma gözden kaybolduğunda, altın çanlar bir eve dönüş gibi uzaklarda çalmaya başladı. Tepenin yüzü ortadan ikiye bölünmüş, yüzyıllardır ilk kez bir dikiş açılmış, yumuşak sarı parıltı bozkır gecesinin gri kadifesine yayılmıştı.

"İçeri girin," dedi Raegan, Maelona, Alanna ve Reilly'yi kapının diğer tarafında sadece kendisi, Kral ve kelpier kalana kadar unutulmuş peri kalesine sokarak.

Rainer uzun ve alçak sesle bir şeyler söyledi, çoktan unutulmuş bir dilden gelen kelimelerdi bunlar ve sonra yanında yoldaşları olduğu halde nehir suyunun yüzeyine dalmak için döndü.

Kral kararlı ve hareketsiz bir şekilde gölgede duruyordu, ay ışığı gece yarısı saçlarında gümüş tellerin izini sürüyordu. Raegan ona baktı, göğsünde binlerce duygu birbirine karışmıştı, ona duyduğu aşk o kadar güçlüydü ki bayılabileceğini düşündü.

"Biliyor musun," dedi onun yerine, arkalarındaki nehir-kadını işaret ederek, "bana yırtıcı denmesinin bir nedeni var."

Peri kralı alçaldı, uzun, zarif parmakları Raegan'ı ateşler içinde bırakacak ve yarı deli edecek şekilde çenesini kavradı. O okyanus gözleri onunkilerle buluştu, adamın gelgiti her şeyi tüketiyordu. Ama vücudu onunkinden çok uzaktaydı; teni temas etmek, onun sıcaklığını tüketmek, karşılığında tüketilmek için can atıyordu.

"Erkek değil de Adil Halk'ın bir üyesi olmak için korkunç bir gün," diye mırıldandı, başı yana eğikti, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı, "çünkü sizin gibiler tarafından seve seve yutulmak isterdim."

Raegan onun smokin ceketinin önünü kavradı ve ağzını onunkine doğru çekti - zarafet yok, fısıltıyla hafif dokunuşlar yok, sadece açlığının derinliği acımasızca sergileniyordu. Nehir-avatarının yediği Protectorate eti onu doyurmayacaktı. Fildişi teni, kıvrımlı kasları ve zarif elleriyle peri kralının yaptığı gibi değil.

Raegan'ı eşit bir açlıkla karşıladı, parmakları saçlarında kıvrıldı ve onu geniş gövdesine doğru çekti. Dili ağzına kaydığı anda Raegan'dan bir inilti yükseldi; onu içeri davet edebileceği o kadar çok yer vardı ki, teninin altına girip onu sahiplenebileceği o kadar çok yol vardı ki. Bozkırın yamalı alaca yorganı, nehrin çağıltısı, Protektora askerlerinin son çılgınlıkları, Kral'ın tazılarının ulumaları... Hepsi arzusunun akıntısına kapılıp gitmişti. Elleri adamın yanlarından aşağı kayarak kalçalarının önüne doğru ilerledi, parmakları keskin kasların üzerinde gezindi.

"Misafirlerimiz var," diye hatırlattı Oberon , dudaklarını çenesinde gezdirirken, elleri göğüslerini avuçluyordu, vücudu yapılandırılmış ipek elbisenin altında sütyen giymediğinin acı verici bir şekilde farkındaydı.

"Hadi onları yerleştirelim," dedi Raegan soluk soluğa, ama elleri Kral'ın arzusunun sert ve sıkı bir şekilde sarılmış kanıtını bulmak için de dolaştı - gerçi bunu onun tiz ses tonunda yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştu.

"Oldukça güzel bir gece geçirdiler," diye mırıldandı Oberon kızın kulağının kabuğuna doğru, kolu kızın beline dolanmış, avuç içi kızın karnının yumuşak eğiminde açıktı.

Raegan ona baktı, hâlâ ona ait olduğuna ve belki de bu sefer öyle kalabileceğine hayret ediyordu. Parmaklarını onunkilerle birleştirerek, "Beni takip et," dedi. Ve sonra, arkasındaki artık sessiz olan kırlara son bir kez bakarak, Raegan ışık dikişine doğru adım attı. Çoğu eski kapı gibi, arada bir an vardı, uzun ve titrek bir kalp atışı.

hiçbir şey gerçek değildi. Ama sonra peri tepesinin salonuna adım attı, Kral'ın eli hâlâ onun elindeydi.

Hafıza olgun bir meyve bahçesi meyvesi gibi patladı, suyu parmaklarının arasından aktı, yapışkan ve tatlıydı. Peri Tepesi'nin ana salonu büyük, toprak bir odaydı; kemikleri Yeraltı Çatı Katı'na o kadar benziyordu ki, bir an için buradan canlı çıkıp çıkamadıklarını bile merak etti. Ama hayır, burası farklıydı. Undercroft'un tasarımı hırsızlıktı; Protectorate'in geçemediği bu unutulmuş peri tepesi tamamen başka bir şeydi.

Kalın düğümlü sarmaşıklar -salkım salkım, bundan oldukça emindi-duvarlar boyunca kafeslenmiş, toprağı yerinde tutuyordu. Çıplak sarmaşıklardan sarkan narin cam süsler, gökkuşağı öpücüklerini bir o yana bir bu yana saçıyordu. Ayaklarının altındaki zemin, altın damarlarla dolu kremi bir taşı. Kral'a gülümseyerek ilerledi ve giriş odasından çıkan koridora yöneldi.

Söğüt-o-wisp ışıkları koridoru garip safirler gibi süslüyor, gölgelerin etrafında kıvrılıyordu. Her bir söğüt-o-wisp bir kuğunun metalle işlenmiş ağzında yer alıyordu, zarif boynu duvardan uzağa kıvrılıyor, gagaları ışık yaymak için açılıyordu. Raegan, ışıklar boyunca uzanan örümcek ağlarına rağmen onlara hayretle baktı; kobalt-teal renkleri, hiçbir doğal alevin yapamayacağı şekilde çığınca dans ediyordu.

Koridorun sonunda, üç koridor küçük bir odaya açılıyordu. Mekânın ortasında, üzerinde inanılmaz derecede narin üç iskelet anahtar bulunan zarif, yuvarlak bir masa duruyordu. Altın metal ışıktaki göz kırpıyordu. Hava morsalkım, serin kaynak suyu ve osmanthus gibi kokuyordu; petrichor ve karanlık toprağın derin, zengin kokusu altta kalıyordu.

Raegan ve Kral, ağzından ışık sızan koridoru sessizce adımladılar; diğer koridorlar sessiz ve karanlıktı. Büyük bir odaya çıktılar. Koyu renk oyma ahşap duvarları süslüyor, krem rengi mermere büyüleyici desenler yaratan koyu mavi vurgular eşlik ediyordu. En uçta, devasa bir mermer şömine mekânı sıcak turuncu bir ışıltıya boğuyordu. Ocak bir baykuş şeklindeydi; taştan kanatları duvarlar boyunca uzanıyor, güçlü omuzları mantosunu oluşturuyor, başı ve gagası hemen yukarıda, açık ağzının derinliklerinde başka bir söğüt-o-wisp parılıyordu.

Alanna, Maelona ve Reilly ateşin önünde, muhtemelen ocağın yanındaki açık sedir sandığından aldıkları yünlülere sarınmış bir şekilde oturuyorlardı; hepsi de güvendeydi ve vücutları birbirlerine sarılmıştı. Güve yeniği ipek bir kanepe

muhtemelen alevi beslemek için bacakları kırılarak kenara çekilmişti. Odanın ortasında mermerden oyulmuş gibi görünen büyük bir masa duruyordu. Raegan masanın yanından geçerken parmağını masanın kenarında gezdirdi ve yıllar içinde biriken tozun üzerinde keskin bir çizgi oluşturdu.

"Her şeyin hâlâ burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı ve yüz hatlarında açıkça endişe yazılı olan Maelona'yı irkiltti.

"Hepimiz hayattayız," diye fısıldadı teyzesi, tek kaşını kaldırarak. "Hayretler içindeyim." Alçak ses tonuna rağmen Reilly ve Alanna kıpırdandılar ve sonra Raegan, kendisine ve Kral'a bakan üç çift geniş, ölümlü gözle karşılaştı.

"Bu peri kalesi benimdi," diye açıkladı Raegan ellerini önünde kavuşturarak. "Ben Titania iken, Seelie Kraliçesi."

"Tepenin Kraliçesi," diye mırıldandı Alanna, bakışları daha da genişleyerek. "Evet," diye onayladı Raegan, bakışları onu izleyen Kral'a doğru kaydı.

Her zamanki karanlık yoğunluğuyla. "Burada güvendeyiz. Duvarları aşma konusunda fazla şansları olacağını sanmıyorum."

"Ama kuşatma altında olacağız," dedi Oberon kadın sustuğunda. "Dinlenmeliyiz ama sonra erzaklarımızı kataloglamalı ve burada ne kalabileceğimizi hesaplamalıyız."

"Burası yüzlerce yıllık ve on santimetre tozla kaplı," dedi Reilly, bir esneme sözlerini yarıda keserek. "Nasıl olur da hâlâ yenilebilir yiyecek ya da benzeri bir şey olabilir?"

Oberon ve Raegan karşılıklı bakıştılar. "Burada çok fazla sihir var," diyerek Reilly'nin esnemesini yakaladı - ne de olsa vücudu hâlâ ölümlüydü. "Sonra açıklarım. Çok yorgunum. Koridordaki masayı hatırlıyor musun? Üzerinde anahtarları bulacaksın. Işıklar sizi odalarınıza götürecek. Şimdilik, banyo yapsam için de iyi olur mu?"

Alanna ve Reilly kolayca başlarını salladılar ama Maelona'nın bakışları onunkilere kilitlendi. "Sana sorularım var yeğenim," dedi Maelona ve teyzesinin gözleri Kral'a kaymasaydı Raegan bunların sadece kalenin işleyişiyle ilgili olduğunu düşünebilirdi.

"Sonra, söz veriyorum," diye cevap verdi Raegan, toparlamak için çok fazla enerji harcadığı bir gülümsemeyle.

Maelona bakışlarındaki çeliğe aldırmadı ama sonra başını sallayarak yeğenini uğurladı. Raegan bocaladı ve Maelona'nın yün battaniyeyi etrafına toplayıp yan tarafına kıvrılmasını izledi. Raegan Oberon'la uzun bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra kalenin sunduğu odaları araştırmak için döndü.

Blodeuwedd'le birlikte yaptıkları sihir sayesinde tepenin ürkütücü bir şekilde duygulanmaya yakın olduğunu hatırlıyordu; Seelie Sarayı'nın siyasi entrikaları düşünöldüğünde bu gerekli bir harcamaydı. Yavaşça ilerleyen Raegan duvarlara asılı duvar halılarını inceledi. Hikâyeleri yarım kalmış, güve tarafından yarı yutulmuşlardı çünkü Raegan'ın mekâna ördüğü temizlik büyülerinin gücü, yıllar içinde kalan büyüün kaybıyla zayıflamıştı. Kolunu Kral'ın koluna dolayarak büyük odadan çıktı.

Orta masadan bir anahtar aldı ve parmakları metale dokunduğu anda yumuşak, morsalkım tonlu bir ışıkla çiçek açan koridora doğru işaret etti. "Buraya daha önce gelmiş miydin?" Raegan sordu, hafızasının bazı bölümleri hâlâ bulanıktı.

"Evet," diye yanıtladı Kral, sessizce onun yanında koridorun ağzına doğru ilerleyerek. "Sanırım biraz dinlenirseniz, oldukça canlı bir şekilde hatırlayacaksınız."

Raegan kaşlarını çatı, anıyı araştırıyordu. Sonra, çok geç de olsa, beyni onun ses tonundaki sinsi sıcaklığı fark etti. "Ah," diye cevap verdi, onları kısa bir koridorun sonundaki bir kapıya götürdü ve altın telkari anahtarı kilide soktu. "Sizi buraya Mahkemeleri birleştirme konusundaki ilk tartışma için getirdim."

Kız kapıyı açmadan Oberon üzerine uzandı, açık avuçlarını toprak duvarlara dayayarak onu sıkıştırdı. "Ve ben de seni ilk kez burada tattım."

Karnında bir sıcaklık belirdi ama Raegan gözlerini devirerek kapıyı açmak için uzandı. "Beni baştan çıkarmaya çalışıyordun. Bir fırsat gördün," dedi şakacı bir tavırla, peri tepesinin onlar için yarattığı odaya girmek için kollarının altından eğilerek.

Mekan, şaşırtıcı olmayan bir şekilde nefes kesiciydi. Duvarlar boyunca uzanan koyu renkli ahşap, her türlü süsleme ve madalyonla oyulmuştu. Karmaşık pervazların arasındaki düz paneller nefes kesici sahnelerle boyanmıştı; yemyeşil bir çayırın önünde altın varaklarla süslenmiş tek boynuzlu bir at; bir nehrin dibinde kıvrılmış, sedef parıldayan bir ejderha; gün batımında alçaktan uçan bir grifon, gökyüzü kehribar mücevherlerle süslenmişti. Bir köşede zemin aşağı doğru eğimliydi, kremsi mermer zemin üzerinde lekesiz bir küvet uzanıyordu.

En uçta büyük bir gölgelik yatak yükseliyordu, çarşafı neyse ki tazeydi. O ve Blodeuwedd, ortam büyüüne güvenmek yerine daha önemli birkaç temizlik büyüünü nehre bağlamışlardı. Odaklandıkları konu

Temiz yatak takımları, korunmuş yiyecekler ve taze su gibi ihtiyaçlar... Gerçi Reagan Şimdi duvar halıları gibi Şeyleri korumak için de zaman ve enerji harcamıŐ olmayı diliyordu.

"Evet, bir fırsat gördüm," diye itiraf etti Oberon, sesi alçak, derin ve gr bir sesle kızın kulağının hemen üzerindeydi. Durakladı, cebinden bagaj etiketlerini çıkardı ve yatağın ayakucundaki oymalı ahşap sandığın üzerine koydu. Ardından yeleğinin kumaşının altından çıkardığı dosyayı getirdi. "Ama ben de seni arzuluyordum. Hakkım olandan çok daha fazlasını. Sağduyumun ve tüm dikkatli planlarımın gerektirdiğinden çok daha fazlasını."

İhtiaŐına ve neredeyse hiçbir yerde olmayan bir Şekilde ev gibi hissettirmesine rağmen, peri tepesinin odası kayboldu. Dünya, Unseelie kralı tarafından yaratılmış, vahşi yürekli bir aşka dönüştü. Reagan onunla yüzleşmek için döndü ve kapının kapalı olduğundan emin oldu. Adam , kollarıyla onu sardı ve dünya dönmeyi bırakmış gibi hissedene kadar öptü.

Sonra Oberon, vücudunun acı veren yerlere takıldığını görmesine rağmen, tekrar önünde diz çöktü ve topuklu ayakkabılarının tokalarını çözdü. "Hayatta kalırsak seni soyabileceğimi söylemiştin," diye mırıldandı, eli baldırının arkasından kalçasına doğru kayarken, birçok planlama seansından birinde yaptıkları eğlenceli bir konuşmayı hatırladı. Kadının tüyleri diken diken olurken, acısı iliklerine kadar işledi.

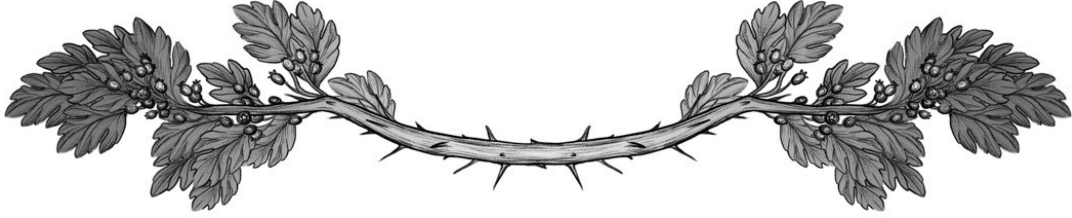
"Ve sen," diye soludu Reagan, parmaklarını ensesindeki ipeksi sa tellerine geçirerek, "eğer dosyayı alırsam beni dilinden daha fazlasıyla becereceğini söylemiştin."

"Ve ben," diye yanıtladı Kral, onun ayakkabılarını çıkarmasına yardım sonra ayağa kalktı, iri ellerini kalçalarının üzerinde genişçe açtı, "verdiğim sözleri her zaman tutarım."

"Hayır, yok, peri kralı," diye güldü Reagan, yeleğinin düğmelerini açarken, yaŐadıkları inanç ve sevinçle sayıklıyordu.

"oğu ruh için, hayır, bilmiyorum," diye kabul etti, ipek kayışları omuzlarından kaydırđı ve sonra ağzını köprücük kemiğine getirdi. "Ama senin için, aşkım? *Her zaman.*"

Bölüm Kırk Bir

"Onlara banyo yapacağımı söyledim," diye güldü Raegan, Oberon onu yatağa bastırırken, vücudu altında ezilmekten mutluluk duyacağı amansız bir ağırlıktı.

"Yapacaksın," diye cevap verdi, elbisesinin uçuşan kuyruğunu toplarken ses tonu sertti - büyük ölçüde parçalara ayrılmıştı, birkaç dağınık ölü yaprak parçası ipeğe takılmıştı.

"Açık olmak gerekirse," diye cevap verdi, adam omzuna öpücükler kondururken sesi üç oktav yükseldi, "şikâyetçi değilim."

Göğsündeki kahkahanın derin gümbürtüsünü hissetti, vücutları birbirine bir madalyon gibi oturmuştu. Adam elbisesinin yan tarafındaki fermuarı açarak tenini odanın sıcak ve nemli havasına maruz bıraktı. Raegan iç çekerek başını arkaya eğdi ve Kral elbisesinin korsajını beline kadar indirmeden önce yaklaşık iki saniye boyunca yatağın üzerindeki desenli gölgeliğe hayranlıkla baktı. Raegan onun bakışlarıyla karşılaştığında bacaklarının arasındaki ağrı sıkılaştı ve yalvarmaya başladı, kalçalarını oynatarak Kral'ın giysisinin her bir parçasını bedeninden çıkarmasını sağladı.

Bir an için durdu ve Raegan'ın müzelerde sanat eserlerine bakan insanları gördüğü gibi ona baktı. Kral'ın dolgun ağzı hafifçe aralanırken, başının etrafında halelenen kumral saçlarının yelpazesini izledi, parmak uçları önce çenesini, sonra köprücük kemiğini okşadı. Yetenekli ellerinin ikisi de göğüs kafesinin etrafına dolandı, tüy kadar hafif bir dokunuşla belinden aşağıya, kalçalarına ve ardından uyluklarına kaydılar. Adamın adı ağzından yuvarlanarak dökülürken, kadının merkezinde nem toplanıyordu.

Oberon, "Her şeye sahipsin," diye mırıldandı, avuç içleri dizlerinin arkasında, kalçalarını kalçalarına doğru yönlendiriyordu.

Raegan'ın göğsü kalın, boğucu bir arzuyla kabarıırken, bacaklarını onun etrafında kapattı. "Geri gelmeye devam edeceğim," diye soludu neredeyse hiç dokunmamış olmasına rağmen. "Beni *her* seferinde sığ bir yere göm, Oberon. Senin için geri geleceğim."

Gözlerindeki okyanusta sonsuz bir keder çiçek açtı, ama sonra yatağın kenarına eğildi ve onu öptü. Bir eliyle gömleğinin kolalı kumaşını avuçlarken, diğer eliyle de pantolonunun kemerini kurcaladı. Ama onun tenini kendi tenine değdirmek istediği kadar, ona bu şekilde maruz kalmayı da seviyordu: Kral hâlâ ince, koyu renk giysileri içinde, tüm gücü ve tehdidiyle, duvardaki söğüt ağacının ışığında, onun geniş, kaslı gövdesinin altındaki ipek çarşafların üzerinde cırılçıplak nefes alıp verirken.

"Ben sana aidim," dedi Oberon, dudakları Raegan'ın teninde gezinirken, bir eli Raegan'ın kalçalarının tepesine doğru kayıyordu. Diğer ise göğsünün ucunu hafifçe çimdikleyerek Raegan'ın ağzından bir inilti çıkmasına neden oldu. Başı zevkle geriye doğru eğilmiş olsa bile, yatağın kenarında, kalçalarının arasında diz çökmüş olan adamın sıcaklığını hissetti.

Raegan bacağının iç kısmını öperken, uzun parmakları ayak bileğini okşarken, "Söz vermiştin," demeyi başardı.

"Yaptım," diye kabul etti, gözleri onunkilere kaydı, ağzı merkezine yaklaştı. "Yüzümü kalçalarının arasına gömmek hayatta kalmamız için *benim* ödülüm, senin değil. Tabii itirazın yoksa?" Adam çoktan kadının göbeğinde yumuşak, yavaş daireler çizmeye başlamıştı, dokunuşu mantıksız derecede zevk vericiydi, vücudunu tam olarak anlaması saçma ve güzel bir şeydi.

"Ne istersen al, Unseelie kralı," diye mırıldandı, tek kaşını kaldırarak adamın bakışlarını karşıladı ve kalçalarını onun için daha geniş açtı.

Oberon başını arkaya yatırdı ve kadife gibi bir sesle iç geçirdi, gür ve lüks. "İstediğim şey," dedi, parmaklarının baskısını derinleştirerek, dudaklarından bir çığlık çekerek, "böyle ölmek. *Tıpkı* böyle." Ve sonra ağzı onun merkezindeki ıslak, arzulu sıcaklıkla buluştu ve Raegan'ın görüşü bembeyaz oldu. Karnındaki tüm gerginlik patladı. Kendini çılgın ve vahşi hissediyor, daha fazlası için çaresizce kalçalarını Kral'a doğru yuvarlıyordu. Her seferinin sonuncusu olabileceğini biliyordu.

Uzun parmaklı ellerinden birini yakalayıp göğsüne götürdü. Adam sorgusuz sualsiz itaat etti, tam da istediği şekilde onunla oynayarak Raegan'ı giderek daha da uç noktaya yaklaştırdı.

"Seninle oynamam hoşuna gidiyor mu?" Oberon bilmek istiyordu, sesi boğuk ve boğuktu, ağzını onun çekirdeğinden zar zor kaldırıyordu.

"Kapa çeneni," diye soludu Raegan, bir avucuyla yatak çarşafını kavrayarak. "Tabii ki biliyorum. Durma."

Kral'ın kahkahası bir çan gibi çınladı ve sonra karanlığı onun etrafını sardı - ağzı onun merkezinde, elleri vücudunda dolaşıyor, her şey onun zevkine, isteklerine, arzularına adanmıştı. Onun için parçalara ayrıldı, adını bir bildiri gibi haykırdı. Raegan, adamın kalçalarının arasından sıyrılıp onu yatağın ortasına doğru kaldırdığını uzaktan fark etti. Nefes alış veriş normalde döndüğünde, zevkin sersemliği sessiz, tatmin olmuş bir huzura dönüşürken, akan suyun sesini duyduğunu fark etti.

"Doğru," diye mırıldandı, yan tarafına dönerken kalın buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. "Bir banyo."

Odanın en ucunda, pençe ayaklı küvetin ağzından kıvrıla kıvrıla buhar çıkıyordu. Büyüktü, iki kişiye yetecek kadar büyüktü ama bir şekilde gösterişli değildi, porseleni yumuşak huylu bir krem rengindeydi ama ayakları koyu gümüş rengindeydi ve hançer gibi keskin pençelerle süslenmişti.

Kral gözünün önünden geçti ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken yatağın ucunda yeniden belirdi. Ayağa kalktı, uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve Oberon'un durduğu yere yaklaştı. Oberon'un karanlık bakışları ona yöneldi; dizlerinin üzerinde otururken cömert kalçalarının genişliği, yumuşak karnının tepeleri, saçlarının kısmen örttüğü dolgun, ağır göğüsleri.

"Beni deli ediyorsun, cadı kraliçe," diye fısıldadı, eli gömleğinin düğmelerindeydi.

Raegan sırtarak bir tutam saçını omzunun üzerinden savurdu. "Kıyafetlerimi çıkardığımda kabul edeceğim *tek* karşılık bu," diye cevap verdi, aç gözlerle adamın açıkta kalan tenine baktı, göğsündeki koyu renkli, ipeksi saçların tozları açık yakasının altından görünüyordu.

"Giyinikken de beni aynı derecede çıldırtıyorsun," dedi Kral, elleri kızın saçlarına kayarken, ağzı kızınkiyle buluştu.

Raegan'ın vücudu karşılık olarak inledi, bacaklarının arasındaki ağrı keskin ve istekli bir şekilde geri döndü. Dudaklarını Raegan'ın boynunda gezdirdi, bir göğsünün ucunu ağzına alırken diğerini avuçladı, parmak uçları hassas etinde hafifçe gezindi. Kadın inledi ve gömleğinin ön kısmına uzanmadan önce tırnaklarını adamın sırtına geçirdi.

Adamın düğmeleri çözmeye çalıştığını fark etti; küçük, sedefli şeyler çok güzeldi ve güzel bir giysi için muhteşem bir sondu ama adamın hissettiğini bildiği acı için pratik değildi.

"Bırak beni," dedi Raegan. Adam hafifçe ondan uzaklaştı, elleri saçlarına geri döndü. Düğmelerden aşağı inerken dudağının iç kısmını ısırdı, onun tenini kendi teninde hissetmek için sabırsızlanıyordu. "Ve eğer herhangi bir noktada çok acı çekersen, lütfen bana söyle."

Kadının sözlerine karşılık olarak köşeli yüz hatlarında parıldayan bir sıcaklık yayıldı. Raegan'ın kalbi yerinden fırladı. "Sanırım," diye cevap verdi Kral, sesi kalındı, "bana acıyı bastırarak kadar zevk verebilirsin."

"Benim için bir onurdur," dedi gülerek ve ona tekrar baktı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, ellerini onun boynuna doladı ve her şeyi telafi edecekmiş gibi onu öptü. Bütün acıları, bütün ağrıları, bütün sızıları. Parmaklarını onun boynunun arkasına doğru kaydırды, göğüslerini onun göğsüne bastırdı ve onu daha da yakınına çekti.

"Ben seninim," diye fısıldadı Raegan hararetle onun ağzına karşı. "Her parçam, her hayatım, her kapım, sahip olduğum her isim. Seninim. Her zaman."

Adam onu kollarının arasına aldığı anda, gömleği yere atıldığında, pantolonu yarıya kadar çözüldüğünde bunu söylemeyi bırakmadı. Onu banyoya taşıırken, ikisi de ipeksi sulara girerken bile. Adam kendini onun derinliklerine gömdüğünde, gücünün, kaymaktaşı teninin ve karmaşık kas yapısının her bir zerresi yalnızca ona odaklandığında kelimeleri zar zor oluşturabilse de, tekrar söylemeye çalıştı. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ne olur ne olmaz.

Raegan yumuşak sabahlığını beline daha sıkı sararak ağır kapıdan dışarı süzüldü. Çoraplı ayakları taş zeminde sessizdi, söğüt ağacının ışıkları gölgesini yutuyordu.

garip danslar.

Uyanmış ve tekrar uykuya dalamamıştı. Huzurlu olmalıydı - peri kalesinin yüksek toprak tavanları, yanı başında Kral'ın nefes alışının yumuşak gelgiti, o kemik derinliğindeki ağrı o an için sessizdi. Ama düşünceleri vahşileşmiş ve keskinleşmişti.

olabildiğince sessiz bir şekilde çantalarını karıştırdı. Oberon derin bir uykudaymış gibi görünüyordu -nadir görülen bir şeydi bu- ve onu uyandırmak istememişti.

Bağlantı odasından geçerken Alanna ve Reilly'nin anahtarlarını aldıklarını görünce Raegan'ın bir yanı şaşırmadı -kale birlikte kalmak istediklerini tahmin etmiş olmalıydı- ama Maelona'nın hâlâ masanın üzerinde duruyordu, kobalt ışığında filigranlı altın göz kırpyordu. Raegan iç geçirerek büyük odaya doğru ilerledi.

"Selam," diye selamladı Maelona, Raegan eşikten içeri süzülürken arkasını dönmeden. Teyzesi hâlâ eski bir yün battaniyeye sarınmış, ateşin önünde oturuyordu.

"Hey," diye karşılık verdi Raegan. Mozaik döşemede adımlarını yavaşlattı, kalbi göğsünde kalın ve ağır bir şekilde atmaya başladı. Maelona'ya Cormac'tan bahsetmenin vakti gelmişti, hatta geçmişti bile. "Seninle oturmamanın bir sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi Maelona, şimdi omzunun üzerinden bakıyordu, gözleri kan çanağı ve yorgun.

Raegan derin bir nefes aldı ve teyzesinin yanındaki serin zemine çöktü. Uzun bir süre -inanılmaz derecede uzun bir süre- sadece büyük şömineye baktı. Baykuş şeklinde stilize edilmiş yüksek mermer, ölümlülerin Art Nouveau tasarımlarını basmakalıp gösteriyordu. Ocak aynı zamanda Blodeuwedd'e duyduğu acıyı da hissettiriyordu. Oberon'la olan aşkı gibi, baykuş-kadınla olan dostlukları da zamanın ötesine geçmiş, tüm ayrılık ve umutsuzluk girişimlerini reddetmişti. Raegan omuzlarındaki pençeleri hissetmeyi, Blodeuwedd'in altın sonbahar güneşine doğru havalanışını izlemeyi özlüyordu. İnsanlarıyla paylaşacağı, meyve bahçesinden taze meyvelerle dolu sofralar için. Yutkundu ve gözyaşlarını geri kırttı. Seelie Sarayı -en azından onunken sahip olduğu şey- gitmişti. Sevdiği çoğu şey gibi.

"Babam neden Unseelie yeminini biliyordu?" Raegan sordu, sözleri ateşin çıtırtısından daha yüksek değildi, her şey toprak ve salkım sarmaşıkların eğimli tavanları tarafından boğulmuştu. "Bunu bana o öğretti. Neden?"

Maelona iç çekerek başını ellerinin arasına aldı. Raegan'ın üzerine garip bir his çöktü - cevabı umursamıyor bile olabilirdi. Bunun bir önemi bile olmayabilirdi. Bunun yorgunluktan mı yoksa kendini içine attığı her şeyin büyüklüğünden mi ya da belki de her ikisinin bir kombinasyonundan mı kaynaklandığını merak etti. Bunun da bir önemi olmadığını düşündü.

"Biz gençken, Alanna ve Reilly'den bile gençken," diye başladı Maelona, kelimeler boğuk ve dikenliydi, tıpkı

Karanlık ve derin bir ormana dönüşmeden önce bir çayırın kenarında, "Baban ve ben Kuzey Galler'de bazı ölümlü cadıların küçük bir baskınına idare ettik. Kendimizi biraz kanıtlamak için iyi bir operasyondur ama gerçek bir risk yoktu."

Maelona kıpırdandı, ateş ışığı onun Cormac'ın kız kardeşi olduğunu acı bir şekilde belli ediyordu. "Baş edebileceğimizden biraz daha fazlasına sahip olduk. Cadılara haber verilmiş olmalı, çünkü ele geçirdiğimizde kulübede kimse yoktu. Biz orayı incelerken bir iz bulmaları için ekibimizin bir kısmını gönderdik. Gizli bir bölme ya da gizli bir kapı bulmamız anormal olmazdı. Koruyucular'ın dikkatini çekecek kadar gücü olan çoğu cadı bu tür kaçınılmazlıklara karşı hazırlıklıdır."

Maelona bir elini saçlarında gezdirirken sesi kurudu, bir düğüme çarptı ve bir lanetle parmaklarını çekti. Raegan, teyzesinin saçlarından birkaç telin havada süzülüşünü izlerken bedeninde kalmak için savaştı, ateş ışığında gümüş rengi parlıyordu.

"Cormac eldivensiz bir kehanet nesnesine dokundu," diye devam etti, hâlâ ocağa bakıyordu. "Bir baskının içeriğini incelerken her zaman demir astarlı eldivenler giyeriz. Bana neden giymediğini sormayın. Protokol böyle. Bilmiyorum. Öyle olduğunu sandığını ama sonra bir ses duyduğunu ve arka odaya gittiğini söyledi. Burası karışık koridorlar ve dar dönüşlerle doluydu. Sanırım 'kulübe' doğru kelime değil, ama bilirsiniz, sazdan çatı, dışarıda çamurlu otlaklar, kağıt inceliğinde duvarlar. Her neyse. Aktif eski büyüsü olan bir scrying camıydı, bir baskında bile nadiren rastlanır. Bana boktan bir cam kase gibi göründü, bu yüzden itiraf etmeliyim ki altındaki büyü kitabını görmek için de onu almış olabilirim."

Raegan'ın kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Tırnak etlerini kopardı, kan çekiyordu. Maelona'nın sözlerini kesecek bir şey söylemeye cesaret edemedi; teyzesinin ne kadar kolay susabildiğini çok iyi biliyordu. Ama Maelona'nın Raegan'ı koruduğunu düşündüğü zaman da öyle olduğunu sanıyordu. Teyzesi az önce onun bir sürü insanı yiyen dev bir nehir canavarını çağırmasını izlemişti. Belki de Maelona artık bu konuda o kadar endişelenmiyordu. Her iki durumda da, en azından şimdilik, Raegan'ın babasının gözlerinin önünde ölmesini izlemesinden bahsetmiyorlardı.

"Birinin meşalesinin ışığı cama vurdu ve Cormac bir imgelem gördü," diye devam etti Maelona uzun bir aradan sonra, kelimeleri ağzında ekşi bir tat bırakıyormuş gibi söyleyerek. "Baban her zaman hassas biriydi. Ya Koruyucuların büyülerıyla boğuşurdu ya da eğitim sırasında neredeyse kazayla birini öldürürdü. İkisinin arası yoktu. Ama eski Feyrish büyüsü? Bir yeteneği vardı.

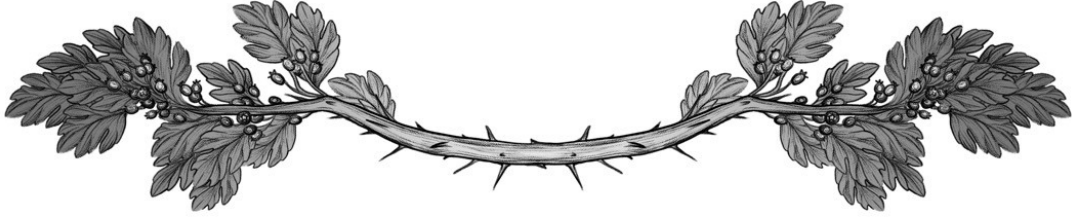
Sanırım. Ayrılmadan hemen önce, ona bir baskından bir kutu nesne getirebilirdik ve o sadece bakarak hala aktif Fey büyüsü olduğunu söyleyebilirdi. Bir keresinde sadece büyü'nün nereye gittiğini *hissettiğine* dayanarak Brecon Beacons boyunca bir kelpie'yi takip etmişti."

Raegan dudağını çiğnedi. "Bunların hepsi çok ilginç. Ama, uh, imgelem?"

"Özür dilerim," diye homurdandı Maelona. "Kıvırcık kıvılcık saçlı, siyah deri ceketli bir kadının bir kapıdan içeri daldığını ve koyu çiçekli duvar kâğıdı olan bu gölgeli odada durduğunu gördü. Odanın diğer ucunda, tahtta oturan uzun boylu, siyah saçlı bir Fey gördü. Kadının tehlikede olduğunu biliyordu. Ayrıca kadının henüz hamile bile kalmadığı kızı olduğunu ve köşedeki tahtta oturan Fey'in Unseelie kralı olduğunu da biliyordu - baban bile *nasıl* bildiğini anlamamıştı. Ve doğru kelimelere ihtiyacı olacağını biliyordu. Doğacak çocuğunun hayatından çok daha fazlasının buna bağlı olduğunu biliyordu. Bardağı yere bırakıp bana doğru sendeleyerek döndükten hemen sonra, tüm dünyanın buna bağlı olduğunu söyledi."

Maelona durakladı, atmosfer toprağın altında, peri tepesinin derinliklerinde sıkı ve kalın bir şekilde kıvrılıyordu. "Eğer kadın doğru kelimeleri söylerse, gizli, görünmeyen bir ipliğin çözülebileceğini ve bunun her şeyi değiştireceğini söyledi."

Bölüm Kırk İki

A biz ve mide bulantısı, sonra Kader'in bakışlarının hissi -ağır, güvercin
Akanatlı, hain olarak hızlı-gümüş-çiçekli içinde
Raegan'ın Vücudunu. Ürperdi,
sabahlığını daha sıkı çekti ve Alanna ile Reilly'nin bıraktığı katlanmış yün
battaniyelerden birini yanına atmayı ciddi ciddi düşündü.
Kabustan saklanan bir çocuk gibi başının üzerinden şömineye doğru uzandı.

Dudakları uyuşmuş gibi hissederken, "Bu delilik," demeyi başardı. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bu kesinlikle delilik."

"Peki," dedi Maelona, dizlerini çenesine doğru çekerek Raegan'a baktı, "haklı mıydı?"

Yutkundu. "Evet," diye nefes aldı Raegan, teyzesinin bakışlarını tutarak. "Evet, öyleydi. Lanet olası duvar kağıdına kadar."

"Ve şimdi buradayız," diye yanıtladı Maelona sertçe. "Koruyucular'ın en iyilerinin bile açamadığı unutulmuş bir peri kalesinde. Unseelie kralıyla birlikte. Dünyanın sonunu getirebilecek bir silahı almak için Avalon'a açılan kapıyı bulmaya çalışıyoruz. Ama iyi anlamda, çünkü şu anki haliyle dünyanın canı cehenneme."

Raegan'ın başını arkaya atıp gülmesine neden olan şey kesinlikle yorgunluktu ve muhtemelen Maelona'nın göğsünden kahkahaların fışkırması için de aynı sebep gösterilebilirdi. Yaşayan son iki Overhill, yünlü ve antika kumaşlara sarılmış bir kıkırdama birikintisine dönüştü. Raegan nefesini tuttuğunda, Maelona'nın gözlerindeki yaşları sildiğini görmek için başını kaldırdı.

"Oberon'la tanıştığını söylemiştin," diye sordu Raegan, neşesi bir yaz nehri yatağı gibi kurumuş, tüm düşünceler yeniden kafatasının içinde dönmeye başlamıştı.

"Oh," dedi Maelona elini sallayarak. "Prag. 70'ler. Her şey vardı. I . . . Hâlâ gördüğüm kâbuslara rağmen, hep Bilmiyorum. Soruşturma için gönderildim ve ben yokken biri benim ve Cormac'ın dairesini yağmaladı. Gittiğim süre boyunca yerleşkede takip edildi. O zamanlar politikanın nasıl olduğunu anlatıp sizi sıkmayacağım. . . benim için Kral'la korkunç bir karşılaşma yaşamaktan daha kötü kaderler de vardı."

Ateş gürültüyle çıtırdadı, bir kütük beşikten aşağı düştü ve her iki kadının da tüylerini diken diken etti. Utangaç bakışlar atıp gülüştüler, geniş oda sesi yuttu.

"Bence," dedi Maelona boğazını temizledikten sonra, "belki de bana gerçekten yardım etti. Peşimden giderek beni ve Cormac'ı daha az şüpheli gösterdi. Yani bana zarar vermedi. Sadece beni bir günlüğüne gölgeli bir yarı-âlemde hapsetti. Eğer ikimiz de yaşarsak, bunu ona soralım."

Raegan başını sallayarak onayladı, Cormac'la ilgili sözler hâlâ boğazında düğümleniyordu.

"Kraldan bahsetmişken ..." Maelona kaşları şüpheyile kazınmış bir halde Raegan'a bakarak söze başladı.

Raegan'ın midesini başka bir nedenden dolayı endişe kapladı. "Biliyorum," diye yanıtladı uzun bir iç çekerek. "Ölçülemeyecek kadar güçlü bir peri kralı tarafından kandırılıyor muyum? Bin yıldır insanlığın sonunun gelmesine yardım ve yataklık mı ediyorum?"

"Şey," diye homurdandı Maelona, gözlerini başka yöne çevirerek, "Oradan başlamayacaktım. Ama . . . Evet."

"Teknik olarak bunu göz ardı edemem," dedi Raegan omuz silkerek, çenesini dizlerine dayayıp ocakta dans eden alevlere bakarak. "Ama hayır Maelona. Anladığım kadarıyla bana yeğenin, küçük kardeşinden geriye kalan son şey olarak bakıyorsun. Ve ben bunlarım, elbette. Ama aynı zamanda çok daha fazlasıyım. Senin kavrayabileceğinden çok daha fazlasıyım."

"Zaman Bekçisi neden senin bir Koruyucu soyuna reenkarne olmana izin versin ki?" Maelona boğuk bir sesle sordu, hâlâ Raegan'a bakmıyordu. "Olduğun her şeyi düşününce mi?"

"Böylece yutulmak üzere besili bir dana gibi yetiştirilebilecektim," diye cevap verdi karanlık, yakıcı bir sırıtişla. "Uzun hikâye. Kader tam bir amcık. O ve Zaman Bekçisi, sürekli yüzlerce farklı oyun hazırlıyorlar. Ama hamlelerini yapmak için son saniyeye kadar beklerler. Bıçağı döndürmek için."

Maelona sonunda gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Tabii. Güzel. Ama bak, seni zorlayıcı büyü çalışmaları için kontrol edebilir miyim? Aslında bu konuda gerçekten iyiyimdir, birinin İpliklerini inceler ve nerede yeniden örüldüklerini veya değiştirildiklerini görürüm."

Raegan'ın içinde öfke, keskin dişli şeylerle dolu bir gelgit gibi yükseldi, bir fırtına dalgasının tüm öfkesi. Bu *ne cüret?* Bir asır bile yaşamamış bu ölümlü yaratık, bin yıl boyunca uzanan konuları parçalara ayırabileceğini düşünüyor, Kral'ın aşkının doğru mu yanlış mı olduğuna dair bir gerçeği ortaya koyabileceğine inanıyor muydu?

Raegan dik oturdu, boğazının arkasında zehir toplanıyordu. Maelona'ya zehirli sözler söylemek için ağzını açtı ama sonra dudaklarını birbirine bastırarak kapattı. Evet, bu aşağılayıcı, küçümseyici ve tamamen saçmaydı. Yine de Maelona'nın kendini çok daha iyi hissetmesini sağlayacaktı, değil mi? Teyzesinin bakıp da Cormac'ı görmemesi, kurtların önüne atılmış genç yeğenini görmemesi için pek bir yol yoktu. Maelona'nın Raegan'a bakıp da Tepenin Kraliçesi'ni ya da Suyun Cadısı'nı görmemesi mümkün değildi. O sadece Cormac'ı gördü. En azından kesin olarak ölmüş olduğunu bilmiyordu.

"Elbette," dedi Raegan omuz silkerek ve bağdaş kurarak oturdu.

"Gerçekten mi?" Maelona şaşırılmış bir ifadeyle ellerini battaniyenin altından çıkararak sordu. "Pekâlâ. Sadece benimle kavga etme. Görünüşe göre dövüşürsen canın yanıyor."

"Koruyucular'ın büyüünün acımasızlığını hissettim," dedi Raegan, kelimeler ağzından yapmacık ve eski çıkıyordu. "Aslında pek çok kez. Isırığına aşına olduğumdan emin olabilirsiniz."

Maelona ateş ışığının cılız parıltısında, sanki önünde oturan kadın hakkında nihayet bir şeyler anlamış gibi onu inceledi. Nefes verdi ve ellerini kaldırdı; parmakları titriyordu, cılız ve kemikten başka bir şey değildi. Ve sonra durakladı.

"Devam et," dedi Raegan bir kez daha, omuzlarını gevşeterek. Maelona'nın yüz ifadesini görmek istemediği için gözlerini kapattı; nedenini tam olarak bilmiyordu. Uzun bir süre boyunca sadece sağ tarafındaki ocağın sıcaklığı ve osmanthus ile petrichor'un kokusu vardı. Ve sonra işte oradaydı; Maelona aslında oldukça becerikliydi, özellikle de bir ölümlü için. Teyzesinin büyüü dişleri boyunca süzülürken, narin olmaktan uzak olsa da ustaydı. Bu his hâlâ rahatsız ediciydi - göğsü, birinin soğuk ve steril elleriyle karıştırdığı bir dosya dolabıydı.

"Tamam," dedi Maelona bir süre sonra. Raegan göz kapaklarını açtığında teyzesi yığılmış, battaniyeyi omuzlarına çekmişti. "İplik örüntün çok yoğun. Kesinlikle ölümlü değilsin, gerçekten değilsin. Ama görebildiğim kadarıyla zorlayıcı bir büyü yok. Sadece ..."

"Ne?" Raegan göğsünde belli belirsiz bir panikle sordu.

Maelona oflayarak elini saçlarında gezdirdi ve koyu renk bukleleri daha da dağınık bir halde bıraktı. "Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum," dedi teyzesi, nihayet bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırarak. "Tanrı Yolu denen bir şey. İnsanların ipliklerinde, büyük bir varlığın -bu durumda muhtemelen Kader'in- özünün dokusuna müdahale ettiğini gösteren özel bir düğüm türü. Onlar hakkında sadece bir şeyler okudum. Sen . . . senin gerçekten Tanrı Yolların *var*."

"Tanrıyolları," diye tekrarladı Raegan, ağzı kurumuştı, zihninde önceki yaşamlarından gelen bilgiler uçuşuyordu ama hiçbirini aklına takılmamıştı.

"Yani, anlamadığımız başka bir şey de olabilir," dedi omuz silkerek ve kesinlikle bitkin görünüyordu. "Kral'a sorun. Belki de sadece bir Fey saçmalığıdır. Ama evet. Godpath'ler. Sende onlardan çok var, Raegan."

Gözlerini Maelona'dan kaçırdı ve dudağının içini çiğnemeye başladı. Her zaman bilmiyor muydu? Mühür bozulmamışken bile, babasının geride bıraktığı kitaplar dışında en ufak bir kanıta sahip olmadan önce bile. Annesi her halükarda onları yakmıştı -muhtemelen Cormac'ın koruyucu büyüünün zorlamasıyla, ama kesinlikle gerçek duygularının da yardımıyla- ve Raegan'a sadece çılgın, umutsuz bir umut bırakmıştı. Kaderinde görünmeyen yollar olduğuna dair bir tür köklü kesinlik.

Başından beri oradaydı, iliklerinin derinliklerinde düğümlemişti. Tanrı yolları. İlahi olanın, evreni döndüren daha büyük şeylerin dokunuşu. Raegan bundan hem nefret ediyor hem de seviyordu. Yine de bunları Maelona'ya nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden sadece ateşe baktı ve tırnak etlerini karıştırdı. Babasının trendeki anısı zihninin ön tarafına doğru ilerliyor, eğer onu serbest bırakmazsa kendisini yiyip bitirmekle tehdit ediyordu.

"Zaman Bekçisi'nin diyarına gittim," diye ağzından kaçırdı Raegan, gözyaşları kelimelerini boğmaya başlamıştı bile. "Sana söylemediğim pek çok şey vardı. Sana söyleyemeyeceğimi düşündüm. Sanırım söylemesem daha iyiydi. Her neyse, onu buldum."

Yanı başındaki Maelona doğruldu, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Cormac?" diye sordu, ateş ışığında bir hayalet gibi.

Raegan başını salladı, kelimeleri arıyordu. "Zaman Bekçisi ... Babam beni çıkarmak için bir anlaşma yaptı. Bunun Gates'le bir ilgisi yoktu. O beni kovalamıyordu.

Sihir. Belki seni güvende tutmak için ya da bizi güvende tutmak için söylemiştir. Bilmiyorum. Belki de buna inanmak daha kolaydı. Beni Protectorate'de istemedi. Ve sanırım . . . Gördüğü imgelemden hiç haberim olmadı. Ama belli ki bu da işin bir parçası. O yüzden bir anlaşma yaptı. Beni ve annemi güvende tuttu. On iki yıl ve bir gün sonra bir büyü yapmak zorundaydı. Yaptı ve tüm bu lanet şeyi harekete geçirdi çünkü kandırılmıştı."

Maelona hiçbir şey söylemedi ama gözlerinin Raegan'ınkileri tutuşu ateşli ve aççaydı. Birden fazla kez Cormac'ın öldüğünü kabul ettiğini söylemişti ama Raegan ona bakarken, pratik, metanetli Maelona'nın bile bir parça umut taşıdığı çok açıktı.

Ve Raegan onu ezmek üzereydi. "Bak, ben bin yaşındayım ve bunların çoğu bana da mantıklı gelmiyor çünkü ben kavrayışın ötesinde ilkel bir varlık değilim." Sözcükleri bulmak, doğru açıklama yolunu bulmak için mücadele etti.

"Söyle bana Raegan," diye homurdandı Maelona, ona doğru eğilmiş, okunu yerleştirmişti.

"O öldü," diye cevap verdi. "Zaman Bekçisi beni istediği yere getirmek için, Kral'ın sorun olmayacağından emin olmak için babamı kancaya takılmış bir solucan gibi kullandı. Sonra da onu öldürdü. Aynen böyle. Ben izlerken onu toza dönüştürdü."

Sessizlik, ahşap panelli büyük odaya bir yük treni gibi ağır bir şekilde girdi. Raegan'ın nefesi kısaldı, göğsü daraldı, Maelona'nın kendisinden nefret etmemesine ne kadar çok ihtiyacı olduğunu öğrenmek onu dehşete düşürdü.

"Ama sen kaçtın?" diye sordu teyzesi, yüz ifadesinde en ufak bir duygu kıvrıntısı yoktu.

"Zar zor," diye yanıtladı Raegan. "Babam pazarlık sırasında yakalandı. Onun derisi . . . bir tren koltuğuna dikilmişti. Zaten çok şey kaybetmişti. Ama cebimde Blodeuwedd'den aldığım çayır çiçeği vardı ve tozu Zaman Bekçisi'nin gözlerine üfledim, sonra da kaçtım. Çünkü babam kaçmamı söyledi. Çünkü anlamalısın ki Maelona, o noktada tek intikam Zaman Bekçisi'nin inşa ettiği her şeyi yok edecek kadar uzun yaşamaktı."

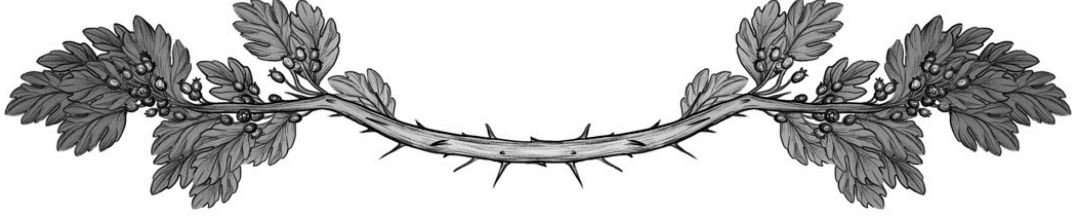
Teyzesi onu izliyordu, o tanıdık gözler karanlıkta parlıyordu. Raegan'ın yüreği ağzına geldi ve söyleyecek on farklı şey düşündü, darbeyi yumuşatmak ya da kendini daha iyi göstermek için ya da belki de teyzesine onu terk etmemesi için yalvarmak için, çünkü herkes her zaman terk ederdi. Çünkü Raegan'ı sevmek çok zordu.

Ama Raegan'ın kafasındaki tüm düşüncelere rağmen, Maelona'nın yaptığı tek şey vücudunu öne doğru eğmek ve kollarını Raegan'a sarmak oldu. Biri ağlamaya başladı ve diğerleri de onu kendi hıçkırıklarıyla takip etti. Raegan başını teyzesinin omzuna gömdü ve ağladı. Boğazı ağrıyana, zorlukla nefes alana kadar ağladı ve Maelona bir çocuk gibi hıçkırdı, vücudunu Raegan'inkine kıvırdı, gözyaşları karo zemine damladı.

Güzel. Çünkü Zaman Bekçisi'ne bir sel sözü vermişti, değil mi?

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Üç

I Peri kalesinin içinde gündüz, geceden ayırt edilemezdi. Salkım söğütler aynı ürkütücü, soluk, mavi-lavanta rengi ışığı yayıyor, toprak tavanlar ve siyaha yakın ahşap kaplamalar değişen güneş ışıklarıyla değişmiyordu.

Sabah güneşi.

"Okyanusu gördün, değil mi? Ya da bir su kütlesi?" Maelona öfke dolu sesiyle Raegan'ı düşüncelerinden çekip çıkararak sordu. "Peki porsuk ağaçları nasıl olabilir?"

Dudağını çiğnedi ve büyük odanın devasa masasına yayılmış eşyalara yeniden odaklandı - süslü oyma ayaklar üzerine oturtulmuş koyu renkli ahşaptan kalın bir levha. Masanın ucu kalenin gıda maddeleriyle kaplıydı; kurutulmuş mantarlar ve tuzlanmış sığır eti, tozlu sebze turşusu kavanozları, un dolu çuvallar, reçel çömllekleri. Üç ölümlüye yaklaşık bir hafta yetecek kadar, belki de ölçülü davranırlarsa daha fazla. Raegan yıllar önce baykuş kadın, tıpkı ev işlerinde olduğu gibi gücünü nehirden alan ebedi bir yiyecek saklama büyüü önerdiğinde Blodeuwedd'i dinlediği için tanrılara şükretti.

Masanın geri kalan yüzeyini Koruyucular'ın dosyasının sayfaları, yerleri kuru fasulyelerle işaretlenmiş bir harita ve Reilly'nin depoda bulduğu narin parşömene yazılmış Raegan'ın notları kaplıyordu. Bir rulo parşömenin içine sıkıştırılmış olan kalemin ucu ince kâğıdı birçok yerinden ısırmişti.

Alanna ellerini iki yana açarak, "*Avalon*'a açılan bir kapıdan bahsediyoruz, Maelona," diye homurdandı. "Fazla gerçekçi düşünüyor olabilirsin."

Reilly başını kaşıyarak, "Keşke tüm siteleri kontrol edebilseydik," diye önerdi. Saçları asi yönlerle savrulmuş, uyku buklelerini kıvrık bir hale haline getirmişti.

"Bu çok riskli," diye tersledi Maelona, birkaç parmağıyla şakağına masaj yaparak. "Kendilerini Koruyucu güçlerle daha fazla savaşa açmış olacaklar. Zaman Bekçisi'nin Arada'yı terk edip gelip kendisine bakmaya karar vermesinden önce kaç tane daha savaşa girecekler?"

"Yapmayacak," dedi Raegan, sesindeki eminliğe şaşırarak. "Kaderin tüm korkunç gücüne rağmen bizi kukla gibi oynatmamasının nedeni de bu. Tam olarak değil. O ve Kronos, onlar evrenin fonksiyonları. O benim hayatımı mahvedebilir, Kronos tüm ordularını bu peri tepesine yağdırabilir ama ikisi de kendi elleriyle doğrudan müdahale edemez."

"Bu diyarda da çok savunmasız," diye ekledi Oberon, ağırlığını bir avucuna vererek masaya yaslanırken. "Bunu tamamen göz ardı edemem, ama çok da olası değil."

Maelona ellerini havaya kaldırdı. "Bir yıl önce, lanet olası bir peri kalesinde diğer iki hain ve lanet olası Unseelie kralıyla birlikte olacağımı düşünebilirdim. Ama işte buradayım."

"Neden bu kadar şirretsin?" Raegan kendini durduramadan teyzesine çıkıştı. "Genelde sevimlidir ama şu anda beni sinirlendiriyorsun."

"Oh, özür dilerim, majesteleri," diye cevap verdi Maelona, omuzlarına örttüğü battaniye bir pelerin gibi dalgalanırken alaycı bir şekilde eğilerek. "Tüm o çılgın büyülerinize, endişe verici derecede duyarlı görünen peri kalenize ve inanılmaz derecede güçlü peri kralı erkek arkadaşınıza rağmen, sigara ve *lanet olası kahve* olmadığı gerçeği değişmiyor."

Raegan Maelona'nın sözlerini özümseyerek gözlerini kırptırdı. Çevresel görüşünde Alanna ve Reilly'nin birbirlerine eğlenerek baktıklarını gördü. "O benim *erkek arkadaşım* değil," diye karar verdi ve kelimeleri tükürdü. Öfkeyle Kral'ın kahkahasının zengin sesini duydu, ardından Reilly'nin kıkırdamaları ve Alanna'nın boğuk bir kekelemesi geldi.

"Eğlendirebildiğime sevindim," diye homurdandı Raegan masanın etrafında dönerken, yüzüne yayılan utanç kızarıklığını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. İnatla Kral'ın bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti. O onun erkek arkadaşı değildi. Ama teknik olarak kocası da değildi, yine de bu düşünce midesinde kelekler uçuşmasına neden oldu.

Üstelik pek de gülme modunda değildi. O ve Oberon bir gece önceki galadan sonra hayatta kalabilmek için kendilerini epeyce yormuşlardı. Bilincini kaybetmeden herkesin yaralarını zar zor iyileştirebilmişti. Kral'ın durumu da pek iyi değildi; hareketlerinin ağır ve sert olduğunu, her zamanki zarafetinden yoksun olduğunu görebiliyordu. Ama dinlenme lüksleri yoktu. Muhafızlar peri kalesine giremeyebilirdi ama misilleme yapacaklardı; muhtemelen Philadelphia sarayında bulabildikleri savunmasız yerlere saldıracaklardı. Raegan bu düşünceyle irkildi.

Gözlerini listenin üzerinde gezdirerek dosyaya baktı. Hayal kırıklığı dişlerini gösterdi ve ellerini yumruk yaptı, avuçlarına batan tırnaklarının keskin acısının tadını çıkardı. Belki de başka seçenekleri yoktu - belki de kalan beş yere gitmek tek seçenekleriydi. Raegan dosyayı odanın diğer ucuna fırlatma dürtüsüne direndi.

Bunun yerine, her sayfayı tekrar gözden geçirmek için kendini zorladı. Maelona masanın başından dramatik bir şekilde iç çekti. Raegan yemi yutmadı; ayrıca bu sabah teyzesi onu yüzüncü kez aynı şeyi yaparken izlemişti. Herkesin bakışlarının ağırlığını üzerinde hisseden Raegan hızını artırmaya çalıştı, sadece kendisinin ve Kral'ın daha önce fark etmemiş olabileceği şeyleri tarıyordu; kenarda notlar, semboller, gizli bir büyü. Bozulmuş yeminleri ve büyüleri olmadığı için üç ölümlünün yardım etmek için yapabilecekleri çok az şey vardı.

"Bekle," dedi Maelona, neredeyse bağırarak, kısık sesi heyecanla parlayarak. "Alanna, bıçağın var mı?"

"Elbette," diye cevap verdi genç Protectorate ajanı, kemerinden küçük bir hançer çıkarıp masaya uzatırken kara kaşları çatılmıştı. Raegan başını kaldırıp teyzesine baktı, aniden gelen anlayış şimşegi tüm vücudunu elektrikleştirmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve hançeri kaptı. Raegan'ın kanı Yeraltı Çatı'sındaki saat nöbetçisini geçmesine izin vermişti, bu yüzden en azından dosyanın kendisinde işe yarama ihtimali vardı. Ama daha bir şey yapamadan, bir çift iri ve güçlü el onunkilerin etrafına dolandı.

"Size yardım etmeme izin verir misiniz?" diye sordu Oberon, yaklaştıkça odun dumanı duyularının üzerine yayılıyordu. "Sabahtan beri ellerin titriyor."

Raegan dönüp ona baktı, inanılmaz güzellikteki yüzünün vahşi açılırları söğüt-o-wisps tarafından mavi-siyahla kazanmıştı. "İyi fikir,"

dedi, bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydu.

Oberon başını salladı ve Alanna'nın hançerinin keskinliğini kendi parmak uçlarından biriyle test etti. Tatmin olmuş bir halde masanın üzerine eğildi ve gözleri Alanna'ninkilerle buluştu. Raegan başıyla onayladı ve geleceğin ağır yükü omuzlarına çökmüşken, Kral onun etinde küçük bir yara açtı. Raegan derin bir nefes alarak elini ters çevirdi ve dosyanın üzerindeki kesik parmağı sıktı. Tek bir cam boncuk - şarap rengi, koyu kırmızı mücevherli - dosyaya doğru yuvarlandı.

Zaman durmuştu ve Raegan kan damlasının yolculuğunu bin yıl boyunca izlemiş olabilirdi, dünyada bir şey genişliyor, unutulmuş bir kapı açılıyordu. Kağıt onun kanını içti, leke bir kalp atışında kayboldu. Sonra sayfalar kendiliğinden dönerek folyonun arkasına doğru ilerledi. Bir zamanlar sadece düz deri olan yerde şimdi ince, düz bir cep vardı.

Raegan'ın kalbi durdu. Nefesini tutarak elini umutsuzca cebin içine soktu. Ağır, kalın bir parşömen parçası parmak uçlarıyla buluştu ve Reilly'nin soluk soluğa kalmasına neden olacak şekilde onu çekip çıkardı.

Raegan titreyen elleriyle kâğıdı açtı ve masanın üzerine düz bir şekilde bıraktı. Bir an için görüşü bulandı ve garip, döngüsel sembollerden başka bir şey olmadığından emin oldu. Birkaç üzücü saniyenin ardından, yedi olası yere yerleştirilmiş gözetleme büyülerinin sihirli geçiş anahtarlarına baktığını anladı. Nefes aldı. Yararlı olabilirdi ama aradığı türden bir vahiy değildi. Nefes veren Raegan, umudun ötesinde bir umutla kâğıdı ters çevirdi. Ve orada, soluk, eski moda bir hatla yazılmış bir yazı gördü:

AVALON'UN KAPISININ YERİNİ BİLENLER

Hem yaşayan hem de ölmüş, çağdaş ve tarihi, bildiğimiz kadarıyla:

- Danu, Adil Halkın Annesi *{ulaşabileceğimizin ötesinde}*
- Nyx, Gece Tanrıçası *{Kronos tarafından öldürüldü}*
- Rhyfelwr, Kelpilerin lideri *{Bedwyr tarafından öldürüldü}*
- Ormandaki Cadı, ölümlü büyücü *{doğal nedenlerle ölmüş}*
- John Dee, ölümlü büyücü *{Unseelie kralı tarafından öldürüldü}*

Raegan'ın dizlerinin bağı çözülüyor, zihni bulanıklaşırken elleri titriyordu. "İmgelemimizde, Morrigan bir zamanlar bana açık olan tüm kapıların açık kalacağını söyledi," diye kekeledi, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Lanet olsun. Ormandaki Cadı da Mührüm kaldırıldığında bana bunu söylemişti." Maelona'ya bakmak için döndü, gözleri vahşiydi. "Koruyucular benim Ormandaki Cadı olduğumu *biliyor* mu?"

Teyzesi ona baktı, ağzı açık kaldı, yeğenini süzerken bakışları daraldı. "Hayır," diye fısıldadı Maelona kısık sesle. "*İçindeki* Cadı, hayatın boyunca neredeyse tamamen Koruyuculardan kaçtı. Ne kadar tehlikeli olduğunu ancak ölümünden sonra anladık. Amerika'daki tüm brifingler sırasında sadece Nyneve, daha az asi olan birkaç kişi ve Seelie kraliçesi senin kimliğin olarak atfedildi."

"Onun kanı neden işe yarasın ki?" Oberon sesinin tonunu yumuşatarak sordu ama Raegan onun gözlerinde parıldayan umudu görebiliyordu. "Yaşayan tüm Overhill'ler artık hain. Bir iltica ya da ihanet durumunda Koruyuculuk ayarlanamaz mı?"

Maelona bakışlarını Kral'inkilerle buluşturmak için kaldırarak, "Elbette bulabilirler," dedi. "Ama ilk etapta hiç göreve alınmadı, bu yüzden çalışmalar onu kişisel olarak tanımlayamaz. Undercroft'taki eski koğuşlar, bu dosyada tek görecekleri en eski Koruyucu ailelerden biri. Demek istediğim, Overhills onların *yaratılmasına* katkıda bulundu." Maelona durakladı, odaya baktı, gözlerinin arasındaki çentik derinleşti. "Kurucu bir soyu dışarıda bırakmak zordur. İnanın bana, Cormac firar ettiğinde herkes aylarca bunu konuştu. Demek istediğim, mevcut modern bir büyüde bir kişiyi istenmeyen kişi ilan etmek yeterince kolay, özellikle de yeminli ve biliniyorsa. Ama eski işleyiş? Çok fazla katman var. Her şeyi bozmadan bunu yapmak çok daha zor. Ve hangi dünyada birinin on beş kat modern, güncellenmiş koruyucu koğuşu geçebileceğini öngörebiliriz?"

Sessizlik kanatlarını peri kalesinin büyük odasında gezdiriyordu. Raegan gözlerini sıkıca kapadı, düşünmeye, *hatırlamaya* çalıştı.

"John Dee'yi mi öldürdün? Hani şu en büyük İngiliz sihirbazını mı?" Reilly küçük bir gıcırtyla sordu ve Raegan'ın konsantrasyonunu bozdu. Gözlerini açtı ve parşömenden başını kaldırıp Unseelie kralını düşünürken buldu onları. Oberon'un ağzının kıvrımlarını yavaş ve tehlikeli bir gülümseme süslüyordu.

"Tamam," dedi Raegan çılgınca, düşüncelerini düz bir çizgide yürütmeye çalışarak. "Yani sadece hatırlamam gerekiyor. İçimde bir yerde."

Kız ona doğru bakarken Kral'ın yüzüne endişe ifadesi yerleşti. "Bunu Baba Yaga ile konuştuk. Anılarınızın kendiliğinden ortaya çıkmasına izin vermek en iyisi. Büyü yoluyla herhangi bir şeyi zorlamaya çalışmak son derece tehlikelidir."

"Yaptığımız diğer pisliklerden daha mı tehlikeli?" diye tersledi, durumdan duyduğu hayal kırıklığı -ona karşı değil- sabrını tüketiyordu. Kral derin bir nefes aldı ve kız onun ona kadar saydığını hissetti.

"Bu gerçekten aptalca bir fikir," dedi Reilly, duvara dayalı ağır sandalyelerden birine çekildikten sonra üzerlerine örttükleri battaniyeyle oynarken.

Kimse konuşmayınca Raegan, "Can kulağıyla dinliyorum," dedi. "Bu noktada, aptalca bir fikir yok."

Maelona kollarını kavuşturarak, "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldandı.

Oberon bakışlarını Raegan'a doğru çevirerek, "Reilly, lütfen," demeyi başardı. "Senin fikrin neydi?"

Reilly dudaklarını çiğneyerek ihtiyatlı bir şekilde odaya baktı. "Tamam," diye başladılar, biraz mahcup görünüyorlardı. "Yani, çocukken sivil şeylere takıntılı olan birkaçımız vardı. Bilinen nedenlerden ötürü, tüm bu ruhani saçmalıkları özellikle eğlenceli bulurduk. Bir gece, önemli bir yemek ya da her neyse vardı ve birkaçımız YouTube'da takılıyorduk."

"Ah dostum," dedi Alanna, gözle görülür bir şekilde parlayarak, birdenbire o kadar genç görünmeye başlamıştı ki Raegan'ın yüreği sızladı. "Ne günlerdi ama. Konsey internetin ne kadar yaygın olduğunu fark edip onu da elimizden almadan önce."

"Evet!" Reilly, Alanna'nın eline uzanarak, "Evet," dedi. Kısa, illi parmaklarını avucunun içine sıkıştırdı ve gülümsedi. Raegan'ın acısı daha da şiddetlendi. Blodeuwedd'i tekrar bulduktan sadece birkaç saat sonra ayrı düşmek korkunç bir şeydi. "Tamam, geçmiş yaşam regresyonu videosunu denediğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Alanna'nın neşesi kaçtı, gözleri Raegan'a doğru kaydı. "Doğru, ama aslında işe yaramadı Reilly."

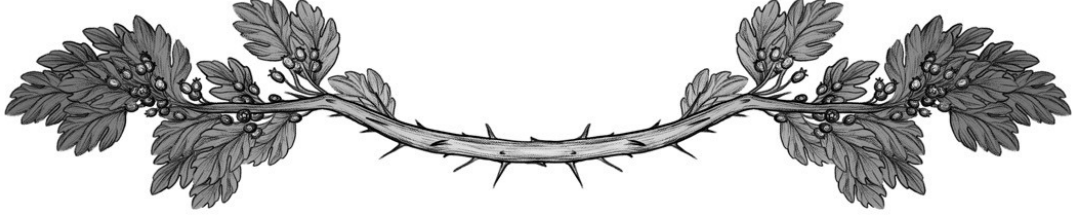
"Belki de sadece geçmiş yaşamlarımız olmadığı içindir," diye cevap verdi Alanna'ya yerden bakarak. "Sanırım videoyu yeterince hatırlıyorum. Bu

Denemeye değer. Büyü işi değil, bu yüzden daha güvenli olabilir."

"Kral elini Raegan'ın sırtında açarak, Bu tam olarak neyi gerektiriyor?" diye sordu.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dört

Raegan suyun derinliklerine doğru kaydı ve bornozun kemerinden yaptığı geçici göz bağını ayarladı. Pençe ayaklı küvetin çevresi tarafından sınırlandırılmış olsa da, bu unsur hala onundu. Su onun eviydi. Kollarını iki yana açarak bunun rahatlığını yaşadı.

"Sanırım bu sefer yeterince tuz var," dedi, sözlerini nereye yönlendireceğinden emin değildi. "Kendimi oldukça yüzer hissediyorum."

"Güzel," dedi Reilly'nin hoşnut sesi ayırt edilemeyen bir yönden. "Tamam, sadece yaklaşık on yıl önce birkaç kez izlediğim bir videodan yola çıktığımı hatırlatmak isterim. O yüzden beklentilerinizi ölçülü tutun."

Kelimeler, üzerinde yüzdüğü karanlığın gelgiti boyunca yumuşak ve ölümcül bir şekilde süzülüyordu: "Bunun ona herhangi bir şekilde zarar vereceğini anla-"

"Oberon, çocuğu rahat bırak," diye tersledi Raegan, gözbağını çekip ona ters ters bakma dürtüsüne direnerek. Yumruklarını sıktı ve uzun bir süre boyunca sadece suyun yumuşak sesini duydu.

"Teşekkürler Raegan," dedi Reilly, ses tonu son konuşmalarından çok daha yumuşaktı. "Meditasyon boyunca sana rehberlik edeceğim. Sadece sesimi dinle."

Raegan başını salladı, etrafındaki odanın hissini unutmaya çalışıyordu; bir yoksunluk tankına yaklaşmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Üzerinde sadece spor sütyeni ve yüksek belli iç çamaşırı vardı, saçları kafatasına doğru sıkıca örülmüştü. İlk başta küvetin kenarlarının, etrafında duran insanların ve sütyeninin arkasındaki etiketin farkındaydı. Ama şimdi, düzenek işe yarıyor gibi görünüyordu. Su ve nefesten başka bir şey yoktu.

Ve sonra Reilly'nin sesi, genellikle seviştiği bir kızın emriyle aldığı az sayıdaki yoga ve nefes çalışması derslerinden yeterince standart olan bir meditasyon egzersiziyle açılıyordu. Raegan şu anki hayatıyla ilgili düşünceleri bir kenara itti ve tabiri caizse "kordonu kesme" zamanı gelene kadar tüm enerjisini Reilly'nin sözlerine odakladı.

Sadece su, sadece nefes, osmanthus ve petrichor gitmiş, söğüt-o-wisps'in eğimli kobalt ışığı uzak bir anı olmuştu. Ama sonra Raegan'ın parmakları küvetin kenarına dokundu ve yeniden bedenine döndü. Nefes verirken gözlerini sıkıca kapattı - kahretsin, şimdi göz bağını tekrar hissedebiliyordu - ve kontrolü bırakmaya çalıştı. Reilly çoktan ona "hayatının odaları" boyunca rehberlik çalışıyordu, bu da ılık banyo suyunda nemli ve kızgın olmasaydı işe yarayabilirdi.

"Reilly," diye seslendi Oberon'un hafifçe çeliğe çalan sesi. "Bir dakika lütfen."

"Teşekkürler," dedi Raegan, tek gözündeki bağı kaldırarak. Ani ışığa karşı gözlerini kısıtı ve Oberon'un kendisine baktığını gördü. "Aslında bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum. Yoksunluk kısmı. Ama konsantre olmam gerek. Üçünüz gidebilir misiniz? Oberon'un kalmasına ihtiyacım var. Baba Yaga onun benim bağlayıcım olduğunu söyledi. Kaybolursam, geri dönmeme yardım edeceğini düşünüyorum."

Raegan çenesini göğsüne bastırarak sırayla Maelona, Alanna ve Reilly'ye baktı. Teyzesinin çenesi büküldü, bakışları şüpheyile Kral'a kaydı. Ama sonra yumuşadı, başını salladı ve genç Koruyucular da onu takip etti. Üçü birlikte yatak odasından çıktılar, Alanna kapıyı arkasından kapattı.

Raegan hemen kararan söğüt-o-wisps'e, "Daha alçak lütfen," dedi. "Sen, buraya gel."

Oberon uzun, kaygan adımlarla ayaklı küvetin kenarına kadar olan mesafeyi kapattı. Raegan'ın başka bir işarete gerek kalmadan, onun yanındaki karo zemine diz çöktü ve güzel ellerini porselen dudağın üzerine koydu. İçgüdüsel olarak suyun dışına uzandı ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Doğru," diye nefes aldı, ona bakarak. "Ben geri dönüyorum." Raegan boştaki eliyle göz bağını tekrar aşağı kaydırды ve kendisini bir anne gibi tutan suyun içine bıraktı. Maelona'nın gergin enerjisi, Alanna'nın nazik düzeltmeleri ve Reilly'nin genel kaygısı olmadan, derin nefes alabildiğini ve yüzebildiğini fark etti. Yanındaki Unseelie peri kralı gibi bir güvence yoktu, parmakları onunkilerle eski bir çalılık gibi iç içe geçmişti.

Onun kendi akıntılarına fazla kapılmasına izin vermezdi. Onun gelgitlerini, gelgitlerini, derin sularındaki iniş çıkışları biliyordu. Her zaman yaptığı gibi onu güvende tutacaktı.

Ve bu düşünceyle birlikte bedeninden çıkıp zihninin nehirlerine doğru kaydı. Reilly'nin bahsettiği kapılar odası gibi bir şey bekliyordu, ya da belki de sadece genel olarak kapılar, çünkü uzun zamandır bir tanesinin ortaya çıkması için can atıyordu. Ama onun yerine, siyah sudan oluşan kalın, akıcı bir akıntı buldu. Reagan yavaşça, dikkatlice ona doğru ilerledi, onu ne kadar kolay sürükleyebileceğini görüyordu. Akıntılar onu çağırıyordu; burada özgür ve vahşi olabilir, insanlığından sıyrılabilir, saçlarını yosunlarla karıştırabilir ve dişlerini bileyebilirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Reagan, akıntının kenarında bocalarken. "Ama ben aslında bir kapı arıyorum. Uzun zaman öncesinden kalma, saklanmak üzere saklanmış bir şey. Bulmama yardım edebilir misiniz?"

Akıntılar kızgın bir eşek arısı yuvası gibi etrafında yuvarlanıyordu ve uzun, gergin bir an boyunca korku Reagan'ın göğsünü dövdü. Ya da hayır, çok daha kötü bir şeydi - göğsü yoktu, Kral'inkiyle iç içe geçmiş parmakları yoktu, hiçbir bedeni yoktu. Omzunun üzerinden ya da belki de altındaki küvete bakmak isteyerek döndüğünde, karanlık sulardan başka bir şey bulamadı.

"Dinle," dedi, en azından hala onun gibi çıkan sesine sahip olduğu için minnettardı - Philadelphia aksanlı, kenarları biraz kaba, alçak ve zengin. "Büyüyü kurtarmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Ama sular çalkalanmaya devam etti, gümüş beyaz dalgalarla köpürdü. Çenesini sıktı ya da belki sıkardı ama konuşacak bir çenesi yoktu. Reagan hızlı akıntılara baktı, daha ılımlı gelgitte yerini koruyordu. Sonra fark etti ki teslim olmak zorundaydı. Kendini kararmış sulara bırakmalı ve gelgitlerin onu gitmek istediği yere götürmesine izin vermeliydi.

Reagan derin bir nefes aldı ve sulardan isteğini tekrarladı - kapı, Danu'nun bu diyarı terk ettiği zaman kayması, Excalibur'a giden koridor. Ve sonra akıntıların acımasız ve affetmez bir şekilde kıvrıldığı akan suların kalbine yuvarlandı, boğulmamak için dua etti.

Bu, Baba Yaga'nın aşınmış mührünü soyup çıkarmasından farklı değildi. Tüm yaşamlar gelgitlerin altında dans ediyor, kendilerini Reagan'ın çözebileceği belirli bir düzende sunmuyorlardı. Kontrol onda değildi, hem de hiç değildi; akıntılar onu karanlık suların ve parıldayan derinliklerin bu tuhaf dünyasında sürüklüyordu ve hızlarını ya da salınımlarını etkilemek için çok az şey yapabiliyordu. O yaptı,

Bununla birlikte, doğru yeri bulduğunda daha derine dalmayı seçebileceğine dair belirgin bir izlenime sahipti. Orada da tehlikeler olduğunu biliyordu - yeterli hava yoktu, çok az ışık vardı, o kadar derine inecekti ki hangi yönün yukarı olduğunu ya da nasıl geri döneceğini bilemeyecekti.

Ama yeterince güçlüydü. Bunu artık biliyordu. Bir an için basit, fiziksel bir şey hissetti; soğuk, güçlü parmaklar onunkilerin arasındaydı, ay ışığının aydınlatığı teninin hemen altında kalan bir güç. Reagan gülümsedi ve nehrin aşağısına doğru kayd, gözleri aşağıda, bir zamanlar olduğu insanların garip bir bulut gibi ona baktığı derinliklerdeydi.

Belli bir noktada, akıntıyla birlikte hareket etmeye çalışmayı bıraktı ve bunun yerine sadece su oldu. İplikleri hevesle nehrin şeklini aldı ve artık daha hızlı hareket ediyordu. Aşağıda, Philadelphia'da hayalini kurduğu hayatı, 1940'larda Londra'da bir kafede Kral'a rastladığını ve kalbinin milyonlarca parçaya bölünmüş gibi hissettiğini gördü. Şu anda bile, fiziksel olarak yoksunken, boğazının kapandığını, gözyaşlarının sıcak, keskin iğnelerle göz kapaklarının arkasına battığını hissediyordu.

Hatırlamadığı hayatlar da suların üzerinde kayıp gitmişti. Kral' izledi - çok daha genç olmasına rağmen hüznü hâlâ bir taç gibi taşıyordu

-Uzun boylu, güçlü yapılı, kalın, güneşten ağarmış saçları gevşek bir örgüde toplanmış bir adama baktı. Kısa bir an için o vücuda sahip olmanın ne demek olduğunu hatırladı -bir savaş baltasının ağırlığı, altındaki uzun geminin sallanışı ve gıcirtısı, Oberon'la çarşafın arasında dolanırkenki şefkatli vahşeti- ama sonra sel suları gibi akıp gitmişti.

Kapı aramaya gitmediği hayatlar nehrin dibinde ancak donuk parıltılar halindeydi, çoktan içi boşaltılmış bir balığın pulları gibiydiler. Ama sayıları dehşet vericiydi ve kaç tanesini heba ettiğini bilmek istemediği için kendini gözlerini kaçırırken buldu. Tam arkasına bakmaya cesaret ettiği anda gözüne bir şey takıldı: Sırtında gümüş sarısı tek bir saç örgüsü olan bir kadın, çayıda yürürken elleri bastonunun etrafında sımsıkı .

Yarım yamalak hatırladığı bir içgüdüyle hareket eden Reagan daha derinlere daldı, gümüş sarısı parıltıyı bir minnow gibi kovaladı, onu ileri, ileri, hep ileri çekmek isteyen akıntıya direndi, sadece geri dönüp kendi kuyruğunu yutmak için. Gerinerek derinliklere uzanırken, birden Kral'ın elinin tekrar onun elinin içinde olduğunu farkına vardı. Parmaklarını onunkilere daha sıkı doladı,

Kendini sabitliyordu ve sonra kara su akıntılarında yuvarlanıyor, boşlukta düşüyor, çözülüyordu.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" diye sordu bir ses -onun sesi-, bahar yağmuru kadar berrak. Cevap gelmedi, sadece etrafında mırıldanan bir yaz sonu orkestrasının mücevherli korosu vardı. Işık, sanki öğleden sonra ılık bir akşama dönüşüyormuş gibi alçak ve altın rengine bürünmüştü.

"Çünkü bir gün önemli olabilir," diye cevap geldi, kararsız, tanıdığı ama çıkaramadığı bir sestten. Konuşanı bulmak için zorlandı ama bakışları inatla çayırdan yükselen yumuşak toprak tümseğinde kaldı. Yosunun yeşil tüyleriyle kaplıydı ve üzerinde bir ağaç büyümüştü. Çok, çok uzun yıllar geçmişte olduğunu biliyordu ama ağaç çoktan yaşlanmıştı, kökleri tümseği sarıyordu.

"Bu pek de bir cevap sayılmaz," diye homurdanarak cevap verdi.

"Böyle bir şey beklememen gerektiğini bilmelisin," diye cevap verdi, pelin çayı gibi keskin bir sesle.

Hafızası-beden sonunda döndü ve yüksek ağacın gölgesine baktı. Bir kadın -hayır, çok daha fazlası- altın saatin ihtişamıyla örtülü bir şekilde orada duruyordu. Yüzü çizgilerle kaplıydı ama gözleri bir nehir kadar hızlı bir zekâyla dans ediyordu. Öne doğru eğilip Raegan'ın gözlerinin içine bakarken, gümüş rengi saçlarından uzun, kalın bir örgü omzuna düşüyordu.

Ormandaki Cadı. Ama o Ormandaki Cadı'ydı, değil mi? Yere baktı, kaba dokunmuş giysiler ve yıpranmış deri botlar buldu. Kafası karışan ve paniklemeye başlayan Raegan ensesine uzandı ve önündeki kadınıninkine benzer bir örgü buldu ama daha az gümüş ve daha çok gençlik vardı. Raegan kadına bakakaldı, bir adım geri attı, devediken ve karaçalı ayak bileklerine dolanmıştı.

"Ahh," dedi cadı şimdi gülümseyerek, bir eliyle gözlerini güneşten korumak için uzanarak. "Saklamak için gömdüğüm bu küçük mücevheri bulmuşsun. Tüm Kehanetlerin bir olacağı gün için. Aferin sana. Şimdi söyle bana, bu ne tür bir ağaç?"

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Raegan, özellikle de buraya gelebilmek için atlattığı binlerce akıntıdan sonra zihni allak bullak olmuştu. "Kendi içimizde bir anı mı sakladık?"

"Evet," diye cevap verdi cadı, doğruldu, yüz ifadesi ciddileşmişti. "Ve onu bulabilecek tek kişi biziz. Bunu yapmamın bir nedeni vardı. Çünkü başka kimse bilemezdi. Ve ancak Avalon'u aramaya gidecek kadar güçlü olursak gerçeği tekrar öğrenebilirdik. Görünüşe göre sen de bunu yapmışsın."

"Tanrım," diye inledi Raegan, kendini baygın hissediyordu. Bastonuna sertçe yaslandı ve başını dizlerinin arasına koyup koymaması gerektiğini düşündü. "Özür dilerim. Bu biraz kafa karıştırıcı."

"Baba Yaga'ya bu işi biz öğrettik," diye cevap verdi cadı, başını eğerek, ince, yıpranmış dudaklarına yayılan hain bir sırıtışla. "Biraz karmaşık hafıza çalışması bizim sınırlarımızı aşmaz. Hepsi sadece iplik, Raegan. İğne kullanmakta da oldukça iyiyizdir."

Raegan'ın başı döndü ama akıntılar onu tekrar çekmeye başladığında bile cadının bakışlarını üzerinde tuttu. Asasını yumuşak toprağa saplayarak tutunacak bir yer aradı.

"Ahh," dedi cadı, sinsice ve yaz sonu ışığında bir fener gibi parlayarak. "Kendini yormana gerek yok. İstersen şu ağaca bir bak. Adını söyle. Sonra geri dönebilirsiniz."

Başı sertçe döndü ve Raegan gözlerini o olan ama kendisi olmayan kişiden zorlukla ayırarak topraktaki yumuşak, savunmasız tümsekten gururlu ve meydan okuyan bir şekilde büyüyen ağaca bakmayı başardı.

"Aman Tanrım." Sonra ağacın adını söyledi, heceler dilinden gök gürültüsü gibi dökülüyordu.

Yüzeyi çırpınarak kırdı, İplikleri mevcut bedenine zar zor geri döndü. Su damlacıkları her yöne fişkırıyor, söğüt ışığında safir gibi parlıyordu. Sırılsıklam olmuş göz bağını yüzünden çekerek küvetin kenarına doğru döndü. Dirseklerini küvetin kenarına dayayarak Kral'a uzandı ve onun iki elini de kalbine doğru çekti. Ellerini orada tuttu, onun sıcaklığına, dokunuşunun kendisini bu dünyaya geri getirmesine aç bir haldeydi.

Bir şekilde biliyordu, çünkü o her zaman biliyordu. Kral, ayaklı küvetin üzerine eğildi ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu porselen havuzdan çekerek vücuduna yaklaştırdı - omuzlarından aşağı akan su damlalarına, saçlarının gömleğini sıırılsıklam etmesine aldırmadan.

Ama bu böyleydi işte; sürekli en derin, en karanlık yerlere dalıyordu ve Raegan onu her zaman kıyıda bekliyor, artık yüzeye çıkacak gücü kalmadığında onu çekip çıkarıyordu. Raegan onun elinin başının arkasını kavradığını hissetti ve bu duygunun içinde eridi. Nazıkçe kelimeleri aradı -bu zamanın ve mekânın dilini, açıklayabilecek enerjiyi. Yorgunluk onu sarmış, görüşünde siyah lekeler dans ediyordu.

"Zarar görmedin mi?" Oberon, kızın alnına yapışmış buklelerini nazikçe iterek sordu.

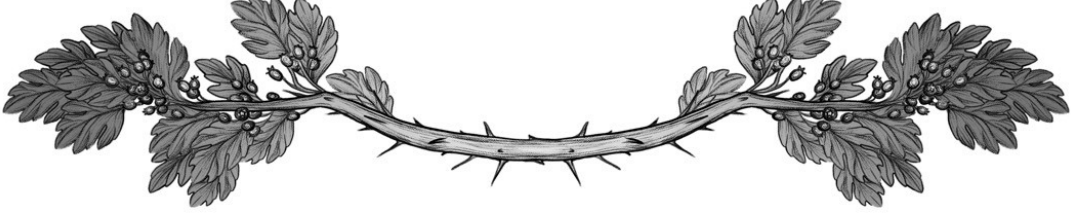
"Yew," diye soludu Raegan, doğru dili bulduğuna dua ederek, titremeye başlamıştı.

Kral kaşlarını çattı, başını her zaman sevdiği şekilde eğdi, ama ona duyduğu özlem sadece başka bir derinlikti ve şu anda sığıklara ihtiyacı vardı.

"Porsuk," diye tekrarladı, öksürerek su çıkardı. "Bu Defynogg Porsuğu."

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Beş

Gışlılı bozkır tepesinde parıldadı ve rüzgâr saçlarını vahşice yırtarak Maelona'nın sıkı örgüsünden kopardı. Sis kemiklerine işlemeye niyetli görünüyordu. Ama en azından onlar

takip edilmiyorlardı. En azından henüz. Kelpler, Rainer yükünü ters yöne, Brecon Beacons'ın eteklerindeki mütevazı bir kilise mezarlığındaki porsuk ağaçlarına doğru götürürken, Koruyucular'ın dikkatini dağıtarak onları peri kalesinin ağzından uzaklaştırmayı kabul etmişti.

Kelpie'nin uzun, güçlü bacakları onları sarp bir tepenin yamacına taşıırken Raegan Rainer'ın yelesini sıkıca tuttu, toynakları yeri zar zor sıyrıyor gibiydi. İçini endişe ve dehşet kaplamıştı ve Oberon'un kaslı gövdesinin sırtındaki güvencesi bile bu duyguyu yok edemiyordu. Ya yanılıyorsa? Ya kapı artık ona açılmazsa? Ya babasını yüzüstü bıraktığı gibi, Kral'ı daha önce yüzlerce kez yüzüstü bıraktığı gibi tüm dünyayı yüzüstü bıraktıysa?

"Sakin ol," diye mırıldandı Oberon, dudakları Raegan'ın kulağını okşarken, sözcük rüzgârın uğultusu arasında duyulabiliyordu. Raegan bir an için aptal gibi sise gülümsedi, onun dilinden dökülen iki hecenin içindeki gelgitleri nasıl yatıştırabildiğine hayret etti. Adamın elinin belinde daha geniş açıldığını, parmaklarının yayıldığını hissetti. Dokunuşunun sıcaklığı kalın muşamba kürkünün içinden bile ona ulaştı.

Çok iyi bildiği aynı karanlık ve derinlikten doğan kadim bir yaratığın sırtında kırlarda hızla ilerlemek kaygısız olmalıydı. Ama darağacına gitmek, treni son durağa götürmek gibi hissettiriyordu.

çizgi. Zamanları, seçenekleri ve şansları kalmamıştı. Raegan yılanın kendi kuyruğunu çoktan ağzına aldığını biliyordu ve onu yutmaya başlaması an meselesiydi.

"İleride," diye seslendi Rainer, kayalık bir çıkıntının etrafından dolanarak.

Raegan sisin içinden bir köyün başlangıcını, vahşi doğayı gördü, fundalıklarla kaplı topraklar yerini medeniyete bırakıyordu. Bir elektrik hattı gri gökyüzüne doğru uzanıyordu ve dar yollar bir o yana bir bu yana kıvrılıyor, sarmaşıklarla örtülü kısa taş duvarlarla sıralanıyordu. Ve orada, yamacın daha aşağısında, beyaz bir çan kulesi vardı. Her şey sıradan bir güzellikteydi, etkileyici bir yanı yoktu - kesinlikle hayranlık ya da merak uyandıracak bir manzara değildi.

"Burası nasıl olabilir?" diye mırıldandı kendi kendine, gözleri manzarayı tararken. Sonunda kilise avlusunun ortasına, yıpranmış mezar taşlarının arasına sıkışmış buldu. Porsuk ağaçları. Kendi etraflarında kıvrılmışlardı, duman ve umber dünyasında koyu yeşil bir vaha.

Belki her şey aklına yatıyordu, belki de sadece inanmak istiyordu ama yine de Raegan'ın nefesi boğazında düğümlendi. Köyün öbür ucundan, elektrik hatları ve asfalt görüşünü ikiye bölerken bile porsukların çekiciliği yadsınamazdı. Nabız gibi atıyorlardı, bir kapı gibi değil, ama sessiz, ince, bir Fatesong'un yükselen döngüsü yerine kanında bir tını.

Rainer dizlerini büktü ve alçak bir çitin üzerinden düzgünce atlayarak onları kilise avlusuna yaklaştırdı. Raegan iki tarafa da baktı, gözleri bir zincir zırh ya da tozlu bir takım elbise parıltısı için tetikteydi ama sadece işlerine devam eden sıradan insanlar gördü. Oberon Koruyucuların dikkatini çok fazla çekmeyecek bir şey örmek zorunda kalmış olsa da, büyüleri tutuyor gibi görünüyordu. Bu da, olayların gidişatına daha duyarlı olan herhangi bir ölümlünün, sırtında ölümsüz bir kadın ve bir peri kralıyla, sanki her şey taş duvarların içinde başlayıp bitiyormuş gibi eski bir kilise avlusuna doğru ilerleyen bir kelp görme ihtimalinin olduğu anlamına geliyordu.

Rainer'ın toynakları asfaltta takırdadı ve dünya o kadar durgun ve yavaş ki, Raegan bir an için bir zaman büyüsünün ağına yakalandıklarını düşünerek panikledi. Ama bu sadece adrenalinin, bu ana kadar geçen her anın genişlemesiydi. Rainer kilise bahçesinin duvarından atlayıp onları yumuşak, nemli toprakta porsuk ağaçlarının kümesine taşırken kalbi boğazına tırmandı.

Raegan kendini kelpie'nin sırtından atıp ağaçlara doğru koşmaya başladı; sanki suyun içinde hareket ediyormuş ya da tek yapması gereken kaçmak olan ama bacaklarının bir türlü çalışmadığı rüyalarından birini görüyormuş gibi hissediyordu.

Kral kolunu onunkine doladı ve onları porsukların karanlık, yumuşak gölgesinin altına çekti. "Lütfen nöbet tut Rainer," diye seslendi uzun bir nefes alıp dikkatini ağaçlara vermeden önce.

Raegan'ın dikkati de benzer bir yöne kaydı. Porsuklar tepelerinde yükseliyor, gövdeleri köklerinde bir araya gelip gökyüzüne doğru uzanıyor, ellerini birbirine geçirerek sonsuz yeşilden bir küre oluşturunuyordu. Gövdeleri kırmızımsı kahverengiydi ve minik büyüme dallarıyla kaplıydı. Porsukların büyüdüğü tümsek nabız gibi atıyor, enerjisi okyanus dalgaları gibi Raegan'ın üzerinde dolaşıyor, onu titretiyor ve tuza bulanıyordu.

Orada, porsukların arasında yan yana dururlarken, havada altın rengi ve orkestral bir şey süzüldü, duman gibi narindi ve arzuyla uğulduyordu. Onu ortadan ikiye böldü, bağırsaklarına olta attı, zalim güzelliği varlığının her zerresini çekti. Her şey bir yana, bir Fatesong onların üzerinde dönüyordu.

Raegan çenesini geriye yatırarak gökyüzüne baktı ve kendini güneşe uzanan bir sarmaşık gibi hissetmekten nefret etti. Şarkının tınısı, içinde genişleyen ve ağrıyan tüm boş alanları doldurdu. Haince, içindeki o özlem sustu, Fatesongun mead dalgalarının altına sessizce kaydı. Son bir tını ile kadim melodi başladığı gibi, kendi kuyruğunu yiyen yılan gibi sona erdi.

Hâlâ Fatesong'un esiri olan Raegan porsuklara doğru adım attı, ellerini uzatmış, bir günahkâr kadar saygılıydı. Parmak uçları ağaç kabuğuna değdiği anda tüm kilise avlusu sanki mezarında ters dönen kadim bir şey gibi uğuldadı. Umut göğsünde inledi, kanatlarını açarak yıllar sonra nihayet evine uçabileceği rüzgârı bekledi.

Ama sonra hiçbir şey olmadı, avucunu gövdeye bastırduğında bile. Kilise avlusu sessizleşti ve porsuklar yine ifadesiz durdu. Höyüğün tepesinde devrilmiş toprakta hiçbir anahtar görünmedi. Yarı unutulmuş bir ninninin sesiyle açılan bir gaga yoktu. Göğsündeki umut küle dönüştü ve neredeyse onu boğuyordu.

Omzunun üzerinden Kral'a bakarken umutsuzluk kaburgalarında kıvrılıyordu. Her zamanki gibi bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı, yüz hatları daha da vahşi ve

derin yeşil kasvet içinde insan dışı. Okyanus gözleri hâlâ anlamadığı bir enginliğe sahipti, güç ve kehanet derinliklerde gölgeler gibi hareket ediyordu.

"Tüm Kehanetler bir olur," diye mırıldandı, zihni hızla çalışıyordu - güvercinler ve nehirden çıkan kılıçlar ve yıkılan kaleler ve siyaha dönen gökyüzü ve taşla dönen yer ve porsukların içindeki kapının diğer tarafında uyuyan ölümlü kral. Ve en önemlisi, Hiraeth'in derinliklerinde uyandırdığı Kehanet canavarının üzerine karalanmış, Ormandaki Cadı tarafından tekrarlanan o kanlı kelimeler.

"Oberon," dedi Raegan, onun adını bir yemin gibi söyleyerek. "Buraya gel." Serbest elini uzattı, her zaman yaptığı gibi ona uzandı -zamanın ve mekânın ötesinde, mezarların ve beşiklerin ötesinde, sonsuz ve meydan okurcasına.

Kral tereddüt etmedi. Elini elinin içine koydu, ilgisinin yoğunluğu bir örtü gibi omuzlarına yerleşti. Kadın titrek bir nefes verdi. Sonra elini porsuk ağacının gövdesine götürdü ve avucunu kabuğa yasladı. Bir saniyeden kısa bir süre sonra, kendi avucunu onunkinin üzerine koydu ve varlığının her zerresiyle birlikte sonunda yeterli olabileceklerini umdu.

Porsuklar titredi. Yer tekrar gümbürdedi. Ağaçların sessizliğinin arkasından, Raegan mezar taşlarının kırık dişler gibi takırdadığını duydu, büyük bir enerji dalgası bir fırtına dalgası gibi yükseliyor, gücü kilise çanlarını çalıyordu. Ayaklarının dibindeki tümsek titredi ve sonra kayarak açıldı, ortaya pırıl pırıl sulara uzanan bir dizi taş merdiven çıktı. Güneş bulutlarla örtülü olarak tam tepelerinde dursa da, höyükteki açıklıktan başka bir ışık kaynağı parladı ve porsukların arasındaki boşluğu altın iplikle döndürdü.

"Evine hoş geldin," dedi Raegan, Oberon'a dönerken gözyaşlarına boğuldu, "bir zamanların ve geleceğin kralı."

Ona güneşmiş gibi baktı. "Nyneve," diye mırıldandı, yüz ifadesi huşu doluydu. Avalon'a, yani *kurtuluşa* açılan kapı solunda olmasına rağmen, Kral'ın gözleri sadece onu görüyordu. Ona öylesine şiddetli ve vahşi bir aşkla bakıyordu ki, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Beni iki tanrıça yaratmış olsa da, bence asıl ilahi olan sensin."

Güldü, sayıklıyordu, tüm vücudu titriyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama söyleyebileceği her kelime bir kelpinin savaş çığlığının tiz çığlığı tarafından yutuldu. Kurşunlar havayı yırtarak bu zaferi elinden almakla tehdit etmeden önce bir şey düşünecek zamanı bile olmamıştı. Kilise avlusunda Rainer yine çığlık attı ama bu sefer ona çevredeki yamaçlarda yankılanan tiz, ölümcül kelp seslerinden oluşan bir koro cevap verdi.

İpek gibi ince bir gölge porsuk ağaçlarının arasındaki boşluğu kaplamaya başladı, havada ipek gibi süzülüyordu. Küre kapanmadan önce, bir mızrak havada süzülerek koruyucu çalışmayı ikiye böldü. Raegan kendi gücüne uzandı ama herhangi bir nehrin kıyısından çok uzaktaydılar ve Avalon'a açılan kapıyı açmak ona ağır gelmişti. Kral onun yanında döndü, sırtı höyükteki kapıya dönüktü.

"Bana yakın dur," diye uyardı, gölge bıçağı boşta kalan elinde yanıp sönüyordu.

Raegan başını salladı, kendini dengeledi ve sonra kas ve kumaştan oluşan bir duvar onu aşağıdaki nemli toprağa düşürerek ciğerlerindeki havayı çaldı. Yuvarlandı ve belindeki bıçağı uzandı ama iri eller bileklerini başının üzerinde tutuyordu. Raegan bir çığlık atarak çırpındı, tekmeledi, çırpındı ve dişlerini geçirecek bir et aradı.

Dünya yeniden dönmeye başladı ve karnına bir diz yiyerek nefesini kesti. Darbenin şiddetinden midesi bulanarak öğürdü, ancak kolları arkasından çekildi. Dehşetle, bileklerine değen metalin acı soğuğunun çok özel bir demirden yapıldığını fark etti. Çığlık attı, sesi kendi kulaklarında kan dondurucuydu ve tutsağının vücudundan akan suya uzandı. Ama kelepçeler çoktan kapanmıştı ve içindeki eski büyüler sustu. Öfkelenen Raegan içindeki akıntılara uzandı ama akıntılar onun beceriksizce kavrayışından kaydı.

"Bu sefer çok , değil mi?" diye muzaffer bir ses duyuldu.
Kulak.

Raegan çenesini sıkı. *Bedwyr*, bir kez daha zalimce Kralının mirası. Tekrar çırpındı, ağırlığını katilinin ve Zaman Bekçisi'nin en sevdiği evcil hayvanının bedenine verdi. Ama sırtındaki güçlü, dağ gibi cüssesi bir milim bile gerilemedi. Kilise avlusundan sızan ince gri ışıpta, eldivenli bir elin görüş alanında belirdiğini ve çenesini kavradığını izledi.

"Eğer onu serbest bırakmazsan," diye kükredi Kral porsukların arasındaki boşluktan, Raegan'ın görüş alanının dışından, "seni boğazından göbeğine kadar yaracağım ve bağırsaklarınla ziyafet çekeceğim."

Bedwyr başını geriye attı ve güldü. "Sana karşı olan hisleri çok zayıf, sence de öyle değil mi?" diye mırıldandı kulağına. "Oh, ve dövüşmeyi bırakma, Nyneve. Dövüşmen *hoşuma* gidiyor. Seni ilk öldürdüğümde çok fazla dövüşmüştün. En güzel olduğun anlar, asla galip gelemeyeceğin kadar güçlü şeylere karşı mücadele ettiğin anlardır."

Raegan küfürler savurmak için ağzını açmıştı ki Bedwyr'in ona yapabileceği ya da söyleyebileceği her şeyden çok daha kötü bir şey gördü. Sadece birkaç adım ötede, Avalon'un kapısının önünde, Kral aziz demirden bir ağa karşı savaşıyordu. Ağır silahlı en az on Muhafız askeri akbabalar gibi üzerine üşüşmüş, havada süzülürken Raegan'ın dişlerini takırdatan savaş büyülerıyla onu hırpalıyordu. Kalbi durdu.

Ve sonra zaman da durdu. Güçlü bir çalışma patlayarak var oldu - çok hızlı, çok kolay; bu büyüler *muazzamdı*. Kral'ı peşine taktı ve etrafını saran Muhafızlar'ı, melasa dönüşen havayla mücadele ederken gerçek zamanlı olarak hareket etmeye bıraktı.

"Sen olmasaydın kapıyı asla açamazdık," diye mırıldandı Bedwyr onun kulağına, dudaklarının teninde bıraktığı his iğrençti. "Ama sen bizi doğruca oraya götürdün ve kapıyı kırıp açtın. Gerçekten sana borçluyum, cadı."

Zaman işleyişindeki bir şey kendi içinde büküldü ve aniden Oberon'un etrafını saran askerler olması gerekenden daha hızlı hareket etmeye, korkunç bir hızla darbeler ve büyümlü saldırılar yapmaya başladılar. Raegan çığlık atarak Bedwyr'e karşı mücadele etti. Bedwyr gülerek Raegan'ın önünde alaycı bir tavırla bir cep saati sallandırdı - tıpkı Undercroft'taki büyükbaba saati muhafızlarının içindekiler gibi. Yüzü ortadan çatlamıştı, saatin kolları titriyordu.

"Bunu çok özel bir gün için saklıyordum," dedi Bedwyr, kollarını acı verici bir açıyla geriye doğru çekerek. Dilini ısırarak ona acısının zevkini tattırmayı reddetti. "Öteki Diyar'da bile ortam büyümlü eskisi gibi değil, o yüzden bunları bulmak zor. Ama Fey sevgilini gözünün önünde öldürmek için böyle özel bir şey kullanmak? Harcamaya değer."

Raegan'ın öfkesi ne kelime ne de dil biliyordu; katiline karşı mücadele ederken sadece bitmek bilmeyen, iniltili bir feryat koparıyordu. Kral'ın sol omzu - zaten yaralandığı yer - arkaya doğru yırtılmıştı ve bolca kanıyordu. Gölge tazılarından daha fazlasını çağırılmıştı ama çeneleri Muhafız askerlerinin etrafında yeterince hızlı kapanmıyordu.

Onu burada öldüremeseler bile *-öldüremezlerdi*, dedi Raegan kendi kendine; daha önce denemişler ve başarısız olmuşlardı- her şey yeniden oluyordu. Öfke ve üzüntüyle boğuldu, tüm vücudu gevşedi. Ne yaparlarsa, ne kadar mücadele ederlerse etsinler, sonu hep aynı oluyordu. Mezarına başarısızlık kefeniyle gidecekti ve Kral, belki de sonunda onu nasıl öldüreceklerini bulana kadar sonsuz işkenceye maruz kalacaktı. Dudaklarından binlerce yıllık acıya bulanmış bir döküldü.

"Dur," diye yalvardı Raegan, Bedwyr'e karşı savaşıyor, içindeki karanlık nehre tutunmak için mücadele ediyordu, aziz demir onun akıntılarını hissetmesini azaltıyordu. "Dur!"

Sesi, uluyan tazıların, feryat eden kelpelerin ve alanda çınlayan savaş büyüünün gürültüsünü zorlukla bastırdı.

"Dur," dedi, şimdi daha yüksek sesle, içinde bir şey gelgit gibi yükseliyordu. Nehir değil, su bile değil, tamamen başka bir şey, kabarmasına teslim olsa bile dilinde yabancı ve acı bir şey.

Çaresiz ve bir kurt kadar çılgın olan Raegan, Bedwyr'in demir tutuşuna karşı mücadele etti. Bir an için neredeyse adamın elinden kurtulacaktı ama adam onu yere itti, sert ve nemli toprak dizlerini ısıırıyordu.

"Bu daha doğru," diye güldü bir an, sonra sırtında bir çizme hissetti, parmakları onu saçlarından yakalayıp dizlerinin üstüne çekmeden önce neredeyse onu yere itiyordu. "Dikkatli ol. Bir şey kaçırmamı istemem."

Raegan gözlerini Oberon'a kilitledi. Hayal kırıklığı olmalıydı, nefret olmalıydı, onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığı için keder olmalıydı. Ama Oberon'un gözlerindeki okyanusta bunların hiçbirini bulamadı; sadece pırıl pırıl, meydan okuyan bir sevgi vardı ki zaten orada olmasaydı onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Yüzü artık kanıyordu, keskin elmacık kemiklerinden birinde bir yara açılmıştı ve saldırıları güçlükle savuşturuyor, savaş büyülerinin çoğunu tam olarak alıyor, büyülerin yoğunluğu altında sallanıyordu.

Raegan'ın içinde bir şeyler kırıldı. "Dur," diye emretti, sesi bu kez kakofoninin üzerinde yükseliyordu, kederle sarmalanmış bir savaş  ı lı ıydı bu.

Koruyucular'ın hareketleri yavaşlamış mıydı, yoksa hayatının son anlarında beynine dolan kimyasal bir umutla mı dolmuştu? Umurunda değildi - ona sarıldı, gelgitin onu her zaman kontrol altında tutması gerektiğini d   nd    türden bir öfkeyle doldurmasına izin verdi.

Raegan öfkenin vücuduna hücum etmesine izin verdi. Saf ve acımasızdı. Bileklerindeki aziz demiri ya da onu tutan ölümsüz i ren li i umursamıyordu. Bin yıllık öfke havaya karıştı ve Kral'ın etrafındaki askerler yarım adım daha yavaşladı.

"Neler oluyor?" Bedwyr bir ordu komutanının sesiyle havladı, ancak içindeki korkuyu hissetti ve onunla .

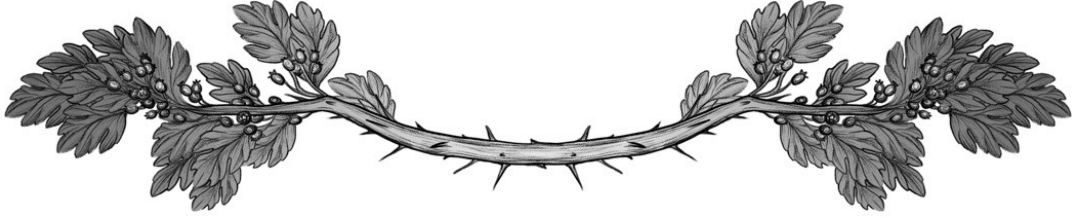
Raegan hırlayarak karşılık verdi ama kendi sözleri bile sınırsız öfkenin akışında kayboldu. Artık yeter. Daha fazla bu sefalet, topraktaki dizlerinin üzerinde daha fazla izlemek, bu adamın ellerinin onun üzerinde daha fazla olması yoktu.

"Dur," diye emretti Raegan, sesi bir Fatesong gibi orkestral ve altın rengindeydi, kilise avlusunda herhangi bir çandan daha yüksek sesle çınılıyordu. "*DUR.*"

Sessizlik, geniş ve sonsuz özlem ve sonra tüm dünya hareketsiz kaldı.

OceanofPDF.com

Bölüm KIRK Altı

Raegan ve Kral, aegan sendeleyerek ayağa kalkmayı başarana kadar bir, iki, üç tam saniye boyunca birbirlerine baktılar. Bedwyr onun arkasında donup kalmıştı, ağzı hırıltılı bir haykırıyla açılmış, elleri bedeninin olduğu yere. Sessizliği çınlayan bir gümbürtü bozdu; Oberon aziz demirden ağı silkerek yere düşmesine izin verdi. Etrafını saran askerler hareketsizdi, saldırı büyülerini havada hareketsiz ve güçsüz bir şekilde asılı duruyordu.

Raegan kendini ona doğru sürükledi. Yaralarına rağmen Kral hiç tereddüt etmeden onu kollarına çekti, ağzı sanki tüm acılarının panzehiriymiş gibi onunla buluştu. Raegan peri kralının öpücüğüne teslim oldu, onun karanlık gelgiti acı su gibi nehriyle buluşmak için acele ediyordu.

Ayrıldıklarında "Sakin ol," diye mırıldandı, elleri kızın yüzüne geldi ve yaralarını inceledi.

"Ben iyiyim," diye itiraz etti, gözlerini aziz demirin adamın vücudunda bıraktığı yanık izlerinde, elmacık kemiğinden sızan kanda, yüz hatlarının soluk fildişi renginde gezdirdi. "Ama sen değilsin."

Ama Kral çoktan harekete geçmiş, hareketsiz Bedwyr'in ceplerinde Raegan'ın kelepçelerinin anahtarını arıyordu. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz," dedi, bakışları Raegan'ın kollarıyla buluşmak için fırladı, çıldırmaya en çok yaklaştığı andı.

Porsuklardan oluşan kanyonun dışındaki hareket Raegan'ın kanını tutuşturdu. Ama bu sadece Rainer'dı, küçük açıklıktan hızla geçerek neredeyse Kral'a çarpıyordu. Cüssesi ağaçların arasında kalan minimum boşluğu doldurarak

toprağın kemiklerinin görüldüğü kutsal bir yerden çok kalabalık bir asansöre benziyor.

"Nasıl?" diye sordu kelp, bakışlarının ağırlığı yüzlerce nehir taşı gibi Raegan'ın üzerine düşerken.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı sesi tizleşerek. "Bunun bir önemi var mı?" "Şu anda değil sanırım, ama genel olarak evet," dedi kelpie. dedi.

"Morrigan'a şükürler olsun," diye mırıldandı Kral, Bedwyr'in cebinden bir anahtarlık çıkararak. Başka bir şey söylemeden Raegan'a doğru yürüdü ve onu kelepçelerden kurtararak bir lanetle yere fırlattı. Raegan bileklerini ovuşturdu, aziz demirle temas ettiği için derisi morarmış ve acımişti.

"Kapıyı bulmuşsun," dedi Rainer, höyükteki açıklığı fark ettiğinde ses tonu huşu doluydu, güneş ışığı içinden altın gibi dökülüyordu. Sonra ayıldı, düz siyah gözleri Raegan ile Kral'ın arasına baktı. "Git. Gitmelisin."

"Zamanında çalışmış," dedi Kral, ağırlığını sol bacağından verirken kesik kesik nefes alarak. "Koruyucuların hiçbiri bu bilgiyle geri dönemez, Rainer."

Raegan etrafında donup kalmış askerler için üzölmüyordu, anlaşılan kelpie de öyle. Kapıdan gelen ışık parıltıyor, Rainer'ın acımasızca taraklı kulaklarını ve yaşlı gözlerini yakalıyordu. Kalın kaslı boynunu dikleştirdi, yelesinin uzun dalgaları Avalon'un ışığında yanardöner bir hal aldı. "Bunu ayarlayabiliriz dostum. Ne de olsa tüketmek zorundayım."

Son birkaç kelimededen sonra bakışları Raegan'a kaydı ve eğer kelpier göz kırpaabilseydi, Rainer kesinlikle kırpardı.

"Şuradaki," dedi Bedwyr'i göstererek. "Önce uyandığından emin ol."

Rainer başını eğdi, ceketi hareketle gümüş yeşili-siyah parıltıyordu. "Benim için onurdur, yüce leydim. Şimdi gidin. Peri kalesindeki ölümlüleri güvenli olur olmaz Hiraeth'e götüreceğiz."

"Teşekkür ederim Rainer," dedi Kral, alçak ve boğuk ses tonunda yoğun bir duygu vardı. Sonra Raegan'a döndü ve hiç tereddüt etmeden onu porsukların altındaki, dünyanın ardına kadar açıldığı yere götürdü. Kapının arkasından kapandığını hissetti; bir yara, hiçbir yara izi ya da iz bırakmadan kendini yok ediyordu. Yüzüne vuran güneş ışığı ılık ve yumuşaktı, hava serindi, deniz tuzu, kremsi tüyler ve nemli taş kokuyordu.

Merdivenler, tıpkı imgelemin ona gösterdiği gibi, yıpranmış ve eski bir şekilde aşağı iniyor, dalgaların arasında kayboluyordu. Kral'ın eli sıkıca

Kendininkini kavrayan Raegan etrafına bakındığında denizden başka bir şey göremedi. Sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, renkleri daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu - derin, inanılmaz derecede zengin lapis lazuli, güneşin dokunduğu yerde safire dönüşüyor, beyaz dalgalar dalgaların tepesini şifon gibi tozluyordu. Koyu renkli, sırlıklam taşlar birkaç yerde yüzeyi yarıyor, parıltıyan gelgit havuzları yüzeylerini çukurlaştırıyordu.

Omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde, göğsünde baş dönmesine neden olacak kadar yüksek bir taş duvarla karşılaştı. Merdivenler gibi o da çok eski görünüyordu. Yanında Kral sallanmaya başladı ve o da anında tepki vererek dönüp onu kollarından yakaladı.

"İzin ver seni iyileştireyim," dedi ve uzanarak şakağında hâlâ kanayan mürekkep karası saçlarını okşadı.

"Kendini daha fazla yormana gerek yok," diye bir ses geldi Raegan'ın arkasından, aynı anda muazzam bir varlık onun üzerine çöktü.

Yavaşça, ellerini Kral'dan ayırmadan başını kaldırdığında, okyanus yüzeyinin birkaç santim üzerinde, kendisinden sadece birkaç metre uzakta yüzen bir tanrıça gördü.

Tanrının menekşe grisi saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, bir kısmı başını bir taç gibi çevreleyen karmaşık örgülerle bağlanıyordu. Teni yosun rengindeydi, yüz hatları keskin ve insanlık dışıydı - Raegan'ın çok iyi tanıdığı bıçak gibi elmacık kemikleri ve keskin çenesi, yüzünün düzlemleri nazik ifadesinin altında vahşiydi. Üzerinde fırtına renginde, etekleri suyla ıslanmış, kolları esintiyle dalgalanan, şeffaf bir elbise vardı. Şapkalı yakasının zarif örtüsünün üzerinde tanrıçanın boynu bir kuğununki kadar uzun ve zarifti. Gözleri iri, derin ve adlandırılması imkânsız bir renkteydi. Bir kaleydoskop, bir gökkuşağı ya da belki bir petrol sızıntısı gibi, ama tüm bu tanımlamalar Raegan'ın baktığı inatçı güzellik için fazla şatafatlıydı.

"Avalon diğerlerinden önce bir şifa ve bilgi yeri idi," dedi tanrıça, sesi çarpan dalgalar, açan çiçekler ve bahar yağmuru gibiydi. "Yardım edebiliriz. Gelin."

Raegan ve Kral karşılıklı bakiştılar. Kral başını hafifçe salladı ve kaşları acıyla birbirine çarparak doğruldu. Birlikte birkaç basamak daha inerlerken Raegan ona destek olmak için elinden geleni yaptı.

"Danu?" Oberon denizin güçlükle duyulabilecek bir sesle hırıldadı, ama tanrıça onun sözlerini yine de yakaladı.

Gülümsedi, tehlikeli derecede sevimli bir şeydi bu. "Evet, çocuğum," diye yanıtladı tanrıça. "Ben Danu olarak bilinirim. Ve Anu. Ve Modron. Ve daha fazlası, ben

Hayal et. Ölümlülerin son zamanlarda bana ne atfettiklerini bilmek beni ürpertiyor. Eminim annelikle ilgili pek çok şey, gerçi beni farklı algılasalardı, onun yerine bana yaratıcı diyebilirlerdi."

Raegan önlerindeki ilahi varlığa bakakaldı, vücudu yorgunluktan titriyordu. Gerçekten de öfkesinden bir zaman işleyişi mi yapmıştı? Oberon gerçekten de tüm o acımasız saldırılardan sıyrılıp burada, sörfün ve güneşin altında, cinsiyetçi insan toplumu hakkında küçük iğnelemeler yapan bir tanrıça olarak durabilmiş miydi?

Hâlâ Bedwyr'in kollarında, porsukların gölgesinde mahsur kalmadığına kendini ikna edemeden, merdivenlerde biriken su kayıp gitti. Raegan, sanki bu yerde gelgitlerin efendisi ay değil de Danu'ymuş gibi, okyanusun geriye doğru çekilişini hayretle ve biraz da tedirginlikle izledi. Suyun geri çekilmesiyle denizin içinden geçen taş bir geçit ortaya çıktı. Tanrıça döndü ve uzun, zarif adımlarla ilerleyerek yolu takip etmeye başladı. Ayakları çıplaktı, bileklerinin etrafındaki zarif takılar güneş ışığında göz kırpyordu. Elbisesinin arkası V şeklinde alçalarak tanrıçanın kaslı vücudunu, omurgasından aşağıya damlayan tuhaf şekillerdeki dövmelerini gözler önüne seriyordu.

Takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Bu yüzden temkinli bir şekilde, göğsü sıkışmış, zihni hâlâ önündeki her şeyi kavramakta zorlanırken, Raegan Kral'a sıkıca sarıldı ve yolculuğa başladı. Çekilen gelgitin ardında hiçbir yaratık çırpınmıyordu; sadece yıpranmış taşlar, uzun zaman önce ölmüş kemikler ve parıldayan yosun kümeleri vardı.

"İleride bir şey görüyor musun? . ileride bir şey görüyor musun?" Raegan uzun bir sessizlikten sonra sordu. Tanrıçayı okyanusa kadar takip etmişlerdi; gelgitlerin onları ölüme sürüklemesi kolay bir şey olurdu. Arkasına bakmaya cesaret edemedi - kayalık ve dar merdivenlerden oluşan kıyı şeridinin ne kadar uzakta olduğunu bilmek hiçbir kurtuluş sağlamayacaktı.

"Avalon'un büyülenmiş olduğunu umuyorum," diye cevap verdi Kral onun kulağına, sesi acıyla titriyordu.

Raegan dişlerini sıktı. Danu belki onların kurtarıcısı olabilirdi ama Fey'in yaratıcısıydı - elbette kendisinden birini engebeli, kayalık bir geçitte topallatmakta pek bir yanlış görmezdi. İnsanlar ve Adil Halk arasında gündelik zalimlik o kadar da farklı değildi.

"Ve çok da uzak değil," diye cevap verdi nefesinin altından. Bunun için çok yorgun olmalıydı, ama yine de göğsünde yükselen öfke ciğerlerinin arasında kıvılcımlandı.

"Öfkeni çok seviyorum, küçük ölümsüz şey," dedi önlerindeki tanrıça omzunun üzerinden bakmak için dönerken, hızı değişmese de nazlanarak. "Ama burada, geçit büyüünün ötesindeki gömülü denizde büyüye izin yok. Gördüğünüz gibi bir başka savunma hattı. Yol artık çok uzun değil."

Raegan Danu'nun bakışlarını tuttuktan sonra başını salladı ve dönüp Kral'a baktı.

"İyi olacağım," diye güvence verdi ona, ama nefes alış veriş hâlâ çok ağırdı. "Senin sayende, benim parlak cadım, iyi olacağım."

Göğsüne farklı bir sıcaklık yayıldı ve taş patikada ilerlemeye devam ederken kendi kendine gülümsedi.

Ne kadar yürüdüklerini söyleyemiyordu. Güneş gökyüzünde hiç dalgalanmıyordu - Aradaki'nin doğal olmayan ışığından farklı olarak bir güneş olmasına rağmen yerini tespit etmek için çok parlaktı. Tek bildiği, bir an protesto etmek, Oberon'un yaralarına çılgınca işaretler yapmak ve bir yaratıcının nasıl bu kadar acımasız olabileceğini bilmek istemek üzereyken, ufukta bir şeyin parıldadığıydı.

Tıpkı tüm hikâyelerde anlatıldığı gibi bir sis adası. Uçsuz bucaksız beyaz kuleler mavi-gri gökyüzüne uzanıyor, gezinen bulutları hançer gibi deliyordu. Gümüşü perde aralandığında, Raegan funda ile taçlandırılmış kayalık uçurumları, yarım ay şeklindeki sedefli kum sahili ve ufuk çizgisine dikilmiş karanlık, sık ormanları görebiliyordu. Denizin ıslattığı taşlar nöbetçi askerler gibi araziye çevreliyordu. Nefesi kesildi. İçindeki o sarmal özlem kökü inledi.

"Bu gerçekten Avalon," diye nefes aldı Raegan, ağladığının farkına bile varmadan gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Kral sözünü sakınmadan onun ellerini daha sıkı kavradı. Ona baktı ve tüm acısına rağmen gözlerinde yüreğini hoplatan vahşi bir umut gördü. Belki bu sefer . . .

"Kıyıda sizi bir araba bekliyor," dedi Danu, geçitten çıkıp sahile doğru adım atarken, Raegan'ın hayal etmeye cesaret ettiğinden on kat daha yakındı. Raegan onu takip etti, esinti örgüsünü çekiştirip beraberinde sis, siyah frenk üzümü ve menekşe yaprağı kokusu getirirken neredeyse sayıklıyordu - inanılmaz derecede yeşil ve büyüleyici.

Gerçekten de bir araba bekliyordu, Raegan'ın uzun zamandır daha keskin dişleri olan daha karanlık hikâyeler için terk ettiği masallardan çıkmış gibiydi. Sanki kalay ve sedeften oyulmuş, uzun zaman önce ölmüş bir yaratığın kaburgalarından esinlenilerek yapılmış, güneş her parladığında ışıldayan bir şeye benziyordu.

sis tabakasını yarıp geçti. Narin, gümüşü basamakları tırmanırken Kral'a yardım etmek için elinden geleni yaptı. Yerleştiklerinde başını kaldırıp Danu'nun arabanın kapısının önünde durduğunu gördü ama tanrıça onlara katılmak için hareket etmedi.

"Sanırım önce pharmakon'u ziyaret etmeliyiz," dedi Danu, ince bir kaşını kaldırarak, ağzı yaramaz çocuklara hitap ediyormuş gibi mizahla çarpıldı. "Ve sonra konuşacağız."

"Ama Excalibur," diye ağzından kaçırdı Raegan, endişesi damarlarında çok yüksek sesle gümbürdüyordu. "O burada, değil mi? Ve Morrigan'ın söyledikleri doğru mu - bir Fey kılıcı olduğu hakkında?"

Adil Halk'ın etrafında geçirdiği onca yıl boyunca onlarla başa çıkmanın doğru yolunu *biliyordu*. Ama bazen onların kaprislerini karşılayacak gücü kendinde bulamıyordu. Bazen o yakıcı soru, Fey'in emrettiği o aptal nezaketten eser kalmadan ağzından kaçırıyordu.

"Elbette," dedi Danu, kaşları Raegan'ın doğrudan sorusundan çok şüphesi karşısında şaşırmış gibi çatılmıştı. "Ve İsimsiz Olan öldüremediği tek Adil Halk, çünkü o benim suretimde yaratıldı ama benim ellerimle değil. Fey, evet, ama kılıcın içine yerleştirilen büyü'nün ona karşı o kadar etkili olamayacağı kadar farklı."

Raegan'ın bedenindeki öfke kabardı, tırnakları patlıcan rengi kadife koltuk minderlerine battı -tüm bu tuhaf ve uhrevi güzellik *onun* zararına olacaksa lanet olsun. Excalibur'un bin yıl önce onun üzerinde hak iddia etmeye çalıştığı göğsündeki korkunç yara izini yakından tanıyordu. "Başka bir deyişle, sırf kılıç ona tekrar zarar verebilsin diye mi onu iyileştireceksin? Çünkü diğerleriniz gibi onu öldürmeyecek ama yine de canını yakacak, değil mi?"

Danu'nun gözleri parladı, evren derinliklerinde dönmeye başladı, öfke yüz ifadesini düzleştirerek Fate'in o orman açıklığındaki haline çok benzeyen bir şeye dönüştürdü. "Tam da kapımda söylediğin gibi, o bir zamanların ve geleceğin kralı. Böylesine görkemli bir kader acıyla birlikte gelir."

Tanrıçanın bakışları, başının arkasını arabanın sedef kakmalı iç kısmına yaslamış, omuzlarının gururlu çizgisi çökmüş, nefes alış veriş Raegan'ın rahat edemeyeceği kadar hırıltılı olan Kral'a kaydı. Uzanıp adamın elini nazikçe kendi eline aldı, uzun parmakları ve nasırları acı verecek kadar tanıdıktı.

"O gece gökyüzünden eğrildi ve kandan sağıldı," diye devam etti Danu, sesi şimdi daha yumuşaktı, tek bir damla gözyaşı gümüş renginin üzerinde dengeleniyordu

kirpikler. "İplikleri, iplik haline getirilmiş kederden başka bir şey değil. O bir silah. Ve tüm iyi silahlar yara izleriyle çizilmiştir."

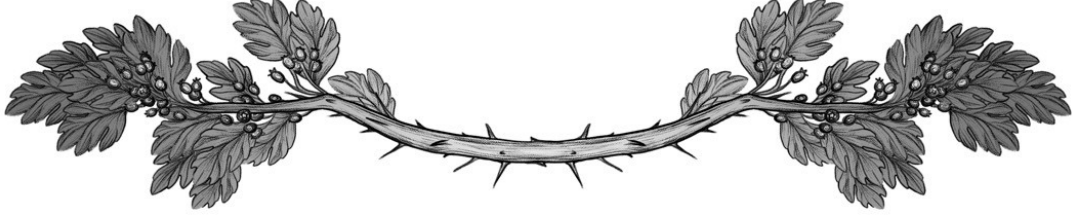
Oberon'un ağır nefesleri arabayı dolduruyor, denizin fısıltısı uzaktan geliyor, Raegan'ın kanı kulaklarında yüksek sesle çınılıyordu. Bir tsunami yaratabilir, diye düşündü. O bir su cadısıydı; akan, gelgitlerle ve akıntılarla hareket eden her şey onun kontrolündeydi. Tüm bu adayı boğabilirdi; Kral'ın yaşlı kardeşleri onun çektiği acıların ardından böyle bir mutluluğu kesinlikle hak etmiyorlardı.

"Creatrix," diye nefes aldı Oberon, gözleri Danu'nunkileri tutarken - sisle örtülü unutulmuş bir yerde buluşan iki okyanus. "Belki bir gün güneşte oyalanır mıyız?"

O asırlık sızı Raegan'ın göğsünde zonkladı ve neredeyse kederden boğulacaktı. Kral'dan başını çevirip onun titrek nefesini içine çekerken, tanrıçanın yüzünden yaşların süzüldüğünü ve kaleydoskop gözlerinde daha fazlasının toplandığını fark etti. Hüzün üçünün etrafında dönüyordu, bir fırtına cephesi gibi kalın ve ağırdı.

"Çocuğum," diye mırıldandı Danu, arabanın içine uzanacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Korkarım hepimiz güneş için yaratılmamışız."

Bölüm Kırk Yedi

Raegan ellerini yaldızlı çay fincanının etrafına daha sıkı sardı ve boş gözlerle ateşe baktı. Çıglık atacaktı. Bir şeyler fırlatacaktı. Pharmakon'a doğru yürüyecekti.

gülünç derecede güzel cam solaryum yemyeşil yeşilliklerle dolup taşıyor ve neden bu kadar uzun sürdüğünü soruyor.

Ama son bir saat içinde bunların hepsini en az bir kez yapmıştı ve nazik koordinatör, Oberon'un misafir odalarındaki tedavisiyle ilgili bir güncelleme beklemesi için ona yalvarmak zorunda kalmıştı. Koordinatör, bir ölümlünün ortalıkta dolaşmasının dikkat çekeceğini ve Danu'nun böyle şeylerden kaçınmayı tercih edeceğini bilmem kaçınıcı kez tekrarladı. Görünüşe göre bir ütopyanın bile politikaları vardı ve pek çok Avalonlu Danu'nun güvenli sığınaklarının dışındaki olaylara karışma arzusunu en iyi ihtimalle endişe verici buluyordu.

En azından Raegan bunu anlıyordu. Elbette kemik porselen rengindeki yüksek kuleleri, sonsuz olduğu varsayılan kütüphaneleri ve doğaya karşı değil doğayla *birlikte* inşa edilmiş şehir merkezleriyle Adil Halk, duvarlarının dışında neler olup bittiğini umursamıyordu. Onlar güvendeydi. Mutluydular. Zaman Tutucu hakkında bir şey yapmak tüm bunları riske atacaktı - ve ayrıca, tüm bu saçmalıkların geleceğini görmemişler miydi? Danu yıllar önce onları tam da bu yüzden uzaklaştırmamış mıydı? Onların gözünde, geride kalmayı seçen herkes hak ettiğini bulacaktı.

Öfkeyle dilini ısırdı. Beyaz badanalı çift kapının açılma sesi olmasaydı, sonuna kadar ısırabilirdi. Onun yerine Raegan sandalyesinde döndü, kalbi çarpıyordu. Ve orada

Unseelie Kralı'ydı, yaraları yok olmuştu, düğmeleri dirseklerine kadar açıktı, yakası açıktı, takım elbise ceketinin kararmış kalıntıları omzuna atılmıştı.

Hiç tereddüt etmedi. Reagan ayağa fırladı ve ona doğru koştu, ancak son anda kendini yavaşlattı. "Ben-"

Oberon kollarıyla onu öylesine sıkıca sarmaladı ki ciğerlerindeki havayı sıktı. Yüzünü onun göğsüne gömerek kucaklamasına karşılık verirken bir rahatlama hıçkırığı boğazından yukarı tırmandı.

"Seninle de ilgilenildi, değil mi?" diye sordu alçak bir mırıltıyla, başını çenesinin altına sıkıştırarak.

"Evet, ama ben senin gibi dayak yemedim," diye cevap verdi Reagan, onun nemli taş, odun dumanı ve karabiber kokusunu içine çekerek.

"Hmmm. Farmakonlar hâlâ hayatta olmamdan etkilendiler," diye kuru bir şekilde gözlemledi, parmak uçları saçlarını okşarken.

"Kin beslemenin çok güçlü bir araç olduğunu onlara söyledin mi?" diye sordu gülerek ve gözlerini ondan ayırıp ona baktı. Kaşlarındaki o çentik hâlâ acı çektiğini gösteriyordu ama rengi artık o hastalıklı soluk tonda değildi, nefes alış veriş o çok iyi bildiği uzun, eşit nefes alışlara dönmüştü.

Ona gülümsedi, güzel ağzının bir kıvrımı, çenesini büyük, güçlü bir eliyle kavradı. "Sen de öylesin," diye mırıldandı, başparmağının ucu alt dudağını okşarken. "Sırf senin için hayatta kalmaya değer."

Reagan parmaklarını gömleğinin yakasına doladı ve parmak uçlarında ayağa kalktı. Kral onu yarı yolda karşıladı ve başı dönene, günün tüm dehşeti bir iki dakikalığına yok olana kadar öptü. Sonra parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek onu ocağın yanından geçirdi ve yüksek tavanlı dar bir yan odaya götürdü. Avalonlular banyolarını büyük, ortak banyo alanlarında yapmayı tercih ediyorlardı, bu yüzden tuvalette sadece iki duş başlığı ve alçak bir ahşap bank vardı ama bu da Reagan'ın amaçları için gayet uygundu. Odanın en ucundaki buzlu camdan ince bir pencere güneş ışığını taş zemine saçıyor, ağaç dallarının gölgeleri aydınlık ve sıcak mekâna vuruyordu.

"Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi Reagan, Kral'ın gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken ağzı bir sırıtışa dönüştü.

"Çok cömertsin," diye cevap verdi alçak, boğuk bir ses tonuyla, tüm sinir uçları kendi içinde kıvrıldı, arzu karnında aşıya doğru açıldı.

"Özverili diyebilirsin," dedi ağzını Ragean'ın açıkta duran köprücük kemiğine götürerek. Kaslı göğsünden derin bir onay sesi yükseldi ve Ragean'ın tahrik alevlerini körükledi. "Eğer çok fazla acı çekiyorsan ..."

"Bugün olanlardan sonra, ben... sana *ihtiyacım* var," diye cevap verdi, küçük bedeninin etrafında eğilirken ağzı kabaca boynuna doğru hareket ediyordu, elleri kazağının altından kayıyordu. Başını geriye eğerek ona daha fazla erişim sağladı ve ağzından yumuşak bir nefes kaçtı. Onunla ilgili her şey, bin yıl sonra bile onu kesinlikle çıldırtıyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldanarak gömleğini omuzlarından itti.

Kazağını başından çekti, güçlü avuçları yanlarından aşağı kayarak kot pantolonunun fermuarında buluştu. Raegan ona doğru eğilerek daha fazlası için yalvardı ve o da kabul etti. Tüm giysileri belirsiz bir şekilde köşeye yığıldıktan sonra, Oberon Raegan'ın ağzını kendi ağzının içinde yakaladı ve onu duvara doğru itti. Kaba taş, özellikle de adamın kaslı gövdesinin koyu sıcaklığıyla tezat oluşturacak şekilde, teninde hoş bir serinlik yaratıyordu.

Yanındaki duş başlığı açıldı, su filizinden yağmur damlası gibi akıyordu, zaten mükemmel sıcaklıktaydı. Kralı başlığın altına çekti, suyun Kralın fildişi teninde nasıl toplandığına, vücudunun sert ve güçlü hatlarından nasıl süzüldüğüne hayret etti. Birbirlerini hararetle öptüler, adamın sert iniltileri kadının kesik kesik soluklarına karıştı.

Oberon geri çekildi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnını onunkine yasladı. Sıcak su bir yağmur fırtınası gibi etraflarından akarak Raegan'ın yorgun ve gergin kaslarını yatıştırdı. O anda su ve peri kralından başka hiçbir şey olmadan yaşayabilirdi.

"Bunun sonuna yaklaştıkça," diye mırıldandı, parmak uçlarıyla çenesinin çizgisini takip ederek, "seni kaybetmeye yaklaşımdan korkuyorum."

Raegan'ın nefesi boğazında düğümlendi. "Keşke sana bunun doğru olmadığını söyleyebilseydim."

Bir elini onun yanına bıraktı ve parmaklarını sahiplenici bir şekilde beline doladı. "Nasıl oluyor da," dedi uzun bir nefesle, alnı hâlâ onunkine değiyordu, iri bedeni dünyanın geri kalanını engelliyordu, "sanki seni kurtarmak için doğmuşum gibi hissediyorum?"

Hüzün göğüs kemiğinin altında kabardı. "Yapamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Nefes alış veriş durdu, kasları kıvrıldı ve gerildi. Keder, kasırğa camından kalbine çarptı. "Mordred. Bunu kendine karşı kullanamazsın."

"Öyleyse neden," diye hırçınlaştı güzel şekil değiştiren, parmakları kızın kalçasının kıvrımlarında gezinirken, "bu arzu göğsümde her şeyden daha çok atıyor?"

Adam ondan uzaklaştı ve kadın ona baktı -suyun düzleştirdiği siyah saçları sarmallar halinde tenine yapışmış, uzun kirpikleri suyla ya da belki gözyaşlarıyla çerçevelenmişti. İfadesinde bir cehennem yanıyordu, çok uzun zamandır inkâr edilmiş bir yırtıcının tüm öfkesi ve vaadi.

Bir sonraki an, o ağız onunkinin üzerindeydi, nefessiz ve ısrarcıydı, adamın uyarılmışlığının kanıtı kalın bir şekilde karnına bastırılmıştı. Raegan onun dudaklarına karşı inledi, parmaklarını onun saçlarına geçirdi, sırlıklam olmuş siyah teller parmaklarının etrafında mürekkep gibi kıvrılıyordu.

"Kanıtla," diye nefesini tuttu, elleri adamın ensesine gitti. "Beni her şeyden çok istediğini kanıtla."

Bakışları onunkilere kaydı, yüzünün açları hırçınlaştı ve vahşileşti. Vücudu, avını çenelerinin arasına almak üzere olan bir panterin uzun, karanlık formu gibi olağanüstü bir şekilde hareketsizdi. Sonra bir anda hareket etti; elleri kışının cömert kıvrımlarını kavrayarak onu yerden kaldırdı. Kral'ın geniş, güçlü vücudu onu her açıdan serin fayansa yapıştırdı. Açgözlülükle bacaklarını kalçalarına doladı, parmak uçlarını göğsünden aşağıya doğru izledi, fildişi kasların solgun genişliğini ikiye bölen tüylü, ipeksi saçların o lezzetli çizgisini takip etti.

Kavurucu bir ihtiyaçla ıslanan Raegan kalçalarını onunkilere doğru yuvarladı ve tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi. Raegan'ın alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve vücudunun derinliklerinden gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı. Teninin her santimi ondan daha fazlasını talep ediyordu. Uzun parmaklı ellerinden biri vücutlarının arasından kayarak kadının kalçalarının tepesini okşadı. Adını zar zor kendi sesine benzeyen bir sesle söyledi, sonsuz bir acıyla inliyordu.

"Senin adına tüm dünyayı yakarım," diye homurdandı Kral onun ağzına karşı, dokunuşunun baskısı artıyordu. Tek bir ustaca hareketle onu duvarda daha yukarı kaydırıp ve dilini göğsünün ucuna getirdi. Raegan buna dayanamıyordu -tüm bu zevki hissetmeye, içinde o olmadan onun görkemli karanlığıyla çevrili olmaya.

"Oberon," diye soluk soluğa bağırdı, tırnaklarını onun derisine daha da batırarak. Oberon ona baktı, güzel ve dolgun ağzını tehlikeli bir gülümseme süslüyordu.

"Özellikle istediğiniz bir şey mi var?" diye mırıldandı Kral, sözleri yavaş ve tatlıydı, "benden istediğiniz bir şey mi var? Aradığınız bağlılığın kanıtı olarak mı?" Mizah

sesini yükseltti, ama derin sesi hâlâ kızın hissettiği arzuyla boğuktu.

"Sikinle sik beni, seni lanet olası canavar," diye çıkmayı başardı.

İkisi de kahkahayı bastı, ses boşlukta cınladı. Bunun mümkün olduğunu düşünemezdi ama adamın yüzündeki o tatlı neşeli ifade... adamın elleri doğru yerlerde olmasa, kalçaları zaten onunkilerle aynı hizada olmasa, onu kırabilecek bir özlemle doldurdu.

"Her zamanki gibi," diye cevap verdi Kral, dudakları dudaklarının üzerinde gezinirken, iri bir eli tam da onun sevdiği şekilde göğsüyle oynamak için yukarı kayıyordu, "dileğin benim için emirdir."

Kendini onun içine gömdü. Kadının kendisine hazır olduğundan emin olmak için genellikle yaptığı nazik hareketlerden hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, dişleri boynunun yan tarafını sıyırarak onu tamamen, tamamen, vahşice doldurdu. Raegan, tüm Avalon'un duymuş olabileceğinden endişe ettiği bir ses çıkardı ve üzerine yuvarlanan yoğun, yiyip bitirici zevk dalgasıyla neredeyse duvara yapışacaktı.

Oberon bir eli hâlâ kızın göbeğinde daireler çizerken, Raegan kızın nerede bitip Oberon'un nerede başladığını zar zor seçebiliyordu. Birbirlerine karşı çılgınca hareket ediyorlardı, sanki birlikte olmayı ne kadar çok istediklerini kanıtlarlarsa kader buna izin verebilirdi.

Ama bu acımasız evrende böyle hükümler yoktu, Raegan biliyordu, bu yüzden kendine her anın tadını çıkarmasını söyledi: içine girerken inanılmaz güzellikteki yüzündeki coşku ifadesi, adını bir dilekmiş gibi söylemesi, o kadar yoğun ve tatlı bir zevk ki, onu zapt edebileceğinden emin değildi. Yarı aç bir yaratık gibi onu nasıl aldığını, ikisini de kurtarabilecekmiş gibi zevkini nasıl kovaladığını.

"Mordred," diye yalvardı, çağlar ve dışarıdaki dünya elinden kayıp gidiyordu. "Daha fazla. Kahretsin, daha fazlasına ihtiyacım var."

Göğsünde gürleyen alçak, derin bir kabullenme sesiyle Kral hızını neredeyse cezalandırıcı bir hale getirdi. Raegan onun adını inledi, başı duvara yaslandı, bakışları tavanı izliyordu. Oberon bir elini Raegan'ın vücudundan kaldırdı ve çenesini parmaklarının arasında çelik gibi kavradı. Çenesini indirdi, okyanus bakışları onunkilerle buluştu.

"Gözlerini benden ayırma," diye öyle karanlık bir ses tonuyla emretti ki neredeyse Raegan'ı uçuruma sürükleyecekti. Başını salladı, adamın bakışlarını tuttu, ağzı bir başka boğuk çığlık atmak için ayrıldı.

"Sadece durma," diye cevap verdi, göğsü onun göğsüne çarpıyordu.

O siyah kaşlardan biri kalktı ve vücuduna bir heyecan gönderdi, ancak bu kadar mükemmel bir hissin nasıl daha iyi ve *daha iyi* hissetmeye devam edebileceğini anlamadı. Adam sözünü tuttu ve sırtı duvara yaslanmış olsa bile ağır göğüslerini zıplatacak kadar sert bir şekilde içine girdi. Düşen su damlacıklarının ve kendi yoğun arzu sisinin arasından, Kral'ın bakışlarının göğüslerinin kabarıklığına inişini izledi, gözleri her kıvrımını yutuyordu.

Raegan tereddüt etmedi; bir eliyle adamın omzunu bıraktı ve keskin çenesini yayvan parmaklarının arasına aldı. "Gözler," diye başladı, sözcük gırtlaktan gelen bir iniltiyle çıkıyordu. "Üzerinde. *Bana*."

İtaatkâr bir şekilde, o dipsiz gri bakışlarını kaldırdı, dikkatinin her bir zerresini ona verirken uzun, koyu kirpiklerinde su toplandı. Kalçalarının birbirine değme ritmine hiç ara vermeden, kadının bileklerinden birini başının üzerine aldı ve sonra diğerini, her iki kolunu da duvara sabitledi.

"Benim için gel," diye emretti alacakaranlık gibi bir sesle, karanlık ve ıssız yerlerden gelen her gölge gibi.

Raegan onun bakışlarını tuttu. "Beni daha sert becer o zaman."

A Sonra kurulanıp, maviler denizinde yumuşak çarşaf ve kalın bir yorganla örtülü, soluk ahşaptan geniş kızak yatağa girdiler. Işığa bakılırsa - eğer Avalon gibi bir yerde böyle şeyler aynıysa- henüz öğleden sonraydı. Yine

de uyuşukluk Raegan'ı yalvarırcasına çekiyordu, göz kapakları da yükleri kadar ağırdı. Küçük bedenini Kral'inkine yasladı, o da başını çenesinin altına sıkıştırdı ve kollarıyla onu sardı. Güvende olmadıklarını biliyordu. Nasıl ki? Onlar bile geri alındı Excalibur, yok edildi ve Gates, ve yenilmiş Zaman Bekçisi'ne karşı, ouroboros'ları yine de ilerlemeye devam edecekti, değil mi? Kız her zaman onun elinden nehir suyu gibi kayıp gidecekti. Yüzyıllarla yüzleşecekti

Yaşsız ve çoğunlukla yalnız.

"Neden bana dönüp duruyorsun, benim güzel öfke kraliçem?" Oberon mırıldandı, parmak uçları sırtından aşağı dökülen buklelerin sarmalında geziniyordu.

Raegan tereddüt etti, avucunu onun göğsüne yasladı. "Çünkü o sensin," dedi sonunda. "Her zaman sendin. Başka kimse öfkeme kutsal bir şeymiş gibi bakmıyor."

Nefes alışları ona karşı durgunlaştı, sabah gelgitleri kadar yavaştı. "Yine de sana çok uzun süre tutunmayı asla başaramıyorum."

Raegan başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakarak, "Bu senin başarısızlığın değil," diye itiraz etti. "Senden asla böyle bir yükün altına girmeni istemezdim."

Gülümsemesi solgundu, şehre bakan büyük pencereden içeri süzülen altın sarısı güneş ışığıyla çalkalanıyordu. "Güzel. Benden ne istediğine dikkat et. Hayır diyemem."

"Muhtemelen yapmalısın," diye cevap verdi kaşlarını kaldırarak. "Ben delinin tekiyim." Adamın kahkahası kızın bedeninde gümbürdedi ve kız bir Fatesong'dan daha tatlı olan bu sese asıldı.

"Dediğin gibi," diye cevap verdi, başını tekrar göğsüne doğru indirirken, "deliliğin, öfken, adına ne dersen de, içinde boğulurdum. Onun tarafından tüketilirdim."

"Böyle inanılmaz çekici şeyler söylemeyi bırakmalısın," dedi Raegan esneyerek, vücudunun sert açılara daha da yaklaşarak. "Bu haliyle yarın düz yürüyemeyeceğim." Raegan cevap vermeden önce onun uzun yan tarafını okşadı ve ekledi: "Bu bir şakaydı, canımı yakmadın."

Avalon'un merkezindeki sessiz odaların üzerinde sessizlik kanatlarını germiştii. Bir başka imkânsız şehir, efsanelere ve söylencelere gömülmüş bir yerdi ama yine de Raegan duvarları arasında yürümüş ve bir dost gibi karşılanmıştı. Tüm acılara rağmen, Kader'in verdiği cezanın en azından bazı açılardan bir hediye olduğunu hissetmemek zordu. Bir teklif. Aksi takdirde bin yıl önce bir daha dönmek üzere toprağa karıştırdı. Bunun yerine, mezarından tekrar tekrar kalktı ve dünyanın geniş alanında peri kralını aradı.

Derin bir nefes aldı, odun dumanı ve nemli taş duyularını dolduruyordu. Kral için bir hediye değildi elbette. Onsuz daha iyi olurdu ve başka türlü davranmak onun için sadece bir düşkünlüktü.

"Umarım anlamışsındır," diye mırıldandı Oberon, sesi devasa odada yumuşak ve sessizdi, "beni nasıl iyileştirdiğini. Tanıştığımız ilk günden beri benden hiç korkmadın." Adamın eli kadının elinin üzerine kaydı ve kadın avucunu çevirerek parmaklarını birbirine geçirdi. "Korktum ve nefret ettim

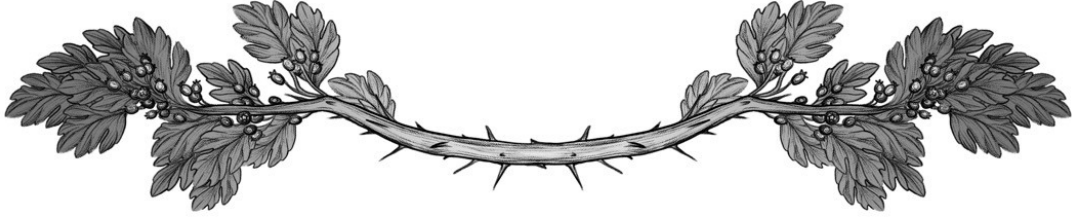
ve arzulanan. Ama nadiren sevildim, gerçekten değil. Seni kurtaramıyorum bile, Raegan. Ama yine de beni seviyorsun."

Gözyaşları onu boğdu. Acaba tüm acılarını silip süpürecek, tüm acılarını denizin derinliklerine gömölüp unutulacakları bir yere götürecekt kadar yüksek bir dalga yaratabilir miydi? Bunu yapamayacağını biliyordu.

"Bu sefer," diye devam etti Kral, onu kendine doğru daha sıkı çekerek, "lütfen. Sana yalvarıyorum. "Benden daha uzun yaşa. Seni çok seviyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Sekiz

T Deniz, Avalon'un yüksek kayalıklarına çarpıyordu. Sisın altında, dalgalar eski bir deniz canavarını andıran dalgalanmalarla çalkalanıyordu.

Raegan yutkundu ve rüzgârın saç örgüsünden kopardığı bir tutamı itti. Uçurumun kenarından aşağı inen patika baş döndürücüydü, ufalanan tebeşir kayaya oyulmuş basamaklardan başka bir şey değildi.

"Aşağıdaki mağaralar bize iyi hizmet etti," dedi Danu. Tanrıça sesini rüzgârın üzerinde yükseltmemiş olsa da Raegan onu gayet iyi duydu. Merdivenlerin tepesinde duran Danu'yu incelemek için döndü, kırılmış menekşe rengi saçları şu anda Raegan'ın buklelerini çözen aynı esintiler tarafından rahatsız edilmemişti. İlahiyat güzel görünüyordu. Çok fazla güç, gerçek bir sorumluluk yok.

Kral gözlerini tanrıçaya dikerek, "Excalibur'u onların derinliklerinde nerede bulacağız?" diye sordu. Daha bir gün önce şehre zar zor topallayarak girebildiğine inanmak zordu. Avalon'daki şifa sanatları Raegan'ın bin yıllık deneyimini çok aşıyordu. Bir yanı burada kalmak, kadim metinleri incelemek, seralardaki ve permakültür bahçelerindeki her bir yaprağı incelemek için yanıp tutuşuyordu. Ama Danu'nun da dediği gibi, bazıları güneş için yaratılmamıştı.

"Arthur'un odası mağaraların arka tarafında," diye yanıtladı Danu sakince. Bunca yıl sonra bile hem Raegan hem de Kral bu isim karşısında irkildiler. "Aşağıdaki yerlerin kendi akılları var. Kararlılığınız sınanabilir."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Raegan, rüzgârın sesini duyabilmek için neredeyse bağırarak tersledi. "Lanet olası mağaralar *çözüm* hakkında ne bilir ki? Büyünün olmadığı bir dünyada hayatta kalmaya çalışıyoruz."

Danu'nun uhrevi, inanılmaz derecede berrak gözleri onunkilerle buluştu. Tanrıçanın ağzında eğlence dans ediyordu. "Kaderi nasıl bu kadar kızdırdığını görebiliyorum," dedi ellerini önünde birleştirerek. "Yine de senin öfkene çocuklarımın sonuncusu için iyi bir eş olarak görüyorum."

"Seninle ilk kez tanışan beleşçi annenin beni onaylamasına çok sevindim," diye takıldı Raegan, yüzündeki ifadeyi ne kadar temizlemeye çalışsa da sözleri karşısında dudakları seğiren Oberon'a bakarak. Danu'nun ağzı sert bir çizgi halindeydi ama kaşlarından biri eğlenceye benzeyen bir şeyle kalktı.

Kral kollarını kavuşturarak, "Kararlılığımız nasıl sınanabilir?" diye sordu. Ödünç aldığı palto geniş omuzlarına biraz küçük geliyor, kumaşı Raegan'a önceki geceyi düşündürecek şekilde sıkıyordu.

"Bazıları bir labirentte dolaşır, bazıları anılarla yüzleşir, bazıları sevdikleri ölüleri görür," dedi Danu omuz silkerek, sanki bunlar küçük, basit şeylermiş gibi.

"Harika," dedi Raegan. "Ve birisi bizim için gidip kılıcı alamaz, değil mi?"

Danu'nun soluk gümüş kaşları tekrar kalktı. "Aşağıdaki yerlerin niyetinizi öğrenmek istemesinin nedeni, o odalara kapatılan hiçbir şeyin geri çıkmayacağıdır. Bu yüzden mağaralar emin olmalı. Ayrıca, Excalibur'a dokunmanın pek azımıza iyi geleceğini söyleyebilirim."

Raegan dolambaçlı merdivenlere, kaban dalgalarına, tam gelgit sırasında uçurumun dibine ulaşana kadar göremeyecekleri mağaraların girişine baktı; bu sırada yarı ölü bir ölümlü kralı ve çalınan peri kılıcını bulmak için yaklaşık iki saatleri olacaktı.

"Sen bir tanrıçasın," dedi kelimeleri uzatarak. "Yani sen-"

"Çocuk," diye sözünü kesti Danu, yüz ifadesi korunaksızdı, gözlerinin etrafındaki kaz ayakları güneşe doğru kısılrken kırışıyordu. "Bu işlerin bir yolu olduğunu biliyorsun. Bu konuya ancak bu kadar müdahale edebilirim. Burada bile. Tüm gücümle bile."

Rüzgâr sert bir nefesle uçurumun yamacını tırmandı. Raegan'ın ayaklarının etrafındaki fundalık ve karaçalı titriyor, birkaç adım ötedeki dikili taşlar rüzgâr hızla geçerken ılık çalıyordu.

"Tam olarak ne zaman," diye başladı Raegan konuşacak kadar sakinleştiği anda, Excalibur'un eskiden bir peri kılıcı olduğunu bilen var mıydı? Ve

Morrigan nereden biliyordu?" Ellerini kendisine ödünç verilen yün pelerinin ceplerine sokarken zihni dalgalanıyordu.

"Fark eder mi?" Danu kuru bir sesle ufka bakarak sordu - sadece okyanus, her yönde uçsuz bucaksız deniz. Ne Raegan ne de Oberon cevap vermeyince, hiç de tanrıçalara yakışmayan bir iç çekip tekrar onlara döndü. "Anlayın, bilgilerim ikinci elden. Çok tehlikeli hale gelmeden önce, deniz kapısını gömmeden önce Öteki Diyar' casuslar gönderirdim. Myrddin, Excalibur'un sırrını mezarına götürmeye niyetlenmişti sanırım ama Arthur biliyordu ve bir noktada Morgana le Fay bunu öğrendi. Arthur onu susturmak için büyücülükten idam ettirdi ama Morrigan'ın bir rahibesi olarak cenaze ateşinde tanrıçasına söyledi."

Raegan sözünü sakınmadan Oberon'un elini tutmak için uzandı. Morgana - Arthur'un üvey kız kardeşi - Kral'ı çocukken büyüten, ona insan asaletinin yollarını öğreten kişiydi. Raegan gibi Oberon da onu sevmiştir ve yanmayı durdurmak için her şeyi yapmışlardı. Elbette bu yeterli olmamıştır. Nadiren, öyle görünüyordu ki, hiç yeterli olmamışlardı.

"Arthur'u Avalon'a getirmek için kelpilerle işbirliği yaptım, böylece bir daha dirilemeyecekti. Kılıcın geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve uzun yıllar boyunca potansiyelini boşa harcadım," diye devam etti Danu, kederin ilahi yüz hatlarını aşındırmasına benzemeyen bir ifadeyle. "Kronos, Camlann Savaşı'nda Morrigan'ı yakaladığında, Excalibur'un gerçeği kilit altına alındı. Morrigan Öteki Diyar'a kaçana kadar bu şekilde kaldı ama o noktaya gelindiğinde Kapılar çoktan tümüyle mühürlenmişti ve bu konuda bir şey yapabilecek tek insanlar diğer tarafta kapana kısılmıştı. Yüzlerce yıldır size ulaşmaya çalıştığımı tahmin ediyorum. Gözyaşlarınızla dünyalar arasında açtığınız geçici kapı sayesinde ben de onunla sadece kısa bir süreliğine iletişim kurabildim."

Raegan kendini bitkin hissediyordu, tıpkı solundaki, okyanusun sürekli saldırısı altında binlerce yıl geçirmiş olan uçurum gibi. Uyumak istedi. Çay içmek istedi.

Sabahları Oberon'daydı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Çenesini sıkarak gözlerini kapattı ve bir zamanlar tüm bunları ne kadar çok istediğini kendine hatırlatmaya çalıştı.

Ama o zamanlar hiçbir şey hatırlamıyordu. Şimdi yüzyılların ağırlığını taşıyor, omurgası her an dik durmak, hayatta kalmak için gereken enerjiyle titriyordu.

"Haklısın," dedi tanrıçaya. "Bunun bir önemi yok. Morrigan'ın yüzlerce yıldır Kapılar'a ulaşmaya çalışıyor olması ve sadece her şey boka sardığı ve Kader benimle bir keman gibi oynadığı için ulaşabileceği küçük bir gözyaşı bile olması önemli değil."

Sözcükler Raegan'ın ağzından henüz çıkmıştı ki, vücudunda şimşek gibi çakan bir aydınlanma oldu. Sarsılarak dimdik durdu ve ağzı kurudu. İri gözleri çoktan onunkilere dikilmiş olan Kral'a, sonra da belirgin bir şekilde daha sakin görünen Danu'ya baktı.

"Kader ... Hepsi bu muydu?" diye nefes aldı ve saçlarını kökünden koparma dürtüsüne direndi.

"İlkel güçler söz konusu olduğunda, benim kadar yaşlı bir varlık bile yorum yapmakta tereddüt eder," dedi Danu, tekrar denize bakarken, rüzgârın soğuşuna rağmen tüyleri diken diken olmamış gibi görünen çıplak kollarının etrafında saçları dalgalanıyordu. "Ama bu mümkün. Ona güvenmeyin, aklınızda bulunsun."

Bir gölge kütlesi Raegan'ın yanından geçip gitti. Kral'ın tebeşir taşı merdivenlerin ağzına doğru ilerleyişini şaşkınlıkla izledi, silueti adayı taçlandıran sisi yarıyordu.

"Oberon," diye seslendi, sisin nemlendirdiği bitki örtüsüne ve gevşek kayalara dikkat etmeye çalışarak koşmaya başladı.

"Tanrıça haklı. Bunların hiçbirinin önemi yok," diye yarı bağırarak topuğunun üzerinde döndü Kral, gözleri kararmıştı. "Kaderin gizlice yardım edip etmediği umurumda değil. Excalibur'un gerçek doğası hakkındaki bilginin hangi entrikalarla kulağımıza ulaştığı umurumda değil. Ben halkımı ve seni önemsiyorum, Nyneve. Ne daha fazlası, ne de daha azı. O yüzden gidip şu Tanrı'nın unuttuğu kılıcı geri alalım."

Gözleri Danu'ya kaydı ve daraldı, çenesi kibirli bir şekilde eğildi. "Eğer adanın alçak yerleri başımıza bela olursa, bil ki benim cadım burayı boğabilir İhtiyar."

Adamın kendisinden şekli Raegan'ın içini ısıtmıştı. Ona yetmişti ve kemirici rüzgârdan korunmak için onun cüssesine sığındı.

Danu sırtıttı, dişleri biraz fazla sivriydi. "Ve eğer kendi halkımın sevgisi için değilse, isimsiz çocuk, denediğini görmek isterim." Ve sonra tanrıça kayboldu, sadece birkaç saniye önce durduğu burundaki yerde kıvranan sis dalları vardı.

Raegan başını kaldırıp Oberon'a baktı ve Oberon da onun bakışlarına karşılık verdi. "Tek yol, sanırım, içinden geçmek," dedi, onun ifadesini inceleyerek. Oberon da onun kadar

Onun gibi öfkeliydi-Raegan bunu her zaman biliyordu. Sadece onu daha iyi kontrol ediyordu, içinde hapsedmek için daha geniş ve daha karanlık bir uçurum vardı. Bunca yıldan sonra bile hangi yolun daha iyi olduğundan emin değildi.

"Birlikte," dedi alnını onunkine yaklaştırarak. Onun tenine bir öpücük kondurduktan sonra yıkık dökük merdivenlerden aşağı inmek için döndü. Raegan güvenli bir mesafeden onu takip etti ve Kral'ın çevikliğine ve hızlı reflekslerine güvenerek ileride bir yol açtılar. Aşağıdaki kükreyen gri okyanusa yol vermeden önce beyaz kanatlarını geren inanılmaz derecede dik uçurum yüzü güzel olabilirdi, eğer tüm kaderin, genişliği boyunca karıncalar gibi sürünen iki insanın omuzlarında asılı kalma şekli olmasaydı.

Raegan'ın son derece kaba tahminine göre merdivenlerin yaklaşık dörtte biri kaldığında, gelgit geri çekilmeye başlamış, güneş adanın dış kenarlarını çevreleyen sis tacının arasından ulaşmayı başardığında mücevher gibi parıltıyan gelgit çukurlarıyla dolu kayalık bir kumsal ortaya çıkmıştı. Güzeldi ama ayak bilekleri ve dizleri acıyordu. Tekrar ayağa kalkmanın muhtemelen daha kötü olacağını kendine hatırlattı.

"Raegan, özellikle dik bir bölümden geçerken oflayıp puflayarak, "Bunca yolu sadece lanet olası bir mağarada ölmek için geldiysek, yemin ederim Oberon, çok kızarım," diye söze başladı.

Omzunun üzerinden ona baktı, ağzının kenarlarında bir eğlence vardı. "Herhangi bir su kütesinin ciğerlerine zorla gireceğini sanmıyorum. Ve ben boğulamam. Protectorate denedi."

Raegan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Yakalandıktan sonra Muhafızlar'ın ona yaptıklarını aklından çıkarmaya çalışmış ama başaramamıştı. Bu onun hatasıydı. *Yıllarca* onu öldürmeye çalışmışlardı. Onca acı ve ıstırap, onun hayal edebileceğinden bile fazlaydı. Ve yine de buradaydı, ona gülümsüyor, katlandığı dehşetlerle dalga geçiyor, rüzgâr koyu renk saçlarını karıştırıyordu.

Dikkatle ona doğru ilerledi ve onunla göz hizasına gelen bir basamakta durdu. "Nasıl da dayanıyoruz," diye mırıldandı Raegan, parmak uçlarını yüzünün yan tarafında gezdirmek için uzandı. Kral dokunuşuna sevgiye aç bir sokak kedisi gibi eğildi ve Raegan çenesini avuçlarının arasına alırken gözlerini kapadı.

"O halde ileri," dedi, o kadar yumuşaktı ki rüzgâr neredeyse sözlerini kapıp alıp götürcekti. Avalon'un tebeşir beyazı kayalıklarında Oberon onun eline uzandı ve sonra ağzını parmak eklemlerine götürerek

Bir kelebek kadar nazik, narin bir öpücükle tenini okşadı. Raegan'ın aklı karıştı, onu Camelot'a ve tüm yalanlarını görebilen bakışlarıyla kara zırlı şövalyeye geri götürdü.

"İleriye," diye kabul etti, Kral uçuşunun kenarından aşağıya doğru güvenli bir yol açmaya devam etmek için dönerken onu takip etti. Neyse ki rüzgâr aşağıya indikçe azalıyor, onları kadere doğru sürükleyen güçlü bir esintiden biraz daha fazlası haline geliyordu.

Oyma merdivenin dibinde, denizin yüzeyini bir balinanın sırtı gibi yaran geniş bir kumlu kaya düzlemi vardı. Raegan Oberon'un yardımıyla üzerine tırmandı ve onun kolunu sıkıca kavradı. Bu adil değildi -hiçbir şey adil değildi. İkisi de yeterince iyileşmişti, evet ama hiçbir pharmakon'un gideremeyeceği bir yorgunluk iliklerine kadar işlemişti. Yine de buradaydılar, toprağın derinliklerine dalmışlar, buranın sonları olmaması için dua ediyorlardı.

"Kahretsin," dedi Raegan deniz mağaralarının geniş ağzına bakarken: beyaz kayalıkların genişliğine oyulmuş uzun, dar bir şeklin kapısı -her zaman bir kapıydı, değil mi? Ona doğru ilerlediler, adımları dikkatli ve ölçülüydü. Raegan omzunun üzerinden okyanusa doğru baktı ve günün başka bir saatinde buraya ulaşmanın ne yazık ki imkânsız olduğunu gördü. Deneysel olarak, deniz suyunu büyüsüyle itti. Deniz suyu yanıt verdi, ama verdiği yanıt halsiz ve sinirliydi; damarlarında ölümlü kanı taşıyan bu görev ustasına alışık değildi.

Mağaranın ağzına yaklaştıklarında Kral'a, "Okyanusla aramda küçük bir bağ var," diye bilgi verdi. "Yine de hiçbir şeye güvenme. Bu bir Hail Mary olurdu."

Ona yan yan baktı, başını sallarken ağzı asıktı. "Hiç yoktan iyidir, sanırım," diye omuz silkerek cevap verdi ve onları bekleyen açık ağzın içine bakmak için geri döndü.

Yüksek gelgitler mağaranın duvarlarında, başlarının çok üzerinde çizgiler bırakmıştı. Raegan rahatsız bir şekilde onlara baktı, kalbi kaburgalarına doğru biraz fazla sert atıyordu.

"Avalon'un denizi ne kadar uzağa gidiyor?" diye sordu, sularında lavanta benekli siyah bir ahtapotun dolaştığı büyük bir gelgit havuzunun yanından geçerlerken.

"Bildiğim kadarıyla sonsuza dek," diye cevap verdi, mağaranın tavanı üzerlerine kapanırken, yırtıcı bir hayvanın ağzı kapanır gibi yukarı bakıyordu. "Anladığım kadarıyla, Danu bu diyarı bizimkinden çıkardığında, bu gerçekleşmedi.

Oldukça haklısın. Avalon belki de daha büyük, sihirle güçlendirilmiş bir cep diyarı olmalıydı. Ama öyle değil. Kendi kuralları, harikaları ve dehşetiyle tamamen kendine ait bir yer."

Raegan yutkundu ve başını salladı. Unutmak kolaydı. Avalon inkar edilemeyecek kadar güzeldi ve Cornish kıyılarından çok da farklı değildi ama Raegan binlerce yıldır buraya ayak basan ilk ölümlüydü ve sırf çevre biraz tanıdık geldi diye rehavete kapılmak iyi olmazdı.

Hava mağaraların içinde daha da durgunlaştı, deniz suyu ve tuzlu suyla kaplanmış taşlar kokuyordu. Sessizce, gözleri bir o yana bir bu yana dönerek, duvarlara tutturulmuş leylak rengi alevlerin püsküren meşalelerine güvenerek ana geçitten aşağı inmeye devam ettiler. Bir anda atmosfer değişti; korkunç, cadı büyüsünün derin, kemikleri sızlatan bir uğultusu vardı. Bunun farkındalığı Raegan'ın omurgasından aşağı bir ürperti gibi süzüldü ve gözlerini keskinleştirdi. Bazı kapıların aç olduğunu hatırladı.

Ancak arazi zorlaştıkça gözünü kapılardan ayırmak zorlaşıyordu. Kral'a yakın durdu, dar, kaygan yokuşları tırmandı ve klostrofobik geçitlerden yalpalayarak geçti. Bir noktada karanlığa doğru dik bir iniş yapmak zorunda kaldılar ve dikitlerle dolu bir mağaranın içine girdiler. Yürüyüşleri sırasında ikisi de konuşmadı; bunun yerine hava onların ayak sesleri ve bir ilahi gibi kutsal olan deniz suyunun damlamasıyla doldu.

Zaman, bu gibi yerlerde olduğu gibi, ilk mağarayı görmeden önce bilinmeyen bir miktarda geçerek genişledi ve daraldı. Duvarların gri, uzayıp giden uçurumunda bir ağız gibi açılıyordu. O cadı işlerinden biri açıklığın üzerine uzanıyordu, solan ışıktaki soluk ve yanardönerdi. Yüzeyi canlı bir şey gibi dalgalanıyordu, bir porticus'un yağ dökülmüş yüzeyine çok benziyordu.

Raegan yavaşça yaklaştı ve elinden geldiğince içeriye baktı. İçerisi raflarla doluydu, çan kavanozların altında saklanan bitkilerle doluydu, görünüşe göre bir çeşit durağanlık içindeydiler. Düşük ışıktaki ve çalışmanın parıldayan, örümcek ağı bariyerinde herhangi bir şeyi tanımlamak zordu ama yine de, yürüdüğü binlerce yıl boyunca yeryüzünde hiç yetişmemiş bitki örtüsünü görebiliyordu.

"Muhtemelen biyolojik depolar, adada bir şeylerin yanması ihtimaline karşı," diye gözlemledi Kral, gözleri mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken. Arthur'un uyuduğu, Excalibur'un gerçek, vahşi doğasını serbest bırakmak için bir peri kralını beklediği yer.

Raegan sözsüz bir şekilde başını salladı ve deniz mağaralarının leylak rengi kasvetine doğru ilerlemeye devam etti, uzayda dolaşıyor gibi görünen varlığın farkındaydı. Duyarlı mekânlardan biraz sıkılmaya başlamıştı. Bırakın anlamayı ya da akıl yürütmeyi, *göremediği* bir varlık tarafından gözetleniyormuş, yargılanıyormuş ve mahkûm ediliyormuş gibi hissediyordu.

Mağaraların derinliklerine doğru ilerliyorlardı, Raegan gelgitlerin geri dönmesinden endişe ediyordu ama telefonundaki saat Avalon'a girdiklerinden beri donmuştu. Servis de yoktu. Şarjı giderek azalıyordu ve gizli Fey şehrinde kimsenin şarj aleti olduğundan şüpheleniyordu. Telefonun neden hâlâ deri ceketinin cebinde durduğundan bile emin değildi. Belki alışkanlık, belki de geride bıraktığı insanlar için duyduğu suçluluk.

Birbirlerine tutunarak karanlığın içinde daha da uzağa, daha da uzağa gittiler. Raegan'ın damarlarında korku dolaşıyor, duyduğu her uzak dalga çarpışmasında endişesi artıyordu. Ama ilerledi çünkü ölümsüz cadının yanında isimsiz olan varken yapamayacağı çok az şey vardı. Onlar yol aldıkça daha fazla deniz mağarasının yanardöner, ince ağızları açılıyor, imkânsız görünen okçuluk yaylarına ve hareketsiz duran tuhaf yaratıklara bakışlar sunuyordu. Çoğu boştu. Bunu çok fazla düşünmemeye çalıştı.

"Raegan," diye mırıldandı Oberon, mağaranın ağır sessizliği onun sesini kulaklarına kadar taşıyordu. İncelemekte olduğu mağaradan topuklarının üzerinde döndü; mağara garip, şişmiş kavanozlarla doluydu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

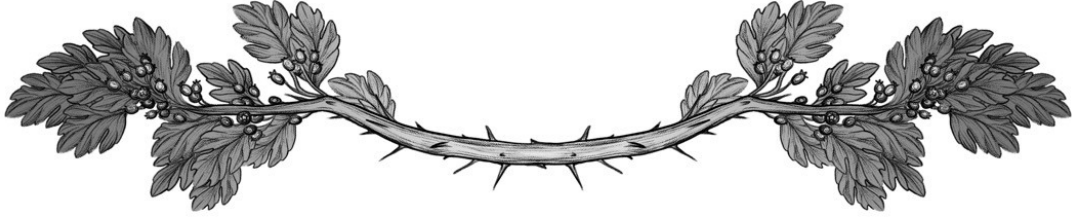
"Buldun, değil mi?" diye sordu, sesi çok küçüktü, varlığının her zerresi farkında ve dehşet içindeydi ve umudun ihanetiyle doluydu.

Dar koridorun karşısında Oberon başıyla onayladı. Raegan dikkatle, sanki transa geçmiş gibi, sanki tüm gelecek bir bıçağın ucundaymış gibi, çukurlu kayanın üzerinde ilerledi ve Kral'ın yanına geldi.

Orada, kapının yağ dökülmüş ağzının ötesinde, bir kaya parçasının üzerinde bir adam yatıyordu. Gözleri kapalıydı, uzun kılıcının deri kabzası uyuyan ellerinin arasında sıkıca kavranmıştı. En azından görünüşü hiç de dikkate değer değildi. Orta boylu, orta yapılı, orta soluk kahverengi saçlı, orta yüz hatlarına sahip bir adamdı.

Bir zamanlar Arthur Pendragon dünyanın kaderini elinde tutuyordu. Ama zaten hiçbir zaman ona ait olmamıştı, bu yüzden geri almanın zamanı çoktan gelmişti, diye düşündü Raegan.

Bölüm Kırk Dokuz

S Uzandı ve mağaranın ağzında örümcek ağı ipeği gibi gerilmiş çalışmayı okşadı. Dokunuşuyla hafifçe büküldü. Teni onunla temas ettiğinde Raegan'ın başı şiddetle döndü.

"Onu etkisiz hale getirebileceğimi sanmıyorum," dedi Oberon ona, mağaranın ağzının önünde volta atarken, kara kaşları çatılmıştı. Arthur Pendragon'la aynı koridorlarda yürüdükleri, aynı savaş alanlarında dolaştıkları son zamanlardaki genç, kalbi kırık ve öfkeli şövalyeden o kadar uzaktı ki. Yine de göğsünde eski bir his yükseldi; onu Arthur'dan olabildiğince uzaklaştırmak istiyordu. Onun bu kılıçtan ve bu korkunç adamdan kurtulmasını o kadar çok istiyordu ki. Ama dilediğİ pek çok şey gibi, bu da olamazdı.

"Sanırım bu bir sınav," dedi Raegan iç çekerek ve gözlerini cadı büyüsüne dikti. "Sanırım içinden geçmemiz ve Avalon'un alçak yerlerinin bizi yargılamasına izin vermemiz gerekiyor."

Kral'ın kaşları daha da çatıldı ama ona karşı çıkmadı. "Keşke emin olmak için vaktimiz olsaydı," diye iç geçirdi ve dikkati geldikleri yöne doğru kaydİ. Basit metal meşalelerin içindeki leylak rengi ateş bir an için söndü. Muhtemelen bir uyarı.

Raegan dehşete kapılmış gibi görünmemeye çalışarak, "O halde birlikte," dedi.

Oberon onun eline uzanmak yerine aralarındaki mesafeyi kapattı ve bedenini onun bedenine sardı, onu kadim bir büyünün yapabileceğinden daha fazla çıldırtan bir öpücüğün içine çekti.

Ve sonra, o düşünemedi ya da tereddüt edemedi, Kral onu kollarına aldı ve Arthur Pendragon'un dinlenme yerinin parıldayan midesine daldı. Bir an için, çalışma Raegan'ın ağırlığına karşı gerildi ve

Uğruna diyarları aştığı kılıca o kadar yakındı ki, Kral'ın kolları hâlâ onu sarıyordu.

Ve sonra her şey yok oldu; mağara, kayalarla çevrili karanlık ve okyanus dalgalarının telaşı göz kırparak yok oldu. Onun yerine, ateşin başında kürklere sarılmış olmak kadar yumuşak ve tatlı bir hiçlik vardı. Ama peri kralını hissedemiyordu -hiçbir şey hissedemiyordu- bu yüzden görmeden ya da duymadan yüzerek karanlığı itti. En azından karanlığı, kendini tanıdığının yarısı kadar iyi tanıyordu.

Raegan yavaşça uyandı, gözlerini kırıştırarak açtı ve sonbaharın pekmez kıvamındaki ışığının etrafını aydınlattığını gördü. Doğrulduğunda sıcacık bir yün battaniyenin üzerine yayılmış olduğunu gördü, yanında bir kitap unutulmuştu. Esinti teninde dans ediyor, odun dumanı, nemli taş ve dökülmüş yaprak kokuyordu. Ne olduğunu anlamadan döndü ve kendini bir çayırın kenarında buldu. Çayırın ötesinde karanlık ve sevimli bir orman uzanıyordu. Önünde, bacasından dumanlar tüten taş bir kulübe vardı. Çayırın uzak ucunda bir tilki dolaşıyordu. Raegan kendini başıboş hissederek gerindi. Uzaklardan gelen bir vızıltı kulaklarını doldurdu ve sesin kaynağını aramaya koyuldu; ev ile çayır arasında kümelenmiş arı kovanları gördü.

Kafası iyice karışmış bir halde ayağa kalktığı anda kol ve bacaklarında sıradan bir yorgunluktan başka bir şey bulamadı. Aslında Raegan kendini hafif hissediyordu, yıllardır hiç olmadığı kadar hafif. Ama vücudu aynıydı, yumuşak flanel pantolonuna ve büyük boy yün hırkasına hızlı bir bakış attı. Ayaklarını battaniyenin kenarındaki deri çizmelerin içine soktu ve kulübeye doğru yürüdü.

Aklının bir köşesinden gelen bir ses onu dikkatli olması konusunda uyarıyordu ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Evindeydi, değil mi? Arıları kovanlarında meşguldü, sebze bahçesi mevsimin bu geç saatinde bile hâlâ yemyeşil otlar sunuyordu. Evin arka tarafındaki yosun kaplı taş merdivenlerden yukarı çıktı ve ağır kapıyı iterek açtı. Siyah çay ve ocak ateşinin kokusu onu hemen karşıladı ve vücudunu bir battaniye gibi sardı. Kendisine ait olduğunu bildiği paltoların sıralandığı küçük girişten geçerken Raegan kendini küçük bir mutfakta buldu.

Dolaplar, arka bahçeye bakan bahçe penceresinin altına yerleştirilmiş büyük bir lavabo ile yarım ay şeklinde kıvrılıyordu. Daha az dayanıklı otlar kalın, renkli kümeler halinde orada büyüyor, rahat alanı koyu yeşil bir parfümle dolduruyordu. Ve orada, ocağın başında, elinde bir çaydanlıkla ona doğru dönmüş, çağlar boyunca sevdiği kişi duruyordu.

"Oberon," diye mırıldandı Raegan, Oberon'un onu gördüğünde yüzünün aydınlanmasından keyif alarak.

"Ben de tam seni kontrol etmeye geliyordum," diye cevap verdi çok sevdiği, dünyanın dört bir yanında peşinden koştuğu o derin, boğuk sesiyle. "Uyuya mı kaldın?"

"Öyle olmalı," diye güldü Raegan, kalbi öylesine kırılgan bir sevinçle dolup ki, yanlış bir hareketin onu ortadan ikiye bölebileceğinden endişe ediyordu. "Su sıcak mı?"

Oberon başını salladı ve zarif bir el hareketiyle tezgâhın üzerinde duran, şeker ve koyu, malt karışımli bir çayın yapraklarıyla süslenmiş çay fincanlarını işaret etti. "Seni bir fincan sıcak çayla nazikçe uyandırmayı planlamıştım," dedi ve iki fincana da sıcak su doldururken tek kaşını kaldırdı.

"Sanırım yine çayırda sevişmek istedin," diye alaycı bir şekilde cevap verdi, bir gün öncesine ait anılar zihnini dolduruyordu - hayır, belki de bir gün öncesine ait değildi. Başka bir yere gitmemişler miydi? Bu düşüncayı kafasından silkeledi, onun yerine zihninin sunduğu sahnede oyalandı: sonbahar güneşi adamın fildişi tenini silüetlendiriyor, siyah saçlarını altınla yaldızlıyordu, adamın onun üzerinde nasıl hareket ettiği, onu battaniyeye sabitleyen ağırlığı, çıplak tenini okşayan serin esinti.

Gözleri onunkilere kaydı, erimiş bir sıcaklık, okyanus cehenneme dönmüştü. "Benim onurlu niyetimi mi sorguluyorsun?" diye sordu çaydanlığı tekrar ocağa koyarken.

Raegan gülerek fincanını aldı ve ellerini demlenen çayın etrafına sararak dışarıda olmanın verdiği soğuktan korundu. "Tuhaf bir rüya gördüm," dedi hatırlamaya çalışarak. "Karanlık bir yerdeydik. Bir mağara sanırım? Birini arıyorduk."

Kral iç çekti ve kollarının üzerinde tezgâha yaslandı, ince gömleğinin altında göğüs ve omuz kasları göze çarpıyordu. "Çok uzun zaman yaşadık aşkım," diye mırıldandı çayını karıştırırken. "Bir zamanlar orada olduğumuza hiç şüphem yok."

"Ama şimdi buradayız, değil mi?" Raegan birden kuşkuya kapılmış, kendini kapana kısılmış bir tavşan gibi hissederek sordu. "Burada mıydık?"

Oberon'un yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu ve ona doğru uzanarak büyük elini onunkinin etrafına . "Altı yıl boyunca," dedi, kaşları endişeyle gerilmişti. "Bazen zamanda geriye doğru kayarsın. Bunu yapmanın bir tehlikesi yok ama bu seni üzüyor."

"Oh," dedi Raegan, içinde bir rahatlama hissi kabarmıştı ama rüyanın kalıntıları hâlâ yapışmışken ikna olmuş gibi hissetmiyordu. "Doğru."

Özür dilerim."

"Üzülecek bir şey yok," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Sen iyi olduğun sürece."

"Sanırım," diye söz verdi mutfağa bakarken. Açık dolaplar, kendisininmiş gibi duran uyumsuz tabak ve kâselerle doluydu. Mutfak aletlerinin tezgahın üst çekmecesinde olduğunu biliyordu, lavabonun yanındaki pötikareli kurulama bezleri için kumaş kestiğini hatırlıyordu. İçini kemiren garip endişeden kurtulmaya çalışan Raegan uzun bir nefes verdi ve başını kaldırıp Kral'a baktı.

Ona aitti. Gözlerinin etrafındaki çizgiler, saçlarındaki gümüş teller -garip rüyada olduğundan biraz daha fazla- dolgun, yontulmuş ağzı, bıçak gibi elmacık kemikleri, sol gözünün dış köşesini ikiye bölen çentikli yara izi. Evet. Bu onun aşkıydı. Bu onun aşkıydı ve bu onun hayatıydı.

"Başardık," diye fark etti, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Her şeye rağmen. Sen beni kaybetmedin ve biz bu küçük hayatı kurduk. Meradaki Jersey ineğinin adı . Çayırda yine o büyük tilkiyi gördüm. Sanırım ona da bir isim vermeliyiz."

Oberon onu izledi, bakışları sonsuz bir sevgiyle doluydu - sonunda gidecek, kalacak ve büyüyecek bir yeri olan bir sevgi - ve Oberon ağlama isteğine direndi. Bunu başarmışlardı.

"Daha fazla dinlenmeye ihtiyacın varsa akşam yemeği planlarımızı iptal edebiliriz," dedi ona nazikçe. "Zihninin yükü ağır ve bazı günler kendini zamanın dışında yuvarlanırken buluyorsun."

"Akşam yemeği mi?" diye yineledi, bahçe penceresinin dışındaki ağaca bir karga konduğunda dikkati dağılmıştı, tüyleri güneş ışınlarıyla mavi-siyah bir renge bürünmüştü.

"Reilly, Alanna ve Maelona geliyorlar," dedi Oberon ona, arka bahçeyi işaret ederek. "Uzun masayı oraya taşımak ve elma çiçekleriyle süslemek istedin. Sonra da sanırım, tırnak içinde söylüyorum, 'körkütük ve aptalca sarhoş olmak' istedin."

Raegan güldü, göğsünde çok tatlı, harikulade bir neşe patladı, ancak midesinde bir yerlerde huzursuzluk çiçek açtı. "Doğru," dedi yarı hatırlayarak. "Sanırım sadece onlar olursa iyi olacağım."

"Fikrini her zaman değiştirebilirsin," diye ona güvence verdi. Bahçe penceresindeki karga aniden camı sertçe gagalayarak Raegan'ı ürküttü. Oberon kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. "Belki de onları biraz fazla besliyoruzdur."

Karga gagasını tekrar cama sertçe vurdu, şimdi daha yüksek sesle. Kral pencereye doğru üç adım attı ve kargayı kovmak için ellerini salladı. Karga sadece daha sert gagaladı, neredeyse camı kıracak kadar vahşiydi. Raegan'ın içini bir huzursuzluk dalgası sardı.

Hafif tonunu korumaya çalışarak, "Gidip onunla konuşacağım," dedi.

"Eminim yakında gidecektir," diye cevap verdi Oberon, kapıyı sertçe vurarak

camın içine. Karga da gagasıyla karşılık verdi, şimdi de durmuyor, gagasını cama vuruyordu. Raegan başka bir şey söylemeden dönüp arka kapıdan kaçtı ve köşeyi dönerek büyük siyah kuşla yüzleşti.

"Lütfen durur musunuz?" diye sordu kollarını sallayarak. "Cam para demek. Kargaların kapitalizmi olduğunu sanmıyorum ama maalesef bizim var."

Raegan durakladı, çayır boyunca bal gibi uzanan geç sonbaharın bulanık ışığında asılı kaldı. Kapitalizm var mıydı? Yoksa tüm bunları da mı değiştirmişlerdi? Neden hatırlayamıyordu? Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı, dilini ısırırken tırnakları avucunun etini ısırıyordu. Odaklanmak zorundaydı. Bu sabah ne yapmıştı? Zihninde boşluktan başka bir şey belirmedi ve kargaya baktı. Kanatlarını açmış ve havalanmıştı. Bir an için kalbi sıkıştı - belki de buydu, belki de gagalamasının hiçbir anlamı yoktu, belki de burası gerçekten onun eviydi ve her şey mükemmel bir şekilde yoluna girmişti.

Raegan etrafına bir göz attı - geniş, dalgalı otlaktaki kahverengi inek ve benekli keçi, ormanda kök salmış elma ağaçları, çayırın sallanan otları, mükemmel küçük kulübe, şimdi açık kapı çerçevesinde duran Kral. Hepsi onun. Ve yine de korku onu sardı, bir hıçkırık boğazının arkasına doğru yırtıldı.

"Nyneve," diye seslendi Oberon, avluya adım atarak. "Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Uzaktaki ağaçlara doğru havalanmak yerine, karga umutsuz gıklamalarla onun etrafında dönmeye başladı, kanatları neredeyse omuzlarına değiyordu.

Şüphe tohumu göğüs kemiğinin altında açılarak kök saldı. Gözlerinden yaşlar dökülürken, hayal dünyasında içti, çok kötü, çok umutsuzca inanmak istiyordu. Ama bu kadar tatlı ve basit bir şeyin asla onun olamayacağını biliyordu.

Karganın karanlığı etrafında genişledi, bir mağaranın esneyen ağız gibi. Başı dönerek izledi, kalbi binlerce parçaya bölündü. Değil

Bunların hiçbirisi ona ait değildi, biliyordu ama gerçek Kral, bir peri kılıcı ve büyüünün geleceği başka bir yerde onu bekliyordu.

"Burada kal," diye yalvardı Kral olmayan, ellerini iki yana açmış, o çok iyi bildiği yırtıcı zarafetiyle ona doğru yürürken. "Burada kalabiliriz, Raegan."

Gözlerini kocaman açmış, gözyaşlarıyla dolup taşan adama baktı ve bunun Oberon *olup* olmadığını merak etti. Acaba o da aynı çalışmanın içinde sıkışıp kalmış ve onu her şeyi bırakması için cesaretlendiriyor muydu? Hayır, bu gerçek olmayabilirdi - bedenleri insanların kralının dinlenme yerinin girişinde

Ama gerçek gibi *hissettirecekti*. Başka bir şeyin önemi var mıydı ki? Her zaman arzuladığı şeye sahip olabilirdi: sevdiği insanlarla birlikte, ballı bir elma gibi parlak ve tatlı bir gelecek. Özlem, vücudunun dehlizlerinden acı ve boyun eğmeyen bir arzuyla yayılıyordu. Bunu istiyordu. Nasıl elde edeceğini umursamıyordu belki de.

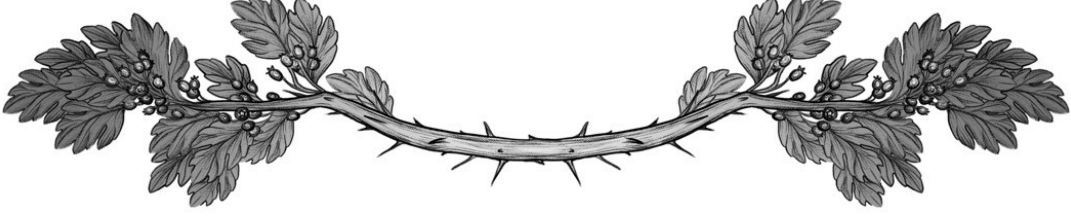
"Hayır," diye nefesini tuttu Raegan, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Kahretsin, istiyorum. Tüm bunları ne kadar istediğimi sana anlatamam bile. Kulübeyi, elma çiçeklerini, akşamüstü çaylarını ve en çok da seni. Kaderin ipleri tenimizde çizgiler oluşturmada seni. Geri kalanı olmadan seni. Ama yapamayız. Henüz yapamayız. Belki de asla."

Karganın gece yarısı kanat çırpışları etrafındaki dünyada yaralar açmaya başladı. Raegan kendi bedeninde açılan yaraları neredeyse hissedebiliyordu. Bu fanteziyi hiç tatmamayı tercih ederdi. Ne olabileceğini, nasıl hissettirebileceğini bilmek istemiyordu; asla sahip olamayacağını bildiği bir şeyin parçası olmak istemiyordu. Danu'nun dediği gibi, bazı insanlar güneş için yaratılmamıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Kral'a. Kelimeler onu boğuyordu. Ve sonra etrafında oluşan karanlığa, bu güzel küçük rüyayı yutan gölgeye teslim oldu. Raegan gözlerini sıkarak kapattı, göğsünde fırtına gibi kopan hıçkırıkları engellemek için çenesini sıktı.

Hiçlik kollarını ona dolamıştı, sessiz ve şeyden yoksundu. Bir yanı karanlıkta kalmayı düşündü ama orası her zaman döneceği yerd -hazır olsun ya da olmasın- bu yüzden Avalon'un mağaralarının rutubetini ve her şeyiyle sevdiği insanın sıcaklığını arayarak onu itti.

Bölüm ELLİ

"R Aegan." Biri onun adını söyledi, sesi tepelerdeki funda ve gölün üzerindeki alacakaranlık gibiydi. Kıpırdandı, kaskatı kesilmişti ve üşüyordu, etrafını saran yün pelerin nemli havanın soğuşunu engellemeye yetmiyordu

altındaki taşa çarptı. Bir sıçrayışla ayağa fırladı ve neredeyse alnını Kral'inkine çarpıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi endişeyle kıvrılmıştı. Yanında diz çökmüş, bir eli onunkine kenetlenmişti.

"Evet," diye mırıldandı, hüzün dalgası hâlâ varlığına çarpıyor ve onu tekrar o hayalin içine çekmekle tehdit ediyordu. "Sen . . . kulübeyi?"

Köşeli yüz hatlarının çöküşü ona bilmesi her şeyi anlatıyordu. "I . . . Orada kalmayı düşündüm."

Kalbi sıkışmıştı. "Yani gerçekten sen miydin?"

Başını eğdi, gözleri onunkileri arıyordu. "Bilmiyorum. Endişeleniyorum, üzerinde duramam, yoksa çekim gücü beni yörüngesine geri çeker." Bakışları onunkilerden kayarak arkasındaki bir şeye, bin yıllık uykuya dalmış ölümlü krala kaydı.

Raegan derin bir nefes aldı ve nefesini verirken, neredeyse sonsuza dek içine hapsolmaktan mutluluk duyacağı o güzel görüntünün geri kalanını dışarı atmak için elinden geleni yaptı. Bunun yerine, Kral'ın yardımıyla ayağa kalktı ve Arthur'un yanında durmak için titreyerek birkaç adım attı.

Adam yıllar önce olduğu gibi görünüyordu. Raegan'ın midesi tiksintiyle çalkalandı. Arthur'un bir zamanlar idealleri vardı. Bir zamanlar onuru vardı. Ve bunların hepsi güç hırsıyla çarpıtılmış ve yok edilmişti. Ve şimdi geriye dönüp baktığında, muhtemelen Excalibur'un da öyle olduğunu fark etti.

"Caledfwlch," diye nefes aldı Oberon, gözleri kılıcın uzunluğunda geziniyor, eski adını ana dilinde söylüyordu. Raegan uyuyan krala, bir hizmetkârın onarmasını izlediği tuniğe, bir zamanlar kırılmış olan ve iyileştirdiği sağ yüzük parmağına bakarken içinde kadim ve acıyan bir şeyler kıpırdandı. Acı tatlı anılar derinliklerinden yükseliyor, görüşünde ısıracı bir netlikle oynayıyordu.

Kral'a bakmak için döndü, ağzından kelimeler dökülüyordu. "Neden seni oradan götürmeme izin vermedin?" diye boğuldu. "Teklif ettim. Yapabilirdim, Mordred. Halkımı geride bırakabilirdim. Kalmamız neyi değiştirirdi ki? Camelot yine de düştü. Eski Druidler hâlâ yok, gelenekleri de onlarla birlikte. Kapılar hâlâ yükseldi. Zaman Bekçisi yine de hepimizin başına geldi."

Ona baktı, Unseelie naibi tamamen eriyip gitmişti. Birdenbire, meşalelerin loş ışığında, mağaranın ağzındaki çalışma nedeniyle daha da sulanan Mordred onun önünde durdu. Alnında bir taç gibi ağır duran endişeye göre çok gençti.

"Eğer isteseydin," dedi Nyneve, gözyaşları sözlerini keserek, "seni kurtarırdım."

Peri şövalyesinin tüm dikkati onun üzerindeydi; gecenin süpürgesi kadar ağır, bir pervanenin kanatları kadar narin. Arthur'un kaidesinden, sahip olabilecekleri son kurtuluş şansından yüzünü ellerinin arasına almak için döndü.

"Nyneve, seni aptal," diye mırıldandı Mordred, bakışları bir keder okyanusundan biraz daha fazlasıydı, "beni kurtardın." Ağzı onunkiyile buluştu, sıcak ve talepkârdı, elleri saçlarına kayıyor, parmakları buklelerini örüyordu.

Keder, pişmanlık ve acı göğsünde patladı. Korkunç bir fırtınada cankurtaran sandalı gibi ona sarıldı, öpücüğünün yoğun ihtiyacına karşılık verirken gözyaşları hâlâ yüzünden akıyordu.

"Beni kurtardın," diye tekrarladı, nefesi yanağında geziniyor, alnı onunkine yaslanıyordu. Tüm içgüdülerine rağmen, bir sesin bunun sonunda her şeyin çok fazla acı vereceğini söylemesine rağmen, Raegan kendini onun kaslı kütlesinin rahatlatıcı, katı cüssesine yaslamasına izin verdi. Yüzünü onun paltosuna gömdü ve bir sonraki kim olarak geri dönerse dönsün kesinlikle peşini bırakmayacak olan karabiber ve odun dumanını içine çekti.

Derin bir nefes alarak, beline dolanan güçlü kolun yardımıyla kendini düzeltti. Ellerin tersini yüzünde gezdirdi,

gözyaşlarını itti; şu anda ihtiyacı olan gelgit bu değildi. Onun yerine Kral'ın yanından geçip kılıca baktı.

"Eskiden aynı odada olmak seni incitirdi," dedi, kalbi anıların ağırlığıyla çarpıyordu.

"Hâlâ öyle," diye rapor verdi, sesine acı karışmıştı. "Ama acı artık eski bir yoldaş."

Bir öfke parıltısı Raegan'ın içini parçaladı. Neden o daha fazla acı çekmeliydi? Neden hep o, dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği kişi olmak zorundaydı?

"Ona yaklaşmayacaksın," dedi Raegan, ellerini yumruk haline getirirken zorlukla yutkunarak. Oberon ona şaşkınlıkla baktı, kaşları önce şaşkınlık sonra da endişe içinde çatıldı.

"Bir peri kılıcını bir peri kralından başka kim geri çevirebilir ki?" diye sordu alaycı bir sesle, sesinde blöf olduğunu çok iyi bildiği o kolay, sıradan kibir vardı.

Raegan kaidenin önünde volta atıyor, düşünceleri hepsine yetişemeyeceği kadar hızlı akıyordu. "Kesinlikle. Sadece geri çevirmen gerekiyor," diye işaret etti bakışlarını Kral'a doğru kaldırarak. Meydan okurcasına vücudunu Kral ile kılıç arasında tuttu. Kara gözleri bir avcı gibi onu izliyordu, ne yaptığının açıkça farkındaydı. "Morrigan onu lanet olası bir mağaradan çalan kişinin sen olduğuna dair hiçbir şey söylemedi."

Kaşları çatıldı, yüzünün açıları keskinleşti ve tehlikeli bir hal aldı. "*Senin* yapmanla ilgili de bir şey söylemedi. Raegan, mantıklı ol. Excalibur'un seninki gibi ölümlü bir gemiye ne yapacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Dişlerini sıktı, Kral'ın yaptığı gibi sola doğru kayarak onun kaideye yaklaşmasını yine engelledi. "Lanet olası hayatımda bir gün bile mantıklı olmadığımı biliyorsun," diye tersledi bir elini havaya kaldırarak. "Neden şimdi, bir denizaltı mağarasında şeytani bir kılıçla başlayayım ki?"

Oberon bir şey söylemeyince Raegan geriye doğru bir adım atarak Arthur'un kaidesine yaklaştı. Oberon onun düşündüğü gibi mesafeyi kapattı. Onu dikkatle izledi, hareketlerindeki tutukluğu, kaşlarının çatılışını fark etti. Tek bir adım daha yaklaşmak bile ona acı veriyordu. Buna şaşırmamıştı. Excalibur'dan yayılan güç muazzamdı. Eğer mağaraların ağzında uzanan o tuhaf, parıltılı işleyiş olmasaydı, Raegan kılıcın varlığını Avalon'un alçak yerlerinin girişinde hissedecekti. Ya da muhtemelen burnun kendisinde, kadim, bükülmüş büyü'nün dalları sarp kayalıklara kadar uzanıyordu.

"Raegan, aşkım," diye yalvardı Kral, o vahşi parıltı gözlerini terk ederken. "Lütfen. Bunu yapmama izin ver. Seni yaralı görmeye dayanamam."

"Ama bunu yapmak istemenin *nedeni* bu bile değil!" Raegan bağırarak kendini şaşırtarak cevap verdi. Kelimeler mağarada çınladı ve bir an için Arthur'un bir şekilde uyanacağından korktu. Omzunun üzerinden hızlı bir bakış ona insanların kralının uykusunun hak ettiğinden daha huzurlu bir şekilde devam ettiğini söyledi. "Acıyı hak ettiğini düşünüyorsun. Ceza olarak. Başarısız olduğun için. Bunun bir tür boktan kefaret olduğunu düşünüyorsun."

Oberon kıpırdamadan durdu, çenesi kibirli bir hareketle kalktı, kadının sözlerini yalanlayacak kelimeler şüphesiz boğazında düğümleniyordu. Ama ağzını açtığı anda, sadece tekrar kapattı ve gözlerini de sıkarak kapattı.

"Hak ," diye itiraz etti Raegan, sesini tutmaya gözyaşları yüzünden sert çıkmıştı. "Cezalandırılmayı hak etmiyorsun."

"Sen de öyle!" Oberon çaresiz, boğuk bir ses tonuyla cevap verdi ve gözlerini açarak onun bakışlarıyla buluştu.

Tırnakları avuçlarına yarım ay şeklinde battı, hayal kırıklığı ve uzun süredir kaynayan öfke bu küçük mağarada taşmakla tehdit ediyordu. Bakışlarını adamın üzerinde tutarak cevap vermeye başladı ama sonra kulaklarını dehşetle dolduran bir sesle karşılaştı.

Kalbi boğazına düğümlenen Raegan mağara sisteminin içinden geçen koridora doğru baktı ve deniz suyuyla karşılaştı. Gelgit geri dönüyordu, şimdiden ayak bileği derinliğinde ve girdaplı akıntılarla doluydu. Koruyucu sistem okyanusu mağaranın dışında tutuyordu, en azından öyle görünüyordu.

"Oberon," dedi, ses tonuna gerginlik yayılmıştı. "Burada kapana kısılamayız. Ama bunu yapmana izin vermeyeceğim. *Vermiyorum*. Kelimenin tam anlamıyla senin büyüyle beslenecek ve bunu sana zarar vermek için kullanacak. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Kral'ın bakışları onunkilerden uzaklaştı, krala ve sırtındaki kılıca kaydı. Dolgun dudakları sert bir çizgi halinde kenetlenmişti, omuzlarının çizgisinde tehlikeli bir kararlılık vardı.

"Ve senin kanının tadına baktı bile," diye hatırlattı Raegan ona, mağaranın mührünün hemen ötesindeki koridordan akan suyu görmezden gelmeye çalışarak. "Camlann'da. Bir kez kokunu alan bir kurdu zapt etmek çok daha zordur Oberon. Bırak bunu ben yapayım."

"Hayır," dedi Kral, kelimeler boğuk, çenesi sıkılmıştı. "Sizden bunu isteyemem. Topladığımız bilgilerle daha iyi planlar yapabilir ve bir sonraki gelgitle birlikte geri dönebiliriz."

Umutsuzluk Raegan'ın içine sızdı. Koridora dönüp baktığında suyun diz hizasına geldiğini, Arthur'un mağarasının ağzından hızla ve sertçe aktığını gördü. Leylak rengi meşaleler tekrar titreşti, birkaç saniye boyunca kendi göğsünde hissettiğine benzer çılgınca çırpındı.

Raegan tırnaklarını avuçlarının içine batırarak, "Mağaraya sadece yeni ayda bir gün girilebiliyor," diye cevap verdi. "Yeni aydan hemen önce geldiğimiz için şanslıydık ama geri dönmek için bir ay daha beklemek zorunda kalacaktık. Ve bunun bizim dünyamızda ne kadar uzun bir süre olduğunu ancak Tanrı bilir."

"Biliyorum," diye mırıldandı, ona dönüp bakarak.

Midesindeki safra çalkalandı. Adamın yüzündeki o ifadeyi görmekten nefret ediyordu - gölgeden oyulmuş ve kanla kutsanmış, hayatı boyunca gördüğü en nefes kesici şey olan böylesine muhteşem bir yaratığın, Kader ve alinyazısının kabarması içinde kendini küçük ve işe yaramaz hissetmesine neden olacaktı.

Su acımasızca sırtına doğru akıyordu. Raegan onu deneysel olarak çektiğinde, isteksizce cevap verdi, ne olduğunu kabul etti ama otoritesini kabul etmedi. Çılgılık atmak istedi. Zamanda geriye gidip Arthur'u, onları bu su altı mağarasına getiren tüm o korkunç şeyleri yapmadan önce öldürmek istiyordu, çaresizdi ve zamanı tükeniyordu. Her zaman zamanı tükeniyordu.

Avalon'un denizi ona cevap vermese bile, Raegan'ın öfkesi hâlâ içinde bir gelgit gibi yükseliyordu. Dönüp Arthur'a baktı ve tüm hatıralar kıyılarına vurdu: anlamsız zalimliği, Guinevere'e kaba davranışı ve hükümdarlığının son birkaç yılını belirleyen demir yumruğu. Tüm bunların sebebi, Tanrıların dokunduğu bir büyücünün ona dünyayı ikiye bölebilecek bir kılıç vermiş olmasıydı.

"Siktir et," dedi Raegan ve kaideye uzandı. Excalibur'un Kral'a verdiği acı tepkisini yavaşlatmıştı, bu yüzden kızın eli kılıcın kabzasına dolandığında, Kral kızın omzunu daha yeni kavramıştı.

Zaman durdu. Dışarıda hızla akan deniz bile kayboldu. Raegan'ın tüm dünyası kaya parçasına, uyuyan krala ve elindeki bıçağa yoğunlaştı. Bir nefes verdi. İki. Üç.

Hiçbir şey olmuyordu.

Belki de öfkesi onu bir kalkan gibi sarmıştı. Belki de öfkesi kendi başına kutsal bir şeydi -Kral'ın söylediği gibi bir ayın. Raegan titreyerek verdiği bir nefesle Excalibur'u Arthur'un elinden çekti. Solgun, uyuyan parmakları düşündüğünden çok daha kolay bir şekilde kayıp gitti. Döndü ve dünyanın en efsanevi kılıcını iki elinin arasında kavradı.

Avuçlarının içindeydi. Ağırdı -göründüğünden çok daha ağırdı- ve ona doğru uzandığını, içinde ziyafet çekmek için bir yol aradığını hissetti. Eğer onu gerçekten *kullanmaya kalkarsa* -gücünü harekete geçirmeye, bıçağıyla kimin etini keserse onun gücünü çekip almaya- Ekskalibur muhtemelen onu paramparça ederdi. Ama şimdilik onu bu mezardan dışarı taşıyabilirmiş gibi görünüyordu.

Oberon Raegan'a sanki başka hiçbir şey onun için önemli değilmiş ve olmayacakmış gibi baktı. Sonra başını arkaya atıp vahşi ve görkemli bir kahkaha attı, dişlerini göstermiş bir tazi gibi. "Seninle ne yapacağını bilmiyor," diye açıkladı, gözlerinde uzun yıllardır görmediği bir ışık parlıyordu. "Sen hem ölümlü hem de büyölüsün, hem ölü hem de canlısın. Çelişkilerin onun gücünü yeniden yönlendiriyor, kılıcı kendi içine döndürüyor gibi görünüyor."

Raegan bıçağı iki eliyle kaldırdı ve neredeyse ağır nesneyi düşürüyordu. "Yılan kendi kuyruğunu yer," diye mırıldandı yumuşak bir sesle, tüyleri diken diken olmuştu.

"Sen bir mucizesin," dedi Kral, kızın omzunu sıkıca kavrayarak. "Ve artık gitmeliyiz. Şimdi. Taşıyabilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım," diye homurdanarak cevap verdi Raegan, kılıcın ucunu tekrar yerden kaldırırken pazuları ve ön kolları itiraz ediyordu. Raegan kılıcı kaldırabilmesinin tek nedeninin Andronica'nın Philadelphia Tapınağı'ndaki eğitimi olduğunu biliyordu.

Oberon gözlerini onunkilerden ayırmadan geriye, mağaranın ağzına doğru ilerledi. Kahretsin, Avalon'un alçak yerlerinin, derinliklerinde yürüyenleri içeri *girip* çıkarken test etmekte ısrarcı olmadığını umuyordu.

Raegan hatırladığında neredeyse mağaranın ağzındaki perdeye ulaşmıştı. Excalibur uyuyan ama henüz tam olarak ölümlü olmayan kralı öldürebilirdi. Dondu kaldı. Ama kesinlikle onu kullanmasına izin vermezdi. Kılıç onun gibiler için asla ağzını açmaz, onu yıllarca taşıyan adamın üzerinde büyüsünü asla serbest bırakmazdı. Ama kılıç da onun gibi açlık çekiyordu. İkisi de ne kadar zamandır gölgelerde, bildikleri dünyanın sıcaklığından ve ışığından uzakta, eskiden ne olduklarının hayalini kuruyorlardı? Belki de Excalibur'un sadakati, gömülü denizin altındaki karanlık ve nemli loşlukta azalmıştı.

Kendi sesine bile benzemeyen bir hırıltıyla Raegan topuğunun üzerinde döndü. Kılıcı kaldırdı ve silah onun kılıcı kullanma niyetini kaydetti. Büyü bir mengene gibi etrafını sarmıştı ama büyüsü -kaburgalarına gömülü o vahşi, iniltili şey- ne Fey'e ne ölümlüye ne de

Tanrı vergisi. Ve o ne yaşıyordu ne de ölüydü. Excalibur'un gücü Raegan'a ulaştı, içini parçaladı ama tutunacak bir yer bulamadı. Ne de olsa bir nehirde tutunacak yer yoktur. Ve bir nehir yok edici değilse nedir?

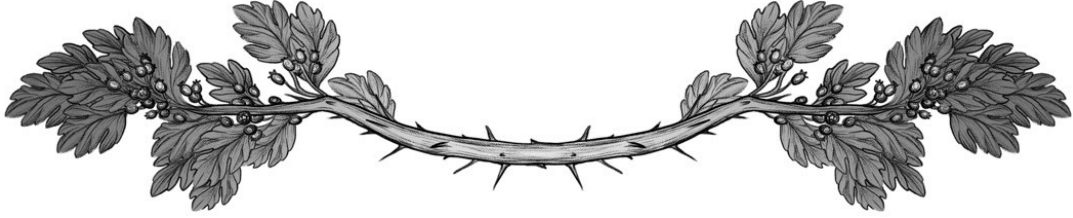
Raegan vahşi bir çığlık atarak, acısı işleyerek, dizlerini keskin, kayalık kenarlara sürterek levhaya tırmandı. Sonra Arthur Pendragon'un beline sarılarak Excalibur'u havaya kaldırdı. Kelimeleri asla bulamayacağı bir şekilde, yarı ölümlü yarı deli kadın, kadim, efsanevi kılıcın ağzının ardına kadar açıldığını, dişlerinin keskin, uzun ve çok ama çok aç olduğunu hissetti.

"Siktir git," diye hırladı, tükürüğü erkeklerin kralının yüzüne sıçradı. "Bu Morgana için. Guinevere için. Mordred için. *Benim* için."

Ve sonra Excalibur'u onun kalbine sapladı.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Bir

"D takas etmek ister misin?" Tebeşir kayalıklardan yukarı tırmanırlarken Raegan Kral'a seslendi, okyanus yaklaşıyordu. Deniz mağaralarına doğru giderken ikisi de

Dik düşüş boyunca uzanan koyu renkli yatay çizgiler gelgitin ne kadar uzağa ulaştığını gösteriyordu. Okyanus en yüksek rekorunu kırmak için savaşıyor gibi görünüyordu ve Raegan bunun Avalon'un uyku koğuşlarından birini öldürmüş olmasıyla bir ilgisi *olabileceğini* düşündü.

Excalibur'u Kral Arthur'un kalbine sapladığı anda mağaranın ağzındaki koruyucu çalışma neredeyse patlamıştı. Her nasılsa, acıya ve kılıcın açlığını bastırmak için harcadığı güce rağmen, Oberon ikisinin de etrafına koruyucu bir büyü fırlatmıştı. Hırpalanmış ve yaralanmışlardı, ama büyü en kötüsünü savuşturmuştu.

Ve sonra, elbette, okyanus öfkeyle kabarmış, su aniden kıvranmış ve buharlaşmıştı. Raegan, Oberon'la birlikte mağaranın koridorlarında koşabilmeleri için okyanusu zar zor ikna etmişti. Deniz mağaralarını merdivenlere bağlayan geniş kaya ve kum düzlüğü küçük bir kara parçasına dönüşmüştü ama bu kadarı yeterliydi.

Ofladı ve bir eliyle uçurumun kenarına dayanarak kendini sabitledi. Nasıl ve neden olduğunu tam olarak inceleyecek zaman olmamıştı ama Arthur'un kanını Excalibur'a vermekle ilgili bir şey kılıcı değiştirmişti. Kılıcı kullanmaya çalışmamıştı ama Oberon, Raegan'ın tuzla ıslanmış yün pelerinine sarılmış olsa da artık onu taşıyabiliyordu. Deniz merdivenlerinin tepesine zamanında varabilirlerse, Avalon'daki tüm eskimeyen bilgiler işe yarayabilirdi.

"Şimdilik iyiyim," diye cevap verdi Oberon, onun birkaç adım gerisinde, sesini zorlayarak. Sanki onun bu sözüne karşılık verircesine, deniz altlarında kükredi ve açık, beyaz kapaklı parmaklarıyla uçurumdan yukarı doğru sürünmeye başladı. "Dayanın."

Raegan, Kral'ın kazağının arkasını kavradığını hissetti ve şaşkınlıkla döndü, panik ciğerlerindeki havayı bastırdı. "*Gitmemiz* gerek," diye itiraz etti, aşağıda kaynayan okyanusa bakmamaya çalışarak.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Oberon, gözleri kayarak kapandı, bedeni hareketsizleşti. Kısa bir süre çılgılık atmaya düşündü, ama sonra tebeşir beyazı kayalıkların dik düşüşündeki yetersiz gölgelerin ellerine doğru kayışını izledi. Karanlık kollarının etrafında yılanlar gibi kıvrılıyor, geniş omuzlarının arkasına kadar uzanıyordu. Kalbi boğazına düğümlenen Raegan, bir gözüyle denizin kabarışının endişe verici ilerleyişini izlerken, gölgeler kendilerini Kral'ın sırtında etkileyici bir kanat setine dönüştürdü.

"Bu çok ," dedi onu içine çekerek, soluk teni ve koyu renk saçlarının kontrastı kayalıkların fonunda daha da yoğunlaşıyordu. Gölge kanatları merdivenlerin dar alanında tam olarak açılmayacak kadar genişti.

"Gel," diye mırıldandı, bir elini uzattı, güzel ağzının kıvrımı ona ne yaptığını tam olarak bildiğini söylüyordu. Arzu bacaklarının arasında titreşti ve itaat ederek onun kollarına atıldı. Adam ona yünle sarılmış kılıcı uzattı, kadın da onu ayaklarından çekip almadan önce kılıcı göğsüne bastırdı.

"Hazır mısın?" Oberon sırtını kayalıklara dayayıp yüzünü denize dönerek sordu.

Raegan neşeyle, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi.

Kral cevap olarak ikisini de uçurumdan aşağı attı. Uzun, korkunç bir an boyunca, onu karşılamak için hızla yükselen denizden ve göğsünde yüksek sesle haykıran korkudan başka bir şey yoktu.

Ama sonra gölge kanatları havayı yakaladı ve kızgın okyanusu deniz merdivenlerinde sürünmeye bırakarak daha yükseğe çıktılar. Oberon adaya dönmek için eğildi, onları savuran tüm rakip rüzgârlarla savaşıarak Excalibur'u Raegan'ın elinden koparmaya çalıştı. Tek yapması gereken dayanmaktı, dedi kendi kendine, bütün işi o yapıyordu. Vücudundan sızan ısı, hissediyor olması gereken acıyı anlatıyordu. Raegan'ın kalbi küt küt atmaya başladı ve hızla yaklaşan zemini görünce midesi altüst oldu.

Ancak Kral, kaç tanrıça tarafından yaratılmış ya da damarlarında ne tür bir büyü dolaşıyor olursa olsun, iki ayaklılar için mümkün olmaması gereken tüy kadar hafif bir çeviklikle kayalık, fundalıklı araziye indi.

Raegan zayıf bir sesle, "Tanrı aşkına," dedi ve kendini tatlı, kutsanmış toprağı bıraktı. Karaçalıların hâlâ çiyden nemlenmi  olması ya da taşların düz olmayan kenarlarının kalçalarını ısırması umurunda değıldi.

Oberon bir nefes verdi ve Raegan'ın yanındaki uzun kayaya yaslandı.

"Bunu yüzlerce yıldır yapmamıştım," dedi ona, nefes alış veriş hızlanmıştı.

"Kanatlarınla kesinlikle harika görünüyorsun," dedi Raegan ona, gözlerini "Ama asıl uçma kısmından nefret ettim."

G m   bir  an gibi, durgun ve  zg r bir kahkaha attı ve Raegan kendini de ona katılırken, midesi ağıryana kadar gülerken buldu. Gerçekten de yapmışlardı. Excalibur y nlere sarılmış bir halde bacağıının yanında yatıyordu. Yarı sayıklayarak ona baktı. Umut göğsünde yükseldi, güvercin kanatlarının istenmeyen fırçası i  organlarına değıdi. Çenesini gıcırdatarak onu bastırdı. Umut etmek, düşünmek çok tehlikeliydi, *belki bu sefer ...* .

"," dedi Raegan'ın solundan gelen bir ses.

 rkilerek oturur pozisyona geçti ve Danu'nun dönmüş olduğunu gördü. Avalon'u taçlandıran sis kümesinin nemli soğıuna rağımen, hâlâ saydam elbiselerinden birini giymişti ve küçük bir jartiyer yılanı pazusunun etrafında bir mücevher man eti gibi kıvrılıyordu. Rüzgâr beline kadar uzanan menek e grisi saçlarını hafifçe  eki tiriyordu.

"Evet," diye zayıfça onayladı Raegan, y n demetini ok amak için uzandı. "Eğer bu bize ihanet edeceğıin ya da kılıcı kendine alacağıın kısım a, bana bir saniye izin verir misin? Bu çok yorucuydu."

Oberon yine güldü, meyve bahçesindeki taze bir elma gibi gevrekti ve kızın midesinde kelekler u  tu. Tanrım, bunca yıl sonra, onun g l   n n sesi bile onu bir kız  ğrenci gibi kızartmıştı.

"Onu kullanabilir misin?" Danu Kral'a sordu ve Raegan ancak o zaman tanrıçanın sesinin ne kadar ciddi olduğunu fark etti. Çevresel görüşünde, Oberon'un kaskatı kesilip boyunun  l   n  almasını izledi.

"Hayır," diye cevap verdi, yüz ifadesi giderek temkinli bir hal alıyordu, "ama Raegan çok şey vaat ediyor."

Danu'nun tuhaf, fazla ışıklı gözleri keskinleşerek bir an için Raegan'a doğıru baktı. Dudaklarında hızlı ve sinsi bir ifade belirdi ve Raegan tanrıçanın memnun göründüğünü söyleyebilirdi. Ama sonra y   ne bir ağırlık çöktü ve ince, kaslı kollarını kavu turdu. "Ben aldım

Philadelphia mahkemenizin, halihazırda karşı karşıya kaldığından daha kötü, oldukça acımasız bir saldırı altında olduğu haberini aldım. Korkarım çok daha kötüsü."

Raegan'ın ciğerlerindeki hava durdu, her türlü neşesi ya da zaferi sadece bir iki kalp atışında dışarı sızdı. Kendini ayağa kaldırdı, eklemleri tutulmuştu. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, tanrıçayı şüpheyle izleyerek. "Dünyadan uzakta kilitli kaldın, değil mi?" Birden Oberon'un onun yanında ne kadar hareketsiz kaldığının farkına vardı.

Danu'nun ağzı buruştu. "Birkaç tane seçkin kehanet gözlüğüm var. Bunlar eski, korkunç şeyler ve gözleri sadece tek bir yöne bakıyor."

Sözcükler daha ağzından çıkmamıştı ki Kral hareketlendi, sanki birkaç dakika önce bedeni onu neredeyse terk etmemiş gibi karaçalılarla kaplı toprakta adım atmaya başladı. Bir anda Danu'nun önünde durdu ve aşağı yukarı aynı boyda olmalarına rağmen, yüzündeki öfke ve ayaklarının dibinde sabahın ortasında beliren gölgeler onu tanrıçanın iki katı büyüklüğünde gösteriyordu.

"Ne zamandır," diye kabaca başladı, "hiçbir şey yapmadan izliyorsun *anne*?"

"Çocuk," diye cevap verdi Danu, ellerini kalbine götürürken gözyaşları yüzüne dökülüyordu, "çok uzun zamandır. Bu benim en büyük utancım."

Raegan ve Oberon, tanrıçanın cevabından ne anlam çıkaracaklarını bilemeden ona bakakaldılar. Bu sadece bir numara mıydı? Yoksa gerçek miydi? Danu'nun büyük ve güçlü kuvveti anlayamadıkları bir şekilde geri mi çekiliyordu? Rüzgâr açıklığın içinden geçerken, tanrıçanın elbisesinin etekleri arkasından dışarı doğru akıyordu.

"Avalon'u gerçekliğin dokusundan koparmak ve halkımızı barındıracak yeni bir diyar yaratmak neredeyse her şeyimi elimden aldı," diye açıkladı Danu, gözleri ufuk çizgisini izlerken, sanki buranın her dikişinde kendi kanının dikişlere bulaştığını görebiliyordu. "Uzun bir süre uyudum. Uyandığımda eskisi gibi değildim. Diğer liderler ilerlemişti ve benden daha fazla söz sahibiydiler. Ben en iyi ihtimalle kutsal bir kalıntı, en kötü ihtimalle de unutulmuş ve işe yaramaz bir tanrıyım."

Danu'nun gözlerinde Raegan'ın ona inanmasını sağlayan bir şey parladı; sadece kötü muameleyle ortaya çıkan o tür bir öfke. Kral da tanrıçanın tepkisini aynı şekilde okumuş gibiydi, bir adım geri çekilirken yüzünün açılırları artık o kadar keskin ve vahşi değildi.

"Beni saraya götürebilir misin Danu?" Oberon nefes aldı, rüzgârın orkestrasından zar zor duyulabiliyordu. Tanrıçanın eline uzandı, tıpkı

Ama aradaki mesafeyi hemen kapattı ve adamın parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı.

"Avalon'da sadece bir kapı kaldı," dedi, bakışları Raegan'a kaydı. Tanrıça ne kadar ilkel olursa olsun, orada bir aynaya bakıyormuş gibi hissettiren bir vahşet vardı. "Sadece tek bir yerde açılması gerekiyor."

Rüzgâr durdu, sis kümeleri bir an için ayrıldı, böylece güneş üçünün üzerine akarak peri kralını, ölümsüz cadıyı ve kadim tanrıçayı efsaneden çıkmış bir şeye dönüştürdü.

"Ama," dedi Danu, kalkık çenesindeki o kibirli eğim çocuklarına miras bıraktığı belirgin bir özellikti, "bu *benim* kapım ve ben bir kalıntı değilim. Henüz değilim."

"Seni takip edeceğiz tanrıça," dedi Raegan, ikisine yaklaşıp, kollarını yün pelerinli kılıca dolayarak. "Bizi kapına götür."

Tanrıça başını salladı ve topuklarının üzerinde dönerek burnun diğer tarafına doğru ilerledi. Avalon'un denizinde sihir olmamasına rağmen, Raegan adanın kendini bir akordeon gibi katlayarak Danu'nun ayaklarının altındaki sahile giden uzun yolu kısaltmasını hayretle izledi. Oberon'a yandan bir bakış atan Raegan kılıcını omzuna dayadı ve tanrıçanın peşinden gitti. Toprak, onun ve Kral'ın aynı şekilde izin veriyordu ama her ihtimale karşı Danu'nun peşinden ayrılmadılar.

Birkaç dakika içinde sahilde durdular, sisle taçlanmış kayalıklar arkalarında yükseliyordu, uhrevi kuleler ve yemyeşil solaryumlar Raegan'ın hafızasında yer etmeye başlamıştı bile. Burada daha fazla zaman geçirebileceklerini, belki birilerinin zihnini gözden geçirmesine yardımcı olabileceğini ummuştu. Ya da daha iyisi - bu arzusunu yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemese de - bu büyük ve kutsal adada ölümlülerin ömrünü nasıl uzatacağını keşfetmiş biri olup olmadığını görmek istiyordu. Böylece belki de Kral'ın yanında huzur bulabilir ve Kral'ın yüzyılda iki kez mezar kazmasına ya da cenaze ateşi yakmasına gerek kalmazdı.

Ama şimdilik sadece köpüklü dalgaların çarpışması ve bir kapı olduğunu bildiği uzak ufuk çizgisi vardı, gerçi buradan kesinlikle göremiyordu; bu mesafeden onu çağırıyordu da. Danu yüzünü onlara döndüğünde okyanus rüzgârı saçlarını vahşi bir kumral çılgınlığına sürükledi.

"Eğer onu kullanamazsan, korkarım ki Koruyucu güçleri geri döndüremeyebilirsin," diye uyardı tanrıça.

Raegan itaatkâr bir tavırla kılıcı yere ve y nl  kumaştan      . Oberon yaklaştı, ağzı sert ve acımasız bir  izgideydi. Kılıca yakın olmanın onu o kadar da incittiğini düşünmüyordu ama yine de rol yapmakta ustaydı.

Danu yaklaşık on adım ötedeki pozisyonundan, "Değişmiş," dedi. Boynunu bükerek gri kumaş yatağında yatan sıradan görünümlü kılıca baktı. Nefes alarak yaklaştı, çıplak ayakları onu Oberon'un yanında durmaya götürdü. Orada, gözlerini kısarak kılıca baktı. "Bunu nasıl başardın?" diye sordu, tekrar yukarı bakıp bakışlarını Raegan'a çevirdiğinde yüz ifadesine huşudan farksız bir şey sız mıştı.

Gergin enerji midesine doldu. Tanrıçanın yaptığı şey hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ve Oberon'a baktığında onun da emin olmadığını gördü. Oberon suçu üstlenmeden ya da konuşmadan sıyrılmaya çalışmadan önce omuzlarını geriye attı ve Danu'nun gözleriyle buluştu.

"Onu ben öldürdüm," dedi, sözcüklerin tadını çıkararak. "Bir zamanlar Camelot'un kralı olan Uther Pendragon'un oğlu Arthur Pendragon'u uyurken  ld rd m. Yaptıkları için. Yaptığı *her şey* için."

Danu'nun dudakları aralandı ve Raegan'a baktı, başı bir yana eğikti, soluk bir sa  örgüsü omzundan aşağı kayıyordu. "Ayı'yı sen mi  ld rd n?"

"Evet," diye onayladı Raegan, gerçi avuç i leri nemlenmiş, kanı boyun damarlarına hücum etmişti. Danu'nun gücü ne kadar azalmış olursa olsun, Raegan'ın tanrıçanın gazabına uğramak bir niyeti yoktu. "Bunu hak etmişti."

Danu kelimeleri yavaşça telaffuz ederek, "Sanırım  yle," dedi. "Raegan, onu öldürmenin neredeyse imkânsız olduğunu anlıyorsun değil mi? Bu yüzden onu bunca yıldır uyku stazında tuttuk, ölümlü kralı kılıçtan ayıramadık."

"Ben de öyle duydum," dedi Raegan, tanrıçanın ne demek istediğini anladığından emin değildi. "Hiçbir dünya yoktur ki, sen o dünyada Arthur'un canını almak için Excalibur'u kullandı," dedi Danu, sesi sakın ve kesindi. "Ve sen, çocuğum," diye devam etti Danu, dikkatini ağzı tehlikeli bir şekilde kıvrılan ve Raegan'ın vücuduna ısı veren Kral'a çevirerek, "peri kılıcını eski haline getirebilecek tek kişi sen olmalısın."

"Belki de odur," diye yanıtladı Oberon, sanki sahilde başka kimse yokmuş gibi Raegan'a bakarken. "Belki de her zaman oydu."

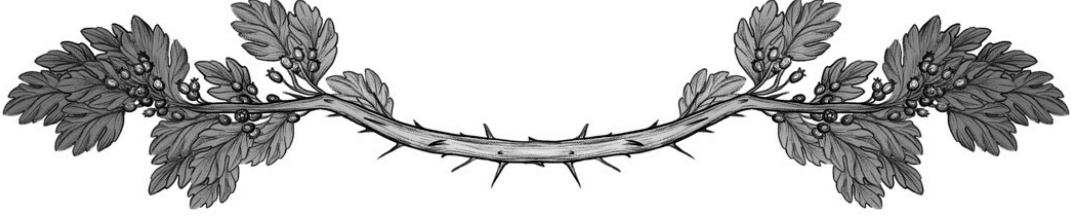
Ses tonundaki bir şey -bir kralın fermanı gibi derin ve muhteşem- onun Excalibur'a uzanmasına neden oldu. Parmakları deri kabzanın etrafını sararken bu kez duraksamadı. Kılıcın kendisine tepki verdiğini hissetti, gücü içinden geçip gidecek, yararlanacak bir yer arıyordu. Bu işe yaramadığında, kılıç taktik değiştirdi ve çalınmış, kana bulanmış gücünün bir kısmını rüşvet gibi sinsice sundu. Raegan alay etti.

"Ne yazık ki," dedi kendisini bir şekilde anlayabildiğinden şüphelendiği kılıca, "ben sana yutman için öğretilen şeylerden hiçbirini değilim. Çenelerinizin arasına sığamayacak kadar büyük ve korkunçum."

Katlı kılıcı yerden kaldırdı, bir yanı kılıcın ağırlığının artık onu zorlamadığını görünce şaşırmadı. Rüzgâr kumsalda savruluyor, kumları kül gibi savuruyor, okyanus sırtında kükrüyordu.

Ve sonra, göklerden inen, bal gibi yoğun, bal likörü gibi zengin bir Fatesong geldi, ölmeyi reddeden kadının etrafında dönüyordu, sesi kendi kuyruğunu yutan bir yılan gibiydi.

Elli İkinci Bölüm

O Pırıltılı deniz boyunca uzanan geçidin diğer tarafında Danu bir kapıyı açmaya başladı. Raegan bu kadar yorgun olmasaydı, ne kadar uzakta olduğunun bu kadar farkında olmasaydı, kapılar ona her zamanki gibi şarkı söyleyebilirdi.

hala gitmeleri gerekiyordu. Avalon'a giden yol çok uzundu.

Danu, Raegan'ın başını ağrıtan eski bir çalımayla okyanus sisini çılgınlığa sürüklerken, yükselen paniği bastırdı. O ve Kral, Philadelphia'ya geri dönmek için çıktıkları dolambaçlı ve zorlu yolculuktan sağ çıkabilecekler miydi?

Ama sonra Avalon'un sisleri tanrıçalarının emriyle çöktü ve yüksek uçurumun yüzünde bir kapı ortaya çıktı. Raegan nefesini zorlukla tuttu. Kadim porsuk ağaçları ve beyaz kilise kulesi yerine, kendini Philadelphia Tapınağı'nın Bekçisi ile yüz yüze buldu. İnce çizgili lacivert takım elbisesi her zamanki gibi tertemizdi, Danu'nun kapısından bakarken gözlüklerini göğüs cebine sokmuştu. Arkasında, Tapınağın uzun, mavi kadifeli koridoru geniş ve boş bir şekilde uzanıyordu.

"Gardiyan," diye nefes aldı Raegan, bedeni şaşkınlık içinde donup kalmıştı.

"Efendimiz ve leydim," diye yanıtladı Bekçi, belli ki irkilmişti. Yüz ifadesine şüphe yerleşmişti. "Bu kapıyı açmak mümkün olmamalı. Bu şekilde değil."

"Rahat ol çocuğum," dedi Danu, Raegan'ın yanına gelerek. Çevresel görüşünde tanrıçanın elbisesinin dalgalanışını, uzun, menekşe grisi örgülerinin fiziğın gerektirdiği gibi düz durmak yerine omuzlarının etrafında süzölüşünü gördü.

Uzun zamandır kayıp olan yaratıcısını gören Bekçi'nin yüz hatlarında yüzlerce duygu dolaştı: Huşu, dehşet, en tatlı keder. Koyu renk gözleri, Raegan'ın elindeki kılıca takılmadan önce tanrıça ve iki suçlusu arasında gidip geldi.

"Sen- Sen mi . ." diye başladı Bekçi, gözyaşları sözcüklerini boğmadan önce.

Excalibur'u havada tutan Raegan ancak "Evet," diyebilirdi. Ön kolları gerilmişti ama titreyen kaslarını sabitledi. "Başardık." Bakışlarını Bekçi'den kaçırdı, kendi gözleri yaşardı, onun yerine Avalon'un sislerinin dünyanın en efsanevi kılıcının etrafında kıvrılmasını izledi.

"Bu olamaz," diye itiraz etti Bekçi usulca, bir elini göğsünde kavuşturarak. "Biz ... biz ne tanrılardan ne de evrenden böyle bir iyilik görmedik." Sözleri bir fırtına gibi Raegan'ın kıyılarına vurdu ve içinden öfke kadar keder dolu bir hıçkırık çıkardı. Dişlerini sıktı ve boştaki elinin parmaklarını gözlerine götürdü.

"Anakletos," dedi Oberon, rüzgâr açgözlü parmaklarıyla sözcüklerini yakalarken sesi gür çıkıyordu. "Şüpheni anlıyorum. Seni temin ederim ki biz gerçeğiz. Aksi takdirde, en iyi viskiyi masanızın sahte çekmecesinde sakladığınızı nereden bilebilirdim? Lütfen, geçmemize izin verin. Çok ihtiyacınız olduğunu duyduk."

Raegan elini gözlerinden çektiğinde Bekçi'nin rahatlamış bir halde baygın baktığını gördü. Başını sallayarak kenara çekildi ve bir kolunu açarak Tapınağa girmesini teklif etti. Raegan Danu'ya döndü, hangi veda sözlerinin yeterli olacağından emin değildi. Sonunda Excalibur'un ucunu kayalık zemine bıraktı ve boşta kalan kolunu tanrıçaya doladı. Boğazına acı tatlı bir sarmaşık dolandı, göğsü gözyaşlarını tutma çabasıyla yanıyordu.

"Sanırım sen diğer yaratıcılardan çok benim çocuğumsun," diye mırıldandı Danu saçlarına, karşılığında Raegan'ın çok daha kısa olan bedenini kavradı. "Eğer dinlenmek istersen, Avalon'un peri kralına olduğu kadar sana da açık olduğunu bil."

Raegan afallamış bir halde geri çekildi. Danu sadece o zayıf, hüzünlü gülümsemesini takındı ve Raegan'ın yüzünden kaçan tek bir damla gözyaşını silmek için öne doğru uzandı. "Teşekkür ," dedi Raegan tanrıçaya, boğazı düğümlenmiş, başka sözcük bulamamıştı. Belki de -Raegan çok fazla umutlanmaya cesaret edemiyordu

-Danu'nun teklifi, bir gün Oberon'la birlikte güneşin altında oyalanabilecekleri anlamına geliyordu.

Tanrıça Raegan'ı serbest bıraktı ve Kral'a doğru döndü. İki kadim varlık birbirlerini inceledi, Oberon'un çenesi bu mağrur bakış karşısında kalktı

açıyla, çenesi titreyerek baktı. Danu ne diyeceğini şaşırılmış gibiydi.

Sonra, çıkmaza girmiş gibi, Kral iç çekti. "Aynı bahçede aynı meyveleri yetiştiren bizler arasına nifak sokmanın pek bir anlamı yok," diye önerdi ses tonu ölçülü bir şekilde.

Raegan, Danu'nun omuzlarından binlerce kiloluk bir ağırlığın inişini izledi. "Anlayışınız için minnettarım," dedi tanrıça. "Ben de sadece görebildiğim kısımlara değil, tüm meyve bahçesine daha iyi bakmaya çalışacağım."

Kral Raegan'ın ellerine uzandı, parmakları onunkilerin arasından geçti. "Teşekkür ederim, yaratıcı," dedi başını eğerek. Sonra, de tereddüt edemeden, ölümsüz cadı ve peri kralı tanrıçanın imkânsız kapısından içeri adım attılar.

Raegan sadece bir kez arkasına baktı. Danu'nun uzun, söğüt gibi gövdesi hâlâ oradaydı, sisle örtülmüştü ve sonra sanki tanrıça ve onun gizli diyarı hiç var olmamış gibi yok olup gitti.

Bunun yerine, Tapınağın tanıdıklığı Raegan'ın duyularını mermer zeminler, akan su ve leylakla karışık serin vanilya kokusuyla doldurdu. Rahatlamak ya da belki de bir tür şefkatli eve dönüş hissetmek istedi. Ama mavi kadife duvar asmalarının çoğunun yırtılmış, diğerlerinin kararmış ve yanmış olduğunu çok çabuk fark etti. Kurumuş kana çok benzeyen bir şey Bekçi'nin arkasındaki mermer parçasını lekelemişti. Midesi çalkalandı.

"Morrigan haklıydı," diye fısıldadı Bekçi, koridorun sessizliğinde sözleri neredeyse yankılanıyordu. Raegan gözlerini yaralı Tapınak'tan ayırıp Bekçi'yi inceledi. Ufak tefek giysili adamın bakışları Excalibur'a kilitlenmişti. Elleri iki yanında titriyordu.

"Çoğu haklıydı," dedi Kral, ses tonu kuruydu. "Görünüşe göre kılıcı kullanan kişi Raegan."

Bekçi'nin dikkati ona yöneldi, onu incelerken başını iki yana eğdi. "Şey," diye başladı cebinden gözlüklerini çıkararak, "Morrigan'ın imgelemine bu görevi *ikinizin* başarabileceğini gösterdiğine inanıyorum."

Raegan kaşlarını çattı ve Tapınağın derin mavilerini yansıtan kılıca baktı. "Gerçekten geri döndürdüğümüzü sanmıyorum," dedi, her ne kadar o olmasını istese de, her zaman o olmasını istese de. "Sadece benim yüzümden kafası karıştı. Şimdilik."

Koridorun aşağısında bir yerden boğuk bir çığlık yankılandı. Bekçi'nin yüzüne yayılan alarm, Raegan'ın kalbinin kafese çarpmasına neden oldu

kaburgalarından. "Siz yokken Tapınağın yarısı yok oldu," dedi onlara. "Nehirlere güvenli bir şekilde girmek için kullandığınız kelpie kapısı yok oldu. Bu cep diyarının kaldırabileceği kapasiteyi çoktan aştık. Herkesi besleyemeyiz. Savaşamayacak durumda olan insanlarımızı tahliye etmemiz gerekiyor ama gidecek hiçbir yer yok."

"Arşivler mi?" diye sordu Kral.

"Bunu riske atmayacağım," diye cevap verdi Bekçi hemen, daha dik durarak. "Kim ve ne olduğumuzun çok büyük bir kısmı orada tutuluyor. Onu güvende tutun. Geride kalan insanlarımızın kim olduklarını bilmeleri gerekiyor. Tylwyth Teg olmanın ne anlama geldiğini."

"Anakletos," dedi Oberon, koridorun ağır sessizliğinde yumuşak bir ses tonuyla, "eğer tadını çıkaracak Adil Halk kalmadıysa arşivlerin bir önemi kalmayacak."

Raegan yanağının içini çiğnedi, zihni hızla çalışıyordu. "Yani başka bir cep âlemine güvenli bir şekilde tahliye olabilir miyiz?" diye sordu, önce Bekçi'ye sonra da Oberon'a bakarak.

Kral başını iki yana eğerek, "Evet," diye cevap verdi. "Ne düşünüyorsun?"

Raegan sırtıttı. "Bekçi, bana bir büyü camı getirebilir misin? Bazen alçak, yabancı yerlerde arkadaşların olması işe yarar."

Yanında, Oberon'un yontulmuş ağzı bir yandan yukarı kıvrılmış, karanlık bakışları Raegan'ın tüm vücudunu ateşe veren bir tür hayranlıkla parlıyordu.

"Elbette," diye cevap verdi Bekçi, ikisinin arasında tam olarak çözemediği bir bilmeceymiş gibi bakarak. "Beni takip edin."

Bekçi topuklarının üzerinde döndü ve mağara koridorunda yürümeye başladı. Raegan onu takip etmek için harekete geçti, Kral da onun yanındaydı. Birkaç adım atmıştı ki, bir düşünce tenini karıncalandırdı ve ensesinden aşağı nefes alıp verdi. Adımlarına ara vermeden Danu'nun kapısını açtığı yere baktı - bir tanrıçanın dokunuşuyla ayrılan, iyi tahkim edilmiş bir Kahin Tapınağı'ndaki yere.

Orada, loş, dağınık ışığın içinde, Mahzen'in kapısı duruyordu. Süslü demir işçiliği tamamen aynıydı, çerçevesi cansız bir nesneye atfedilemeyecek bir şeyle uğulduyordu. Raegan bu kapıdan son kez geçtiğinde, titreyen ellerinin arasında camla kaplı narin bir Kehanetle dönmüştü.

Bu sefer, bir tanrıyı tahtından indirebilecek bir kılıç.

"Baba Yaga bu tür bir saldırıya hazır mı?" Andronica geniş masanın üzerine serilmiş planları incelerken yüzünü buruşturarak sordu.

Uzaktan boğuk bir patlama sesi duyuldu. Raegan sıçradı ama Andronica neredeyse hiç tepki vermedi.

"yok," dedi Unseelie şövalyesi elini sallayarak, Raegan'ın şaşkın bakışlarına karşılık vererek. "Koruyucular bu yoldan geçemeyeceklerini biliyorlar, bu yüzden bizi gerçek giriş noktalarından umarak çok fazla gürültü yapıyorlar. Her neyse. Ona atacakları şeye dayanabilir mi?"

Raegan masanın karşısındaki Kral'a bakarak, "Yapabileceğini düşünüyor gibi görünüyor," dedi. Dinleniyor olmalıydı ama onun yerine acil bir savaş konseyi toplamıştı. Düğmeli gömleğinin kolları kıvrılmış, parlak mürekkep siyahı bir tutam saç her zamanki yerinden açılmıştı. İki büyük eli de masanın üzerinde avuçlarının içindeydi, ön kollarındaki gergin kaslar mermer bir heykelinki gibi öne çıkıyordu.

"Baba Yaga ve ben tarihsel olarak bazı konularda anlaşmazlığa düştük," dedi Oberon, bir eliyle saçlarını karıştırarak doğrulurken. "Ama eğer cadı kendi cep diyarını elinde tutabileceğini söylüyorsa, tutabilir. Sarayımızdan başka türlü savaşamayacak olanları barındırmayı kabul etmez."

"Katılıyorum," dedi Raegan, Andronica'ya doğru bakarak. Fey kadınının ince kaşları sınıksız kenetlenmiş, ağzı konsantrasyon içinde büzülmüştü.

"Tamam," dedi, başını kaldırıp ikisine de baktı, bakışları masanın diğer ucunda duran Kamau'ya kaydı. "Kamau, tahliyeyi başlatabilir misin? Düzenli olsun lütfen. Sakin olun. Bu geceye kadar herkes Tapınak'tan çıkarsa ideal olur."

Bekçi alnını ellerinin arasına alarak uzun ve kısıp bir nefes verdi. Raegan ona baktı, göğsünde sempati çiçekleri açtı. Andronica fikrini söylediğinde masanın başındaki sandalyeye yığılıp kalmıştı.

"Bunu gerçekten yapacağız o zaman?" diye sordu, o bulutsu kahverengi gözleri yaşlarla dolup taşarak hepsine baktı.

Kamau uzandı ve şefkatle Bekçi'nin elini çok daha büyük olan elinin içine aldı. "Başka bir yolu var mı?" Kamau sordu, gür sesi inanılmaz derecede yumuşaktı.

Bekçi, Raegan'ın ciğerlerindeki havayı boğmakla tehdit eden birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Görebildiğim kadarıyla yok," diye cevap verdi. "Kahin Octavia'nın evi olan Pythia'nın Yüksek Tapınağı'nı kurban ediyoruz. Halkımız için."

"Halkımız için," diye yineledi Kamau, oturan Bekçi'nin önünde çömelip onun küçük yüzünü ellerinin arasına alarak. "Seninle birlikte yas tutacağız dostum. Asla yalnız değilsin."

Kamau kaşlarını kendi kaşlarına yaklaştırmadan önce Bekçi sesi titreyerek, "Asla yalnız değilim," diyebilirdi.

"Tüm bunlara değmesi için," dedi Andronica, başını arkaya eğmiş, üstlerindeki, Raegan'ın Tapınağa ilk geldiğinde çok beğendiği gök mavisi illüstrasyonlarla kaplı kubbeli tavanı incelerken

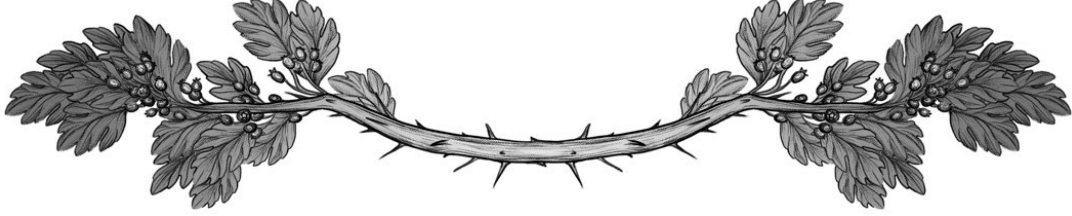
-bu saatte takımyıldızlar yaldızdan çok sedef gibi parılıyordu, arka plan derin bir gece yarısıydı, "Oberon kılıcı kullanmalı. Başka bir yol göremiyorum. Raegan, seni savaş için eğitmek için altı ayımız bile olmadı. Sen Adalar'a gitmeden önce birlikte on beş seans yaptık, o da ne? Ayrıca Morrigan bunun gerçek doğasına döndürülmesi gereken bir peri kılıcı olduğunu söyledi. Bir Dönüşen."

Raegan derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Biliyorum," dedi basitçe, Kral'a bakarak. "Haklısın. Deneyeceğim. Kalan zamanımızda ikimiz de bunu geri döndürmeye çalışacağız." Bir an için kendi zihnine daldı. Kendine dönüş yoluna ilk girdiğinde, Andronica'nın sözleri onu çileden çıkarabilirdi. Ama sadece güvensizlikleri yüzünden, ona asla ait olduğu bir yer olmayacağını, dünyadaki gerçek yerinin bir kuyruklu yıldız gibi yanından geçip gittiğini söyleyen sürekli sesler yüzünden.

Artık değil. Çünkü ait olduğu yeri bulmuştu. Ve kime ait olduğunu da bulmuştu: Vahşiliği bir zırh gibi kuşanan kara gözlü peri kralına, gülümsemesi bir yaz akşamı gibi gelen baykuş kanatlı kadına. Ve Unseelie Sarayı. Daha önce hiç görmemişti ama Adil Halk onu tüm öfkesi, kederi ve özlemiyle kabul etmişti. Bu da ona meydan okuyacakları, dişlerini gösterecekleri anlamına geliyordu çünkü öfkelerinin onun yanında güvende olduğunu biliyorlardı. Ona ait olduğunu söylemek hem korkunç hem de hoş bir şeydi.

Ve tüm bunların aziz bir demir mızrağın ucunda ölmesine izin vermeyi reddetti.

Elli Üçüncü Bölüm

S Raegan'ın alnından aşağı terler döküldü ve tüm vücudu baygınlık hissetti ama devam etti. Vücudunda bir nehir gibi akan öfkesinin uzun, kırmızı ipliğini çekti. Ve ilk defa olarak

hiç hatırlamıyor, kopmak üzere olduğunu hissetti.

Bir solukla bıraktı, sendeleyerek geri çekilirken omuzları çöktü.

Maelona onu ön kolundan yakaladı, sıırım gibi bedenine rağmen şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Raegan," diye uyardı teyzesi, ses tonuna sızan alarmla.

Raegan göğsü kabarak, "Ben iyiyim," diye mırıldandı. Çenesini sıkı ve gözlerini Excalibur'a dikti. Kılıç, Tapınak'ta kalan kehanet yazı tiplerinden birine batırılmıştı. Belki de küçük odadaki sığ, mermer dudaklı havuzda yeterli su yoktu. Belki de cehennemi çalışmayı kırmaya yetecek enerjiyi toplamak için kılıcı gerçek bir nehre sokması gerekiyordu.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Maelona," diye mutsuzca itiraf etti, Rainer'la birlikte Avalon'dan dönmelerinden birkaç saat önce gelmiş olan teyzesine bakarak. Görünüşe göre, kelpie'nin onu yeğenine götürmesini istemiş ve hayır cevabını kabul etmemişti. Maelona geldiğinden beri, Unseelie Sarayı tarafından kuşatılmaya saçma bir şekilde alışmıştı. Raegan teyzesinin Andronica'yla flört ettiğinden bile emindi.

Maelona kendi kollarını kavuşturmak için Raegan'ı bırakarak, "Buna gerek olmayabilir," diye cevap verdi. "Demek istediğim, plan iyi. Tapınağı kuşatan Muhafızları duvarların içine çekin ve herkes tahliye edildikten cep alemini başlarına yıkın. Bu arada sen de Excalibur'la ön kapısını kırarak Zaman Bekçisi'nin dikkatini çekeceksin.

en azından sizin elinizde görmekten son derece mutsuz olacaktır. Kalan askerlerinden herhangi biri senin ve Kral'ın icabına bakmaya gönderilecek ve Malikâne'yi Alanna ve adamlarının güvenliğini sağlaması için savunmasız bırakacak."

Raegan nemli ellerini kot pantolonunun önüne sildi. "Evet," dedi kısık sesle. "Ama ya Zaman Tutucu'yla yüz yüze gelene kadar her şey yolunda giderse ve sonra Excalibur'la bile onu öldüremezsek? Ya da ya daha kötüsü olursa? Ya Oberon'u öldürebilecek tek şeyi en büyük düşmanımıza elimle teslim edersem?"

"Her seferinde bir adım," dedi Maelona, kara gözleri Tapınağın altın ışığında parlıyordu. "Excalibur olsun ya da olmasın, Kral'ın Zaman Tutucu'yu kendi başına halledebilmesi çok mümkün. Yani, Kronos'un Kralı Arada'dan uzak tutmak için bu kadar uğraşmasının bir nedeni olmalı. Ve unutma ki sen de artık zaman büyüsü yapabiliyorsun."

Raegan ellerini kalçalarının üzerine koyarak alay etti. "Bunu bir daha yapıp yapamayacağım konusunda hiçbir fikrim yok," dedi ve bir iç çekti. "Bu sadece Çok şey dengede duruyor Maelona."

Raegan'ın bakışları Excalibur'a kaydı. Tapınağın tüm sularında her daim var olan gelgit, donuk metal kılıcı altın rengine boyamıştı. Onu Avalon'un alçak yerlerinden aldığından beri ilk kez gerçekten büyülü görünüyordu. Dünyayı değiştiren. Tanrı'yı yok eden. Kader değiştiren.

Raegan aniden ve şiddetle Kahin'le konuşabilmeyi diledi. Ama Octavia çoktan tahliye edilmişti. Raegan her ne kadar kendisini kendi kaderini çizmesi için cesaretlendiren güçlü kahinle konuşmak istese de, Fey topluluğunun reisini korumanın daha önemli olduğunu biliyordu. Kehaneti hayata geçiren kahin Cordelia da güvendeydi ve muhtemelen şu anda Baba Yaga ile çay içiyordu. Her ikisiyle de büyülü yollarla iletişim kurmak ve onların rehberliğini ne kadar arzulasa da yerlerini ifşa etme riskini almak çok tehlikeliydi.

"Hey," dedi Maelona'nın sesi, düşüncelerini yarıp geçerek. "Kendi kafanın içinde dönüp durmanın kimseye bir faydası olacağını sanmıyorum, sen de dahil."

Raegan başını kaldırıp teyzesine baktı, ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Haklısın," diye cevap verdi, tekrar yazı tipinin yanına çömeldi.

Kot pantolonunun üzerinden bile mermer dizlerine soğuk geliyordu. Derin bir nefes aldı, kendini çelikleştirdi ve sonra ellerini yüzeyin altına daldırdı. İçindeki gelgitleri çağıran Raegan, parmaklarını Excalibur'un kabzasına doladı. Kılıcın etrafına örülen büyü

onu açlıkla. Zayıf bir nokta bulmak için ona uzandığını hissetti. Ama Raegan yarı deliydi,   l ml  sayılmazdı ve vah iydi. Büyüsü dişlerini i e batırdı ve sonra yine akıntılarının içinde yuvarlanmaya başladı, Myrddin yıllar önce peri kılıcına ne yaptıysa onunla bir irade sava ına kilitlenmi ti.

Ne kadar derine dalarsa, Raegan  nl  büyücünün izlenimini o kadar çok hissediyordu. Bu his, istenmeyen bir dokunu  gibi teninde geziniyordu. Kendini soğuk mermere bıraktı, ti  rt  nemli tenine yapı tı. Myrddin'den her zaman nefret etmişti. Onun sürekli entrikalarından, bitmek bilmeyen arkadan bı aklamalarından, sadece kendisinin bildiği büyük bir plan için hepsini kullandığı çok açıkken herkesin ona yaltaklanmasından nefret etmişti. Arthur'un kendisi bile sadece bir piyundu.

"Sanırım planladı ın şeyi mahvettim," diye tükürdü Raegan, kabzayı sıkıca kavrayıp gözlerini kapatarak, "seni lanet olası bir a aca kilitleyerek, pislik herif." Kendinden daha fazlasını büyünün dokusuna , kararmış suları ve antik alüvyonları zincir zırhındaki boşluklardan sızdı. Çalışmanın birkaç ipliği eski, yıpranmış ip gibi koptu.

Raegan bitkin bir halde topukları üzerinde geriye doğru sallandı, neredeyse devriliyordu. "Kahretsin," dedi ellerindeki su damlacıklarını silkeleyerek. "Doğru koşullar altında bu i  *aylarımı* alırdı."

"Ve eğer çok  anslıysak sadece birkaç günümüz var," diye iç geçirdi Maelona, Raegan'a elini uzatarak.

Kılıcı aldı, teyzesinin  n kolunu kavradı ve kendini ayağa kaldırdı. İ  çekerek tekrar kılıca baktı. Omurgasının tabanında rahatsız edici bir şekilde ter birikmi ti ve bacakları dengesiz hissediyordu. Dünyadaki tüm zamana sahip olsalar bile, bunu ne kadar s rd rebilece ini bilmiyordu.

"Raegan."

Adının sesi ipek bir e arp gibi boynuna dolandı. Bir pervane gibi bu sesi takip etti ve Kral'ı kapının pervazına yaslanmış halde buldu. Hâlâ yorgun görünmesine rağmen temiz bir takım elbise giymişti. Aslında en sevdiği takımlardan biriydi; Gossamer'da giydi i derin, parıldayan yeşil. Yüksek boyu ve kuzguni karanlık dalgalarıyla Kral'ın görüntüsünü seyre daldı.

"Selam," diye karşılık verdi, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gitmişti ama karnında başka bir tür kıvılcım  akmı tı. Odun dumanı ve karabiber, her zamanki gibi sarhoş edici bir şekilde duyularına sızdı.

"Maelona," dedi Kral, bakışları Raegan'dan uzaklaşıp tüm o kutsanmış sıcaklığı da beraberinde götürerek, "Raegan'la konuşabilir miyim?"

Maelona yeğeni ile hayatının büyük bir bölümünü avlamaya adanmış Unseelie lordu arasına baktı. Şaşırtıcı bir şekilde kaşlarının arasındaki o derin çatık yumuşadı. Uzanıp bir eliyle Raegan'ın omzunu okşadı, başını salladı ve sonra kadife koridora doğru kayd.

"Her şey yolunda mı?" Raegan, Excalibur'la neredeyse hiçbir yere varamadığını, her zaman olduğu gibi yine herkesi hayal kırıklığına uğrattığını açıklamayı ertelemeyi umarak sordu.

"Korkunç olaylarda yeni bir gelişme yok," dedi Oberon ona, uzun adımları onu krem rengi mermerin üzerinden geçirip önünde dururken. Suyun hareketli yüzeyi serin ve solgun tenini altın rengine boyuyordu. "Yine de sana bir sorum var."

Raegan yanağının içini ısırdı, midesindeki endişe takla atıyordu. "Oberon, özür dilerim. Bu kılıcın üzerindeki büyü berbat. Gerçek bir nehre ulaşabilsem bile, onu senin kullanman için güvenli hale getirmem uzun zaman alır."

Oberon başını onun sevdiği şekilde eğdi, gözleri kızın ağzına kayd ve sonra tekrar kızın bakışlarıyla buluştu. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi ona, sesi onu güvende tutabilecek, şüpheyi ve kendinden nefreti uzak tutabilecek bir pelerin gibi sarıyordu. "Buraya tamamen başka bir nedenle geldim."

Raegan şaşkınlıkla ona baktı, zihni neler olup bittiğini çözemeyecek kadar yorgundu. Bunu ona söylemek için ağzını açtı ama Kral çoktan önünde tek dizinin üzerine çökmüştü. İrkildi ve kendini hâlâ akıntıya kapılmış gibi hissederek bir adım geri çekildi ama kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı, damarlarında beklenti gibi bir şey dolaşıyordu.

"Bana ölümlülerin böyle bir ayini bu şekilde gerçekleştirdiği söylendi," dedi ona bakarak. Yüzündeki ifade erimiş bir arzudan, bacaklarının arasındaki kanın öfkeyle akmasına neden olan bitmek bilmeyen bir bağlılık cehenneminden ibaretti. "Raegan Maeve Overhill, Nyneve Or'Afron, Yüce Kraliçe Titania, Ormanın Cadısı ve diğerleri, sana umutsuzca aşığım."

Raegan'ın boğazı kapandı, Tapınağın yumuşak ışığı ve çağıldayan suları etrafında kayboldu. Onun yerine, karanlık gelgitleriyle, sonbahar çayırlarıyla, alacakaranlıktaki tüylü tepeleriyle çevriliydi. Yaşamak istedi

Sonsuza dek burada kalmak, bir daha gün ışığını göremeyeceği anlamına gelse bile onun zengin toprağına gömülmek istiyordu.

"Ben seninim," diye mırıldandı Kral, bu aşk eyleminde bile yoğun ve vahşiydi. "Her hayatta, Raegan. *Seninim*. Bana hangi biçimde dönersen dön, ben sana aidim. Beni sevecek kadar deli ve cesur olan tek kişi sensin."

Raegan titrek bir nefes alarak kıyılarına vuran gözyaşı dalgasını geri püskürttü. Göğsünün bir yerinde yumuşak, tüylü bir çiçek açmış, yaprakları tüm vücudu titreyene kadar gizli, ağrıyan tüm yerlerini okşamıştı.

"Aşkının şiddetini hak edecek kadar iyi olup olmadığımdan şüphe etsem de," diye devam etti Oberon, derin sesinin melodisi duygusallıkla kırılmıştı, ama gözleri onun gözlerinden hiç ayrılmadı, "sorana kadar kalbim rahat edemez. Benimle evlenir misin?"

Dudağını ısırdı, ama sıcak gözyaşları yine de kaçtı, bazıları kirpiklerine yapıştı, diğerleri aşağıdaki mermere düştü. Her parçası bir an bile düşünmeden evet demek için can atıyordu. "Oberon," diye mırıldandı, kararsız elleriyle ona doğru uzanarak. "Kabul edeceğimi biliyorsun. Ama bir Feyrish evliliği? O bağ ebedidir. Ve beni kaybettiğinde, çünkü kaybedeceksin, bu senin yıkımın olacak."

Kral gülümsedi, Raegan'ın şimdiye kadar gördüğü her şey kadar yumuşak ve hüzünlüydü. Raegan'ın uzattığı elini avucunun içine aldı ve öne doğru eğilerek dudaklarını Raegan'ın parmak eklemlerine değdirdi. Bu sadece en nazik dokunuştı ama Raegan'ın bedeni yine de onu delicesine. "Ve yine de," dedi peri kralı ona, gözlerinin okyanusunu kavrayamadan, "burada dizlerimin üzerindeyim, beni yok etmen için sana yalvarıyorum."

Raegan hıçkırıklarını bastırarak yere çöktü. Başını salladı ve örgüsünden bir bukleyi çözdü. "Oberon," diye tekrarladı, sesi boğuk bir fısıltıdan öteye geçmiyordu, "her an hissedeceğin acıyı düşün. Daha fazla acı, zaten çektiğinden daha fazla. Sanki biri içini söküp çıkarmış gibi olacak. Bağ izi parmağında siyaha dönecek ve seni zehirleyecek."

"Eğer sana sahip olamayacaksam," diye yanıtladı Kral, onu nemli taşlardan, sonbahar yağmurlarından ve süpüren gölgelerden oluşan dünyasına çekerek, "acıya sahip olacağım. Bir daha asla aramızda büyüyen bu vahşi, ebedi şeye karşı hissizleşmeyeceğim."

"Mahkemeniz," diye kekeledi Raegan, kelimeler tiz bir sesle yuvarlanıyordu. İtiraz edecek gücü kalmamıştı; onu o kadar çok istiyordu ki

her zaman olduğu gibi. Kolları ona sarılıyken tek yapmak istediği teslim olmaktı. "Çok kızacaklar. Benden daha da nefret edecekler. Senin kararlarını sorgulayacaklar."

Oberon'un mürekkep karası kaşlarından biri kalktı. "Sarayım," diye karşılık verdi, "törenimiz için yarım gün boyunca süsledikleri bir odada bizi bekliyor. Tabii beni hâlâ bu şekilde ağırlamak istiyorsan."

Kalbi yerinden fırladı. "Evet," diye fısıldadı, dilinde acı tatlı bir kelime vardı. "Sana her şekilde sahip olacağım."

Ona sırtıttı -nadir bulunan, parıldayan bir mücevher- ve sonra onu öpmek için öne atıldı, güçlü elleri beline dolandı. Adamın kalçası kendi kalçalarının arasından kayarken Raegan kendini adamın kaslı kütesine sıkıca bastırdı ve adamın sert açılarının yumuşak kıvrımlarıyla buluştuğu her yeri hararetle ezberledi. Raegan tüm gücüyle kendini onun öpücüğünde boğmaya çalıştı. Eğer ona kalsaydı, asla yüzeye çıkamazdı.

Ayrıldıklarında Oberon onu kollarının arasına aldı ve uzun zamandır ağzından çıkmadığını düşündüğü türden bir kız kahkahası atmasına neden oldu. Oberon onu kehanet odasından çıkarıp koridora taşıırken, kız kendini onun göğsüne bastırdı. Diğer pek çok ilişkisinde, partnerinin kollarında kendini hep çok ağır hissetmiş, sanki ondan çok fazla yük taşımasını istemişti.

Ama Unseelie Kralı'nın kucağında Raegan kendini bir tüy kadar hafif hissetti. Bunu ona söylemek için başını göğsünden kaldırdı ama kelimeler dilinde kayboldu çünkü bir anlığına onun vahşi, doğaüstü güzelliğinde kendini kaybetti. Bir elini kaldırarak adamın köprücük kemiğinin keskin çizgisini ve ardından bıçak gibi çenesini inceledi.

Kral onun dokunuşuna doğru eğildi. "Gelinim," diye mırıldandı, sesi boğuk ve sadece yarı kontrollü bir şeyle süslenmişti. Karnındaki nemli sıcaklık aşağılara doğru yayıldı ve tırnaklarını Kral'ın omzuna geçirdi, diğer eli açık yakasının altından kayarak onu daha fazla hissetmek için çaresiz kaldı.

Ama sonra koridordan çıkıp onu çiçeklerle, balmumu mumlarla ve insanlarla dolu bir odaya getirdi. Hâlâ Kral'ın kollarında olan Raegan etrafına huşu içinde bakıyor, göğsünde normalde boşlukla yanan yerleri sevinçle dolduruyordu. Her nasılsa, mermer zemini kaplayan minik menekşeler, sanki ilkbaharın başındaymış gibi zengin ve kalındı. Odanın en ucunda, uhrevi sarmaşıkların kıvrımları ahşap bir kemer boyunca uzanıyordu; kemerin şekli bir revak, bir kapı gibiydi. Kemerin tabanında, alevleri dans eden, farklı yüksekliklerde büyük sütun mum kümeleri vardı. Karmaşık bir şekilde

Duvarlardan oyma süsler sarkıyor, derinliklerinden minik çay ışıkları parlıyordu.

Balmumu alevlerinin ısıltısı altında Raegan beyaz-sarı saçların parlaklığını yakaladı. "Blodeuwedd," diye bağırdı, var olmayan bir yere duyduğu özlem, en sevdiği arkadaşını görünce bedenini terk etti.

Baykuş-kadın Bekçi'ye doğru döndü, Raegan'ı gördüğünde tüm yüzü aydınlandı. Oberon kısık bir kahkaha atarak Raegan'ı yere bıraktı ve tam o sırada Blodeuwedd ona doğru hamle yaparak kısa boylu kadını sımsıkı kucakladı.

"Buradasın," diye haykırdı, kelimeleri Blodeuwedd'in omzuyla boğuldu.

"En sevdiğim iki ruhun evlenmesini kaçıramazdım," diye cevap verdi baykuş kadın ve geri çekilerek Raegan'a göz kırptı. Sonra ifadesi ciddileşti ve gözlerini Kral'a dikti. "Eğer bir şey olursa, ona göz kulak olacağımı bilin."

Raegan, Blodeuwedd'in elini sıkarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bunu yaptığım için zalim miyim?"

Baykuş-kadın düşünerek gülümsedi. Raegan derin ve titrek bir nefes aldı, Kral'ın kokusu ayaklarının altındaki koyu yaprak ve mor taç yapraklarına karışıyordu.

"Sanırım onu inkâr etmek daha zalimce olurdu," diye cevap verdi Blodeuwedd, ifadesi . "Kendini inkâr etmek. En gerçek aşklar genellikle en karanlık yerlerde yeşerir."

Raegan, Andronica'yla konuşmakta olan Oberon'a baktı ve aralarındaki boşluğa uzanıp onun elini tuttu. Parmakları birbirine geçtiği anda -bir goblenin son dokuması gibi- oda sessizliğe , Raegan'a melek kanatlarını düşündüren şefkatli bir sessizlik. Ve sonra, sanki kaderde varmış gibi, sanki başka bir yol hiç olmamış gibi, ölümsüz cadı ve isimsiz kral birlikte o çok tanıdık kemere doğru yürüdüler.

Raegan her zaman, eğer evlenirse son anda paniğe kapılabileceğini düşünmüştü. Mihrapta güzel bir elbise ya da iyi dikilmiş bir takım elbiseyle durabilir ve bu aşka layık olmadığını fark edebilirdi. En çok sevdiğini iddia ettiği kişiyi sefaletle mahkum ettiğini düşünecekti.

Yine de, Kral'ı ölümlü bir aşıkla yapabileceğinden çok daha fazla mahvediyor olmasına rağmen, Raegan huzurdan başka bir şey hissetmiyordu. Bir huzur.

Muhtemelen bunu hak etmiyordu, biliyordu, yaratılmasında en ufak bir payı olmadığı kaos, ölüm ve acının ortasında bunu hak etmiyordu.

Ama Oberon ona o korkunç, keskin dişli aşkla bakıyordu ve kızın tek yapabildiği kalan birkaç yumuşak, hassas yerini sunmaktı. Yutulmak istiyordu. Ona ait olmak , onun da kendisine ait olmasını, bundan bin yıl sonra cadı ile kralın birbirlerini bir tanrıyı devirecek bir şiddetle sevdiklerine dair hiçbir soru işareti kalmamasını istiyordu.

Eğer Bekçi imgelemine girip ikisinin de Feyrish ayinine hazır olup olmadıklarını sormasaydı tüm bunları söyleyebilirdi. Ve sonra Raegan'ın tek yapabildiği başını sallayıp bu ana, asmadaki son olgun meyveye tutunmak oldu.

Ufak tefek giyimli adam ellerine gümüş bir ip doladı ve Eski Dilde konuştu. Çok az anlasa da, Raegan yeminin kendisini ele geçirdiğini hissedebiliyordu. Hiç tereddüt etmeden onu içeri aldı, kemikleri arasında bir yuva yapmaya, derinlere ve gerçeklere yerleşmeye davet etti, böylece ne olursa olsun onu asla unutmayacaktı.

Tüm bunlar olurken Oberon ona sanki sonu değil de başlangıcıymış gibi bakıyordu. Kız onun ellerini daha sıkı kavradı, dokunuşunun ve varlığının verdiği hazzın tadını çıkardı. Ve sonra, her ikisi de kendi özgür iradeleriyle kemerin altında durdukları ve eski ayın aşklarının gerçekliğini kabul ettiği için, Raegan'ın yüzük parmağının etrafında gümüş bir çizgi belirdi. Bu çizginin yüzeyde durmak yerine derisine nasıl işlendiğine, ona bakmanın kalbini nasıl kabarttığına hayret etti.

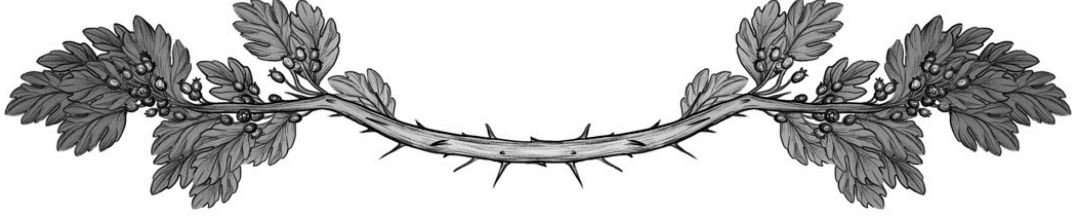
"Oberon," dedi ona, ona karşı hissettiği her şeyin muazzamlığı karşısında yarı baygın bir halde. "Bu hayatta aşktan vazgeçmiştim. Bunun bir peri masalından başka bir şey olmadığını, çocuklar ve umut etmeye devam edecek kadar çaresiz yetişkinler için olduğunu düşündüm."

Raegan durakladı ve uğruna her şeyi yapabileceği, korkunç bir zamanda kendisi ve Oberon için güzel bir şey yapmak üzere değerli zamanlarını ve enerjilerini ayıran küçük bir grup insana doğru baktı. Sonra Kral'a döndü, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Yine de bir bakıma haklıydım," diye yanıtladı gözyaşlarının arasından gülümseyerek. "Aşk bir peri masalıdır ve onca arayıştan, yarı hatırlanan rüyalarla geçen onca geceden, sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şey yanıp tutuştuktan sonra sonunda seni buldum. Benim peri kralımı."

OceanofPDF.com

Elli Dördüncü Bölüm

W Yemin tamamlandıktan sonra Raegan Kral'a uzandı, takım elbise ceketinin yakalarından kavradı ve iri elleri beline dolandı. Ve sonra kendini onun öpücüğünün okyanusunda kaybetti.

tekrar tekrar geri dönmek için zaman ve mekan tarlalarında dolaştığı hissi.

Tapınağın duvarlarının sallandığını fark ettiğinde, Unseelie kralının esaretinden yeni kurtulmuştu. Elle kesilmiş küçük süslemelerden bazıları yerlerinden yuvarlanarak zemine çarptı. Bakışları karşılaştığında Raegan Oberon'un ellerini kavradı. Boğazı düğümlendi ve gözlerini sıkarak kapattı. Bir an daha, yalvarışlarına hiç cevap vermemiş olan evrene yalvardı. Sadece bir dakika daha.

"İçeri " diye bağırdı koridordan bir ses.

Raegan gözlerini zorla açarak Kamau'nun koşarak şövalyeyi kapıda karşılaşmasını izledi, ikisi odanın öbür ucundan yakalayamadığı kısık seslerle konuşuyorlardı.

Kral ellerini onunkilerden ayırarak çenesini avuçlarının arasına aldı. "Ben seninim," diye nefes aldı, bu üç kelime bir şekilde o kadar yoğunlu ki Raegan kendini ilkel karanlığın tamamına, ışık başlamadan önceki gölgeli evrenin enginliğine bakıyormuş gibi hissetti. Ve sonra Kral büyük elini Raegan'inkine doladı, döndü ve onları sarayının geri kalanının toplandığı odanın ortasına götürdü.

"En azından birkaç saat daha kazanabileceğimizi düşünmüştüm," dedi Andronica mutsuz bir şekilde, bakışları Raegan ile efendisi arasında gidip gelirken. Sonra daha yüksek sesle Kamau'ya seslendi: "Ne oldu?"

"Hiraeth'e çok yakın büyük bir kuvvet var," diye yanıtladı Kamau, kapı aralığından ilerlerken. "Kelpelerin çoğu son özgür Fey şehrinin düşmemesi için savunmamızdan geri çekilmek zorunda kaldı."

Balmumu ışığı ve yumuşak yapraklarla taçlandırılmış sevimli oda bulanıklaştıkça Raegan'ın midesi bulanıyordu. Alanna ve Reilly'den hemen sonra -ki onlara kefil olmuştu- Koruyucular Hiraeth'in yerini aniden öğrenirlerse

-Oraya vardık. . .

"Umutsuzluğa kapılma," dedi Kamau, sanki aklını okuyormuş gibi Raegan'ın bakışlarıyla buluşarak. "Eğer -ve tanrılar adına, umarım öyle değildir- Hiraeth açığa çıkarsa, kelpeler bunu senin halkının yaptığını düşünmez. Muhtemelen Muhafızlar'ın kırsala saçtığı iz sürme büyülerini ya da sadece aptal şansını. Ne olursa olsun, şu anda bunun için endişelenemeyiz. Tapınağın savunmasını aştılar. Vakit geldi."

Andronica Eski Feyrish dilinde bir şeyler tükürdü, belindeki kılıcı çekti ve Kamau'nun yanından hızla geçti. Blodeuwedd hareketsiz kaldı, bakışları Raegan'inkileri buldu. Zamanın dışında, diye düşündü Raegan. Her zaman lanet olası zamanın dışında.

"Eğer Muhafızlar buradaysa, gitmem gerek," dedi Raegan, Blodeuwedd'in elini kendi eliyle kavramak için uzanarak. "Baba Yaga'nın diyarına git. Lütfen."

Baykuş kadın ona gülümsedi, yavaşça ve sürünerek, en güzel çiçeklerin içine sarılmış tehditkâr bir şey. "Birlikte bir savaş meydanını süslemeyeli çok uzun zaman oldu, kardeşim," dedi Blodeuwedd, yüzünün açılırları keskin ve yabaniydi, "beni çayır çiçeği ve meşe çiçeklerinden oluşturacak kadar aptal olan adamları kesip biçmeyeli çok uzun zaman oldu. Ben sadece güneşe doğru çiçek açmak istiyordum ama onlar beni alacakaranlıkta pençelerini açan bir şeye dönüştürdüler. Elbette avlanmalıyım."

Raegan'ın tüm vücudu gerildi, reddettikleri dilinin ucuna gelmeye başlamıştı bile. Başka kimseyi kaybedemezdi ama Blodeuwedd'i kesinlikle kaybedemezdi. "Ayrıca," diye devam etti baykuş-kadın, Raegan'ın tereddütünü hissetmiş gibi görünerek, "her şeyi kendi başına yapmaya çalışmaktan vazgeçmeyi öğrenmedin mi?

henüz?"

Raegan yutkundu, ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Zaman Bekçisi'nin diyarına geri dönmek zorunda kalırsa, tanrılar, bunu omzunda baykuş pençelerinin tanıdık ağırlığıyla yapmak her şeyi . Uzandı ve iki elini Blodeuwedd'in yüzünün iki yanına koyarak doğru kelimeleri formüle etmeye çalıştı.

Ama sonra koridordan hızla gelen uyarı çılgınlıklarını, hiç duymamış olmayı dilediği kulak tırmalayıcı savaş büyüsü izledi.

"Eğer ölürsen," dedi Raegan, Blodeuwedd'in gözlerinin içine bakarak, "sana gerçekten çok kızacağım."

Blodeuwedd tehlikeli bir sırtışla Raegan'ın dokunuşundan kurtuldu ve geriye doğru birkaç adım attı. Bir an, uzun boylu ve keskin yüz hatlarına sahip bir kadın, sonra da olağanüstü büyüklükte, sarı gözleri çok büyük bir baykuş. Kanatlarını açtı ve birkaç güçlü vuruşla yerden havalanarak Raegan'ın omzuna kondu. Bu hissin tanıdıklığı, vücudunun derinliklerinde bir yerden uzun, ince bir özlem ipliği çıkardı. Onu kavradı, tüm benliğine, en acı veren kısımlarına bile ihtiyaç duyuyordu.

Andronica tüm karmaşaya rağmen balerinlere özgü zarafeti bozulmadan, yün bir battaniyeye sarılı bir şey taşıyarak koşar adım odaya geri döndü. Fey savaşçısı Raegan'a yaklaştı ve nesneyi bir adak gibi uzattı. Raegan anlamayarak kaşlarını çatı.

En azından o bulana kadar. "Ah," diye mırıldandı Raegan, Excalibur'un yıpranmış deri kabzasını bulmak için yünleri ayırırken, kılıç kemere takılı yeni bir deri kın içine sokulmuştu. Bir anda hafızası yerine geldi; tasarım, büyülü silahların gücünü keskin gözlerden gizlemek için yapılmış eski bir Unseelie yapıymıydı. Kendini çelikleştiren Raegan ileri uzandı ve parmaklarını kabzanın etrafına doladı. Bir an için kılıcın gücüyle boğuştu, sonra kılıç onun iradesine boyun eğdi. Eğer Excalibur'un çalıntı güçle dolu zehirli kuyusundan su içmeyi seçerse, bu ancak kılıcı Zaman Bekçisi'nin göğsüne saplamadan hemen önce, mümkün olan en son anda olacaktı.

"Teşekkür ," dedi Raegan, deri parçasını beline bağlarken Andronica'nın bakışlarıyla karşılaştı.

"Sana öğrettiklerimi unutma," diye cevap verdi Fey şövalyesi, sanki yarı ölümlü kadının bu imkânsız şeyi yapabileceğini düşünüyormuş gibi Raegan'a bakarak.

"Yapacağım," diye söz verdi Raegan, gözlerinin arkası yaşlarla dolmuştu. "Sakın ölme. Tam da senden hoşlanmaya başlamıştım."

Andronica hançer gibi keskin bir sırtışla yünleri katladı. "Ben de sana." Sonra peri şövalyesi arkasını dönüp odadan çıktı ve omurgası bir ok gibi dik bir şekilde koridora doğru yürüdü.

Raegan kılıcın ağırlığını test etti, omuzlarında Blodeuwedd varken nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordu. Kader gibi hissettiğini fark etti. Sanki tüm öfkesi bu ana kadar birikmişti, sanki tüm acılarına değmişti.

Çenesini tutarak döndü ve Kral'ı aradı - her zaman ufukta onu aradı, asla doğru yapmayı başaramadığı peri masalı sonunu. "Hazır mısınız?" diye sordu Kral ona doğru dönerken.

"Hayır," diye mırıldandı, gözleri onu içine çekerek. "Ama korkarım bunun bir önemi yok." Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde, odanın etrafındaki gölgeler ayaklarının dibinde toplandı ve bedeninin üzerinde kayarak uhrevi bir zırhın sert düzlemlerini oluşturdu. Bir an için nefes Raegan'ın ciğerlerini terk etti. Şiddeti, karanlığı, içinde alçak ve şiddetli bir şekilde yanan öfkesiyle o kadar güzeldi ki.

"Bundan emin misin?" Kamau kapıdan sordu, eşikte tereddüt ediyordu, kelimeleri yapmacıktı.

"Açtığım tüm kapılar," dedi Raegan, kasırgadaki bir cankurtaran salı gibi kelimelere tutunarak koridora doğru ilerlerken, "benim gibi bir şeye açık kalacak. Bu işe yarayacak, Kamau."

Unseelie şövalyesi önce ona sonra da Kral'a uzun bir süre baktıktan sonra başını salladı ve topuklarının üzerinde dönerek Tapınağın önüne, Muhafızların cep âlemine girdiği yere doğru koşmaya başladı.

Oberon ona elini uzatarak, "Gel," dedi.

Adamın dokunuşu, omzundaki baykuş pençeleri ve parmaklarının arasındaki ağır kılıcın kabzası üçlüsüyle içindeki bir şeyler yatıştı. "Koruyucular hâlâ yaralı olduğunu düşünüyor, değil mi?" Raegan koridora adım atıp Tapınağın derinliklerine doğru ilerlerken, en azından şimdilik çatışmalardan uzaklaşırken sordu.

"Umut edebiliriz," diye yanıtladı Kral, daha fazla Fey savaşçısı koridordan aşağıya doğru koşarken gözleri koridorda geziniyordu. "Ama Excalibur'u gördükleri an, bunu sorgulamaya başlayacaklar."

"Tamam," dedi ve bıçağı kınına soktu.

Blodeuwedd pençeleriyle Raegan'ın omzunu itti ve kanatlarını açarak koridorda süzölmeye başladı. Baykuşun önden uçtuğunu görmek Raegan'ın zihninde anıların canlanmasına neden oldu. Şimdilik onları bastırdı. Eğer kazanırlarsa, bu dünyayı özgürleştirirlerse, her şeyi çözmek için zamanı olacaktı. Belki de hepsini hissetmek için.

Oberon sert bir dönüş yaparak onları yan koridordan ayin odasına doğru götürdü. Cormac'ın büyücülüğünü takip etmek için kullandıkları koridorun aynısıydı ve sanki bir ay değil de yüzlerce yıl önce olmuş gibi hissettiriyordu. Raegan'ın karnında bir huzursuzluk kıpırdandı ama onu bastırdı, gözlerini baykuşun kanatlarının sabit vuruşlarından ayırmadı ve Unseelie kralının yanında olduğunu hissetmeye odaklandı. Zaman genişledi -zalim bir şaka- ve

O oda, Raegan'ın Oberon'la çarşafların altında yuvarlanarak geçirdiği, güneşi yüzünde hissettiği ya da gerçekte kim olduğunu bilerek uyandığı tüm anlardan daha uzun geldi.

Ama sonra kapı esnedi ve açıldı, odanın mermer genişliği soğuktu ve ötesinde bekliyordu. Tapınağın süzölmüş altın ışığının altında bir alay Unseelie şövalyesi toplanmıştı; belki de en fazla elli kişi. Raegan yüzlerine baktı, onu Zaman Bekçisi'nin diyarına kadar takip etmiş olmaları ihtimaline karşı yüz hatlarını ezberlemeye çalıştı.

Şövalyelerin toplanmış dikkati, Blodeuwedd'in pençelerinden bile daha ısırgan, ağır ve talepkâr bir şekilde Raegan'ın omuzlarına düştü.

Raegan ayin çemberinin ortasına doğru yürürken Kral şövalyelere hitaben, "Tıpkı konuştuğumuz gibi," dedi. "Sadece işaretimizi görürseniz kapıdan içeri girin. Aksi takdirde, kapı kapanana kadar bekleyin. Onun yerine hemen bir başkası açılacak ve Baba Yaga'nın diyarına gidecek. Geçebildiğiniz kadarını geçirin ve sonra gidin. Yaşayın. Bunun için savaşıyoruz. Fetih için değil, zenginlik için değil. Sadece yaşamak için."

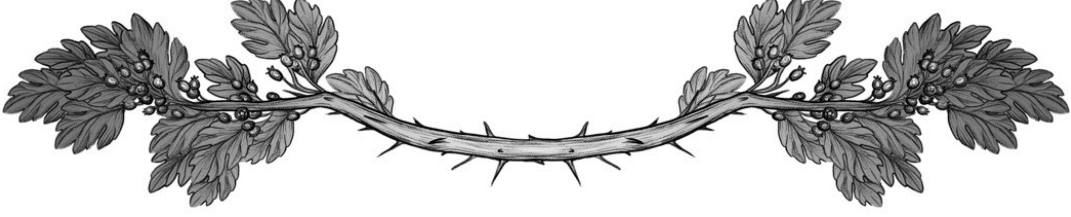
Planın her adımını bilmesine rağmen, Raegan her şeyden sonra tekrar bu odada, tebeşir ve kanla çizilmiş bir dairenin ortasında durduğuna inanamıyordu. Gözlerini etrafta gezdirdi ve sertçe yutkundu. Blodeuwedd odanın etrafında bir tur attıktan sonra geri dönüp Raegan'ın omuzlarına kondu. Yanağını arkadaşının tüylü tüylerine yasladı.

Sonra Kral onun yanındaydı, o da ayine başladı. Ayin ona su gibi aktı. Akmamalıydı; Zaman Bekçisi geçen sefer yürüdükleri yolu yok etmişti. Ama büyüünün kök saldıgını, nehirlerinin o kurak çöl diyarının ve aç tanrısının etrafını sardığını hissetti. Gözlerini açtı.

Bir anda, pürüzsüz bir mermer yığını olması gereken yerde bir kapı belirdi; bu da tek bir seçenek olduğu anlamına geliyordu. Sadece tek bir seçenek vardı.

Raegan derin bir nefes aldı ve içinden geçti.

Bölüm Elli Beş

T Kapı çarptı. *Artık* onun burada olduğunu biliyordu - onun burada olduğunu biliyordu - ve kendini onun pençesinden kurtardı. Ama Raegan sadece gülümsedi ve tuzağını sıkılaştırdı. Hayatını açık elleriyle akan suyu nasıl tutacağını öğrenerek geçirmişti. Bu tozdan ve metalden yapılmış şey ondan kaçabileceğini mi sanıyordu?

Şimdi çenesini sıkıca kapatmışken?

Raegan için kapıdan başka hiçbir şey yoktu. Blodeuwedd, Kral, belindeki efsanevi kılıç, hatta kendi bedeni, hepsi gitmişti. Geriye sadece güreşilecek, kendi evinin salonlarında yenilecek bir tanrı kalmıştı. Raegan dişlerini çenesini çatlatacak kadar sert sıktı. Varlığının her zerresi protesto etti, büyüsü kırılma noktasına kadar gerildi. Tüm gücüyle dayandı.

Yeterli değildi. Bir zamanlar hiç yeterli olmuş muydu? Varlığının derinliklerinden gelen bir çığlıkla Raegan kapının kontrolünü kaybetti. Artık eşikte tek bir adım atmıyordu; bunun yerine, zamanın uzun genişliği onun etrafında yılan gibi kıvrılıyordu. Kapı Raegan'ın elinden kaydı ve Raegan serbest düşüşe geçti. Ağzına toz doldu, başı tiz ve ani metalik çınlamalarla zonkluyordu. Göğsünde kadim bir korku kabardı. Yuvarlanma ve düşme nihayet durduğunda, durgunluğu daha az korkunç bulmadı.

Dehşet avuçlarını kayganlaştırdı. Raegan ürpererek gözlerini sulu ışığa açtı. Nefesi kesildi. "Hayır," diye fısıldadı, boğazı kelimenin etrafında daralıyordu. "*Hayır.*"

Raegan'ın önünde bir tren vagonunun içi uzanıyordu. Kahverengi deri koltuklar askerler gibi dizilmiş, boş bagaj rafları daha çok hapisane gibi görünüyordu.

parmaklıklar. Paniği bir kenara iterek nefesini tutmaya çalıştı. Geçiş kontrol etmeye çalışmaktan tüm vücudu gevşemiş ve kurumuştı. Sadece ayağa kalkmanın bile muazzam bir güç gerektireceğini biliyordu.

Yine de denedi, dilini ısırды, farklı bir acının vücudunu yeniden başlatabileceğini umdu. Korku, onu aşağıda tutanın yorgunluk olmadığını fark ettiğinde, beyaz sıcak iğne uçları gibi tenine yerleşti. Bu ondan çok daha kötüydü.

Çok iyi bildiği kahverengi deri tren koltuklarından birinde sıkışıp kalmıştı. Kalbi hızla çarpıyor, mide bulantısı artıyordu, Raegan aşağıya baktı. Bacakları deriye dikilmişti. Gözleri Excalibur'u ararken soluna baktığında göğsünde panik patladı.

Hâlâ oradaydı, kemerinden sarkıyordu ve güvenli bir şekilde kınına sokulmuştu. Kının, kılıcın doğasını Zaman Tutucu'dan gizlemeye yeteceğini umuyordu ama bunun bir önemi olduğundan emin değildi; kolları da koltuğa sıkıca yapışmıştı. Raegan deneysel olarak çektiğinde, içinden yakıcı bir acı geçti, o kadar acımasız ve şiddetliydi ki şaşkınlıkla haykırdı. Zorlanarak tekrar Excalibur'a doğru baktı ve eliyle kabzası arasındaki mesafeyi ölçmeye çalıştı.

Ve işte o zaman deri koltukta yalnız olmadığını gördü. Pencerenin yanında, ağarmış kemik ve kül yığınlarından biraz daha fazlası olan yıpranmış bir ceset duruyordu. Kafatası ortadan ikiye ayrılmış, çökmüş bir göğsün üzerine yığılmıştı. Sadece birkaç parmak kemiği kalmış, çoğunluğu donuk gri pullara dönüşmüştü. En kötüsü de, Raegan'ın gördüğü gibi, cesedi her ne bulduysa dokunmadan bıraktığı çok tanıdık kıyafetiydi: kahverengi blazer ceket, avcı yeşili cep mendili, kirle gölgelenmiş krem rengi kazak.

Raegan kuru ve çatlak dudaklarının arasından, "Baba," diye boğuk bir ses çıkardı. Babasının cesedi Zaman Bekçisi'nin treninde yanı başında duruyordu. Bu diyarı hiç terk etmiş miydi? Gerçekten de babasının küle dönüşmesini izlemiş miydi? Nehirlerden Tapınağa çıktıktan sonra hissettiği, kemiklerini kemiren endişeyi hatırladı; bunların hiçbirinin gerçek olmadığına dair korkunç bir his. Başından beri haklı mıydı?

Umutsuzluk Raegan'ın içinden geçti, öfkeli bir dalga gibi güçlüydü, meydan okumasını ve öfkesini tek bir hamlede boğdu. Dudaklarındaki tuzun tadını alana kadar ağladığını fark etmemişti bile. Demek tüm hayatları böyle sona erecekti; tüm kını, Zaman Bekçisi'nin ölümlülere ve Adil Halk'a boyun eğdirmek için kullanabileceği bir güce dönüşmüştü.

Oberon ona inandığı için aptaldı. Camelot'taki o ilk günden beri, yarı deli, pek de ölümlü olmayan bir cadının kendi felaketinden başka bir şey olmayacağını düşünmekle aptallık etmişti. Babası ve Maelona'dan bahsetmiyorum bile... Her şey onun için, gelecek için daha iyi olsun diye katlandıkları onca şey. Bir gün ozanların anlatacağı inanılmaz bir savaş verdiğini düşünerek son zerresini de heba etmişti. Ama o sadece tuzağa düşmüş bir tavşandı. Hep öyleydi.

Gözleri yaşlarla bulanıklaşan Raegan, babasının buruşmuş kalıntılarına baktı. Bir hıçkırık göğsünü parçaladı ve vücudunu, derisinin protesto için haykırmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çekti. Sanki bir kız bir tanrıyı devirebilirmiş gibi. Sanki kurtuluş bir hayalden başka bir şey değilmiş gibi. Sanki her iki diyarın insanları sürekli daha fazlası, daha fazlası, daha *fazlası* için birbirlerini yemeye mahkum değilmiş gibi.

"En azından ben seninleyim," diye fısıldadı Raegan babasına, keşke onun cep mendilini parmaklarının arasında tutabilseydi, uzun ve acı verici bir ölüm karşısında küçük bir teselli olurdu. Belki de hak ettiği buydu. Yaptıkları Oberon için, Adil Halk için, Blodeuwedd için, Maelona için çok fazla acıya neden olmuştu. Göğsü çökecekmiş gibi hissediyordu ve acıyı memnuniyetle karşıladı.

Zaman kuyruğunu kendi ağzına soktu ve boyun eğen eti yuttu. Raegan ölümün gelmesini bekledi, o eski dostun onu bir kez daha anlamsız boşluğa çekmesini hararetle arzuladı. En azından orada suçluluk ve utancın onu canlı canlı kaynattığını hissetmeyebilirdi. En azından orada, belki bir gün peri kralını tekrar görebilirdi. Ama vagonun uzun, dar koridorunda böyle bir rahatlama görünmüyordu. Sadece sert, doğal olmayan ışık ve göğsünde kendi nefesinin tıkırtısı vardı.

Zaman Bekçisi kendini göstermedi, böbürlenmek için bile. Raegan, onun ölüme yaklaşmasını bekleyeceğini fark etti. Bıçağı çevirecekti. Her zaman yaptığı gibi. Belki Oberon ya da Blodeuwedd'de geçit töreni yapacak ya da kalan cenaze küllerini ayaklarının dibine savuracaktı, böylece yıllarını başarısızlığa uğrattığı herkesi düşünerek geçirecekti.

Raegan elinden geldiğince başını çevirdi, tren vagonunun koltuğu şimdiden ensesini derinden ısıırıyordu. Babasının tanıdık ceketine tekrar baktı, bakışları pencereden dışarı fırladı. Düz toz ovaları her yönde sonsuza dek uzanıyordu, toprak kendi dili kadar kuru ve kavruktu. Tren hareket ediyor gibi görünmüyordu ama Raegan bulunduğu noktadan istasyonu göremiyordu.

Önemi yoktu. Aramasının tek sebebinin Kral'ın gelip onu kurtarabileceğini düşünmesi olduğunu biliyordu. Son bir kez. Ama kimse gelmiyordu. Sadece kendisi vardı ve Raegan her şeyin ne zaman biteceğini bilecek kadar zeki idi. Babasının cesedinin yanından geçip tekrar pencereden dışarı baktı, bencilce bir kez daha denize, yağmur fırtınasına ya da nemli, karanlık bir sonbahar ormanına bakabilmeyi diledi.

Bir gölge parıltısı gözüne çarptı. Umut göğsünde meydan okurcasına yükseldi ve kökleri kalın umutsuzluğu kesti. Raegan onu bastırdı; sırf gölgeler onun diye her gölgede kurtuluşu göremezdi. Boğazı tılandı. Avalon'un alçak yerleri onu rüya gibi dönen o âlemle sınıadığında, kalmalıydı. Pişmanlık bedenine yayıldı ve daha fazla işe yaramaz, aptal gözyaşı gözlerini bulanıklaştırdı. Gerçek olmazdı, hayır, ama bundan daha iyi olurdu. Bedeni kadim, büyümlü bir yerin mağaralarında çürüyecek, zihni asla sahip olamayacağını bildiği şeylerin rahatlığıyla sarılacaktı.

Yine bir hareket gölgesi. Raegan gözlerini zorlayarak bunun kendisi için gelen Zaman Bekçisi olduğunu fark etti. En azından yüzleşebilirdi. -Zehir kusacak bir düşman, cesaretini toplamak için bir neden. Bırak gelsin. Dışlerini ona son bir kez geçirecekti.

Ama uzun, geniş ovaya gölgeler düşüren Zaman Bekçisi değildi. Raegan'ın kalbi küt küt atıyordu. Hayır, ya gerçekliği kavrama yetisi tamamen kaybolmuştu ya da ufukta bir ordu vardı.

Yırtık pırtık siyah bayraklardan ve hınzırca keskin kılıçlardan oluşan bir ordu, sonsuz bir meydan okuma ve güç kaynağı. Kelpilere binmiş bir Unseelie ordusu, Krallarının gölgeleri ölü dünyaya doğru süzölüyor, pençeleri deneysel olarak bükölüyordu. Kapı, geçebilmeleri için yeterince uzun süre dayanmıştı. Birdenbire Raegan tüm bunların bir hayal mi yoksa delilik mi olduğunu ya da belki de çoktan ölmüş, Zaman Bekçisi'nin unutkan gözleri tarafından yutulmuş olduğunu umursamadı.

Onu son bir kez daha görecekti. Bedeli ne olursa olsun.

Raegan bir hırıltıyla sağ kolunu deriden ayırmaya çalıştı. Ses yarı yolda çiğ bir çığlığa dönüştü; acı çok fazlaydı. Derisinin büyük bir bölümünün yırtılmasını göze alamayacağını fark etti. Bu yer -bu korkunç, sefil yer- gitmesine izin vermeden önce onu lime lime edecekti.

"Peki," diye tersledi, şakağından boncuk boncuk ter akıyordu. "Başka yollar da var." Bakışlarını orduya doğru çevirdi - gerçek olmalıydı.

Timekeeper'ın sahte güneşini nasıl kararttığını, çok zengin, karanlık ve güzel. Bu da kapısının tuttuğu anlamına geliyordu. Güçsüz değildi, burada bile.

Raegan çenesini tuttu. Daha önce de bu trende, şu anda sıkışıp kaldığı yerden sadece birkaç adım ötede suya seslenmiş ve o da cevap vermemişti - en azından Zaman Bekçisi'nin metal sınırları içinde.

"Nehirlerim," diye mırıldandı gözlerini sıkarak, "lütfen. Bana gelin, sularım, akıntılarım, gelgitlerim. Size bir savaşçının kanı gibi, savaş davulları gibi yükselmenizi öneriyorum. Yüksel ve bizi bu çarpık büyü ve sonsuz baskı cehenneminden kurtar. Nihayet zamanı geldi. *Yüksel.*"

Raegan hayatı boyunca hiçbir şeyi bu kadar anlamlı, her kelimesi bu kadar niyet ve kör bir öfkeyle dolu bir şekilde söylediğinden emin değildi. Emri tren vagonunda kristal gibi ve vahşi bir şekilde çiçek açmıştı. Umut etti, umut etti ve *umut* etti. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Ve sonra, uzaklarda bir yerde, Zaman Bekçisi'nin diyarında bir gümbürtü koptu. Tam olarak aynı anda, söylediği sözlerle elektriklenen büyüünün içinde çalkalandığını hissetti - anlayışının bile ötesindeki güçlerin çağrısı ve yanıtı.

Vagonun sonundaki kapı açıldı. Tüvit takım elbiseli, şapkası alnının üzerinde duran sıradan bir adam koridorda sinsice ilerliyordu. Gölgesi siperliğin altından sadece ağzı görünüyordu, zalim bir alaycı tavırla kıvrılmıştı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Zaman Bekçisi, mağrur ve alaycı bir tavırla. "Ve neden hâlâ bunun bir fark yaratacağını düşünecek kadar aptalsın, seni küçük sürtük?"

Raegan ona sırtıttı, tüm dişleriyle. İçindeki gelgitin coşkulu ve hırçın bir şekilde aktığını hissetti. Bu gri ve cansız diyarın barajı öfkesinin ağırlığı altında paramparça olurken gümbürtüler daha da arttı.

"Sana söylemiştim," diye cevap verdi, kendi sesinin tonu karşısında şaşırılmıştı - alçak ve yumuşak, tıpkı karşısındaki tanrı kadar ebedi, "dünyanı sular altında bırakacağımı söylemiştim."

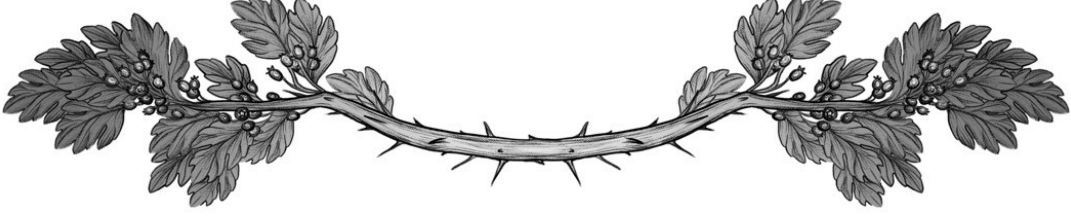
Zaman Bekçisi ona doğru atıldı, şapkasının siperliği altından aniden beliren yiyip bitiren gözleri, eldivenli elleri ona doğru uzanıyordu. Ama sonra tren, sanki tanrı yapımı metalin devasa parçası bir nehrin sürüklemesiyle raylarından kaldırılmış gibi yalpaladı ve havalandı.

"O kadar da aptal değilim, değil mi Kronos?" Vagonun sonundaki kapı patlayarak açıldığında Raegan bağırdı, gümüş akıntılar ağzı açık ve şiddete aç bir şekilde içeri giriyordu. Başını arkaya attı ve güldü, ses

       ve kendi kulaklarına kadar   ldırdı. "Ve ben bir s rt kten çok daha kötüyüm. Ben lanet olası bir amcığım ve sen *boğulacaksın*."

OceanofPDF.com

Bölüm ELLİ Altı

T Su, Raegan'ı bir sevgili gibi nazikçe kollarına aldı, onu hızlı tutan bağlar akıntının değişmez ağırlığı altında çözüldü.

Kendini gelgitlerin akışına bıraktı, nehre her zaman olduğu gibi tamamen güvendi. Kıyısında geçirdiği, acımasız bir dünyada teselli ve huzur bulduğu o ilk hayatından beri suyun yoluna aitti. Şimdi de onu yüzüstü bırakmayacaktı.

Dalganın tepesi başının üzerinde bir yerde kırıldı ve ardından Raegan kendini ciğerlerine hava çekerken buldu. Okyanusun kıyıya dalgaların sürüklediği odunları bırakması gibi, nehirler de onu usulca tren platformuna bıraktı. Çevresindeki rutubete rağmen tamamen kuru bir şekilde ayağa kalktı, demir bankların üzerinde parıldayan yosun atkıları vardı. Saat kulesinin elleri çılgınca, öfkeyle dönüyordu.

Ve sonra platformun ötesine bakan Raegan çok güzel bir şey gördü. Belki iki yüz adım ötede, Kral Rainer'a binmiş, siyah gölge zırhının içinde korkunç ve ölümsüzdü. Unseelie Sarayı, Koruyucu ve Saat Muhafızları'ndan oluşan bir kuvveti boş düzlüklere sürerken kılıcını havaya kaldırmıştı. Bir an için tek yapabildiği ona bakmak oldu: inanılmaz derecede muhteşem, inkar edilemez derecede görkemli, güzel bir kıyamet.

Tırnaklarını avuçlarına geçiren Raegan bakışlarını sevgilisinden ayırarak kendini topladı ve platformda Zaman Bekçisi'ni aramaya başladı. Hiçbir yerde görünmüyordu. Treni buruşuk bir yığın halinde yatıyordu, rayların uzun bölümleri nehrin öfkesiyle parçalanmıştı.

"Peki ya Kapılar?" Raegan kendi kendine mırıldandı. Omzunun üzerinden baktı.

Zaman Bekçisi'nin askerleri, Unseelie Sarayı'gücüne karşı bile sağlam duruyordu. Dudağını çiğnedi, büyüünü etrafındaki boşluğa gönderirken kalbi çarpıyordu. Eğer o ve Kral doğruca Kapılar'a gidemezlerse, Muhafız ordusunun önünü kesmek hiçbir şey ifade etmeyecekti. Bunu biliyorlardı; bunu yüzlerce kez konuşmuşlardı. Eğer Kapıları bulamazlarsa, Zaman Bekçisi yeniden organize olup onları kuşatabilir ya da çok daha kötüsünü yapabilirdi. Ne de olsa burası onun krallığıydı.

Gözüne garip bir parıltı takıldı. Suların rayları parçaladığı yer hafifçe parıldıyordu. Raegan boş tren platformunun sonuna doğru yürüdü, tüm vücudu korku ve endişeyle çarpıyordu. Zaman çok değerliydi. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Rayların titreyen kısmına baktı, gözleri keskin, nehirler parmaklarının ucunda hazırды.

Ve orada, o metal omurganın altında, ölü toprağın ve gri tozun altında çok daha büyük bir şey vardı. Raegan'ın kanı titredi. Raylar, karmaşık ve son derece güçlü bir büyüyle gizlenmiş Kapılardı. Titreyen bir nefesle, bu tren vagonlarında sıkışıp kalmış zavallı ruhların Zaman Bekçisi'nin kendi gücünü besledikleri kadar Kapılar'ın uçsuz bucaksız midesini de beslediklerini anladı.

Raegan daha yakından bakmak için kenara doğru eğildi ama sonra nemli tuğlanın bir bölümü ağırlığının altında ufalandı. Bir lanetle kendini düzeltti ve platformu taramak için topuğunun üzerinde döndü. Hiçbir şey yoktu. Uzaktaki Unseelie ordusundan başka bir şey yoktu, sıkı savaşıyorlardı ve gerçekten de zemin kazanıyorlardı. Kalbi çırpındı, boğazına yakın bir yerde sık bir şekilde atıyordu. Raegan raylara geri döndü.

Kendini hazırlayarak uzun bir nefes verdi ve ardından acıdan gözleri yaşarana kadar dilini ısırды. Güzeldi. Hazır olması, keskin olması gerekiyordu. Ve sonra, neredeyse teslim olmak üzere olduğu akıl almaz yorgunluğa ve her şeyi tüketen umutsuzluğa rağmen, Raegan tekrar sulara seslendi. Rüzgârla savrulan bir tepede unutulmuş bir aziz gibi ellerini yukarı kaldırdı ve gelgitlere Zaman Bekçisi'nin büyüünü silip süpürmelerini emretti. Tüm nehirlerin yaptığı gibi, yüzeyi aşındırıp altında yatanı ortaya çıkarmasını.

Güç içinden aktı, ölümlü bedeninin dikişleri neredeyse patlıyordu, etinin her santimi acı, kin ve öfkeyle çılgılık atıyordu. Ayaklarının altındaki zemin titredi ve sonra nehir akmaya başladı, ağzı açıldı, gelgiti durdurulamazdı. Nehirler topraktan metali koparır gibi

Bir yaranın dikişlerini atıyor, Zaman Bekçisi'nin diyarının uydurma yüzünü yırtarak altında gizlenen karanlık gerçeği bulmaya çalışıyordu.

Raegan sallandı, tökezleyerek kenardan uzaklaştı ve kendini bir bankın arkasında yakaladı. Görüşünü karanlık noktalar kaplamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Yanlarını kemiren acı da önemli değildi. Tren platformunun hemen ötesinde, nehirler tarafından yıkanmış boş gökyüzüne uzanan Kapılar duruyordu.

Babasının büyü kâğıtlarında belirttiği kadar güzellerdi. Metal işçiliği karmaşık desenlerle ilmek ilmek işlenmiş, kadim işaretler ve güç sembolleri tasarıma işlenmişti. Onlara doğrudan bakmak Raegan'ı hasta hissettiriyordu. Büyü olmadan, Kapılar'ın gücünün Aradaki'ye nereden sızdığını görebiliyordu; toprak yanmış bir siyahtı ve açgözlü parmaklarıyla gri ovalara uzanıyordu.

Baş dönmesi Raegan'ı bir tarafa sürükledi. Vücudunun kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak sertçe sallandı. Cildini nemli bir ter kaplamıştı ve nefes alış veriş sanki ciğerleri ikiye ayrılmış gibi düzensizdi. Kendini çok yalnız hissettiği için umutsuzca nefes nefese kalmıştı.

Ama sonra uzaktan, savaş alanından bir çığlık yükseldi. Hayır, bir *tezahürat* olduğunu fark etti. Zafer, tomurcuklanan çiçeklerle patlayan görkemli, altın bir sarmaşık gibi boğazına tırmandı. Kapıları gördüler. Blodeuwedd gökyüzünde belirmiş, bembeyaz kanatlarıyla ordunun arasından yükselmiş, gagasından öfkeli bir zafer çığlığı yayılmıştı.

Raegan sonunda verdiği sözü yerine getirmişti. Belki -sadece belki- Oberon'la birlikte dünya onarıldıktan sonra küçük bir taş kulübe bulabilirlerdi. Belki bir gün insanlar isimlerini unutabilirdi. Belki bir gün nehirleri öfkeyle çağırmaya ya da yok etmek için kılıç kaldırmaya gerek kalmayacaktı.

Bu düşünce göğsüne yapışmış, cam gibi kırılğan bir haldeyken Raegan tökezleyerek Kapılar'dan uzaklaştı, bacakları onu tekrar ona götürmek için savaşıyordu. Her zaman ona.

Çevresel görüşünde donuk bir zincir zırhı parıltısı yakaladığında tren platformunun uzak tarafına ulaşmıştı. Raegan döndü ve Excalibur'un kabzasına uzandı ama artık çok geçti. Her zaman çok geç.

Bedwyr Raegan'a çarparak onu yere düşürdü. Vücudundaki hava yuvarlandı, çenesi tren platformuna sertçe çarptı. Kan tadı aldı ve kendini düzeltmek için mücadele etti. Kara sinekler görüş alanını sarmış, acı karnını delip geçmişti.

"Senin küçük kelpie'n beni öldürmeye çalıştı," diye hırladı Bedwyr.

Raegan onu görmezden gelerek yönünü bulmaya çalıştı, zihni kalın, boş bir bulanıklık içindeydi. Korku dolu bir acıyla sırt üstü yattığını fark etti. Arthur'un şövalyesi beline binmiş, karnına bu kadar iri ve güçlü birinin sahip olamayacağı bir hız ve hassasiyetle darbeler indiriyordu.

"Daha çok çabalamalıyım," dedi Bedwyr, ağır yumruklarını savurmaya ara verdiğinde nefes nefese. Ne kadar acıdığını ve ne kadar az enerjisi kaldığını anlamasına yetecek kadar uzun bir süre. Raegan bir yumruğunu kıvrarak nehirleri çağırdı. Nehirler ona akan bir dalgayla cevap verdi ama onları kontrol altına alamadı, yönlendiremedi.

Uzun bir an boyunca Raegan'ın gördüğü tek şey gri gökyüzünün genişliğiydi. Eğer ölecekse, en azından kralının kollarında ölmesi gerektiğini düşündü. Canavara dönüşmüş bu adamın, Zaman Bekçisi'nin en sadık canavarının pençesinde değil. Acıyı bir kenara iterek öfkesinin ateşini körükledi. Ama Bedwyr sadece güldü -bir kadını hafife alan her erkeğin gülüşü- ve iri ellerinin arasında boğazını kavradı.

Raegan kustu ve bir dizini kasıklarına doğru itti. Ama şövalye daha hızlıydı, ağırlığını başka yöne kaydırarak soluk borusuna daha sert bastırdı.

"Siktir git," diye tükürdü ve sonunda bir elini kaldıracak enerjiyi topladı. Raegan acı bir çığlıkla Bedwyr'in yüzüne doğru hamle yaptı. Tırnakları derisini sıyırdı ve şövalye ona bir küfür savurdu. Raegan avantajını kullanmak, dizini Bedwyr'in karnına saplamak için savaştı ama Bedwyr çok çabuk toparlandı. Bir kalp atışı içinde, elleri tekrar boğazına dolandı ve eskisinden daha sert bir şekilde bastırdı. Dehşet içinde kol ve bacaklarındaki hissi kaybettiğini fark ettiğinde, gözleri bir yanıp bir söndü.

Böyle olmaz. Tekrar olmaz. Kapıları gizleyen büyüü yırtıp atması ve ardından Unseelie ordusunun gölgesine girmesi gerekiyordu. Kral'la birlikte Rainer'a binecek ve Kronos'u avlayacaklardı. Sonra Excalibur'u tanrının kalbine saplayacak ve her şey sona erecekti. Kader bu şekilde ne kadar mükemmel olacağını göremiyor muydu - bir ozanın ağzına tam oturan, sayfada doğru yerlerde kabarıp uğuldayan türden bir hikâye?

Öfkesi acı tatlıya dönüştü, bıçaktan çok yara. Umutsuzluk onu yeniden bulmuş, tren vagonunun deri koltukları kadar keskin ve emin dikenleri tenine saplamıştı. Kalbi garip hissediyordu, sanki göğsünden fırlayacakmış ya da atmayı tamamen bırakacakmış gibi. Dilini toz kapladı ve

Altındaki platform sert ve inatçıydı. Raegan kendi kendine en azından yakında bitebileceğini söyledi.

Ve sonra bir şekilde, tüm nedenlerin ötesinde, ezici ağırlık gitti. Nefes nefese kaldı, temiz havayı ciğerlerine çekti, boğazı yanıyordu. Bedenini hareket etmeye zorlayan Raegan yana doğru yuvarlandı ve titreyen, buz gibi parmaklarıyla umutsuzca Excalibur'u yakalamaya çalıştı. Çaresizlik, Bedwyr'in yaptığı gibi boğazını pençeliyor, damarlarında adrenalin sıçramasına neden oluyordu. Ölüm onun için yüzyılda iki kez gelmişti. Sonun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Onunki burada olmayacaktı, bu tren platformunda değil.

Raegan, yara bere içindeki boğazını yırtan vahşi bir çığlık daha atarak Excalibur'u çekti ve kılıcı kendini dizlerinin üzerine çekmek için kullandı. Sallanıyordu, vücudu şimdiden şişmiş bir ceset gibi hissediyordu. Uzun bir an boyunca, önündeki manzaraya inanamayarak bakarken geniş gri düzlükler ve saatin öfkeli tik taklarından başka bir şey yoktu. Zihni, diye düşündü, anlamıyor olabilir. Daha güzel görüntüler, ölüme açılan daha yumuşak bir kapı, uzun zamandır mükemmelleştirdiği bir geçit sunuyor olabilir.

Eğer aklına inanılacaksa, Kral ondan sadece birkaç adım ötede Bedwyr'i yere çarpıyordu. Kol bilekliklerinin acımasızca sivri uçları garip ışıktan parlıyordu. Tıpkı şövalyenin Raegan'a yaptığı gibi, Oberon da Bedwyr'in üzerinde yükseliyordu. Yutkundu, düşünceleri ağlamaklıydı, görüşü gözyaşlarıyla bölünmüştü.

Kral'ın kontrollü bir yaratık olduğunu biliyordu. İki tanrıça gece gökyüzünde bir yara açmış ve kanayan obsidyen mücevherden imkânsız bir silah yapmıştı. Tek bir bedende toplanan gücün büyüklüğü akıl almazdı. Kral pimi çekemedi. Patlatamadı.

Yine de, Raegan izlerken, Oberon Adil Halk'tan çok canavara dönüşmüştü, gölgeleri Bedwyr'i her açıdan yutuyordu. Öfkesinin büyüklüğü platformu sarsıyor, sanki iliklerinde kaynayan karanlık tüm bu yeri parçalayabilecekmiş gibi geliyordu.

"Sana söylemiştim," diye hırladı peri kralı, sesi sanki diyarın gerçek tanrısıymış gibi çınlıyordu, "karımdan *uzak durmanı*."

Tüm acıya, dehşete ve midesinin çukurunda Raegan'a vücudunun onarılamayacak şekilde kırıldığını söyleyen batma hissine rağmen, başını geriye atıp güldü. Bu savaşı kaybetse bile, Zaman Bekçisi daha fazla güç elde etme hırsıyla hepsini yok etse bile, en azından Oberon'un şu iki kelimeyi söylediğini duymuştu: *karım*.

Kral'ın başı ona doğru kaydı. Vücudunun geri kalanı ava çıkmış bir panter gibi hareketsiz kaldı, sadece gözleri onunkilerle buluşmak için kaydı. "Raegan," diye homurdandı. "Kocam," dedi Raegan, Kral'ın görüntüsü ona güç veriyordu.

Birkaç dakika önce bunun mümkün olduğunu bile düşünmezdi. Yanağını ısırarak Raegan, kendini ayağa kaldırmak için Excalibur'u kullandı. Kral ona bakmadan Bedwyr'i boynundan şiddetle sarstı -belgesellerde büyük bir orman kedisinin yaptığını görebileceği bir şeydi bu- ve sonra ona doğru ilerleyecekmiş gibi doğruldu.

"Hayır," dedi Raegan, kelimeyi güçlkle ısırarak. Excalibur'a sanki efsanevi bir kılıç değil de bir bastonmuş gibi yaslanarak gücünü topladı ve Kral'ın Bedwyr'i platforma sabitlediği yere kadar üç adım topallayarak yürüdü. Şu anda boğulmakta olan şövalyeydi, dudaklarından kan damlıyordu. "Onu benim için tut."

"Fark etmez," diye Bedwyr. "Sadece geri döneceğim."

Oberon boştaki eliyle Raegan'a uzandı ve onu belinden kavrayarak sabitledi. Bakışları Raegan'ın üzerinde yoğunlaştı, tüm dikkatinin ağırlığı baş döndürücü ve ipeksi bir hal almıştı. Neredeyse açıklama yapmak için ağzını açacaktı ama elbette peri kralı onun ne yapacağını biliyordu. Raegan onun parmaklarının Bedwyr'in boğazını sıkmasını izledi, emrindeki gölgeler şövalyeyi yere yapıştırmıştı.

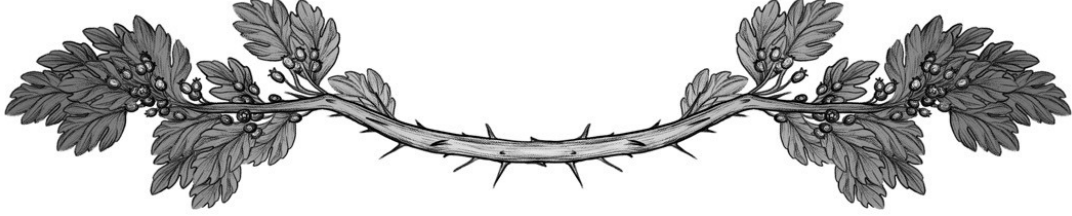
Raegan gücünün son rezervleriyle Excalibur'u yerden kaldırdı. Bedwyr zorla bir kahkaha daha attı ama çaresizlik içindeydi, Wye Nehri boyunca dudaklarından çıktığını duyduğu sesin aynısıydı.

"Şövalye, Kral'ın uzun ve güçlü parmaklarının gücüne karşı, "Geri döneceğim," diye haykırdı.

Raegan dengesiz bir hamleyle Excalibur'u Bedwyr'in zincir zırhına, tam kalbinin olması gereken yere sapladı. Şövalyenin gözlerinin irileşmesini, kılıcı tanıdıkça yüzünü kaplayan korkuyu memnuniyetle izledi. Kurt gibi bir kahkaha göğsünü yırtarcasına yükseldi ve ardından ölümsüz cadı efsanevi kılıcı adamın göğsüne sapladı.

"Bu sefer değil."

Bölüm Elli Yedi

Raegan belki de kan bekliyordu. Şövalyenin göğsünden bir tür çarpık, seytani şeyin fırlamasını, çılgılık atmasını ve feryat etmesini. Ama Bedwyr'in ölümü sessiz ve dikkat çekiciydi. Bir zamanlar ölümlü olan ve bin yılın geçip gitmesini izleyen adam, bir anda toza dönüştü. Raegan izledi, dili ağzı için çok kalındı.

kül tren platformuna doğru sürüklendi.

"Raegan," dedi Kral, onu kollarının arasına çekerek.

İç çekerek Excalibur'u bıraktı ve kılıcın yere çarparken çıkardığı şangırtıyı fark etmedi bile. Şu anda önemli olan tek şey onun sonbahar çayırları, kara yağmur ve karabiberden oluşan genişliğine yuvarlanmaktı. Kral'ın kokusunu içine çekti ve zırhının sert, aç uçlarının onu delip geçmemesi için Kral'ın onu kollarında kaydırmasına izin verdi.

"Kapılar," dedi. "Beni Kapılar'a götür." Oberon hiçbir şey söylemeyince gözlerini zorla açtı ve ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. Oberon'un uhrevi yüz hatlarındaki ifade vahşiydi, koyu renk gözleri çılgın ve kontrolsüz bir şeyle parlıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi, sözleri göğsünde alçak bir hırıltıyla gümbürdüyordu. "Senin göremeyeceğin bir dünyayı kurtarmayı reddediyorum."

Duygular Raegan'ın göğsünde savaşıyordu. Kral'a doğru uzandı ve parmak uçlarıyla çene çizgisini okşadı. "Oberon," diye başardı, sesi çok küçük, çok yıpranmış geliyordu. "Yapamazsın."

"Ben Unseelie Sarayı'nın Yüce Kralı'yım," dedi dişlerini göstererek, yüzü insanlık dışı bir zalimlik maskesine dönüşmüştü. "İstedığimi yaparım." Ayağa kalktı ve Kapılar'dan uzaklaşırken onu kollarının arasına aldı. Raegan öksürdü

Dudakları kan içinde kaldı. Bir anda, aklı karışmış ve bedeni parçalanmış bir halde, Kral'ın Excalibur'u almaya bile çalışmadığını fark etti. Ona sahip olabilmek için tüm dünyanın yanmasına izin verecekti.

Direnmeli. Ona bağırmalıydı. Kalan gücünü toplamalı ve ona bunu yapamayacağını söylemeliydi. Ama Raegan çok yorgundu. Aynı şeylere karşı bu kadar uzun süre ve bu kadar sert savaştan çok yorulmuştu. Cenazelerden, ziyafet sofrasının her yıl daha da kısılmasından bıkmıştı. Belki de bir şeylerin bitmesine izin vermek daha nazik bir davranıştı. Belki de ölümlülerin kendi çıkış yollarını bulmaları gerekiyordu.

"Oberon," diye başardı, bir eli onun göğsünde bir gül goncası gibi sımsıkı kıvrılmıştı. "I-" Bir şey Kral'a yandan sertçe çarparak Raegan'ı platformun üzerine fırlattı. Kral iri bedenini koruyucu bir şekilde Raegan'ın etrafına sardı ama Raegan onun elinden acımasızca kurtuldu.

Yana doğru yatarak vücudunun hayatta kalmasını sağlayacak herhangi bir şey yapmasını sağlamaya çalıştı. Elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, kendini platform boyunca sürükledi ve Excalibur'un kabzasını tekrar eline almaya çalıştı. Platformun pürüzlü yüzeyi avuçlarını ısıyor, toz gözlerini yakıyordu. Raegan umutsuzca bir hamleyle kılıcı kavradı ve başını kaldırıp baktığında kanını donduran bir şeyle karşılaştı.

Peri kralı Zaman Bekçisi'yle savaşa kilitlenmişti. Sertçe öksürdü, parmaklarına kan sıçradı ve kendini bir dizinin üzerine çekti. Kronos'un Oberon'a karşı krallığını bu kadar dikkatli bir şekilde tahkim etmesine şaşmamalıydı. Tek eliyle, bir petrol sızıntısı gibi parıldayan o acımasız kenarlı kol bileklikleriyle, Kral Zaman Bekçisi'ni tren istasyonunun duvarına doğru fırlattı.

Dişlerini sıkkan Raegan ayağa kalkmaya çalıştı. Kronos'u öldürebilecek, Kapıları yıkabilecek tek şey Excalibur'du. Kral'a ulaşmak zorundaydı, o on adımı yürümek *zorundaydı*. Bedenine itaat etmesi için yalvarırken, Kral'ın gölge kılıcını çekmiş, buruşuk tüvit yığınının doğru ilerleyişini izledi.

Raegan yutkundu, boğazı kırık cam gibiydi. Excalibur'a yaslanarak ayakta durmayı başardı. Dünya döndü ve görüşü komik oyunlar oynadı - iki Kral tüvit parçasına uzanıyordu, bir Zaman Bekçisi aniden önündeydi, gözleri hasat gibiydi, her şeyin sonu.

Kronos eldivenli elini Raegan'ın göğsüne doğru uzattı, aç parmakları kalbini kavramaya çalışıyordu. Nefes nefese kaldı, acı inanılmazdı, tanrı onu dizlerinin üzerine geri itene kadar hareket edemedi. İçinde

Uzaktan, Zaman Bekçisi hâlâ kendisine ait olan zamanın tadını çıkarırken Oberon'un gırtlaktan gelen, paramparça bir haykırışını duydu. Etrafındaki dünya kör edici, sonsuz bir acı ve diş gıcirtısından başka bir şeye dönüşmemişti.

Raegan uzuvlarını kaldırmak için savaşıırken bile üşüdüğünü ve ağırlaştığını hissetti; sadece Excalibur'un platforma saplanan ucu onu havada tutuyordu. Zaman Bekçisi göğüs boşluğunda gizlenen her şeyi yemişti ve oradaki güç nehirler gibi değildi. Ona geriye doğru akmasını ya da kendisini çevreleyen şeyi yutmasını söyleyemiyordu.

Raegan tam da her açıdan sızan griliğe yenik düşeceğini düşünürken, Zaman Bekçisi'nin göğsünden bir şey çıktı. Saf siyahtan sivriltilmiş bir uç, çiğ kırmızı ışıktaki çılgınca parlıyordu. Raegan'ın karnında vahşi bir sevinç uğuldadı. *Kral*.

Ölüm onu bir kez daha kollarına alabilir, ona sadece yarı hatırladığı tatlı bir şarkı söyleyebilir ve onu o geniş, uçsuz bucaksız karanlığa götürebilirdi. Ama Zaman Bekçisi de çürüyecek ve tüm yapıları yıkılarak alüvyonlara gömülecekti. Raegan'ın zihni anılarla patladı, kesinlikle bilincinin son bir patlamasıydı bu, ama o anda kalmak için savaştı, en azından dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiği tanrının, babasını düşürdüğü külün aynısına dönüştüğünü görmek için.

Bunun yerine Kronos başını geriye attı ve güldü. "Acıtıyor, gücün, kılıcın, İsimsiz Olan," diye boğuldu tanrı, ağzının kenarından ichor damlıyordu, "ama beni yok edemeyecek."

Öfke Raegan'ın içinde bir şenlik ateşi gibi alevlendi. Onu bir daha peri kralının elinden alamayacaktı. Dünyanın ve Kapıların canı cehenneme. Hepsine lanet olsun. Hiçbirinin önemi yoktu; Oberon onun ölümünü izlemeyecekti. Bir daha asla. Bir daha asla.

Giderek soğuduğunu uzaktan fark ettiği bedenini kararlılık kapladı ve Zaman Tutucu'ya doğru atıldı. İstedikini almış, ardında bir kabuk daha bırakmanın sevinciyle onu görmezden geldi ve Kral'la yüzleşmek için harekete geçti. O bunu yapamadan Raegan yeleğinin cebinde altın bir şeyin parıldadığını gördü.

Hâlâ hayatta bile olmaması gerektiğini biliyordu ama kin garip bir şeydi ve öne doğru atılarak tanrının tüvit yeleğine sıkışmış kısa zinciri çekti. Yemyeşil telkari işlemeli süslü bir cep saati Raegan'ın kanlı yumruğuna doğru çekildi. Saati önündeki yere fırlatırken göğsünden bir feryat koptu. Cam kırıldı ve Zaman Bekçisi çığlık attı, tüm dikkati ölmeyi reddeden cadıya döndü.

Raegan, bu bedenin harcayabileceği son güç olduğunu fark ettiği şeyle, Excalibur'u ölümcül noktasına yakın bir yerden yakaladı ve kılıcın avucunu çok az merhametle kesmesine aldırmadı. Garip bir şekilde, sanki kılıcın dengesi her zaman bu özel Kader anı için hazırlanmış gibi aniden hava gibi hafifledi.

Raegan vücudundan sızan yaşamın pekmez gibi yapış yapış olmasına rağmen bıçağın ucunu cep saatine sapladı. Saat yüzlerce parçaya ayrılarak platformun üzerine bok böcekleri gibi saçıldı.

Onun önünde Zaman Bekçisi dizlerinin üzerine çöktü, ondan ve dünyadan çok şey almış olan elleriyle boğazını tutuyordu. Tanrı'nın eldivenli parmakları parçalanmaya başladığında, ölümün gelişini ciğerlerinde çınlayarak izledi. Sonra elleri, bilekleri, kolları, bacakları, hepsi cansız gri külden başka bir şeye dönüştü. Raegan içinde kalan her şeyle onun gözlerini tuttu ve sonunda bu iğrenç şeyi çözecek olan yaranın yolunu izledi.

Excalibur'un ısırığının is lekeli izleri tanrının göğsüne doğru ilerlerken, Kral Zaman Bekçisi'nin arkasında göründü. Saç çizgisinden kan sızıyordu ve bir omzunu örten zırh yırtılmış, derin, ağır kanayan bir delik yarası ortaya çıkmıştı. Kılıcını kaldırıp aşağı doğru bir kavis çizerek savururken gözleri vahşiydi. Zaman Bekçisi'nin kafası vücudundan ayrıldı. Sadece bir kalp atışı, sadece bir sonsuzluk ve sonra görünmeyen akıntılarda dans eden külden başka bir şey kalmadı.

Oberon Raegan'ı kollarının arasına aldı, bir eliyle çenesini kavradı. "Hayır," diye fısıldadı, sesi çığdı, çoğu insanı yok eden türden bir kederle yüklüydü. "*Hayır*. Seni tekrar kaybetmeyi reddediyorum."

Raegan kendini onun kollarına bıraktı, odun dumanı, karabiber, nemli taş ve sadece sonbaharda yağan sağanak yağmurun kokusunu içine çekti. Onu bir kez daha etrafında hissetmeyi, tenine değen yakıcı sıcaklığını deneyimlemeyi diledi ama bedenindeki tüm hisler yok olmuştu.

"Nyneve," diye ağladı Oberon, sanki canavarca aşkının korkunç cehenneminden başka hiçbir şeyle onu ölümün eşiğinden geri çekemeyecekmiş gibi bedenini onun etrafında eğerek. "Benden uzun yaşa. *Lütfen*. Seni çok seviyorum."

Evet demeyi, kabul etmeyi, tam olarak istediği şeyi yapacağına dair ona söz vermeyi kadar da çok istiyordu. Ama bu artık onun gücünün bile ötesindeydi. İçindeki akıntılar durgunlaşmış ve kararmıştı ve artık gelgitlerin altında batmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

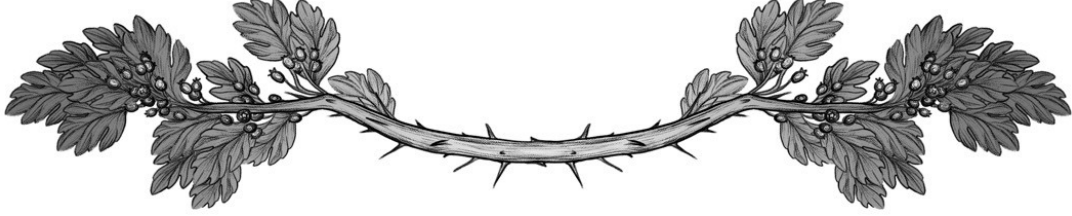
"Seni seviyorum," diyebildi güçsüzce. Onun kollarında ölmek bir hediye idi. Her zaman onun inanılmaz güzellikteki gri gözlerinin sonsuz derinliklerinde boğulmak istememiş miydi? "Ama sanırım gitme vakti geldi."

Mordred bir hıçkırığı bastırdı, güçlü omuzları kederden çökmüştü. Ama sorgusuz sualsiz bakışlarını onun üzerinde tuttu, parmak uçları çenesindeydi. "Gitmen gerekiyorsa," diye mırıldandı, gözyaşları uzun, koyu kirpiklerinde toplanırken, "şimdi git, böylece bana daha çabuk dönebilirsin."

Nyneve ona gülümsedi, peri kralının kollarında geçirdiği son birkaç anın tadını çıkarıyordu. Karanlık etrafını sararken ona "Beni sığ bir yere göm," dedi. "Geri döneceğim."

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Sekiz

S loş ve yumuşak ışık, peri ışıkları gibi suların üzerinde dans ederek içeri doluyordu. Üç ya da dört kez gözlerini kırptırdı, çevresini anlayamadı: bir tür kiremitli oda, ancak çatısı yoktu.

Ağaçlar ve sarmaşıklar parıldayan beyaz duvarların tepelerine tırmanıyor, kolları aşağıya doğru uzanıyordu. Berrak su odayı dolduruyor, küçük dalgaları dizlerine vuruyordu.

"Çocuk," diye bir ses geldi, sanki yıldızlar düşüyormuş gibi.

Raegan başını sudan kaldırdığında karşısında muhteşem bir şeyin durduğunu gördü; şimşek gibi gözleri olan, ince, dar omuzlarının arkasından bir güvercinin kanatları yükselen bir kadın.

"Hâlâ biraz kafan karışık olabilir," dedi varlık, yüzünün vahşi düzlemlerine rağmen sesi nazikti.

Raegan yaratığa baktı, aşinalık içinde yumuşak bir sızı gibi yükseliyordu - adından daha iyi bildiği bir özlem. Hafızanın ağır gelgitleri acının arkasından sürüklendi.

Raegan Fate'e, "Siktir git," diye çıkıştı ve dizlerine kadar gelen suda ilerlemeye başladı, ıslak, ağır botlarının onu aşağı çektiğini aniden fark etmesine aldırmadan. Fate bir elini kaldırdı ve Raegan'ın bedeni sanki artık ona cevap vermiyormuş gibi durdu.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi ilkel tanrıça, uzun parmaklı ellerini birbirine kenetleyerek.

"Hepimiz bir bok isteriz, seni orospu çocuğu," diye tükürdü Raegan, ellerini yumruk yapıp Fate'in mükemmel, insanlık dışı yüzüne batırmak için can atıyordu. "Ben sahip olamayacağım şeyleri istemeye çok alışkınım. Belki bir ara *sen* de denemelisin."

Fate'in ifadesi gerginleşti ama kararmadı, Raegan'ın anlayamayacağı kadar öfkeli bir güçten çok, çocuğunun seçtiği dilden hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibiydi. "Özür dilemek istiyorum," dedi tanrıça, ellerini iki yanına bırakarak, "özür dilemek istiyorum."

Raegan'ın bedeni hareketsiz kaldı, zihni tamamen boşaldı. "Ne?" diye sordu güçsüzce.

"Seni ve İsimsiz Olan'ı yıllar önce yaptığım gibi cezalandırdığım için gerçekten üzgün olduğumu söyleyemem," dedi Fate, sesi garip bir şekilde yumuşaktı, sıcak, benekli ışık kanatlarının tüylü, krem si tüyleri üzerinde dans ediyordu, "O zamanlar ben de gençtim ve sanırım evrenimizin kırılğan kurallarını ne kadar derinden çiğnediğinizi biliyorsunuz."

Raegan kollarını kavuşturdu ve burnuna dolan kararmış gümüş kokusunu içine çekti. Onun yerine karabiber ve bir tutam odun dumanı diledi. "şu ana kadar berbat bir özür dileme oldu."

O zaman Fate'in hatları karardı, ilkel öfkenin parıltısı yıldız düşmesi gözlerine sızdı. Ama tanrıçanın göğsü sadece uzun, derin bir nefesle yükseldi ve sonra devam etti. "Zaman Tutucu'yu kandırmak için seni nasıl kullandığım, seni satranç tahtasında nasıl hareket ettirdiğim için özür dilerim. Başka bir seçenek yoktu. Belki yeterli olur umuduyla bu İpliği ondan uzun süre gizledim. Bin yıl boyunca planlar yaptım, çocuğum."

Raegan sadece tanrıçaya bakıyordu, su hafifçe bacaklarına vuruyordu, tepesindeki ağaçlardan birinden parlak kırmızı bir yaprak süzölüyordu. Suyun yüzeyine inmiş, küçük bir kayık gibi akıntıda süzölüyordu. Yani doğuştan gelen Koruyuculuk hakkı, sahte Kehanet, Zaman Bekçisi'yle yaptığı anlaşma... Hepsi Kader tarafından düzenlenmişti ve hiç de düşündüğu sebeplerden dolayı değildi.

"Üzgünüm," dedi Fate, "dünyanın kaderi senin çektiğin acılara bağlı olduğu için. Camelot düştüğünden beri senin tarafındayım. Her zaman. Bunun nadiren böyle hissettirdiğini biliyorum."

Raegan inançsızlıkla gözlerini tanrıçaya dikti. "Bekle," dedi parmaklarını saçlarına geçirerek. "Tüm bunlar gerçekten kazandığımız anlamına mı geliyor?" Umut göğsünde vahşi bir şekilde kabardı, evcilleşmemiş bir şeydi ve Fate soruyu yanıtlayana kadar nefes almaya cesaret edemedi.

"Evet," dedi tanrıça, sesi inanılmaz derecede yumuşaktı. "Evet, çocuğum. Sen Zaman Bekçisi'ni öldürdükten sonra, Kral Kapıları söktü. Ama önce, sen ölürken seni tuttu, Excalibur hâlâ elindeydi. Ölümünle ilgili bir şey kılıcı değiştirdi, onu gerçek doğasına döndürdü."

Raegan tanrıçaya baktı, konuşmak için ağzını açtı ama yeterli sözcük .

Fate yaklaştı, iri gözleri garip bir şekilde yumuşaktı. "Sanırım," diye devam etti, kelimeler anlam yüklü, "koşulsuz sevgiyle ilgili. Ne de olsa, gerçek aşkın gücünün büyülerini bozduğunun söylenmesinin bir nedeni var."

Raegan'ın boğazı düğümlendi ve gözyaşları yüzünden aşağı akarak yağmur gibi aşağıdaki berrak suya düştü. "Aşk," demeyi başardı, "en az diğerleri kadar iyi bir yemin." Başka bir şey söylemedi, hıçkırıklara boğulmadan bunu yapamıyordu. Gözyaşlarının bir zamanlar Zaman Bekçisi'nin diyarına açılan bir kapıyı nasıl yırttığını düşündü. Bunun Morrigan'ın imgelemleriyle içeri sızmasına nasıl izin verdiğini. Kesilecek bir kuzu gibi Kronos'a çekilmesinin tüm bunları nasıl mümkün kıldığını.

Raegan başını kaldırıp Fate'e baktı, düşünüyordu. "Normalde," diye başladı, sesi gözyaşlarıyla titriyordu, "telafi etmek için çaba göstermeden bir özrün pek bir anlamı olmaz."

Tanrıçanın gümüşü kaşlarından biri kalktı. "Ne arıyorsun, çocuk? Seni az önce terk ettiğin dünyaya geri göndermemi mi istiyorsun? Kral'ın kollarına mı?"

Özlem Raegan'ın göğsüne yayıldı, kalbini çekti, göğüs kafesini zorladı. Zaman sonsuza kadar uzanıyordu. Daha fazla yaprak suyun üzerine düşüyor, odayı vitray gibi renklendiriyordu.

"Hayır," diye cevap verdi, bu tek kelime tüm gücünü, tüm iradesini aldı. "Hayır. Bana baktığında sadece ölümü görmesini istemiyorum. Zamana ihtiyacı var." Sesi tekrar kırıldı, yüzünden akan taze gözyaşları neredeyse kelimelerini boğuyordu. "Bence şu anda dünyanın ona benden daha çok ihtiyacı var. Ve dürüst olmak gerekirse, yoruldum. Çok yoruldum."

Fate sessizce Raegan'ı izledi. Zarif, ince dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi, sadece izledi. Mantıksız bir şekilde, Raegan tüm bu evrendeki her ilahi şeyin bir anda dikkatini ona çevirdiğini hissetti.

"Ama babamı görmek istiyorum," diye devam etti gözyaşlarını yanaklarından iterek. "Ve annemin iyi olduğunu bilmek istiyorum. Ve sonra, doğru zamanda, evet, lütfen beni geri gönderin."

"ve ölümlerin diyarları arasında sanki seninle hiçbir ilgileri yokmuş gibi gidip gelmek mi istiyorsun?" Kader, sesinde sert ve parıltılı bir tonla sordu.

Bunun üzerine Raegan kaşlarını çatı, gözyaşlarına rağmen yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Ben ne ölümlüyüm ne de büyü, ne yaşıyorum ne de ölü," diye yanıtladı Fate'in bakışlarıyla buluşarak. "Böyle şeylerin benim üzerimde hiçbir etkisi olmadı tanrıça."

Fate'in gözleri onunkilere dikilmişti, gözbebekleri parlayan bir madeni paradan farksızdı. Raegan kendini tuttu. Fate'in omuzlarının çökmesi ve ilkel varlığın başını sallayarak onaylaması için bir saniye ya da bin yıl geçmesi gerekebilirdi. Sonra döndü, sular onun hareketleri etrafında zar zor dalgalanıyordu. Uzak duvarda, aniden bir kapı belirdi. Sade ve basitti, beyaz ahşaptan bir dikdörtgendi ama Raegan'a demirle kaplı ya da değerli taşlarla işlenmiş kapıların tüm gücü ve kudretiyle sesleniyordu. Kapıya doğru yürüdü, sular onun için yarılmıştı.

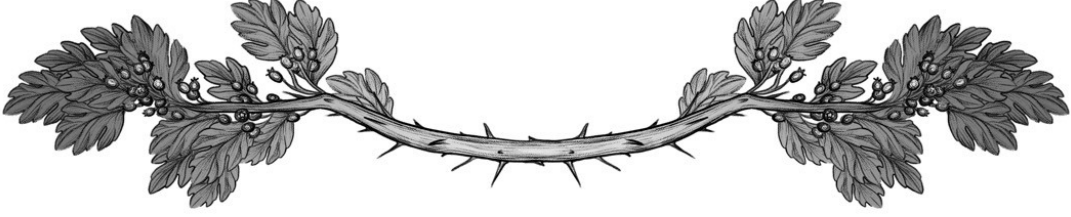
"Bekle," dedi Raegan ve durdu. Birkaç adım ileride Fate döndü, imkansız gümüş gözleri keskinleşti. "Geri döndüğümde Fey olmak istiyorum. Böylece gerçekten onunla kalabilirim. Böylece beni tekrar ölürken izleyeceği günün gelmesini beklemeyecek. Bunu hak ediyorum. Bin yıl boyunca bizi piyon gibi kullandıktan sonra bunu hak ediyoruz."

Atmosfer, bunaltıcı bir yaz gününde aniden ortaya çıkan bir fırtına gibi bir anda üzerine çöktü.

"Delirdin mi sen?" Fate, sesi odada bir titreme yaratarak sordu.
Raegan sıırttı. "Oh, kesinlikle."

SONSÖZ

On Beş Yıl Sonra

Tepenin üstündeki yeni bar büyüleyiciydi. , aşağıdaki vadide Hiraeth'e bakan taş terası ile çok büyüleyici. Güneye bakan tarafını çevreleyen olgun meşe ağaçları çok güzeldi.

Köklerinin etrafında kümelenmiş eğrelti otlarının kabukları.

Kral, vadiden yukarıya doğru uzanan arnavut kaldırımlı patikadan tüm bu olanlara bir nebze de olsa küçümseyerek . Kurtuluş Günü şerefine, altın saatin görkemli ışıkları altında bir sürü tezahürat, şarkı, kaynaşma ve içki. On beş yıldır ilk kez, bu lanet olası günü Hiraeth'teki herkes gibi kutlamaya çalışacaktı.

Kral bastonuna yaslandı. Geri dönüp eve gitmeyi düşündü. Çenesini sıktı, derin bir nefes aldı, hava sonbahar güneşi, odun dumanı ve nemli yapraklarla ağırlaşmıştı. Oberon, patika yolun üzerinde kamburlaşmış kara bir fırtına bulutu gibi düşüncelere daldı. Kalabalık meyhanede bir şeylerin ağrıyan yerlerini sızlattığını kabul edebilirdi - hem ölümlülerin hem de Adil Halk'ın çarpıntısı, paylaşılan neşe, *hayatta* olmanın derin hissi. Uğruna savaştığı şey buydu, değil mi? Halkının *yaşaması* için.

"Belki de," diye homurdandı kendi kendine, binaya ve yemyeşil bahçesine bakarken, "içerisi daha az çekici olacaktır." Bunu öğrenmenin elbette tek bir yolu vardı. Oberon sert bir nefes vererek soğuktan korunmak için yün paltosunu kendine çekti ve dolambaçlı taş patikadan aşağı inmeye devam etti.

Sonbahar rüzgârları taş binayı çevreleyen ağaçlardan kopan yaprakları sallayarak geniş omuzlarına krallara layık altın ve bordo bir çelenk yağırdı. Adımlarını yavaşlattı, zarif, uzun parmaklı bir eliyle paltosundaki yaprakları fırçaladı. Ve sonra, bir grup çalı çırpıyı kenara iterek

Bastonuyla gençleri sarhoş eden Oberon, yüksek kemerli kapıdan geçip bara girdi.

Yüksek tavanları ikiye bölen karanlık kirişleri ve patinayla kararmış apliklerle süslenmiş kireç badanalı duvarları görünce inledi. Balmumundan yapılmış tombul sütunlar, müsait olan her pencere pervazını ve köşeyi dolduruyor, mekâna sıcak altın rengi ışık saçıyordu. Gölgelelerin daha derin, daha kalın olduğu köşelerde solmuş kadife kanepeler uzanıyordu. Birkaç uzun, çiftlik evi tarzı masa, daha büyük partileri ağırlamak için duvarlara sıkıştırılmıştı. Mekân neşeyle dolup taşıyor, hava mayalanmış elma, balmumu ve nemli yün kokuyordu.

Kral parmak uçlarını bastonunun sapına gömdü ve çaresizce onun burayı ne kadar seveceğini düşünmemeye çalıştı. Bir elinde içkisini, diğesinde kalbini tutup onu o karanlık köşelerden birine götürürdü. Yüzük parmağı zonkladı, boğazı sıkıştı. Şu anda gözlerini kapatsa, onu görecekti - kucağına dökülen dolgun kalçalarını, güzel ağzındaki o geniş, vahşi sırıtışı.

Kral bunun yerine gözlerini açık tuttu ve doğruca bara doğru yürüdü. Yıllar geçtikçe, ona duyduğu hayali acıyı dindirmeyi öğrenmişti. Bu sadece kaybının yarattığı uçurumun daha da büyümesine, onu yutacak kadar genişlemesine neden oluyordu. Bara erken gelmeye karar verdiği için memnundu, diğerele gelmeden önce kendini toparlamak için. Onu böyle paramparça görmek hepsinin canını yakacaktı, biliyordu, bu yüzden birkaç kadeh içip acısını bastıracaktı.

Uzun bir taburenin üzerine kaydı, dizi acıyla tutuldu ama yüzü kayıtsız kaldı. Alnındaki hafif çentiğı, gözlerinin köşelerindeki gerginliğı okumuş olabilirdi. Ama Raegan gitmişti, diye hatırlattı kendine ve geri dönmesi de pek olası görünmüyordu. İçini çekti ve bozuk para bulmak için ceketinin cebini karıştırdı.

Oberon'un solundaki biri dirseğini itti. Hafif bir homurtuyla bastonunu sağ tarafına çevirdi ve barmen nihayet yaklaşırken paraları diğerele elinde topladı. "Elma şarabı lütfen," dedi ve ödemeyi uzattı.

Ve sonra nefesi göğsünde sıkıştı. Kederinden dikkati dağılan Oberon ödeme yapmak için sol elini kullanmakla kalmamış, bara girmeden önce eldivenlerini giymeyi de ihmal etmişti. Oberon yere bakıp çenesini sıkarken, hem kendisi hem de barmen aynı anda parmağındaki bozulmuş bağ işaretine baktı.

Bir zamanlar parmağını mürekkepleyen ince gümüş daire çoktan is karasına dönmüştü. Gece yarısı rengindeki umutsuzluk ön koluna sızmış, damarlarını mavi-siyahın nahoş bir tonuna boyamıştı.

Oberon iç çekti. İşte tam da *bu* yüzden toplum içinde sosyalleşmiyordu. Geri dönmeli, fırsatı varken tepeden aşağı inip Hiraeth'in sisli, dolambaçlı sokaklarında kaybolmalıydı. Daha da iyisi, en başta her zamanki özel buluşma için ısrar etmeliydi; Kara Tavşan Bar'daki bu saçmalık için değil.

Barmen ona baktı, gözleri Kral'ın geniş ve kaslı omuzlarında, sonra da sol gözünün dış tarafını çentikleyen yara izinde gezindi. Başını iki yana salladı. "Müessesemde sizden para almayı asla düşünmem, özellikle de bugün," diye cevap verdi barmen, paraları cilalı tahtanın üzerine geri iterek.

Oberon durakladı, gözleri kısıldı. "Minnettarım," dedi sonunda ve elma şarabından uzun bir yudum aldı. "Yine de bu akşam üzüntülerimi boğmayı planlıyorum, bu yüzden bir noktada paramı almayı düşünmenizi öneririm."

Barmen, bu tür acıların tadını biliyormuş gibi hayalet gibi bir gülümseme sundu ve tezgâhın ilerisindeki bir dökülmeyi temizlemek için hareket etti. "Pekâlâ, sadece küçük bir ondalık. Bir içki. Yaptığınız her şey için küçük bir minnettarlık gösterisi, efendim."

Oberon başını eğerek teşekkür etti. Barmen onu rahatlatmak için arkasını döndü ve barın diğer tarafına doğru ilerleyerek onu tekrar yalnız bıraktı. Nefes verdi, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi. Barmenin jesti nazikti ve elma şarabı da güzeldi; toprak ve misk kokuluydu, sadece biraz tatlıydı. Ama bu küçük ondalıklara hiç gerek yoktu. Onca yıl boyunca savaşmış, sahip olduğu her şeyi feda etmişti, sırf bu barmen bir Feyrish şehrinin güzel kenar mahallelerinde bir bar açabilsin diye. Böylece ölümlüler ve Adil Halk birbirleriyle yaşayabilecekti. Büyü gelişebilsin diye. Böylece Hiraeth'in artık saklanması gerek kalmadı - her ne kadar onca yıldan sonra sis ve yağmurun çoğu hâlâ şehre yapışmış olsa da. Böylece insanlar bugünkü gibi güzel bir sonbahar gününü ağlamak yerine dans ederek geçirebilirdi.

Barın karşısında bir çift gülüyor, alınlarını birbirine yaslayıp şefkatli bir öpücük paylaşıyorlardı Oberon bakışlarını ayırıp cilalı ahşap tezgâha baktı. Aradan on beş yıl geçmişti ama yine de sevgiliyle başka birini görmeye dayanamıyordu. Özlemi ciğerlerini çok kalın bir şekilde sarmış, onu her düşündüğünde göğsündeki havayı sıkıyordu.

Elma şarabı boğazını ya da belki de bu sadece tuttuğu gözyaşlarıydı. Oberon onu istemekten asla vazgeçmemişti, her gün her saat onu arzulamaktan asla vazgeçmemişti. Bu Feyrish birliğiydi, evet, ama bundan daha fazlasıydı ve bunu biliyordu. Onun sabit gölgesinin öfkeli aleviydi. Onu bir canavar olmanın yanlış bir şey olmadığına inandıran tek kişiydi.

Onu tanıdığı için barmene lanet olsun. Sevebileceği bir şey olduğu için bu bara lanet olsun, paylaşımları gereken yazlık çok sessiz, çok yalnız olduğunda birlikte gidebilecekleri bir yer. Derinlerinde uyanan, onları kilitlediği kafeslerde dönüp anılara lanet olsun. Kederinin ebedi ağırlığına, ayak bileklerine dolanmış demir bir zincire lanet olsun.

Altın şaraba kaşlarını çatarak baktı. Bu kadar acıtmamalıydı; ne de olsa neredeyse istediği her şeyi elde etmişti. Dünyayı kurtarmışlardı. Büyü yeniden tesis edilmişti. Adil Halk ve ölümlüler göreceli bir barış içinde yaşıyordu. Kimsenin çok fazla şeyi yoktu. Kimse çok az şeye sahip değildi. Onun dışında tabii. Çok az şeye sahipti çünkü ona sahip değildi ve gerçekten istediği tek şeyin o olduğu ortaya çıktı.

Oda giderek ısıniyordu, şimdi daha da fazla insanla doluydu. Odanın diğer ucundaki saat kadranına baktı. İnsanlar anlaşılabilir bir şekilde artık saatlerden pek hoşlanmıyordu ve herkesin cihazların fiziksel görünümünü yeniden keşfetmeye çalıştığını görmek ona biraz keyif vermeye devam ediyordu. Diğerlerinin gelmesine hâlâ birkaç dakika vardı.

Ama terasta tek başına oturmanın aslında daha kötü olabileceğine aniden karar verdi. Bu yüzden, birisi onu tanıyıp onuruna aşağılayıcı bir tezahürat başlattığında bile olduğu yerde kaldı. Sanki Büyük Savaş'ın son muharebesi bir spor karşılaşmasıymış ve o da galibiyet golünü atmış, hayatının aşkını tanrının unuttuğu bir toz ve ölüm diyarında kaybetmemiş gibi.

Yüzündeki küçük, sahte gülümsemeye rağmen, Oberon'un eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve ilahi kaybolup barmen gençleri kovarken bile öyle kaldı. Umutsuzca onların sevinciyle eğlenmek, bunu onlarla paylaşmak istiyordu; bunun için savaşmıştı, değil mi?

Ama kederi çok ağırlaşmıştı. Elma şarabından uzun bir yudum daha aldı, önündeki barın üstü artık Kara Tavşan'ın müşterilerinin alkol ikramlarıyla doluydu. Kral nefes verdi. En azından üzüntüsünün derinliklerinde yuvarlanacak zamanı nadiren oluyordu. Elleri gerçek bir olayla doluydu,

sarayın restore edilmesi ve insanlarla Feylerin yan yana yaşayabileceği yepyeni bir toplumun inşa edilmesi. Neredeyse yıllardır hayalini kurduğu her şey. Bazı günler, bu onu ayakta tutmaya yetiyordu.

Ama Kral'ı gerçekten harekete geçiren şey -eğer dürüst olmak gerekirse- onu tekrar görebileceğine dair yarı deli, aptalca bir fikirdi. Oberon çenesini tutarak ellerine baktı, gözleri bozulmuş bağ işaretinin üzerinde gezindi. Unseelie Tahtı'nın tüm kudretine, Kapılar'ın açılmasıyla kendisine geri verilen tüm akıl almaz güce rağmen, beklemek zorunda kalmıştı. Boş bir yatakta uyumaya, dudaklarında onun adıyla uyanmaya. Kader onunla konuşmayı reddediyordu ve Morrigan'ın onun adına araya girme çabaları işleri daha da kötüleştiriyordu. Kral yalvarmış, sonsuz gibi görünen yaşam gücünü paylaşmayı, hatta ondan tamamen vazgeçmeyi teklif etmişti. Sadece onu istiyordu - tabii o da kendisini istediği sürece. Uzun, ürpertici bir nefes vererek kendine acıyı seçtiğini hatırlattı. Hatta onu kovaladığını. Çünkü acı onu unutmaktan daha iyiydi. Çünkü acı, en azından, ona her şeyden daha yakın hissetmesini sağlıyordu.

Kral'ın elma şarabı boştu ve bar insanlarla doluydu. İç çekti. Yanındaki biri gömleğinin koluna dokunarak bir tür flört teklif etti. Oberon kendini bitkin ve ölçülemeyecek kadar yaşlı hissediyordu. Reddetmek için döndüğünde, genç ölümlünün kim olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Onun okyanus gözlerinde, her zaman olduğu gibi sonsuzluğun uzandığını görüp görmediğini. Muhtemelen görmemişlerdir.

Oberon tabureden kaydı ve bastonunun yardımıyla tam boyuna doğru açıldı. Gözlerini kısarak insan kalabalığını taradı ve bu sırada kendi kendine bunun sadece barmene tekrar teşekkür etmek için olduğunu söyledi. Ama bu elbette bir yalan olurdu ve görünüşe göre Adil Halk yalan söyleyemezdi. Ellerini ceplerine soktu, kapıya doğru dönmeye hazırlanıyordu ki odanın diğer tarafında kırmızı bir parıltı gördü.

Kalbi göğsünde durdu, özlemin o uzun ipliği amansız arzusuyla ağzı açık ve haince kıvrıldı. Kendi kendine hararetle onun olmadığını söyledi. İlk bin seferde o olmamıştı, şimdi de kesinlikle o olmayacaktı. Ama konu cadıya gelince Kral'ın aklına gelen her şey kaçıyor gibiydi. Çenesini sıktı ve kendine gitmesini söyledi ama bedeni bunu reddetti, ağrısının ağırlığı ve genişliği onu olduğu yere mıhladı. Gözleri, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, koyu kumral buklelerin yuvarlanışını takip etti. Göğsündeki o dikenli duygu yumağı, kendisini zayıf ve aptal hissetmesine neden olan bir çaresizlikle inledi.

Oberon gözlerini sıkarak kapattı ve bir fırtına gibi biriken gözyaşlarını engellemeye çalıştı. Gözlerini açtığı anda kalabalığın içinde koyu kırmızı dalgalar yoktu. Bir nefes verdi. Rahatlamak için değil, başka bir şey için. Bu her neyse onu ifade edecek kelimelere sahip değildi ve onlara ihtiyacı da yoktu çünkü onun geri gelmeyeceğini *biliyordu*. Zaman Bekçisi Raegan'ı yaratmıştı ve hiç kimse -onun gibi biri bile- böyle bir şeyden geri dönemezdi.

Oberon topuklarının üzerinde kاپıya doğru döndü ve yolunu kesen biriyle karşılaşınca durakladı. Kirpiklerine yapışan gözyaşları yüzünden bulanıklaşan görüşüyle aşağıya baktığında, sonbaharın sonundaki yaprakların rengine buklelerle çerçevelenmiş çilli bir yüzün kendisine baktığını gördü.

"Hey," diye gürültünün üstünden bir ses geldi; alçak, kenarları hafif boğuk, günah kadar tatlı. "Ben de seni arıyordum."

Ciğerleri kaburgalarına çok sıkı bastırıyor, kalbi umudun ağır yükü altında kırılıyordu. Oberon gözyaşlarını kırıştırdı. Ve işte oradaydı. Yumuşak altın rengi teni, burnuna ve elmacık kemiklerine takımyıldızlar gibi dağılmış çilleri, yaz sonu çayırlarının rengine gözleri. Elbisesi alçaktı, köprücük kemiklerini ve dolgun göğsünün kabarıklığını ortaya çıkarıyordu, geniş kalçalarının etrafında hafifçe genişliyordu, uzun kolları soğuga uygundu. Güzel. İlk ayaz iyice yaklaşmışken onun üşümesini istemezdi.

Kelimeler boğazının arkasında bir yerde toplanıyordu ama dili onların etrafında dolaşıyor, neredeyse ayaklarını yerden kesecek bir özlem dalgasıyla yarı boğuluyordu.

"Oberon," dedi Raegan tek kaşını kaldırarak. Birkaç bukleyi parmağının ucuna doladı ve adamın kalbi bu hareketi takip ederek düğümlendi. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

"Seninle mi?" Oberon cevap verdi, sesi acıyla öylesine ağırlaşmıştı ki kızın kendisiyle alay edeceğini düşündü, o küçük güzel ağzı kalın derisine rağmen iğneleyici sözler söylüyordu. "Evet. Ne kadar uzağa gitmek istiyorsun?" Vücudu sanki bunca uzun ve yalnız yıl geçmemiş gibi kendiliğinden hareket etti. Kral zarif bir kolunu ona doğru uzattı.

"Seninle mi?" Raegan yankılandı, sesi onu yerinden oynatmaya yetecek bir arzuyla boğuklaşmıştı. "Her şeyin sonuna kadar, sanırım." Ölümsüz cadı her zaman yaptığı gibi onun kolunu tuttu, o kadar yaklaştı ki, Raegan birdenbire hayatta olmanın ne demek olduğunu hatırladı.

Birlikte kapıdan içeri süzıldüler. Ona binlerce şey söylemek istedi. Barda bulunan herkese onun

Sevgili sonunda ona geri dönmüştü, tıpkı gelgitin kıyıya, fundaların tepelere, alacakaranlığın göle dönmesi gibi.

Ama Raegan onun kolunu çözdüğünde taş geçitten aşağı birkaç adım atmışlardı bile. Kral onun kavurucu sıcaklığına ihtiyaç duyarak bocaladı, acıyı her zaman sevdiğini biliyordu ama sonra elini bileğine doladı ve onu meşe ağaçlarının gölgesine çekti.

"Kocam," diye mırıldandı, elleri göğsünden yukarı kayarak paltosunun iki yanını kavradı.

"Karım," diye cevap verdi, birkaç hecede o kadar çok acı vardı ki. Bastonunu ağacın geniş gövdelerinden birine dayadı ve ellerini kadının beline doladı. İri avuçları kadının cömert kıvrımlarının çukuruna oturdu, sanki evrenin ilkel karanlığından beri birbirleri için yaratılmışlardı. "Gerçekten sen misin?" diye sordu Kral, bir eli yüzünün yan tarafını kavrayacak şekilde hareket ederken.

Gün batımında parıldayan çayır gözleriyle ona baktı. Buna karşılık olarak parmak uçlarında durdu ve onu yakasından tutarak kendine doğru çekti. Oberon onu çok büyük bir hevesle, çok büyük bir açlıkla karşıladı ve onu tattığı anda, ölümsüz cadısının ona geri döndüğünden şüphe duymadı. Gözyaşları onun köşeli yüzünden aşağı yuvarlandı, ama kız aldırıyor gibiydi -Aksine, onu daha da yakınına çekti ve öpücüğü derinleştirdi.

Barın dışında bekleyen biri onları fark etti ve iyi huylu bir şaka yaptı. Gülüşerek birbirlerinden ayrıldılar ve Oberon, Raegan'ın yüzünün de gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti. Elmacık kemiklerinin çizgisini, saç çizgisinin yumuşak kıvrımını izledi. Güneş gökyüzünden yuvarlanana kadar ona bakmak istedi. Zaman yok olana ve onsuz olmanın ne demek olduğunu hatırlamayana kadar yüzünü onun kalçalarının arasına gömmek istedi.

Kral bunu söylemek için ağzını açtı, parmak uçları kızın buklelerine daldı ve yüzünü ellerinin arasında tuttu. Bir anda kızın kulaklarının artık yumuşak bir şekilde yuvarlak olmadığını, aksine keskin ve ölümcül bir kavis çizdiğini fark etti. Kız onun yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü ona öyle vahşi, kırılmamış ve güzel bir şekilde sırtıyordu ki, onu hak etmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bilseydin yine yapar mıydın?" Raegan mırıldandı, yaklaştı, kalçaları her zaman olduğu gibi onun için açıldı. Vücudu arzuyla kıvrıyor, sertleşiyor ve ağrıyordu. "Ne kadar acıtacağını bilseydin?"

Oberon fısıltıyla, "Evet," diye cevap verdi, bu sözcük bir yemin gibi söylenmişti. "Hepsini tekrar yapardım."

Ona gülümsedi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Seni seviyorum peri kralım," dedi aynı şiddetle.

"Bin yıl daha beklerdim," diye cevap verdi Oberon, sesi çığ ve kırılmıştı. "Seni seviyorum, benim kötü şeyim."

Sol elini güneşin altın sarısına doğru çekip küçük avuçlarının içinde evirip çevirdi. Bunca yıldır ön kolundan aşağıya doğru süzülen kalp kırıklığının sızan zehri gitmiş, yerine ince, parlayan gümüş bir bant gelmişti.

Oberon parmaklarını onunkilere doladı ve onu meşe korusunun dışına, barın yanından taş terasa doğru çekti. İyi bir önlem olarak, onu tekrar öptü, her zaman dünyanın geri kalanının var olmasını durdurduğunu söylediği türden bir öpücük. Etraflarında sonbahar, kesintisiz bronz ihtişamıyla parılıyordu.

"Beni takip edin," diye mırıldandı Kral uzaklaşırken. "Sanırım bu seni mutlu edecek." Raegan ona baktı, kaşlarını öyle bir kaldırdı ki midesi bulandı. Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemekle yetindi ve kaldırım taşı patikaya doğru ilerledi.

Sonunda, şu anda uzun, yalnız bir masa tarafından işgal edilen hoş bir taş teras vardı. Masanın yüzeyi balmumu mumlarla, parıldayan ışıklarla, sarmaşıklarla ve patlıcan yapraklarıyla süslenmişti. Terasın uzak köşesinde bir şenlik ateşi neşeyle çıtırdıyordu. Tepenin bir tarafı alçalıyor, Hiraeth'in sisle örtülü manzarası vadinin dibinde parlayan gri bir mücevher gibi duruyordu.

Oberon Raegan'ı terasın kenarına kadar götürdü, önündeki manzarayı seyrediyordu; bu duyguyu hafızasına kazımaya, iliklerinin derinliklerine gömmeye ve asla bırakmamaya çalışıyordu. Masanın sol tarafında Reilly ve Alanna oturmuş, bir şeyler hakkında kıkır kıkır gülüyorlardı. Andronica ve Maelona masanın başında duruyorlardı, Unseelie şövalyesi eski Muhafız kadının parmak eklemlerini narin bir öpücükle okşuyordu. Cep aleminde koparıldığında daha da vahşi görünen Baba Yaga, elinde bir sopayla ateşin yanına çömelmiş, Blodeuwedd ise dans eden alevlerin diğer tarafında gülüyordu. Ve terasın en ucunda, kara kurbağa gözleri Raegan'a tamamen inanmaz bir halde kilitlenmiş Rainer duruyordu. Görünüşe göre gerçek kelimeleri bir araya getiremeyen kelp, bunun yerine herkesin dikkatini çekmek için ön toynağını şiddetle taşla sürtmeye başladı.

Kalbi hak ettiğine inanmaya cesaret edemeyeceği kadar dolu olan Kral, tekrar Raegan'a döndü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir süre hiçbir şey söylemedi ve güneş ışığının gözlerini zümrüt gibi yapmasına hayret etti. Ve sonunda, "Bize katılmak ister misin?" diye sormayı başardı.

Gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken Raegan'ın dudakları birbirine yapıştı. "Her şeyden çok," diye fısıldadı, sesi duygularla boğulmuştu ama rahat bir ton tutturmaya çalışıyordu. Sanki sessiz sakin bir yere kısa bir yolculuğa çıkmış gibiydi.

Görüşü bulanıklaşan Oberon sevdiklerine bakmak için döndü. Maelona iki eliyle ağzını kapatmış, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Blodeuwedd, hıçkırıkları onu dizlerinin üstüne çöktürmüştü. Reilly, baykuş kadının ayakta kalmasına yardım etmeye çalışan uzun uzuvları birbirine karışmıştı. Alanna, şimdi ayakta, ellerini kalbine bastırmış, gözleri parlıyor. Andronica, kollarını Maelona'ya dolamış, alt dudağı titriyor. Baba Yaga, terasın kenarında bir gölgeden fazlası değil, şenlik ateşi keskin, vahşi gülümsemesini yakalıyor.

"Bu akşam için ne planlamıştın?" Raegan sordu, sesi esintiyle yükseliyordu, Kral'ın bildiği her şeyden daha tatlıydı. Asla kurtulamayacağını düşündüğü, onu her saat uyanık tutan, amansız parmaklarıyla dişlerini çekiştiren o derin sızı, sanki hiç orada olmamış gibi yok olup gitti.

"Planlıyorduk," diye yanıtladı Oberon, sesi kırılmıştı, yüzünden taze gözyaşları akıyordu, "güneşte oyalanmayı."

Ve sonra cadı ve Kral barın gölgesinden çıkıp altın saatin parıldayan ışığına adım attılar. Bundan sonra ne olduysa sadece onlara aitti. Artık türkü yok, masal yok ve bir Kader Şarkısı öğleden sonra boyunca alçaktan ve güzelce süzülse de, ağırlı ve şişmiş, bin yıldır ilk kez, dönmedi.

Teşekkür

Öncelikle sana teşekkür etmek istiyorum sevgili okuyucu. Sizi bu hikâyenin sonuna kadar götüreceğim konusunda bana güvendiğiniz için, çektiğiniz acıların sonunuzu çok daha tatlı kılacağına inandığınız için teşekkür ederim. Raegan ve Oberon'u oldukları gibi karmaşık, dağınık, vahşi ve tamamen acımasız insanlar olarak gördüğünüz için teşekkür ederim. Kapıları aradığınız için teşekkür ederim.

İnanılmaz yayın ekibime teşekkür ederim: editörüm Erin, redaktörüm Erin, kapak sanatçım Robert ve iç çizerim Rachael. Ben iyi hikayeler yazıyorum; siz dördünüz onları gerçek kitaplara dönüştürüyorsunuz.

Raegan ve Oberon'un ki kadar büyük ve engin bir aşkı paylaştığım Jordon'a teşekkür ederim. Tüm bunları mümkün kıldığı için teşekkür ederim. Dünyada en sevdiğim insan olduğun ve bana inandığın için teşekkür . Seni her hayatımda seviyorum.

Allison'a, eşcinsel olduğu ve her zaman benimle birlikte suç işlediği için. Sen olmasaydın yayıncılığa adım attığımı bir an bile hayal edemezdim-ama bunun ötesinde, sensiz bir hayat düşünemiyorum. (Şey, sanırım yapabilirim, ama istemiyorum.) Sen benim en sevgili, en sert arkadaşımsın ve sonsuza dek benimle kalacaksın.

Bir zamanlar olduğum öfkeli, hassas, depresif ve yaratıcı çocuğu sevdiği için anneme. (Hâlâ bunların hepsine sahibim, sadece artık bir yetişkinim.) Annelik yapması kolay bir varlık değilim ama yine de ilginiz ve rehberliğiniz olağanüstü.

Beni her zaman daha iyi bir dünyanın mümkün olduğuna inandırdığı için kardeşime, ki bu senin kadar çok Rus edebiyatı okuyan biri için garip bir inanç.

IRL'de benimle uğraşmak zorunda olan sevgili arkadaşlarıma: Lian, Alyssa, Paige, Megan, Ronan, Tiffany, Addison, Brandi ve Chelsea. Sizi seviyorum. Arkadaşlığınız ve ilginiz için ve beni dünyalarınıza kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Katrina, Anastasia ve Charlie'ye - *Beneath the Buried Sea*'nin yazım sürecinin bu kadar önemli bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz altın değerinde; dostluğunuz ise paha biçilemez.

Başta Meg, Haley, Courtney, Em, Alex, Sam, Ash, Ali, Camilla, Jess, Ebony, Ashley, Chrissy, Bianca, Cece ve Grey olmak üzere kitaplarım hakkında bas bas bağırın tüm okurlara teşekkür ederim.

Ve kitabımı taşıyan ve beni nezaketle ağırlayan harika bağımsız kitapçılara ve kitapçılara, özellikle de Multiverse Comics, Capricorn Books, Inkwood Books ve A Novel Idea'ya teşekkür ederim.

Bir kitap yazmak ve yayınlamak bir şeydir. Okuyuculara sahip olmak bambaşka bir şeydir - kelimelerinizin tadını çıkaran, karakterlerinizle özdeşleşen ve dünyaya fırlattığınız bu titreşim, hassas, kişisel yaratımı anlayan insanlar. Beni bir yazar yaptığınız için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

VICTORIA MIER queer, engelli bir yazar ve şüpheli bir değişkendir. Philadelphia, PA'da yaşıyor ve yazıyor. Klavyenin başına geçemediği zamanlarda onu genellikle bir ikinci el mağazasının koridorlarında dolaşırken, partneri Jordon ve kedileri Calliope ile kanepede ya da Castle adında bir atla tarlada bir yerlerde bulabilirsiniz.

WEB SITESİ: VICTORIAMIER.COM

INSTAGRAM: [@BY_VICTORIAMIER](https://www.instagram.com/BY_VICTORIAMIER)

HABER BÜLTENİ: THECHANGELING.SUBSTACK.COM

YA DA DAHA FAZLASI İÇİN AŞAĞIDAKİ KODU TARAYIN!

OceanofPDF.com

Sanatçılar Hakkında

ROBERT KRAIZA kapak sanatçısı ve kasa laminat tasarımının illüstratörüdür. Robert, Philadelphia, PA'da yaşayan bir dövme sanatçısı ve illüstratördür. Çocukluğundan beri durmaksızın çizim yapan Robert, her zaman profesyonel bir sanatçı olmayı hayal etmiştir.

Robert on yıl boyunca güzel sanatlar sanatçısı ve serbest illüstratör olarak çalıştı, özellikle suluboya, kalem, mürekkep ve heykel medyumlarında. 2016'da dövmeciliğe geçiş yapan Robert, halen 150 yıllık yenilenmiş bir kilisede bulunan dövme ve grafik tasarım stüdyosu True Hand Society'de çalışıyor.

Art Nouveau akımından, Victoria döneminden ve memleketi Philadelphia'nın tarihinden ilham Robert, büyük ölçekli tuhaf dövmeler ve karmaşık çerçeveli insan figürü, flora ve fauna illüstrasyonları yaratıyor. Robert, 2023 yılında madeni para ve madalya tasarımları yapmak üzere US Mint Artist Infusion programına tasarımcı olarak seçildi. [truehandsociety .com](http://truehandsociety.com) adresinden daha fazla bilgi edinin.

RACHAEL WARD başlık sayfasını ve bölüm başlıklarını yarattı. Kendisi bir illüstratör ve fantezi kartografidir. Çalışmalarında 20. yüzyılın başlarındaki kitap illüstrasyonlarından, vintage botanik sanatından ve klasik fantezi dünyalarının güzelliği ve tuhaflığından ilham alıyor. Şu anda eşi Ben ve küçük tekir kedileri Diadem ile birlikte Montreal, Kanada'da yaşamaktadır. Daha fazlasını cartographybird.com adresinde keşfedin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

